# Cincizeci de umbre întunecate

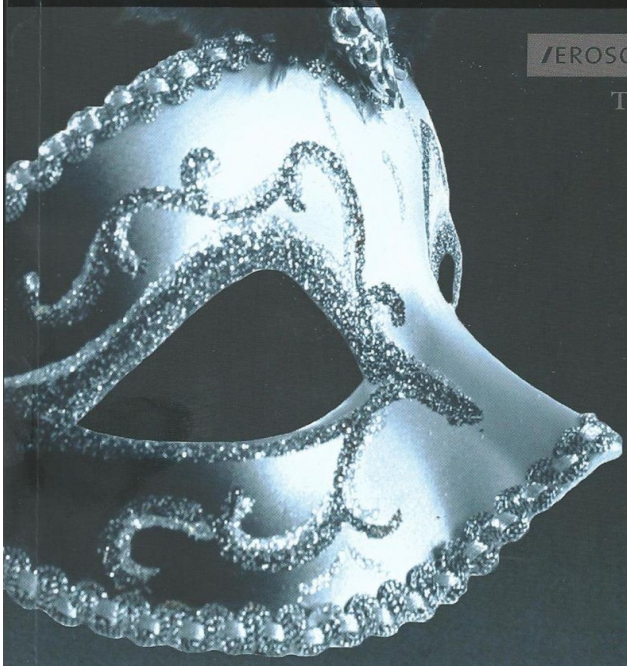

/EROSCOP

TREI

E L James

Volumul II din trilogia *Fifty Shades*

# *Cincizeci de umbre întunecate*

**E.L. James**

**Volumul II din trilogia *Fifty Shades***

# Cuprins

Prolog
Capitolul 1
Capitolul 2
Capitolul 3
Capitolul 4
Capitolul 5
Capitolul 6
Capitolul 7
Capitolul 8
Capitolul 9
Capitolul 10
Capitolul 11
Capitolul 12
Capitolul 13
Capitolul 14
Capitolul 15
Capitolul 16
Capitolul 17
Capitolul 18
Capitolul 19
Capitolul 20
Capitolul 21

# Capitolul 22

# Prolog

S-a întors. Mami doarme sau iarăşi îi e rău.

Mă ghemuiesc sub masa din bucătărie. O văd pe mami printre degete. Doarme pe canapea. Mâna ei e întinsă pe covorul verde şi lipicios, iar el are în picioare cizmele cu catarame lucioase. Stă aplecat deasupra ei şi ţipă.

O loveşte cu o curea. *Scoală-te! Scoală-te! Eşti o curvă nenorocită! Eşti o curvă nenorocită! Eşti o curvă nenorocită! Eşti o curvă nenorocită! Eşti o curvă nenorocită! Eşti o curvă nenorocită! Eşti o curvă nenorocită!*

Mami scânceşte. *Opreşte-te. Te rog, opreşte-te.* Mami nu ţipă. Mami se ghemuieşte pe canapea.

Îmi vâr degetele în urechi şi închid ochii. Zgomotul încetează.

El se răsuceşte pe călcâie şi îi văd cizmele tropăind prin bucătărie, încă are cureaua în mână. Mă caută.

Se apleacă şi rânjeşte. Miroase urât. A ţigări şi băutură. *Aici erai, căcat cu ochi!*

Îl trezeşte un geamăt sfâşietor. *Dumnezeule!* E scăldat în sudoare, iar inima îi bate nebuneşte. *Ce dracu'?* Se ridică brusc în capul oaselor şi îşi prinde faţa în mâini. *Căcat! Au revenit! Geamătul era al meu.* Inspiră adânc, să se liniştească, încercând să-şi elibereze mintea şi nările de damful de whisky ieftin şi de izul stătut de ţigări *Camel*.

# Capitolul 1

Am reuşit să supravieţuiesc celei de-a treia zi fără Christian şi primei zi de serviciu. A fost o variaţie bine-venită. Ziua a trecut foarte repede – multe feţe noi, tot felul de sarcini şi domnul Jack Hyde.

Cu ochii lui albaştri şi sticloşi, domnul Jack Hyde se apleacă deasupra biroului meu şi îmi zâmbeşte.

— Te-ai descurcat excelent, Ana. Cred că o să facem o echipă grozavă.

Nu ştiu cum, dar reuşesc să-mi ridic colţurile gurii într-un surogat de zâmbet.

— Aş vrea să plec, dacă nu mai ai treabă cu mine, spun eu cu glas scăzut.

— Sigur, e cinci jumate. Ne vedem mâine.

— La revedere, Jack.

— La revedere, Ana.

Îmi iau geanta şi haina şi pornesc spre uşă. Odată ajunsă afară, inspir cu nesaţ aerul serii din Seattle. Dar nu reuşesc să umplu golul din piept, un gol care e acolo de sâmbătă dimineaţă – o amintire dureroasă a

despărţirii pe care am suferit-o. Pornesc spre staţia de autobuz cu capul în jos, privindu-mi picioarele şi gândindu-mă la lucrurile care îmi lipsesc: scumpa mea Wanda, vechiul meu Volkwagen Beetle, sau Audi-ul.

Dar îndepărtez imediat acest regret. Nu. Nu te gândi la el. Desigur, îmi pot permite o maşină – o maşină nouă şi frumoasă. Presupun că a fost extrem de generos, ceea ce îmi lasă un gust amar în gură, dar îndepărtez şi acest gând, încercând să-mi păstrez mintea amorţită şi goală. Nu mă pot gândi la el. Nu vreau să izbucnesc iarăşi în plâns – nu pe stradă.

Apartamentul e gol. Îmi e dor de Kate şi mi-o imaginez stând pe plaja din Barbados, cu un cocteil rece în mână. Deschid televizorul cu ecran plat, pentru ca zgomotul să umple vidul şi să-mi ofere iluzia că am companie, dar nici nu ascult, nici nu mă uit la ecran. Iau loc şi privesc în gol spre peretele de cărămidă. Sunt amorţită. Nu simt decât durerea. Oare cât timp va trebui s-o îndur?

Soneria mă smulge din suferinţă, iar inima îmi stă în loc preţ de o clipă. Cine ar putea fi? Apăs pe butonul interfonului.

— Un colet pentru domnişoara Steele, îmi

răspunde o voce plictisită, şi mă copleşeşte un sentiment de dezamăgire.

Cobor scările fără niciun chef şi dau peste un tânăr care mestecă gumă zgomotos. Stă sprijinit de toc şi ţine în mâini o cutie mare de carton. Semnez de primire şi urc în apartament. Cutia este uriaşă, dar surprinzător de uşoară. În ea sunt douăzeci şi patru de trandafiri albi, cu tulpină lungă, şi un bilet.

*Felicitări pentru prima zi de lucru.*
*Sper că totul a mers bine.*
*Şi mulţumesc pentru macheta de planor.*
*Stă la loc de cinste, pe biroul meu.*
*Christian*

Rămân cu privirea aţintită la biletul scris la calculator, iar golul din piept se măreşte. Coletul mi l-a trimis secretara lui, fără îndoială. Christian probabil că n-are nicio legătură cu el. E prea dureros să mă gândesc la asta. Mă uit la trandafiri – sunt frumoşi, aşa că nu-mi vine să-i arunc la gunoi. Mă duc în bucătărie să caut o vază.

Şi, astfel, îmi creez o rutină: trezit,

serviciu, plâns, somn. Mă rog, încerc să dorm. Nu pot scăpa de el nici măcar în vis. Ochii lui scăpărători, privirea lui pierdută, părul lui neted şi lucios – toate mă urmăresc. Şi muzica… atât de multă muzică… Acum, nu mai suport niciun fel de muzică. Fac tot ce-mi stă în putinţă s-o evit. Chiar şi acordurile din reclame îmi dau fiori.

N-am stat de vorbă cu nimeni, nici măcar cu mama sau cu Ray. În perioada asta nu mă simt în stare să port conversaţii de complezenţă. Nu am chef de aşa ceva. Sunt ca un stat insular. Un ţinut pârjolit, distrus de război, unde nimic nu creşte, iar cerul e mohorât. Da, exact aşa sunt acum. Interacţionez formal cu colegii de muncă, dar asta e tot. Dacă aş sta de vorbă cu mama, ştiu că s-ar mai frânge ceva în mine – dar nu cred că mai e ceva de frânt.

Îmi e greu să mănânc. Miercuri la prânz reuşesc să beau un iaurt, şi e primul lucru pe care l-am mâncat de vineri. Supravieţuiesc mulţumită toleranţei de curând descoperite la cafeaua cu lapte şi la cola zero. Cafeina mă menţine pe linia de plutire, dar îmi şi creează o stare de anxietate.

Jack îmi tot dă târcoale şi mă enervează cu întrebări despre viaţa mea personală. Ce o fi vrând? Sunt politicoasă cu el, dar vreau să-l ţin la distanţă.

Mă aşez şi încep să-i sortez corespondenţa – mă încântă aceste sarcini mărunte, pentru că mă distrag de la gândurile mele. Căsuţa de e-mail mă anunţă că am primit un mesaj şi verific imediat, să văd de la cine e.

*La naiba! Un e-mail de la Christian. Of, nu… nu aici… nu la serviciu.*

---

**De la**: Christian Grey
**Subiect**: Mâine
**Data**: 8 iunie 2011, 14:05
**Către**: Anastasia Steele

Dragă Anastasia,

Scuză-mă că te deranjez la serviciu. Sper că totul merge bine. Ai primit florile de la mine?

Ştiu că prietenul tău îşi vernisează expoziţia mâine. Sunt sigur că nu ai avut timp să-ţi cumperi o maşină şi e drum lung până acolo. Mi-ar face mare plăcere să te duc

eu – dacă vrei.

Dă-mi de ştire.

Christian Grey
CEO, Grey Enterprise Holdings Inc.

Mă podideşte plânsul. Mă ridic imediat de pe scaun şi dau fuga la baie, să mă ascund într-o cabină. Expoziţia lui José. Am uitat complet de ea şi i-am promis că mă duc. La naiba, Christian are dreptate: cum o să ajung acolo?

Duc mâna la frunte. De ce nu m-o fi sunat José? De fapt, de ce nu m-a sunat nimeni? Am fost atât de absentă în ultima vreme, încât nici măcar n-am observat că telefonul n-a sunat deloc.

Fir-ar să fie! Ce tâmpită sunt! Şi acum am apelurile redirecţionate spre Blackberry. Doamne, toate apelurile pentru mine au ajuns la Christian – dacă nu cumva o fi aruncat Blackberry-ul. Şi de unde a făcut rost de adresa mea de e-mail?

Îmi ştie până şi numărul de la pantofi, aşa că sigur nu i-a fost greu să facă rost de adresa mea.

Oare aş putea să-l revăd? Aş fi în stare? Şi

oare vreau să-l revăd? Închid ochii şi dau capul pe spate, săgetată de dor şi durere. Bineînţeles că vreau.

Sau poate... poate ar fi mai bine să-i spun că m-am răzgândit... Nu, nu, nu. Nu pot să stau în preajma unui om căruia îi face plăcere să-mi provoace suferinţă, un om care nu mă poate iubi.

Îmi năvălesc în minte amintiri chinuitoare: mângâierile, sărutările, cada, blândeţea şi umorul lui, privirea lui întunecată, meditativă şi sexy. Îmi e dor de el. Au trecut cinci zile – cinci zile de agonie – care mi s-au părut o eternitate.

Mă cuprind strâns cu braţele, să nu-mi pierd cumpătul. Mi-e dor de el. Îmi e tare dor de el... Îl iubesc. E simplu.

Noaptea adorm plângând, dorindu-mi să nu-l fi părăsit, dorindu-mi ca el să fi fost altfel, ca noi să fi fost împreună. Oare cât o să dureze acest sentiment copleşitor? Mă simt ca şi când aş fi în purgatoriu.

*Anastasia Steele, de ce nu lucrezi?* Trebuie să fiu puternică, dar vreau să merg la expoziţia lui José şi, în adâncul sufletului, masochista din mine vrea să-l vadă pe Christian. Inspir adânc, apoi mă întorc la

birou.

---

**De la**: Anastasia Steele
**Subiect**: Mâine
**Data**: 8 iunie 2011, 14:25
**Către**: Christian Grey

Bună, Christian
Mulţumesc pentru flori – sunt foarte frumoase.
Da, ar fi bine dacă ai putea să mă duci tu.
Mersi.

Anastasia Steele
Asistenta lui Jack Hyde, Consilier editorial, SIP

Mă uit în telefon şi îmi dau seama că opţiunea de redirecţionare încă e activată. Jack e într-o şedinţă, aşa că îl sun repede pe José.

— Bună, José. Sunt eu, Ana.

— Bună, străino, îmi răspunde el, cu un glas atât de cald şi binevoitor, încât mai am un pic şi iarăşi izbucnesc în plâns.

— Nu pot vorbi mult. La ce oră trebuie să

fiu mâine la vernisaj?

— Ah, deci vii, nu te-ai răzgândit? mă întreabă el încântat.

— Da, sigur, îi răspund cu primul meu zâmbet autentic din ultimele cinci zile, imaginându-mi zâmbetul lui larg.

— La şapte jumate.

— Ne vedem acolo. La revedere, José.

— Pa, Ana.

---

**De la**: Christian Grey
**Subiect**: Mâine
**Data**: 8 iunie 2011, 14:27
**Către**: Anastasia Steele

Dragă Anastasia,
La ce oră să vin să te iau?

Christian Grey
CEO, Grey Enterprise Holdings Inc.

---

**De la**: Anastasia Steele
**Subiect**: Mâine
**Data**: 8 iunie 2011, 14:32
**Către**: Christian Grey

Vernisajul începe la 19:30. La ce oră crezi că ar fi cel mai bine să vii?

Anastasia Steele
Asistenta lui Jack Hyde, Consilier editorial, SIP

---

**De la**: Christian Grey
**Subiect**: Mâine
**Data**: 8 iunie 2011, 14:34
**Către**: Anastasia Steele

Dragă Anastasia,
E un drum destul de lung până la Portland. Ar fi bine să te iau la 17:45.
Abia aştept să te văd.

Christian Grey
CEO, Grey Enterprise Holdings Inc.

---

**De la**: Anastasia Steele
**Subiect**: Mâine
**Data**: 8 iunie 2011, 14:38
**Către**: Christian Grey

Bine, ne vedem la 17:45.

Anastasia Steele
Asistenta lui Jack Hyde, Consilier editorial, SIP

Doamne, urmează să mă văd cu Christian şi, pentru prima oară în ultimele cinci zile, mă simt un pic mai bine şi îmi dau voie să mă întreb cum i-o fi mers în ultima vreme.

Oare mi-a simţit lipsa? Probabil nu la fel de mult pe cât i-am simţit-o eu. Oare şi-o fi găsit între timp o nouă supusă? Gândul e atât de dureros, încât îl îndepărtez imediat din minte. Mă uit la teancul de scrisori pe care trebuie să le sortez pentru Jack şi încep să le răsfoiesc, în încercarea de a nu mă mai gândi la Christian.

Pe seară, mă bag în pat şi mă tot întorc de pe o parte pe alta, încercând să adorm. În ultima vreme, e prima noapte în care nu plâng.

Îmi amintesc chipul lui Christian din ziua în care l-am văzut ultima oară, când am plecat din apartamentul lui. Expresia lui chinuită nu-mi dă pace. Îmi aduc aminte că nu voia să plec, ceea ce era ciudat. De ce aş mai fi rămas, din moment ce ajunseserăm

într-un asemenea impas? Amândoi ne evitam problemele: eu – teamă de pedeapsă, el – teama de… ce? De iubire?

Mă întorc pe o parte şi îmi iau perna în braţe, copleşită de tristeţe. Îşi închipuie că nu merită să fie iubit. Oare de ce simte asta? O fi având legătură cu educaţia lui? Cu mama lui naturală, prostituata narcomană? Gândurile mă chinuiesc până târziu în noapte, iar, în cele din urmă, sleită de puteri, mă cufund într-un somn agitat.

Ziua trece foarte greu, iar Jack e neobişnuit de curtenitor cu mine. Îmi închipui că datorită rochiei violet-închis şi a cizmelor negre, cu toc înalt, pe care le-am furat din şifonierul lui Kate, dar nu mă gândesc prea mult la asta. Am hotărât să merg să-mi cumpăr haine la primul salariu. Rochia îmi e mai largă acum decât înainte, însă mă prefac că nu observ.

În cele din urmă, se face cinci şi jumătate, aşa că îmi iau haina şi geanta, străduindu-mă să-mi stăpânesc neliniştea. *O să-l văd!*

— Ai Întâlnire în seara asta? mă întreabă Jack, trecând pe lângă biroul meu, în drum spre ieşire.

— Da. Nu. Nu chiar.

Ridică o sprânceană, cu un aer vădit interesat:

— Iubitul?

Mă înroşesc:

— Nu, un prieten. Un fost iubit.

— Mâine, după serviciu, poate ieşim să bem ceva. Ai avut o primă săptămână excelentă, Ana. Ar trebui să sărbătorim.

Zâmbeşte, şi pe chipul său apare o expresie greu de descifrat, care mă face să nu mă simt în largul meu. Apoi îşi vâră mâinile în buzunare şi iese pe uşile duble, iar eu rămân cu un aer uşor încruntat. Să ies în oraş cu şeful – oare e o idee bună?

Clatin din cap. Mai întâi, trebuie să fac faţă unei seri cu Christian Grey. Oare cum o să mă descurc? Dau fuga la baie să fac ultimele retuşuri.

Mă aşez în faţa oglinzii mari de pe perete şi mă uit cu atenţie la mine. Arăt ca de obicei: sunt palidă, iar ochii mei prea mari suni încercănaţi. Sunt trasă la faţă – am un aer de om chinuit.

Doamne, ce bine era dacă ştiam să mă machiez. Mă dau cu puţin rimel şi cu un creion dermatograf, apoi mă ciupesc de

obraji, sperând să-i înviorez un pic. Îmi aranjez părul în aşa fel încât să-mi atârne frumos pe spate şi inspir adânc. Sper să fie bine aşa.

Stăpânită de emoţie, străbat holul de la intrare, iar când trec pe lângă Claire de la recepţie, îi surâd şi îi fac cu mâna. Cred că am putea să ne împrietenim. Când mă apropii de ieşire, îl văd pe Jack discutând cu Elizabeth. Cu un zâmbet larg, Jack se grăbeşte să-mi deschidă uşa.

— După tine, Ana, şopteşte el.

— Mulţumesc, îi zâmbesc eu, cu un aer stânjenit.

Pe aleea din faţa clădirii mă aşteaptă Taylor. Îmi deschide portiera din spate, iar eu îi arunc o privire ezitantă lui Jack, care a ieşit după mine. Se uită la SUV-ul Audi cu un aer consternat.

Îi întorc spatele şi urc în maşină. Pe bancheta din spate stă Christian Grey, cu al său costum gri, fără cravată, şi cu cămaşa albă neîncheiată la guler. Ochii lui cenuşii strălucesc.

Simt că mi se usucă gura. Arată excelent, atâta doar că se uită la mine încruntat. *Vai, nu!*

— Când ai mâncat ultima oară? mă mustră el, după ce Taylor închide portiera în urma mea.

*Ce să-ţi spun!*

— Bună, Christian. Da, şi mie îmi pare bine să te revăd.

— N-am chef de ironiile tale. Răspunde-mi, îmi cere el cu ochi scăpărători.

*La naiba!*

— Păi… am mâncat un iaurt la prânz. A, şi o banană.

— Când ai mâncat ca lumea ultima oară? întreabă el pe un ton sarcastic.

Taylor urcă la volan, porneşte motorul şi intră în trafic.

Ridic privirea şi văd că Jack îmi face cu mâna, deşi nu-mi dau seama cum mă poate vedea prin geamul fumuriu. Îi fac şi eu semn cu mâna.

— Cine e? pufneşte Christian.

— Şeful meu.

Mă uit la bărbatul frumos de lângă mine şi văd că are buzele strânse.

— Ei bine? Când ai mâncat ca lumea ultima oară?

— Christian, zău că nu te priveşte, răspund eu cu glas scăzut, simţindu-mă

extraordinar de curajoasă.

— Mă priveşte tot ce faci.

*Ba nu!* Scot un murmur de nemulţumire şi îmi dau ochii peste cap. Christian se uită la mine iscoditor. Şi, pentru prima oară după multă vreme, îmi vine să râd. Mă străduiesc din răsputeri să înăbuş chicotitul care ameninţă să iasă la suprafaţă. Chipul lui Christian se îndulceşte, în timp ce mă străduiesc să păstrez o mină serioasă, iar, după o clipă, buzele lui frumos conturate sunt mângâiate de un zâmbet discret.

— Ei bine? insistă el, cu o voce mai blândă.

— Vinerea trecută, răspund eu în şoaptă. *Pasta alle vongole.*

Christian închide ochii, iar pe chipul lui se citeşte furia şi, probabil, o undă de regret.

— Am înţeles, spune el, pe un ton neutru. Pare că, de atunci, ai slăbit cel puţin două kilograme. Te rog să mănânci, Anastasia, mă dojeneşte el.

Cobor privirea spre mâinile împreunate din poala mea. De ce mă face întotdeauna să mă simt ca un copil neascultător?

Se întoarce spre mine şi mă întreabă cu o voce caldă:

— Cum îţi merge?

*Sinceră să fiu, ca dracu'…* Înghit în sec.

— Dacă ţi-aş spune că bine, te-aş minţi.

Christian inspiră zgomotos.

— E valabil şi pentru mine, şopteşte el, apoi se apleacă spre mine şi mă ia de mână. Mi-ai lipsit, adaugă el.

Vai, nu! Pielea lui se atinge de a mea.

— Christian, eu…

— Ana, te rog. Trebuie să stăm de vorbă.

*O să izbucnesc în plâns.* Nu.

— Christian… te rog… am plâns atât de mult, şoptesc eu, încercând să-mi controlez emoţiile.

— Of, scumpa mea, nu…

Mă trage uşor de mână şi, în clipa următoare, ajung în poala lui. Mă cuprinde în braţe şi îşi afundă faţa în părul meu.

— Mi-a fost atât de dor de tine, Anastasia, îmi şopteşte el.

Vreau să mă smulg din strânsoarea lui, să iau distanţă, dar braţele lui sunt înfăşurate în jurul meu. Mă strânge la pieptul său. Simt că mă topesc. Oh, aici îmi doresc să fiu.

Îmi sprijin capul de el, iar el îmi sărută părul de câteva ori. Aici e acasă. Miroase a lenjerie proaspătă, a balsam de rufe, a gel de

duş, iar peste toate astea se simte mirosul meu preferat – al lui Christian însuşi. Preţ de o clipă, mă las amăgită de iluzia că totul va fi bine, ceea ce îmi alină sufletul distrus.

Câteva minute mai târziu, Taylor opreşte pe aleea din faţa unei clădiri, deşi încă n-am ieşit din oraş.

— Haide, îmi spune el, dându-mă jos din poală. Am ajuns.

Poftim?

— La un heliport. E pe acoperiş, îmi explică el, aruncând o privire spre clădirea lângă care am oprit.

Bineînţeles. *Charlie Tango.* Taylor îmi deschide portiera, iar eu cobor din maşină. Îmi zâmbeşte călduros, ca un unchi, ceea ce mă face să mă simt în siguranţă. Îi răspund tot cu un zâmbet.

— Ar trebui să-ţi dau batista înapoi.

— Păstraţi-o, domnişoară Steele. Şi toate cele bune.

Christian ocoleşte maşina şi mă ia de mână, iar eu mă înroşesc. Îi aruncă o privire întrebătoare lui Taylor, care se uită ţintă la el, cu un aer impasibil.

— La nouă? îl întreabă Christian.

— Da, domnule Grey.

Christian încuviinţează din cap şi mă conduce prin uşile duble în foaierul imens. Mă delectez cu atingerea mâinii lui, cu degetele lui îndemânatice. Îi simt gestul familiar – sunt atrasă ca Icar de soare. Deja m-am ars, dar iată-mă iarăşi cu el.

Ajungem la lift şi Christian apasă pe buton. Mă uit la chipul lui, luminat de obişnuitul său zâmbet reţinut şi enigmatic. Când se deschid uşile, îmi dă drumul la mână şi îmi face semn să urc.

Uşile se închid şi îi arunc încă o privire, iar el mă fixează cu ochii săi cenuşii. Aerul dintre noi s-a electrizat. E o tensiune palpabilă. Aproape că îi simt gustul. Pulsează între noi şi ne trage unul spre celălalt.

— Doamne, şoptesc eu, savurând o clipă intensitatea acestei atracţii primare, viscerale.

— Da, da, spune el, cu ochii înceţoşaţi.

O dorinţă letală îmi răscoleşte pântecele. Christian mă ia de mână şi îmi mângâie încheieturile degetelor, iar muşchii din adâncul pântecului mi se contractă delicios.

*Ce naiba? Cum de încă reuşeşte să mă excite?*

— Te rog să nu-ţi muşti buza, Anastasia,

îmi şopteşte el.

Ridic privirea spre el, eliberându-mi buza. Îl vreau. Aici, acum, în lift. Cum aş putea să nu-l doresc?

— Ştii ce efect are asupra mea, murmură el.

Vai, încă se simte subjugat de mine. Zeiţa mea intimă se scutură de bosumflarea din ultimele cinci zile.

Uşile liftului se deschid brusc, rupând vraja, şi ieşim pe acoperiş. Bate vântul şi, cu toate că am pe mine o jachetă, mi se face frig. Christian îşi petrece braţul pe după umerii mei, trăgându-mă spre el, şi pornim spre Charlie Tango, care ne aşteaptă în mijlocul heliportului, cu paletele elicei învârtindu-se uşor.

Un bărbat în costum negru – înalt, blond şi cu mandibula colţuroasă – sare din carlingă şi, cu spinarea încovoiată, porneşte în fugă spre noi. Îi strânge mâna lui Christian şi îi spune cu glas foarte tare, încercând să acopere zgomotul rotorului.

— E gata de zbor, domnule Grey!

— Ai făcut toate verificările?

— Da.

— Vii să-l iei pe la opt jumate?

— Da, sigur.

— Taylor te aşteaptă jos, la intrare.

— Mulţumesc, domnule Grey. Vă urez să ajungeţi la Portland fără incidente. Sărut mâna, domnişoară, mă salută el.

Fără să-mi dea drumul, Christian încuviinţează din cap, se apleacă şi mă conduce spre uşa elicopterului.

Odată urcaţi în cabină, mă fixează în harnaşament, strângând bine curelele. Îmi aruncă o privire liniştitoare şi îmi zâmbeşte discret:

— O să te ţină lipită de scaun. Îţi mărturisesc că îmi place cum arăţi în harnaşament. Să nu atingi nimic.

Faţa mi se face roşie ca focul, iar el îmi mângâie obrazul cu arătătorul, după care îmi întinde o pereche de căşti. *Şi mie mi-ar plăcea să te ating, dar nu mă laşi.* Îi arunc o privire încruntată. În plus, mi-a strâns curelele atât de tare, încât abia pot să mă mişc.

Christian încheie şi harnaşamentul lui, apoi începe verificările dinaintea zborului. E foarte priceput şi mi se pare extrem de atrăgător. Îşi pune căştile, apasă un buton, iar rotorul accelerează cu un zgomot asurzitor.

Îmi aruncă o privire.

— Eşti gata, iubito? îi aud vocea în căşti.

— Da.

Pe chipul său apare un zâmbet strengăresc. Ce mult a trecut de când nu l-am mai văzut.

— Turnul Sea-Tac, aici Charlie Tango, pe hotelul Echo. Gata de decolare spre Portland, prin PDX[1]. Vă rog confirmaţi, terminat.

Îi răspunde vocea controlorului de trafic aerian, dându-i instrucţiuni.

— Recepţionat, aici turnul, Charlie Tango gata de decolare, terminat.

Christian apasă două butoane, pune mâna pe manşă, iar elicopterul se ridică încet pe cerul nopţii.

Simt un gol în stomac, iar oraşul pare să coboare, întinzându-se la picioarele mele.

— Prima oară am zburat în zori, Anastasia, iar acum ne avântăm în lumina asfinţitului, îmi spune el prin căşti.

Mă întorc spre el cu gura căscată. Ce înseamnă asta? Cum de reuşeşte să spună lucruri atât de romantice? Îmi zâmbeşte, iar eu nu pot decât să-i răspund cu un zâmbet

---

1 PDX: codul Aeroportului Internaţional din Portland.

timid.

— De data asta, îmi spune el, o să vedem nu doar soarele la apus, ci şi multe alte lucruri.

Când am zburat spre Seattle era întuneric, dar, în seara asta, priveliştea este spectaculoasă – chiar pare din altă lume. Înaintăm printre zgârie-nori şi ne înălţăm din ce în ce mai mult.

— Uite, acolo e Escala, îmi face el semn cu mâna spre o clădire. Acolo e sediul Boeing, iar dincolo de el se vede Acul Spaţial[2].

— N-am fost niciodată acolo, spun eu, întorcând capul.

— Am să te duc eu. Putem să şi mâncăm acolo.

*Poftim?*

— Christian, ne-am despărţit.

— Ştiu, dar asta nu înseamnă că nu pot să te duc acolo să te hrănesc, îmi răspunde el, aruncându-mi o privire încruntată.

Clatin din cap şi mă înroşesc, după care adopt o atitudine mai puţin recalcitrantă.

— E foarte frumos aici, la înălţime. Mulţumesc.

---

2 Turn din Seattle, cu o înălţime de 184 de metri.

— Impresionant, nu?

— E impresionant că tu poţi să faci asta.

— Mă flatezi, domnişoară Steele? Sunt un om cu multe talente.

— Ştiu asta foarte bine, domnule Grey.

Întoarce capul, afişând un zâmbet superior, şi, pentru prima oară în ultimele cinci zile, mă relaxez un pic. Poate n-o să fie chiar atât de rău.

— Cum e la noua slujbă?

— Bine, mersi. E interesant.

— Cum te înţelegi cu şeful?

— Ah, bine.

Cum aş putea să-i spun lui Christian că atitudinea lui Jack mă stânjeneşte?

— E ceva în neregulă? Întreabă el.

— Nimic, în afară de lucrurile evidente.

— Lucrurile evidente?

— Of, Christian, uneori chiar că eşti limitat.

— Limitat? Eu? Nu cred că apreciez tonul tău, domnişoară Steele.

— Atunci nu-l aprecia.

Buzele i se curbează într-un zâmbet discret:

— Mi-a fost dor de limba ta ascuţită.

*Oftez uşor şi aş vrea să strig: Mi-a fost dor*

*de tine – de toată fiinţa ta – nu doar de limba ta!* Dar nu spun nimic, ci mă uit prin cabina ca un acvariu a elicopterului, care înaintează spre sud. În dreapta noastră, discul enorm al soarelui, de un portocaliu strălucitor, coboară spre orizont, iar eu iarăşi mă simt precum Icar.

Ieşim din Seattle însoţiţi de strălucirea amurgului, iar cerul e scăldat în nuanţe lăptoase de roz şi albastru-verzui, întreţesute cu o măiestrie pe care nu o are decât Mama Natură. E o seară limpede şi răcoroasă, iar luminile Portlandului clipesc în jurul nostru, urându-ne bun venit, în timp ce Christian aterizează pe heliport. Suntem pe acoperişul ciudatei clădiri de cărămidă maro, de pe care am decolat cu mai puţin de trei săptămâni în urmă.

Doamne, ce puţin a trecut de atunci. Şi totuşi, am impresia că-l cunosc de o viaţă pe Christian, care apasă pe tot felul de butoane, până când, în cele din urmă, rotoarele se opresc, iar tot ce mai aud e zgomotul propriei mele respiraţii în căşti. Hm. Preţ de o clipă, îmi amintesc de episodul cu muzica lui Thomas Tallis. Mă albesc la faţă. Nu-mi

doresc deloc să mă întorc acolo.

Christian îşi desface harnaşamentul şi se apleacă să-l desfacă şi pe al meu.

— Ai călătorit bine, domnişoară Steele? mă întreabă el blând, cu ochi strălucitori.

— Da, mulţumesc, domnule Grey, răspund eu politicos.

— Atunci să mergem să vedem fotografiile băiatului.

Îmi întinde mâna, iar eu o strâng uşor şi cobor din Charlie Tango.

Ne întâmpină un bărbat cărunt, cu barbă – acelaşi pe care l-am ultima oară când am fost aici.

— Joe, îl salută Christian, apoi îmi dă drumul şi îi strânge călduros mâna.

— Ai grijă de el. Stephan o să vină să-l ia între opt şi nouă.

— Da, domnule Grey. Bună seara, domnişoară, mă salută el, dând uşor din cap, apoi se întoarce iarăşi spre Christian: maşina vă aşteaptă jos. Ah, iar liftul nu funcţionează, va trebui să coborâţi pe scări.

— Mulţumesc, Joe.

Christian mă ia de mână şi pornim spre scara de urgenţă.

— La ce tocuri ai în picioare, bine că nu

avem de coborât decât trei etaje, bombăne el pe un ton dezaprobator.

Ei, nu mai spune!

— Nu-ţi plac cizmele mele?

— Îmi plac foarte mult, Anastasia, îmi răspunde el, dar privirea i se întunecă, şi mi se pare că vrea să adauge ceva, însă nu mai spune nimic. Haide, mă îndeamnă el în cele din urmă. O să coborâm încet. Nu vreau să cazi şi să-ţi rupi gâtul.

Stăm tăcuţi pe bancheta din spate, în timp ce şoferul ne duce la galerie. Neliniştea a revenit cu toată puterea şi abia acum îmi dau seama cât de tensionată am fost în Charlie Tango. Christian e tăcut şi meditativ… ba chiar temător; starea de acalmie dintre noi doi a dispărut. Aş vrea să spun atât de multe lucruri, dar drumul e prea scurt. Christian se uită gânditor pe fereastră.

— José e doar un prieten, îi şoptesc eu.

Christian întoarce capul şi se uită la mine – privirea lui întunecată şi prudentă nu trădează nimic. Gura lui… vai, gura lui fremătătoare mă intimidează. Îmi amintesc atingerile buzelor lui pe mine – peste tot. Simt că-mi arde pielea. Se răsuceşte pe

banchetă şi se încruntă.

— Ochii tăi frumoşi ies prea mult în evidenţă, Anastasia. Te rog să-mi promiţi că ai să mănânci.

— Da, Christian, am să mănânc, răspund eu automat – cu platitudine.

— Vorbesc serios.

— Ce ştii tu… spun eu, fără să pot înăbuşi dispreţul din glasul meu.

Zău, cât tupeu are omul ăsta care m-a torturat înfiorător în ultimele zile. Nu, n-am dreptate. Eu m-am torturat. Ba nu, el. Clatin din cap cu un aer dezorientat.

— Nu vreau să mă cert cu tine, Anastasia. Te vreau înapoi şi te vreau sănătoasă, spune el cu glas blând.

Poftim? Ce înseamnă asta?

— Dar nu s-a schimbat nimic.

*Încă eşti viciat până în măduva oaselor.*

— Hai să vorbim despre asta la întoarcere. Am ajuns.

Maşina opreşte în faţa galeriei, iar Christian coboară, lăsându-mă fără replică. Îmi deschide portiera şi, după ce mă dau jos, îl întreb pe un ton mai ridicat decât mă aşteptam:

— De ce faci asta?

— Ce anume? mă întreabă cu un aer surprins.

— De ce spui aşa ceva, apoi, pur şi simplu, te opreşti.

— Anastasia, suntem la galerie. Aici voiai să ajungi. Hai să intrăm şi să vorbim după aceea. Nu am chef de o scenă în mijlocul străzii.

Mă înroşesc şi arunc o privire în jur. Are dreptate. E prea multă lume. Strâng din buze, iar el îmi aruncă o privire încruntată.

— Bine, şoptesc eu cu un aer îmbufnat, iar el mă ia de mână şi mă conduce înăuntru.

Ne aflăm într-un fost depozit, convertit în galerie: pereţi de cărămidă, duşumele din lemn închis la culoare, tavan alb şi conducte de aceeaşi culoare. O clădire spaţioasă şi modernă, pe a cărei podea se preumblă câţiva oameni, bând vin şi admirând lucrările lui José. O clipă uit de necazurile mele şi îmi dau seama că José şi-a îndeplinit visul. *Bravo José!*

— Bună seara şi bine aţi venit la expoziţia lui José Rodriguez, ne întâmpină o tânără îmbrăcată în negru, cu păr castaniu, tuns foarte scurt, cu cercei mari şi rotunzi de argint şi buze date cu un ruj roşu intens.

Îmi aruncă o privire scurtă, se uită la Christian mai mult decât e necesar, apoi se întoarce îmbujorată spre mine şi clipeşte. Fruntea mi se încreţeşte uşor. *E al meu* – sau a fost. Încerc din răsputeri să nu mă încrunt la ea. Tânăra îşi recapătă cumpătul, clipind încă o dată.

— Ah, Ana! O să vrem să auzim părerea ta despre expoziţie, îmi spune ea cu zâmbetul pe buze, apoi îmi întinde o broşură şi îmi face semn cu mâna spre o masă plină cu pahare şi aperitive.

De unde ştie cum mă cheamă?

— O cunoşti? se încruntă Christian.

Clatin din cap, la fel de surprinsă ca şi el.

Christian ridică din umeri, cu un aer indiferent:

— Vrei să bei ceva?

— Aş vrea un pahar de vin alb, mersi.

Fruntea i se încruntă, dar nu spune nimic, ci se îndreaptă spre bar.

— Ana!

José se apropie cu paşi mari, făcându-şi loc printr-un grup de invitaţi.

*Dumnezeule mare!* E îmbrăcat în costum. Arată bine şi se uită la mine cu un zâmbet larg. Mă ia în braţe şi mă strânge cu putere.

Abia îmi stăpânesc lacrimile. Prietenul meu, singurul meu prieten cât timp Kate e plecată. Ochii mi se umezesc.

— Ana, cât mă bucur că ai reuşit să ajungi, îmi şopteşte la ureche, apoi se dezlipeşte de mine şi mă dă un pic în spate, uitându-se cu atenţie la mine.

— Ce s-a întâmplat? întreb eu.

— Te simţi bine? Arăţi… ciudat. *Dios mio,* ai slăbit?

Clipesc de câteva ori, să-mi înăbuş lacrimile:

— José, mă simt bine. Mă bucur atât de mult pentru tine. *La naiba, să nu mă mustre şi el.* Felicitări pentru expoziţie.

Vocea îmi tremură când văd preocuparea pe chipul său atât de familiar, dar trebuie să-mi păstrez cumpătul.

— Cu ce ai venit?

— M-a adus Christian, spun eu, brusc temătoare.

— Ah, răspunde José cu un aer dezamăgit, apoi îmi dă drumul. Unde e? întreabă el, întunecându-se la faţă.

— S-a dus să ia ceva de băut.

Fac semn cu capul înspre Christian şi văd că schimbă amabilităţi cu cineva care

aşteaptă la coadă. Christian întoarce capul spre mine, iar privirile ni se întâlnesc. Şi în clipa aceea, mă simt paralizată, uitându-mă ţintă la bărbatul incredibil de frumos care mă priveşte cu un sentiment de nedescifrat. Privirea lui fierbinte îmi sfredeleşte carnea şi, preţ de o clipă, ne pierdem unul în ochii celuilalt.

*Dumnezeule mare...* Acest bărbat frumos mă vrea înapoi şi simt că în adâncul meu o bucurie dulce înfloreşte încet, precum zorelele în lumina dimineţii.

— Ana! mă smulge José din reverie, aducându-mă înapoi în prezent. Mă bucur atât de mult că ai venit... Ştii, ar trebui să te previn...

Dar în clipa următoare, e întrerupt de Domnişoara cu Păr Scurt şi Buze Roşii:

— José a venit jurnalista de la Portland Printz. Haide, îl îndeamnă ea, apoi îmi zâmbeşte politicos.

— Ce mişto! Sunt faimos, îmi spune José cu un zâmbet, iar eu nu pot decât să-i răspund tot cu un zâmbet – e atât de bucuros. Vorbim mai târziu, Ana.

Mă sărută pe obraz, iar eu îl urmăresc cu privirea în timp ce se apropie de o tânără

care stă lângă un fotograf deşirat.

De jur împrejurul meu atârnă fotografiile lui José, iar unele dintre ele sunt imprimate pe pânze uriaşe. Unele sunt alb-negru, iar altele, color. Multe dintre peisaje au o frumuseţe diafană. Una dintre poze e făcută la Vancouver, în amurg, iar norii roz se reflectă în apa liniştită a unui lac. Câteva clipe sunt copleşită de liniştea şi pacea peisajului – e minunat.

Christian vine alături de mine, iar eu inspir adânc şi înghit în sec, încercând să-mi recapăt echilibrul de mai-nainte. Îmi întinde paharul cu vin alb.

— E de calitate? îl întreb eu, pe un ton mai firesc.

Se uită la mine cu un aer întrebător.

— Vinul, îl lămuresc eu.

— Nu. La astfel de evenimente, rareori se serveşte un vin bun. Tipul e talentat, nu-i aşa? spune Christian, uitându-se la fotografia de pe malul lacului.

— De ce crezi că l-am rugat să-ţi facă un portret? răspund eu, fără să-mi înăbuş mândria din glas, iar privirea lui se mută impasibil de la fotografie la mine.

— Domnul Christian Grey? îl abordează pe

Christian fotograful de la Portland Printz. Pot să vă fac o fotografie?

— Sigur, răspunde el, mascându-şi iritarea.

Fac un pas în spate, dar el mă ia de mână şi mă trage lângă el. Fotograful se uită la noi şi nu-şi poate ascunde uimirea.

— Mulţumesc, domnule Grey.

Face câteva fotografii şi întreabă:

— Domnişoara…?

— Steele, răspund eu.

— Mulţumesc, domnişoară Steele.

Apoi se îndepărtează în grabă.

— Am căutat pe internet poze cu tine şi cu partenerele tale, dar n-am găsit niciuna. De-aia Kate şi-a închipuit că eşti gay.

Buzele lui Christian se curbează într-un zâmbet:

— Aşa se explică întrebarea ta inadecvată. Nu, nu ies cu partenerele mele, Anastasia – doar cu tine, ştii bine.

În ochii lui se citeşte sinceritatea.

— Deci n-ai ieşit niciodată cu – arunc o privire în jur, să mă asigur că nu ne aude nimeni – supusele tale?

— Ba da, uneori. Dar nu la vreun eveniment, ci la cumpărături, mă înţelegi, îmi

explică el ridicând din umeri, fără să-şi ia privirea de la mine.

Ah, deci doar în camera de joacă – în Camera Roşie a Durerii – şi în apartamentul lui. Nu-mi dau seama cum să iau această dezvăluire.

— Doar cu tine, Anastasia, îmi şopteşte el.

Roşesc şi plec privirea. În felul lui, chiar ţine la mine.

— Prietenului tău îi plac mai mult peisajele decât portretele. Hai să aruncăm o privire.

Îmi întinde braţul, iar eu mă agăţ de el.

Trecem pe lângă fotografii şi, la un moment dat, văd un cuplu care îmi zâmbeşte şi mă salută din cap, ca şi când m-ar cunoaşte. Probabil pentru că sunt cu Christian, dar văd şi un tânăr care se holbează la mine fără jenă. *Ciudat.*

Ocolim un colţ al sălii şi îmi dau seama de ce se uită oamenii aşa la mine: pe peretele îndepărtat, atârnă şapte fotografii uriaşe cu mine.

Mă uit la ele cu un aer stupefiat, iar sângele îmi fuge din obraji. Eu în diferite ipostaze: îmbufnată, cu zâmbetul pe buze, încruntată, serioasă, amuzată. Toate sunt alb-negru şi făcute de foarte aproape.

*La naiba!* Îmi aduc aminte că José şi-a făcut de lucru cu camera de câteva ori, când a venit în vizită pe la mine şi când am fost undeva cu el, în calitate de şofer şi asistent. Am crezut că face nişte fotografii de probă, în niciun caz nişte cadre atât de intime.

Îi arunc o privire lui Christian, care se uită transfigurat la fiecare în parte.

— Se pare că nu sunt singurul, bombăne el criptic, cu buzele strânse.

Cred că e furios. *Vai, nu!*

— Scuză-mă, spune el, ţintuindu-mă cu privirea lui de un cenuşiu deschis.

Apoi se răsuceşte pe călcâie şi porneşte spre biroul de recepţie.

Ce problemă o fi având? îl urmăresc fascinată în timp ce discută animat cu Domnişoara cu Păr Scurt şi Buze Roşii. Vâră mâna în buzunar după portofel şi scoate cardul de credit.

*La dracu'!* Probabil că a cumpărat o fotografie.

— Bună! Tu eşti muza. Sunt nişte fotografii grozave.

Tresar când îl aud pe acest tânăr cu o claie de păr blond-deschis. Apoi simt o mână pe cot – Christian s-a întors.

— Eşti un tip norocos, îi rânjeşte Claie Blondă lui Christian, care îi răspunde cu o privire rece.

— Într-adevăr, bombăne el cu un aer încruntat, trăgându-mă într-o parte.

— Ai cumpărat una dintre fotografiile cu mine?

— Una? pufneşte el, fără să-şi ia ochii de la ele.

— Ai cumpărat mai multe?

Christian dă ochii peste cap:

— Le-am cumpărat pe toate, Anastasia. Nu vreau ca vreun străin să le soarbă din priviri în intimitatea casei lui.

Îmi vine să râd.

— Preferi să fii tu acela? îl iau eu peste picior.

Îmi aruncă o privire aspră, surprins probabil de îndrăzneala mea, dar îmi dau seama că se străduieşte să-şi stăpânească zâmbetul.

— Sincer, da.

— Perversule, îi răspund eu şi îmi muşc buza de jos, ca să nu zâmbesc.

Buzele lui se întredeschid, iar acum, buna lui dispoziţie este evidentă. Îşi mângâie bărbia cu un aer gânditor.

— Nu pot contrazice această afirmaţie, Anastasia, răspunde el, clătinând din cap, cu ochii îmblânziţi de amuzament.

— Aş mai discuta cu tine pe tema asta, dar am semnat un contract de confidenţialitate.

Oftează, uitându-se ţintă la mine, şi ochii i se întunecă.

— Gura ta mare… de-ai şti ce aş vrea să-i fac, şopteşte el.

Mă străbate un fior, ştiind foarte bine la ce se referă.

— Eşti foarte nedelicat, încerc eu să par şocată – şi reuşesc.

Oare nu are nicio limită?

Afişează un rânjet, apoi se încruntă.

— Eşti foarte relaxată în fotografiile astea, Anastasia. Nu te văd aşa foarte des.

Poftim? Uau! O schimbare radicală, de la un subiect jucăuş la unul serios – asta da incoerenţă.

Mă înroşesc şi cobor privirea. El îmi ridică fruntea, iar eu inspir adânc la contactul cu degetele lui lungi.

— Vreau să fii şi cu mine la fel de relaxată, îmi şopteşte el.

De pe chipul lui a dispărut orice urmă de umor.

În adâncul meu, simt iarăşi fiorul bucuriei. *Dar cum e posibil aşa ceva?* Avem probleme.

— Dacă vrei asta, trebuie să nu mă mai intimidezi, protestez eu.

— Iar tu trebuie să înveţi să comunici şi să-mi spui ce simţi, ripostează el, cu ochi scăpărători.

Inspir adânc.

— Christian, ai vrut să-ţi fiu supusă. Aici e problema. Iar asta face parte din definiţia supunerii – chiar tu mi-ai spus-o într-un e-mail.

Fac o pauză, încercând să-mi aduc aminte cuvintele lui.

— Cred că sinonimele pentru supus erau, şi citez: „subjugat, servil, umil, pasiv, resemnat, răbdător, docil, domesticit". Nu aveam voie să mă uit la tine. Nici să-ţi vorbesc dacă nu aveam permisiunea ta. La ce te aşteptai? îl întreb eu cu reproş.

Clipeşte, iar chipul i se încruntă din ce în ce mai tare, pe măsură ce continui:

— Relaţia cu tine mă face să mă simt foarte confuză. Nu vrei să sfidez, dar îţi place „gura mea mare". Vrei să fiu obedientă, iar alteori îmi ceri nesupunere, ca să mă poţi pedepsi. Pur şi simplu, nu ştiu cum să mă

port când sunt cu tine.

Christian mijeşte ochii.

— Ca de obicei, o observaţie foarte bună, domnişoară Steele, spuse el pe un ton rece. Haide să mergem să mâncăm.

— Dar n-am stat decât o jumătate de oră.

— Ai văzut fotografiile şi ai stat de vorbă cu tipul ăla.

— Îl cheamă José.

— Ai stat de vorbă cu José, individul care, ultima oară când l-am văzut, încerca să-ţi vâre cu forţa limba în gură, deşi erai beată şi îţi era rău, a zis el pe un ton aspru.

— Dar nu m-a lovit niciodată, îi răspund eu printre dinţi.

Christian se încruntă, degajând furie prin fiecare por.

— Asta e o lovitură sub centură, Anastasia, şopteşte el ameninţător.

Mă înroşesc, iar Christian îşi trece mâinile prin păr, cu o furie abia stăpânită. Mă uit ţintă la el.

— Te duc să mănânci ceva. Slăbeşti văzând cu ochii. Caută-l pe tip şi ia-ţi la revedere.

— Te rog, nu putem să mai stăm un pic?

— Nu. Du-te. Acum. Ia-ţi la revedere.

Îi arunc o privire încruntată, simţind că-mi fierbe sângele. Domnul Maniac al Controlului. Furia e bună. Furia e mai bună decât suferinţa.

Îmi iau ochii de la el şi mă uit după José. Stă de vorbă cu un grup de tinere. Pornesc spre el, îndepărtându-mă de Domnul Cincizeci de Vicii. Trebuie să fac ce-mi spune numai pentru că m-a adus până aici? Cine naiba se crede?

Tinerele îi sorb cuvintele lui José. Una dintre ele rămâne cu gura căscată când mă vede, recunoscându-mă din portrete.

— José!

— Ana. Scuzaţi-mă, fetelor.

José le zâmbeşte şi mă cuprinde cu braţul, ceea ce mă amuză – José e foarte delicat, încercând să le impresioneze.

— Pari supărată, spune el.

— Trebuie să plec, îi răspund eu pe un ton hotărât.

— Dar abia ai ajuns.

— Ştiu, dar Christian trebuie să se întoarcă la Seattle. Fotografiile sunt extraordinare, José – eşti foarte talentat.

Se luminează la faţă:

— Mă bucur că ai venit.

José mă îmbrăţişează cu putere, răsucindu-mă în aşa fel încât îl văd pe Christian în celălalt capăt al galeriei. Are un aer încruntat şi îmi dau seama că îl deranjează îmbrăţişarea lui José. Aşa că, în mod ostentativ, îmi petrec braţele în jurul gâtului său. Mă aştept ca Domnul Maniac al Controlului să reacţioneze. În ochii lui întunecaţi străluceşte ceva sinistru şi porneşte agale spre noi.

— Mersi că m-ai prevenit în legătură cu portretele mele, îi şoptesc eu.

— La dracu'! Îmi pare rău, Ana. Ar fi trebuit să-ţi spun. Îţi plac?

— Hm... Nu ştiu, răspund eu sincer, luată prin surprindere de întrebare.

— S-au vândut toate, deci cuiva i-au plăcut. Nu e mişto? Eşti un adevărat fotomodel.

Mă strânge şi mai tare în braţe în clipa când Christian ajunge lângă noi. Domnul meu învechit în Rele mă priveşte ameninţător, dar, din fericire, José nu-l vede.

— Mi-ar plăcea să ne mai întâlnim, Ana, îmi spune José, dându-mi drumul. Ah, domnule Grey, bună seara.

— O expoziţie foarte reuşită, domnule

Rodriguez, răspunde Christian cu o politeţe glacială. Îmi pare rău că nu mai putem sta, dar noi chiar trebuie să ne întoarcem la Seattle. Anastasia?

Accentuează subtil cuvântul noi, luându-mă de mână.

— La revedere, José. Felicitări încă o dată.

Îl sărut scurt pe obraz, iar în clipa următoare, Christian mă trage ieşire. Ştiu că fierbe de furie, dar la fel mă simt şi eu.

Când ajungem afară, se uită repede de jur împrejur, apoi porneşte spre stânga şi mă trage pe o stradă lăturalnică, lipindu-mă brusc de un perete. Îmi cuprinde faţa cu mâinile, obligându-mă să mă uit în ochii lui scăpărători şi hotărâţi.

Mă trec fiori, iar gura lui se năpusteşte asupra mea. Mă sărută cu pasiune. Dinţii ni se ciocnesc, apoi îşi adânceşte limba în gura mea.

Dorinţa explodează în mine ca un foc de artificii şi îl sărut cu la fel de multă pasiune, înfigându-mi mâinile în părul lui şi trăgându-l cu putere. Geme uşor – un zgomot discret în fundul gâtului, care răsună în adâncul meu –, apoi mâinile lui îmi coboară pe trup, oprindu-se pe şolduri, iar degetele i se înfig în

carne prin rochia violet.

Revărs în sărutul nostru toată neliniştea şi suferinţa din ultimele, zile, îmbrăţişându-l cu putere şi, în această clipă de pasiune năvalnică, îmi dau seama că şi el face la fel, că şi el simte la fel.

Îşi dezlipeşte gura de a mea, respirând precipitat. În ochii lui străluceşte dorinţa, aprinzând sângele deja înfierbântat care îmi zvâcneşte în vene. Inspir cu nesaţ printre buzele întredeschise.

— Eşti a mea, şopteşte el, accentuând fiecare cuvânt.

Face un pas în spate şi se aşează pe vine, cu mâinile pe genunchi, asemenea unui maratonist la sfârşitul cursei.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Ana.

Mă sprijin de perete, gâfâind şi încercând să liniştesc tumultul din mine, să-mi recapăt echilibrul.

— Îmi pare rău, şoptesc eu, după ce-mi recapăt suflul.

— Aşa şi trebuie. Ştiu ce ai încercat să faci. Îl vrei pe fotograf, Anastasia? E limpede că te place.

Mă înroşesc şi clatin din cap.

— Nu, e doar un prieten.

— Toată viaţa mea am încercat să evit emoţiile extreme. Şi totuşi, tu… trezeşti în mine sentimente care mi se par complet străine. E foarte…

Se încruntă, căutând cuvântul potrivit.

— Neliniştitor, spune el în cele din urmă. Îmi place controlul, Ana, dar când sunt în preajma ta, nevoia asta pur şi simplu – se îndreaptă de spate, cu ochi scăpărători – se evaporă.

Face un semn vag cu mâna, apoi şi-o trece prin păr şi inspiră adânc. Mă ia de mână.

— Haide, trebuie să stăm de vorbă, iar tu trebuie să mănânci.

# Capitolul 2

Mă conduce într-un restaurant mic şi intim.

— Trebuie să ne mulţumim cu localul ăsta, bombăne el. Nu avem mult timp.

Mie îmi place. Scaune de lemn, feţe de masă din pânză, pereţi de aceeaşi culoare cum sunt cei din camera de joacă a lui Christian – un roşu sângeriu –, pe care atârnă la întâmplare oglinzi mici, cu ramă aurită. Pe mese sunt aşezate lumânări albe şi vaze mici, cu trandafiri albi, iar în fundal, Ella Fitzgerald cântă tandru despre iubire. E foarte romantic.

Chelnerul ne conduce la o masă pentru două persoane, într-un mic alcov, iar eu mă aşez pe scaun, stăpânită de teamă şi de curiozitatea de a afla ce vrea să-mi spună.

— Nu avem mult timp, îi spune Christian chelnerului, după ce luăm loc. Vrem câte o friptură de vită în sânge, sos bearnez – dacă aveţi –, cartofi prăjiţi şi nişte legume verzi. Şi adu-mi meniul de vinuri.

— Imediat.

Chelnerul se îndepărtează în grabă, surprins de calmul şi eficienţa nou-venitului. Christian îşi scoate Blackberry-ul pe masă. Doamne, dar eu n-am niciun cuvânt de spus?

— Şi dacă nu-mi place friptura?

Oftează.

— Nu începe, Anastasia.

— Nu-s un copil, Christian.

— Atunci nu te mai purta ca un copil.

Mă simt de parcă m-ar fi pălmuit. Clipesc. Deci va fi o conversaţie tensionată şi apăsătoare, cu toate că ne aflăm într-un loc foarte romantic – sigur nu va fi o cină învăluită în tandreţe.

— Sunt un copil pentru că nu-mi place friptura? bombăn eu, încercând să-mi ascund nemulţumirea.

— Pentru că mă faci gelos în mod deliberat. E un lucru copilăresc. De ce îi dai speranţe prietenului tău, nu-ţi pasă deloc de sentimentele lui?

Chelnerul se întoarce cu meniul de vinuri, iar Christian strânge din buze şi se încruntă.

Mă înroşesc; nu m-am gândit la asta. Bietul José – nu vreau deloc să-l încurajez.

Mă copleşeşte ruşinea. Are dreptate: a fost un lucru necugetat. Christian se uită pe meniu.

— Vrei să alegi tu vinul? mă întreabă el, ridicând sprâncenele spre mine – întruchiparea aroganţei.

Ştie că nu mă pricep la vinuri.

— Alege tu, îi răspund eu, bosumflată, dar supusă.

— Două pahare de *shiraz* din Valea Barossa.

— Ah... vinul acesta nu-l vindem decât la sticlă.

— Atunci o sticlă, răspunde ferm Christian.

— Imediat.

Chelnerul se retrage cu un aer spăşit, iar eu îl înţeleg foarte bine. Mă încrunt la Domnul meu Învechit în Rele. Ce nu-i dă pace? Ah, probabil că eu şi, undeva, în adâncul sufletului, zeiţa mea intimă se trezeşte, se întinde şi zâmbeşte. A dormit o vreme.

— Eşti foarte ţâfnos.

Se uită la mine cu un aer indiferent:

— Mă întreb de ce.

— Ar fi bine să alegem tonul cel mai

potrivit pentru o discuţie intimă şi onestă despre viitor, nu crezi? îi răspund eu cu un zâmbet drăgăstos.

Buzele i se strâng într-o expresie dură, dar apoi, aproape fără voia lui, colţurile gurii i se ridică şi îmi dau seama că încearcă să-şi înăbuşe zâmbetul.

— Îmi pare rău, spune el.

— Scuzele sunt acceptate şi îmi face plăcere să te anunţ că n-am hotărât să devin vegetariană de când am mâncat ultima oară împreună.

— Dat fiind că nici n-ai mai mâncat de atunci, cred că e o precizare irelevantă.

— Iarăşi a apărut în discuţie cuvântul irelevant.

— Irelevant, repetă el, iar în ochii lui se citeşte o expresie amuzată.

Apoi îşi trece mâna prin păr şi redevine serios:

— Ana, ultima oară când am stat de vorbă, m-ai părăsit. Sunt puţin agitat. Ţi-am spus că te vreau înapoi, iar tu nu mi-ai răspuns… nimic.

Privirea lui e intensă şi nerăbdătoare, iar candoarea lui, complet dezarmantă. Ce naiba să-i răspund?

— Mi-a fost dor… foarte dor de tine, Christian. Ultimele zile au fost… dificile.

Înghit în sec şi mi se pune un nod în gât, amintindu-mi disperarea şi neliniştea care m-au copleşit după ce l-am părăsit. Această ultimă săptămână a fost cea mai grea din viaţa mea – suferinţa mea a fost de nedescris. N-am trăit nimic asemănător. Dar nu pot ocoli adevărul.

— Nu s-a schimbat nimic, continui eu, reuşind să strecor cuvintele pe lângă nodul din gât. Nu pot fi ceea ce vrei tu să fiu.

— Eşti ceea ce vreau să fii, răspunde el, cu glas plin de înţelegere.

— Ba nu, Christian. Nu sunt.

— Eşti supărată din cauza a ceea ce s-a întâmplat ultima oară. M-am purtat prosteşte, iar tu… Şi tu la fel. De ce n-ai folosit cuvintele de siguranţă, Anastasia?

Tonul lui se schimbă, devenind acuzator.

*Poftim? Uau, o schimbare de direcţie.*

— Răspunde-mi.

— Nu ştiu. Eram copleşită. Încercam să fiu ce voiai tu, să fac faţă durerii, şi nu m-am mai gândit la cuvintele de siguranţă. Pur şi simplu… am uitat, şoptesc eu ruşinată, ridicând din umeri cu un aer vinovat.

*Doamne, oare am fi putut evita toată această suferinţă?*

— Ai uitat! pufneşte el îngrozit, înhăţând tăblia mesei şi uitându-se încruntat la mine.

Privirea lui e nimicitoare. *La dracu!* Iarăşi s-a înfuriat. Şi zeiţa mea intimă se încruntă la mine. *Vezi, ţi-ai făcut-o cu mâna ta!*

— Cum aş mai putea avea vreodată încredere în tine? mă întreabă el cu glas scăzut.

Când vine să ne aducă vinul, chelnerul ne găseşte uitându-ne unul la celălalt – ochi cenuşii aţintiţi în ochi albaştri. Amândoi suntem plini de reproşuri, iar chelnerul scoate dopul de la sticlă cu o meticulozitate inutilă şi toarnă puţin vin în paharul lui Christian. În mod automat, Christian întinde mâna şi ia o gură.

— E bun, spune el scurt.

Chelnerul ne umple cu grijă paharele, apoi pune sticla pe masă şi se retrage în grabă. Christian nu şi-a luat ochii de la mine nicio clipă. Eu sunt cea care cedează: întorc privirea în altă parte, iau paharul de pe masă şi beau o gură mare. Abia dacă îi simt gustul.

— Îmi pare rău, şoptesc eu, simţindu-mă prost.

Am plecat întrucât am crezut că suntem incompatibili, dar el îmi spune că aş fi putut să-l opresc?

— Pentru ce-ţi pare rău? întreabă el pe un ton preocupat.

— Că nu am folosit cuvintele de siguranţă.

Închide ochii cu un aer uşurat.

— Am fi putut evita toată suferinţa asta, bombăne el.

— Arăţi bine.

Mai mult decât bine. Arăţi ca tine.

— Aparenţele pot fi înşelătoare, răspunde el calm. Nu mă simt deloc bine. Mă simt de parcă soarele ar fi apus şi n-ar mai fi răsărit timp de cinci zile, Ana. E ca şi când aş trăi într-o noapte continuă.

Mărturisirea lui îmi taie respiraţie. *Dumnezeule, exact ca mine!*

— Ai spus că n-ai să mă părăseşti niciodată, şi totuşi, când situaţia s-a înrăutăţit, ai închis uşa în urma ta.

— Când am spus că n-am să te părăsesc niciodată?

— În somn. A fost cel mai liniştitor lucru pe care l-am auzit de ani de zile, Anastasia. M-a făcut să mă relaxez.

Simt că mi se strânge inima şi întind mâna

după pahar.

— Şi ai spus că mă iubeşti, şopteşte el. Toate astea ţin de trecut?

În glasul lui se citeşte neliniştea.

— Nu, Christian. Nu ţin de trecut.

Se uită ţintă la mine şi oftează cu un aer vulnerabil:

— Ce bine.

Sunt uluită de mărturisirea lui. Şi-a schimbat atitudinea. Înainte, când îi spuneam că îl iubesc, era îngrozit. Chelnerul se întoarce, ne aşează repede farfuriile în faţă şi se retrage cu paşi iuţi.

*Dumnezeule mare! Mâncare!*

— Mănâncă! îmi porunceşte el.

În sinea mea, ştiu că mi-e foame, dar în clipa asta am un nod în stomac. Stau la masă cu singurul bărbat pe care l-am iubit în viaţa mea şi discut despre viitorul nostru nesigur – nu e o situaţie care să-mi facă poftă de mâncare. Mă uit ezitant la friptură.

— Anastasia, mă jur că, dacă nu mănânci, te bat la fund chiar aici, în restaurant, şi n-o să aibă nicio legătură cu satisfacerea mea sexuală. Mănâncă!

*Grey, păstrează-ţi calmul pentru numele lui Dumnezeu!* Vocea interioară îmi aruncă o

privire pe deasupra ochelarilor săi cu lentile în formă de semilună. Este întru totul de acord cu Domnul Cincizeci de Vicii.

— Bine, o să mănânc. Şi potoleşte-ţi mâncărimea din palme, te rog.

Nu zâmbeşte, ci continuă să se uite ţintă la mine. Fără tragere de inimă, iau tacâmurile şi tai o bucată de friptură. Vai, e delicioasă! Mi-e foame – foarte foame. Mestec îmbucătura, iar el se relaxează în mod vizibil.

Cinăm în linişte. Muzica s-a schimbat. O femeie cu voce catifelată cântă în fundal, cuvintele ei fiind o reverberaţie a gândurilor mele.

Arunc o privire spre Domnul meu Învechit în Rele. Mănâncă şi se uită la mine. Foame, dor, nelinişte, toate amestecate într-o privire sfredelitoare.

— Ştii cine cântă? încerc eu să pornesc o conversaţie normală.

Christian face o pauză şi ascultă:

— Nu… dar oricine ar fi e bună.

— Şi mie îmi place.

În cele din urmă, afişează zâmbetul lui enigmatic. Ce o fi în mintea lui?

— Ce s-a întâmplat? întreb eu.

Dar el clatină din cap.

— Mănâncă, îmi spune el cu blândeţe.

Am mâncat jumătate din ce aveam în farfurie şi deja m-am săturat. Cum să fac?

— Nu mai pot. *Sir* consideră că nu am mâncat destul?

Se uită la mine cu un aer impasibil, fără să răspundă, apoi se uită la ceas.

— Chiar m-am săturat, adaug eu, luând o gură din vinul delicios.

— În scurtă vreme, va trebui să plecăm. A venit Taylor, iar mâine dimineaţă trebuie să ajungi la serviciu.

— Şi tu.

— Eu am nevoie de mult mai puţin somn decât tine, Anastasia. Bine măcar că ai mâncat ceva.

— Nu ne întoarcem cu Charlie Tango?

— Nu, pentru că am vrut să beau şi eu ceva. O să vină să ne ia Taylor. Unde mai pui că, în felul ăsta, o să te am în maşină numai pentru mine, preţ de cel puţin câteva ore. N-o să putem decât să stăm de vorbă, nu-i aşa?

Ah, deci ăsta e planul.

Christian cheamă chelnerul să-i ceară nota, apoi îşi ia Blackberry-ul şi dă un telefon.

— Suntem la Le Picotin, pe South West

Thrid Avenue.

Apoi închide.

Doamne, ce laconic e la telefon.

— Eşti foarte direct cu Taylor. De fapt, cu cei mai mulţi oameni.

— Îmi place să rezolv lucrurile repede, Anastasia.

— Dar în seara asta, n-ai rezolvat nimic. Pentru că nu s-a schimbat nimic, Christian.

— Am o propunere pentru tine.

— Totul între noi a început cu o propunere.

— O altă propunere.

Chelnerul se întoarce, iar Christian îi întinde cardul de credit fără să se uite la notă. Se uită la mine cu un aer gânditor, în timp ce chelnerul îi trece cardul prin cititorul magnetic. Blackberry-ul sună o dată, iar Christian se uită la el.

Are o propunere? Despre ce o fi vorba? Îmi trec prin minte două variante: o răpire sau să lucrez pentru el. Nu, e absurd.

— Haide, îmi spune Christian după ce termină de plătit. Taylor ne aşteaptă afară.

Ne ridicăm în picioare, iar el mă ia de mână.

— Nu vreau să te pierd, Anastasia.

Îmi sărută degetele cu tandreţe, iar atingerea buzelor sale pe piele îmi dă fiori.

Audi-ul ne aşteaptă în stradă. Christian îmi deschide portiera, iar eu urc şi mă aşez pe bancheta de piele catifelată. Apoi se apropie de portiera şoferului, Taylor coboară din maşină şi stau un pic de vorbă. Nu e protocolul lor obişnuit. Sunt curioasă. Oare despre ce discută? După câteva clipe, urcă amândoi, iar eu îi arunc o privire lui Christian, care se uită în faţă cu aerul său impasibil.

Preţ de câteva clipe, îi studiez profilul sculptural: nasul drept, buze cărnoase, părul care îi cade încântător pe frunte. Acest trup ca de zeu sigur nu este făcut pentru mine.

O muzică discretă umple maşina – o compoziţie clasică pe care nu o ştiu –, iar Taylor intră în trafic, îndreptându-se spre autostrada I-5, care duce spre Seattle.

Christian se întoarce spre mine:

— Cum îţi spuneam, am o propunere pentru tine.

Arunc o privire neliniştită spre Taylor.

— Taylor nu te poate auzi, mă asigură Christian.

— Cum aşa?

— Taylor, îl strigă Christian.

Dar Taylor nu răspunde. Îl strigă încă o dată, dar nu primeşte niciun răspuns. Apoi se apleacă în faţă şi îl bate uşor pe umăr. Taylor îşi scoate din ureche o cască pe care n-o observasem.

— Da, domnule?

— Mulţumesc, Taylor. Totul e în regulă, poţi să te întorci la muzica ta.

— Da, domnule.

— Mulţumită? mă întreabă Christian. Ascultă Puccini la ipod. Deci uită că e cu noi în maşină, Anastasia.

— I-ai cerut anume să facă asta?

— Da.

Ah!

— Bine, ce propunere vrei să-mi faci?

Dintr-odată, Christian îşi ia un aer serios şi hotărât. *La naiba!* Negociem o înţelegere. Ascult cu atenţie.

— Mai întâi, dă-mi voie să te întreb ceva. Vrei o relaţie doar cu vanilla sex, fără futaiuri perverse?

Rămân cu gura căscată.

— Futaiuri perverse? repet eu cu glas scăzut.

— Futaiuri perverse.

— Nu-mi vine să cred că ai zis asta, protestez eu, aruncând o privire spre Taylor.

— Ei bine, am zis-o. Răspunde-mi, îmi cere el pe un ton calm.

Mă înroşesc. Zeiţa mea intimă stă în genunchi şi mă imploră cu mâinile împreunate.

— Îmi plac futaiurile perverse cu tine.

— Aşa mă gândeam şi eu. Dar ce anume nu-ţi place?

*Că nu pot să te ating. Că te delectezi cu suferinţa mea. Muşcătura curelei de piele…*

— Ameninţarea unor pedepse crude şi neobişnuite.

— Ce vrei să spui?

— Păi, în camera ta de joacă ai tot felul de nuiele, bice şi alte astfel de instrumente, care îmi dau fiori. Nu vreau să le foloseşti pe mine.

— Bine, deci fără bice, nuiele sau curele, răspunde el sardonic.

Mă uit la el cu un aer nedumerit:

— Vrei să redefineşti limitele contractului nostru?

— Nu neapărat, doar încerc să te înţeleg, să-mi fac o imagine mai clară despre ce-ţi place şi ce-ţi displace.

— În esenţă, lucrul cu care mi-e greu să mă împac e plăcerea ta de a-mi provoca suferinţă, Christian. Şi ideea că faci asta pentru că încalc nişte limite stabilite arbitrar de tine.

— Dar nu sunt arbitrare; sunt consemnate în contract.

— Nu vreau să avem un set de reguli.

— Nicio regulă?

— Niciuna.

Clatin din cap, dar am inima cât un purice. Oare unde vrea să ajungă?

— Dar te deranjează dacă te plesnesc?

— Cu ce?

— Cu asta, răspunde el, ridicând mâna.

Mă răsucesc pe banchetă cu un aer stânjenit.

— Nu, nu chiar. Nu mă deranjează nici bilele argintii…

Slavă Domnului că e întuneric: faţa îmi arde, iar vocea mi se pierde amintindu-mi noaptea aceea. *Da… Aş mai face asta o dată.*

— Da, surâde el, a fost distractiv.

— Mai mult decât distractiv, şoptesc eu.

— Deci poţi să faci faţă la puţină durere.

Ridic din umeri.

— Cred că da.

Of, oare unde vrea să ajungă? Neliniştea mea are o intensitate de câteva grade pe scara Richter.

Christian îşi mângâie bărbia, adâncit în gânduri.

— Anastasia, vreau să o luăm de la capăt. Să începem o relaţie clasică, doar cu vanilla sex şi, după aceea, când vei căpăta mai multă încredere în mine, iar eu voi avea încredere că eşti onestă şi că poţi să comunici cu mine, am putea trece şi la unele dintre lucrurile care îmi plac mie.

Mă uit uluită la el, fără niciun gând în minte – sunt ca un computer care s-a defectat. Se uită la mine cu nerăbdare, dar nu reuşesc să-i disting trăsăturile, pentru că suntem învăluiţi în întunericul Oregonului. În cele din urmă, îmi spun că asta e – vrea lumină.

Dar oare îi pot cere să facă asta pentru mine? Şi oare nu-mi place şi mie întunericul? Un pic de întuneric, din când în când. În minte îmi revin amintiri îmbietoare din noaptea cu muzica lui Thomas Tullis.

— Şi cum rămâne cu pedepsele?

— Fără pedepse, clatină el din cap. Niciuna.

— Şi regulile?

— Nicio regulă.

— Absolut niciuna? Dar ai şi tu nişte nevoi.

— De tine am nevoie cel mai mult, Anastasia. Zilele din urmă au fost pentru mine ca un purgatoriu. Instinctele îmi spun să te las să pleci, îmi spun că nu te merit. Fotografiile pe care ţi le-a făcut tipul ăla… Îmi dau seama cum te vede el. În ele eşti atât de calmă şi frumoasă – nu că acum n-ai fi frumoasă. Însă îmi dau seama că acum suferi. Şi mă doare sufletul când mă gândesc că eu sunt cauza suferinţei tale… Dar sunt un om egoist. Te-am dorit din clipa când ai apărut în biroul meu. Eşti rafinată, onestă, caldă, puternică, spirituală, fascinant de inocentă… şi lista e nesfârşită. Mă copleşeşti. Te doresc, iar gândul că te-ar putea avea altcineva e ca un cuţit care se răsuceşte în sufletul meu întunecat.

Mi se usucă gura. *La naiba!* Vocea mea interioară încuviinţează cu satisfacţie. O adevărată declaraţie de dragoste. Şi simt că în mine se rupe zăgazul cuvintelor.

— Christian, de ce spui că ai un suflet întunecat? Eu n-aş fi zis asta niciodată. Trist,

poate... dar eşti un om bun. Văd asta... Eşti generos şi bun. Şi nu m-ai minţit niciodată. Iar eu nu m-am străduit suficient. Sâmbăta trecută a fost un şoc puternic pentru mine. A fost un duş rece. Mi-am dat seama că ai fost indulgent cu mine şi că nu pot fi omul pe care ţi-l doreşti. Apoi, după ce am plecat, mi-am dat seama că durerea fizică pe care mi-ai pricinuit-o nu era la fel de puternică precum durerea de a te pierde. Îmi doresc să-ţi fiu pe plac, dar e greu.

— Îmi eşti tot timpul pe plac, şopteşte el. De câte ori să ţi-o spun?

— Nu ştiu niciodată ce gândeşti. Uneori, eşti atât de închis... ca un stat insular. Mă intimidezi. De aceea nu-ţi vorbesc. Nu ştiu cum o să ţi se schimbe starea, care virează de la nord spre sud şi înapoi într-o fracţiune de secundă. E derutant. Şi nu mă laşi să te ating, iar eu îmi doresc foarte mult să-ţi arăt cât te iubesc.

Clipeşte în întuneric, cu un aer circumspect, şi simt că nu mai rezist. Îmi desfac centura de siguranţă, mă urc în poala lui – ceea ce îl ia prin surprindere – şi îi cuprind capul în mâini.

— Te iubesc, Christian Grey. Iar tu eşti

dispus să faci toate astea pentru mine. Eu sunt cea care nu se ridică la înălţimea aşteptărilor şi îmi pare rău că nu pot face tot ce-mi ceri. Poate cu timpul… nu ştiu… dar, da, îţi accept propunerea. Unde semnez?

Îşi înfăşoară mâinile în jurul meu şi mă strânge cu putere.

— Vai, Ana, oftează el, adâncindu-şi faţa în părul meu.

Rămânem îmbrăţişaţi, ascultând muzică – o compoziţie calmă pentru pian ce oglindeşte atmosfera din maşină: liniştea dulce de după furtună. Mă cuibăresc în braţele lui, odihnindu-mi capul pe umărul lui.

— Îmi e foarte greu să accept atingerile, Anastasia, îmi şopteşte el.

— Ştiu. Şi mi-aş dori să înţeleg de ce.

După o vreme, oftează şi îmi spune cu voce catifelată:

— Am avut o copilărie îngrozitoare. Unul dintre peştii prostituatei narcomane…

Glasul i se frânge, iar trupul i se încordează, amintindu-şi o grozăvie inimaginabilă.

— Îmi aduc aminte foarte bine, şopteşte el, înfiorându-se.

Dintr-odată, mi se strânge inima şi îmi vin

în minte cicatricele care îi brăzdează pielea. *Vai, Christian!* Îmi strâng braţele în jurul gâtului său.

— Era violentă mama ta? îl întreb eu în şoaptă, înăbuşindu-mi lacrimile.

— Din câte îmi amintesc, nu. Dar era neglijentă. Nu mă proteja de peştele ei. De fapt, cred că eu eram cel care avea grijă de ea, pufneşte el. Când s-a sinucis, au trecut patru zile până să se alarmeze cineva şi să vină după noi… Ţin minte asta…

Nu-mi pot stăpâni un suspin îngrozit. Dumnezeule mare! Fierea mi se ridică în gâtlej.

— O experienţă al naibii de traumatizantă.

— Pervertit în cincizeci de nuanţe, şopteşte el.

Întorc capul şi îmi lipesc buzele de gâtul lui, căutând şi oferind consolare, în timp ce-mi imaginez un băieţel murdar, cu ochi cenuşii, singur şi dezorientat, alături de trupul mamei lui moarte.

*Vai, Christian*! Îi inspir mirosul divin – parfumul meu preferat din întreaga lume. Îşi strânge braţele în jurul meu şi îmi sărută părul, iar eu stau nemişcată în strânsoarea lui, în timp ce Taylor înaintează cu viteză în

noapte.

Când mă trezesc, suntem deja în Seattle.

— Hei, mă întâmpină Christian cu blândeţe.

— Scuze, şoptesc eu, îndreptându-mă de spate.

Clipesc şi mă întind. Sunt tot în poala lui.

— Te-aş fi putut privi dormind la nesfârşit, Ana.

— Am zis ceva în somn?

— Nu. Mai avem puţin şi ajungem la tine.

Ah!

— Nu mergem la tine?

— Nu.

— De ce nu? îl întreb eu, uitându-mă în ochii lui.

— Pentru că mâine trebuie să mergi la serviciu.

— Pfui, mă îmbufnez eu.

Mă priveşte zâmbind:

— De ce, aveai ceva în minte?

Mă înroşesc.

— Poate că da.

— Anastasia, spune el râzând, n-am să mă mai ating de tine decât dacă mă implori.

— Poftim?

— Ca să începi să comunici cu mine. Data viitoare când vom face dragoste, va trebui să-mi spui în detaliu ce vrei.

— Ah.

Mă dă jos din poala lui, iar Taylor opreşte în faţa apartamentului meu. Christian coboară din maşină şi îmi deschide portiera.

— Am ceva pentru tine.

Se duce în spatele maşinii, deschide portbagajul şi scoate o cutie de cadouri. Ce naiba o fi?

— Deschide-o când ajungi înăuntru.

— Nu intri?

— Nu, Anastasia.

— Şi când te mai văd?

— Mâine.

— Şeful meu vrea să ies cu el în oraş mâine.

Christian se încruntă:

— Serios?

În vocea lui se citeşte o ameninţare latentă.

— Să sărbătorim prima mea săptămână de lucru, adaug eu repede.

— Unde?

— Nu ştiu.

— Aş putea veni să te iau de acolo.

— Bine... O să-ţi trimit un e-mail sau un

mesaj.

— În regulă.

Mă conduce până la uşa de la intrare şi aşteaptă să-mi scot cheile din geantă. După ce descui, se apleacă spre mine şi mă apucă de bărbie, dându-mi capul pe spate. Gura îi coboară spre mine şi, închizând ochii, îmi presară faţa cu un şir de sărutări, de la coada ochiului la colţul gurii.

Un geamăt discret îmi scapă printre buze şi simt că mă topesc.

— Pe mâine, îmi şopteşte el.

— Noapte bună, Christian, îi răspund eu tot în şoaptă, cu dor în glas.

Zâmbeşte.

— Du-te, îmi porunceşte el, iar eu traversez holul de la intrare, ţinând în braţe misteriosul pachet.

— Pe curând, iubito, spune el în urma mea, apoi se răsuceşte pe călcâie şi, cu mişcări graţioase, se întoarce la maşină.

Când ajung în apartament, deschid cutia de cadouri şi găsesc în ea laptopul meu Macbook Pro, Blackberry-ul şi încă o cutie. Ce-o fi înăuntru? Despachetez hârtia argintie şi găsesc o husă subţire din piele neagră.

Deschid husa şi găsesc un iPad. *La*

*naiba... un iPad! Pe* ecranul său se află un bilet cu scrisul de mână al lui Christian:

*Anastasia – e pentru tine.*
*Ştiu ce vrei să auzi de la mine.*
*Muzica din tabletă o spune în locul meu.*
*Christian*

Măi să fie! Am primit o colecţie muzicală făcută de Christian Grey, sub forma unui ipad de ultimă generaţie. Clatin dezaprobator din cap din pricina risipei, dar, în sinea mea, sunt încântată. Are şi şeful meu o astfel de tabletă, aşa că ştiu cum funcţionează.

O pornesc şi mi se taie respiraţia când văd imaginea de întâmpinare: o machetă de planor. *Uau!* Este macheta de Blanik L23 pe care i-am făcut-o cadou, montată pe un suport de sticlă şi aşezată pe ceea ce cred că este biroul lui Christian. Mi se taie respiraţia.

*A asamblat macheta!* Chiar a asamblat-o. Îmi aduc aminte că a pomenit-o în biletul pe care mi l-a trimis cu florile. Sunt impresionată şi îmi dau seama imediat că s-a gândit pe îndelete la cadoul pentru mine.

Cobor cursorul în josul ecranul ca să deschid tableta şi iarăşi mi se taie respiraţia.

Fotografia de fundal ne înfăţişează pe Christian şi pe mine la absolvire, în cort. E cea care a apărut în *Seattle Times.* Christian este atât de frumos, iar eu nu-mi pot înăbuşi zâmbetul până la urechi, în timp ce zeiţa mea intimă se cuibăreşte în şezlongul ei, şi se cuprinde cu braţele. *Da, şi e al meu!*

Cu o mişcare a degetului, fac să apară câteva pictograme pe ecran: o aplicaţie Kindle, cărţi electronice, Words… dar asta ce-o fi?

*Dumnezeule! Biblioteca Britanică?* Apăs pe o pictogramă şi apare un meniu: COLECŢIE CRONOLOGICĂ. Navighez prin el şi selectez rubrica ROMANE DIN SECOLELE AL XVIII-LEA ŞI AL XIX-LEA. Încă un meniu. Apăs pe un titlu: *AMERICANUL*, DE HENRY JAMES. Se deschide o fereastră cu o copie scanată a cărţii. Nu pot să cred! E o ediţie din 1879 şi o am pe iPad-ul meu! Mi-a cumpărat Biblioteca Britanică, iar acum o pot accesa cu doar câteva atingeri.

Închid repede aplicaţia, ştiind foarte bine că aş putea să mă pierd în ea pentru totdeauna. Apoi mă uit şi la celelalte: aplicaţia „Mâncare bună” – care mă face să dau ochii peste cap şi să zâmbesc în acelaşi

timp –, aplicaţia de ştiri, aplicaţia meteo… Dar în biletul lui era vorba despre muzică. Mă întorc la ecranul principal, ating pictograma ipod şi apare o listă cu melodii. Mă uit pe ea şi zâmbesc. Dau de Thomas Tallis, pe care n-am să-l uit curând. La urma urmelor, l-am ascultat de două ori, în timp ce mă biciuia şi mi-o trăgea.

„Vrăjitorie". Zâmbetul mi se lărgeşte – dansul prin camera spaţioasă. Transcripţia lui Bach după piesa lui Marcello – *of, nu, asta e mult prea tristă pentru starea mea de acum. Hm.* Jeff Buckley – *mda, am auzit de el.* Snow Patrol – trupa mea preferată – şi un cântec intitulat: „Principiile desfrâului", de Enigma. Tipic pentru Christian. Pe chip mi se aşterne un zâmbet larg. O piesă intitulată: „Posedare"… *ah, da, tipic pentru Domnul Cincizeci de Vicii. Şi* alte câteva de care n-am auzit niciodată.

Aleg o melodie care îmi atrage atenţia şi îi dau drumul. Se numeşte „încearcă" şi e de Nelly Furtado. Vocea ei se înfăşoară în jurul meu ca o eşarfa de mătase. Mă întind în pat.

Oare asta înseamnă că Domnul meu Învechit în Rele vrea să încerce? Să încerce o relaţie nouă? Versurile cântecului se revarsă

în mine, iar eu stau cu ochii aţintiţi în tavan şi încerc să-i înţeleg schimbarea de atitudine. I-a fost dor de mine. Şi mie mi-a fost dor de el. Sigur are sentimente pentru mine. Sigur. Tableta, cântecele, aplicaţiile – ţine la mine. Chiar ţine la mine. Sufletul mi se umple de speranţă.

Cântecul se termină, iar ochii mi se umezesc. Mă ridic şi pun altul – „Savantul", de Coldplay, una dintre formaţiile preferate ale lui Kate. Ştiu melodia, dar nu i-am ascultat niciodată versurile cu atenţie. Închid ochii şi mă las pătrunsă de cuvinte.

Lacrimile încep să şiroiască. Nu le pot opri. Oare e felul lui de a-şi cere iertare? *Of, Christian.*

Sau oare e o invitaţie? O să-mi răspundă la întrebări? *Oare caut prea multe semnificaţii în gestul lui? Probabil că da.* Vocea interioară mă aprobă, încercând să-şi ascundă compătimirea.

Îmi şterg lacrimile. Trebuie să-i trimit un e-mail de mulţumire. Sar din pat şi aduc maşinăria malefică.

Coldplay continuă să cânte, şi mă aşez turceşte pe pat. Mac-ul porneşte şi deschid aplicaţia de e-mail.

---

**De la**: Anastasia Steele
**Subiect**: IPAD
**Data**: 9 iunie 2011, 23:56
**Către**: Christian Grey

Iarăşi m-ai făcut să plâng.
Îmi place la nebunie iPad-ul.
Îmi place colecţia de cântece.
Îmi place aplicaţia Biblioteca Britanică.
Te iubesc.
Mulţumesc.
Noapte bună.

Ana xx

---

**De la**: Christian Grey
**Subiect**: iPad
**Data**: 10 iunie 2011, 00:03
**Către**: Anastasia Steele

Mă bucur că-ţi place. Am cumpărat unul şi pentru mine.
Dacă aş fi lângă tine, ţi-aş sorbi lacrimile.
Dar nu sunt, aşa că du-te la culcare.

Christian Grey
CEO, Grey Enterprise Holdings Inc.

Răspunsul lui mă face să zâmbesc – acelaşi ton autoritar, acelaşi Christian. Oare se va schimba şi asta? Dar în clipa aceea îmi dau seama că sper să nu se schimbe. Îmi place aşa – poruncitor –, câtă vreme pot să stau în preajma lui fără teama de o eventuală pedeapsă.

---

**De la**: Anastasia Steele
**Subiect**: Dl. Ţâfnos
**Data**: 10 iunie 2011, 00:07
**Către**: Christian Grey

Eşti la fel de autoritar şi poate la fel de încordat şi ţâfnos ca de obicei, domnule Grey.

Ştiu ceva care ar putea să te liniştească. Dar întrucât nu eşti aici… N-ai vrut să mergem la tine şi ai vrut să te implor…

Vise plăcute, Sir.

Ana xx

P.S.: Văd că ai pus în listă şi Imnul

Hărţuitorului: „Fiecare respiraţie a ta”[3]. Îţi apreciez simţul umorului, dar ce-ar zice de asta dr. Flynn?

---

**De la**: Christian Grey
**Subiect**: Calm zen
**Data**: 10 iunie 2011, 00:10
**Către**: Anastasia Steele

Scumpă domnişoară Steele,

Să ştii că bătaia la fund face parte şi din relaţiile bazate pe vanilla sex. De obicei, e consensuală şi are loc în context sexual… dar aş fi mai mult decât încântat să fac o excepţie.

Stai liniştită, şi dr. Flynn îmi apreciază simţul umorului.

Iar acum, mergi, te rog, la culcare, pentru că mâine noapte nu vei dormi mult.

Că tot veni vorba, să ştii că mă vei implora, crede-mă. Şi abia aştept.

Christian Grey
CEO, Grey Enterprise Holdings Inc.

---

3 „Fiecare respiraţie a ta” (Every Breath You Take) — cântec din 1983 al formaţiei The Police.

---

**De la**: Anastasia Steele
**Subiect**: Somn uşor, vise plăcute
**Data**: 10 iunie 2011, 00:12
**Către**: Christian Grey

Ei bine, din moment ce m-ai rugat atât de frumos, şi îmi place ameninţarea ta delicioasă, o să mă ghemuiesc lângă iPad-ul pe care mi l-ai oferit cu atâta generozitate şi o să adorm răsfoind prin Biblioteca Britanică, ascultând piesele care-mi vorbesc despre tine.

A
xxx

---

**De la**: Christian Grey
**Subiect**: Încă o rugăminte
**Data**: 10 iunie 2011, 00:15
**Către**: Anastasia Steele

Să mă visezi.
x

Christian Grey

CEO, Grey Enterprise Holdings Inc.

Să te visez, Christian Grey? Te visez mereu, îmi iau repede pijamalele, mă spăl pe dinţi şi mă bag în pat. Îmi pun căştile în urechi, scot balonul în formă de elicopter, pe care l-am pus dezumflat sub pernă, şi îl strâng la piept.

Sunt foarte bucuroasă, iar chipul mi-e luminat de un zâmbet larg şi prostesc. Cât de multe se pot schimba într-o singură zi. Oare am să pot adormi?

José González începe să cânte o melodie cu acorduri hipnotice de chitară, iar eu mă adâncesc în somn, minunându-mă de felul în care s-au îndreptat lucrurile într-o singură seară şi întrebându-mă într-o doară dacă ar fi bine să fac şi eu o listă de cântece pentru Christian.

# Capitolul 3

Unul dintre avantajele de a nu avea maşină este că, în autobuz, în drum spre serviciu, pot să-mi conectez căştile la iPad, care stă în siguranţă în geantă, şi să ascult melodiile pe care mi le-a dat Christian. Ajung la birou cu un zâmbet cât se poate de caraghios.

Jack se uită la mine de două ori.

— Bună dimineaţa, Ana. Eşti… radioasă.

Remarca lui mă irită. *Cât de inadecvat!*

— Mersi, Jack, am dormit bine. Bună dimineaţa.

Fruntea i se încruntă uşor.

— Ai putea citi toate astea pentru mine şi să-mi faci nişte recenzii până la prânz, te rog?

Îmi întinde patru manuscrise şi, văzându-mi mina îngrozită, adaugă:

— Doar primele capitole din fiecare.

— Sigur, zâmbesc eu, cu un aer uşurat, iar el îmi răspunde cu un zâmbet larg.

Pornesc computerul, să mă apuc de lucru,

şi, între timp, îmi termin cafeaua cu lapte şi banana. Am un e-mail de la Christian.

---

**De la**: Christian Grey
**Subiect**: Mă jur că…
**Data**: 10 iunie 2011, 08:05
**Către**: Anastasia Steele

Sper că n-ai sărit peste micul dejun, altminteri mă jur că…
Mi-ai lipsit noaptea trecută.

Christian Grey
CEO, Grey Enterprise Holdings Inc.

---

**De la**: Anastasia Steele
**Subiect**: Cărţi vechi…
**Data**: 10 iunie 2011, 08:33
**Către**: Christian Grey

Mănânc o banană în timp ce-ţi scriu. N-am mai mâncat la micul dejun de câteva zile, aşa că e un pas înainte. Îmi place aplicaţia Biblioteca Britanică – am început să recitesc Robinson Crusoe… şi bineînţeles, te iubesc.
Iar acuma, lasă-mă în pace – încerc să

lucrez.

Anastasia Steele
Asistenta lui Jack Hyde, Consilier editorial, SIP

---

**De la**: Christian Grey
**Subiect**: Doar atât ai mâncat?
**Data**: 10 iunie 2011, 08:36
**Către**: Anastasia Steele

Poţi mai mult de atât Vei avea nevoie de energie să mă implori.

Christian Grey
CEO, Grey Enterprise Holdings Inc.

---

**De la**: Anastasia Steele
**Subiect**: Pacoste
**Data**: 10 iunie 2011, 08:39
**Către**: Christian Grey

Domnule Grey, încerc să-mi câştig pâinea.
Tu eşti cel care va implora.

Anastasia Steele

Asistenta lui Jack Hyde, Consilier editorial, SIP

---

**De la**: Christian Grey
**Subiect**: Să înceapă întrecerea
**Data**: 10 iunie 2011, 08:42
**Către**: Anastasia Steele

Ei bine, domnişoară Steele, ador provocările…

Christian Grey
CEO, Grey Enterprise Holdings Inc.

Zâmbesc la ecran ca o idioată. Dar chiar trebuie să citesc aceste capitole pentru Jack şi să-i scriu recenziile. Aşez manuscrisele pe birou şi încep.

La prânz, mă duc la bufet să-mi cumpăr un sendviş cu pastramă de vită, ascultând melodiile de pe iPad. Prima e o piesă folk de Nitin Sawhney, intitulată „Ţinuturi natale" – îmi place. Domnul Grey are gusturi muzicale eclectice. Apoi ajung la o piesă intitulată „Fantezie pe o temă de Thomas Tallis", de Vaughn Williams. Domnul meu Învechit în

Rele are simţul umorului, şi e unul dintre motivele pentru care îl iubesc. Oare când o să-mi dispară de pe chip zâmbetul ăsta prostesc?

După-amiaza se scurge alene. Într-un moment de slăbiciune, hotărăsc să-i scriu lui Christian.

---

**De la**: Anastasia Steele
**Subiect**: Plictisită…
**Data**: 10 iunie 2011, 16:05
**Către**: Christian Grey

Stau cu mâinile în sân.
Tu cum te simţi?
Ce faci?

Anastasia Steele
Asistenta lui Jack Hyde, Consilier editorial, SIP

---

**De la**: Christian Grey
**Subiect**: Mâinile în sân
**Data**: 10 iunie 2011, 16:15
**Către**: Anastasia Steele

Ar fi trebuit să vii să lucrezi pentru mine.

N-ai fi stat cu mâinile în sân.

Sunt sigur că le-aş fi putut da ceva de lucru.

De fapt, am mai multe variante în minte…

Ca de obicei, mă ocup de fuziuni şi achiziţii plicticoase.

Totul e foarte plicticos.

E-mailurile pe care le trimiţi de la SIP sunt monitorizate.

Christian Grey
CEO, Grey Enterprise Holdings Inc.

La dracu'! Habar n-aveam. De unde naiba ştie chestia asta? Mă încrunt la ecran şi verific imediat e-mailurile pe care ni le-am trimis, ştergându-le pe toate.

La cinci şi jumătate, Jack se înfăţişează prompt lângă biroul meu. Fiind vineri, are o ţinută lejeră: blugi şi o cămaşă neagră. Are un aer foarte degajat.

— Mergem să bem ceva, Ana? Nouă ne place să mergem la barul de peste drum.

— Nouă? întreb eu, cu speranţă în glas.

— Da, merg mulţi dintre noi… vii şi tu?

Nu-mi dau seama de ce – şi nici nu-mi

doresc să aflu –, dar mă simt uşurată.

— Da, mi-ar plăcea. Cum se cheamă barul?

— „Fifty's."

— Glumeşti?

Se uită la mine cu un aer curios:

— Nu. Are vreo semnificaţie pentru tine?

— Nu, scuze. Vin şi eu imediat.

— Ce vrei să bei?

— O bere, te rog.

— În regulă.

Mă duc la baie şi îi scriu lui Christian de pe Blackberry.

---

**De la**: Anastasia Steele
**Subiect**: O să te integrezi perfect
**Data**: 10 iunie 2011, 17:36
**Către**: Christian Grey

Mergem la un bar care se cheamă „Fiftys".

Coincidenţa asta e o adevărată mină de aur, din care aş putea extrage o cantitate uriaşă de umor.

Abia aştept să vii, domnule Grey.

A x

---

**De la**: Christian Grey
**Subiect**: Pericole
**Data**: 10 iunie 2011, 17:38
**Către**: Anastasia Steele

Mineritul este o îndeletnicire foarte, foarte periculoasă.

Christian Grey
CEO, Grey Enterprise Holdings Inc.

---

**De la**: Anastasia Steele
**Subiect**: Pericole?
**Data**: 10 iunie 2011, 17:40
**Către**: Christian Grey

Ce vrei să spui?

---

**De la**: Christian Grey
**Subiect**: O simplă observaţie
**Data**: 10 iunie 2011, 17:42
**Către**: Anastasia Steele

Doar am făcut o constatare, domnişoară Steele.

Pe curând, iubito.
Pe foarte curând.

Christian Grey
CEO, Grey Enterprise Holdings Inc.

Mă uit în oglindă. Cât de mult poate schimba lucrurile o singură zi. Sunt mai rumenă în obraji, iar ochii îmi strălucesc. Este efectul Christian Grey. Aceasta este influenţa pe care o are asupra unei fete un mic schimb de e-mailuri cu el. Zâmbesc în oglindă şi îmi aranjez bluza de un albastru-pal – cea pe care mi-a cumpărat-o Taylor. Şi am pe mine blugii mei preferaţi. Cele mai multe femei din birou poartă sau blugi, sau fuste vaporoase. Va trebui să-mi cumpăr şi eu una-două fuste vaporoase. Poate chiar în weekendul acesta, după ce încasez cecul pe care mi l-a dat Christian pentru Wanda, Volkswagenul meu Beetle.

După ce ies din clădire, mă strigă cineva din spate:

— Domnişoara Steele?

Mă întorc surprinsă şi văd apropiindu-se de mine o tânără ştearsă. Arată ca o stafie – e foarte palidă şi are un aer pierdut.

— Domnişoara Anastasia Steele? repetă ea, iar trăsăturile ei rămân imobile, cu toate că vorbeşte.

— Da?

Se opreşte pe trotuar, uitându-se fix la mine de la un metru, iar eu îi susţin privirea, ţintuită locului. Cine o fi? Ce o fi vrând?

— Cu ce te pot ajuta? întreb.

De unde ştie cum mă cheamă?

— Nu… Voiam doar să te văd.

Vocea ei e ciudat de firavă. La fel ca mine, are un păr brunet, care contrastează puternic cu pielea ei albă. Ochii ei căprui – nuanţa whisky-ului – sunt lipsiţi de expresie. În ei nu străluceşte niciun pic de viaţă. Chipul ei frumos e palid şi trist.

— Scuză-mă, dar mă simt în dezavantaj, spun eu politicos, încercând să ignor fiorul de gheaţă de pe şira spinării.

Mă uit mai cu atenţie la ea şi îmi dau seama că arată ciudat – e nepieptănată şi neîngrijită. Hainele de pe ea sunt cu două numere mai mari, inclusiv pardesiul de firmă.

Izbucneşte într-un râs strident, care nu face decât să-mi sporească neliniştea.

— Ce ai tu şi eu n-am? întreabă ea cu un

aer trist.

Neliniştea mi se transformă în teamă.

— Scuză-mă, dar cine eşti?

— Eu? Nimeni.

Îşi trece mâna prin părul până la umeri, iar mâneca pardesiului se ridică şi dă la iveală un bandaj murdar în jurul încheieturii.

*La dracu'!*

— La revedere, domnişoară Steele.

Se răsuceşte pe călcâie şi se îndepărtează, iar eu rămân ţintuită locului. Îi urmăresc silueta firavă pierzându-se în mulţimea de angajaţi ce se revarsă pe trotuar din clădirile de birouri.

*Ce-a fost asta?*

Dezorientată, trec strada până la barul de vizavi, încercând să asimilez ce s-a întâmplat, în timp ce vocea interioară scoate capul hâd şi îmi şuieră printre dinţi: *Are legătură cu Christian.*

„Fifty's" e un bar spaţios şi impersonal, cu postere şi fanioane de baseball atârnate pe pereţi. Jack e la bar cu Elizabeth, Courtney – celălalt consilier editorial –, doi tipi de la contabilitate şi Claire de la recepţie, care poartă obişnuiţii ei cercei mari şi rotunzi de argint.

— Bună, Ana! mă întâmpină Jack, întinzându-mi o sticlă de Bud.

— Noroc… Mersi, spun eu cu glas scăzut, încă tulburată de întâlnirea cu Fata Fantomă.

— Noroc!

Ciocnim sticlele, iar el îşi continuă conversaţia cu Elizabeth.

— Şi, cum a fost prima săptămână de lucru? mă întreabă Claire, cu un zâmbet larg.

— Bine, mersi. Toată lumea e foarte prietenoasă.

— Azi eşti mult mai bucuroasă.

Mă înroşesc.

— E vineri, bâigui eu repede. Ai vreun plan pentru weekend?

Metoda mea brevetată de schimbare a subiectului funcţionează, aşa că sunt salvată. Claire îmi spune că are şase fraţi şi că în weekend o să meargă la o mare reuniune de familie în Tacoma. Devine foarte animată şi îmi dau seama că n-am mai vorbit cu nicio femeie de vârsta mea de când a plecat Kate în Barbados.

Cu un aer absent, mă întreb ce mai face Kate… şi Elliot. Să nu uit să-l întreb pe

Christian dacă mai ştie ceva de el. Ah, iar Ethan, fratele ei, se întoarce marţea viitoare şi o să stea la noi în apartament – ceea ce n-o să-i pice bine lui Christian. Întâlnirea de mai înainte cu Fata Fantomă îmi dispare din minte.

În timp ce stau de vorbă cu Claire, Elizabeth îmi întinde încă o bere.

— Mersi, îi zâmbesc eu.

Îmi e uşor să stau de vorbă cu Claire – îi place să discute – şi, fără să-mi dau seama, ajung la a treia bere, pe care mi-o oferă unul dintre tipii de la contabilitate.

După ce pleacă Elizabeth şi Courtney, Jack ni se alătură mie şi lui Claire. Unde o fi Christian? Unul dintre tipii de la contabilitate porneşte o conversaţie cu Claire.

— Ana, crezi că ai luat o decizie bună venind aici? mă întreabă Jack, cu o voce catifelată.

Mi se pare că stă prea aproape de mine, dar am observat că aşa face cu toată lumea, chiar şi la birou. Vocea interioară mijeşte ochii şi mă admonestează: *Dai prea multă importanţă acestui detaliu.*

— Mersi, Jack, m-am simţit bine săptămâna asta. Da, cred că am luat o

decizie bună.

— Eşti o fată foarte deşteaptă, Ana. O să ajungi departe.

Mă înroşesc.

— Mulţumesc, bâigui eu, pentru că nu-mi vine în minte nimic altceva.

— Locuieşti departe?

— În Districtul Pike Market.

— Destul de aproape de mine.

Zâmbind, se apropie şi mai mult de mine şi se sprijină de bar, prinzându-mă ca într-o cursă.

— Ai vreun plan pentru weekend?

— Păi… ăă…

Îl simt înainte să-l zăresc. Ca şi când trupul meu ar fi acordat în aşa fel încât să vibreze la prezenţa lui. Mă relaxez şi mă înviorez în acelaşi timp – o ciudată dualitate internă –, şi simt pulsând acel ciudat câmp electric ce se formează între noi.

Christian îşi petrece braţul pe după umărul meu, cu aerul că e doar o simplă manifestare de afecţiune. Dar ştiu că nu e aşa. Vrea să-şi afirme drepturile – iniţiativă care, în această împrejurare, e foarte binevenită. Mă sărută uşor pe păr.

— Bună, iubito, şopteşte el.

Nu pot să nu mă simt uşurată, în siguranţă şi încântată, simţindu-i braţul pe după umerii mei. Mă trage mai aproape, iar eu ridic privirea, în timp ce el se uită la Jack cu un aer impasibil, Apoi îşi întoarce atenţia spre mine, îmi zâmbeşte discret şi mă sărută scurt. Poartă haina lui bleumarin cu dunguţe, o pereche de blugi şi o cămaşă albă, descheiată la nasturii de sus. Arată excelent.

Jack se dă un pic în spate, cu un aer stingherit.

— Jack, el e Christian, bâigui eu, în chip de scuză – dar oare de ce simt nevoia să mă scuz. Christian, Jack.

— Eu sunt iubitul, spune Christian cu un zâmbet reţinut, care nu îi schimbă expresia ochilor, şi îi întinde mâna lui Jack.

Îi arunc o privire şefului meu, care face o evaluare mentală a specimenului masculin pe care îl are în faţa ochilor.

— Eu sunt şeful, răspunde Jack arogant. Ana mi-a pomenit de un fost iubit.

*Oh, la dracu'! Nu vrei să joci jocul ăsta cu Domnul meu Învechit în Rele.*

— Ei bine, nu mai sunt fost, îi răspunde calm Christian. Haide, iubito, trebuie să mergem.

— Te rog, bea ceva cu noi, spune Jack pe un ton relaxat.

Nu cred că e o idee bună. De ce e atât de stânjenitoare situaţia asta? Arunc o privire spre Claire, care, bineînţeles, se uită la Christian cu gura căscată, sorbindu-l din priviri. Oare când nu o să-mi mai pese de efectul pe care îl are asupra altor femei?

— Avem planuri în seara asta, răspunde Christian, cu zâmbetul lui enigmatic.

Serios? Trupul îmi e străbătut de un fior de nerăbdare.

— Poate altă dată, adaugă el, apoi mă ia de mână: Haide.

— Ne vedem luni, le zâmbesc eu lui Jack, Claire şi tipilor de la contabilitate, străduindu-mă să ignor expresia nemulţumită a şefului, după care pornesc în urma lui Christian. Taylor ne aşteaptă în stradă, la volanul Audi-ului.

— De ce am avut impresia că am asistat la un concurs de călcat pe nervi? îl întreb pe Christian, în timp ce-mi deschide portiera.

— Pentru că asta a fost.

— Bună, Taylor, îl salut eu, iar ochii ni se întâlnesc în retrovizor.

— Domnişoară Steele, mă întâmpină el cu

un zâmbet cordial.

Christian urcă lângă mine, mă ia de mână şi îmi sărută delicat degetele.

— Bună, îmi şopteşte el.

Obrajii mi se colorează în roz, ştiind că Taylor ne aude, dar îmi pare bine că nu poate vedea privirea pasională şi devorantă pe care mi-o aruncă Domnul Cincizeci de Vicii. Trebuie să fac un efort uriaş ca să-mi înfrânez impulsul de a sări pe el chiar aici, pe bancheta întâlnii.

*Oh, bancheta din spate a maşinii... hm...* Zeiţa mea intimă îşi mângâie bărbia cu un aer contemplativ.

— Bună, şoptesc eu, cu buzele uscate.

— Ce-ai vrea să faci în seara asta?

— Parcă ai zis că avem planuri.

— Ah, ştiu ce mi-ar plăcea să fac, Anastasia. Dar te întreb ce vrei tu să faci.

Îi zâmbesc radios.

— Înţeleg, spune el cu un surâs senzual. Deci... vrei să mă implori. Preferi să mă implori la mine sau la tine?

Înclină capul într-o parte, afişând zâmbetul lui atât de sexy.

— Cred că eşti foarte arogant, domnule Grey. Dar, pentru variaţie am putea merge la

mine.

Îmi muşc buza în mod deliberat, iar chipul i se întunecă.

— Taylor, la domnişoara Steele, te rog.

— Da, domnule, răspunde şoferul, intrând în trafic.

— Ai avut o zi bună? mă întreabă Christian.

— Da. Tu?

— Şi eu, mersi.

Zâmbetul său larg şi caraghios îl oglindeşte pe al meu.

— Arăţi foarte bine, spune el, sărutându-mi mâna încă o dată.

— Şi tu.

— Şeful tău, Jack Hyde, e bun la ce face?

Uau! Ce schimbare bruscă de direcţie! Mă încrunt.

— De ce? Are legătură cu concursul de călcat pe nervi?

Christian zâmbeşte superior.

— Tipul ăla vrea să-ţi intre în chiloţi, Anastasia, spune el sec.

Mă fac stacojie la faţă şi rămân cu gura căscată, aruncând o privire spre Taylor. Şocată, vocea mea interioară trage brusc aer în piept.

— Mă rog, poate să vrea orice îi trece prin cap… De ce avem conversaţia asta? Ştii bine că nu mă interesează deloc. E doar şeful meu.

— Tocmai. Vrea ce e al meu. Vreau să ştiu dacă e bun la ce face. Ridic din umeri.

— Cred că da.

Unde vrea să ajungă?

— Atunci ar fi bine să te lase în pace, altminteri o să se trezească pe drumuri.

— Of, Christian, despre ce vorbeşti? N-a făcut nimic greşit.

*…Încă.* Doar că stă prea aproape de mine.

— Dacă face vreo mişcare, să-mi spui. Asta se numeşte turpitudine morală crasă – sau hărţuire sexuală.

— Era doar o bere după serviciu.

— Vorbesc serios. La prima mişcare, l-am zburat.

— Nu ai o asemenea putere.

Sincer! Dar, înainte să întorc privirea spre el, mă loveşte un gând cu forţa unui camion în viteză.

— Sau o ai?

Christian îmi afişează zâmbetul lui enigmatic.

— Cumperi firma, şoptesc eu îngrozită.

Zâmbetul i se estompează, ca răspuns la spaima din glasul meu:

— Nu tocmai.

— Deja ai cumpărat firma…

Clipeşte precaut:

— Posibil.

— Ai cumpărat-o sau nu?

— Am cumpărat-o.

*Ce mama mă-sii?*

— De ce? bâigui eu îngrozită.

Vai, e prea mult!

— Pentru că pot, Ana. Vreau să fii în siguranţă.

— Dar ai spus că n-o să te amesteci în cariera mea!

— Şi nu am s-o fac.

Îmi retrag mâna din a lui.

— Christian… încep eu, dar glasul mi se frânge.

— Eşti furioasă pe mine?

— Da. Bineînţeles că sunt, răspund eu pe un ton indignat. Ce om de afaceri responsabil ia decizii în funcţie de femeia cu care şi-o trage?

Sângele îmi piere din obraji şi arunc o privire stânjenită spre Taylor, care ne ignoră cu stoicism.

La dracu'! Tocmai acum mi-am găsit să fiu slobodă la gură. *Anastasia!* Vocea interioară îmi aruncă o privire mustrătoare.

Christian deschide gura, apoi o închide la loc şi se încruntă la mine, iar eu îi răspund tot cu o privire încruntată. Ne uităm ţintă unul la altul, iar căldura revederii face loc unei atmosfere glaciale, încărcată de cuvinte nerostite şi reproşuri latente.

Din fericire, călătoria stânjenitoare cu maşina nu durează mult, iar, în cele din urmă, Taylor opreşte în faţa apartamentului meu.

Cobor repede din maşină, fără să aştept să mi se deschidă portiera.

Îl aud pe Christian şoptindu-i lui Taylor:

— Cred că ar fi bine să mă aştepţi aici.

Îl simt aproape în spatele meu, în timp ce cotrobăi în geantă după cheia de la intrare.

— Anastasia, spune el calm, ca şi când aş fi o jivină încolţită.

Oftez şi mă întorc cu faţa spre el. Furia mea e aproape palpabilă – o entitate întunecată ce ameninţă să mă sufoce.

— În primul rând, nu ţi-am mai tras-o de o vreme – care mi se pare destul de lungă –, iar, în al doilea rând, îmi doream să intru în

lumea editorială. Dintre cele patru edituri din Seattle, SIP e cea mai profitabilă, dar a ajuns în punctul de maximă dezvoltare şi o să intre într-o perioadă de stagnare – aşa că are nevoie să se extindă.

Mă uit la el cu un aer glacial. Privirea lui e foarte intensă, ba chiar ameninţătoare, însă şi extrem de sexy. Simt că mă pierd în adâncul ochilor lui severi.

— Deci acum eşti şeful meu, pufnesc eu.

— Tehnic vorbind, sunt şeful şefului şefului tău.

— Tehnic vorbind, faptul că mi-o trag cu şeful şefului şefului meu e o turpitudine morală crasă.

— Deocamdată, doar te cerţi cu el, se încruntă Christian.

— Pentru că e un mare nenorocit, răspund eu printre dinţi.

Luat prin surprindere, Christian face un pas înapoi. *Fir-ar să fie!*

Oare am mers prea departe?

— Un nenorocit? murmură el, iar pe chipul său apare o mină amuzată.

*La naiba! Sunt furioasă pe tine, nu mă face să râd!*

— Da, răspund eu, încercând să-mi

păstrez aerul indignat.

— Un nenorocit? repetă Christian.

De data asta, buzele îi schiţează un zâmbet reţinut.

— Nu mă face să râd când sunt furioasă pe tine! strig eu.

Iar el zâmbeşte – un zâmbet larg, strălucitor, tipic american –, iar eu nu mă pot abţine. Izbucnesc în râs. Cum aş putea să rezist bucuriei din zâmbetul lui?

— Faptul că afişez un zâmbet prostesc nu înseamnă că nu sunt al naibii de furioasă pe tine, bombăn eu, încercând să-mi înăbuş chicotelile de majoretă.

*Cu toate că nu am fost niciodată majoretă,* îmi spun cu amărăciune în sinea mea.

Se apleacă spre mine şi mă aştept să mă sărute, dar nu o face. Îşi afundă faţa în părul meu şi inspiră adânc.

— Ca de obicei, domnişoară Steele, eşti imprevizibilă.

Se dă în spate şi mă priveşte cu un aer amuzat:

— Cum facem, mă inviţi înăuntru sau îmi dai papucii pentru că mi-am exercitat dreptul democratic de cetăţean, om de afaceri şi consumator american de a cumpăra ce-mi

poftește inima?

— Ai discutat cu dr. Flynn despre asta?

Izbucnește în râs:

— Mă primești sau nu, Anastasia?

Mă străduiesc să afișez un aer supărat – îmi mușc buza, ca să fiu credibilă –, dar în cele din urmă zâmbesc și deschid ușa. Christian se întoarce și îi face semn cu mâna lui Taylor, iar Audi-ul demarează.

E ciudat să-l am pe Christian Grey în apartamentul meu, care pare prea mic pentru el.

Încă sunt furioasă – hărțuirea lui nu cunoaște limite, și îmi dau seama că așa a aflat că e-mailurile mele de la SIP sunt monitorizate. Probabil știe despre SIP mai multe decât mine. E un gând neplăcut.

Ce pot să fac? De ce simte nevoia să-mi poarte de grijă? Pentru numele lui Dumnezeu, sunt om în toată firea – *oarecum*. Ce-aș putea face să-l liniștesc?

Mă uit la chipul lui frumos, în timp ce măsoară camera cu pași mari, ca un animal de pradă în cușcă, iar furia mi se domolește. E înduioșător să-l văd în apartamentul meu, după ce mi-am închipuit că totul s-a sfârșit

între noi. Mai mult decât înduioşător – îl iubesc, iar sufletul îmi e copleşit de o bucurie ameţitoare. Christian se uită de jur împrejur, examinând camera.

— Frumos apartament, spune el.

— E cumpărat de părinţii lui Kate.

Încuviinţează din cap cu un aer distras, iar ochii lui cenuşii şi îndrăzneţi se fixează asupra mea.

— Ăă... vrei să bei ceva? bâigui eu, îmbujorându-mă de emoţie.

— Nu, mulţumesc, Anastasia, răspunde el, iar ochii i se întunecă.

Fir-ar să fie! De ce sunt atât de emoţionată?

— Ce ai vrea să faci, Anastasia? mă întreabă el blând, apropiindu-se de mine, cu un aer sexy şi feroce. Eu ştiu ce vreau să fac, adaugă el, cu glas scăzut.

Mă dau în spate până mă lovesc de blatul din mijlocul bucătăriei.

— Încă sunt supărată pe tine.

— Ştiu, zâmbeşte el cu jumătate de gură, în chip de scuză.

Simt că mă topesc... Mă rog, nu chiar atât de furioasă.

— Vrei să mănânci ceva? întreb eu.

Încuviinţează uşor din cap.

— Da, pe tine, murmură el.

Simt că mi se încordează toată jumătatea inferioară. Sunt sedusă de vocea lui, la care se adaugă privirea lui lacomă, care dă de înţeles că mă vrea chiar acum – Dumnezeule mare!

Stă în faţa mea, fără să mă atingă, privindu-mă în ochi şi învăluindu-mă în căldura pe care o degajă. Mă înăbuş, sunt agitată şi simt că mi se înmoaie picioarele, o dorinţă întunecată inundându-mi tot trupul. Îl doresc.

— Ai mâncat astăzi? murmură el.

— Un sendviş, la prânz, şoptesc eu.

Nu vreau să vorbesc despre mâncare.

Mijeşte ochii:

— Trebuie să mănânci.

— Acum, nu mi-e deloc poftă… de mâncare.

— De ce anume ţi-e poftă, domnişoară Steele?

— Cred că ştii, domnule Grey.

Se apleacă şi iarăşi cred că mă va săruta, dar nu o face.

— Vrei să te sărut, Anastasia? îmi şopteşte la ureche.

— Da, răspund eu cu glas scăzut.

— Unde?

— Peste tot.

— Va trebui să fii puţin mai precisă de atât. Ţi-am spus că n-am să te ating până n-ai să mă implori şi n-ai să-mi spui ce să fac.

Zeiţa mea intimă se zvârcoleşte pe şezlongul ei. Sunt pierdută – nu joacă cinstit.

— Te rog, şoptesc eu.

— Ce mă rogi?

— Atinge-mă.

— Unde, iubito?

E chinuitor de aproape, iar parfumul lui mă înnebuneşte. Mă apropii, însă el face imediat un pas înapoi.

— Nu, nu, mă dojeneşte el, ochii lui devenind brusc mari şi îngrijoraţi.

— Ce s-a întâmplat?

*Nu… vino înapoi!*

— Nu, clatină el din cap.

— Deloc? întreb eu, fără să-mi pot ascunde dorinţa din glas.

Se uită la mine cu un aer nesigur, şi ezitarea lui îmi dă curaj. Fac un pas spre el, iar el se dă în spate, ridicând mâinile să se apere, dar cu zâmbetul pe buze.

— Ai grijă, Ana, mă avertizează el,

trecându-şi mâna prin păr cu un aer exasperat.

— Dar uneori nu te deranjează, mă tânguiesc eu. Poate ar fi bine să luăm un marker şi să trasăm zonele interzise.

Ridică o sprânceană:

— Nu e o idee rea. Unde e dormitorul tău?

Îi indic direcţia cu un semn din cap. A schimbat intenţionat subiectul?

— Ţi-ai luat pilula?

*Mama mă-sii! Pilula!*

Văzându-mi expresia, se înnegurează.

— Nu, scâncesc eu.

— Înţeleg, spune el, iar buzele i se strâng într-o dungă subţire. Hai să mâncăm ceva.

*Oh, nu!*

— Am crezut că mergem în pat! Vreau să merg în pat cu tine.

— Ştiu, iubito.

Zâmbeşte şi, uitându-se brusc în ochii mei, mă înşfacă de încheieturi şi mă trage în braţele lui, lipindu-şi trupul de al meu.

— Trebuie să mâncăm – şi tu, şi eu, murmură el, sfredelindu-mă cu ochii lui cenuşii şi scăpărători. În plus, anticiparea este secretul seducţiei, iar în clipa asta chiar vreau să-mi prelungesc plăcerea.

*Pfui, de când?*

— Sunt sedusă şi vreau să fiu satisfăcută acum. Te implor.

Am un glas plângăcios, iar zeiţa mea intimă se simte copleşită.

Christian îmi zâmbeşte tandru:

— Mănâncă. Eşti prea slabă.

Mă sărută pe frunte şi îmi dă drumul.

E un joc, parte dintr-un plan diabolic. Mă încrunt la el.

— Încă sunt furioasă că ai cumpărat SIP, iar acum sunt furioasă că mă faci să aştept, spun eu, cu un aer bosumflat.

— Eşti o domniţă furioasă, nu-i aşa? O să te simţi mai bine după o masă bună.

— Ştiu eu după ce anume o să mă simt mai bine.

— Anastasia Steele, sunt şocat, răspunde el, cu o uşoară ironie în glas.

— Nu mă mai tachina. Nu lupţi corect.

Îşi înăbuşă zâmbetul, muşcându-şi buza de jos. E pur şi simplu adorabil… Christian face pe copilul neastâmpărat şi se joacă cu libidoul meu. Dacă aş fi mai pricepută în ale seducţiei, aş şti ce să fac, dar faptul că nu-l pot atinge îmi limitează spaţiul de manevră.

Zeiţa mea intimă mijeşte ochii, cu un aer

meditativ. Trebuie să lucrăm la asta.

În timp ce ne uităm unul în ochii celuilalt – eu, excitată, stânjenită şi plină de dorinţă, el, relaxat şi amuzat pe seama mea –, realizez că nu am nimic de mâncare în casă.

— Aş putea să gătesc ceva, atâta că va trebui să mergem la cumpărături.

— La cumpărături?

— Să luăm de mâncare.

— N-ai nimic în casă? întreabă el, cu o mină severă.

Clatin din cap. La naiba, e foarte furios.

— Atunci să mergem la cumpărături, spune el, pe un ton aspru, apoi se răsuceşte pe călcâie şi se îndreaptă spre uşă, deschizând-o larg pentru mine.

— Când ai fost ultima oară la un supermarket?

Christian nu se simte în largul lui, dar se ţine cuminte după mine ducând un coş de cumpărături.

— Nu mai ţin minte.

— Doamna Jones face toate cumpărăturile?

— Cred că o ajută Taylor, nu-s sigur.

— Ce zici de nişte carne cu legume la tigaie

wok? Se gătește repede.

— Sună bine, zâmbește el larg, intuind motivul pentru care vreau să terminăm repede cu masa.

— Lucrează de mult pentru tine?

— Taylor, de vreo patru ani, iar doamna Jones, tot cam așa. De ce nu aveai nimic de mâncare în casă?

— Știi de ce, șoptesc eu, înroșindu-mă.

— Tu m-ai părăsit, bombăne el dezaprobator.

— Știu, răspund eu cu glas scăzut, nevrând să-mi amintesc.

Ajungem la casă și ne așezăm tăcuți la coadă.

*Dacă nu l-aș fi părăsit, oare mi-ar fi propus să avem o relație bazată pe* vanilla sex? mă întreb eu într-o doară.

— Ai ceva de băut? mă întoarce el în prezent.

— Bere… cred.

— Mă duc să iau o sticlă de vin.

Of, Doamne! Nu-mi dau seama ce vinuri poți să cumperi de la supermarketul Ernies. Christian se întoarce cu mâna goală, afișând un aer scârbit.

— E alături un magazin de băuturi, spun

eu repede.

— Mă duc să văd ce au.

Poate cel mai bine ar fi să mergem la el, şi am scăpa de toate neajunsurile astea. Îl urmăresc apropiindu-se de ieşire cu paşi hotărâţi şi graţioşi. Două femei care tocmai intră în magazin se opresc şi îl urmăresc cu privirea. *Aşa, holbaţi-vă la Domnul meu Învechit în Rele*, îmi spun cu năduf în sinea mea.

Vreau să-l văd în patul meu, dar face pe inaccesibilul. Poate că aşa ar trebui să procedez şi eu. Zeiţa mea intimă încuviinţează frenetic din cap. Şi, în timp ce stau la coadă, punem la cale un plan. Hm…

Christian intră în apartament, ducând plasele cu cumpărături. Le-a cărat de la supermarket. Arată ciudat – şi-a pierdut cu totul aerul de director.

— Ai un aer… casnic.

— Nu m-a mai acuzat nimeni de aşa ceva, răspunde el sec.

Pune plasele pe blatul din bucătărie. În timp ce scot cumpărăturile, Christian ia o sticlă de vin alb şi caută un tirbuşon.

— Încă nu m-am familiarizat cu

apartamentul. Cred că tirbuşonul e în sertarul ăla, îi fac eu semn cu bărbia.

Totul este atât de... normal. Doi oameni care se cunosc mai bine, pregătind masa împreună. Şi totuşi e atât de ciudat. Teama pe care am simţit-o întotdeauna în preajma lui a dispărut. Deja am făcut atât de multe lucruri împreună, încât mă înroşesc numai când mă gândesc la el, dar, cu toate astea, îl cunosc atât de puţin.

— La ce te gândeşti?

Christian îmi întrerupe reveria, dându-şi jos haina în dungi şi aşezând-o pe canapea.

— La cât de puţin te cunosc.

Se uită la mine, iar ochii îi devin calzi:

— Mă cunoşti mai bine decât oricine.

— Nu cred că e adevărat.

Dintr-odată, îmi amintesc – fără nicio plăcere – de Doamna Robinson.

— E adevărat, Anastasia. Sunt o persoană foarte, foarte discretă.

Îmi întinde un pahar de vin alb.

— Noroc!

— Noroc! răspund eu, luând o gură, în timp ce el pune sticla în frigider.

— Pot să te ajut?

— Nu, mă descurc... Ia loc.

— Aş vrea să te ajut, insistă el, cu o mină sinceră.

— Poţi să tai legumele.

— Nu ştiu să gătesc, răspunde el, uitându-se suspicios la cuţitul pe care i-l întind.

— Îmi închipui că n-ai nevoie.

Aşez în faţa lui un tocător şi câţiva ardei roşii, iar Christian se uită la ei cu un aer confuz.

— N-ai tăiat niciodată legume?

— Nu.

Zâmbesc superior.

— Îţi râzi de mine?

— Se pare că e un lucru pe care eu ştiu să-l fac, iar tu, nu. Să fim cinstiţi, Christian, cred că e prima oară. Hai să-ţi arăt cum se face.

Îl ating uşor, iar el se retrage imediat. Zeiţa mea intimă se ridică în capul oaselor şi ia aminte.

— Aşa.

Tai un ardei roşu şi îi îndepărtez seminţele.

— Pare destul de simplu.

— N-ar trebui să întâmpini dificultăţi, bombăn eu ironic.

Se uită impasibil la mine preţ de o clipă, apoi se apucă de treabă, în timp ce scot din

ambalaj cubuleţele din carne de pui. Christian taie ardeiul încet, cu multă grijă. *Dumnezeule, în felul ăsta nu mai terminăm niciodată!*

Mă spăl pe mâini, apoi scot tigaia wok, uleiul şi celelalte ingrediente de care am nevoie, atingându-l pe Christian de mai multe ori – cu şoldul, cu braţul, cu spatele sau cu mâinile. Atingeri discrete, aparent inocente. Iar el se încordează de fiecare dată.

— Ştiu ce faci, Anastasia, murmură el pe un ton sumbru, tăind în continuare primul ardei.

— Cred că se numeşte gătit, răspund eu, fluturând genele.

Luând un alt cuţit, mă aşez lângă el, în dreptul tocătorului, şi încep să curăţ şi să mărunţesc usturoi, ceapă şi fasole verde, continuând să-l ating.

— Eşti foarte bună la ce faci, bombăne el, apucându-se de al doilea ardei roşu.

— La tăiat legume? întreb eu, fluturând iarăşi genele. E rezultatul a câtorva ani de practică.

Mă ating încă o dată de el – de data asta cu fundul –, iar el iarăşi rămâne nemişcat.

— Dacă mai faci asta o dată, Ana, am să te

iau chiar aici, pe podeaua bucătăriei.

Uau, funcţionează!

— Mai întâi va trebui să mă implori.

— E o provocare?

— Poate.

Pune cuţitul jos şi se apropie uşor de mine, cu ochi scăpărători. Se apleacă lângă mine şi opreşte aragazul, iar uleiul din tigaie se linişteşte imediat.

— Cred că o să mâncăm mai târziu, pune puiul în frigider.

E o frază pe care nu mă aşteptam s-o aud vreodată din gura lui Christian Grey, şi numai el e în stare s-o facă să sune sexy – foarte sexy. Iau castronul cu bucăţele de pui, pun – cu mâna tremurândă – o farfurie deasupra lui, apoi îl bag în frigider. Când mă întorc, e lângă mine.

— Deci ai de gând să mă implori? şoptesc eu, uitându-mă curajos în ochii lui din ce în ce mai întunecaţi.

— Nu, Anastasia, clatină el din cap. Fără implorări.

Vocea lui e catifelată şi seducătoare.

Preţ de câteva clipe, rămânem nemişcaţi şi ne sorbim din priviri, atmosfera dintre noi devenind din ce în ce mai încărcată, sfârâind

aproape, fără ca vreunul dintre noi să spună ceva. Îmi muşc buza, simţind cum mă copleşeşte dorinţa pentru acest bărbat, aprinzându-mi sângele, iuţindu-mi respiraţia şi concentrându-se sub talie. Îmi văd reacţiile oglindite în postura şi în ochii lui.

Dintr-odată, mă înhaţă de şolduri şi mă trage spre el, în timp ce mâinile mele i se înfig în păr, iar gura lui se năpusteşte asupra mea. Mă lipeşte de frigider, sticlele şi borcanele dinăuntru zăngănind uşor, iar limba lui o găseşte pe a mea. Gem în gura lui, iar una dintre mâinile lui mi se adânceşte în păr, trăgându-mi capul pe spate în timp ce ne sărutăm sălbatic.

— Ce vrei, Anastasia? şopteşte el.

— Pe tine, răspund eu, cu respiraţia întretăiată.

— Unde?

— În pat.

Se smulge din îmbrăţişarea mea, mă ia în braţe şi mă duce repede – fără niciun efort, parcă – în dormitorul meu. Mă aşează în picioare lângă pat şi se apleacă să aprindă veioza de pe noptieră. Aruncă o privire rapidă prin cameră, apoi trage în grabă draperiile crem.

— Şi acum? întreabă el cu glas scăzut.

— Fă dragoste cu mine.

— Cum?

*Doamne!*

— Trebuie să-mi spui, iubito.

*Sfinte Sisoe!*

— Dezbracă-mă.

Deja gâfâi.

Zâmbeşte şi îşi vâră arătătorul în bluza mea desfăcută, trăgându-mă spre el.

— Aşa te vreau, murmură el, şi, fără să-şi ia de la mine ochii scăpărători, începe să-mi descheie uşor bluza.

Îmi sprijin şovăielnic mâinile pe braţele lui, să-mi păstrez echilibrul, dar nu mă dojeneşte: braţele lui sunt o zonă sigură. După ce termină cu nasturii, îmi dă jos bluza de pe umeri, iar eu îmi iau mâinile de pe el, lăsând-o să cadă pe podea. Apoi desface nasturele blugilor şi trage fermoarul în jos.

— Spune-mi ce vrei, Anastasia.

Christian respiră precipitat, ochii îi scapără, iar buzele i se întredeschid.

— Sărută-mă de aici până aici, îi şoptesc eu, plimbându-mi degetul de la rădăcina urechii până la îmbinarea claviculelor.

Dă părul la o parte din calea buzelor şi se

apleacă, înşirând săruturi dulci de-a lungul liniei trasate de degetul meu şi înapoi.

— Blugii şi chiloţii, şoptesc eu, iar el zâmbeşte înainte să îngenuncheze în faţa mea.

Oh, mă simt atât de puternică. Înfigându-şi degetele mari în betelia blugilor, îi trage uşor în jos, odată cu chiloţii. Mă descalţ de pantofii cu tocuri şi rămân doar în sutien. Se opreşte şi se uită la mine cu un aer întrebător, dar nu se ridică în picioare.

— Şi acum, Anastasia?

— Sărută-mă, şoptesc eu.

— Unde?

— Ştii bine unde.

— Unde?

Vai, e neîndurător! Ruşinată, fac un semn rapid spre ridicătura dintre coapse, iar el zâmbeşte larg, cu un aer maliţios. Închid ochii, cu un aer jenat, dar, în acelaşi timp, extrem de excitată.

— Oh, cu plăcere, chicoteşte el.

Mă sărută şi îşi descătuşează limba – limba lui iscusită, dătătoare de plăcere. Gem şi îmi înfig mâinile în părul lui. Nu se opreşte, limba lui încercuindu-mi clitorisul, scoţându-mă din minţi, iar şi iar. *Ahh... au*

*trecut doar… câte zile…? Oh…*

— Christian, te rog, îl implor eu.

Nu vreau să am orgasm în picioare. Nu am suficientă putere pentru asta.

— Ce mă rogi, Anastasia?

— Fă dragoste cu mine.

— Asta fac, murmură el, iar eu îi simt respiraţia pe piele.

— Nu, te vreau înăuntru.

— Eşti sigură?

— Te rog.

Dar el continuă această tortură dulce şi rafinată. Gem zgomotos.

— Christian… te rog.

Se ridică şi se uită la mine, pe buzele lui strălucind dovada excitaţiei mele.

*Doamne…*

— Ei bine? Întreabă el.

— Ei bine ce? gâfâi eu, uitându-mă la el cu o dorinţă frenetică.

— Încă sunt îmbrăcat.

Mă uit la el cu un aer confuz.

Să-l dezbrac? Da pot, să fac asta. Întind mâna spre cămaşa lui, dar face un pas în spate.

— Ah, nu, mă mustră el.

La dracu', se referă la pantaloni.

Oh, şi asta îmi trezeşte o idee. Zeiţa intimă mă îmboldeşte ca o majoretă, iar eu îngenunchez în faţa lui Christian. Neîndemânatic, cu degete tremurânde, îi desfac cureaua şi şliţul, apoi îi trag în jos pantalonii şi boxerii, eliberându-i mădularul. *Uau!*

Mă uit la el printre gene, iar el mă priveşte… cum? Cu nerăbdare? Cu veneraţie? Cu surprindere?

Îşi scoate picioarele din blugi, îşi dă jos şosetele, apoi îi iau mădularul în mână şi îl strâng cu putere, împingând mâna în spate, aşa cum mi-a arătat el. Geme şi se încordează, iar respiraţia lui şuieră printre dinţii strânşi.

Foarte şovăielnic, îl iau în gură şi îl sug – cu putere. Mmm, are gust bun.

— Ahh… Ana… Uau, uşor.

Îmi cuprinde capul în mâini, iar eu îi adâncesc mădularul şi mai mult în gură, strângând buzele şi sugând cu putere, având grijă să nu-l rănesc cu dinţii.

— Doamne! şopteşte el.

Geamătul lui sexy mă inspiră, aşa că o fac din nou, sugându-l mai adânc, apoi rotindu-mi limba în jurul glandului. *Hm… Mă* simt ca

Afrodita.

— Ana, ajunge. Opreşte-te.

Dar o fac încă o dată – *Roagă-mă, Grey, imploră-mă* – şi încă o dată.

— Ana, am înţeles mesajul, mormăie el printre dinţii încleştaţi. Nu vreau să-mi dau drumul în gura ta.

O mai fac o dată, apoi se apleacă, mă apucă de subsuori, mă ridică în picioare şi mă împinge pe pat. Îşi trage cămaşa peste cap, apoi se apleacă spre blugii făcuţi grămadă şi, ca un bun cercetaş, scoate un prezervativ. Gâfâie, la fel ca mine.

— Dă-ţi jos sutienul, îmi ordonă el.

Mă ridic în capul oaselor şi mă supun.

— Întinde-te. Vreau să te privesc.

Mă întind pe spate şi îl urmăresc cu privirea în timp ce îşi pune prezervativul. Îl doresc atât de mult. Se uită la mine, lingându-şi buzele.

— Eşti o privelişte minunată, Anastasia Steele.

Se apleacă deasupra mea şi înaintează lent, acoperindu-mă cu sărutări. Îmi sărută sânii, muşcându-mi uşor sfârcurile, iar eu gem şi mă zvârcolesc, însă nu se opreşte.

*Nu… Opreşte-te. Te vreau.*

— Christian, te rog.

— Ce mă rogi? murmură el dintre sânii mei.

— Te vreau înăuntru.

— Zău?

— Te rog!

Uitându-se în ochii mei, îmi desface picioarele cu ale lui, iar mădularul lui pluteşte deasupra mea. Fără să-şi ia privirea de la mine, se adânceşte în mine cu o lentoare delicioasă.

Închid ochii, savurând sentimentul de plenitudine, senzaţia minunată a posedării, gemând zgomotos şi apropiindu-mi instinctiv pelvisul de al lui. Se retrage foarte uşor, apoi mă umple iarăşi. Degetele mele îşi croiesc drum prin părul lui mătăsos şi dezordonat, iar el intră şi iese infinit de lent.

— Mai repede, Christian, mai repede… te rog.

Mă priveşte cu un aer triumfător şi mă sărută apăsat, apoi începe să se mişte cu adevărat – *uau, neiertător; implacabil… oh, Doamne!* —, şi îmi dau seama că nu va dura mult. E un ritm alert. Îmi mişc bazinul din ce în ce mai repede, încordându-mi picioarele.

— Hai, iubito! şopteşte el, cu respiraţia

întretăiată. Acum!

Cuvintele lui mă descătuşează şi explodez – magnific, ameţitor – într-un milion de bucăţi în jurul lui, iar el mă urmează, strigându-mi numele.

— Ana! Of, Doamne! Ana!

Se prăbuşeşte peste mine, cu capul sprijinit pe umărul meu.

# Capitolul 4

Când îmi revin, deschid ochii şi mă uit la chipul bărbatului pe care îl iubesc. Expresia lui Christian e blândă şi tandră. Îşi atinge nasul de al meu, sprijinindu-se în coate, mâinile lui strângându-le pe ale mele, de o parte şi de alta a capului meu. Din păcate, îmi închipui că mă ţine aşa ca să nu-l ating. Mă sărută uşor pe gură, ieşind uşor din mine.

— Mi-ai lipsit, şopteşte Christian.

— Şi tu mie, murmur eu.

Mă apucă de bărbie şi mă sărută apăsat. Un sărut pasional şi rugător, dar oare ce-mi cere? Nu ştiu. Mă lasă fără aer.

— Să nu mă mai părăseşti niciodată, mă imploră el, uitându-se ţintă în ochii mei, cu o mină serioasă.

— Bine, şoptesc eu şi îi zâmbesc.

Îmi răspunde cu un zâmbet radios, iar pe chipul lui, uşurarea, exaltarea şi o bucurie copilărească se contopesc într-o expresie încântătoare, ce ar putea topi şi o inimă de

gheaţă.

— Mulţumesc pentru iPad, adaug eu.

— Cu multă plăcere, Anastasia.

— Care e melodia ta preferată de pe tabletă?

— Ar însemna să mă dau în vileag, zâmbeşte el larg. Hai să-mi găteşti ceva, duduie. Sunt hămesit, adaugă el, ridicându-se brusc în capul oaselor, ridicându-mă şi pe mine.

— Duduie? chicotesc eu.

— Da, duduie. Iar acum, fă-mi de mâncare, te rog.

— Întrucât mă rogi atât de frumos, sire, mă apuc imediat de treabă.

Coborând din pat, mişc perna fără să vreau, dând la iveală balonul în formă de elicopter. Christian îl ia în mână şi se uită la mine uimit.

— E balonul meu, spun eu autoritar, întinzându-mă după halat şi înfăşurându-mă în el.

*Doamne, de ce a trebuit să-l găsească?*

— În patul tău? murmură el.

— Da, răspund eu, îmbujorându-mă. Mi-a ţinut companie.

— Charlie Tango e un norocos, spune el

surprins.

*Da, sunt sentimentală, Grey, pentru că te iubesc.*

— Balonul meu, repet eu, apoi mă răsucesc pe călcâie şi pornesc spre bucătărie, lăsându-l pe Christian cu un zâmbet până la urechi.

Stăm împreună pe covorul persan al lui Kate. Mâncăm cu beţişoare pui cu legume şi tăiţei din castroane de porţelan şi bem Pinot Grigio rece. Christian e sprijinit de canapea, cu picioarele întinse în faţa lui. E îmbrăcat cu blugii şi cămaşa, iar părul său are aspectul de „imediat-după-futai". În fundal se aude Buena Vista Social Club de pe ipod-ul pe care mi l-a dăruit.

— E bună, spune el admirativ, luând o îmbucătură.

Stau turceşte alături de el, mâncând cu lăcomie – sunt hămesită – şi îi admir picioarele goale.

— De obicei, eu mă ocup de gătit. Kate nu e o bucătăreasă bună.

— Te-a învăţat mama ta?

— Nu chiar, pufnesc eu. Când am vrut să învăţ, mama deja locuia cu Soţul Numărul

Trei în Mansfield, în Texas. Iar Ray… ei bine, dacă n-aş fi fost eu, ar fi mâncat numai pâine prăjită şi mâncare comandată.

Christian se uită la mine:

— Nu ai locuit în Texas, cu mama ta?

— Nu, nu mă înţelegeam cu Steve, soţul ei. Şi îmi era dor de Ray. Căsătoria cu Steve n-a durat mult. I-a venit mintea la cap, cred. Nu vorbeşte niciodată despre el, adaug eu cu glas scăzut. Cred că e o perioadă întunecată din viaţa ei, pe care nu o discutăm niciodată.

— Aşa că te-ai întors la Washington să locuieşti cu tatăl tău vitreg.

— Da.

— Din ce mi-ai povestit, pare că tu aveai grijă de el, spune el pe un ton blând.

— Se poate spune şi aşa, ridic eu din umeri.

— Eşti obişnuită să ai grijă de oameni.

Nuanţa aspră din vocea lui îmi atrage atenţia şi întorc privirea spre el.

— Ce s-a întâmplat? întreb eu, uimită de mina lui preocupată.

— Vreau să am grijă de tine.

Expresia ochilor lui luminoşi e greu de descifrat, iar inima începe să-mi bată mai tare.

— Am observat, şoptesc eu. Dar o faci într-un mod ciudat.

Fruntea i se încruntă.

— E singurul mod pe care îl ştiu, răspunde el liniştit.

— Încă sunt furioasă pe tine că ai cumpărat SIP.

Zâmbeşte:

— Ştiu, iubito, dar furia ta oricum nu m-ar fi împiedicat.

— Ce o să le spun colegilor mei şi lui Jack?

Mijeşte ochii:

— Futangiul ăla ar face bine să stea în banca lui.

— Christian! îl dojenesc eu. E şeful meu.

Gura lui Christian se strânge într-o expresie dură. Arată ca un elev încăpăţânat.

— Nu le spune, mă sfătuieşte el.

— Ce să nu le spun?

— Că sunt proprietarul editurii. Înţelegerea a fost semnată ieri. Vânzarea va fi făcută publică abia peste patru săptămâni, perioadă în care conducerea SIP va face nişte schimbări.

— Oh... deci e posibil să rămân fără slujbă? întreb eu alarmată.

— Sincer, mă îndoiesc, răspunde el pe un

ton teatral, încercând să-şi înăbuşe zâmbetul.

Mă încrunt:

— Dacă îmi dau demisia şi îmi iau altă slujbă, o să cumperi şi firma aia?

— Doar nu te gândeşti să-ţi dai demisia, nu?

Expresia i se modifică, devenind iarăşi preocupată.

— E posibil. Nu prea mi-ai dat de ales.

— Da, o să cumpăr şi firma aia, răspunde el ferm.

Mă încrunt iarăşi. Sunt într-o situaţie din care nu pot să ies învingătoare.

— Nu crezi că eşti un pic prea protector?

— Sunt perfect conştient că aşa pare.

— Poate ar fi bine să iei legătura cu dr. Flynn.

Îşi pune jos castronul gol şi se uită la mine cu un aer impasibil. Oftez. Nu vreau să ne certăm. Mă ridic în picioare şi îi iau castronul.

— Vrei desert?

— Aşa te vreau! spune el, zâmbind voluptuos.

— Eu nu.

*De ce nu?* Zeiţa mea intimă se trezeşte din

toropeală şi se aşează în capul oaselor, numai urechi.

— Avem îngheţată. De vanilie, chicotesc eu.

— Serios? spune Christian, zâmbetul lui devenind şi mai larg. Cred că am putea face ceva cu ea.

*Ce?* Mă uit la el nedumerită, iar el se ridică graţios în picioare.

— Pot să rămân? întreabă el.

— Cum adică?

— Peste noapte.

— Am presupus că rămâi, mă îmbujorez eu.

— Bine. Unde e îngheţata?

— În cuptor, îi zâmbesc tandru.

Înclină capul într-o parte, oftează şi clatină din cap.

— Sarcasmul e cea mai joasă speţă de umor, domnişoara Steele, spune el cu ochi scăpărători.

*La dracu'! Oare ce pune la cale?*

— Ai merita o bătaie la fund.

Pun castroanele în chiuvetă:

— Ai bilele argintii la tine?

Se pipăie pe piept, burtă şi pe buzunarele de la blugi:

— Oricât ţi s-ar părea de ciudat, să ştii că nu port cu mine un set de rezervă. N-am mare nevoie de ele la serviciu.

— Mă bucur să aflu, domnule Grey, şi parcă ai spus că sarcasmul e cea mai joasă speţă de umor.

— Ei bine, Anastasia, noul meu motto este: Dacă nu poţi să-i învingi, treci de partea lor.

Rămân cu gura căscată – *nu pot să cred că a zis asta* –, iar el îmi rânjeşte, revoltător de mulţumit de sine. Se întoarce cu spatele, deschide frigiderul şi scoate cutia de îngheţată marca Ben & Jerry's – una dintre cele mai bune.

— O să ne descurcăm cu ea, spune el, ţintuindu-mă cu ochii lui întunecaţi. Ben & Jerry's & Ana, pronunţă el lent fiecare cuvânt, accentuând fiecare silabă.

*Dumnezeule mare!* Încă un pic şi mandibula îmi ajunge la podea. Trage sertarul cu tacâmuri şi scoate o lingură. Când se uită iarăşi la mine, are pleoapele pe jumătate lăsate şi îşi plimbă limba pe dinţii de sus. *Oh, limba lui…*

Mi se taie respiraţia. Dorinţa întunecată, alunecoasă, jucăuşă şi fierbinte îmi străbate venele. O să ne distrăm – cu mâncare.

— Sper că ţi-e cald, şopteşte el. Am să te răcoresc cu asta. Vino.

Îmi întinde mâna, iar eu o pun pe a mea în a lui. Când ajungem în dormitor, aşează îngheţata pe noptieră, apoi dă jos de pe pat plapuma şi pernele, făcându-le grămadă pe podea.

— Ai cearşafuri de schimb, nu-i aşa?

Încuviinţez din cap, urmărindu-l cu un aer fascinat, iar el ia în mână balonul în formă de elicopter.

— Nu-ţi face de cap cu balonul meu, îl previn eu.

Buzele i se curbează într-o jumătate de zâmbet:

— Nici nu-mi trece prin cap, iubito, dar vreau să-mi fac de cap cu tine şi cu cearşafurile astea.

Aproape că tremur.

— Vreau să te leg.

*Oh!*

— Bine, şoptesc eu.

— Vreau să-ţi leg doar mâinile. De pat. Vreau să stai nemişcată.

— Bine, şoptesc eu din nou, incapabilă de altceva.

Se apropie de mine, privindu-mă ţintă în

ochi.

— O să ne folosim de asta.

Pune mâna pe cordonul halatului meu, iar apoi, cu o lentoare delicioasă şi aţâţătoare, îi desface funda şi îl trage uşor din găici.

Halatul se desface, iar eu rămân paralizată de privirea lui arzătoare. După o clipă, îmi împinge halatul de pe umeri, iar acesta cade la picioarele mele, lăsându-mă goală în faţa lui. Îmi mângâie obrajii cu dosul palmei, iar atingerile lui rezonează în adâncul pântecelui meu. Se apleacă şi mă sărută scurt.

— Întinde-te pe pat, cu faţa în sus, murmură el, aţintindu-şi în ochii mei privirea lui tot mai întunecată.

Fac ce îmi cere. În dormitorul învăluit în întuneric străluceşte doar lumina blândă şi fadă a veiozei.

De obicei, nu-mi plac becurile economice – sunt foarte slabe –, dar, acum, fiind goală alături de el, sunt recunoscătoare pentru lumina difuză. Christian rămâne în picioare lângă pat, uitându-se la mine.

— Aş putea să te privesc o zi întreagă, Anastasia, spune el, apoi urcă în pat şi mă încalecă. Mâinile deasupra capului, îmi porunceşte el.

Mă supun, iar el îmi leagă încheietura stângă cu cordonul, după care îl trece pe după barele de metal de la capul patului. Îl trage cu putere, astfel încât braţul meu stâng stă întins, după care îmi leagă şi mâna dreaptă, strângând bine nodul.

După ce termină, se uită în ochii mei şi se relaxează în mod vizibil. Îi place când sunt legată. În felul ăsta, nu-l pot atinge. Îmi trece prin minte că probabil nici supusele lui nu-l atingeau – în plus, poate că nici nu aveau vreodată ocazia. Christian probabil deţinea controlul de fiecare dată şi se păstra la distanţă. De aceea îi plac ironiile.

Se dă jos de pe mine şi se apleacă să-mi dea o scurtă sărutare pe buze. Apoi se ridică în picioare şi îşi trage cămaşa peste cap, îşi desface blugii şi îi aruncă pe podea.

Îl văd în splendoarea goliciunii lui. Zeiţa mea interioară se desprinde de paralele şi aterizează cu triplă răsucire, iar eu simt că mi se usucă gura brusc. Christian e nemaipomenit de frumos. Are un trup cu linii clasice: şolduri înguste şi umeri laţi şi musculoşi – un triunghi inversat. Se vede că merge la sală. Aş putea să mă uit la el o zi întreagă. Se apropie de capătul patului şi mă

apucă de glezne, trăgându-mă cu putere spre el – braţele mi se întind şi nu mi le mai pot mişca deloc.

— Aşa e mai bine, murmură el.

Ia cutia de îngheţată, urcă în pat şi mă încalecă din nou. Foarte lent, desface capacul şi înfige lingura în îngheţată.

— Hm... încă e foarte tare, spune el, ridicând o sprânceană.

Ia o lingură şi o vâră în gură.

— Delicioasă, şopteşte el, lingându-şi buzele. Uimitor cât de bun poate să fie clasicul gust de vanilie.

Se uită la mine şi rânjeşte.

— Vrei şi tu? mă tachinează el.

E înfiorător de sexy, de tânăr şi de dezinvolt – stă pe mine şi mănâncă dintr-o cutie de îngheţată, cu ochi scăpărători şi chipul radios. Doamne, oare ce are de gând să-mi facă? De parcă nu mi-aş da seama. Încuviinţez sfios din cap.

Scoate încă o lingură şi mi-o întinde. Deschid gura, dar, cu un gest rapid, şi-o vâră tot lui în gură.

— E prea bună ca s-o împart, spune el, zâmbind răutăcios.

— Hei! protestez eu.

— Ce-i, domnişoară Steele, îţi place vanilia?

— Da, răspund eu mai tare decât aş fi vrut, încercând în van să-l răstorn de pe mine.

Izbucneşte în râs:

— Devii nărăvaşă, ai? În locul tău, n-aş face asta.

— Îngheţată! îl implor eu.

— Ei bine, dat fiind că azi m-ai tratat atât de bine, domnişoară Steele…

Se înduplecă şi îmi oferă o nouă lingură de îngheţată, iar de data asta mă lasă s-o mănânc.

Îmi vine să chicotesc. Se distrează pe cinste, iar voioşia lui e molipsitoare. Îmi mai dă o lingură, apoi încă una. *Gata, ajunge.*

— Hm, iată un bun mijloc de a mă asigura că mănânci – să te hrănesc cu forţa. Aş putea să mă obişnuiesc cu asta.

Îmi oferă încă o lingură, însă de data asta ţin gura închisă şi clatin din cap, iar el o lasă să se topească şi să mi se scurgă pe gât şi pe piept. Se apleacă şi o linge uşor, iar trupul mi se umple de dorinţă.

— Hm, are un gust şi mai bun când o mănânc de pe tine, domnişoară Steele.

Trag de legăturile de la încheieturi, iar patul scârţâie sinistru, dar nu-mi pasă – sunt copleşită de o dorinţă mistuitoare. Ia încă o lingură de îngheţată şi o lasă să mi se prelingă pe piept, apoi, cu dosul lingurii, mi-o împrăştie pe sâni.

*Ah... e rece.*

— E rece? întreabă Christian blând, apoi se apleacă iarăşi s-o lingă şi s-o sugă, gura lui părând fierbinte prin comparaţie cu răceala îngheţatei.

*Dumnezeule mare!* E o adevărată tortură. Pe măsură ce se topeşte, îngheţata se prelinge în firişoare pe pat. Buzele lui îşi continuă tortura lentă, sugând cu putere, mângâindu-mă uşor cu nasul. *Oh, te rog!* Deja gâfâi.

— Mai vrei?

Şi, înainte să pot accepta sau refuza, limba lui mi se înfige între buze, rece şi abilă, având gust de vanilie şi de Christian. Delicios!

Şi, chiar când începeam să mă obişnuiesc cu senzaţia, se ridică din nou şi îmi plimbă o lingură de îngheţată pe piept, apoi pe abdomen, până la buric, unde răstoarnă un cocoloş mare de îngheţată. *Oh, e mai rece*

*decât înainte, dar, în mod ciudat, simt că mă arde.*

— Ai mai făcut asta, îmi spune Christian cu ochi scăpărători. Va trebui să stai nemişcată, altminteri o să împrăştiem îngheţată pe tot palul.

Îmi sărută sânii şi îmi suge sfârcurile cu putere, apoi urmăreşte cu buzele dâra de îngheţată, sugând şi lingând în continuare.

Iar eu mă străduiesc, mă străduiesc să rămân nemişcată, în ciuda combinaţiei ameţitoare de rece şi atingeri senzuale. Dar şoldurile încep să mi se mişte involuntar, rotindu-se în propriul lor ritm, aţâţate de magia lui rece, cu aromă de vanilie. Christian coboară mai jos şi începe să mănânce îngheţata de pe pântecele meu, rotindu-şi limba în buric şi în jurul lui.

Gem. *Doamne!* E rece, e fierbinte, e chinuitor, dar nu se opreşte. Împrăştie îngheţata şi mai jos, în părul pubian şi pe clitoris. Scot un ţipăt.

— Sst! şopteşte Christian, apoi limba lui fermecată începe să lingă îngheţata, iar eu gem înăbuşit.

— Oh… te rog… Christian.

— Ştiu, iubito, ştiu, murmură el, în timp

ce limba îşi continuă dansul magic.

Dar nu se opreşte, pur şi simplu nu se opreşte, iar trupul mi se arcuieşte din ce în ce mai sus. Îşi vâră un deget în mine, şi încă unul, mişcându-le cu o lentoare agonizantă înainte şi înapoi.

— Doar aici, murmură el, lovind ritmic peretele din faţă al vaginului şi continuând – nemilos şi înnebunitor – să sugă şi să lingă.

*Sfinte Sisoe!*

Pe neaşteptate, gemând şi zvârcolindu-mă, izbucnesc într-un orgasm ameţitor, care îmi copleşeşte toate simţurile, ştergând tot ce se întâmplă în jurul meu. Doamne, ce repede s-a întâmplat.

Îmi dau seama vag că s-a oprit. Se ridică deasupra mea, îşi pune un prezervativ, apoi intră în mine, adânc şi rapid.

— Oh, da! geme el, opintindu-se în mine.

E lipicios, iar resturile de îngheţată se scurg între noi. E o senzaţie ciudată, care îmi distrage atenţia, dar nu mai mult de câteva secunde, căci Christian iese brusc din mine şi mă întoarce pe burtă.

— Aşa, murmură el, apoi intră brusc în mine, dar nu revine imediat la obişnuitul lui ritm susţinut.

Se apleacă în faţă, îmi dezleagă mâinile şi mă răsuceşte cu faţa în sus, astfel încât acum stau întinsă pe el. Îmi cuprinde sânii cu mâinile şi îmi strânge sfârcurile, iar eu gem, cu capul sprijinit pe umărul lui. Îşi freacă nasul de gâtul meu, muşcându-mă uşor, şi îşi ridică şoldurile delicios de lent, umplându-mă iar şi iar.

— Ştii cât de mult însemni pentru mine? îmi şopteşte el la ureche.

— Nu, murmur eu.

Zâmbeşte, iar degetele lui îmi cuprind mandibula şi gâtul, strângându-mă cu putere preţ de o clipă.

— Ba ştii. Şi nu te voi lăsa să pleci.

Gem, iar el înteţeşte ritmul.

— Eşti a mea, Anastasia.

— Da, sunt a ta, spun eu cu respiraţia întretăiată.

— Şi am grijă de ce-i al meu, şuieră el şi mă muşcă de ureche.

Scot un ţipăt.

— Aşa, iubito, vreau să te aud.

Îşi înfăşoară o mână în jurul taliei mele, iar cu cealaltă îmi cuprinde şoldurile şi se înfige în mine, făcându-mă să ţip din nou. Iar ritmul devine înnebunitor. Respiraţia lui e

din ce în ce mai aspră, la fel ca a mea. Simt în pântece o accelerare familiară. *Doamne, iarăşi!*

Sunt doar un mănunchi de senzaţii. Acesta este efectul lui asupra mea – pune stăpânire asupra trupului meu şi îl posedă în întregime, astfel încât nu mă mai pot gândi decât la el. Vraja lui e irezistibilă, ameţitoare. Sunt un fluture prins în plasa lui, care nu poate şi nici nu şi doreşte să scape. *Sunt a lui… cu totul.*

— Hai, iubito, şopteşte el printre dinţii strânşi, iar la îndemnul lui, ca un ucenic vrăjitor ce sunt, mă descătuşez, şi astfel ne eliberăm împreună.

Stau ghemuită în braţele lui, pe cearşafurile lipicioase. Îşi ţine fruntea lipită de spatele meu, iar nasul îi e adâncit în părul meu.

— Mă sperie ce simt pentru tine, şoptesc eu.

Tace o clipă.

— La fel simt şi eu, iubito, spune el calm.

— Dar dacă mă părăseşti?

E un gând îngrozitor.

— N-am să te părăsesc, răspunde el. Nu

cred că am să mă satur vreodată de tine, Anastasia.

Mă întorc şi îl privesc. Expresia lui e sobră şi sinceră. Mă aplec şi îl sărut tandru. Zâmbeşte şi întinde mâna să-mi dea părul după ureche.

— Nu m-am simţit niciodată atât de rău ca atunci când ai plecat, Anastasia. Aş muta munţii din loc să nu mă mai simt niciodată aşa.

E trist, ba chiar dezorientat.

Îl sărut încă o dată. Aş vrea să destind atmosfera cumva, dar Christian mi-o ia înainte:

— Vii mâine cu mine la petrecerea de vară pe care o dă tatăl meu? E un eveniment caritabil anual. Am promis că mă duc.

Zâmbesc, devenind dintr-odată sfioasă.

— Bineînţeles.

Mama mă-sii! N-am cu ce să mă îmbrac.

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic.

— Spune-mi, insistă el.

— N-am cu ce să mă îmbrac.

Un moment, Christian are un aer stânjenit.

— Să nu te superi, dar să ştii că încă am

acasă toate hainele cumpărate pentru tine. Sigur sunt şi câteva rochii printre ele.

Îmi ţugui buzele.

— Serios? bombăn eu pe un ton sardonic.

Nu vreau să mă cert cu el în seara asta. Am nevoie de un duş.

Fata care seamănă cu mine stă în faţa sediului SIP. De fapt, sunt chiar eu. Sunt palidă şi neîngrijită, iar hainele îmi sunt prea mari. Mă uit la ea şi văd că îmi poartă hainele – e bucuroasă şi sănătoasă.

— Ce ai tu şi nu am eu? o întreb.

— Cine eşti?

— Sunt nimeni… Tu cine eşti? Şi tu eşti nimeni…?

— Atunci suntem două – să nu spui nimănui, pentru că ne-ar alunga, să ştii[4].

Buzele i se răsucesc lent într-un rânjet răutăcios, care i se lăţeşte pe toată faţa – e atât de înfiorător, încât încep să ţip.

— Doamne, Ana! mă strigă Christian, scuturându-mă uşor.

---

4 Sunt nimeni… Tu cine eşti? / Şi tu eşti nimeni…? / Atunci suntem două — să nu spui nimănui, / Căci or să ne alunge, să ştii — prima strofă din poezia „Sunt nimeni! Tu cine eşti?” de Emili Dickinson. (N. ed.)

Sunt foarte dezorientată. *Sunt acasă… în întuneric… în pat cu Christian. Îmi scu*tur capul, încercând să-mi limpezesc mintea.

— Iubito, te simţi bine? Ai avut un coşmar.

— Oh…

Aprinde veioza, care ne scaldă în lumina ei difuză. Mă priveşte cu un aer îngrijorat.

— Fata, şoptesc eu.

— Cine? Care fată? întreabă el cu glas mângâietor.

— Când am plecat de la SIP, mă aştepta o fată pe trotuar. Semăna cu mine… şi nu prea.

Christian tace câteva clipe şi, pe măsură ce lumina veiozei devine mai intensă, chipul i se înnegurează.

— Când s-a întâmplat asta? şopteşte el cu un aer îngrozit.

Se ridică în capul oaselor, uitându-se ţintă la mine.

— În după-amiaza asta. Ştii cine e?

— Da, răspunde el, trecându-şi o mână prin păr.

— Cine?

Gura lui se strânge într-o linie dură, dar nu spune nimic.

— Cine? insist eu.

— Leila.

Înghit în sec. Fosta lui supusă! Îmi aduc aminte că mi-a vorbit despre ea înainte să zburăm cu planorul. Christian devine brusc tensionat. Ceva nu e în regulă.

— Fata care ţi-a copiat „Toxic" pe ipod?

Se uită la mine neliniştit.

— Da. Ţi-a spus ceva?

— A zis: „Ce ai tu şi eu n-am?" iar, când am întrebat-o cine e, mi-a spus că „nimeni"

Christian închide ochii cu un aer îndurerat. *Oh, nu!* Ce s-a întâmplat? Ce înseamnă fata aceea pentru el?

Adrenalina mi se împrăştie în trup şi simt înţepături pe pielea capului. *Dacă înseamnă mult pentru el? Oare îi e dor de ea? Ştiu atât de puţin despre... relaţiile lui trecute. Pro*babil că şi ea a semnat un contract şi a făcut ce i-a cerut el, oferindu-i lucrurile de care avea nevoie.

*Vai, nu! Şi când nu voi mai putea nici eu?* Gândul îmi dă fiori.

Dându-se jos din pat, Christian îşi ia blugii pe el şi se duce în sufragerie. Arunc o privire spre ceasul cu alarmă: e cinci dimineaţa. Cobor şi eu din pat, mă îmbrac cu cămaşa lui şi mă duc după el.

Dumnezeule mare, vorbeşte la telefon.

— Da, în faţă la SIP, ieri… după-amiază, spune el calm.

Mă apropii de bucătărie, iar el se întoarce spre mine şi mă întreabă direct:

— La ce oră, mai exact?

— Pe la şase fără zece, bâigui eu.

Pe cine o fi sunat la ora asta? Ce a făcut Leila? Transmite informaţia persoanei de la celălalt capăt al firului, fără să-şi ia ochii de la mine, cu o expresie întunecată şi serioasă.

— Află cum… Da… N-aş fi crezut, dar nu mi-a trecut prin minte că ar fi putut face una ca asta, spune el, închizând ochii, ca şi când ar suferi. Nu ştiu cum o să se rezolve lucrurile… Da, am să stau de vorbă cu ea… Da… Ştiu… Ocupă-te de ea şi dă-mi de ştire. Găseşte-o, Welch – are probleme. Găseşte-o.

Apoi închide.

— Vrei nişte ceai? întreb eu.

Ceai – răspunsul lui Ray la toate crizele şi singurul lucru pe care îl face bine în bucătărie. Pun apă în ibric.

— Aş prefera să mă întorc în pat, răspunde el, iar privirea lui îmi dă de înţeles că nu pentru somn.

— Păi, eu am nevoie de nişte ceai. Nu vrei

şi tu o ceaşcă?

Trebuie să aflu ce se întâmplă. Nu vreau să mă las distrasă de sex.

Îşi trece mâna prin păr cu un aer exasperat.

— Ba da, te rog, spune el, dar îmi dau seama că e iritat.

Pun ibricul pe aragaz, apoi îmi fac de lucru cu ceainicul şi ceştile. Neliniştea mea atinge nivelul maxim. Oare o să-mi spună care e problema? Sau va trebui să-l trag de limbă?

Simt că se uită la mine – îi simt nesiguranţa, iar furia lui e evidentă. Ridic privirea, iar în ochii lui se citeşte teama.

— Ce s-a întâmplat? întreb eu cu blândeţe.

Clatină din cap.

— Nu vrei să-mi spui?

Oftează şi închide ochii.

— Nu.

— De ce?

— Pentru că n-ar trebui să te privească. Nu vreau să te amestec în povestea asta.

— N-ar trebui, dar mă priveşte. M-a acostat când ieşeam de la birou. De unde ştie despre mine? De unde ştie unde lucrez? Cred că am dreptul să aflu ce se întâmplă.

Îşi trece iarăşi mâna prin păr, cu un aer

nemulţumit, ca şi când în el s-ar da o luptă.

— Te rog, spun eu blând.

Buzele i se strâng într-o expresie dură şi îşi întoarce privirea spre mine.

— Bine, spune el resemnat. Habar n-am cum te-a găsit. Poate după fotografia cu noi doi din Portland, nu ştiu.

Oftează iar şi simt că nemulţumirea e îndreptată împotriva lui.

Aştept cu răbdare, turnând apă fierbinte în ceainic, în timp ce el se plimbă prin cameră. După câteva clipe, continuă:

— Când eram cu tine în Georgia, Leila a venit neanunţată la apartamentul meu şi a făcut o scenă de faţă cu Gail.

— Gail?

— Doamna Jones.

— Cum adică, a făcut o scenă?

Se uită la mine cu un aer gânditor.

— Spune-mi. Îmi ascunzi ceva.

Tonul meu e mai ridicat decât aş vrea.

Clipeşte surprins.

— Ana, eu… începe el, dar se opreşte.

— Te rog.

Oftează cu un aer înfrânt.

— A încercat să-şi taie venele.

— Oh, nu!

Aşa se explică bandajul de la încheietura ei.

— Gail a dus-o la spital. Dar Leila s-a externat înainte să ajung eu acolo.

La naiba! Ce înseamnă asta? Porniri sinucigaşe? De ce?

— Psihiatrul care a consultat-o a zis că e un strigăt de ajutor tipic. Nu i s-a părut că ar fi cu adevărat în pericol – a zis că e „la un pas de ideaţia suicidară". Dar nu sunt sigur. De atunci, am încercat să dau de ea, să încerc s-o ajut.

— I-a spus ceva doamnei Jones?

Se uită la mine cu un aer foarte stânjenit.

— Nu mare lucru, răspunde el în cele din urmă, dar ştiu că îmi ascunde ceva.

Îmi iau privirea de la el şi torn ceai în ceşti. Aşadar, Leila vrea să revină în viaţa lui Christian şi comite o tentativă de sinucidere ca să-i atragă atenţia. *Uau! Înspăimântător*. Dar eficient. Christian a plecat din Georgia pentru a-i fi alături, dar ea dispare înainte ca el să ajungă la spital? Ce ciudat.

— Deci nu poţi să dai de ea? Dar familia ei?

— Familia nu ştie unde e. Şi nici soţul ei.

— Soţul?

— Da, răspunde el cu un aer distrat, e căsătorită de doi ani.

*Poftim?*

— Deci a fost cu tine în timp ce era căsătorită?

*Sfinte Sisoe!* Christian chiar nu are nicio limită.

— Nu! Doamne, nu! A fost cu mine acum aproape trei ani. Apoi m-a părăsit şi, la scurtă vreme, s-a căsătorit cu tipul ăsta.

*Ah.*

— Şi de ce încearcă să-ţi atragă atenţia acum?

Clatină trist din cap.

— Nu ştiu. Tot ce am reuşit să aflăm este că a fugit de la soţul ei acum vreo patru luni.

— Stai să înţeleg. Deci nu ţi-a mai fost supusă în ultimii trei ani?

— În ultimii doi ani şi jumătate, mai exact.

— Iar când eraţi împreună, voia mai mult de la tine?

— Da.

— Însă tu n-ai vrut.

— Ştii bine.

— Aşa că te-a părăsit.

— Da.

— Atunci de ce a venit la tine acum?

— Nu ştiu.

Însă tonul lui îmi spune că cel puţin are o ipoteză.

— Dar bănuieşti…

Mijeşte ochii de furie.

— Bănuiesc că are legătură cu tine.

Cu mine? Ce ar putea să vrea de la mine? *„Ce ai tu şi eu n-am?”*

Mă uit la Domnul Cincizeci de Vicii, admirând goliciunea superbă a bustului său. Îl posed – e al meu. Asta am, şi, totuşi, tânăra aceea arăta ca mine: acelaşi păr brunet şi aceeaşi piele albă. Mă încrunt, într-adevăr… ce am eu şi ea n-are?

— De ce nu mi-ai spus de ieri? mă întreabă el blând.

— Am uitat de ea, ridic eu din umeri, în chip de scuză. Mă rog, am fost să bem ceva după prima mea săptămână de lucru. Apoi ai apărut la bar şi, când l-ai văzut pe Jack, ai făcut un acces de testosteron.

— Acces de testosteron?

— Da. Concursul de călcat pe nervi.

— Îţi arăt eu imediat ce înseamnă un acces de testosteron.

— Nu vrei mai bine să bei un ceai?

— Nu, Anastasia, nu vreau.

Îşi aţinteşte ochii asupra mea, sfredelindumă cu o privire în care se citeşte: „Te vreau şi te vreau acum”. *Doamne… cât de sexy el*

— Uită de ea. Vino, îmi spune, întinzându-mi mâna.

Îi iau mâna, iar zeiţa mea intimă face un triplu salt pe spate la sol.

Mă trezesc. Mi-e foarte cald. Sunt lipită de Christian, care e gol. Deşi doarme adânc, mă ţine aproape de el. Lumina blândă a dimineţii se strecoară printre draperii. Am capul pe pieptul lui, un picior petrecut pe după al lui, iar un braţ al meu i se sprijină pe abdomen.

Ridic uşor capul, având grijă să nu-l trezesc. E atât de tânăr, de relaxat şi de frumos. Nu-mi vine să cred că acest Adonis e al meu, cu totul al meu.

*Hm…* Mă ridic în capul oaselor şi îl mângâi uşor pe piept, trecându-mi degetele prin părul rar de pe pieptul lui, dar el nu se mişcă. *Dumnezeule mare!* Nu-mi vine să cred. Chiar e al meu – pentru alte câteva clipe preţioase. Mă aplec şi îi sărut tandru una dintre cicatrice. Geme uşor, dar nu se trezeşte. Zâmbesc. Sărut încă una, şi ochii i se deschid.

— Bună, îi zâmbesc eu cu un aer vinovat.

— Bună, răspunde el preocupat. Ce faci?

— Mă uit la tine.

Îmi cobor degetele de-a lungul dârei de păr care îi coboară spre pubis. Însă îmi prinde mâna, mijeşte ochii şi afişează zâmbetul lui radios, de Christian în largul lui, iar eu mă relaxez. Atingerile mele secrete rămân secrete.

*Of, de ce nu mă laşi să te ating?*

Dintr-odată, mă întoarce pe spate şi se aşează deasupra mea, prinzându-mi mâinile cu un aer mustrător, apoi îşi freacă nasul de al meu.

— Cred că eşti pusă pe rele, domnişoară Steele, mă acuză el, dar zâmbetul nu-i dispare de pe buze.

— Îmi place să fiu pusă pe rele în preajma ta.

— Serios? spune el şi mă sărută uşor pe gură. Sex sau micul dejun? mă întreabă, cu o privire întunecată, dar plină de umor.

Îi simt erecţia şi îmi ridic pelvisul, apăsându-i mădularul.

— Bună alegere, murmură, înşirându-mi sărutări pe sâni.

Stau în faţa măsuţei de toaletă şi mă uit în oglindă, încercând să-mi aşez părul într-o frizură elegantă – zău, e prea lung. Mi-am luat pe mine o pereche de blugi şi un tricou, iar Christian, proaspăt ieşit de la duş, se îmbracă în spatele meu. Mă uit cu poftă la trupul lui.

— Cât de des mergi la sală?

— În fiecare zi lucrătoare, răspunde el, încheindu-şi nasturii de la prohab.

— Şi ce faci?

— Alerg, ridic greutăţi şi fac kickbox.

— Kickbox?

— Da, am un antrenor personal, un fost luptător olimpic. Îl cheamă Claude. E foarte bun. Sigur ţi-ar plăcea.

Mă întorc să mă uit la el, în timp ce îşi încheie nasturii de la cămaşă.

— Cum adică, mi-ar plăcea?

— Ţi-ar plăcea ca antrenor.

— De ce aş avea nevoie de un antrenor personal? Te am pe tine ca să mă menţin în formă, zâmbesc eu.

Se apropie de mine şi mă cuprinde cu braţele, ochii lui întunecaţi întâlnindu-i pe ai mei în oglindă.

— Dar te vreau cu adevărat în formă,

iubito, pentru ce am în minte. Va trebui să te antrenezi.

Amintirile din camera de joacă îmi năvălesc în minte şi mă îmbujorez. Da, Camera Roşie a Durerii este epuizantă. Oare mă va mai duce în ea? Vreau să mă întorc acolo?

*Bineînţeles că vrei!* Zeiţa mea intimă strigă la mine din şezlongul ei.

Mă uit în ochii lui cenuşii, fascinanţi şi de nepătruns.

— Doar ştii că vrei, îmi spune el.

Mă înroşesc, iar gândul neplăcut că poate Leila se antrenează în continuare se strecoară neinvitat şi supărător în mintea mea. Strâng din buze, iar Christian se încruntă.

— Ce s-a întâmplat? întreabă el preocupat.

— Nimic, clatin eu din cap. Bine, o să fac cunoştinţă cu Claude.

— Serios?

Un aer extrem de surprins luminează chipul lui Christian. Expresia lui mă face să zâmbesc. Arată de parcă ar fi câştigat la loterie, deşi probabil n-a cumpărat niciodată un bilet – nu are nevoie.

— Da, sigur, dacă te face atât de fericit, îl

ironizez eu.

Mă strânge în braţe şi mă sărută pe obraz.

— Nici nu-ţi imaginezi cât mă bucur, şopteşte el. Spune-mi, ce ai vrea să faci azi?

Îşi freacă nasul de al meu, trimiţându-mi fiori delicioşi în tot trupul.

— Aş vrea să mă tund şi, ăă... trebuie să încasez un cec ca să-mi iau o maşină.

— Ah...

Îşi dă seama despre ce-i vorba şi îşi muşcă buza. Ia o mână de pe mine, o vâră în buzunarul blugilor şi scoate cheia micului meu Audi.

— Asta e, spune el ezitant, cu glas scăzut.

— Cum adică, asta e?

Vai, am un ton furios! Mama mă-sii! Chiar sunt furioasă. Vocea mea interioară se încruntă la el. *Cum îndrăzneşte?!*

— Taylor a adus-o ieri înapoi.

Deschid gura şi o închid la loc, apoi repet gestul de două ori, dar am rămas fără cuvinte. Îmi dă maşina înapoi. Fir-ar să fie! Cum de n-am prevăzut asta? Dar e un joc pe care îl puteam juca amândoi. Bag mâna în buzunarul de la spate al blugilor şi scot plicul cu cecul de la el.

— Poftim, e al tău.

Christian se uită nedumerit la mine, apoi, recunoscând plicul, îşi ia ambele mâini de pe mine şi face un pas în spate.

— Ah, nu! Sunt banii tăi.

— Ba nu. Aş vrea să cumpăr maşina de la tine.

Expresia i se schimbă complet. Pe chipul său se citeşte furia – da, furia.

— Nu, Anastasia. Banii tăi, maşina ta, pufneşte el.

— Ba nu, Christian. Banii mei, maşina ta. Am s-o cumpăr de la tine.

— Ţi-am dat maşina asta ca dar de absolvire.

— Un stilou ar fi fost un dar de absolvire mai nimerit. Tu mi-ai luat un Audi.

— Chiar vrei să avem o dispută pe tema asta?

— Nu.

— Bine. Poftim cheia.

— Nu asta am vrut să spun!

— Discuţia s-a încheiat, Anastasia. Nu insista.

Îi arunc o privire încruntată, apoi îmi vine o idee. Iau plicul, îl rup în două, apoi încă o dată în două şi arunc resturile la coş. Vai, ce bine mă simt.

Christian se uită la mine impasibil, dar ştiu că tocmai l-am călcat pe coadă, aşa că ar trebui să mă ţin departe de el. Îşi mângâie uşor bărbia.

— Ca de obicei, eşti provocatoare, domnişoară Steele, spune el sec.

Se răsuceşte pe călcâie şi porneşte cu paşi calmi spre cealaltă cameră. Nu e reacţia pe care o anticipam. Mă aşteptam la un adevărat apocalips. Mă uit în oglindă şi ridic din umeri, hotărând în cele din urmă să-mi prind părul în coadă.

Mă chinuie curiozitatea. Ce o fi făcând Domnul meu Învechit în Rele? Mă duc după el şi îl găsesc vorbind la telefon.

— Da, douăzeci şi patru de mii de dolari. Direct.

Se uită la mine, încă impasibil.

— Bine… Luni? Excelent… Nu, asta-i tot, Andrea.

Închide telefonul.

— Vor fi depuşi în contul tău luni. Să nu te joci cu mine.

Fierbe de furie, dar nu-mi pasă.

— Douăzeci şi patru de mii de dolari? strig eu. Şi de unde îmi ştii contul?

Mânia mea îl ia prin surprindere.

— Ştiu tot despre tine, Anastasia, spune el calm.

— Maşina mea nu avea cum să valoreze douăzeci şi patru de mii de dolari.

— Aş fi de acord cu tine, dar trebuie să cunoşti piaţa: contează dacă vinzi sau cumperi. Un nebun îşi dorea rabla aia şi era dispus să plătească suma asta. Se pare că e o maşină clasică. Întreabă-l pe Taylor, dacă nu mă crezi.

Mă încrunt la el, iar el se încruntă la mine – doi neghiobi încăpăţânaţi şi furioşi uitându-se chiorâş unul la altul.

Şi simt atracţia – electricitatea aproape materială dintre noi –, care ne trage unul către celălalt. Brusc, mă ia în braţe, mă lipeşte de uşă şi îşi apasă gura pe a mea, revendicându-mă cu poftă. Îşi coboară o mână pe fundul meu, împingându-mă în bazinul său, iar pe cealaltă şi-o înfige în părul meu, trăgându-mi capul pe spate. Degetele mele sunt în părul lui, lipindu-i capul de al meu. Cu respiraţia întretăiată, Christian îşi freacă trupul de al meu, ţinându-mă captivă. Îi simt mădularul. Mă vrea, iar eu freamăt de dorinţă, simţind că are nevoie de mine.

— De ce, de ce mă sfidezi? bâiguie el printre sărutări fierbinţi.

Sângele îmi cântă în vene. Oare întotdeauna va avea acest efect asupra mea? Şi eu asupra lui?

— Pentru că pot, răspund eu cu respiraţia întretăiată.

Nu văd, dar îi simt zâmbetul pe gâtul meu, iar el îşi apasă fruntea de a mea.

— Doamne, te vreau chiar acum, dar nu mai am prezervative. Niciodată nu mă satur de tine. Şi eşti o femeie cu adevărat înnebunitoare.

— Şi tu mă înnebuneşti, şoptesc eu. În toate felurile.

Christian clatină din cap.

— Haide. Să mergem să luăm micul dejun. Şi ştiu un loc în care poţi să te tunzi.

— Bine, încuviinţez eu – şi astfel se termină cearta noastră.

Pun mâna pe nota de plată înaintea lui.

— Plătesc eu.

Se încruntă la mine.

— Trebuie să fii rapid, Grey.

— Ai dreptate, spune el posac, deşi cred că mă tachinează.

— Nu fi aşa supărat. Sunt cu douăzeci şi patru de mii de dolari mai bogată decât azi-dimineaţă, deci îmi permit să achit un mic dejun de – mă uit la notă – douăzeci şi doi de dolari şi şaizeci şi şapte de cenţi.

— Mersi, spune el posomorât.

Oh, elevul bosumflat s-a întors.

— Unde mergem acum? întreb eu.

— Chiar vrei să te tunzi?

— Da, uite ce păr am.

— Mie mi se pare că arăţi încântător. Tot timpul.

Mă înroşesc şi mă uit la mâinile împreunate în poală.

— Unde mai pui că în seara asta e evenimentul ăla caritabil, adaug.

— Nu uita că ţinuta de gală e obligatorie.

*Of, Doamne!*

— Unde se ţine?

— În casa părinţilor mei. Au ridicat un cort… mă rog, tot tacâmul.

— Cui donaţi fondurile?

Christian îşi freacă mâinile de coapse, cu un aer stânjenit.

— Unui program de reabilitare pentru părinţi cu copii mici. Se numeşte „Rezistăm împreună”.

— Pare o cauză bună, spun eu cu glas scăzut.

— Hai, să mergem.

Se ridică în picioare, curmând discuţia ca să evite subiectul, şi îmi întinde mâna. Când i-o iau, îşi strânge degetele în jurul alor mele.

Ce ciudat. E atât de demonstrativ în anumite situaţii, dar atât de intim în altele. Mă conduce afară din restaurant şi pornim pe stradă. E o dimineaţă blândă, încântătoare. Soarele străluceşte, iar aerul miroase a cafea şi a pâine proaspătă.

— Unde mergem?

— Surpriză.

Ah, bine. Nu mă dau în vânt după surprize.

Trecem de două intersecţii, iar magazinele devin mai scumpe, încă nu am avut ocazia să le explorez, deşi se află foarte aproape de apartamentul meu. Kate o să fie încântată: sunt o mulţime de buticuri de haine cu care să-şi hrănească pasiunea pentru modă. Şi eu trebuie să-mi cumpăr nişte fuste vaporoase pentru serviciu.

Christian se opreşte în faţa unui salon de înfrumuseţare şi îmi deschide uşa. Se numeşte „Esclava”. Interiorul e dominat de

alb şi mobile din piele. La biroul de la recepţie, complet alb, stă o tânără blondă cu o uniformă albă şi apretată. Când intrăm, ridică privirea.

— Bună dimineaţă, domnule Grey, îl întâmpină ea voios, fluturând pleoapele şi îmbujorându-se uşor.

E efectul Grey, dar e limpede că îl cunoaşte. De unde?

— Bună, Greta.

Şi el o cunoaşte. Ce înseamnă asta?

— Ca de obicei? îl întreabă ea politicos.

E dată cu un ruj foarte roz.

— Nu, răspunde el repede, aruncându-mi o privire agitată.

Ca de obicei? Cum adică?

*Mama mă-sii! E regula nr. 6 – cea cu salonul de înfrumuseţare şi cu epilatul... La dracu'!*

Oare aici şi-a adus toate supusele? Poate şi pe Leila? Ce naiba să înţeleg din chestia asta?

— Domnişoara Steele o să-ţi spună ce vrea.

Mă încrunt la el: introduce regulile pe furiş. Am fost de acord cu antrenorul personal, iar acum asta?

— De ce aici? şuier eu.

— Salonul ăsta e proprietatea mea. Mai am trei la fel.

— E proprietatea ta? bâigui.

Ce surpriză.

— Da, e un domeniu de interes secundar. În fine, aici găseşti tot ce vrei – şi e din partea casei. O paletă largă de masaje: suedez, *shiatsu*, cu pietre fierbinţi, reflexoterapie, băi cu alge de mare, masaj facial, şi o mulţime de alte chestii care le plac femeilor. Toate se fac aici, încheie el, cu un gest plictisit al mâinii sale cu degete lungi.

— Epilare?

Izbucneşte în râs.

— Da, şi epilare. Peste tot, adaugă el în şoaptă, cu un aer conspirativ, savurându-mi stânjeneala.

Mă înroşesc şi mă uit la Greta, care mă priveşte cu un aer întrebător.

— Aş vrea să mă tund, vă rog.

— Sigur, domnişoară Steele.

Cu buzele ei roz şi cu o eficienţă nemţească, Greta se uită pe ecranul computerului.

— Franco e liber în cinci minute.

— Franco e bun, mă asigură Christian.

Încă mă străduiesc să mă obişnuiesc cu ideea: Christian Grey, preşedintele unui consiliu de administraţie, deţine un lanţ de saloane cosmetice.

Îi arunc o privire şi, dintr-odată, se albeşte la faţă – ceva sau cineva i-a atras atenţia. Mă întorc să văd încotro se uită: o blondă platinată suplă şi-a făcut apariţia pe o uşă din fundul salonului, iar acum vorbeşte cu una dintre coafeze.

Blonda Platinată e înaltă, bronzată şi sexy. Îmi e greu să-i apreciez vârsta, dar cred că are între treizeci şi cinci şi patruzeci de ani. Poartă aceeaşi uniformă ca Greta, numai că este neagră. Arată trăsnet. Părul tuns bob îi străluceşte ca un halou. Când se întoarce, îl zăreşte pe Christian şi îi zâmbeşte – un zâmbet de recunoaştere cald şi strălucitor.

— Scuză-mă, îngaimă Christian grăbit.

Traversează salonul cu paşi iuţi, trecând pe lângă coafezele îmbrăcate toate în alb, pe lângă ucenicele de lângă chiuvete, iar în cele din urmă ajunge lângă ea, prea departe ca să pot auzi ce discută. Blonda Platinată îl întâmpină cu vădită afecţiune, sărutându-l pe ambii obraji şi sprijinindu-şi mâinile pe braţele lui, apoi încep o discuţie animată.

— Domnişoară Steele? încearcă Greta să-mi atragă atenţia.

— O clipă, vă rog.

Îl urmăresc fascinată pe Christian.

Blonda Platinată se întoarce şi se uită la mine, cu acelaşi zâmbet orbitor, ca şi când m-ar cunoaşte. Îi răspund politicos cu un zâmbet.

Christian pare deranjat de ceva. Discută cu ea, iar ea încuviinţează, zâmbind şi ridicând mâinile în aer. Îi zâmbeşte şi el – e limpede că se ştiu bine. Poate că lucrează împreună de mult timp. Sau poate că e şefa salonului; are un aer destul de autoritar.

În cele din urmă, mă simt de parcă aş fi primit o lovitură în moalele capului şi, în adâncul viscerelor mele, îmi dau seama cine e. E ea. *Frumoasă, mai în vârstă, sexy.*

E doamna Robinson.

# Capitolul 5

— Greta, cu cine stă de vorbă domnul Grey?

Am o presimţirea rea şi îmi vine să plec din salon. Simt furnicături pe pielea capului, iar vocea interioară îmi strigă să-mi urmez imboldul. Însă am un ton foarte relaxat.

— Ah, dumneaei e doamna Lincoln. E coproprietara salonului.

Greta e încântată să-mi dea explicaţii.

— Doamna Lincoln?

Credeam că doamna Robinson e divorţată. Poate că s-a recăsătorit cu vreun neghiob.

— Da. De obicei nu vine la salon, dar una dintre tehniciene e bolnavă, aşa că dumneaei îi ţine locul.

— Ştii cumva numele de botez al doamnei Lincoln?

Greta îmi aruncă o privire uşor încruntată şi îşi ţuguie buzele roz, surprinsă de curiozitatea mea. La dracu', poate că am mers prea departe.

— Elena, răspunde ea cu un aer reţinut.

Sunt copleşită de un ciudat sentiment de uşurare la gândul că intuiţia nu m-a trădat, semnalându-mi pericolul.

*Pericolul?* pufneşte vocea interioară. *Pedofila.*

Încă discută aprins. Christian vorbeşte repede, iar Elena are un aer îngrijorat, încuviinţând din cap, făcând grimase şi clătinând din cap. În cele din urmă, aruncă o privire spre mine, afişând un zâmbet discret, liniştitor.

Mă uit la ea cu faţa împietrită. Cred că sunt în stare de şoc. Cum a putut să mă aducă aici?

Elena îi şopteşte ceva lui Christian, iar el îmi aruncă o privire, după care se întoarce spre ea şi îi răspunde. Ea încuviinţează din cap şi cred că îi urează succes, dar abilitatea mea de a citi pe buze nu e foarte dezvoltată.

Domnul Inveterat în Rele se întoarce repede la mine, având un aer neliniştit. *Normal!* Iar doamna Robinson se întoarce pe uşa pe care a venit.

Christian se încruntă.

— Te simţi bine? mă întreabă el pe un ton încordat, precaut.

— Nu tocmai. N-ai vrut să ne faci

cunoştinţă?

Vocea mea e rece, aspră.

Rămâne cu gura căscată, având aerul unui om căruia îi fuge pământul de sub picioare.

— Dar am crezut că…

— Deşi eşti un tip inteligent, uneori… dar glasul mi se frânge. Aş vrea să plec, te rog.

— De ce?

— Ştii de ce, îi răspund eu, dând ochii peste cap.

Se uită la mine cu ochi scăpărători.

— Îmi pare rău, Ana. Nu ştiam că e aici. Nu vine niciodată la salonul ăsta. A deschis o nouă filială la Centrul Bravern şi, de obicei, lucrează acolo. Azi, s-a îmbolnăvit cineva.

Mă răsucesc pe călcâie şi pornesc spre uşă.

— Greta, nu mai avem nevoie de Franco, pufneşte Christian, pornind şi el spre ieşire.

Îmi stăpânesc impulsul de-a o lua la fugă. Îmi vine să plâng şi aş vrea să fug cât mai departe. Trebuie să mă îndepărtez cât mai mult de situaţia asta încâlcită.

Christian merge tăcut alături de mine, în timp ce eu încerc să-mi pun ordine în gânduri. Îmi cuprind protector mijlocul cu braţele şi merg cu capul plecat, ocolind

copacii de pe Second Avenue. Christian e suficient de inspirat cât să nu încerce să mă atingă. În minte îmi clocotesc întrebări fără răspuns. Oare Domnul Evaziv va fi sincer cu mine?

— Acolo le duceai şi pe celelalte supuse? pufnesc eu.

— Pe unele dintre ele, da, răspunde el scurt, cu glas scăzut.

— Şi pe Leila?

— Da.

— Salonul pare foarte nou.

— A fost renovat de curând.

— Înţeleg. Deci doamna Robinson le-a cunoscut pe toate supusele tale?

— Da.

— Şi ştiau cine e?

— Nu, lor nu le-am povestit. Numai tu ştii.

— Dar eu nu sunt supusa ta.

— Nu, cu siguranţă nu eşti.

Mă opresc şi mă uit la el. Ochii lui sunt mari şi temători, iar buzele îi sunt strânse într-o linie aspră şi fermă.

— Îţi dai seama ce nasoală e situaţia? îl întreb eu calm, cu un aer încruntat.

— Da, îmi pare rău.

Şi îmi face favoarea de a afişa un aer

spăsit.

— Aş vrea să mă tund, preferabil într-un salon unde nu ţi-ai tras-o nici cu angajaţii, nici cu clientela.

Tresare.

— Iar acum, te rog să mă scuzi.

— Vrei să scapi de mine? întreabă el.

— Nu, vreau doar să mă tund. Într-un loc în care să pot închide ochii, să mă spele cineva pe cap şi să uit de toate complicaţiile din viaţa ta.

Îşi trece mâna prin păr.

— Aş putea să-l chem pe Franco la apartamentul meu sau la tine acasă, spune el cu glas scăzut.

— E foarte atrăgătoare.

Clipeşte.

— Da, aşa e.

— Încă e căsătorită?

— Nu. A divorţat acum vreo patru ani.

— De ce nu eşti cu ea?

— Pentru că totul s-a terminat între noi, ţi-am spus.

Fruntea i se încruntă brusc. Ridicând un deget, îşi scoate Blackberry-ul din buzunarul hainei. Probabil vibrează, pentru că nu-l aud sunând.

— E Welch, mă lămureşte el, apoi duce telefonul la ureche.

Ne-am oprit pe Second Avenue, iar eu mă uit la frunzele de un verde crud ale puietului de zadă din faţa mea. Oamenii trec în grabă pe lângă noi, prinşi cu tot felul de treburi matinale, gândindu-se cu siguranţă la propriile lor probleme. Mă întreb dacă printre ele se numără şi foste supuse hărţuitoare, foste dominatoare superbe şi un bărbat care habar n-are ce înseamnă păstrarea unui secret.

— Omorât într-un accident de maşină? Când?

Vocea lui Christian îmi întrerupe reveria. Oh, nu! Cine? Ascult mai atentă.

— Ea doua oară când nenorocitul ăla nu are grijă de ea. Ar fi trebuit să ştie. Chiar nu-i pasă deloc de ea? se indignează el, clătinând din cap. Lucrurile încep să se lege… nu… asta explică de ce, nu şi unde.

Christian se uită în jur, ca şi când ar căuta ceva, iar eu îi imit gestul. Nu-mi atrage atenţia nimic. Nu văd decât cumpărători, maşini şi copaci.

— E cu mine, continuă Christian. Ne urmăreşte… Da… Nu. Două sau patru,

douăzeci şi patru din douăzeci şi patru… Încă n-am vorbit despre asta, spune el, uitându-se ţintă la mine.

*Despre ce n-am vorbit?* Mă încrunt la el, iar el mă priveşte cu un aer îngrijorat.

— Cum?… şopteşte el, făcându-se palid şi mărind ochii. Înţeleg. Când?… Aşa de recent? Dar cum?… Nicio verificare?… Înţeleg. Trimite prin e-mail numele, adresa şi fotografiile, dacă le ai… douăzeci şi patru din douăzeci şi patru. Ia legătura cu Taylor.

— Ei bine? îl întreb eu exasperată, după ce închide.

Oare o să-mi spună?

— Era Welch.

— Cine e Welch?

— Consilierul meu de securitate.

— Aşa. Şi ce s-a întâmplat?

— Leila şi-a părăsit soţul în urmă cu vreo trei luni şi a fugit cu un tip care a murit într-un accident acum patru săptămâni.

— Oh…

— Nenorocitul ăla de psihiatru ar fi trebuit să ştie chestia asta, spune el furios. Suferinţă – despre asta e vorba. Haide.

Întinde mâna, iar eu i-o întind automat pe a mea, dar mi-o retrag imediat.

— Stai un pic. Eram în toiul unei conversaţii despre noi. Şi despre doamna Robinson.

Chipul lui Christian se înăspreşte.

— Nu mai am nicio treabă cu doamna Robinson. Oricum, putem discuta despre asta la mine.

— Nu vreau să merg la tine. Vreau să mă tund! strig eu.

Dacă aş putea să mă concentrez doar asupra acestui lucru…

Scoate iarăşi Blackberry-ul din buzunar şi formează un număr.

— Greta, Christian Grey la telefon. Trimite-l pe Franco la mine într-o oră. Vorbeşte cu doamna Lincoln… Bine, încheie el, şi pune telefonul la loc. Vine la ora unu.

— Christian…! pufnesc eu exasperată.

— Anastasia, e clar că Leila trece printr-o criză psihotică. Nu ştiu pe cine urmăreşte – pe mine sau pe tine –, nici ce are de gând să facă. Mergem le tine, îţi strângi lucrurile şi poţi să stai la mine până dăm de ea.

— De ce aş face asta?

— Ca să te pot proteja.

— Dar…

Christian se încruntă.

— O să vii la mine, chiar dacă va trebui să te târăsc de păr până acolo. Rămân cu gura căscată… nu-mi vine să cred. Superba versiune în tehnicolor a Domnului meu Învechit în Rele.

— Cred că exagerezi, spun eu în cele din urmă.

— Deloc. Ne putem continua discuţia la mine. Haide.

Îmi pun mâinile în sân şi mă încrunt la el. S-a ajuns prea departe.

— Nu, răspund eu cu încăpăţânare.

Trebuie să-mi impun punctul de vedere.

— Ori mergi pe picioarele tale, ori te iau pe sus, Anastasia. Îmi convin ambele variante.

— N-ai curaj, răspund eu cu un aer încruntat.

Sigur n-ar face o scenă pe Second Avenue.

Christian zâmbeşte discret, dar e un zâmbet care nu-i schimbă expresia ochilor.

— Vai, iubito, ştim amândoi că, dacă arunci mănuşa, sunt cât se poate de bucuros s-o ridic.

Ne uităm chiorâş unul la altul, iar dintr-odată se apleacă, mă cuprinde pe după coapse şi mă ridică. În clipa următoare, sunt pe umărul lui.

— Lasă-mă jos! ţip eu.

Oh, ce bine e să ţip!

Porneşte cu paşi mari pe Second Avenue, fără să mă ia în seamă. Strângându-mă cu putere de coapse, mă loveşte peste fund cu mâna liberă.

— Christian! strig eu, iar lumea întoarce capul spre noi.

Se putea ceva mai umilitor?

— Bine, merg singură! Merg singură.

Mă lasă jos şi, înainte să se îndrepte de spate, pornesc cu paşi mari spre apartamentul meu, fără să-l aştept. Clocotesc de furie. Bineînţeles că, în câteva clipe, ajunge lângă mine, dar nu-l iau în seamă. Ce să fac? Sunt atât de furioasă, dar nici măcar nu ştiu de ce sunt furioasă – am atâtea motive.

În timp ce mă îndrept spre casă, îmi fac o listă în minte:

1. M-a cărat pe umăr – inacceptabil pentru orice persoană trecută de şase ani.

2. M-a dus la salonul pe care îl deţine împreună cu o fostă iubită – cât de prost poate să fie?

3. Acelaşi salon în care le-a dus pe

supusele lui – tot o dovadă de prostie.

4. Nici măcar nu şi-a dat seama că e o idee proastă – şi se presupune că e un tip inteligent.

5. Are foste iubite nebune. Oare îl pot învinovăţi pentru asta? Sunt atât de furioasă! Da, pot.

6. Îmi ştie contul bancar – e mai mult decât hărţuire.

7. A cumpărat SIP – are mai mulţi bani decât minte.

8. Insistă să stau la el – probabil că Leila e o ameninţare mai serioasă decât îşi închipuia… ieri n-a suflat o vorbă despre asta.

Oh, nu! Brusc, îmi dau seama că ceva s-a schimbat. Ce-ar putea fi? Mă opresc, iar Christian face la fel.

— Ce s-a întâmplat? îl întreb eu.

Fruntea i se încruntă.

— La ce te referi?

— Ce s-a întâmplat cu Leila?

— Ţi-am spus.

— Nu, nu mi-ai spus. Mai e ceva. Ieri nu ai insistat să merg la tine acasă. Deci despre ce-i vorba?

Se mută de pe un picior pe altul, cu un aer stânjenit.

— Christian! Spune-mi! răbufnesc eu.

— Ieri a reuşit să obţină un permis de port de armă falsificat.

La dracu'! Mă uit la el clipind şi, pe măsură ce înţeleg ce mi-a spus, simt că-mi fuge sângele din obraji. S-ar putea să leşin. Dacă vrea să-l omoare? Nu!

— Asta înseamnă doar că poate să-şi cumpere o armă, şoptesc eu.

— Ana, spune el pe un ton foarte îngrijorat, apoi îşi aşează mâinile pe umerii mei şi mă apropie de el. Nu cred că o să facă vreo prostie, dar... pur şi simplu, nu vreau să-mi asum un asemenea risc cu tine.

— Nu-i vorba de mine... Cu tine cum rămâne? şoptesc eu. Coboară privirea cu un aer încruntat, iar eu îl iau în braţe şi îl strâng cu putere, sprijinindu-mi faţa de pieptul lui. Nu pare să-l deranjeze.

— Hai să ne întoarcem la tine, murmură el.

Apoi se apleacă, mă sărută pe păr, şi asta e tot. Furia mea a dispărut – fără s-o uit –, alungată de gândul că lui Christian i s-ar putea întâmpla ceva. Gândul e insuportabil.

Cu un aer solemn, îmi pun lucrurile într-un mic geamantan, iar Mac-ul, Blackberry-ul, iPad-ul şi balonul în formă de Charlie Tango le pun în rucsac.

— Vine şi Charlie Tango? întreabă Christian.

Încuviinţez din cap, iar el îmi răspunde cu un zâmbet discret şi înţelegător.

— Ethan se întoarce marţi.

— Ethan?

— Fratele lui Kate. O să rămână aici până o să-şi închirieze ceva. Christian se uită la mine cu un aer impasibil, dar observ că privirea lui devine glacială.

— Păi, e bine că te muţi la mine. O să aibă mai mult loc.

— Nu ştiu dacă are cheile de la apartament, aşa că va trebui să trec pe aici marţi.

Christian îmi aruncă o privire indiferentă, fără să-mi spună nimic.

— Am terminat, zic eu.

Îmi ia valiza şi pornim spre uşă. În timp ce ocolim blocul ca să ajungem în parcarea din spatele lui, îmi dau seama că mă uit peste umăr. Nu ştiu dacă sunt copleşită de

paranoia sau dacă într-adevăr mă urmăreşte cineva. Christian se apropie de maşină, deschide portiera din dreapta şi se uită nerăbdător la mine.

— Urci? întreabă el.

— Am crezut că eu conduc.

— Nu, urc eu la volan.

— Ce, nu-ţi place cum conduc? Să nu-mi spui că ştii cât am luat la examenul scris… Cu tendinţele tale de hărţuitor, nici nu m-ar surprinde.

Poate ştie că abia am trecut de proba scrisă de la examenul auto.

— Urcă în maşină, Anastasia, pufneşte el furios.

— Bine, spun şi urc repede.

*Zău aşa, calmează-te!*

Poate că îl încearcă şi pe el acelaşi sentiment de disconfort. Poate se gândeşte şi el la un urmăritor sumbru – mă rog, o brunetă palidă, cu ochi căprui, care seamănă ciudat de mult cu iubita ta de acum şi poate are o armă asupra ei.

Christian intră în trafic.

— Toate supusele tale au fost brunete?

Se încruntă şi îmi aruncă o privire.

— Da, mormăie el.

Pare nesigur şi îmi închipui că se întreabă: „Oare unde vrea să ajungă?”

— Eram curioasă.

— Ţi-am zis, prefer brunetele.

— Doamna Robinson nu e brunetă.

— Poate că de-aia îmi şi plac brunetele, bombăne el. M-a lecuit de blonde pentru totdeauna.

— Glumeşti.

— Da, glumesc, răspunde el exasperat.

Mă uit cu indiferenţă pe geam, căutând cu privirea brunete – dar niciuna nu e Leila.

Aşadar, îi plac doar brunetele. Mă întreb de ce. Oare Vârstnica, dar Extraordinar de Atrăgătoarea Doamnă Robinson chiar l-a lecuit de blonde? Clatin din cap – Christian Grey Manipulatorul.

— Povesteşte-mi despre ea.

— Ce vrei să ştii? întreabă el.

Fruntea i se încruntă, iar tonul lui ameninţător încearcă să mă descurajeze.

— Spune-mi despre povestea asta cu saloanele.

Se relaxează în mod vizibil, bucuros să discute despre afaceri.

— Sunt partenerul ei, dar nu mă implic. Nu sunt foarte interesat de saloanele

cosmetice, însă a reuşit să le transforme într-o afacere de succes. Eu doar am investit şi am ajutat-o să pornească.

— De ce?

— Îi eram dator.

— Cum adică?

— Atunci când am renunţat la Harvard, mi-a împrumutat o sută de mii de dolari să-mi pornesc afacerea.

*Mama mă-sii… e şi bogată.*

— Ai renunţat la studii?

— Nu-mi plăceau. Am făcut doar doi ani. Din păcate, părinţii mei nu au fost la fel de înţelegători.

Mă încrunt. Nu mi-i pot imagina certându-se pe domnul Grey şi dr. Grace Trevelyan.

— Se pare că a fost o decizie bună. Ce specializare aveai?

— Politică şi economie.

Hm… se leagă.

— Deci e bogată? şoptesc eu.

— Era o soţie-bibelou plictisită, Anastasia. Soţul ei era bogat – mahăr în industria lemnului. N-o lăsa să muncească, adaugă el, zâmbind cu superioritate. Îi plăcea controlul, înţelegi. Aşa sunt unii bărbaţi, încheie el, aruncându-mi o privire.

— Serios? Un bărbat căruia îi place controlul? E o creatură mitologică, nu?

Nu cred că aş fi putut să-i dau un răspuns mai sarcastic, iar zâmbetul lui Christian devine şi mai larg.

— Deci ţi-a împrumutat banii soţului ei?

Încuviinţează din cap, afişând un mic rânjet.

— Mi se pare îngrozitor.

— N-a rămas nerăsplătit, răspunde Christian sumbru, intrând în garajul subteran de la Escala.

*Adică?*

— Ce vrei să spui?

Christian clatină din cap, ca şi când şi-ar fi amintit o întâmplare foarte neplăcută, şi parchează lângă SUV-ul Audi Quattro.

— Haide, în scurtă vreme o să vină şi Franco.

În lift, Christian se uită în ochii mei şi mă întreabă pe un ton neutru:

— Mai eşti supărată pe mine?

— Foarte.

— Bine, spune el, încuviinţând din cap, apoi îşi ia privirea de la mine.

Când ajungem în hol, suntem întâmpinaţi

de Taylor. Cum de ştie întotdeauna când venim? Ia valiza de la Christian, care îl întreabă:

— A luat Welch legătura cu tine?

— Da, domnule Grey.

— Şi?

— Totul e aranjat.

— Excelent. Ce mai face fata ta?

— Mulţumesc, bine, domnule Grey.

— În regulă. La ora unu, o să vină un frizer pe nume Franco De Luca.

— Domnişoară Steele, mă salută Taylor, dând uşor din cap.

— Bună, Taylor. Ai o fiică?

— Da.

— Câţi ani are?

— Şapte ani.

Christian îmi aruncă o privire nerăbdătoare.

— Locuieşte cu mama ei, îmi explică Taylor.

— Ah, înţeleg.

Taylor îmi zâmbeşte. Mi se pare surprinzător că are o fiică. Îl urmez pe Christian în apartament, încă uimită de ce am aflat.

Arunc o privire în jur. N-am mai fost aici

de când l-am părăsit.

— Ţi-e foame?

Clatin din cap. Christian se uită la mine o clipă şi hotărăşte să nu înceapă o dispută.

— Trebuie să dau câteva telefoane. Simte-te ca acasă.

— Bine.

Christian se duce în biroul lui şi mă lasă singură în uriaşa galerie de artă care este casa lui, întrebându-mă ce să fac.

*Haine!* Luându-mi rucsacul, urc treptele până la dormitorul meu şi mă uit în şifonierul enorm. Încă e plin cu haine – toate sunt noi-nouţe şi încă au preţurile pe ele. Trei rochii de seară lungi, trei rochii de gală şi alte trei rochii de zi. Cred că au costat o avere.

Mă uit pe eticheta uneia dintre rochiile de seară: 2998 de dolari. *Dumnezeule mare!* Mă aşez pe podea.

Nu mă recunosc în toate astea. Îmi iau capul în mâini şi încerc procesez ultimele ore. Mi se pare epuizant. Of, de ce m-am îndrăgostit de un bărbat care e, pur şi simplu, nebun – frumos, al naibii de sexy, mai bogat decât Cresus şi nebun cu „N" mare?

Îmi scot Blackberry-ul din rucsac şi o sun pe mama.

— Ana, draga mea! Ce mult a trecut de când n-am mai vorbit. Ce mai faci, scumpa mea?

— Nu ştiu ce să zic…

— Ce s-a întâmplat? Încă n-ai scos-o la capăt cu Christian?

— Mamă, e complicat. Cred că e ţicnit, asta e problema.

— Mie-mi spui? Uneori, e imposibil să-i înţelegi pe bărbaţi. Bob se întreabă dacă mutarea noastră în Georgia a fost o idee bună.

— Poftim?

— Mda, zice că vrea să ne întoarcem în Vegas.

Of, nu sunt singura care are probleme.

Christian apare în prag.

— Aici erai. Am crezut că ai fugit.

Aerul lui de uşurare e autentic.

Ridic mâna să-i arăt că vorbesc la telefon.

— Scuze, mamă, trebuie să închid. Te mai sun eu.

— Bine, draga mea. Ai grijă de tine. Te iubesc!

— Şi eu te iubesc, mamă.

Închid şi mă uit la Domnul meu Învechit în Rele. Se încruntă şi are un aer stânjenit.

— De ce te ascunzi aici? mă întreabă.

— Nu mă ascund. Sunt disperată.

— Disperată?

— Din cauza lor, Christian, răspund eu, făcând un semn spre hainele din şifonier.

— Pot să intru?

— E şifonierul tău.

Se încruntă iarăşi, apoi se aşează turceşte pe podea, cu faţa la mine.

— Nu sunt decât nişte haine. Dacă nu-ţi plac, le trimit înapoi.

— Eşti un om foarte dificil, înţelegi?

Clipeşte şi îşi freacă bărbia... bărbia lui ţepoasă. Degetele mele ard de dorinţa de a-l atinge.

— Ştiu. Dar fac eforturi, murmură el.

— Da, mari eforturi.

— La fel ca şi tine, domnişoară Steele.

— De ce faci asta?

Ochii i se măresc, iar pe chip îi revine aerul precaut.

— Ştii de ce.

— Nu, nu ştiu.

Îşi trece o mână prin păr.

— Eşti o femeie enervantă.

— Ai putea avea o minunată supusă brunetă. Una care ar zice: „Cât de sus?” atunci când i-ai spune să sară – desigur, dacă ar avea voie să vorbească. Deci de ce eu, Christian? Pur şi simplu, nu înţeleg.

Se uită în ochii mei un moment, şi habar n-am ce e în mintea lui.

— Mă faci să văd lumea cu alţi ochi, Anastasia. Nu mă vrei pentru bani. Îmi dai… speranţă, spune el blând.

Poftim? Domnul Criptic s-a întors.

— Speranţă?

Ridică din umeri.

— Speranţa că pot avea mai mult, răspunde el cu glas scăzut şi calm. Şi ai dreptate. Sunt obişnuit cu femeile care fac exact ce le spun, exact când le spun – cu femeile care îmi dau ce vreau. Mă plictisesc repede. Tu ai ceva care mă atinge la un nivel profund, pe care nu-l înţeleg. E ca un cântec de sirenă. Nu-ţi pot rezista şi nu vreau să te pierd.

Îmi ia mâna în a lui.

— Nu pleca, te rog. Ai un pic de încredere în mine şi un pic de răbdare. Te rog.

Are un aer atât de vulnerabil… *Doamne, e tulburător.* Ridicându-mă în genunchi, mă

aplec în faţă şi îl sărut uşor pe buze.

— Înţeleg. Încredere şi răbdare – nu e chiar atât de mult.

— Bine. Pentru că tocmai a venit Franco.

Franco e oacheş, scund şi gay. Îmi place de el.

— Ce păr frumos! izbucneşte el cu un exagerat – şi probabil fals – accent italian.

Pun pariu că e din Baltimore sau aşa ceva, dar entuziasmul lui e molipsitor. Christian ne duce pe amândoi în baie, iese repede şi se întoarce cu un scaun din camera lui spaţioasă.

— Iar acum, vă las, spune el.

— *Grazie*, domnule Grey, îi răspunde Franco, apoi se întoarce spre mine. Bene, Anastasia, ce să facem cu tine?

Christian stă pe canapea, răsfoind nişte tabele, iar în fundal se aude o compoziţie clasică. O femeie cântă cu pasiune, revărsându-şi sufletul în versuri. E tulburător. Christian îmi aruncă o privire şi zâmbeşte, distrăgându-mi atenţia de la muzică.

— Vezi! Ţi-am spus că o să-i placă, se

entuziasmează Franco.

— Arăţi încântător, Ana, spune Christian pe un ton admirativ.

— Eu mi-am terminat treaba, spune Franco.

Christian se ridică în picioare şi se apropie de noi.

— Mulţumesc, Franco.

Franco se întoarce, mă strânge în braţe cu putere şi mă sărută pe amândoi obrajii.

— Să nu laşi pe nimeni altcineva să te tundă, *bellissima* Anastasia!

Izbucnesc în râs, uşor stânjenită de familiaritatea lui. Christian îl conduce până la uşă şi se întoarce după câteva clipe.

— Mă bucur că l-ai lăsat lung, spune el, apropiindu-se de mine cu ochi luminoşi.

Ia o şuviţă între degete.

— E atât de catifelat, murmură el, privindu-mă. Încă mai eşti supărată pe mine?

Încuviinţez din cap, iar el zâmbeşte.

— Din ce cauză, mai exact?

Îmi dau ochii peste cap.

— Vrei toată lista?

— E o listă?

— Una lungă.

— Am putea s-o discutăm în pat?

— Nu, pufnesc eu copilăreşte.

— Atunci la masă. Mi-e foame – şi nu vreau doar mâncare, adaugă el cu un zâmbet lasciv.

— N-am să-ţi dau voie să mă copleşeşti cu sexpertiza ta. Îşi înăbuşă un zâmbet.

— Ce te deranjează, domnişoară Steele? Spune-mi.

*Bine.*

— Ce mă deranjează? Că-mi invadezi în mod brutal intimitatea, că m-ai dus la un salon unde lucrează o fostă iubită, că pe supusele tale le duceai tot acolo să se epileze, că m-ai luat pe sus pe stradă, ca pe un copil de şase ani, şi – cireaşa de pe tort – că ai lăsat-o pe doamna Robinson să te atingă!

De-a lungul acestei enumerări, vocea mea a fost în crescendo. Christian ridică din sprâncene, iar buna lui dispoziţie se evaporă.

— O listă lungă. Dar ţin să-ţi spun încă o dată că nu mai am nicio treabă cu doamna Robinson.

— Are voie să te atingă, repet eu. Îşi strânge buzele.

— Ştie unde.

— Ce înseamnă asta?

Îşi trece ambele mâini prin păr şi închide

ochii, ca şi când ar aştepta să primească ajutor divin. Înghite în sec.

— Tu şi cu mine nu avem nicio regulă. N-am avut niciodată o relaţie fără reguli, şi nu ştiu niciodată unde ai de gând să mă atingi. Îmi dă o stare de nelinişte. Atingerile tale… — face o pauză, continuându-şi cuvintele – înseamnă mai mult… mult mai mult.

*Mai mult?* Răspunsul lui mă ia prin surprindere, iar cele două cuvinte cu un înţeles atât de important sunt iarăşi suspendate între noi. Atingerile mele înseamnă… mai mult. *Dumnezeule mare!* Cum să-i mai ţin piept când spune astfel de lucruri? Privirea lui temătoare o caută pe a mea.

Întind mâna şovăielnic, iar teama lui se transformă în panică. Face un pas în spate, iar eu îmi retrag mâna.

— O limită greu de trecut, şopteşte el repede, cu un aer îndurerat şi speriat.

Sunt copleşită de o dezamăgire zdrobitoare.

— Cum te-ai simţi dacă nu ai putea să mă atingi?

— Aş fi trist şi chinuit, răspunde el imediat.

*Oh, Domnul meu Învechit în Rele.* Clătinând din cap, afişez un zâmbet discret, liniştitor, iar el se relaxează.

— Într-o bună zi, va trebui să-mi spui de ce este o limită greu de trecut.

— Într-o bună zi, murmură el, ieşind într-o fracţiune de secundă din postura de bărbat vulnerabil.

Cum poate trece atât de rapid de la una la alta? E cea mai capricioasă persoană pe care o cunosc.

— Să vorbim despre restul listei. Spui că îţi invadez intimitatea.

Rămâne puţin pe gânduri.

— De ce, pentru că îţi ştiu contul? mă întreabă după câteva clipe.

— Da, mi se pare strigător la cer.

— Fac cercetări în legătură cu toate supusele mele. Hai să-ţi arăt.

Se întoarce şi se apropie de biroul lui, iar eu îl urmez cu un aer uluit. Descuie un sertar şi scoate un dosar din carton de manila. Pe eticheta lui e scris: ANASTASIA ROSE STEELE.

Sfinte Sisoe! Îi arunc o privire încruntată, iar el ridică din umeri, în chip de scuză.

— Poţi să-l păstrezi, spune cu glas scăzut.

— Uau, mersi! pufnesc eu.

Îl iau în mână şi îl răsfoiesc. Conţine o copie de pe certificatul meu de naştere – Dumnezeule mare! –, limitele mele ferme, contractul de confidenţialitate, contractul propriu-zis, numărul meu de asigurare socială – *Nu pot să cred!* –, CV-ul meu şi o copie de pe cartea mea de muncă.

— Deci ştiai că am lucrat la Clayton's.

— Da.

— Vasăzică n-a fost o coincidenţă? N-ai trecut pe acolo din întâmplare?

— Nu.

Nu ştiu dacă să mă înfurii sau să mă simt flatată.

— E o chestie foarte dubioasă, îţi dai seama, nu?

— Nu văd lucrurile aşa. Trebuie să am mare grijă atunci când semnez un contract cu cineva.

— Dar sunt date private.

— Nu le folosesc în scopuri îndoielnice, Anastasia. Oricine le poate obţine, dacă îşi doreşte cu adevărat. Ca să deţin controlul, am nevoie de informaţii. Aşa am procedat dintotdeauna.

Se uită la mine cu o mină prudentă, greu

de descifrat.

— Ba le foloseşti în scopuri îndoielnice: mi-ai virat în cont douăzeci şi patru de mii de dolari pe care nu-i vreau.

Gura lui se strânge într-o linie aspră.

— Ţi-am spus, atâta a reuşit Taylor să obţină pe maşină. Ştiu, e incredibil, dar adevărat.

— Dar Audi-ul…?

— Anastasia, ai idee câţi bani câştig?

Mă îmbujorez – bineînţeles că nu.

— De ce m-ar interesa? N-am nevoie să ştiu câţi bani ai în conturi, Christian.

Ochii i se îmblânzesc.

— Ştiu. E unul dintre lucrurile pentru care te iubesc.

Mă uit la el cu un aer şocat. *Unul dintre lucrurile pentru care mă iubeşte?*

— Anastasia, câştig aproximativ o sută de mii de dolari pe oră.

Rămân cu gura căscată. E o sumă obscenă.

— Douăzeci şi patru de mii de dolari sunt nimica toată. Maşina, exemplarele din *Tess*, hainele – nu reprezintă nimic, spune el cu glas blând.

Mă uit ţintă la el. Chiar nu înţelege.

Extraordinar!

— Să fii în locul meu, cum te-ai simţi dacă ai avea parte de atâta... generozitate? întreb eu.

Se uită la mine cu un aer absent. Pe scurt, aceasta este problema lui: empatia sau absenţa ei. Între noi se lasă tăcerea.

În cele din urmă, dă din umeri.

— Nu ştiu, spune el, sincer derutat.

Am avut dreptate. Deci nu încape îndoială că asta e problema Domnului meu Inveterat în Vicii: nu se poate pune în locul meu. Ei bine, acum ştiu.

— Eu nu mă simt bine. Da, eşti foarte generos, dar generozitatea ta mă stânjeneşte. Ţi-am spus-o de multe ori.

Oftează.

— Vreau să-ţi dau lumea întreagă, Anastasia.

— Iar eu te vreau pe tine, Christian. Nu toate lucrurile care vin odată cu mine.

— Sunt parte din înţelegere. Parte din ceea ce sunt.

Of, discuţia asta nu duce nicăieri.

— Mergem să mâncăm? întreb, iar tensiunea dintre noi se împrăştie.

Se încruntă.

— Sigur.

— Gătesc eu.

— Bine. Dar să ştii că avem mâncare în frigider.

— Doamna Jones e liberă în weekend? Deci sâmbăta şi duminica mănânci doar mezeluri şi brânză?

— Nu.

— Cum aşa?

Oftează.

— Gătesc supusele mele, Anastasia.

— Ah, bineînţeles.

Mă îmbujorez. Cum de sunt atât de naivă? îi zâmbesc drăgăstos.

— Ce vrea Sir să mănânce?

Râde superior şi spune pe un ton sumbru:

— Ce consideră doamna de cuviinţă.

Examinând conţinutul impresionant al frigiderului, hotărăsc să fac o omletă spaniolă. Văd că are şi nişte cartofi gata fierţi – perfect. Repede şi uşor. Christian e tot în camera mea – cu siguranţă îmi invadează intimitatea de fată naivă şi prostuţă, strângând informaţii. E un gând neplăcut, care îmi lasă un gust amar. Simt că îmi vuieşte capul. Chiar că nu are limite.

Am nevoie de muzică, dacă vreau să gătesc – şi n-am să gătesc ca o supusă! Mă apropii de şemineu şi iau ipod-ul lui Christian. Sunt sigură că încă are pe el câteva melodii puse de Leila – un gând care mă îngrozeşte.

*Oare unde e?* mă întreb în sinea mea. *Şi ce-o fi vrând?*

Mă trec fiori. Ce moştenire! Nu mă pot obişnui cu ideea.

Mă uit prin lista de melodii. Vreau ceva antrenant. Hm, Beyoncé – nu cred că e tocmai pe gustul lui Christian. „Iubire nebună." *Oh, da!* Merge la fix. Apăs pe butonul de repeat, măresc volumul şi îi dau drumul.

Mă întorc în bucătărie în paşi de dans, iau un castron, deschid frigiderul şi scot ouăle. Le sparg şi încep să le bat, fără să mă opresc din dansat.

Mă uit iarăşi în frigider şi scot cartofi, jambon şi – *Da!* – mazăre de la congelator. Gata, sunt suficiente ingrediente. Caut o tigaie, o pun pe aragaz, torn un pic de ulei de măsline şi mai bat ouăle un pic.

*Niciun pic de empatie*, îmi spun în sinea mea. Oare doar Christian e aşa? Poate că toţi bărbaţii sunt ca el – poate că toţi sunt

derutaţi de femei. Nu ştiu. Deci poate că nu e tocmai o revelaţie.

Mi-aş dori s-o am pe Kate lângă mine – ea sigur ar fi putut să mă lămurească. Şi-a prelungit prea mult şederea în Barbados. Ar trebui să se întoarcă la sfârşitul săptămânii, după vacanţa suplimentară cu Elliot. Mă întreb dacă, în cazul lor, încă mai e dorinţă la prima vedere.

*Unul dintre lucrurile pentru care te iubesc.*

Mă opresc din bătut ouăle. Exact aşa a zis. Oare asta înseamnă că mai sunt şi altele? Zâmbesc pentru prima oară după ce am văzut-o pe doamna Robinson – un zâmbet larg, adevărat, din toată inima. Christian îşi strecoară braţele în jurul meu, făcându-mă să tresar.

— Interesantă alegere muzicală, şopteşte el, sărutându-mă după ureche. Ce bine îţi miroase părul.

Îşi adânceşte faţa în părul meu şi inspiră adânc.

Dorinţa îmi înfloreşte în pântece. Nu. Mă smulg din braţele lui.

— Încă sunt furioasă pe tine.

Se încruntă.

— Cât o să continui cu asta? întreabă el,

trecându-şi o mână prin păr.

Ridic din umeri.

— Cel puţin până mănânc.

Buzele i se arcuiesc într-un zâmbet discret. Se întoarce, ia telecomanda de pe bufet şi opreşte muzica.

— Tu ţi-ai pus piesa asta pe iPod? întreb eu.

Clatină din cap cu un aer sumbru şi îmi dau seama că a pus-o ea, Fata Fantomă.

— Nu crezi că încerca să-ţi transmită un mesaj cu melodia asta?

— Privind retrospectiv, da, e probabil, răspunde el calm.

*Quod erat demonstrandum.* Niciun pic de empatie. Vocea mea interioară îşi pune mâinile în sân şi plescăie din buze cu dezgust.

— De ce o mai ţii pe iPod? îl întreb.

— Îmi place melodia. Dar, dacă te deranjează, am s-o şterg.

— Nu, e în regulă. Îmi place să gătesc pe muzică.

— Ce ai vrea să asculţi?

— Fă-mi o surpriză.

Rânjeşte şi porneşte spre ipod, iar eu continui să bat ouăle. După câteva clipe,

vocea tulburătoare, de o dulceaţă divină, a Ninei Simone umple camera. E una dintre piesele preferate ale lui Ray: „Te-am vrăjit”.

Mă înroşesc şi mă uit la Christian cu gura căscată. Ce încearcă să-mi transmită? M-a vrăjit cu mult timp în urmă. Doamne… privirea lui s-a schimbat: frivolitatea a dispărut, iar ochii îi sunt mai întunecaţi, mai intenşi.

Îl urmăresc fascinată, iar el, ca un animal de pradă, se apropie lent de mine, mişcându-se pe ritmul senzual al muzicii. E desculţ şi nu are pe el decât blugii şi o cămaşă albă cu nasturii descheiaţi, iar privirea lui e plină de pasiune.

Nina cântă: „Eşti a mea”, chiar în clipa când Christian ajunge lângă mine, cu intenţii clare.

— Christian, te rog, şoptesc eu, ţinând telul în mână cu un aer caraghios.

— Ce mă rogi?

— Nu face asta.

— Ce?

— Asta.

Stă în faţa mea, privindu-mă în ochi.

— Eşti sigură? şopteşte el.

Îmi ia telul din mână şi îl lasă în castronul

cu ouă. Mi s-a pus un nod în stomac. Nu vreau asta… ba vreau… foarte mult.

E atât de enervant. Atât de sexy şi de irezistibil. În cele din urmă, imi smulg privirea din ochii lui fascinanţi.

— Te doresc, Anastasia, murmură el. Iubesc şi urăsc şi ador să mă cert cu tine. E ceva foarte nou. Vreau să fiu sigur că totul e bine între noi. Şi doar aşa mă pot asigura.

— Sentimentele mele pentru tine nu s-au schimbat, şoptesc eu.

Apropierea lui e copleşitoare, aţâţătoare. Simt atracţia familiară, şi toate sinapsele mele mă împing spre el, zeiţa mea intimă fiind în culmea excitaţiei. Uitându-mă la peticul de păr în formă de „V” care i se vede prin cămaşa descheiată, îmi muşc buza neajutorată, stăpânită de dorinţă – aş vrea să-i simt gustul.

E atât de aproape, dar nu mă atinge. Căldura lui îmi încălzeşte pielea.

— N-am să te ating până n-ai să spui da, murmură el. Deşi, în clipa asta, după o dimineaţă atât de agitată, tot ce-mi doresc e să mă adâncesc în tine şi să uit de tot, mai puţin de noi.

*Doamne… noi.* O combinaţie magică, un

pronume mic, dar puternic, ce reuşeşte să mă convingă. Ridic privirea şi mă uit la chipul lui frumos şi sobru.

— Am să-ţi ating faţa, şoptesc eu.

Preţ de o clipă, în ochi i se citeşte uimirea, dar apoi expresia lui îmi dă de înţeles că acceptă.

Ridic mâna şi îi mângâi obrazul, trecându-mi degetele peste bărbia lui ţepoasă. Închide ochii şi expiră, sprijinindu-şi faţa în palma mea.

Se apleacă uşor, iar buzele mele se ridică automat să le întâlnească pe ale lui. Dar gura lui rămâne suspendată deasupra mea.

— Da sau nu, Anastasia? murmură el.

— Da.

Gura lui se apropie uşor de a mea, silindu-mi buzele să se despartă, iar braţele i se înfăşoară în jurul meu, lipindu-mă de el. O mână mi se ridică pe spate, iar degetele i se înfig în părul meu, trăgându-mi uşor capul în jos, iar cealaltă mână mi se aşează pe fund, lipindu-mi bazinul de al lui. Gem uşor.

— Domnule Grey, tuşeşte Taylor, iar Christian îmi dă drumul imediat.

— Taylor, răspunde el pe un ton rece.

Mă întorc şi văd mina stingherită a lui

Taylor, care aşteaptă în prag. Christian şi Taylor se uită unul la celălalt, comunicând fără cuvinte.

— În biroul meu, pufneşte Christian, iar Taylor traversează camera cu paşi iuţi.

— Continuăm după, şopteşte Christian, apoi se duce după Taylor.

Inspir adânc, să mă liniştesc. Dumnezeule mare! Nu pot să-i rezist nici măcar un minut? Clatin din cap, scârbită de mine însămi, recunoscătoare pentru întreruperea lui Taylor, deşi a fost jenantă.

Oare ce a mai întrerupt Taylor în trecut? Ce a mai văzut? Nici nu vreau să mă gândesc. Prânzul. Să pregătesc prânzul. Încep să tai cartofii. Ce o fi vrând Taylor? Gândurile mi se învălmăşesc în minte – oare are legătură cu Leila?

Zece minute mai târziu, ies din birou, chiar când am terminat omleta. Christian se uită la mine cu un aer preocupat.

— Am să le fac instructajul în zece minute, îi spune lui Taylor.

— Vă aşteptăm, răspunde el, apoi iese din încăperea spaţioasă.

Scot două farfurii încălzite şi le pun pe masa din mijlocul bucătăriei.

— Mănânci?

— Te rog, spune Christian, aşezându-se pe unul dintre taburetele înalte.

Se uită la mine cu atenţie.

— Probleme?

— Nu.

Mă încrunt. Nu vrea să-mi spună. Pun omleta în farfurii şi iau loc lângă el, resemnată că mă lasă în ceaţă.

— E bună, mă laudă Christian după ce gustă. Vrei un pahar de vin?

— Nu, mersi.

*Trebuie să am capul limpede în preajma ta, Grey.*

Chiar e bună, cu toate că nu mi-e foarte foame. Dar mănânc, ştiind că altminteri o să mă sâcâie. În cele din urmă, Christian rupe tăcerea meditativă care s-a lăsat între noi şi pune din nou piesa clasică pe care am auzit-o mai înainte.

— Ce e? întreb eu.

— „Bailero" de Canteloube. Face parte din ciclul „Cântece din Auvergne".

— Foarte frumoasă. În ce limbă e?

— În franceza veche. Mai exact, în occitană.

— Tu ştii franceză. Înţelegi versurile?

Îmi aduc aminte de franceza impecabilă vorbită de el acasă la părinţii lui.

— Unele cuvinte, da, răspunde Christian, relaxându-se în mod vizibil. Mama avea o mantra: instrument muzical, limbă străină, arte marţiale. Elliot ştie spaniolă, iar Mia şi cu mine vorbim franceza. Elliot cântă la chitară, eu la pian, iar Mia la violoncel.

— Uau! Şi artele marţiale?

— Elliot face judo. La doisprezece ani, Mia a pus piciorul în prag şi a refuzat, zâmbeşte el, aducându-şi aminte.

— Mi-aş dori ca şi mama să fi fost la fel de organizată.

— Dr. Grace e formidabilă când vine vorba de performanţele copiilor ei.

— Îmi închipui că e foarte mândră de voi. Eu, una, aş fi.

Un gând întunecat străbate chipul lui Christian şi, câteva clipe, are un aer stânjenit. Se uită la mine precaut, ca şi când s-ar afla pe un teritoriu necartografiat.

— Ai hotărât cu ce te îmbraci în seara asta? Sau trebuie să-ţi aleg eu o rochie?

Dintr-odată, tonul lui devine aspru.

*Uau!* Pare furios. *De ce? Ce am spus?*

— Ăă… nu încă. Tu ai ales toate hainele

alea?

— Nu, Anastasia. Am trimis o listă şi măsura ta unei cumpărătoare personale de la magazinul Neiman Marcus. Ar trebui să-ţi vină. Şi să ştii că am cerut măsuri de securitate suplimentare pentru seara asta şi pentru următoarele zile. Întrucât Leila e imprevizibilă şi umblă liberă pe străzile din Seattle, cred că e o precauţie înţeleaptă. Nu vreau să ieşi din casă neînsoţită. Bine?

Clipesc.

— Bine.

Ce s-o fi întâmplat cu Grey cel copleşit de o dorinţă mistuitoare?

— În regulă. Mă duc să le fac instructajul bodigarzilor.

— Sunt aici?

— Da.

*Unde?*

Christian îşi ia farfuria, o pune în chiuvetă şi iese din cameră. Ce a fost asta? Îmi dă impresia că în corpul lui locuiesc mai multe persoane. Nu e un simptom de schizofrenie? Trebuie să caut pe Google.

Arunc la gunoi resturile din farfurie, mă spăl repede pe mâini şi mă întorc în dormitorul meu, luând cu mine dosarul pe

care scrie ANASTASIA ROSE STEELE. Mă duc la şifonier şi scot cele trei rochii de seară. Care să fie?

Mă aşez pe pat şi mă uit la Mac-ul, iPad-ul şi Blackberry-ul meu. Sunt copleşită de tehnologie. Transfer lista de melodii de pe iPad pe Mac, apoi deschid Google, să navighez pe internet.

Când Christian se întoarce, mă găseşte întinsă pe pat, cu ochii aţintiţi pe ecranul Macului.

— Ce faci? întreabă el blând.

Intru în panică preţ de câteva secunde, întrebându-mă dacă e bine să-i arăt site-ul pe care l-am deschis: *Tulburarea de personalitate multiplă – simptome.*

Întinzându-se alături de mine, se uită amuzat pe site.

— Ai intrat pe site-ul ăsta cu un motiv anume? întreabă el nonşalant.

Christian cel brusc a dispărut, lăsând locul lui Christian cel jucăuş. Cum naiba să ţin pasul cu fluctuaţiile astea?

— Fac cercetare. În legătură cu o personalitate dificilă, îi răspund cu un aer

impasibil.

Pe buzele lui se citeşte un zâmbet reţinut.

— O personalitate dificilă?

— Da, proiectul meu de suflet.

— Am devenit un proiect de suflet? Un fel de hobby? Sau poate un experiment ştiinţific? Eu credeam că sunt totul pentru tine. Mă răneşti, domnişoară Steele.

— De unde ştii că e vorba despre tine?

— E doar o bănuială, afişează el un zâmbet afectat.

— E drept că eşti singura persoană obsedată de control, inconsecventă şi pervertită pe care o cunosc intim.

— Credeam că sunt singura persoană pe care o cunoşti intim, răspunde el, arcuind o sprânceană.

Mă îmbujorez.

— Da, şi asta.

— Şi ai ajuns la vreo concluzie?

Mă întorc şi mă uit la el. Stă întins pe o parte lângă mine, cu capul sprijinit în cot şi cu o mină blândă, amuzată.

— Cred că ai nevoie de terapie susţinută.

Întinde mâna şi, cu gesturi tandre, îmi dă părul pe după urechi.

— Cred că am nevoie de tine. Poftim.

Îmi întinde un ruj, iar eu mă încrunt la el, cu un aer perplex. E roşu-aprins – o culoare care nu mi se potriveşte deloc.

— Vrei să mă dau cu rujul ăsta? protestez eu, ridicând tonul. Izbucneşte în râs.

— Nu, Anastasia. Doar dacă vrei. Nu-s sigur că e o culoare care te prinde, încheie el sec.

Se aşează turceşte şi îşi trage cămaşa peste cap.

*Dumnezeule!*

— Îmi place ideea ta cu harta rutieră.

Mă uit la el cu un aer nedumerit. Hartă rutieră?

— Zonele interzise, îmi explică el.

— Ah, glumeam.

— Eu nu.

— Vrei să desenez pe tine cu rujul?

— Se ia. Până la urmă.

Asta înseamnă că-l pot atinge unde vreau. Un surâs de uimire îmi flutură pe buze, apoi afişez un zâmbet afectat.

— Ce-ai zice de ceva mai durabil, cum ar fi un marker?

— Aş putea să-mi fac un tatuaj, răspunde el amuzat.

Christian Grey cu tatuaje? Să-şi urâţească

trupul minunat, când are deja atâtea semne? În niciun caz!

— Fără tatuaje! izbucnesc eu în râs, încercând să-mi ascund groaza.

— Atunci cu rujul, rânjeşte el.

Închid Mac-ul şi îl dau la o parte. Ar putea fi distractiv.

— Haide, îmi întinde el mâna. Aşează-te pe mine.

Îmi dau jos espadrilele, mă ridic în capul oaselor şi mă apropii de el. Christian stă întins pe spate, dar îşi ţine genunchii ridicaţi.

— Sprijină-te pe picioarele mele, îmi spune.

Mă urc călare pe el, aşa cum mi-a cerut. Ochii lui sunt mari şi precauţi. Dar e şi amuzat.

— Pari entuziasmată de idee, comentează el ironic.

— Întotdeauna sunt dornică de informaţii, domnule Grey. În plus, o să devii mai relaxat, pentru că o să ştiu unde sunt limitele.

Clatină din cap, de parcă nu i-ar veni să creadă că mă lasă să desenez pe trupul lui.

— Deschide rujul, îmi porunceşte.

Ah, e în modul superautoritar, dar nu-mi pasă.

— Dă-mi mâna.

I-o întind pe cea liberă.

— Pe cea cu rujul, spune el, dându-şi ochii peste cap.

— Ţi-ai dat ochii peste cap?

— Mda.

— Foarte nepoliticos, domnule Grey. Ştiu pe unii care devin foarte agresivi când văd ochi daţi peste cap.

— Serios? spune el zeflemitor.

Îi dau mâna cu rujul, iar Christian se ridică brusc, şi stăm nas în nas.

— Eşti gata? şopteşte el cu blândeţe, făcând ca totul în mine să se încordeze.

*Uau!*

— Da, murmur eu.

Apropierea trupului său cu muşchi fermi e fascinantă, iar mirosul lui specific se amestecă cu cel al gelului meu de duş. Îmi duce mâna pe umărul său.

— Coboară, îmi şopteşte.

Simt că gura mi se usucă în timp ce îmi conduce mâna în jos, de pe partea superioară a umărului spre subsuoară, apoi pe partea laterală a pieptului. Rujul lasă o urmă lată, de un roşu-aprins. Se opreşte sub cutia toracică, apoi îmi poartă mâna peste

abdomen. Se încordează şi se uită, aparent indiferent, în ochii mei, dar, dincolo de privirea lui impasibilă, îi simt reţinerea.

Însă reuşeşte să-şi ţină aversiunea în frâu – mandibula e încordată, iar în ochi i se citeşte o undă de tensiune. Când ajungem la jumătatea pântecelui, îmi şopteşte:

— Iar acum, urcă pe partea cealaltă.

Apoi îmi dă drumul la mână, iar eu trasez o linie simetrică pe partea stângă a trunchiului său. Încrederea pe care mi-o acordă e ameţitoare, dar sunt temperată de faptul că îi simt suferinţa. Pieptul îi e presărat cu şapte cicatrice mici, rotunde şi albe – e foarte chinuitor să văd urmele înfiorătoare ale profanării la care a fost supus trupul lui frumos. Cine ar face aşa ceva unui copil?

— Gata, am terminat, şoptesc, stăpânindu-mi emoţia.

— Ba n-ai terminat, răspunde el.

Apoi trage o linie cu arătătorul lui lung la baza gâtului, iar eu urmăresc linia cu o dâră stacojie. Când termin, mă uit în adâncul ochilor lui cenuşii.

— Acum, pe spate, murmură el.

Îşi ridică trunchiul, aşa că sunt nevoită să

mă dau jos de pe el. Se întoarce cu spatele la mine şi se aşează turceşte.

— Traversează spatele, în continuarea liniei de pe piept, spune el cu glas scăzut şi uşor răguşit.

Mă supun şi îi trasez o linie de un roşu-aprins pe mijlocul spatelui, numărând alte câteva cicatrice pe trupul lui frumos – în total, nouă.

*Dumnezeule mare!* Trebuie să lupt cu imboldul copleşitor de a o săruta pe fiecare în parte şi trebuie să-mi înfrânez lacrimile. Ce animal ar face una ca asta? Stă cu capul plecat şi simt că are trupul încordat.

— Şi pe gât? şoptesc eu.

Încuviinţează din cap şi trasez o linie pe ceafa, în continuarea celei de pe partea din faţă a gâtului.

— Am terminat, murmur.

Christian arată de parcă ar purta o vestă ciudată, de culoarea pielii, cu bordură stacojie.

Umerii i se relaxează şi coboară, apoi se întoarce uşor cu faţa spre mine.

— Astea sunt graniţele, spune el cu glas scăzut.

Ochii îi sunt întunecaţi, iar pupilele,

dilatate. De frică? Aş vrea să mă năpustesc asupra lui, dar mă abţin şi mă uit la el cu uimire.

— Mi se par acceptabile. Aş vrea să mă arunc asupra ta chiar în clipa asta, şoptesc eu.

Zâmbeşte pervers şi întinde mâinile spre mine, în chip de rugăminte.

— Ei bine, domnişoară Steele, sunt al tău.

Scot un ţipăt de bucurie copilăresc şi mă arunc în braţele lui, culcându-l pe pat. Christian se răsuceşte, izbucnind într-un râs adolescentin, uşurat că încercarea a luat sfârşit. În cele din urmă, ajung pe spate, cu el deasupra mea.

— Iar acum, să continuăm de unde am rămas, şopteşte el, iar gura lui o cere iarăşi pe a mea.

# Capitolul 6

Mâinile mi se înfig în părul lui Christian, iar gura mea freamătă pe a lui, devorându-l, savurând atingerea limbilor noastre. Şi el e copleşit de dorinţă. E un sentiment divin.

Dintr-odată mă ridică şi îmi înhaţă marginea tricoului, trăgându-mi-l peste cap şi aruncându-l pe podea.

— Vreau să te simt, spune el lacom, iar mâinile lui îmi desfac sutienul.

Cu o mişcare blândă, mi-l dă jos şi îl aruncă într-o parte.

Mă întinde iarăşi pe pat, apăsându-mă pe saltea, iar gura şi mâinile lui mi se apropie de sâni. Degetele mi se răsucesc în părul lui, iar el îmi ia un sfârc între buze şi îl strânge cu putere.

Scot un ţipăt, simţind fiorul care îmi străbate trupul şi îmi contractă toţi muşchii din pântece.

— Aşa, iubito, vreau să te aud, murmură el pe pielea mea încinsă.

Doamne, îl vreau în mine, acum. Buzele lui

se joacă cu sfârcul meu, făcându-mă să mă zvârcolesc şi să-l doresc. Îi simt pasiunea amestecată cu – ce? Cu adoraţie. E ca şi când m-ar venera.

Mă atinge cu degetele, iar sfârcul mi se întăreşte şi se înalţă sub mângâierile lui iscusite. Mâna îi coboară spre blugii mei, îmi desface nasturele cu îndemânare, trage fermoarul în jos şi mi se strecoară în chiloţi, atingându-mi vulva.

Cu respiraţia şuierătoare, Christian îşi vâră degetele în mine. Îmi împing pelvisul în podul palmei lui, iar el răspunde gestului meu, frecându-şi mâna de mine.

— Oh, iubito, şopteşte el, uitându-se ţintă în ochii mei. Eşti minunată, spune fascinat.

— Te vreau, murmur eu.

Gura lui se lipeşte iarăşi de a mea şi îi simt dorinţa disperată, nevoia de mine.

E ceva nou – n-a fost niciodată aşa, poate doar atunci când m-am întors din Georgia – şi îmi vin în minte cuvintele lui de mai devreme… *Vreau să fiu sigur că totul e bine între noi. Şi doar aşa mă pot asigura.*

E o amintire care mă descătuşează. Gândul că am un asemenea efect asupra lui, că îi pot oferi atâta mângâiere o face pe zeiţa

mea intimă să toarcă de plăcere. Christian se ridică, apucă betelia blugilor şi îi dă jos, apoi îmi scoate şi chiloţii.

Fără să-şi ia privirea de la mine, se ridică în picioare, scoate un prezervativ din buzunar şi îl aruncă spre mine, apoi îşi scoate blugii şi boxerii cu o mişcare rapidă.

Rup lacom ambalajul prezervativului, iar când se aşează lângă mine, i-l pun cu grijă pe mădular. Mă înşfacă de mâini şi se întinde pe spate.

— Urcă-te pe mine, îmi porunceşte, trăgându-mă deasupra lui. Vreau să te văd.

*Oh!*

Mă ghidează, iar eu mă aşez cu grijă pe el. Christian închide ochii şi ridică bazinul, adâncindu-se în mine şi umplându-mă, expirând cu buzele în forma unui „O" perfect.

Vai, ce bine e – îl posed şi mă posedă.

Mă ţine de mâini, şi nu-mi dau seama dacă o face ca să mă echilibreze sau ca să mă împiedice să-l ating, cu toate că are harta desenată pe trup.

— Ce bine e în tine, murmură.

Mă ridic, ameţită de puterea pe care o am asupra lui, simţindu-l cum cedează sub mine. Îmi dă drumul la mâini şi mă apucă de

şolduri, iar eu îmi sprijin mâinile pe braţele lui. Se înfige în mine cu putere, făcându-mă să ţip.

— Aşa, iubito, simte-mă în tine, şopteşte el cu glasul încordat.

Dau capul pe spate şi fac exact ce-mi cere. E un amant desăvârşit.

Mă mişc într-un ritm perfect simetric cu al lui, iar mintea şi gândurile îmi sunt amorţite. Sunt doar un mănunchi de senzaţii, într-o mare de plăcere. *Sus şi jos... iar şi iar... Oh, da...* Deschid ochii şi mă uit la el, cu respiraţia întretăiată, iar el mă ţintuieşte cu privirea lui plină de pasiune.

— Ana mea, murmură.

— Da, gâfâi eu. Mereu.

Geme puternic, închizând ochii şi dând capul pe spate. *Doamne... Văz*ându-l pe Christian aproape de orgasm, soarta îmi e pecetluită, şi îmi dau drumul zgomotos, epuizant, zvârcolindu-mă şi prăbuşindu-mă pe el.

— Oh, iubito, geme el, strângându-mă cu putere, şi îşi dă drumul.

Capul îmi e sprijinit în zona interzisă, cu obrazul lipit de părul moale de pe pieptul lui.

Gâfâi şi simt că-mi arde faţa, dar îmi înfrânez impulsul de a-l săruta.

Doar stau pe el şi îmi trag sufletul. Îmi mângâie părul cu o mână, iar cu cealaltă, spatele.

— Eşti atât de frumoasă, şopteşte el, după ce i se mai domoleşte respiraţia.

Ridic capul şi mă uit la el cu un aer sceptic, iar el se încruntă, îşi ridică brusc trunchiul, luându-mă prin surprindere, şi mă strânge în braţe ca să mă ţină nemişcată. Stăm faţă în faţă, iar eu îl apuc de bicepşi.

— Eşti – foarte – frumoasă, repetă, accentuând fiecare cuvânt.

— Iar tu eşti incredibil de dulce uneori, îl sărut eu tandru.

Mă ridică şi iese din mine, iar eu tresar. Apoi se apleacă în faţă şi mă sărută uşor.

— Habar n-ai cât de atrăgătoare eşti, nu-i aşa?

Mă înroşesc. De ce insistă cu asta?

— Toţi tipii ăia care se ţin după tine nu sunt un indiciu suficient?

— Care tipi?

— Vrei să-ţi fac o listă? se încruntă Christian. Fotograful ăla – care e nebun după tine –, tipul de la magazinul de feronerie,

fratele mai mare al colegei tale de apartament. Şeful tău, adaugă el cu amărăciune.

— Vai, Christian, nu e adevărat.

— Crede-mă. Toţi te vor. Dar eşti a mea.

Mă lipeşte de el, iar eu îmi sprijin braţele pe umerii lui, înfigându-i mâinile în păr şi privindu-l amuzată.

— Eşti a mea, repetă el cu o privire posesivă.

— Da, a ta, îl asigur şi îi zâmbesc.

Pe chipul lui se aşterne un aer liniştit, iar eu mă simt foarte confortabil aşa cum stau goală în poala lui, scăldată în lumina puternică a unei după-amiezi de sâmbătă. Cine ar fi crezut? Dârele de ruj de pe trupul lui minunat sunt intacte, dar văd câteva pete roşii pe plapumă şi mă întreb ce o să spună doamna Jones.

— Liniile sunt intacte, murmur eu, apoi îmi plimb arătătorul pe dâra de pe umăr, iar el se încordează brusc şi clipeşte. Vreau să explorez.

Îmi aruncă o privire nedumerită.

— Apartamentul?

— Nu. Mă gândeam la harta comorii pe care am desenat-o pe tine, răspund, iar

degetele mele abia aşteaptă să-l atingă.

Ridică surprins din sprâncene şi clipeşte cu un aer nesigur, iar eu îmi frec nasul de al lui.

— Şi ce presupune asta, mai exact, domnişoară Steele?

Ridic mâna de pe umărul lui şi îmi plimb degetele pe faţa lui.

— Vreau să te ating peste tot unde îmi e permis.

Christian îmi prinde arătătorul între dinţi, muşcându-mă uşor.

— Au! protestez eu, iar el rânjeşte, scoţând un mârâit.

— Bine, răspunde, eliberându-mi degetul, dar în vocea lui se simte o undă de teamă. Aşteaptă puţin, adaugă.

Apoi se apleacă, mă ridică uşor, îşi scoate prezervativul şi îl aruncă nepăsător pe podea, chiar lângă pat.

— Urăsc chestiile astea. Mă bate gândul s-o sun pe dr. Greene să-ţi facă o injecţie.

— Şi crezi că cel mai bun medic ginecolog din Seattle o să dea fuga la tine?

— Pot să fiu foarte convingător, murmură el, dându-mi părul pe după urechi. Franco a făcut o treabă foarte bună. Îmi place că te-a

tuns în scări.

*Poftim?*

— Nu mai schimba subiectul, îl dojenesc eu.

Mă aşează iarăşi călare pe el, sprijinindu-mă pe genunchii lui ridicaţi, iar el se întinde pe spate, cu mâinile sub cap.

— Atinge-mă, îmi spune pe un ton serios.

E tensionat, dar încearcă s-o ascundă.

Privindu-l în ochi, întind mâna şi îmi plimb degetul pe sub dâra de ruj, peste muşchii lui abdominali frumos reliefaţi. Tresare şi mă opresc.

— Nu ţin neapărat, şoptesc eu.

— Nu, e în regulă. E nevoie de nişte... reajustări din partea mea. Nu m-a mai atins nimeni de multă vreme, murmură.

— Doamna Robinson?

Cuvintele mi se desprind spontan de pe buze şi, în mod surprinzător, reuşesc să am un ton lipsit de amărăciune şi ranchiună.

Încuviinţează din cap, cu un vădit disconfort.

— Nu vreau să vorbesc despre ea. O să-ţi strice buna dispoziţie.

— Pot să fac faţă.

— Ba nu, Ana, nu poţi. Vezi roşu în faţa

ochilor de fiecare dată când vine vorba despre ea. E trecutul meu. E un fapt. Nu pot să-l schimb. Norocul meu e că tu nu ai un trecut, pentru că m-ar înnebuni.

Mă încrunt la el, dar nu vreau să mă cert.

— Te-ar înnebuni? Adică te-ar face mai nebun decât eşti deja? zâmbesc eu, sperând să destind atmosfera.

Buzele i se strâng uşor.

— Nebun după tine, şopteşte.

Inima îmi tresare de bucurie.

— Să-l sun pe dr. Flynn?

— Nu cred că e nevoie, spune el sec.

Mă aplec în spate, ca să-şi coboare picioarele, apoi îmi aşez mâinile pe abdomenul lui şi îmi las degetele să hoinărească pe pielea lui. Iarăşi se încordează.

— Îmi place să te ating.

Degetele mele îi alunecă spre buric, apoi mai jos, de-a lungul dârei de păr ce coboară spre pubis. Respiraţia i se precipită, buzele i se întredeschid, ochii i se întunecă, iar mădularul i se întăreşte şi tresaltă sub mine.

*Uau! Runda a doua!*

— Din nou? murmur eu.

Zâmbeşte.

— Oh, da, domnişoară Steele, din nou.

Ce mod încântător de a petrece o după-amiază de sâmbătă! Stau sub duş şi mă spăl cu un aer absent, atentă să nu-mi ud părul prins în coc, gândindu-mă la ultimele ore. Christian şi vanilia par să meargă bine împreună.

A dat la iveală atât de multe lucruri astăzi. E uimitor. Încerc să asimilez toate informaţiile şi să reflectez la tot ce am aflat: detaliile despre cât câştigă – *Uau, e putred de bogat, cu toate că e atât de tânăr; mi se pare extraordinar* – şi dosarele pe care le are despre mine şi fostele lui supuse brunete. Oare le ţine pe toate în fişierul din care l-a scos pe al meu?

Vocea mea interioară îşi ţuguie buzele şi clatină din cap – nici să nu-ţi treacă prin cap să te uiţi. Mă încrunt. Nici măcar să arunc o privire?

Apoi e problema cu Leila – are o armă şi umblă liberă pe străzi –, care i-a pus pe ipod toate melodiile alea de prost gust. Mai e şi doamna *pedofilă* Robinson, un subiect şi mai neplăcut – nu pot să înţeleg ce-i cu ea, şi nici nu vreau. Nu vreau să fie un spectru cu păr

băiat în relaţia noastră. Christian are dreptate, chiar îmi pierd cumpătul când vine vorba despre ea, deci poate ar fi mai bine să nu mă mai gândesc.

Ies de la duş, mă şterg şi, dintr-odată, sunt copleşită de furie.

Dar cine nu şi-ar pierde cumpătul? Ce om normal, întreg la cap, ar face aşa ceva unui băiat de cincisprezece ani? Oare cât o fi contribuit la pervertirea lui? Nu reuşesc s-o înţeleg. Şi, ceea ce e mai rău, Christian spune că l-a ajutat. Cum?

Mă gândesc la cicatricele lui, întruchiparea unei copilării îngrozitoare şi indiciul înfiorător al cicatricelor lui sufleteşti. Dragul şi tristul meu Domn Inveterat în Vicii. Mi-a spus nişte lucruri atât de tandre astăzi. *E nebun după mine.*

Mă uit în oglindă şi zâmbesc, amintindu-mi cuvintele lui. Iarăşi mă copleşeşte bucuria, iar pe chip mi se aşterne un zâmbet caraghios. Cine ştie, poate facem ca relaţia noastră să meargă. Dar oare cât timp va fi dispus să continue aşa, fără să mă snopească în bătaie pentru că încalc cine ştie ce regulă arbitrară?

Zâmbetul îmi dispare de pe buze. Acesta e

lucrul pe care nu-l ştiu. Aceasta este umbra care planează deasupra noastră. Futaiuri perverse, da, pot să fac asta, dar mai mult de-atât?

Vocea interioară mă priveşte pierdută, fără ca de data asta să mă mustre cu vorbele ei înţelepte. Mă întorc în dormitor să mă îmbrac.

Christian e jos şi se pregăteşte de plecare – nu ştiu exact ce face –, aşa că am dormitorul doar pentru mine. Nu am la dispoziţie doar rochiile din şifonier, ci şi câteva sertare pline cu lenjerie intimă nouă. Aleg o bustieră-corset neagră, cu bordură argintie, care încă are preţul pe ea: cinci sute de dolari. Iau şi nişte chiloţi de aceeaşi culoare şi o pereche de ciorapi până la jumătatea coapsei, din mătase pură, de culoarea pielii – sunt atât de fini. *Uau… ce fini sunt… şi ce sexy… da!*

Christian intră neanunţat chiar când întind mâna spre rochie. *Ei, de ce nu baţi la uşă?* Rămâne ţintuit locului şi se uită la mine, în ochii lui cenuşii scânteind dorinţa. Simt că mă înroşesc toată. E îmbrăcat cu o cămaşă albă, descheiată la guler, şi o pereche de pantaloni cu dungă, de culoare neagră. Dârele de ruj încă sunt vizibile, iar el mă

priveşte în continuare.

— Te pot ajuta cu ceva, domnule Grey? Presupun că această vizită are şi alt scop decât să te holbezi prosteşte la mine.

— Îmi place foarte mult să mă holbez prosteşte, domnişoară Steele, mulţumesc, şopteşte el sobru, apoi se apropie de mine, sorbindu-mă din priviri. Adu-mi aminte să-i trimit un mesaj de mulţumire Carolinei Acton.

Mă încrunt. *Cine naiba e?*

— Cumpărătoarea mea personală de la Neiman Marcus, spune el, răspunzând la întrebarea din mintea mea – ceea ce mi se pare un pic înfricoşător.

— Ah…

— Sunt foarte aiurit.

— Văd. Ce vrei, Christian? îl întreb eu cu o expresie foarte serioasă.

Ripostează cu un zâmbet pieziş şi scoate din buzunar nişte bile argintii, iar eu rămân ţintuită locului. Sfinte Sisoe! Vrea să-mi tragă o bătaie? Acum? De ce?

— Nu e ce crezi, spune el repede.

— Luminează-mă, şoptesc eu.

— M-am gândit că ai putea să le porţi în seara asta.

Îmi dau seama ce vrea să spună, iar implicaţiile răspunsului său plutesc între noi.

— La un asemenea eveniment? întreb eu cu un aer şocat.

Încuviinţează lent din cap, iar ochii i se întunecă.

*Dumnezeule mare!*

— O să mă baţi mai târziu?

— Nu.

Simt o uşoară undă de dezamăgire.

— Ai vrea? întreabă el râzând.

Înghit în sec. Pur şi simplu, nu ştiu.

— Ei bine, stai liniştită, nu am să te ating în felul ăsta, nici dacă mă implori.

Oh! Asta chiar e ceva nou.

— Vrei să joci jocul ăsta? continuă el, ridicând bilele. Poţi să le dai jos oricând, dacă ţi se pare prea mult.

Mă uit la el. E pervers de tentant – aerul neîngrijit, părul de „imediat-după-futai", ochii întunecaţi, în care licăresc gânduri erotice, gura frumos conturată, buzele arcuite într-un zâmbet sexy.

— Bine, încuviinţez eu în şoaptă.

*Da, ce dracu'!* Zeiţa mea interioară şi-a recăpătat glasul şi strigă din înaltul acoperişului.

— Bravo, surâde Christian. Vino, am să le introduc eu, după ce-ţi încalţi pantofii.

Pantofii? Mă întorc şi văd pantofii cu toc din piele întoarsă, de un gri-închis, care se asortează cu rochia pe care am hotărât s-o îmbrac.

*Fă-i pe plac!* îmi strigă zeiţa mea intimă.

Îmi întinde mâna să mă sprijine în timp ce încalţ pantofii Christian Louboutin, un chilipir de trei mii două sute nouăzeci şi cinci de dolari. Cred că sunt cu cel puţin zece centimetri mai înaltă acum.

Mă duce lângă marginea patului, dar nu se aşează, ci se apropie de singurul scaun din cameră. Îl ia şi îl pune în faţa mea.

— Când îţi fac semn cu capul, te apleci în faţă şi te sprijini de scaun, ai înţeles? îmi explică el cu vocea uşor răguşită.

— Da.

— Bine. Acum deschide gura, îmi porunceşte cu glas scăzut.

Fac ce-mi spune, gândindu-mă că iarăşi o să-mi pună bilele în gură, să le umezească. Dar nu, îmi vâră în gură arătătorul.

*Oh…*

— Suge, spune el.

Ridic braţul şi îl apuc de mână, ţinând-o

nemişcată, şi fac ce mi-a cerut – vezi, pot să fiu ascultătoare când vreau.

*Are gust de săpun… hm.* Sug cu putere, iar răsplata este că ochii lui se măresc şi buzele i se întredeschid. În felul acesta, n-o să mai am nevoie de niciun lubrifiant. Îşi vâră bilele în gură, în timp ce eu continui să-i sug degetul, răsucindu-mi limba în jurul lui. Când încearcă să şi-l retragă, îl prind între dinţi.

Zâmbeşte şi clatină mustrător din cap, aşa că îi dau drumul. Apoi îmi face un semn din cap, iar eu mă aplec în faţă şi mă sprijin de marginea scaunului. Îmi trage chiloţii într-o parte şi, foarte lent, îşi vâră un deget în mine, răsucindu-l uşor, astfel încât să-l simt pe toate părţile. Nu pot controla geamătul care îmi scapă printre buze.

Îşi retrage repede degetul şi, cu multă grijă, vâră bilele înăuntru, una câte una, împingându-le adânc. După aceea, îmi trage chiloţii la loc şi mă sărută pe fund. Mângâindu-mi picioarele de la glezne până deasupra genunchilor, îmi sărută fiecare coapsă, chiar deasupra ciorapilor.

— Ai picioare foarte, foarte frumoase, domnişoară Steele, murmură el.

Se ridică, mă apucă de şolduri şi mă trage spre el, iar eu îi simt erecţia prin pantaloni.

— Poate am să te iau aşa când ne întoarcem acasă, Anastasia. Acum poţi să te ridici.

Sunt ameţită şi extrem de excitată, simţind bilele cum se mişcă în mine. Christian mă sărută pe umăr.

— I-am cumpărat pentru tine, să-i porţi la gala de sâmbăta trecută, îmi spune el, cuprinzându-mă cu braţul şi ridicând mâna.

În palma lui se află o cutiuţă roşie pe al cărei capac scrie: „Cartier”.

— Dar m-ai părăsit şi n-am apucat să ţi-i dau.

*Oh!*

— Acum e a doua şansă, murmură el, cu vocea crispată de o emoţie indescifrabilă – e un pic neliniştit.

O iau cu un gest şovăielnic şi o deschid. Înăuntru străluceşte o pereche de cercei lungi. Fiecare are patru diamante: unul la bază, apoi un spaţiu liber şi trei diamante atârnate unul de altul la distanţe perfect egale. Sunt foarte eleganţi – simpli şi clasici. Exact ce mi-aş cumpăra eu, dacă aş avea vreodată ocazia să cumpăr de la Cartier.

— Sunt minunaţi, şoptesc eu, şi, pentru că sunt cercei de a doua şansă, îi ador. Mulţumesc.

Simt că se relaxează şi mă sărută iarăşi pe umăr.

— Te îmbraci cu rochia de satin argintiu? întreabă el.

— Da, îţi place?

— Bineînţeles. Te las să te pregăteşti.

Apoi iese pe uşă, fără să se uite în urmă.

Am intrat într-un univers paralel. Tânăra care mă priveşte din oglindă e demnă de covorul roşu. Rochia de satin argintiu lungă până la podea şi fără centură e pur şi simplu minunată. Poate am să-i scriu chiar eu Carolinei Acton. Îmi vine foarte bine şi îmi scoate în evidenţă rotunjimi discrete.

Părul îmi cade în falduri moi în jurul feţei, revărsându-se peste umeri, până la sâni. Îmi dau părul pe după urechi, scoţând la iveală cerceii de a doua şansă. M-am machiat discret şi am un aer natural. Creion dermatograf, rimel, bujori discreţi de culoare roz şi un ruj de un roz pal.

Dar n-am nevoie de bujori, pentru că deja sunt uşor îmbujorată de la mişcarea

neîncetată a bilelor argintii – mulţumită lor, o să am culoare în obraji toată seara. Clatin din cap gândindu-mă la îndrăzneala ideii erotice a lui Christian şi mă aplec să-mi iau eşarfa de satin şi poşeta plic argintie, apoi ies să-l caut pe Domnul Cincizeci de Vicii.

Îl găsesc în hol, cu spatele la mine, stând de vorbă cu Taylor şi alţi trei bărbaţi. Expresiile lor surprinse şi admirative îi anunţă Iul Christian sosirea mea. Rămân nemişcată, cu un aer stânjenit, iar el se întoarce spre mine.

*Dumnezeule mare!* Simt că mi se usucă gura. Arată extraordinar… Costum de gală negru şi papion negru. Mă priveşte plin de admiraţie, apoi se apropie de mine şi mă sărută pe păr.

— Anastasia, arăţi minunat.

Mă înroşesc auzind acest compliment rostit în faţa lui Taylor şi a celorlalţi bărbaţi.

— Un pahar de şampanie înainte să plecăm?

— Te rog, răspund eu în şoaptă, dar mult prea repede.

Christian îi face un semn cu capul lui Taylor, iar acesta pleacă însoţit de cei trei.

Mergem în salon, iar Christian scoate o

sticlă de şampanie din frigider.

— Echipa de securitate? întreb eu.

— De protecţie. Sunt sub comanda lui Taylor. Are pregătire şi în domeniul ăsta, adaugă el, apoi îmi întinde un pahar de şampanie.

— Are foarte multe specializări.

— Da, aşa e, zâmbeşte Christian. Arăţi încântător, Anastasia. Noroc!

Ridicăm paharele şi ciocnim. Şampania de un roz-pal e rece şi uşoară.

— Cum te simţi? mă întreabă cu ochi aprinşi.

— Bine, mulţumesc, zâmbesc eu drăgăstos, fără să dau nimic la iveală, ştiind foarte bine că se referă la bilele argintii.

Zâmbeşte afectat.

— Poftim, o să ai nevoie de asta.

Îmi întinde săculeţul de catifea care era aşezat pe masa din bucătărie.

— Deschide-l, spune el între două guri de şampanie.

Intrigată, bag mâna în săculeţ şi scot o mască argintie, cu modele complicate, împodobită cu un mic panaş din pene de culoarea cobaltului.

— E un bal mascat, mă informează el pe

un ton neutru.

— Înţeleg.

Masca e foarte frumoasă. De marginile ei e prinsă o panglică argintie, iar în jurul ochilor e împodobită cu filigran de argint.

— O să-ţi pună în evidenţă ochii minunaţi, Anastasia.

Îi zâmbesc timid.

— Porţi şi tu una?

— Desigur. Într-un sens, măştile sunt foarte eliberatoare, adaugă el ridicând o sprânceană şi zâmbindu-i.

*Vai, o să fie distractiv!*

— Haide. Vreau să-ţi arăt ceva.

Îmi întinde mâna şi mă conduce în hol, până în faţa unei uşi de lângă scară. O deschide şi dă la iveală o încăpere spaţioasă, la fel de mare precum camera lui de joacă, care probabil se află chiar deasupra ei. Aceasta e plină cu cărţi. Uau, o bibliotecă! Toţi pereţii sunt ticsiţi cu cărţi de sus până jos. În mijloc, se află o masă de biliard iluminată de o lampă Tiffany în formă de prismă triunghiulară.

— Ai o bibliotecă! exclam eu cu uimire, copleşită de încântare.

— Da, camera bilelor – aşa o numeşte

Elliot. Apartamentul e foarte spaţios. Azi, când ai zis că vrei să explorezi, mi-am dat seama că nu ţi-am făcut un tur. Nu avem timp acum, dar m-am gândit să-ţi arăt camera asta şi poate să te provoc la o partidă de biliard în viitorul nu tocmai apropiat.

— Sigur că da, îi răspund, zâmbind superior.

Jubilez în sinea mea. José şi cu mine ne-am împrietenit la biliard. Jucăm împreună de trei ani. Sunt un as al tacului. José mi-a fost un bun profesor.

— Ce e? întreabă Christian amuzat.

*Of, chiar trebuie să nu-mi mai dau în vileag emoţiile*, mă dojenesc eu.

— Nimic, spun eu repede.

Christian mijeşte ochii.

— În fine, poate reuşeşte dr. Flynn să-ţi descopere secretele. O să-l cunoşti în seara asta.

— Şarlatanul costisitor?

*Sfinte Sisoe!*

— Chiar el. Abia aşteaptă să te cunoască.

Ne aşezăm pe bancheta din spate a Audi-ului şi pornim spre nord, iar Christian mă ia de mână şi îmi mângâie încheieturile

degetelor. Simt un fior în pântece şi îmi stăpânesc un geamăt, stingherită de prezenţa lui Taylor, care nu şi-a pus căştile ipodului în urechi şi îl are în dreapta pe unul dintre bodigarzi – cred că îl cheamă Sawyer.

Încep să simt în adâncul pântecelui o durere surdă şi plăcută, pricinuită de bile. Mă întreb într-o doară cât timp voi fi în stare să rezist fără un pic de… uşurare. Mă aşez picior peste picior şi, dintr-odată, iese la suprafaţă un gând care îmi stăruia undeva în adâncul minţii.

— De unde ai rujul? îl întreb pe Christian cu glas scăzut.

Zâmbeşte cu superioritate şi face un semn cu mâna în faţă.

— De la Taylor, şopteşte el.

Izbucnesc în râs.

— Ah!

Dar mă opresc imediat – bilele.

Îmi muşc buza. Christian îmi zâmbeşte, cu o sclipire perversă în ochi. Ştie exact ce face – e un seducător irezistibil.

— Relaxează-te, şopteşte el. Dacă nu mai rezişti…

Vocea i se stinge şi îmi sărută pe rând încheieturile degetelor, apoi îmi suge uşor

vârful degetului mic.

Acum ştiu că o face înadins. Închid ochii, simţind dorinţa întunecată ce-mi străbate trupul. O clipă, mă las în voia senzaţiei, iar muşchii mi se încordează în adâncul pântecelui. *Doamne!*

Când deschid ochii, Christian se uită la mine cu atenţie – un prinţ întunecat. Poate că e din pricina costumului de gală şi a papionului, dar arată mai în vârstă. Un crai sofisticat, devastator de inimi, cu gânduri licenţioase.

Pur şi simplu, îmi taie respiraţia. Sunt subjugată sexual de el şi, de ar fi să-i dau crezare, şi el e subjugat de mine. E un gând care mă face să zâmbesc, iar surâsul cu care îmi răspunde e orbitor.

— Şi cum o să fie la acest eveniment?

— Ah, ca de obicei, spune Christian relaxat.

— Nu ştiu cum e de obicei, îi amintesc eu.

Christian zâmbeşte larg şi îmi sărută mâna încă o dată.

— Mulţi oameni care vin să facă paradă cu banii lor. Licitaţie, tombolă, cină, dans – mama se pricepe de minune să organizeze o petrecere.

Surâde şi, pentru prima oară pe ziua de azi, îmi permit să fiu încântată de această petrecere.

Văd un şir lung de maşini înaintând pe aleea care duce la reşedinţa Grey. De-a lungul ei, atârnă lampioane lungi din hârtie de un roz-pal. Pe măsură ce ne apropiem, văd că sunt atârnate peste tot. Strălucesc feeric în lumina amurgului, dându-mi impresia că pătrundem într-un regat fermecat. Îi arunc o privire lui Christian. Un decor foarte potrivit pentru prinţul meu – sunt copleşită de o bucurie copilărească, ce îmi eclipsează toate celelalte sentimente.

— Măştile pe faţă, zâmbeşte Christian, punându-şi o mască simplă, de culoare neagră, iar prinţul meu devine un pic mai întunecat şi mai senzual.

Tot ce mai pot vedea din faţa lui sunt buzele frumos conturate şi mandibula puternică.

*Dumnezeule mare...! Mă* uit la el şi simt că îmi creşte pulsul. Îmi pun masca şi îi zâmbesc, ignorând foamea din adâncul pântecelui.

Taylor trage pe dreapta, iar un valet deschide portiera lui Christian. Sawyer se

grăbeşte să o deschidă pe a mea.

— Eşti pregătită? mă întreabă Christian.

— Cât se poate de pregătită.

— Arăţi foarte bine, Anastasia, spune, apoi îmi sărută mâna şi iese din maşină.

Un covor verde-închis traversează peluza spre o latură a casei, ducând la grădina impresionantă din spate. Christian îşi petrece un braţ protector în jurul meu, sprijinindu-şi mâna pe talia mea, şi pornim pe covorul verde, alături de reprezentanţii elitei din Seattle – cu toţii sunt îmbrăcaţi de gală şi poartă tot felul de măşti, înaintând alene în lumina lampioanelor. Doi fotografi invită musafirii la poză în faţa unui grilaj de lemn acoperit cu iederă.

— Domnule Grey! strigă unul dintre ei.

Christian îl salută din cap şi mă trage aproape de el, pentru o fotografie rapidă. Oare cum l-au recunoscut?

Probabil după semnul lui caracteristic – părul arămiu şi dezordonat.

— Doi fotografi? îl întreb eu pe Christian.

— Unul e de la *Seattle Times*, celălalt e pentru suveniruri. O să putem cumpăra o fotografie de la el mai încolo.

Oh, iarăşi o să-mi apară poza în presă. Îmi

aduce aminte de Leila. Aşa a aflat de mine – cu ajutorul fotografiei în care apar alături de Christian. E un gând neliniştitor, dar, din fericire, acum port mască.

La capătul şirului de musafiri, servitori în costume albe ţin tăvi cu pahare de şampanie. Christian îmi întinde un pahar şi astfel mă distrage de la gândurile mele negre.

Ne apropiem de o pergolă împodobită cu lampioane mai mici decât cele de pe alee. Sub ea e amenajat un ring de dans cu model în formă de tablă de şah, înconjurat de un gard scund, cu intrări pe trei laturi. Fiecare intrare e mărginită de două sculpturi minuţioase ce înfăţişează lebede. Cea de-a patra latură e ocupată de o scenă pe care o orchestră de coarde interpretează liniştit o piesă diafană, obsedantă, pe care n-o recunosc. Scena pare amenajată pentru un ansamblu mai mare, dar, întrucât nu văd niciun alt muzician, îmi închipui că e pentru mai târziu. Luându-mă de mână, Christian mă conduce printre două lebede de gheaţă pe ringul de dans, unde sunt strânşi mai mulţi musafiri care discută cu pahare de şampanie în mână.

Înspre ţărm, se înalţă un cort enorm,

deschis pe latura cea mai apropiată de noi, în care se zăresc mesele şi scaunele aşezate cu grijă. *Cât de multe sunt!*

— Câţi oameni or să vină? îl întreb pe Christian, impresionată de dimensiunile cortului.

— Cred că vreo trei sute, dar va trebui s-o întrebi pe mama, îmi răspunde zâmbind.

Nu ştiu de ce – poate pentru că nu-i pot vedea decât zâmbetul –, dar zeiţa mea intimă se umple de bucurie.

— Christian!

O tânără iese din grupul de musafiri şi îşi aruncă braţele în jurul gâtului său, iar eu îmi dau seama imediat că e Mia. E îmbrăcată cu o rochie lucioasă şi lungă, din şifon roz pal, cu o mască veneţiană superbă, migălos împodobită, de aceeaşi culoare. Arată minunat. Îi sunt extrem de recunoscătoare lui Christian pentru rochia pe care mi-a dat-o.

— Ana! Draga mea, arăţi nemaipomenit! îmi spune ea, îmbrăţişându-mă scurt. Vreau să te prezint prietenelor mele. Niciuneia nu-i vine să creadă că, în sfârşit, Christian are o iubită.

Îi arunc o privire temătoare lui Christian,

iar el ridică din umeri cu un aer care vrea să spună: „Ştiu că e imposibilă, a trebuit să trăiesc cu ea ani de zile”, şi o lasă pe Mia să mă conducă la un grup de patru tinere scump îmbrăcate şi impecabil coafate.

Mia face repede prezentările. Trei dintre ele sunt deschise şi prietenoase, dar Lily – aşa cred că o cheamă – mă priveşte chiorâş de sub masca ei roşie.

— Bineînţeles, toate am crezut că e gay, spune ea cu un aer fals, ascunzându-şi ranchiuna în spatele unui zâmbet prefăcut.

Mia se încruntă la ea.

— Lily, abţine-te. E limpede că fratele meu are un gust foarte rafinat când vine vorba despre femei. Christian o aştepta pe cea potrivită, şi n-ai fost tu aceea!

Lily se face la fel de roşie ca masca pe care o poartă – şi eu, odată cu ea. Se putea ceva mai stânjenitor?

— Doamnelor, pot să-mi iau partenera înapoi, vă rog?

Furişându-şi braţul pe după talia mea, Christian mă trage lângă el. Toate cele patru tinere se îmbujorează, zâmbesc şi freamătă – ca de obicei, zâmbetul lui şi-a făcut efectul. Mia se uită la mine şi îşi dă ochii peste cap,

iar mie îmi vine să râd.

— Încântată de cunoştinţă, spun, lăsându-mă purtată de Christian. Mulţumesc, îi şoptesc eu, după ce ne îndepărtăm câţiva paşi.

— Am văzut că era şi Lily cu Mia. E o femeie tare afurisită.

— Te place, bombăn eu sec.

Simt că se înfioară.

— Mă rog, sentimentul nu e reciproc. Vino, vreau să-ţi prezint câţiva oameni.

Următoarea jumătate de oră mi-o petrec într-un vârtej de prezentări. Fac cunoştinţă cu doi actori de la Hollywood, doi CEO şi câţiva medici eminenţi. *La naiba... sigur n-o să ţin minte numele tuturor.*

Christian mă ţine aproape de el şi îi sunt recunoscătoare pentru asta. Sinceră să fiu, bogăţia, strălucirea şi proporţiile acestui eveniment mă intimidează. N-am luat niciodată parte la aşa ceva.

Servitorii îmbrăcaţi în alb se mişcă fără efort printre invitaţii din ce în ce mai numeroşi, ţinând în mână sticle de şampanie şi umplându-mi paharul cu o regularitate îngrijorătoare. *Să nu beau prea mult, să nu beau prea mult,* îmi repet în sinea mea, dar

deja simt că mi se învârte capul – nu ştiu dacă e de la şampanie, de la atmosfera misterioasă şi fascinantă creată de măşti sau de la bilele argintii pe care le port într-ascuns. Durerea surdă din pântece devine imposibil de ignorat.

— Deci lucrezi la SIP? mă întreabă un domn cu început de chelie, cu o mască în formă de urs – sau câine? — care îi acoperă jumătate de faţă. Am auzit că a fost preluată de un investitor ostil.

Mă îmbujorez. Da, chiar a fost preluată de un investitor ostil – un bărbat care are mai mulţi bani decât minte şi e un hărţuitor *par exellence.*

— Nu sunt decât o simplă asistentă, domnule Eccles. Nu cunosc aceste detalii.

Christian nu spune nimic, ci doar îi zâmbeşte lui Eccles.

— Doamnelor şi domnilor! ne întrerupe vocea maestrului de ceremonii, care poartă o impresionantă mască de arlechin, colorată în alb şi negru. Vă rog să vă ocupaţi locurile. Cina e servită.

Christian mă ia de mână şi pornim spre cort împreună cu ceilalţi musafiri.

Interiorul este impresionant. Trei

candelabre enorme şi joase împrăştie scântei în culorile curcubeului pe căptuşeala de mătase sidefie a pereţilor şi a tavanului. Cred că sunt cel puţin treizeci de mese, care îmi amintesc de sala privată de la hotelul Heathman – pahare de cristal, feţele de masă şi husele pentru scaune din pânză albă şi apretată, iar în centru un aranjament floral din bujori roz, cu un candelabru de argint în mijloc. Alături, înfăşurat în mătase diafană, se află un coş cu bunătăţi.

Christian consultă planul pe care este prezentată dispunerea oaspeţilor, apoi mă conduce la o masă din centru. Mia şi Grace sunt deja acolo, adâncite într-o conversaţie cu un tânăr pe care nu-l cunosc. Grace poartă o rochie strălucitore, de culoarea mentei, cu o mască veneţiană de aceeaşi culoare. Are un aer radios şi nu pare deloc stresată.

— Ana, mă întâmpină ea călduros, cât mă bucur să te revăd! Şi ce bine arăţi!

— Mamă, o salută Christian ceremonios, sărutând-o pe amândoi obrajii.

— Vai, Christian, ce formal eşti! îl mustră ea în glumă.

Părinţii lui Grace, domnul şi doamna

Trevelyan, se aşează şi ei la masa noastră. Au un aer tineresc şi exuberant, cu toate că mi-e greu să-mi dau seama pe sub măştile lor de culoarea bronzului. Sunt încântaţi să-l vadă pe Christian.

— Bunico, bunicule, v-o prezint pe Anastasia Steele.

Doamna Trevelyan se apropie imediat de mine.

— Oh, şi-a găsit în sfârşit pe cineva! O fată atât de frumoasă! Ei bine, sper să faci un bărbat cinstit din el, turuie ea, strângându-mi mâna.

Dumnezeule mare! Ce bine că am mască!

— Mamă, nu o stânjeni pe Ana, îmi vine Grace în ajutor.

— Nu lua în seamă o bătrână caraghioasă, spune domnul Trevelyan, dând şi el mâna cu mine. Îşi închipuie că, fiind atât de bătrână, are dreptul să spună toate neroziile care îi trec prin căpşor.

— Ana, el e partenerul meu, Sean, mi-l prezintă Mia cu timiditate pe tânărul de lângă ea.

Tânărul îmi zâmbeşte complice, iar în ochii lui căprui se aprinde un licăr amuzat.

— Încântată de cunoştinţă, Sean, spun eu,

strângându-i mâna.

Christian dă şi el mâna cu Sean, aruncându-i o privire sfredelitoare. Nu pot să cred că şi biata Mia suferă din pricina fratelui ei autoritar. Îi zâmbesc Miei cu un aer plin de înţelegere.

Lance şi Janine, prietenii lui Grace, sunt ultimul cuplu de la masa noastră, dar încă nu-l văd pe domnul Grey.

Dintr-odată, se aude şuierul unui microfon, iar vocea domnului Grey duduie în difuzoare, întrerupând rumoarea din cort. Carrick stă în picioare pe o mică scenă amplasată la un capăt al cortului, având pe faţă o impresionantă mască Pulcinella[5], poleită cu aur.

— Doamnelor şi domnilor, bine aţi venit la ediţia de anul acesta a balului nostru caritabil. Sper să vă placă ce v-am pregătit pentru această seară şi că veţi vârî mâinile adânc în buzunare pentru a sprijini munca fantastică pe care echipa noastră o realizează împreună cu cei din programul „Rezistăm împreună”. După cum ştiţi, este o cauză foarte dragă atât soţiei mele, cât şi mie.

---

5 Masca Pulcinella are nasul lung şi coroiat.

Îi arunc o privire neliniştită lui Christian, care pare că se uită impasibil spre scenă. Se întoarce spre mine şi zâmbeşte afectat.

— Iar acum, vă las în grija maestrului nostru de ceremonii. Vă rog să luaţi loc şi să vă bucuraţi de bal, încheie Carrick.

Se aud aplauze politicoase, după care cortul se umple din nou de rumoare. Stau între Christian şi bunicul lui, admirând cartonul alb, cu litere argintii, pe care e scris numele meu, în timp ce un chelner aprinde candelabrele cu o lumânare lungă. Carrick ni se alătură fără să-l văd şi mă sărută pe ambii obraji, luându-mă prin surprindere.

— Mă bucur să te revăd, Ana, murmură el.

Masca aurită îi dă un aer spectaculos.

— Doamnelor şi domnilor, vă rog să nominalizaţi un şef de masă, spune maestrul de ceremonii în difuzoare.

— Ah, eu, eu! spune Mia imediat, sărind cu entuziasm de pe scaun.

— În mijlocul mesei veţi găsi un plic, continuă maestrul de ceremonii. Vă rog să scoateţi, să cereţi, să împrumutaţi sau să furaţi o bancnotă cu o valoare cât mai mare, să vă scrieţi numele pe ea şi să o introduceţi în plic. Şefii de masă sunt rugaţi să păstreze

cu grijă aceste plicuri. Vom avea nevoie de ele mai încolo.

*Mama mă-sii! N-am luat niciun ban la mine. Ce prostie – doar e un eveniment caritabil!*

Christian vâră mâna în buzunar după portofel şi scoate două bancnote de o sută de dolari.

— Poftim, îmi spune el.

*Ce?*

— O să ţi-i dau înapoi, şoptesc.

Buzele i se crispează uşor şi îmi dau seama că nu e mulţumit, dar nu comentează. Mă semnez pe bancnotă cu stiloul lui – e negru şi are un motiv floral alb pe capac –, după care Mia trimite plicul mai departe.

În faţa mea găsesc încă un carton alb, acoperit cu un scris argintiu – meniul nostru.

**Bal mascat în sprijinul programului „Rezistăm împreună”**

**Meniu**

**Somon tartar cu crème fraâche şi castravete, pe brioşă prăjită**
**Rousanne, 2006, Domeniile Alban**

**Piept de raţă leşească la grătar, piure de napi cu smântână, cireşe fripte cu cimbru, foie gras**
**Châteauneuf-du-Pape Vieilles Vignes, 2006,**
**Domaine de la Janasse**

**Pandişpan cu nuci confiate, sabayon, smochine confiate, îngheţată cu sirop de arţar**
**Vin de Constance, 2004, Klein Constantia**

**Mostre din pâinea şi brânzeturile locale**
**Grenache, 2006, Domeniile Alban**

**Cafea şi prăjituri**

Ei bine, acum înţeleg de ce am în faţă atâtea pahare de cristal de mărimi diferite. Chelnerul nostru se întoarce, oferindu-ne vin şi apă. În spatele meu, doi servitori închid cortul pe partea pe unde am intrat, în timp ce alţi doi îl deschid pe partea opusă, dând la iveală soarele care apune deasupra oraşului şi a golfului Meydenbauer.

Este o privelişte care îţi taie respiraţia:

luminile pâlpâitoare din Seattle şi, dincolo de oraş, calmul portocaliu, melancolic al golfului, ce reflectă cerul opalescent. Uau! Totul e atât de liniştit.

Zece servitori, fiecare cu o tavă în mână, se împrăştie printre mese. La un semn discret, încep să servească aperitivele, sincronizându-se perfect, apoi dispar din nou. Somonul pare delicios, şi îmi dau seama că sunt hămesită.

— Ţi-e foame? murmură Christian, astfel încât să-l aud doar eu.

Ştiu că nu se referă la mâncare, iar muşchii din adâncul pântecelui meu răspund.

— Foarte, şoptesc eu, înfruntându-i privirea, iar Christian inspiră adânc printre buzele întredeschise.

*Ha! Vezi… pot să-ţi răspund cu aceeaşi monedă.*

În clipa următoare, bunicul lui Christian începe o conversaţie cu mine. E un bătrân minunat, foarte mândru de fiica lui şi de cei trei copii ai ei.

E ciudat să mă gândesc la Christian ca la un copil. Amintirea cicatricelor lui îmi revine în minte, dar o îndepărtez imediat. Nu vreau să mă gândesc la asta acum, cu toate că – ce

ironie – e chiar motivul din spatele acestui bal caritabil.

Mi-aş dori să fi fost aici şi Kate cu Elliot. S-ar fi integrat perfect în peisaj, iar nenumăratele furculiţe şi cuţite de pe masă cu siguranţă n-ar fi intimidat-o. Şi ar fi fost şeful mesei – chiar mi-o închipui păruindu-se cu Mia pentru această cinste, ceea ce mă face să zâmbesc.

Conversaţia din jurul mesei are suişuri şi coborâşuri. Mia este amuzantă, ca de obicei, şi îl eclipsează pe bietul Sean, care nu vorbeşte aproape deloc – la fel ca mine. Bunica lui Christian e cea mai vorbăreaţă. Şi ea are un umor muşcător, pe care şi-l exersează mai ales pe seama soţului ei. Îl compătimesc un pic pe domnul Trevelyan.

Christian şi Lance discută cu însufleţire despre un dispozitiv pe care îl pune la punct compania lui Christian, pornind de la principiul lui Schumacher, potrivit căruia ce e mic e frumos. Mi-e greu să-i urmăresc. Christian pare că are de gând să ajute comunităţile sărace din întreaga lume, oferindu-le o tehnologie care se încarcă la manivelă – dispozitive care nu au nevoie de electricitate sau de baterii şi care necesită

întreţinere minimă.

Mi se pare fascinant să-l văd discutând cu pasiune. E hotărât să îmbunătăţească viaţa celor mai puţin norocoşi. Prin compania lui de telecomunicaţii, are de gând să scoată pe piaţă primul mobil care se încarcă la manivelă.

Uau! Habar n-aveam. Adică ştiam că îşi doreşte să ajute lumea, dar asta…

Lance pare incapabil să înţeleagă planul lui Christian de a oferi gratuit această tehnologie, în loc s-o patenteze. Mă întreb într-o doară cum o fi făcut Christian atâţia bani, din moment ce e atât de generos.

De-a lungul cinei, bărbaţi cu sacouri elegante şi măşti închise la culoare se opresc la masa noastră, bucuroşi să-l întâlnească pe Christian, dau mâna cu el şi fac schimb de politeţuri. Unora mă prezintă, altora nu. Tare aş vrea să aflu cum face această selecţie.

În timpul unei asemenea conversaţii, Mia se apleacă spre mine şi zâmbeşte.

— Ana, îmi dai o mână de ajutor la licitaţie?

— Desigur, răspund eu cu dragă inimă.

Când ajungem la desert, deja e noapte, şi nu mă simt deloc în largul meu – trebuie să

scap de bile. Înainte să mă pot scuza, maestrul de ceremonii se apropie de masa noastră, însoţit – dacă nu mă înşel – de Domnişoara Codiţe Blonde.

*Cum o cheamă? Hansel, Gretel… Gretchen.*

Bineînţeles că poartă mască, dar îmi dau seama că e ea, pentru că nu-şi ia privirea de la Christian. Se înroşeşte şi mă cuprinde o bucurie egoistă, dându-mi seama că n-o recunoaşte.

Maestrul de ceremonii ne cere plicul şi, cu o elocvenţă exersată, îi spune lui Grace să extragă bancnota câştigătoare. E a lui Sean, iar coşul înfăşurat în mătase îi este oferit lui.

Aplaud politicos, dar îmi este imposibil să mă concentrez la ce urmează.

— Scuză-mă, îi şoptesc lui Christian.

— Ai nevoie la baie? mă întreabă, uitându-se în ochii mei.

Încuviinţez din cap.

— Te conduc, spune el sumbru.

Când mă ridic, se ridică şi bărbaţii de la masă. *Uau, ce maniere!*

— Nu, Christian! Nu o conduci tu pe Ana – ci eu.

Mia se ridică în picioare înainte ca el să poată protesta. Christian strânge din fălci şi

îmi dau seama că e nemulţumit. Sinceră să fiu, nici mie nu-mi convine. Am… nevoi. Mă uit la el şi ridic din umeri în chip de scuză, iar el se aşează la loc, cu un aer resemnat.

La întoarcere, mă simt mai bine, cu toate că scoaterea bilelor nu mi-a adus imediat un sentiment de uşurare, aşa cum speram. Acum sunt ascunse în poşeta mea.

Cum de mi-am închipuit că voi putea rezista toată seara? Încă jinduiesc – poate îl conving pe Christian să mă ducă la adăpostul pentru bărci mai încolo –, iar gândul mă face să roşesc. Iau loc şi îi arunc o privire, iar el se uită în ochii mei cu un zâmbet discret.

*Ce bine… nu mai e supărat că a pierdut ocazia. Dar poate că eu sunt supărată în continuare.* Mă simt frustrată – ba chiar iritată. Christian mă strânge de mână şi îl ascultăm amândoi cu atenţie pe Carrick, care a urcat iarăşi pe scenă şi vorbeşte despre „Rezistăm împreună". Christian îmi întinde un alt carton, cu lista obiectelor şi serviciilor scoase la licitaţie, iar eu arunc o privire pe ele.

**Lista cadourilor pentru licitaţie şi a**

**donatorilor pentru**
**„Rezistăm împreună”**

**Bâtă de baseball cu autograf de la Seattle Mariners – dr. Emily Mainwaring**
**Poşetă, portofel şi breloc Gucci – Andrea Washington**
**Voucher de o zi pentru două persoane la Esclava,**
**Centrul Braeburn – Elena Lincoln**
**Design peisagistic şi de grădină – Gia Matteo**
**Set de cosmetice şi parfumuri Coco de Mer –**
**Elizabeth Austin**
**Oglindă veneţiană – dl şi dna J. Bailey**
**Două lăzi de vin la alegere de la Domeniile Alban – Domeniile Alban**
**2 bilete VIP la un concert de muzică religioasă – dna L. Yesyov**
**Zi de curse la Daytona – EMC Britt S.A.**
**Ediţie princeps din *Mândrie şi prejudecată* de Jane Austen – dr. A.F.M. Lace-Field**
**Conducerea unui Aston Martin DB7 pentru o zi – dl şi dna L. W. Nora**
**Tabloul „Albastru” de J. Trouton – Kelly**

**Trouton**
**Lecţie de pilotaj – Clubul Aviatic Seattle**
**Weekend pentru două persoane la hotelul Heathman din Portland – Heathman**
**Weekend în Aspen, Colorado (6 persoane) – dl C. Grey**
**Croazieră de o săptămână la bordul iahtului *Susiecue* (6 persoane), ancorat în St. Lucia – dr. Şi dna Larin**
**O săptămână pe malul lacului Adriana, în Montana (8 persoane) – dl şi dna Grey**

Sfinte Sisoe! Mă uit la Christian.

— Ai o proprietate în Aspen? îl întreb eu printre dinţi.

Trebuie să vorbesc încet, pentru că licitaţia a început deja.

Încuviinţează din cap, surprins – şi poate iritat – de izbucnirea mea, apoi duce degetul la gură, sugerându-mi să tac.

— Ai proprietăţi şi în altă parte? şoptesc eu.

Încuviinţează încă o dată şi înclină dojenitor capul într-o parte.

Cortul se umple de aplauze şi strigăte – unul dintre daruri a fost achiziţionat pentru

douăsprezece mii de dolari.

— Îţi povestesc mai târziu, spune Christian cu glas scăzut. Voiam să vin cu tine la baie, adaugă el supărat.

Ei bine, n-ai venit. Mă îmbufnez şi îmi dau seama că încă sunt nemulţumită – fără îndoială, efectul frustrant al bilelor. Mă irită faptul că doamna Robinson apare şi ea pe lista donatorilor.

Mă uit prin cort, căutând-o din priviri, dar nu-i zăresc nicăieri părul blond. Christian sigur m-ar fi prevenit, dacă ar fi fost invitată şi ea. Stau pe scaun şi fierb în suc propriu, aplaudând odată cu toată lumea, pe măsură ce articolele din listă sunt vândute pe sume ameţitoare.

Licitaţia ajunge la sejurul în Aspen oferit de Christian, şi cineva îl achiziţionează pentru douăzeci de mii de dolari.

— Douăzeci de mii o dată, de două ori, spune maestrul de ceremonii.

Nu ştiu ce-mi vine, dar dintr-odată îmi aud vocea răsunând limpede pe deasupra musafirilor:

— Douăzeci şi patru de mii de dolari!

Toate măştile de la masă se întorc şocate spre mine, reacţia cea mai surprinsă venind

de lângă mine. Îi aud respiraţia şuierătoare şi îi simt furia împresurându-mă ca un val.

— Douăzeci şi patru de mii de dolari de la minunata domnişoară în argintiu. O dată, de două ori... Adjudecat!

# Capitolul 7

Dumnezeule mare! Chiar am făcut asta? Cred că e de la alcool. Am băut şampanie, plus patru vinuri diferite. Îi arunc o privire lui Christian, care e ocupat să aplaude.

La naiba, o să fie atât de furios! Şi ne înţelegeam atât de bine. Vocea mea interioară a hotărât în sfârşit să-şi facă apariţia şi are faţa personajului din *Ţipătul* lui Edvard Munch.

Christian se apleacă spre mine cu un zâmbet fals, mă sărută pe obraz, apoi îmi şopteşte la ureche pe un ton rece şi stăpânit:

— Nu ştiu dacă să te venerez în genunchi sau să te snopesc în bătaie.

Oh, eu ştiu ce vreau în clipa asta. Mă uit la el, clipind din spatele măştii. Mi-aş dori să-i pot citi expresia ochilor.

— Aş vrea a doua variantă, te rog, îi şoptesc frenetic, în timp ce aplauzele se domolesc.

Buzele i se întredeschid şi inspiră adânc. *Oh, gura lui frumos dăltuită – o vreau pe mine,*

*acum.* Jinduiesc după el. Afişează un zâmbet radios şi sincer, care îmi taie respiraţia.

— Suferi? Va trebui să vedem ce putem face în legătură cu asta, murmură el, trecându-şi degetele pe obrazul meu.

Atingerile lui îmi dau fiori în adâncul pântecelui, unde s-a cuibărit şi a înflorit durerea. Aş vrea să sar pe el acum şi aici, dar rămânem amândoi pe scaune, urmărind licitaţia.

Nu mai am stare. Christian îşi petrece braţul pe după umerii mei, iar cu degetul mare îmi mângâie ritmic spatele, trimiţându-mi fiori pe şira spinării. Cealaltă mână o cuprinde pe a mea, o duce la gură, apoi spre poala lui.

Lent şi pe furiş – drept care nu-mi dau seama decât prea târziu –, îmi aşează mâna pe piciorul lui astfel încât să-i simt erecţia. Mi se taie respiraţia şi mă uit speriată la cei din jurul mesei, dar toţi ochii sunt aţintiţi spre scenă. Slavă Domnului că port mască!

Profitând de situaţie, îl mângâi uşor şi îmi las degetele să exploreze. Christian îşi ţine mâna deasupra mâinii mele, ascunzându-mi degetele îndrăzneţe, în timp ce cu degetul mare îmi mângâie uşor ceafa. Gura i se

deschide şi inspiră uşor – este singura lui reacţie la atingerile mele neexperimentate. Însă înseamnă atât de mult. Mă doreşte. Totul mi se contractă sub buric. Devine insuportabil.

În sfârşit, se ajunge şi la săptămâna oferită de dl şi dna Grey pe malul lacului Adriana, în statul Montana, iar suma oferită creşte rapid, dar nu sunt atentă la ce se întâmplă în jur. Simt mădularul lui Christian crescând sub degetele mele, ceea ce mă face să mă simt foarte puternică.

— Adjudecată pentru o sută zece mii de dolari! anunţă maestrul de ceremonii cu un aer victorios.

Audienţa izbucneşte în aplauze, stricându-ne plăcerea. Fără tragere de inimă, bat şi eu din palme, urmată de Christian, care se întoarce spre mine, cu buzele strânse.

— Eşti gata? mă întreabă el peste uralele frenetice ale asistenţei.

— Da.

— Ana! mă strigă Mia. A venit momentul!

*Ce? Nu! Iar?*

— Pentru ce? Întreb eu.

— Pentru licitaţia primului dans. Haide!

Se ridică în picioare şi îmi întinde mâna.

Mă uit la Christian, care mi se pare că se încruntă la Mia, şi nu ştiu dacă să râd sau să plâng, dar până la urmă are câştig de cauză prima variantă. Mă las în voia unor chicoteli de adolescentă, dându-mi seama că iarăşi ne sunt dejucate planurile de vulcanul de energie care este Mia Grey. Christian îmi aruncă o privire şi, după o clipă, pe buze îi apare un zâmbet discret.

— Primul dans va fi cu mine, da? îmi şopteşte el lasciv la ureche. Şi n-o să fie pe ringul de dans.

Chicotitul meu încetează, iar anticiparea a ce va urma îmi aţâţă flăcările dorinţei. *Oh, da!* Zeiţa mea intimă are patine în picioare şi execută un triplu Salchow perfect.

— Abia aştept.

Mă aplec şi îl sărut cast pe gură. Uitându-mă în jur, îmi dau seama că cei de la masă sunt uluiţi. Bineînţeles, e prima oară când îl văd pe Christian cu o femeie.

Îmi zâmbeşte larg, cu un aer… fericit. Uau!

— Haide, Ana, insistă Mia.

Strângând mâna pe care mi-o întinde, o urmez pe scenă, unde s-au strâns alte zece tinere, şi observ cu o oarecare neplăcere că printre ele se numără şi Lily.

— Domnilor, cel mai important moment al serii! bubuie vocea maestrului de ceremonii peste rumoarea din cort. Clipa pe care aţi aşteptat-o cu toţii! Aceste douăsprezece doamne minunate au acceptat să-şi ofere primul dans celui care va licita mai mult!

*Oh, nu!* Mă înroşesc din cap până în picioare. Abia acum îmi dau seama despre ce e vorba. Cât de umilitor!

— E pentru o cauză bună, îmi şopteşte Mia, simţindu-mi stânjeneala. Unde mai pui că o să câştige Christian, adaugă ea, dându-şi ochii peste cap. Nu mi-l imaginez lăsând pe cineva să liciteze mai mult decât el. Nu şi-a luat ochii de la tine toată seara.

Da, să mă concentrez asupra cauzei şi să nu uit că va câştiga Christian – doar are destui bani.

*Dar asta înseamnă că va cheltui şi mai mult cu tine!* mă mustră vocea interioară. Însă nu vreau să dansez cu altcineva – nu pot dansa cu altcineva –, şi nici nu cheltuie bani cu mine, ci îi donează unei organizaţii caritabile. *Ca pe cei douăzeci şi patru de mii de dolari pe care i-a cheltuit deja?* Vocea interioară mijeşte ochii.

La dracu'! Cred că am sărit calul licitând

impulsiv. De ce mă cert cu mine însămi?

— Iar acum, domnilor, vă rog să vă apropiaţi şi să vă uitaţi cu atenţie la cele care vă pot oferi primul dans. Douăsprezece fetişcane nurlii şi ascultătoare.

*Doamne!* Mă simt de parcă aş fi expusă în galantarul unei măcelării. Mă uit îngrozită la cei mai bine de douăzeci de bărbaţi care se apropie de scenă, între ei numărându-se şi Christian, care înaintează graţios printre mese, oprindu-se din loc în loc să salute câte un musafir. După ce se apropie ofertanţii, maestrul de ceremonii porneşte licitaţia.

— Doamnelor şi domnilor, în buna tradiţie a balurilor mascate, vom păstra misterul din spatele măştilor şi vom pomeni doar numele mic al acestor tinere. Vom începe cu încântătoarea Jada.

Jada chicoteşte şi ea ca o adolescentă. Poate că nu sunt singura care nu se simte în largul ei. E îmbrăcată din cap până în picioare în tafta bleumarin şi poartă o mască de aceeaşi culoare. Doi bărbaţi păşesc cu nerăbdare în faţă. Jada are noroc.

— Jada vorbeşte fluent japoneza, este pilot de vânătoare şi gimnastă olimpică… Hm… face cu ochiul maestrul de ceremonii.

Domnilor, ce oferte primesc?

Jada rămâne cu gura căscată, uluită de prezentarea maestrului de ceremonii, care e limpede că bate câmpii, dar în cele din urmă le zâmbeşte sfios celor doi pretendenţi.

— O mie de dolari! oferă unul dintre ei.

În scurt timp, licitaţia ajunge la cinci mii de dolari.

— O dată... de două ori... adjudecată domnului cu mască! anunţă cu glas tare maestrul de ceremonii.

Şi bineînţeles că toţi bărbaţii poartă mască, aşa că urmează hohote de râs, aplauze şi urale. Jada îi zâmbeşte celui care a achiziţionat-o şi părăseşte repede scena.

— Vezi? E distractiv! îmi şopteşte Mia. Totuşi, sper să te câştige Christian... Nu vrem să se iţte o încăierare, adaugă ea.

— O încăierare?

— Oh, da. Era iute la mânie când era mai tânăr, îmi explică ea cu glas tremurător.

Christian să sară la bătaie? Christian cel rafinat şi sofisticat, amator de muzică corală din epoca Tudorilor? Nu mi-l pot imagina. Dar maestrul de ceremonii îmi întrerupe gândurile cu următoarea prezentare – o tânără îmbrăcată în roşu, cu păr lung şi

negru.

— Domnilor, daţi-mi voie să v-o prezint pe Mariah. Ce să facem cu Mariah? Este un matador cu experienţă, cântă la violoncel ca un muzician profesionist şi este campioană la săritura cu prăjina… Ce ziceţi, domnilor? Ce oferiţi pentru un dans cu minunata Mariah?

Mariah se încruntă la maestrul de ceremonii, iar cineva strigă foarte tare:

— Trei mii de dolari!

Este un bărbat blond, cu barbă.

Cineva oferă mai mult, dar, în cele din urmă, Mariah este adjudecată pentru patru mii de dolari.

Christian se uită la mine ca un uliu. Bătăuşul Trevelyan-Grey – cine ar fi crezut?

— Acum cât timp? o întreb pe Mia.

Dar ea se uită la mine cu un aer nedumerit.

— Acum cât timp se bătea Christian? o lămuresc eu.

— În prima parte a adolescenţei. Îi scotea din minţi pe părinţii mei: venea acasă cu buza spartă sau cu ochiul vânăt. A fost exmatriculat din două şcoli. Şi le provoca răni serioase oponenţilor.

Rămân cu gura căscată.

— Nu ţi-a povestit? oftează ea. Avea o reputaţie proastă în rândul prietenilor mei. Câţiva ani, a fost declarat persona non grata. Dar s-a cuminţit pe la cincisprezece-şaisprezece ani, încheie ea, ridicând din umeri.

*Dumnezeule mare!* Încă o piesă a puzzle-ului se aşează la locul ei.

— Ei bine, care sunt ofertele pentru superba Jill?

— Patru mii de dolari, se aude o voce gravă din partea stângă, iar Jill chicoteşte de bucurie.

Dar deja nu mai sunt atentă la licitaţie. Deci Christian a avut probleme la şcoală, pentru că se bătea. Mă întreb de ce. Îi arunc o privire. Lily ne urmăreşte cu atenţie.

— Iar acum, daţi-mi voie să v-o prezint pe frumoasa Ana.

La naiba, asta-s eu. Mă uit speriată la Mia, iar ea mă împinge uşor spre mijlocul scenei şi, din fericire, nu mă împiedic. Stau foarte stânjenită în faţa tuturor, iar, când mă uit la Christian, îmi zâmbeşte superior. Nenorocitul!

— Frumoasa Ana cântă la şase instrumente, vorbeşte fluent dialectul

mandarin şi este pasionată de yoga… Ei bine, domnilor…

Dar, înainte ca maestrul de ceremonii să-şi termine fraza, Christian îl întrerupe, uitându-se ţintă la el din spatele măştii:

— Zece mii de dolari.

Lily icneşte uşor în spatele meu.

*Sfinte Sisoe!*

— Cincisprezece.

Poftim? Cu toţii ne întoarcem spre un bărbat înalt, îmbrăcat impecabil, care stă în stânga scenei. Mă uit clipind la Domnul meu Învechit în Rele. La naiba, oare ce o să facă acum? Dar Christian îşi freacă uşor bărbia şi îi trimite competitorului un zâmbet ironic – e limpede că îl cunoaşte –, iar acesta îi răspunde înclinând politicos capul.

— Ei bine, domnilor, în seara asta, avem parte de nişte ofertanţi serioşi!

Maestrul de ceremonii se întoarce spre Christian, emanând entuziasm de după masca de arlechin. E un spectacol pe cinste, dar se face pe seama mea. Îmi vine să plâng.

— Douăzeci, ripostează calm Christian.

Rumoarea musafirilor a încetat. Toată lumea se uită la mine, la Christian şi la Domnul Misterios de lângă scenă.

— Douăzeci şi cinci, spune acesta din urmă.

Ar putea fi mai jenant de atât?

Christian se uită impasibil la el, iar străinul are un aer amuzat. Toţi ochii sunt aţintiţi asupra lui Christian. Oare ce o să facă? Am inima cât un purice. Mi-e rău.

— O sută de mii de dolari, spune el, iar glasul lui răsună tare şi limpede în cort.

— Ce dracu'? şuieră Lily în spatele meu, suficient de tare cât să fie auzită.

Din mulţime se aud icnete îngrozite şi râsete discrete. Străinul ridică mâinile râzând, în semn de capitulare, iar Christian îi zâmbeşte superior. Cu coada ochiului, o văd pe Mia sărind în sus de bucurie. Vocea mea interioară se uită ţintă la Christian, cu un aer uluit.

— O sută de mii de dolari pentru minunata Ana! O dată… de două ori…

Maestrul de ceremonii se uită la străin, dar acesta clatină din cap cu fals regret şi face o plecăciune cavalerească.

— Adjudecată! strigă triumfător maestrul de ceremonii.

În zgomotul asurzitor al aplauzelor şi al uralelor, Christian se apropie de mine şi mă

ajută să cobor de pe scenă. Mă priveşte amuzat, îmi sărută mâna, apoi îmi strecoară braţul pe după al său şi mă conduce spre ieşirea din cort.

— Cine era? îl întreb.

— Cineva cu care poţi să faci cunoştinţă mai încolo, spune el, uitându-se la mine. Dar acum, vreau să-ţi arăt ceva. Avem la dispoziţie cam jumătate de oră până se termină Licitaţia Primului Dans. Apoi trebuie să ne întoarcem pe ring, să mă pot bucura de dansul pentru care am plătit.

— Unul foarte scump, bombăn eu dezaprobator.

— Sunt sigur că o să merite fiecare cent, îmi zâmbeşte el maliţios.

Oh, are un zâmbet minunat, iar durerea din pântece a revenit, înflorindu-mi în tot trupul.

Am ajuns pe pajişte. Am crezut că mergem la adăpostul pentru bărci, dar, din păcate, ne îndreptăm spre ringul de dans, unde deja se pregăteşte orchestra. Sunt cel puţin douăzeci de instrumentişti, iar câţiva musafiri se plimbă pe iarbă, fumând pe furiş – dar, întrucât atracţia principală e în cort, nu atragem prea mult atenţia.

Christian mă conduce în spatele casei şi deschide o uşă de sticlă ce duce într-o cameră de zi spaţioasă şi confortabilă, pe care o văd pentru prima oară. Mergem prin încăperea goală spre o scară răsucită, cu o balustradă elegantă din lemn lustruit. Luându-mă de mână, mă duce la primul etaj, apoi la al doilea. Deschizând o uşă albă, mă pofteşte într-un dormitor.

— Asta era camera mea, spune el liniştit, încuind uşa în urma Iul şi rămânând lângă ea.

E o încăpere mare şi austeră, cu puţine mobile. Pereţii sunt albi, la fel ca mobilele: un pat dublu de mari dimensiuni, un birou, un scaun şi o bibliotecă ticsită cu cărţi, pe care se văd înşirate câteva trofee care, după forma lor, par să fi fost obţinute la concursurile de kickbox. Pe pereţi atârnă afişe ale unor filme – *The Matrix, Fight Club, The Truman Show* – şi două postere înrămate ale unor luptători de kickbox. Pe unul dintre ei îl cheamă Giuseppe DeNatale – n-am auzit niciodată de el.

Dar ceea ce îmi atrage atenţia este panoul alb de deasupra biroului, pe care sunt prinse cu piuneze o puzderie de fotografii, fanioane

cu Seattle Mariners şi bilete de la concerte. E o felie din adolescentul Christian. Privirea mea revine asupra bărbatului minunat care acum stă în picioare în centrul camerei. Se uită ţintă la mine, cu un aer meditativ şi sexy.

— N-am adus nicio fată aici, murmură el.

— Niciodată? şoptesc eu.

Clatină din cap.

Înghit în sec, iar durerea care m-a chinuit în ultimele două ore revine cu o forţă copleşitoare. Stă în picioare pe covorul bleumarin, cu masca pe faţă, degajând o energie erotică irezistibilă. Îl vreau. Acum. Oricum. Mă străduiesc să nu mă năpustesc asupra lui şi să-i smulg hainele de pe el. Se apropie de mine cu paşi domoli.

— Nu avem mult timp, Anastasia. Dar la ce simt acum pentru tine, nici nu avem nevoie de mult timp. Întoarce-te. Lasă-mă să-ţi dau jos rochia.

Mă întorc şi mă uit la uşă, fiindu-i recunoscătoare că a încuiat-o. Christian se apleacă şi îmi şopteşte la ureche:

— Să nu-ţi dai jos masca.

Gem, iar trupul mi se încordează – şi nici măcar nu a pus mâna pe mine.

Christian apucă partea de sus a rochiei, degetele lui alunecându-mi pe piele, iar atingerea lui îmi dă fiori. Deschide fermoarul cu o mişcară îndemânatică şi, ţinând rochia, mă ajută să ies din ea, după care se întoarce şi o aşează cu grijă pe speteaza unui scaun. Îşi dă jos haina şi o pune peste rochie. Rămâne nemişcat şi se uită la mine preţ de câteva clipe, sorbindu-mă din priviri. Stau în faţa lui în corset şi în chiloţi, delectându-mă cu privirea lui senzuală.

— Ştii, Anastasia, spune el blând, apropiindu-se de mine şi desfăcându-şi papionul, apoi primii trei nasturi de la cămaşă. Am fost foarte furios când ai cumpărat ce am donat eu pentru licitaţie. Mi-au trecut prin minte tot felul de idei, şi a trebuit să-mi amintesc că pedepsele nu fac parte din meniu. Dar apoi te-ai oferit.

Se uită la mine de dincolo de mască şi îmi şopteşte:

— De ce ai făcut asta?

— De ce m-am oferit? Nu ştiu. Frustrare… prea mult alcool… o cauză nobilă, îngaim eu, ridicând din umeri.

Poate ca să-i atrag atenţia?

Aveam nevoie de el atunci. Am şi mai

multă nevoie de el acum. Durerea e mai puternică şi ştiu că el mi-o poate ostoi, că poate să liniştească bestia care urlă şi salivează în mine cu bestia din el. Gura i se strânge într-o linie şi îşi linge lent buza de sus. Vreau să-i simt limba.

— Mi-am jurat să nu te mai bat niciodată, chiar dacă ai să mă rogi.

— Te rog.

— Dar apoi mi-am dat seama că probabil te-ai simţit foarte rău în momentul acela şi că e ceva cu care nu eşti obişnuită.

Îmi zâmbeşte superior – nenorocit arogant –, dar nu-mi pasă, pentru că are dreptate.

— Da, şoptesc eu.

— Aşa că ar putea exista o anumită… marjă. Dar, dacă fac asta, trebuie să-mi promiţi un lucru.

— Orice.

— Vei folosi cuvintele de siguranţă, dacă va fi nevoie, după care o să facem dragoste, de acord?

— Da, răspund eu cu respiraţia întretăiată.

Vreau să-i simt mâinile pe mine.

Christian înghite în sec, apoi mă ia de mână şi mă conduce spre pat. Dând plapuma la o parte, se aşează, ia o pernă şi o pune

lângă el. Se uită la mine şi mă trage brusc de mână, astfel încât îi cad în poală. Se răsuceşte un pic, pentru ca trupul să mi se sprijine pe pat, cu pieptul pe pernă şi faţa întoarsă într-o parte. Aplecându-se în faţă, îmi dă părul pe după umăr şi îşi trece degetele prin panaşul măştii mele.

— Pune mâinile la spate, murmură el.

*Oh!* Îşi scoate papionul şi îmi leagă mâinile cu el în zona lombară.

— Chiar vrei asta, Anastasia?

Închid ochii. De când îl cunosc, e prima oară când îmi doresc asta cu adevărat. Am nevoie de asta.

— Da, şoptesc eu.

— De ce? murmură el, mângâindu-mi fundul cu palma.

Gem imediat ce-i simt mâna pe piele. *Nu ştiu de ce... Tu mi-ai spus să nu mă gândesc prea mult. După o zi ca asta – cearta pe marginea banilor; Leila, doamna Robinson, dosarul despre mine, harta trasată cu ruj, acest bal luxos, măştile, alcoolul, bilele argintii, licitaţia... pur şi simplu, vreau asta.*

— Am nevoie de un motiv?

— Nu, iubito, n-ai nevoie. Doar încerc să te înţeleg.

Mâna lui stângă mă cuprinde pe după talie, ţinându-mă nemişcată, iar palma dreaptă mi se dezlipeşte de fund şi aterizează cu putere chiar deasupra încheieturii coapselor. Durerea s-a conectat imediat cu jindul din pântece.

*Vai de mine...* Gem cu putere, iar el mă loveşte din nou, exact în acelaşi loc. Scot încă un geamăt.

— Două, murmură el. Continuăm până la doisprezece.

Dumnezeule mare! Loviturile sunt altfel decât data trecută – atât de carnale, atât de... necesare. Îmi mângâie fundul cu degetele lui lungi, iar eu sunt complet neajutorată, întoarsă cu faţa în jos, sprijinită de saltea, la dispoziţia lui – din proprie iniţiativă. Mă loveşte încă o dată, uşor mai pe o parte, apoi încă o dată, pe cealaltă parte, după care face o pauză, îmi trage uşor chiloţii şi îi dă jos. Îmi mângâie fundul înainte să continue bătaia, fiecare lovitură usturătoare ostoindu-mi nevoia – sau alimentând-o, nu-mi dau seama. Mă las în seama loviturilor ritmice, absorbind-o pe fiecare în parte, savurând-o pe fiecare în parte.

— *Doisprezece*, murmură el cu glas

răguşit.

Îmi mângâie iarăşi fundul, apoi coboară o mână spre vulvă şi îşi vâră două degete în mine, răsucindu-le iar şi iar, torturându-mă.

Gem puternic şi încep să-mi unduiesc bazinul, iar după câteva clipe îmi dau drumul, zvârcolindu-mă în jurul degetelor lui. E atât de intens, de neaşteptat şi de rapid.

— Aşa, iubito, murmură el pe un ton apreciativ.

Îmi dezleagă mâinile, păstrându-şi degetele în mine, în timp ce eu zac epuizată în poala lui, cu respiraţia întretăiată.

— Încă n-am terminat cu tine, Anastasia, spune el, răsucindu-se uşor, fără să-şi scoată degetele din vagin.

Îmi coboară genunchii pe podea, iar acum stau cu burta şi pieptul sprijinite pe pat. Îngenunchează în spatele meu şi îşi desface fermoarul. Îşi trage degetele din mine, apoi aud foşnetul familiar al unui ambalaj de prezervativ.

— Depărtează picioarele, murmură el, iar eu mă supun.

Îmi mângâie fundul şi se adânceşte uşor în mine.

— O să fie scurt, iubito, adaugă el în şoaptă şi, apucându-mă de şolduri, se retrage şi se năpusteşte în mine.

— Ah! strig eu, dar senzaţia de umplere e divină.

Mă atinge iar şi iar chiar în locul de unde vine durerea pricinuită de bile, domolind-o cu fiecare implântare profundă şi dulce. Senzaţia e ameţitoare – exact ce-mi trebuia. Mă împing în spate, răspunzând împunsăturilor lui Christian.

— Ana, nu! îngaimă el, încercând să mă oprească.

Dar îl doresc atât de mult, aşa că mă frec cu putere de el, în acelaşi ritm.

— Ana, la naiba! şuieră el în timp ce-şi dă drumul, iar icnetele lui mă fac să-mi dau drumul încă o dată, pierzându-mă într-un orgasm vindecător, care îmi taie respiraţia şi mă stoarce de vlagă.

Christian se apleacă şi mă sărută pe umăr, apoi iese din mine. Mă cuprinde în braţe, îşi sprijină capul pe spatele meu, şi rămânem amândoi aşa – în genunchi, sprijiniţi de pat – preţ de câteva secunde bune. Ba chiar câteva minute, până când ni se domolesc respiraţiile. Durerea din pântece a dispărut şi

tot ce simt acum e o seninătate mângâietoare.

Christian se ridică uşor şi mă sărută pe spate.

— Cred că îmi datorezi un dans, domnişoară Steele, murmură el.

— Hm, răspund eu, savurând absenţa durerii, copleşită de dulceaţa orgasmului.

Se lasă pe călcâie şi mă trage în poala lui.

— Nu avem mult timp. Haide.

Mă sărută pe păr şi mă ridică în picioare.

Bombăn, dar mă aşez pe pat, îmi ridic chiloţii de pe podea şi îi pun pe mine. Fără tragere de inimă, mă apropii de scaun să-mi iau rochia şi, cu un aer indiferent, îmi dau seama că nu mi-am scos pantofii în timpul întâlnirii noastre clandestine. Christian îşi leagă papionul – a terminat de aranjat aşternutul şi hainele de pe el.

După ce îmi trag rochia pe mine, mă uit la fotografiile de pe panou. Christian arăta minunat şi ca adolescent îmbufnat: cu Elliot şi Mia pe pârtiile de schi, singur la Paris, cu Arcul de Triumf în fundal, la Londra, la New York, la Marele Canion, la Opera din Sydney, chiar şi pe Marele Zid Chinezesc. Stăpânul Grey a călătorit mult în adolescenţă.

Sunt şi bilete la tot felul de concerte: U2, Metallica, The Verve, Sheryl Crowe, *Romeo şi Julieta* de Prokofiev, în interpretarea Filarmonicii din New York – ce amestec eclectic! Iar într-un colţ, e prinsă fotografia de paşaport a unei tinere. E alb-negru. Mi se pare cunoscută, dar habar n-am de unde s-o iau. Nu e doamna Robinson, slavă Domnului.

— Cine e? îl întreb eu.

— O persoană fără importanţă, mormăie el, luându-şi sacoul şi îndreptându-şi papionul. Vrei să-ţi trag fermoarul?

— Te rog. Atunci de ce e pe panou?

— Dintr-o neglijenţă. Cum îmi stă papionul? mă întreabă, apoi ridică bărbia ca un băieţel, iar eu zâmbesc şi i-l îndrept.

— Acum e perfect, spun.

— La fel ca tine, murmură el, luându-mă în braţe şi sărutându-mă cu pasiune. Te simţi mai bine?

— Mult mai bine, mulţumesc, domnule Grey.

— Plăcerea a fost de partea mea, domnişoară Steele.

Musafirii au început să se strângă pe ringul de dans. Christian îmi zâmbeşte – am

ajuns la timp – şi mă conduce pe ringul cu model în formă de tablă de şah.

— Iar acum, doamnelor şi domnilor, a sosit momentul primului dans. Domnule şi doamnă Grey, sunteţi gata?

Carrick încuviinţează din cap, cu braţele în jurul lui Grace.

— Doamnelor şi domnilor de la Licitaţia Primului Dans, sunteţi gata?

Cu toţii încuviinţăm din cap. Mia e cu un bărbat pe care nu-l recunosc – oare ce s-o fi întâmplat cu Sean?

— Atunci să începem. Dă-i drumul, Sam!

Un tânăr urcă pe scenă în aplauze călduroase, se întoarce spre orchestra din spatele lui şi pocneşte din degete, iar aerul se umple cu acordurile piesei „Mi-ai intrat sub piele".

Christian îmi surâde, mă ia în braţe şi începe să se mişte. Oh, dansează atât de bine şi îmi e atât de uşor să-l urmez. Ne zâmbim unul altuia ca nişte caraghioşi, învârtindu-ne în jurul ringului.

— Ador cântecul ăsta, îmi şopteşte Christian, privindu-mă în ochi. Se potriveşte foarte bine cu ocazia, adaugă el, cu un aer serios.

— Şi tu mi-ai intrat sub piele, răspund eu. Cel puţin acolo te-am simţit când am fost în dormitorul tău.

Îşi ţuguie buzele, dar nu-şi poate ascunde amuzamentul.

— Domnişoară Steele, mă mustră el în glumă. Habar n-aveam că poţi să fii atât de crudă.

— Domnule Grey, nici eu. Cred că e din pricina experienţelor din ultima vreme. Au constituit o adevărată educaţie.

— Pentru amândoi.

Christian redevine serios, şi am impresia că nu suntem decât noi doi şi orchestra. Iarăşi am intrat în bula noastră intimă.

Când se termină piesa, aplaudăm cu toţii. Sam, cântăreţul, face o plecăciune graţioasă şi îşi prezintă orchestra.

— Pot să-ţi răpesc partenera?

E bărbatul care a licitat pentru mine. Fără tragere de inimă, Christian îmi dă drumul, dar şi el e amuzat.

— Te rog. Anastasia, ţi-l prezint pe John Flynn. John, Anastasia.

*La dracu'!*

Christian afişează un rânjet şi porneşte spre marginea ringului.

— Încântat de cunoştinţă, Anastasia, spune dr. Flynn cu glas catifelat, şi îmi dau seama că e britanic.

— Bună, îngaim eu.

Orchestra începe un alt cântec, iar dr. Flynn mă ia în braţe. E mult mai tânăr decât mi-am închipuit, cu toate că nu-i pot vedea faţa. Poartă o mască asemănătoare cu a lui Christian. E înalt, dar nu la fel de înalt precum Christian şi nici nu se mişcă la fel de graţios ca el.

Despre ce să vorbesc cu el? De ce e Christian atât de pervertit? Sau de ce a licitat pentru mine? De fapt, acesta e singurul lucru pe care aş vrea să-l întreb, dar mi se pare că ar fi nepoliticos.

— Mă bucur că, în sfârşit, am făcut cunoştinţă cu tine, Anastasia. Te simţi bine? mă întreabă el.

— Mă simţeam bine… şoptesc.

— Oh, sper că nu eu sunt responsabil pentru schimbarea ta de dispoziţie, îmi zâmbeşte el scurt şi cald, ceea ce mă face să mă relaxez un pic.

— Domnule Flynn, dumneata eşti psihiatrul. Deci tu să-mi spui.

Zâmbeşte.

— Deci asta e problema, faptul că sunt psihiatru, nu-i aşa?

Chicotesc.

— Mă tem să nu dau ceva în vileag, aşa că sunt intimidată şi precaută. Şi adevărul este că aş vrea să stăm de vorbă doar despre Christian.

Surâde.

— În primul rând, suntem la o petrecere, aşa că las deoparte chestiunile de serviciu, şopteşte el conspirativ. Şi, în al doilea rând, chiar nu pot să discut cu tine despre Christian. În plus, am avea nevoie de câteva luni să epuizăm subiectul.

Rămân cu gura căscată.

— E o glumă între psihiatri, Anastasia.

Mă îmbujorez cu un aer stingherit, apoi mă simt un pic revoltată. Face o glumă pe seama lui Christian.

— Tocmai ai confirmat ce-i tot spun lui Christian… anume că eşti un şarlatan costisitor, îl dojenesc eu.

Dr. Flynn izbucneşte în râs.

— S-ar putea să ai dreptate.

— Eşti britanic?

— Da. Mai exact, din Londra.

— Cum de ai ajuns aici?

— Printr-un concurs fericit de împrejurări.

— Nu prea dai din casă, nu-i aşa?

— Nu prea am ce da din casă. Sunt o persoană foarte plicticoasă.

— Câtă autodenigrare!

— E o trăsătură britanică. Face parte din caracterul naţional.

— Oh.

— Aş putea să te acuz de acelaşi lucru, Anastasia.

— Că sunt o persoană plicticoasă, dr. Flynn?

Pufneşte.

— Nu, Anastasia, că nu dai mult din casă.

— Nu prea am ce da din casă, îi răspund eu cu un zâmbet.

— Sincer, mă îndoiesc, se încruntă el pe neaşteptate.

Mă îmbujorez, dar melodia se termină, iar Christian vine lângă mine. Dr. Flynn îmi dă drumul şi îmi zâmbeşte cald.

— Mi-a făcut plăcere să te cunosc, Anastasia.

Mă simt ca şi când tocmai aş fi dat un test ascuns.

— John, îl salută Christian, înclinând capul.

— Christian, îi răspunde dr. Flynn, înclinând şi el capul, apoi se răsuceşte pe călcâie şi dispare în mulţime.

Christian mă ia în braţe pentru următorul dans.

— E mult mai tânăr decât mă aşteptam, murmur eu. Şi grozav de indiscret.

Christian înclină capul într-o parte.

— Indiscret?

— Oh, da, mi-a povestit tot, îl tachinez eu.

Christian se încordează.

— Ei bine, în cazul ăsta, mă duc să-ţi aduc poşeta. Sunt sigur că nu vrei să mai ai de-a face cu mine, spune el blând.

Mă opresc.

— Nu mi-a spus nimic! răspund eu cu panică în glas.

Christian clipeşte, iar pe chip i se aşterne o mină uşurată. Mă trage iarăşi în braţe.

— Atunci să ne bucurăm de acest dans, spune, uitându-se la mine cu un aer liniştitor, apoi mă răsuceşte.

De ce crede că aş vrea să plec? Nu are nicio noimă.

Dansăm pe încă două piese şi îmi dau seama că am nevoie la toaletă.

— Nu durează mult, îi spun eu.

În drum spre baie, constat că mi-am lăsat poşeta pe masă, aşa că pornesc spre cort. Încă e luminat, dar e pustiu, cu excepţia unui cuplu din capătul opus, care chiar are nevoie de un dormitor! Când întind mâna după poşetă, aud o voce caldă:

— Anastasia?

Tresar şi mă întorc. E o femeie îmbrăcată cu o rochie lungă şi strâmtă, de catifea neagră. Şi poartă o mască unică. Îi acoperă nu doar faţa până la nas, ci şi părul, iar complicatele modele aurii cu care e împodobită sunt superbe.

— Mă bucur că eşti singură, spune ea cu glas catifelat. Toată seara am vrut să stau de vorbă cu tine.

— Îmi pare rău, dar nu ştiu cine eşti.

Îşi dă jos masca, eliberându-şi părul.

La naiba! Doamna Robinson.

— Scuze, te-am luat prin surprindere.

Mă uit la ea cu gura căscată. *Dumnezeule mare, ce o fi vrând femeia asta?*

Nu ştiu care sunt convenţiile sociale atunci când te întâlneşti cu persoane despre care se ştie că au molestat copii. Îmi zâmbeşte blând, făcându-mi semn să iau loc la masă şi, întrucât simt că nu am niciun punct de

reper, fac ce îmi cere dintr-o politeţe uluită, recunoscătoare că încă am masca pe faţă.

— O să fiu succintă, Anastasia. Ştiu ce crezi despre mine… Mi-a spus Christian.

Mă uit impasibilă la ea, fără să-mi trădez emoţiile, dar îmi pare bine că ştie. În felul acesta, nu e nevoie să-i spun eu însămi ce părere am despre ea şi va trece direct la subiect. O parte din mine abia aşteaptă să afle ce vrea să-mi spună.

Face o pauză, uitându-se peste umărul meu.

— Suntem urmărite de Taylor.

Mă uit în jur şi îl văd stând lângă intrare, împreună cu Sawyer. Amândoi cercetează cortul cu privirea, fără să se uite la noi.

— Nu avem mult timp la dispoziţie, spune ea în grabă. Christian e îndrăgostit de tine, cred că ţi-e limpede. Nu l-am văzut aşa niciodată, adaugă ea, accentuând ultimul cuvânt.

*Poftim? Mă iubeşte?* Nu se poate. De ce îmi spune asta? Ca să mă asigure? Nu înţeleg.

— Nu ţi-o spune, pentru că probabil nici el nu-şi dă seama, deşi i-am zis ce cred. Dar aşa e Christian. Nu e foarte receptiv la

sentimentele şi emoţiile lui pozitive. E prea concentrat asupra celor negative. Însă cred că deja ţi-ai dat seama de asta. Se simte nevrednic.

Simt că mi se învârte capul. *Christian mă iubeşte?* Nu mi-a mărturisit-o, iar femeia din faţa mea i-a spus că asta simte? Ce ciudat.

Îmi trec prin minte o sută de imagini: iPad-ul, zborul cu planorul, faptul că a venit să mă vadă, toate acţiunile lui, posesivitatea lui, o sută de mii de dolari pentru un dans. Oare aşa e iubirea?

Şi, sinceră să fiu, faptul că o aud de la această femeie, că ea e cea care mi-o confirmă, mi se pare neplăcut.

Mi se strânge inima. Se simte nevrednic? De ce?

— Nu l-am văzut niciodată atât de fericit şi e limpede că şi tu ai sentimente pentru el, adaugă ea, cu un zâmbet discret. Ceea ce e minunat şi vă urez să fiţi fericiţi împreună. Dar ce voiam să-ţi spun e că, dacă îl mai răneşti vreodată, am să te găsesc, domnişoară, şi n-o să fie o întâlnire plăcută.

Se uită ţintă la mine, privirea ei sfredelitoare, de un albastru glacial, încercând să pătrundă dincolo de masca

mea. Ameninţarea ei mi se pare atât de uluitoare, atât de deplasată, încât, fără să vreau, îmi scapă un chicotit sceptic. Dintre toate lucrurile pe care mi le-ar fi putut spune, acesta e cel mai neaşteptat.

— Ţi se pare amuzant, Anastasia? pufneşte ea cu un aer consternat. N-ai văzut cum arăta sâmbătă.

Chipul mi se întunecă. Gândul la nefericirea lui Christian mă mâhneşte. Sâmbăta trecută l-am părăsit şi probabil s-a dus la ea – simt că mi se face rău. Oare de ce stau să ascult porcăriile pe care le debitează femeia asta? Mă ridic uşor, privind-o ţintă în ochi.

— Doamnă Lincoln, îndrăzneala ta mă face să râd. Christian şi cu mine nu avem nicio legătură cu tine. Iar dacă îl părăsesc şi vii după mine, am să te aştept – fii fără grijă. Şi poate că am să-ţi dau să guşti din propriul tău medicament, din partea adolescentului de cincisprezece ani pe care l-ai molestat şi probabil l-ai stricat mai tare decât era deja.

Rămâne cu gura căscată.

— Iar acum, te rog să mă scuzi, dar am lucruri mai bune de făcut decât să-mi pierd timpul cu tine.

Mă răsucesc pe călcâie, cu venele inundate de adrenalină şi furie, apoi pornesc cu paşi mari spre intrarea cortului lângă care stă Taylor. Chiar în clipa aceea, apare şi Christian, cu un aer agitat şi îngrijorat.

— Aici erai, bombăne el, după care se încruntă, văzând-o pe Elena.

Trec pe lângă el, fără să spun nimic, punându-l în situaţia de a alege – ea sau eu. Şi face alegerea cea bună.

— Ana, mă strigă el, iar eu mă opresc şi mă întorc cu faţa spre el. Ce s-a întâmplat?

Se uită ţintă la mine cu un aer îngrijorat.

— De ce nu-ţi întrebi fosta iubită? îi răspund eu printre dinţi, pe un ton sarcastic.

Buzele i se strâng, iar ochii îi îngheaţă.

— Te întreb pe tine, spune el pe un ton blând, dar în care se desluşeşte ceva foarte ameninţător.

Ne uităm unul în ochii celuilalt.

Bine, îmi dau seama că o să ajungem la ceartă dacă nu-i spun.

— M-a ameninţat că o să mă pedepsească dacă te mai rănesc vreodată – probabil cu un bici, pufnesc eu.

Pe chip i se aşterne un aer uşurat, iar pe buze, umbra unui zâmbet.

— Presupun că nu ţi-a scăpat ironia situaţiei, nu? spune el, şi îmi dau seama că se străduieşte să-şi înăbuşe amuzamentul.

— Nu e amuzant, Christian!

— Ai dreptate. O să stau de vorbă cu ea.

Îşi ia un aer serios, cu toate că încă face eforturi să nu zâmbească.

— Ba n-ai să faci asta, îmi pun eu braţele în sân, simţind că iarăşi mă cuprinde furia.

Christian clipeşte, surprins de izbucnirea mea.

— Uite ce, ştiu că aveţi... legături financiare, dar...

Mă opresc. Ce aş putea să-i cer? Să renunţe la ea? Să nu se mai vadă cu ea? Am dreptul să fac asta?

— Trebuie să mă duc la baie, spun eu în cele din urmă.

Îi arunc o privire aspră, cu buzele strânse într-o linie dură, iar el oftează şi înclină capul într-o parte. E cum nu se poate mai sexy. O fi de la mască sau pur şi simplu aşa e?

— Te rog să nu te superi. N-am ştiut că e şi ea aici. Mi-a spus că nu vine.

Are un ton împăciuitor, ca şi când ar vorbi cu un copil. Întinde mâna şi îmi mângâie cu degetul mare buza de jos.

— Anastasia, n-o lăsa pe Elena să ne strice seara, te rog. Face parte din trecut.

Deci e bătrână, îmi spun maliţios în sinea mea. Christian îmi ridică bărbia şi îmi atinge uşor buzele cu ale sale. Clipesc şi oftez aprobator, iar el îşi îndreaptă spatele şi mă ia de braţ.

— Am să te însoţesc până la baie, ca să nu mai fii deranjată.

Traversăm împreună peluza, spre luxoasa toaletă temporară.

Ştiu de la Mia că au fost comandate special pentru bal, dar habar n-aveam că erau versiunea de lux.

— Te aştept aici, iubito, şopteşte el.

Când ies de la baie, sunt mai liniştită. Am hotărât să n-o las pe doamna Robinson să-mi strice seara, pentru că probabil asta şi urmăreşte. Christian vorbeşte la telefon la câţiva metri de musafirii care vorbesc şi râd în apropiere. Mă duc lângă el şi îi disting cuvintele. E foarte tensionat.

— De ce ţi-ai schimbat părerea? Credeam că ne-am înţeles. Las-o în pace… Este prima mea relaţie normală şi nu vreau s-o pui în pericol cu grija ta inoportună. Las-o în pace! Vorbesc serios, Elena.

Face o pauză, ascultând ce i se spune.

— Nu, bineînţeles că nu, adaugă el, încruntându-se, apoi ridică privirea şi mă vede. Trebuie să plec. Noapte bună, încheie el conversaţia.

Înclin capul într-o parte şi ridic o sprânceană. De ce a sunat-o?

— Ce mai face trecutul?

— E ciudat, răspunde el sarcastic. Mai dansăm sau vrei să mergem? mă întreabă el, uitându-se la ceas. Focurile de artificii încep peste cinci minute.

— Ador focurile de artificii.

— Atunci rămânem să le vedem.

Mă ia în braţe şi mă strânge cu putere.

— Anastasia, n-o lăsa să ne strice relaţia, te rog.

— Ţine la tine, bombăn eu.

— Da, şi eu la ea… ca prieten.

— Pentru ea cred că e mai mult decât o simplă prietenie.

Fruntea i se încruntă.

— Anastasia, Elena şi cu mine… e complicat. Am avut un trecut împreună. Dar acum, e doar atât, trecut. Ţi-am spus de mai multe ori că mi-e o bună prietenă. Atât. Te rog, uită de ea.

Mă sărută pe păr şi, ca să nu ne stric seara, mă las îmbunată. Dar încă mă străduiesc să înţeleg.

Ne luăm de mână şi pornim spre ringul de dans, unde formaţia cântă în continuare cu însufleţire.

— Anastasia.

Mă întorc şi îl văd pe Carrick în spatele nostru.

— Mă întrebam dacă ai să-mi acorzi onoarea următorului dans, spune el, întinzându-mi mâna.

Christian ridică din umeri şi zâmbeşte, dându-mi drumul, iar Carrick mă conduce spre ring. Sam, şeful orchestrei, începe să cânte „Hai să zbori cu mine", iar Carrick îşi petrece braţul în jurul taliei mele şi mă conduce uşor în mulţimea de dansatori.

— Anastasia, voiam să-ţi mulţumesc pentru contribuţia generoasă pe care ai oferit-o fundaţiei noastre caritabile.

Tonul său mă face să presupun că e un mod indirect de a mă întreba dacă îmi pot permite să donez o astfel de sumă.

— Domnule Grey…

— Spune-mi, Carrick, te rog, Ana.

— Mă bucur că am putut să contribui şi

eu. Am primit pe neaşteptate nişte bani de care nu am nevoie. Şi este o cauză atât de nobilă.

Îmi zâmbeşte, şi profit de ocazie pentru a face nişte investigaţii inocente. *Carpe diem*, îmi şopteşte vocea interioară, cu mâna la gură.

— Christian mi-a povestit câte ceva despre trecutul său, de aceea mă bucur că am putut fi de ajutor, spun eu, sperând că îl voi impulsiona să-mi ofere o lămurire cât de mică despre enigma care este fiul său.

Carrick e surprins.

— Serios, chiar ţi-a povestit? Mi se pare uimitor. Cu siguranţă ai avut un efect pozitiv asupra lui, Anastasia. Nu cred că l-am mai văzut vreodată atât de… plin de viaţă.

Mă îmbujorez.

— Scuze, n-am vrut să te stânjenesc.

— Din puţina mea experienţă, e un bărbat foarte neobişnuit, murmur eu.

— Aşa e, încuviinţează calm Carrick.

— Şi, din câte mi-a povestit, copilăria lui a fost foarte traumatizantă.

Carrick se încruntă şi mă întreb dacă nu cumva am exagerat.

— Soţia mea era de gardă în ziua când l-a

adus poliţia la spital. Era numai piele şi os şi foarte deshidratat. Nu voia să vorbească.

Carrick se încruntă din nou, adâncit în amintirea aceea îngrozitoare, în ciuda piesei vesele pe care o interpretează orchestra.

— De fapt, n-a vorbit timp de aproape doi ani. În cele din urmă, cântatul la pian l-a ajutat să-şi revină. Şi naşterea Miei, desigur, adaugă el, zâmbindu-mi cu drag.

— Cântă frumos. Şi a realizat atât de multe, cred că sunteţi foarte mândru de el, răspund eu cu un aer distrat.

*Dumnezeule mare! N-a vorbit timp de doi ani.*

— Extrem de mândru. E un tânăr foarte hotărât, foarte capabil şi foarte deştept. Dar, între noi fie vorba, Anastasia, ceea ce ne bucură cel mai mult pe mama lui şi pe mine e să-l vedem ca în seara asta – degajat şi în acord cu vârsta lui. Chiar am discutat azi cu ea despre asta. Cred că ţie trebuie să-ţi mulţumim.

Simt că m-am înroşit până în vârful urechilor. Ce-aş putea să-i răspund?

— Întotdeauna a fost foarte singuratic. N-am crezut niciodată că o să-l vedem cu o iubită. Orice ai face, te rog să nu te opreşti.

Am vrea să-l vedem fericit, spune el, dar acum e rândul lui să se oprească dintr-odată, ca şi când ar fi exagerat. Îmi pare rău, nu vreau să te fac să te simţi încurcată.

Clatin din cap.

— Şi eu vreau să-l văd fericit, murmur, neştiind ce altceva să spun.

— Mă bucur că ai venit în seara asta. A fost o adevărată plăcere să vă vedem împreună.

După ultimele acorduri din „Hai să zbori cu mine", Carrick îmi dă drumul şi face o plecăciune, iar eu îi răspund gestului său de curtoazie cu o reverenţă.

— Ai dansat destul cu bătrâni, îl aud pe Christian în dreapta mea, iar Carrick izbucneşte în râs.

— Nu mă face bătrân, fiule. Am avut şi eu momentele mele de glorie.

Apoi îmi face jucăuş cu ochiul şi se îndepărtează.

— Cred că tata te place, comentează Christian, urmărindu-l cu privirea pe Carrick, care se pierde printre musafiri.

— Ce ar putea să nu-i placă la mine? îl întreb eu cu cochetărie, uitându-mă la el pe sub gene.

— Bună observaţie, domnişoară Steele, îmi răspunde, luându-mă în braţe în timp ce orchestra începe să cânte „Trebuia să fii tu”. Hai să dansăm, îmi şopteşte el seducător.

— Cu plăcere, domnule Grey, îi răspund eu zâmbind, iar el mă poartă iarăşi pe ringul de dans.

La miezul nopţii, pornim spre plaja dintre cort şi adăpostul pentru bărci, unde s-au strâns şi ceilalţi musafiri, să admire focurile de artificii. Maestrul de ceremonii a permis îndepărtarea măştilor, pentru o mai bună perspectivă asupra spectacolului de pe cer. Christian mă ţine pe după mijloc, şi îi simt în preajmă pe Taylor şi Sawyer – probabil pentru că acum suntem în mulţime. Se uită în toate părţile, mai puţin spre digul unde doi pirotehnicieni îmbrăcaţi în negru fac ultimele pregătiri. Văzându-l pe Taylor, îmi amintesc de Leila. Poate că e şi ea aici. La dracu! Gândul îmi îngheaţă sângele în vine, aşa că mă lipesc de Christian. Se uită la mine, trăgându-mă mai aproape de el.

— Te simţi bine, iubito? Ţi-e frig?

— Mi-e bine.

Arunc o privire în spate şi îi văd şi pe

ceilalţi doi bodigarzi, ale căror nume le-am uitat. Aşezându-mă în faţa lui, Christian mă cuprinde cu ambele braţe, petrecându-le peste umerii mei.

Dintr-odată, se aud acorduri clasice pline de viaţă şi două rachete ţâşnesc în aer, explodând asurzitor deasupra golfului şi acoperindu-l cu un baldachin de scântei portocalii şi albe, ce se reflectă în apa liniştită. Urmăresc cu gura căscată celelalte rachete care pornesc spre cer, dând naştere unui caleidoscop de culori.

Nu-mi amintesc să fi văzut un spectacol de artificii mai impresionant – poate doar la televizor, unde nu arată niciodată la fel de bine. Toate rachetele explodează în ritmul muzicii. Exploziile şi jerbele se succed neîncetat, iar musafirii le urmăresc cu gura căscată, scoţând strigăte de uimire. E ceva ireal.

Pe pontonul din golf, câteva jeturi de scântei se înalţă la şase metri înălţime, schimbându-şi culoarea din argintiu în albastru, roşu, portocaliu şi iarăşi în argintiu, în timp ce alte rachete explodează pe cer, iar muzica sporeşte în intensitate.

Simt că încep să mă doară obrajii de la

zâmbetul de uimire care mi s-a aşternut pe faţă. Îi arunc o privire Domnului meu Inveterat în Rele şi văd că şi el zâmbeşte – minunându-se ca un copil în faţa acestui spectacol senzaţional. La final, o şarjă de şase rachete ţâşnesc spre cer şi explodează simultan, scăldându-ne în lumină aurie, în timp ce mulţimea izbucneşte în aplauze entuziaste.

— Doamnelor şi domnilor, revine maestrul de ceremonii, după ce se sting uralele şi fluierăturile. Aş vrea să adaug un singur lucru la sfârşitul acestei seri minunate: mulţumită generozităţii dumneavoastră, am reuşit să strângem un milion opt sute de mii cincizeci şi trei de dolari!

Aplauzele izbucnesc din nou, iar pe ponton se aprind o puzderie de scântei argintii, formând cuvintele: *Mulţumiri de la „Rezistăm împreună”*, ce strălucesc deasupra apei.

— Vai, Christian… ce frumos a fost, îl privesc eu zâmbind, iar el se apleacă şi mă sărută.

— A sosit timpul să plecăm, îmi şopteşte, cu un zâmbet larg pe chip, iar vorbele lui sunt pline de promisiuni.

Dintr-odată, mă simt foarte obosită.

Mulţimea se împrăştie, iar Christian se uită spre Taylor. Nu-şi spun nimic, dar îşi transmit ceva din priviri.

— Rămânem un pic pe loc. Taylor, vreau să aşteptăm până se îndepărtează toţi musafirii.

*Oh!*

— Cred că focurile de artificii l-au îmbătrânit cu o sută de ani, adaugă el.

— Nu-i plac?

Christian se uită la mine cu drag şi clatină din cap, dar nu-mi dă nicio explicaţie.

— Deci Aspen… spune el, iar eu îmi dau seama că încearcă să-mi distragă atenţia de la ceva – şi îi iese.

— Of… am uitat să plătesc, tresar eu.

— Poţi să trimiţi un cec. Am eu adresa.

— Ai fost foarte supărat.

— Aşa e.

— Numai tu şi bilele tale sunteţi de vină, continui eu cu un zâmbet.

— Da, domnişoară Steele, te-au copleşit. Au avut un efect foarte satisfăcător, dacă îmi aduc bine aminte, zâmbeşte el cu subînţeles. Chiar, unde sunt?

— Bilele? În poşetă.

— Le vreau înapoi, rânjeşte el. Sunt un

dispozitiv prea periculos pentru a fi lăsat în mâinile tale inocente.

— Ţi-e teamă că m-ar putea copleşi din nou, poate în prezenţa altcuiva?

Ochii lui scapără ameninţător.

— Sper ca asta să nu se întâmple niciodată, spune el cu o undă de răceală în glas. Dar nu, Ana. Ci pentru că vreau să am parte de toată plăcerea ta.

*Uau!*

— N-ai încredere în mine?

— Rezultă în mod implicit. Spune-mi, mi le dai înapoi?

— Mă mai gândesc.

Mijeşte ochii.

Muzica se aude iarăşi dinspre ring, dar de data asta e o piesă disco, pusă de un DJ, iar basul duduie nemilos în difuzoare.

— Vrei să dansezi?

— Sunt foarte obosită, Christian. Aş vrea să mergem, dacă n-ai nimic împotrivă.

Îi aruncă o privire lui Taylor, care încuviinţează din cap, şi pornim spre vilă, în urma unui cuplu cherchelit. Mă bucur când Christian mă ia de mână – picioarele mă dor din pricina înălţimii ameţitoare a pantofilor cu toc.

Mia se apropie ţopăind de noi.

— Doar nu plecaţi, nu? Muzica mişto abia acum începe. Vino, Ana, mă îndeamnă ea, luându-mă de mână.

— Mia, o dojeneşte Christian. Anastasia e obosită. Ne ducem acasă. În plus, mâine e o zi importantă pentru noi.

*Serios?*

Mia se bosumflă, dar, în mod surprinzător, nu insistă.

— Să treci pe la noi săptămâna viitoare. Poate mergem împreună la cumpărături.

— Sigur, Mia, răspund eu zâmbind, deşi, în acelaşi timp, îmi dau seama că nu am cum, din moment ce trebuie să muncesc.

Mă sărută uşor pe obraz, apoi îl îmbrăţişează cu putere pe Christian, luându-ne pe amândoi prin surprindere. Şi mai uimitor este că Mia îşi pune mâinile direct pe reverele lui, iar el pur şi simplu se uită indulgent la ea.

— Îmi place să te văd atât de fericit, spune Mia tandru şi îl sărută pe obraz. Pa! Distracţie plăcută.

Apoi porneşte spre grupul de prietene care o aşteaptă – printre ele se află şi Lily, care e şi mai posomorâtă fără mască.

Mă întreb într-o doară unde o fi Sean.

— Vino să-i salutăm pe părinţii mei înainte să plecăm.

Christian mă conduce printr-un grup gălăgios de musafiri până la Grace şi Carrick, care îşi iau la revedere de la noi cu multă căldură.

— Te rog să mai vii, Anastasia, ne-a făcut mare plăcere să te avem printre noi, spune Grace cu drag.

Mă simt puţin copleşită de atitudinea ei şi a lui Carrick. Din fericire, părinţii lui Grace au plecat, aşa că sunt cruţată de entuziasmul lor.

Christian şi cu mine ne luăm de mână şi mergem în tăcere spre faţada vilei, unde nenumărate maşini aşteaptă să culeagă musafirii. Mă uit la Domnul meu Învechit în Rele. Are un aer relaxat şi fericit. E o adevărată plăcere să-l văd aşa, dar starea lui mi se pare surprinzătoare după o astfel de zi.

— Ţi-e frig? mă întreabă el.

— Nu, mi-e bine, spun eu, strângându-mi şalul de mătase.

— Mi-a plăcut foarte mult seara asta, Anastasia. Mulţumesc.

— Şi mie. Unele părţi mai mult decât

altele, adaug eu cu un surâs. Zâmbeşte şi încuviinţează din cap, apoi se încruntă.

— Nu-ţi muşca buza, mă avertizează el pe un ton care îmi face sângele să cânte.

— La ce te-ai referit când ai spus că mâine e o zi importantă pentru noi? îl întreb eu, ca să mă gândesc la altceva.

— Vine dr. Greene să te rezolve. În plus, am o surpriză pentru tine.

— Dr. Greene!

Rămân pe loc.

— Da.

— De ce?

— Pentru că urăsc prezervativele, răspunde el calm.

Îmi aşteaptă reacţia cu ochii strălucind în lumina slabă a lampioanelor.

— E trupul meu, protestez eu, supărată că nu m-a întrebat.

— E şi al meu, şopteşte el.

Mă uit ţintă la el, în timp ce câţiva musafiri trec pe lângă noi, fără să ne ia în seamă. Are un aer atât de serios. Da, trupul meu e al lui… Îl cunoaşte mai bine decât mine.

Întind mâna, iar el tresare discret, însă rămâne nemişcat. Apuc papionul de o margine şi îl desfac, dându-i la iveală

nasturele de sus al cămăşii. Îl deschid cu o mişcare blândă.

— Arăţi sexy aşa, şoptesc eu.

De fapt, arată sexy tot timpul, dar nu aşa de sexy ca acum.

— Chiar trebuie să te duc acasă, zâmbeşte el cu subînţeles. Haide.

Când ajungem la maşină, Sawyer îi întinde un plic. Se uită la el cu un aer încruntat, apoi îmi aruncă o privire, iar Taylor mă ajută să urc în maşină. Nu ştiu de ce, dar Taylor pare uşurat. Christian urcă şi el, apoi îmi întinde plicul nedesfăcut, iar Taylor şi Sawyer îşi ocupă locurile în faţă.

— E pentru tine. Unul dintre servitori i l-a dat lui Sawyer. Sigur e de la o altă inimă pe care ai cucerit-o în seara asta.

Buzele i se crispează – e limpede că nu-i place ideea.

Preţ de câteva clipe, mă uit la plic, întrebându-mă de la cine ar putea fi. În cele din urmă, îl desfac şi citesc biletul. Sfinte Sisoe, e de la *ea*! De ce nu mă lasă în pace?

*Poate că te-am judecat greşit. Iar tu sigur m-ai judecat greşit. Sună-mă, dacă vrei mai multe lămuriri – am putea să luăm masa*

*împreună într-o zi. Christian nu vrea să stau de vorbă cu tine, dar m-aş bucura să pot da o mână de ajutor. Să nu mă înţelegi greşit, sunt de acord cu relaţia voastră, crede-mă – dar jur că, dacă îl răneşti… A fost rănit destul. Sună-mă: (206) 279 626.*

*Dna Robinson*

*La dracu'! S-a semnat „Dna Robinson"! I-a povestit! Nenorocitul!*

— I-ai povestit?

— Cui şi ce să-i povestesc?

— Că îi spun dna Robinson, pufnesc eu.

— E de la Elena? întreabă Christian şocat. E ridicol! bombăne el, trecându-şi mâna prin păr, şi îmi dau seama că e iritat. Am să vorbesc cu ea mâine – sau luni, încheie el posomorât.

Şi, cu toate că mi-e ruşine s-o recunosc, o foarte mică parte din mine e mulţumită. Vocea interioară încuviinţează cu un aer înţelept. Elena îl calcă pe nervi, ceea ce, desigur, nu poate fi decât bine. Hotărăsc să nu mai spun nimic deocamdată, dar vâr biletul în poşetă şi, cu gând să-l mai înseninez, îi dau bilele înapoi.

— Până data viitoare, şoptesc eu.

Se uită la mine, şi mi-e greu să-i disting trăsăturile în semiîntuneric, dar cred că zâmbeşte cu subînţeles. Îmi ia mâna şi o strânge.

Mă uit pe geam, gândindu-mă la această zi lungă. Am aflat atât de multe despre el, atât de multe detalii care îmi lipseau – saloanele cosmetice, harta zonelor permise, copilăria lui –, dar mai sunt atât de multe lucruri de descoperit. Dar dna R? Da, ţine la el – destul de mult, pe cât se pare. Şi Christian ţine la ea, dar nu în acelaşi fel. Nu mai ştiu ce să cred. Toate aceste lucruri mă îndurerează.

Christian mă trezeşte chiar când oprim în faţă la Escala.

— Trebuie să te duc pe braţe? mă întreabă el tandru.

Clatin somnoroasă din cap. În niciun caz.

În lift, mă sprijin cu capul de umărul lui. Sawyer stă în faţa noastră, trecând stânjenit de pe un picior pe altul.

— A fost o zi lungă, nu-i aşa, Anastasia?

Încuviinţez din cap.

— Obosită?

Încuviinţez din cap.

— Nu eşti foarte vorbăreaţă.

Încuviinţez din cap, iar el surâde.

— Haide, să te duc la culcare.

Mă ia de mână când ieşim din lift, dar ne oprim în holul de la intrare, la un semn al lui Sawyer. Îmi piere imediat somnul. Sawyer vorbeşte la microfonul din mânecă. Habar n-aveam că are un sistem de emisie-recepţie.

— Bine, T, spune el, apoi se întoarce cu faţa spre noi. Domnule Grey, cauciucurile de la Audi-ul domnişoarei Steele au fost tăiate, iar caroseria e pătată cu vopsea.

*Mama mă-sii! Maşina mea!* Cine ar face una ca asta? Dar intuiesc răspunsul chiar în clipa când întrebarea mi se formează în minte. Leila. Mă uit la Christian, iar el se albeşte la faţă.

— Lui Taylor îi e teamă ca nu cumva făptaşul să fi intrat în apartament şi să se afle în continuare acolo. Vrea ca mai întâi să se asigure.

— Înţeleg, şopteşte Christian. Care e planul lui Taylor?

— Vine cu liftul de serviciu, împreună cu Ryan şi Reynolds. Or să verifice apartamentul, apoi or să ne anunţe dacă totul e în regulă. Iar eu am să aştept lângă dumneavoastră.

— Mulţumesc, Sawyer, spune Christian, luându-mă pe după talie. Ziua asta e din ce în ce mai interesantă, şopteşte el cu amărăciune, sărutându-mă pe păr. Dar nu pot să stau aici şi să aştept. Sawyer, ai grijă de domnişoara Steele. Să n-o laşi în apartament până nu avem certitudinea că totul e în ordine. Oricum, sunt sigur că Taylor exagerează. N-ar fi avut cum să pătrundă în apartament.

*Poftim?*

— Nu, Christian. Trebuie să rămâi cu mine, îl rog eu.

Christian îmi dă drumul.

— Fă cum îţi spun, Anastasia. Aşteaptă aici.

Nu!

— Sawyer? spune Christian.

Sawyer deschide uşa holului, iar după ce Christian intră în apartament, închide uşa în urma lui şi se postează în faţa mea, privindu-mă impasibil.

*Doamne! Christian!* Îmi trec prin minte tot felul de scenarii îngrozitoare, dar tot ce pot să fac e să rămân pe loc şi să aştept.

# Capitolul 8

Sawyer vorbeşte iarăşi la microfonul din mânecă.

— Taylor, domnul Grey a intrat în apartament.

Tresare şi îşi smulge casca din ureche, probabil pentru că a primit nişte înjurături straşnice de la Taylor.

*Oh, nu! Dacă Taylor îşi face griji…*

— Te rog, lasă-mă să intru.

— Îmi pare rău, domnişoară Steele. N-o să dureze mult, îmi spune Sawyer, ridicând ambele mâini într-un gest defensiv. Taylor şi ceilalţi băieţi or să intre şi ei în apartament peste câteva clipe.

Of, mă simt atât de neputincioasă. Stau nemişcată şi ascult cu atenţie, dar nu-mi aud decât respiraţia precipitată. Simt furnicături pe pielea capului, gura mi-e uscată şi sunt foarte slăbită. *Dă, Doamne, să nu păţească nimic*, mă rog în tăcere.

Nu-mi dau seama cât timp a trecut, dar tot nu se aude nimic din apartament. Desigur,

lipsa zgomotelor e un semn bun – bine că n-a răsunat nicio împuşcătură. Încep să mă plimb în jurul mesei din hol şi să mă uit la tablourile de pe pereţi, ca să mă liniştesc.

E prima oară când le privesc cu atenţie: numai tablouri figurative, cu temă religioasă – toate şaisprezece au ca subiect Fecioara cu Pruncul. *Ce ciudat.*

Doar Christian nu e credincios. Toate pânzele din livingul lui enorm sunt abstracte, dar acestea sunt atât de diferite. Şi totuşi, nu-mi reţin atenţia mult timp – *Unde e Christian?*

Îi arunc o privire lui Sawyer, dar el se uită la mine cu un aer impasibil.

— Ce se întâmplă? întreb eu.

— Deocamdată n-am nicio informaţie, domnişoară Steele.

Dintr-odată, clanţa se mişcă, iar Sawyer se răsuceşte ca un titirez şi scoate un pistol din tocul de umăr.

Rămân ţintuită locului. Christian apare în prag.

— Totul e în regulă, spune el, încruntându-se la Sawyer, care pune imediat pistolul la loc şi face un pas în spate, lăsându-mă să trec.

— Taylor exagerează, bombăne Christian, întinzându-mi mâna.

Mă uit la el cu gura căscată, incapabilă să mă mişc, observând fiecare detaliu: părul dezordonat, ochii uşor mijiţi, maxilarele încordate, primii doi nasturi de la cămaşă descheiaţi.

— Iar eu cred că am îmbătrânit cu zece ani.

Christian se încruntă la mine cu un aer îngrijorat şi cu ochii întunecaţi.

— Totul e în regulă, iubito.

Se apropie de mine, mă ia în braţe şi mă sărută pe păr.

— Eşti obosită. Hai la culcare.

— Am fost atât de îngrijorată, murmur eu şi îmi sprijin capul de pieptul lui, bucurându-mă de îmbrăţişarea lui şi inspirându-i parfumul dulce.

— Ştiu. Cu toţii suntem un pic timoraţi.

Sawyer a dispărut – probabil a intrat în apartament.

— Sinceră să fiu, fostele tale iubite sunt nişte adevărate provocări, domnule Grey, bombăn eu.

Christian se destinde.

— Da, aşa este.

Îmi dă drumul, apoi mă ia de mână şi mă conduce spre camera de zi.

— Taylor şi echipa lui verifică toate şifonierele şi cămările. Nu cred că e aici.

— De ce ar veni aici? N-are nicio noimă.

— Exact, răspunde el.

— Dar ar putea intra?

— Nu văd cum. Însă uneori Taylor îşi ia prea multe precauţii.

— Te-ai uitat în camera de joacă? şoptesc eu.

Christian îmi aruncă o privire, iar fruntea i se încruntă.

— Da, era încuiată – dar Taylor şi cu mine ne-am uitat şi acolo.

Inspir adânc, încercând să mă relaxez.

— Vrei să bei ceva? mă întreabă Christian.

— Nu.

Mă simt epuizată – nu vreau decât să mă bag în pat.

— Haide. Te duc la culcare. Eşti frântă de oboseală, spune el cu un aer blând.

Mă încrunt. Nu vine şi el? Vrea să doarmă singur?

Sunt uşurată când văd că mă conduce în dormitorul lui. Îmi aşez poşeta pe comodă şi o deschid s-o golesc. Arunc o privire la

scrisoarea doamnei Robinson.

— Poftim, i-o întind eu lui Christian. Nu ştiu dacă vrei s-o citeşti. Eu vreau să uit de ea.

Christian o citeşte repede şi îşi încordează fălcile.

— Nu-mi dau seama ce lămuriri ar putea să-ţi ofere, spune el dispreţuitor. Trebuie să stau de vorbă cu Taylor, îmi explică el, apoi se uită la mine: lasă-mă să-ţi desfac fermoarul.

— Vrei să suni la poliţie în legătură cu maşina? îl întreb eu, întorcându-mă cu spatele.

Îmi dă părul la o parte, degetele lui atingându-mi uşor spatele, apoi trage fermoarul.

— Nu, nu vreau să se amestece poliţia. Leila are nevoie de ajutor, nu de intervenţia poliţiei – unde mai pui că nici nu vreau să vină aici. Pur şi simplu, va trebui să ne înteţim eforturile şi s-o găsim.

Se apleacă şi mă sărută tandru pe umăr.

— Du-te la culcare, îmi spune, apoi pleacă.

Mă întind pe pat şi îmi aţintesc privirea în tavan, aşteptând să se întoarcă. Azi s-au întâmplat atât de multe lucruri pe care

trebuie să le analizez. De unde să încep?

Tresar cu un aer dezorientat. Oare am aţipit? Clipind în lumina slabă care se strecoară prin uşa întredeschisă a dormitorului, îmi dau seama că sunt singură – Christian încă nu s-a întors. Unde o fi? Ridic uşor capul. La capătul patului văd o umbră. O femeie, poate? Îmbrăcată în negru? Greu de spus.

Cu un aer buimac, întind mâna şi aprind veioza de pe noptieră, apoi mă întorc spre capul patului, dar nu e nimeni acolo. Clatin din cap. Oare a fost rodul imaginaţiei mele? Sau am visat?

Mă ridic în capul oaselor şi mă uit prin cameră, simţind cum mi se strecoară în suflet un vag sentiment de disconfort – dar sunt singură.

Îmi frec faţa cu palmele. Ce oră e? Unde e Christian? Ceasul cu alarmă arată ora două şi un sfert.

Dându-mă cu greu jos din pat, încep să-l caut prin casă, tulburată de imaginaţia mea bogată. Am început să am vedenii. Trebuie să fie o reacţie la evenimentele intense din această seară.

Livingul e gol, fiind luminat doar de cele

trei lămpi care atârnă deasupra barului. Dar uşa biroului său e larg deschisă şi îl aud vorbind la telefon.

— Nu înţeleg de ce mă suni la ora asta. N-am nimic să-ţi spun… ei bine, poţi să-mi spui acum. Nu trebuie să-mi laşi un mesaj.

Stau nemişcată lângă uşă, trăgând vinovată cu urechea. Oare cu cine vorbeşte?

— Nu, tu să mă asculţi. Te-am rugat, iar acum îţi spun: las-o în pace. N-are nicio legătură cu tine. Ai înţeles?

Are un ton furios şi agresiv. Ezit să bat la uşă.

— Da, ştiu. Dar vorbesc serios, Elena. Las-o naibii în pace! De câte ori să-ţi spun? M-ai auzit?… Bine. Noapte bună.

Apoi trânteşte telefonul pe birou.

*Mama mă-sii!* Ciocăn temător la uşă.

— Ce-i? mârâie el, şi îmi vine s-o iau la fugă şi să mă ascund.

Stă la birou cu capul în mâini. Ridică privirea cu un aer încrâncenat, dar expresia i se îmblânzeşte imediat ce mă vede. Are ochii mari şi precauţi. Dintr-odată, capătă un aer foarte obosit, şi simt că mi se strânge inima.

Clipeşte, iar privirea lui coboară spre picioarele mele, apoi urcă din nou. Port un

tricou de-al lui.

— Ar trebui să fii îmbrăcată în satin sau mătase, Anastasia, şopteşte el. Dar eşti frumoasă chiar şi în tricoul meu.

Oh, un compliment cu totul neaşteptat.

— Mi-ai lipsit, îi spun. Vino la culcare.

Se ridică uşor din scaun. E îmbrăcat tot cu pantalonii negri şi cămaşa albă, iar ochii îi strălucesc, plini de promisiuni – dar în ei se citeşte şi o undă de tristeţe. Se opreşte în faţa mea, uitându-se ţintă la mine, dar fără să mă atingă.

— Ştii cât de mult însemni pentru mine? murmură el. Dacă ţi s-ar întâmpla ceva din cauza mea…

Vocea i se frânge, fruntea i se încruntă, iar pe chip i se aşterne un aer suferind. Pare foarte vulnerabil, iar teama lui e foarte evidentă.

— N-o să mi se întâmple nimic, îl asigur eu cu un glas mângâietor.

Întind mâna şi îl mângâi pe faţă, plimbându-mi degetele peste barba lui ţepoasă – e surprinzător de moale.

— Ce repede îţi creşte barba, şoptesc, fără să-mi pot ascunde admiraţia pentru bărbatul frumos şi pervertit care stă în faţa mea.

Îi ating buza de jos, apoi îmi plimb degetele pe gâtul lui, până la dâra spălăcită de ruj de deasupra claviculelor. Se uită în continuare la mine, cu buzele întredeschise, tot fără să mă atingă. Urmăresc linia stacojie cu arătătorul, iar el închide ochii. Respiraţia i se înteţeşte. Degetele mele ajung la cămaşă şi le cobor până la următorul nasture încheiat.

— N-am să te ating. Vreau doar să-ţi deschei cămaşa, şoptesc eu.

Face ochii mari, privindu-mă cu un aer alarmat. Dar rămâne nemişcat, fără să mă oprească. Foarte lent, îi desfac nasturele, ţinând materialul departe de piele, apoi cobor şovăielnic la următorul şi procedez la fel – foarte lent, concentrându-mă la ceea ce fac.

Nu vreau să-l ating. *Mă rog, vreau... dar n-am de gând.* La al patrulea nasture, apare linia roşie, iar eu ridic privirea şi îi zâmbesc timid.

— Înapoi pe teren sigur, murmură el.

Îmi plimb degetele pe dâra stacojie înainte să desfac ultimul buton. După cămaşă, trec la mâneci, desfăcându-i butonii negri şi lucioşi.

— Pot să-ţi dau cămaşa jos? întreb cu glas scăzut.

Încuviinţează din cap, cu ochii încă larg deschişi, iar eu întind mâinile şi îi trag cămaşa peste umeri. Christian îşi eliberează mâinile şi rămâne în faţa mea cu bustul gol. Acum, pare să-şi fi recăpătat echilibrul şi se uită la mine zâmbind, cu un aer sigur pe sine.

— Şi cu pantalonii mei cum rămâne, domnişoară Steele? întreabă, ridicând o sprânceană.

— În dormitor. Te vreau în pat.

— Serios? Domnişoară Steele, eşti insaţiabilă.

— Nu-mi dau seama de ce.

Îl iau de mână, îl scot din birou şi îl conduc în dormitorul lui. În cameră e răcoare.

— Ai deschis uşa de la balcon? întreabă, uitându-se la mine cu un aer încruntat.

— Nu.

Nu-mi amintesc să fi făcut asta. Ştiu că m-am uitat prin cameră când m-am trezit. Iar uşa sigur era închisă.

*La dracu'!* Sângele mi se scurge din obraji şi mă uit ţintă la Christian, cu gura căscată.

— Ce e? pufneşte el, încruntându-se la mine.

— Când m-am trezit... era cineva în cameră, şoptesc. Am crezut că e doar imaginaţia mea.

— Poftim? spune el cu un aer îngrozit.

Dă fuga pe balcon, aruncă o privire în jur, apoi revine în cameră şi încuie uşa.

— Eşti sigură? Cine? întreabă cu glas încordat.

— O femeie, cred. Era întuneric. Tocmai mă trezisem.

— Îmbracă-te, pufneşte el. Acum!

— Am hainele sus, scâncesc eu.

Deschide unul dintre sertarele comodei şi scoate o pereche de pantaloni de trening.

— Îmbracă-te cu ăştia.

Sunt mult prea mari, dar îmi dau seama că nu are rost să protestez.

Scoate şi un tricou pe care îl îmbracă imediat, apoi înhaţă telefonul de pe noptieră şi apasă pe două butoane.

— La dracu, încă e aici, şuieră el în receptor.

Aproximativ trei secunde mai târziu, Taylor şi unul dintre bodigarzi dau buzna în dormitor, iar Christian le povesteşte pe scurt ce s-a întâmplat.

— Acum cât timp? întreabă Taylor,

uitându-se la mine cu un aer foarte preocupat.

Încă are sacoul pe el. Omul ăsta nu doarme niciodată?

— Acum vreo zece minute, murmur eu, simţindu-mă vinovată, dar fără să-mi dau seama de ce.

— Ştie apartamentul cu ochii închişi, spune Christian. O duc pe Anastasia în altă parte. Se ascunde pe aici, pe undeva. Găsiţi-o. Când se întoarce Gail?

— Mâine-seară.

— Să nu vină aici până nu te asiguri că apartamentul e sigur, spune Christian. Ai înţeles?

— Da, domnule Grey. Va duceţi la Bellevue?

— Nu vreau să-i amestec pe părinţii mei în povestea asta. Fă-mi rezervare undeva.

— Am înţeles. Vă dau un telefon.

— Nu cumva exagerăm? întreb eu.

Christian se încruntă la mine.

— S-ar putea să aibă o armă, pufneşte el.

— Christian, stătea la capul patului. Ar fi putut să mă împuşte atunci, dacă asta îşi doreşte.

Christian tace câteva momente, probabil

să-şi recapete cumpătul, apoi, cu o voce ameninţător de calmă, spune:

— Nu sunt dispus să-mi asum un asemenea risc. Taylor, Anastasia are nevoie de nişte încălţări.

Christian intră în dressing-ul său enorm, iar bodigardul stă cu ochii pe mine. Nu-mi aduc aminte cum îl cheamă – poate Ryan. Din când în când, aruncă o privire spre hol şi spre ferestrele de la balcon. După câteva minute, Christian se întoarce îmbrăcat cu o pereche de blugi şi cu haina în dungi, iar pe umăr are o geantă de piele.

— Haide, spune el, punându-mi pe umeri o geacă de blugi.

Mă strânge cu putere de mână şi sunt nevoită să-l urmez cu paşi mari în living.

— Nu-mi vine să cred că se ascunde undeva în apartament, murmur, uitându-mă spre uşile de la balcon.

— E un apartament mare. Încă nu l-ai văzut pe tot.

— De ce n-o suni… să-i spui că vrei să stai de vorbă cu ea?

— Anastasia, e labilă psihic şi are o armă, răspunde el iritat.

— Aşa că, pur şi simplu, fugim de ea?

— Deocamdată, da.

— Şi dacă încearcă să-l împuşte pe Taylor?

— Taylor se pricepe la arme, spune el, părând să-şi piardă cumpătul. Ar trage mai repede decât ea.

— Ray a lucrat în armată. M-a învăţat şi pe mine să trag.

Christian ridică din sprâncene şi, preţ de o clipă, e foarte uimit.

— Ai pus mâna pe un pistol? întreabă el cu neîncredere.

— Da, spun eu cu un aer jignit. Ştiu să trag, domnule Grey, deci ai grijă. Nu trebuie să te fereşti doar de foste supuse nebune.

— O să ţin mine, domnişoară Steele, răspunde el scurt, uşor amuzat, iar eu mă bucur că, până şi în această situaţie extrem de tensionată, îl pot face să zâmbească.

Taylor vine şi el în holul de la intrare şi îmi înmânează valiza şi perechea de tenişi Converse negri. Sunt mirată că mi-a împachetat nişte haine şi îi zâmbesc timid, cu un aer plin de recunoştinţă, iar el îmi răspunde cu un surâs liniştitor. Nu mă pot împiedica să-l îmbrăţişez cu putere. E luat prin surprindere, iar, când îi dau drumul, e roşu în obraji.

— Ai grijă, îi şoptesc.

— Da, domnişoară Steele, bâiguie el.

Christian se încruntă la mine, apoi se uită întrebător la Taylor, care zâmbeşte foarte discret şi îşi aranjează cravata.

— Să mă suni să mă anunţi la ce hotel mi-ai făcut rezervare, îi spune Christian.

Taylor îşi vâră mâna în haină, îşi scoate portofelul şi îi dă lui Christian un card de credit.

— S-ar putea să aveţi nevoie de el când ajungeţi acolo.

Christian încuviinţează din cap.

— Te-ai gândit bine.

Vine şi Ryan.

— Sawyer şi Reynolds n-au găsit nimic, îi spune lui Taylor.

— Însoţeşte-i pe domnul Grey şi pe domnişoara Steele până la garaj, îi cere Taylor.

Garajul e pustiu. Mă rog, e aproape trei dimineaţa. Christian mă ajută să urc în R8-ul lui, pe locul pasagerului, apoi pune valiza şi geanta de umăr în portbagajul din faţa maşinii. Audi-ul de lângă ea e făcut praf – toate cauciucurile sunt tăiate, iar toată caroseria e pătată cu dâre de vopsea albă. Mă

trec fiorii şi îi sunt recunoscătoare lui Christian că mă duce în altă parte.

— O să vină o maşină nouă luni, îmi spune el mohorât, aşezându-se lângă mine.

— De unde ştia că e maşina mea?

Se uită la mine cu un aer neliniştit şi oftează.

— A avut şi ea un Audi A3. Cumpăr unul pentru fiecare dintre supusele mele – este una dintre cele mai sigure maşini din clasa ei.

Oh…

— Deci n-a fost tocmai un cadou de absolvire.

— Anastasia, deşi am sperat, n-ai fost niciodată supusa mea, deci, tehnic vorbind, chiar este un cadou de absolvire.

Iese de pe locul de parcare şi porneşte spre ieşire.

*Deşi a sperat. Vai, nu…* clatină trist din cap vocea mea interioară. Revenim tot timpul la asta.

— Încă mai speri? întreb eu în şoaptă.

Dar se aude soneria telefonului montat în maşină.

— Grey, răspunde Christian.

— Fairmont Olympic. Am făcut rezervarea

pe numele meu.

— Mulţumesc, Taylor. Şi ai grijă.

Taylor face o pauză.

— Da, domnule Grey, răspunde el calm în cele din urmă, iar Christian închide.

Străzile din Seattle sunt pustii, iar Christian merge cu viteză pe Fifth Avenue, spre I-5. Când ajunge pe autostradă, apasă acceleraţia la maximum, pornind spre nord. Accelerează atât de brusc, încât, preţ de câteva clipe, rămân lipită de scaun.

Îi arunc o privire. E adâncit în gânduri, învăluit într-o tăcere sumbră. Nu mi-a răspuns la întrebare. Se uită des în retrovizor şi îmi dau seama că verifică dacă suntem urmăriţi. Probabil că de aceea ne aflăm pe autostrada I-5. Am crezut că Fairmont e în Seattle.

Mă uit pe geam încercând să-mi pun ordine în gânduri – îmi simt mintea epuizată şi, în acelaşi timp, surescitată. Dacă Leila ar fi vrut să-mi facă rău, ar fi avut suficient timp pentru asta în dormitor.

— Nu. Acum, nu mai sper asta. Am crezut că e evident, îmi întrerupe Christian introspecţia, cu glas blând.

Mă uit la el, strângându-mi pe lângă corp

geaca de blugi, fără să-mi dau seama dacă răcoarea vine dinăuntrul meu sau de afară.

— Mă tem că... s-ar putea să nu-ţi fiu suficientă.

— Pentru mine, eşti mai mult decât suficientă. Dumnezeule, Anastasia, cum să-ţi dovedesc?

*Povesteşte-mi despre tine. Spune-mi că mă iubeşti.*

— De ce te-ai gândit că o să te părăsesc atunci când ţi-am zis că dr. Flynn mi-a povestit totul despre tine?

Oftează zgomotos, închizând ochii, şi tace o vreme.

— Nici nu-ţi imaginezi cât de depravat sunt, Anastasia. Şi nici nu vreau să-ţi vorbesc despre asta.

— Şi chiar crezi că te-aş părăsi, dacă aş afla? spun eu cu un aer neîncrezător, ridicând uşor tonul – oare nu înţelege că îl iubesc? Atât de proastă e părerea ta despre mine?

— Sunt sigur că ai să mă părăseşti, spune el trist.

— Christian... mi se pare foarte puţin probabil. Nu-mi pot imagina viaţa fără tine.

*Vreodată.*

— M-ai părăsit o dată. Nu vreau să trec iarăşi prin asta.

— Elena mi-a spus că s-a întâlnit cu tine sâmbăta trecută, şoptesc eu calm.

— Nu e adevărat, se încruntă el.

— Nu ai fost pe la ea după ce am plecat?

— Nu, pufneşte el iritat. Tocmai ţi-am spus că nu – şi nu-mi place să fiu pus la îndoială, mă mustră el. N-am fost nicăieri în weekendul trecut. Am stat acasă şi am asamblat planorul pe care mi l-ai făcut cadou. Mi-a luat o veşnicie, adaugă el calm.

Iarăşi mi se strânge inima. Doamna Robinson mi-a spus că s-a întâlnit cu el. E adevărat sau nu? A minţit. Dar de ce?

— Anastasia, în ciuda a ceea ce crede Elena, nu dau fuga la ea cu toate problemele mele. Nu dau fuga la nimeni. Poate că ai observat – nu sunt foarte vorbăreţ, spune el, strângând mai tare volanul.

— Carrick mi-a spus că n-ai vorbit timp de doi ani.

— Serios? răspunde el, iar buzele i se strâng într-o linie aspră.

— L-am cam tras de limbă, recunosc eu jenată, privind în pământ.

— Şi ce ţi-a mai povestit tata?

— Mi-a zis că mama ta a fost cea care te-a consultat atunci când ai fost adus la spital. După ce ai fost descoperit în apartamentul unde locuiai.

Mina lui Christian rămâne impasibilă… precaută.

— Mi-a spus şi că pianul te-a ajutat să-ţi revii. Şi Mia.

Buzele i se curbează într-un zâmbet afectuos la auzul numelui ei. După o clipă, spune:

— Avea cam şase luni când au adus-o. Eu am fost încântat. Elliot, nu tocmai. El deja fusese nevoit să facă faţă venirii mele. Mia era perfectă.

Veneraţia dulce şi tristă din glasul lui mă înduioşează.

— Desigur, acum nu mai e chiar aşa, bombăne el, iar eu îmi amintesc încercările ei reuşite din timpul balului de a ne dejuca intenţiile lascive.

Nu-mi pot stăpâni chicotitul, iar Christian îmi aruncă o privire piezişă.

— Ţi se pare amuzant, domnişoară Steele?

— Părea hotărâtă să ne ţină departe unul de celălalt.

Râde cu un aer nemulţumit.

— Şi i-a cam ieşit, spune el, întinzând mâna şi luându-mă de genunchi. Dar am ajuns aici în cele din urmă.

Zâmbeşte şi se uită iarăşi în retrovizor.

— Nu cred că am fost urmăriţi.

Iese de pe autostradă şi porneşte înapoi spre centrul oraşului.

— Pot să te întreb ceva în legătură cu Elena? îmi iau eu inima în dinţi, când ne oprim la un semafor.

Se uită la mine cu un aer precaut.

— Dacă trebuie, bombăne el, dar nu mă las abătută de iritarea lui.

— Mi-ai zis acum ceva vreme că te-a iubit într-un mod care ţi se părea acceptabil. Ce ai vrut să spui?

— Nu e evident? întreabă el.

— Pentru mine, nu.

— Nu mă puteam controla. Nu suportam să fiu atins. Nu suport nici acum. Pentru un adolescent de paisprezece-cincisprezece ani, în care urlă hormonii, a fost o perioadă dificilă. Mi-a oferit un mod prin care mă puteam elibera de tensiune.

*Oh!*

— Mia mi-a spus că erai un bătăuş.

— Doamne, ce familie guralivă am! De fapt,

tu îi faci să dea din casă.

Ne oprim la un alt semafor, iar el se uită la mine cu ochii mijiţi.

— Îi convingi să-ţi facă mărturisiri, clatină el din cap, cu fals dezgust.

— Sora ta mi-a făcut această destăinuire din proprie iniţiativă. Aş zice chiar că a fost foarte grijulie. Îi era teamă ca nu cumva să sari la bătaie dacă nu m-ai fi câştigat la licitaţie, bombăn eu cu un aer indignat.

— Vai, iubito, nu era niciun pericol: nu te-aş fi lăsat nici în ruptul capului să dansezi cu altcineva.

— L-ai lăsat pe dr. Flynn.

— El întotdeauna e excepţia de la regulă.

Christian intră pe aleea impresionantă, plină de verdeaţă, a hotelului Fairmont Olympic şi parchează aproape de intrare, lângă o ciudată fântână arteziană.

— Haide!

Se dă jos din maşină şi scoate bagajul. Un valet se apropie în grabă de noi – cu siguranţă e surprins de ora sosirii noastre. Christian îi aruncă cheile de la maşină.

— Avem o rezervare pe numele Taylor, spune el.

Valetul încuviinţează din cap şi nu-şi poate

stăpâni încântarea de a urca într-un Audi R8. După ce maşina demarează, Christian mă ia de mână şi mă conduce în holul de la intrare.

Stând alături de el la biroul de recepţie, mă simt extrem de caraghioasă. Iată-mă la cel mai renumit hotel din Seattle, îmbrăcată cu o geacă de blugi cu câteva numere mai mari, pantaloni de trening prea largi şi un tricou ponosit, alături de acest zeu grec elegant şi chipeş. Nu e de mirare că recepţionera se uită de la unul la altul, ca şi când ceva nu se leagă. Desigur, e copleşită de prezenţa lui Christian, şi îmi dau ochii peste cap când o văd înroşindu-se şi bâlbâindu-se. *Doamne, îi tremură mâinile.*

— Aveţi… nevoie de o mână de ajutor… la bagaje, domnule Taylor? întreabă ea, îmbujorându-se încă o dată.

— Nu, doamna Taylor şi cu mine ne descurcăm.

*Doamna Taylor!* Dar nu port verighetă. Duc mâinile la spate.

— Aveţi rezervat apartamentul Cascadă, domnule Taylor, la etajul unsprezece. Băiatul de serviciu o să vă ajute cu bagajele.

— Ne descurcăm şi singuri, răspunde el

scurt. Unde sunt lifturile?

Domnişoara Roşie ca Racul îi explică, iar Christian mă ia de mână şi pornim într-acolo. Arunc o privire prin holul somptuos, plin de fotolii cu tapiserie foarte pufoasă. Nu e nimeni în hol, cu excepţia unei femei brunete care stă pe o canapea confortabilă, dându-i de mâncare căţeluşului westie. Când trecem pe lângă ea, se uită la noi şi zâmbeşte. Deci în acest hotel e permis accesul cu animale de companie? Mi se pare ciudat pentru un hotel atât de luxos!

Apartamentul are două dormitoare, o sufragerie şi o cameră de zi enormă, dotată cu un pian cu coadă şi cu un şemineu în care arde un buştean. *Doamne... E m*ai mare decât apartamentul meu.

— Ei bine, doamnă Taylor, nu ştiu ce vrei tu, dar eu chiar aş bea ceva, spune Christian, încuind uşa în urma lui.

Intră în dormitor, aşează valiza şi geanta de umăr pe divanul de lângă patul enorm, cu patru stâlpi, apoi mă conduce în living, unde focul arde cu vioiciune. E o privelişte îmbucurătoare. Mă apropii să-mi încălzesc mâinile, în timp ce Christian toarnă ceva de băut pentru amândoi.

— Armagnac?

— Te rog.

După câteva clipe, mi se alătură şi îmi întinde un pahar de cristal, în care a turnat două degete de coniac.

— Ce zi am avut!

Încuviinţez din cap, iar ochii lui cenuşii mă privesc întrebător, cu un aer preocupat.

— Mă simt bine, şoptesc eu pe un ton liniştitor. Tu?

— Ei bine, în clipa asta, vrea să-mi beau coniacul, iar apoi, dacă nu eşti prea obosită, să te duc în pat şi să mă pierd în tine.

— Cred că se poate rezolva, domnule Taylor, îi zâmbesc eu timid, în timp ce el îşi descalţă pantofii şi îşi dă jos şosetele.

— Doamnă Taylor, nu-ţi mai muşca buza, şopteşte, iar eu mă îmbujorez, ducând paharul la gură.

Armagnac-ul catifelat îmi alunecă pe gât, lăsând în urmă o arsură delicioasă. Mă uit la Christian. Soarbe din pahar, uitându-se la mine, cu ochi întunecaţi şi înfometaţi.

— Nu încetezi să mă uimeşti, Anastasia. După o zi precum cea de azi – de fapt, precum cea de ieri –, nu te plângi şi nu fugi mâncând pământul. Te admir. Eşti foarte

puternică.

— Eşti un motiv foarte bun ca să rămân pe loc, murmur eu. Ţi-am spus, Christian, n-am să plec de lângă tine, orice ai fi făcut. Ştii ce simt pentru tine.

Buzele i se strâng, dând de înţeles că se îndoieşte de vorbele mele, iar fruntea i se încruntă, ca şi când l-ar durea să mă audă vorbind aşa. Oh, Christian, ce aş putea face ca să-ţi dai seama ce simt?

*Lasă-l să te bată,* mă ia în râs vocea interioară, dar îi răspund cu o privire încruntată.

— Unde ai să pui portretele pe care mi le-a făcut José? încerc eu să destind atmosfera.

— Depinde, îmi răspunde, iar pe buze i se aşterne un zâmbet discret – în mod evident, e un subiect mult mai plăcut pentru el.

— De ce anume?

— De împrejurări? spune el cu un aer misterios. Expoziţia nu s-a terminat, aşa că nu trebuie să mă hotărăsc foarte curând.

Înclin capul într-o parte şi mijesc ochii.

— N-ai decât să te uiţi mustrător la mine, doamnă Taylor. Nu-ţi spun nimic, mă tachinează el.

— S-ar putea să te torturez ca să-ţi smulg

adevărul.

Ridică o sprânceană.

— Zău aşa, Anastasia, n-ar trebui să faci promisiuni pe care nu le poţi îndeplini.

Ah, deci asta crede despre mine? Pun paharul pe policioara şemineului, întind mâna şi, spre marea lui surprindere, îi iau paharul şi îl aşez lângă al meu.

— Mai vedem, murmur eu.

Cu multă îndrăzneală – de la coniac, fără îndoială –, îl iau de mână şi îl trag spre dormitor. Mă opresc lângă marginea patului. Christian încearcă să-şi ascundă amuzamentul.

— Acum, că m-ai adus aici, ce ai de gând să faci cu mine, Anastasia? mă tachinează el cu glas scăzut.

— Mai întâi, am să te dezbrac. Vreau să termin ce am început mai devreme.

Îl apuc de reverele hainei, având grijă să nu-l ating, iar el nu se clinteşte, dar îşi ţine respiraţia. Cu mişcări lente, îi împing haina de pe umeri, iar el se uită ţină la mine. În ochii lui nu se mai citeşte nicio urmă de umor – sunt din ce în ce mai mari, sfredelindu-mă cu un aer ce pare precaut şi plin de dorinţă. Dar privirea lui poate fi

interpretată în atâtea feluri. *Oare la ce se gândeşte*? Îi pun haina pe divan.

— Acum, tricoul, şoptesc eu, apucându-l de marginea de jos.

Christian îmi vine în întâmpinare, ridicând braţele şi dându-se un pic în spate, să-mi fie mai uşor să-i scot tricoul. După aceea, rămâne cu privirea aţintită la mine, îmbrăcat doar cu blugii, care îi atârnă provocator pe şolduri, dând la iveală betelia boxerilor.

Privirea mea înfometată îi mângâie abdomenul musculos, pe care încă se mai văd urmele de ruj, apoi se ridică spre pectorali. Nu-mi doresc decât să-mi plimb limba pe părul lui de pe piept, să-i simt gustul.

— Şi acum? şopteşte el cu ochi scăpărători.

— Vreau să te sărut aici, îi răspund, plimbându-mi degetul peste abdomenul lui, de la o margine a bazinului la cealaltă.

Buzele i se întredeschid şi inspiră adânc.

— N-am să te opresc, îmi şopteşte.

Îl iau de mână.

— Atunci ar fi mai bine să te întinzi, murmur, trăgându-l uşor spre marginea patului cu patru stâlpi.

Are un aer tulburat, şi îmi trece prin minte că poate nimeni nu a mai avut control asupra lui după… ea. Nu, *nu vreau să mă gândesc la asta.*

Ridicând cuvertura, se aşează pe marginea patului, privindu-mă fix şi aşteptând cu un aer precaut şi serios. Rămân în picioare în faţa lui şi îmi dau jos geaca de blugi, lăsând-o pe podea, apoi îmi dau jos şi pantalonii de trening.

Îşi mângâie vârful degetelor. Îmi dau seama că abia aşteaptă să mă atingă, dar îşi înfrânează impulsul. Inspir adânc şi, cu multă îndrăzneală, apuc marginea tricoului şi îl trag peste cap, rămânând goală în faţa lui. Rămâne cu ochii aţintiţi în ochii mei, dar înghite în sec, iar buzele i se întredeschid.

— Anastasia, eşti Afrodita, murmură el.

Îi cuprind faţa în mâini, îi dau capul pe spate şi îl sărut, iar el geme. Mă înşfacă de şolduri şi, într-o clipă, sunt prinsă sub el, iar picioarele lui le desfac pe ale mele şi îi simt bazinul atingându-mi pelvisul. Mă sărută frenetic, iar limbile ni se împletesc sălbatic. Mâna lui mi se plimbă pe coapse şi pe şolduri, trece peste pântece şi ajunge la sân, mângâindu-l şi frământându-l, trăgându-l

aţâţător de sfârc.

Gem şi îmi împing pelvisul în al lui, savurând frecarea delicioasă de prohabul lui şi de erecţia lui din ce în ce mai puternică. Se opreşte din mângâiat şi se uită la mine cu un aer tulburat şi cu respiraţia întretăiată. Îşi împinge bazinul în mine, să-i simt mădularul tare… Da. *Acolo…*

Închid ochii şi gem, iar el se împinge încă o dată în mine, dar de data asta mă trag în spate, savurând geamătul şi sărutarea lui. Apoi îşi continuă această tortură lentă şi delicioasă, frecându-se de mine şi aşteptând ca eu să mă frec de el. Şi are dreptate, a mă pierde în el e o experienţă atât de intensă, încât face să dispară totul în jur. Toate grijile mele s-au evaporat.

Sunt cu el aici şi acum – sângele îmi cântă în vene, duduindu-mi în urechi, acompaniat de respiraţiile noastre întretăiate. Îmi înfig mâinile în părul lui şi îl ţin aproape de gura mea, devorându-l, iar limba mea e la fel de lacomă ca a lui. Îmi cobor mâinile pe braţele lui, apoi pe şale, până la betelia blugilor, şi îmi vâr sub ea degetele lacome şi îndrăzneţe, îndemnându-l să continue şi să uite de tot, în afară de noi.

— Mă înnebuneşti, Ana, şopteşte el dintr-odată, dezlipindu-se de mine şi ridicându-se în genunchi.

Îşi dă jos blugii şi îmi întinde un prezervativ.

— Mă vrei, iubito, iar eu te vreau pe tine. Ştii ce trebuie să faci.

Cu degete nerăbdătoare şi îndemânatice, rup ambalajul şi îi pun prezervativul. Se uită la mine zâmbind, cu gura întredeschisă, cu ochii de un cenuşiu ceţos plini de promisiuni carnale. Se apleacă, îşi freacă nasul de al meu cu ochii închişi, apoi intră încet şi delicios în mine.

Îl apuc de braţe şi ridic bărbia, savurând sentimentul plenar că sunt posedată. Îşi plimbă dinţii pe bărbia mea, iese şi iarăşi se adânceşte în mine – atât de lent, atât de dulce, atât de tandru –, trupul lui apăsându-l pe al meu, cu mâinile sprijinite de o parte şi de alta a feţei mele.

— Mă faci să uit de tot. Eşti cea mai bună terapie, murmură el, mişcându-se într-un ritm dureros de lent, savurând fiecare centimetru din mine.

— Te rog, Christian, mai repede, şoptesc

eu nerăbdătoare.

— Oh, nu, iubito. Te vreau încet.

Mă sărută tandru, muşcându-mi uşor buza de jos şi sorbindu-mi gemetele blânde.

Îmi înfig mâinile în părul lui şi mă las în voia ritmului său, iar trupul meu urcă încet şi sigur din ce în ce mai sus, iar în cele din urmă ajunge pe culme şi coboară vertiginos, strângându-l cu putere între picioare.

— Oh, Ana, murmură el, dându-şi drumul, iar numele meu e o adevărată binecuvântare pe buzele lui.

Mă ţine în braţe, cu capul sprijinit pe pântecele meu, iar degetele mele îi mângâie părul dezordonat – stăm aşa o vreme îndelungată. E foarte târziu şi sunt atât de obosită, dar vreau să mă bucur de clipele calme de după ce am făcut dragoste cu Christian Grey, pentru că asta am făcut: dragoste cu pasiune.

Am parcurs un drum lung împreună într-o perioadă atât de scurtă. S-au întâmplat atât de multe, încât mi-e greu să le asimilez. Asaltată de toate detaliile perverse ale trecutului său, pierd din vedere călătoria simplă şi sinceră pe care a început-o cu

mine.

— N-am să mă satur niciodată de tine. Să nu pleci de lângă mine, şopteşte el şi mă sărută pe pântece.

— N-am să plec nicăieri, Christian, dar parcă îmi aduc aminte că şi eu voiam să te sărut pe burtă, bombăn eu cu un aer somnoros.

Simt cum buzele i se arcuiesc într-un zâmbet.

— Acum, nimic nu te împiedică, iubito.

— Sunt atât de obosită, încât nu cred că pot să mă mişc.

Christian oftează, se răsuceşte alene şi se aşează lângă mine, sprijinindu-se în cot şi trăgând pătura peste noi. Se uită la mine cu ochi strălucitori, plini de iubire şi tandreţe.

— Dormi, iubito.

Mă sărută pe păr şi îşi petrece braţul în jurul meu, iar eu mă adâncesc în somn.

Când deschid ochii, camera e scăldată în lumină. Clipesc şi îmi simt capul greu fiindcă n-am dormit suficient. *Unde mă aflu? Ah, la hotel…*

— Bună, şopteşte Christian, zâmbindu-mi drăgăstos.

Stă întins lângă mine, complet îmbrăcat, pe cuvertură. Oare de cât timp stă aşa? M-a studiat? Dintr-odată, mă simt ruşinată şi mă înroşesc sub privirea lui fixă.

— Bună, murmur, recunoscătoare că sunt întinsă pe burtă. De cât timp te uiţi la mine?

— Aş putea să mă uit la tine în timp ce dormi ore în şir, Anastasia. Dar nu m-am întins lângă tine decât de vreo cinci minute.

Se apleacă şi mă sărută tandru.

— Dr. Greene o să ajungă în scurtă vreme.

— Oh.

Uitasem de iniţiativa nepotrivită a lui Christian.

— Ai dormit bine? mă întreabă cu glas blând. Mie aşa mi s-a părut, la cât ai sforăit.

*Aha, Cincizeci de Vicii are chef să mă tachineze.*

— Nu sforăi! pufnesc eu.

— Aşa-i, nu sforăi, îmi răspunde el cu un zâmbet poznaş.

Dâra estompată de ruj încă i se mai vede la baza gâtului.

— Ai făcut duş?

— Nu, te-am aşteptat pe tine.

— Ah… bine.

— Ce oră e?

— Zece şi un sfert. Nu m-a lăsat inima să te trezesc mai devreme.

— Mi-ai zis că n-ai inimă.

Zâmbeşte cu un aer trist, dar nu spune nimic.

— A venit micul dejun: pentru tine, clătite şi bacon. Hai, scoală-te, încep să mă simt singur.

Îmi dă o palmă peste fund, făcându-mă să tresar, apoi se ridică din pat.

*Hm... Idee*a lui Christian despre tandreţe.

Mă întind şi îmi dau seama că mă dor toate oasele... fără îndoială, rezultatul sexului, dansului şi umblatului în pantofi cu toc scumpi. Mă dau jos din pat şi intru în baia luxoasă, rememorând evenimentele din ziua precedentă. După ce mă spăl, îmi iau pe mine unul dintre halatele pufoase care atârnă în cuierul de alamă.

Leila, tânăra care seamănă cu mine, este cea mai tulburătoare imagine care îmi vine în minte – precum şi prezenţa ei fantomatică în dormitorul lui Christian. De ce venise acolo? Pentru mine? Pentru Christian? Ce voia să facă? Şi de ce dracu' mi-o fi făcut praf maşina?

Christian mi-a spus că o să primesc un

nou Audi, la fel ca toate supusele lui. E un gând care îmi displace, dar, întrucât am fost atât de generoasă cu banii pe care mi i-a dat, nu prea am de ales.

Mă duc în living, dar Christian nu e acolo. Îl găsesc în sufragerie şi mă aşez, recunoscătoare pentru micul dejun generos întins pe masă. Christian citeşte ziarele de duminică şi bea cafea – şi-a terminat porţia. Mă întâmpină cu un zâmbet.

— Mănâncă. Azi o să ai nevoie de energie, mă tachinează el.

— Pentru ce? O să mă încui în dormitor?

Zeiţa mea intimă se trezeşte brusc – are părul răvăşit şi un aer de „proaspăt fututã".

— E o idee tentantă, dar mă gândeam să ieşim la plimbare. Să luăm nişte aer.

— E sigur? întreb eu pe un ton inocent, încercând fără succes să-mi ascund ironia din glas.

Christian se înnegurează, iar buzele i se crispează.

— Acolo unde mergem, da. Şi nu-i de glumă cu asta, adaugă el aspru, mijind ochii.

Mă îmbujorez şi mă uit la micul dejun. N-am chef de mustrări după tot ce s-a întâmplat ieri. Mănânc în tăcere, cu un aer

bosumflat.

Vocea mea interioară clatină dojenitor din cap. Domnul meu Învechit în Rele nu glumeşte când vine vorba de siguranţa mea – ar fi trebuit să ştiu asta până acum. Aş vrea să-mi dau ochii peste cap, dar mă abţin.

Bine, sunt obosită şi irascibilă. Ieri a fost o zi lungă şi n-am dormit suficient. Cum, oh, cum reuşeşte el să fie atât de în formă? Viaţa nu e dreaptă.

Se aud ciocănituri în uşă.

— Cred că e doctorul cel bun, mormăie Christian, încă iritat de ironia mea.

Se ridică încet de la masă.

De ce nu putem avea o dimineaţă normală şi calmă? Oftez din rărunchi, lăsând pe masă jumătate din micul dejun, şi mă ridic să-l salut pe doctorul Depo-Provera.

Suntem în dormitor, iar dr. Greene se uită la mine cu gura căscată. E îmbrăcată mai puţin elegant decât data trecută – o bluză şi un pulover din caşmir de un roz pal şi pantaloni negri –, iar părul blond îi e desfăcut.

— Nu le-ai mai luat, pur şi simplu?

Mă înroşesc, simţindu-mă foarte ridicol.

— Da, răspund eu – oare vocea mea ar putea fi mai spăsită de atât?

— Ai putea fi însărcinată, spune ea pe un ton neutru.

*Cum?* Simt că lumea se prăbuşeşte în jurul meu. Vocea mea interioară se trânteşte la pământ vomitând, şi cred că o să mi se facă greaţă şi mie. *Nu!*

— Poftim, mergi şi fă pipi în asta.

Azi e foarte serioasă – n-are pic de indulgenţă.

Cu un aer supus, iau micul recipient de plastic pe care mi l-a întins şi pornesc ameţită spre baie. Nu. Nu. *Nu.* Nu se poate… Nu se poate… Te rog, nu! Nu!

Cum o să reacţioneze Cincizeci de Vicii? Mă fac palidă la faţă. O să-şi iasă din fire.

*Nu, te rog!* mă rog eu în şoaptă.

Mă întorc şi îi dau doctoriţei Greene proba de urină, iar ea vâră cu grijă în ea un beţişor alb.

— Când ţi-a venit ciclul?

Cum să mă gândesc la asemenea detalii, când tot ce pot să fac e să mă holbez cu spaimă la beţişorul alb?

— Ăă… Miercuri? Nu cea care tocmai a trecut, cea dinainte. Pe întâi iunie.

— Şi de când nu ţi-ai mai luat pilula?

— De duminică. De duminica trecută.

Îşi ţuguie buzele.

— Atunci ar trebui să fie în regulă, spune ea tăios. După expresia ta, îmi dau seama că o sarcină neprogramată n-ar fi o veste bună. Aşa că medroxiprogesteronul e o idee bună, dacă nu-ţi poţi aminti să-ţi iei pastila în fiecare zi.

Se uită la mine cu asprime, şi simt că mă chircesc sub privirea ei autoritară. Doctoriţa ridică beţişorul alb şi se uită la el cu atenţie.

— E în regulă. Încă nu eşti la ovulaţie, deci, dacă ţi-ai luat precauţiile necesare, n-ai cum să fi rămas însărcinată. Iar acum, să-ţi fac o mică descriere a acestei injecţii. Data trecută, n-am luat-o în calcul din pricina efectelor adverse, dar, sinceră să fiu, efectele adverse ale unui copil sunt mult mai numeroase şi se întind pe ani de zile.

Zâmbeşte, mulţumită de sine şi de glumiţa ei, dar nu-i pot răspunde – sunt prea zăpăcită.

Dr. Greene se lansează într-o amplă expunere a efectelor secundare, iar eu stau nemişcată, paralizată de un sentiment de uşurare, fără să ascult o vorbă din ce spune.

Cred că mai degrabă aş suporta un număr nesfârşit de femei necunoscute la căpătâiul patului decât să-i mărturisesc lui Christian că s-ar putea să fiu însărcinată.

— Ana! spune dr. Greene pe un ton autoritar. Să trecem la treabă!

Vocea ei mă smulge din reverie, iar eu îmi ridic mâneca halatului cu un aer supus.

Christian închide uşa în urma ei şi se uită cu un aer îngrijorat la mine:

— Totul e în regulă?

Încuviinţez, iar el înclină capul într-o parte, cu o mină preocupată.

— Anastasia, ce s-a întâmplat? Ce ţi-a spus dr. Greene?

Clatin din cap.

— O să-şi facă efectul în şapte zile, bâigui eu.

— În şapte zile?

— Da.

— Ana, ce nu e în regulă?

Înghit în sec.

— N-ai de ce să-ţi faci griji. Te rog, Christian, să nu mai vorbim despre asta.

Christian se apropie de mine, mă ia de bărbie, dându-mi capul pe spate, şi se uită

ţintă în ochii mei, încercând să-mi descifreze spaima.

— Spune-mi, insistă el.

— N-am ce să-ţi spun. Aş vrea să mă îmbrac, răspund eu, retrăgându-mi bărbia din mâna lui.

Oftează şi îşi trece o mână prin păr, încruntându-se la mine.

— Hai să facem duş, spune el în cele din urmă.

— Da, sigur, murmur, iar buzele lui se crispează.

— Vino, spune el posomorât, apucându-mă strâns de mână.

Porneşte spre baie, iar eu îl urmez. Se pare că nu eu am o stare proastă. Christian porneşte duşul, apoi se dezbracă repede şi se întoarce spre mine.

— Nu-mi dau seama dacă te-a supărat ceva sau dacă eşti morocănoasă pentru că ai dormit prea puţin, spune el, desfăcându-mi cordonul halatului. Dar vreau să-mi spui. Imaginaţia nu mă ajută deloc şi nu-mi place asta.

Îmi dau ochii peste cap, iar el se încruntă la mine, mijind ochii. *Mama mă-sii! Bine... îţi spun.*

— Dr. Greene m-a mustrat că nu mi-am luat pilula. Mi-a zis că s-ar putea să fiu însărcinată.

— Ce?

Se face palid la faţă, iar mâinile îi înlemnesc. Se uită la mine cu o mină speriată.

— Dar nu sunt. Mi-a făcut un test. Am fost şocată, asta-i tot. Nu pot să cred că am fost atât de proastă.

Se relaxează în mod vizibil.

— Sigur nu eşti însărcinată?

— Sigur.

Răsuflă uşurat.

— Doamne, îmi dau seama că o veste ca asta poate fi foarte tulburătoare.

Mă încrunt… Tulb*urătoare?*

— Am fost mai îngrijorată de reacţia ta.

Se încruntă la mine contrariat.

— Reacţia mea? Mă rog, sigur că mă simt uşurat… ar fi culmea indiferenţei şi a impoliteţii să te las însărcinată.

— Atunci poate că ar fi bine să ne abţinem, pufnesc eu.

Se uită la mine dezorientat, ca şi când aş fi un fel de experiment ştiinţific.

— Eşti în toane proaste în dimineaţa asta.

— Am fost şocată, asta-i tot, repet eu cu o mină bosumflată.

Apucându-mă de reverele halatului, mă îmbrăţişează afectuos, mă sărută pe păr şi îmi lipeşte capul de pieptul lui. Sunt distrasă de părul lui de pe piept, care îmi gâdilă obrazul. Oh, de-aş putea să-mi frec nasul de el.

— Ana, nu-s obişnuit cu aşa ceva, murmură el. Înclinaţia mea naturală e să te cert, dar nu cred că vrei aşa ceva.

*Dumnezeule mare!*

— Nu, nu vreau. În schimb, asta mă ajută, răspund eu, strângându-l şi mai tare în braţe.

Stăm aşa o veşnicie, într-o îmbrăţişare ciudată, Christian gol, iar eu înfăşurată în halat. Sunt copleşită de onestitatea lui. Nu ştie nimic despre relaţii, şi nici eu – cu excepţia lucrurilor pe care le-am învăţat de la el. Ei bine, mi-a cerut încredere şi răbdare; poate că la fel ar trebui să fac şi eu.

— Hai să facem duş, spune el în cele din urmă, dându-mi drumul.

Făcând un pas în spate, îmi dă jos halatul, după care îl urmez sub şuvoiul de apă, ţinând faţa în sus. E loc pentru amândoi sub

discul uriaş al duşului. Christian ia şamponul şi începe să se spele pe cap, apoi mi-l întinde şi mie.

*Vai, ce bine el* Închid ochii şi mă las în voia apei purificatoare şi binefăcătoare. În timp ce îmi curăţ părul de clăbuc, îi simt mâinile pe mine, săpunindu-mi trupul: umerii, braţele subsuorile, sânii şi spatele. Mă întoarce uşor cu spatele şi mă lipeşte de el, mângâindu-mi pântecele, apoi degetele lui îndemânatice îmi coboară între picioare – *hm* – şi pe fese. Oh, ce plăcut şi ce intim e. Mă întoarce iarăşi cu faţa la el.

— Poftim, îmi spune el în şoaptă, întinzându-mi gelul de duş. Vreau să-mi speli dârele de ruj.

Fac ochii mari şi îi arunc o privire. Se uită ţintă la mine, ud şi frumos, iar ochii lui minunaţi, de un cenuşiu-deschis, nu dau nimic în vileag.

— Să nu te îndepărtezi de linie, te rog, murmură el pe un ton încordat.

— Bine, şoptesc eu, încercând să înţeleg sensul rugăminţii lui – să-l ating pe marginea zonei interzise.

Îmi torn puţin gel de duş în palmă, îmi frec uşor palmele, apoi mi le aşez pe umerii lui şi

spăl dâra de ruj de pe fiecare parte. Christian rămâne nemişcat şi închide ochii, cu chipul impasibil, dar respiră precipitat, şi ştiu că nu e plăcere, ci teamă – ceea ce mă doare.

Cu degete tremurătoare, urmăresc linia care îi coboară de o parte şi de alta a trunchiului, săpunind şi frecând cu grijă, iar el înghite, cu maxilarul încordat, ca şi când ar avea dinţii încleştaţi. *Oh!* Inima mi se strânge şi mi se pune un nod în gât. *Oh, nu, îmi vine să plâng.*

Mă opresc să mai pun nişte săpun în palmă şi simt că se relaxează. Nu mă pot uita la el. Nu suport să-i văd suferinţa – e prea mult. Înghit în sec.

— Gata? şoptesc eu pe un ton vădit încordat.

— Da, murmură el cu vocea răguşită, plină de teamă.

Îmi lipesc palmele de laturile trunchiului său, iar el se încordează din nou.

E prea mult. Sunt copleşită de încrederea lui în mine – copleşită de frica lui, de răul care i-a fost făcut acestui bărbat frumos şi pervertit.

Ochii mi se umezesc, iar lacrimile mi se preling pe obraji, contopindu-se cu apa

duşului. *Oh, Christian! Cine ţi-a făcut asta?*

Diafragma i se contractă rapid, în ritmul respiraţiei sale precipitate, iar trupul îi este rigid, emanând valuri de tensiune pe măsură ce mâinile mele coboară de-a lungul liniei, făcând-o să dispară. Vai, dacă aş putea să-ţi şterg suferinţa, n-aş sta pe gânduri – aş face orice –, şi nu-mi doresc decât să-ţi sărut fiecare cicatrice, să şterg cu sărutări toţi anii îngrozitori în care ai fost neglijat. Dar ştiu că nu pot, iar lacrimile mi se preling nestingherite pe obraji.

— Nu. Te rog, nu plânge, murmură el cu suferinţă în glas, strângându-mă în braţe. Te rog, nu plânge pentru mine.

Dar izbucnesc în hohote de plâns şi îmi lipesc faţa de gâtul lui, gândindu-mă la băieţelul pierdut într-o mare de suferinţă – speriat, neglijat, abuzat, chinuit înfiorător.

Dezlipindu-se de mine, îmi cuprinde capul în palme, îl dă uşor pe spate şi mă sărută.

— Nu plânge, Ana, te rog, îmi şopteşte. S-a întâmplat cu mult timp în urmă. Îmi doresc să mă atingi, dar, pur şi simplu, nu pot suporta. E prea mult. Te rog, te rog să nu plângi.

— Şi eu vreau să te ating. Mai mult decât

îţi închipui. Să te văd aşa… suferind şi temător, Christian… mă răneşte profund. Te iubesc atât de mult.

— Ştiu, ştiu, şopteşte el, mângâindu-mi buza de jos cu degetul.

— Eşti foarte uşor de iubit, nu-ţi dai seama?

— Nu, iubito, nu-mi dau seama.

— Dar eşti. Iar eu te iubesc, la fel ca şi familia ta. La fel ca Elena şi Leila – ţi-o arată într-un mod ciudat, dar te iubesc. Meriţi asta.

— Opreşte-te, spune el, punând un deget pe buzele mele şi clătinând din cap, cu o mină chinuită. Nu pot asculta lucrurile astea. Sunt un nimeni, Anastasia. Sunt gol pe dinăuntru. N-am inimă.

— Ba da, ai. Şi o vreau. Pe toată. Eşti un om bun, Christian, un om foarte bun. Să nu te îndoieşti niciodată de asta. Gândeşte-te la câte lucruri ai făcut… la cât de mult ai realizat, scâncesc eu. Gândeşte-te la ce ai făcut pentru mine… la ce ai renunţat pentru mine. Ştiu… ştiu ce simţi pentru mine.

Se uită la mine cu ochi mari şi speriaţi, şi nu se aude decât şuierul constant al duşului.

— Mă iubeşti, şoptesc eu.

Ochii lui devin şi mai mari, iar buzele i se întredeschid. Inspiră adânc, de parcă ar fi rămas fără aer. Aer, un aer chinuit – vulnerabil.

— Da, aşa e, murmură el.

# Capitolul 9

Nu-mi pot stăpâni bucuria. Vocea interioară se uită la mine cu gura căscată – într-o tăcere uluită –, iar eu, cu un zâmbet până la urechi, mă uit cu drag în ochii mari şi chinuiţi ai lui Christian.

Confesiunea lui şoptită şi blândă apelează la un nivel profund din mine, ca şi când ar căuta izbăvire – aceste trei cuvinte ale sale sunt mana mea cerească. Ochii mi se umplu iarăşi de lacrimi. *Da, mă iubeşti. Ştiu că mă iubeşti.*

Sunt copleşită de un puternic sentiment de eliberare, ca şi când mi-aş fi luat de pe suflet o imensă piatră de moară. Acest bărbat frumos şi pervertit, la care mă gândeam cândva ca la eroul meu romantic – puternic, solitar, misterios –, are toate aceste trăsături, dar, în acelaşi timp, e fragil, înstrăinat şi chinuit de dispreţul de sine. Sufletul mi-e plin de bucurie, dar şi de suferinţă, căci îmi dau seama cât îi e de greu. Şi, în clipa asta, ştiu că sufletul meu e suficient de mare

pentru amândoi. Sper că sufletul meu e suficient de mare pentru amândoi.

Ridic mâna, îi mângâi faţa frumoasă şi dragă şi îl sărut tandru, punând în această uniune dulce toată iubirea mea pentru el. Aş vrea să-l devorez sub şuvoiul de apă al duşului. Christian geme şi mă strânge în braţe, ţinându-mă ca şi când aş fi aerul de care are nevoie.

— Oh, Ana, şopteşte el răguşit. Te vreau, dar nu aici.

— Da, murmur eu cu pasiune pe buze.

Opreşte duşul şi mă ia de mână, scoţându-mă din cabină şi înfăşurându-mă în halat. Ia un prosop pe care şi-l leagă în jurul şoldurilor, apoi ia unul mai mic şi începe să-mi şteargă părul cu mişcări blânde. După ce termină, îmi leagă prosopul pe cap – mă uit în oglinda mare de deasupra chiuvetei şi pare că port un batic, ceea ce îmi dă o idee.

— Pot să fac şi eu la fel?

Christian încuviinţează din cap, cu toate că fruntea i se încreţeşte. Iau un prosop pufos din teancul de pe măsuţa de toaletă şi, ridicându-mă pe vârfuri, încep să-i şterg părul. Se apleacă în faţă, uşurându-mi sarcina, şi îmi zâmbeşte de sub prosop ca un

băieţel.

— De mult timp nu mi-a mai făcut cineva asta. De foarte mult timp, murmură el, apoi se încruntă. De fapt, cred că nu mi-a şters nimeni părul până acum.

— Nici Grace? Nu te ştergea când erai mic?

Clatină din cap, îngreunându-mi treaba.

— Nu. Mi-a respectat limitele încă din prima zi, cu toate că era dureros pentru ea. Am fost un copil foarte independent, spune el cu glas scăzut.

Simt un mic junghi în coaste, gândindu-mă la un copilaş cu păr arămiu care are grijă de sine pentru că nu-i pasă nimănui de el. E un gând nespus de trist. Dar nu vreau ca melancolia să ne saboteze intimitatea.

— Ei bine, mă simt onorată, îl tachinez eu cu blândeţe.

— Aşa şi trebuie, domnişoară Steele. Sau poate că eu ar trebui să mă simt onorat.

— Se înţelege de la sine, domnule Grey, răspund eu ironic.

După ce termin cu părul, iau alt prosop şi mă aşez în spatele lui. Privirile ni se întâlnesc în oglindă, iar aerul lui precaut şi întrebător mă obligă să vorbesc.

— Pot să încerc ceva?

După o clipă, încuviinţează din cap. Cu grijă şi foarte blând, îi plimb prosopul moale pe braţul stâng, ştergând picăturile de apă presărate pe piele. Ridic privirea, să-i văd expresia în oglindă, iar el clipeşte cu ochi scăpărători.

Mă aplec în faţă şi îi sărut bicepsul, iar buzele i se întredeschid infinitezimal. Îi şterg la fel şi celălalt braţ, înşirându-i sărutări pe biceps, iar pe buze i se aşterne un zâmbet discret. Cu multă grijă, îi şterg spatele, iar dâra de ruj încă e vizibilă – nu am apucat să-l spăl acolo.

— Şterge-mi tot spatele, spune el cu glas scăzut.

Inspiră adânc şi închide strâns ochii, iar eu îl şterg cu mişcări rapide, având grijă să-l ating doar cu prosopul.

Are un spate atât de atrăgător – umeri laţi şi proeminenţi, cu toţi muşchii bine reliefaţi. Chiar are grijă de el. Priveliştea frumoasă este umbrită doar de cicatrici.

Deşi mi-e greu, încerc să le ignor şi îmi stăpânesc imboldul copleşitor de a le săruta pe fiecare în parte. După ce termin, Christian expiră, iar eu mă aplec în faţă şi îl răsplătesc cu o sărutare pe umăr. Apoi îmi petrec

braţele în jurul lui şi îl şterg pe abdomen. Privirile ni se întâlnesc iarăşi în oglindă, iar expresia lui e amuzată, dar şi îngrijorată.

— Ţine ăsta, îi cer eu, dându-i un prosop de faţă mai mic, iar el se încruntă la mine cu o expresie nedumerită. Mai ţii minte cum a fost în Georgia? M-ai făcut să mă ating, folosindu-ţi mâinile, adaug eu.

Se întunecă la faţă, dar nu-i iau în seamă reacţia şi îl cuprind în braţe. Uitându-ne la noi doi în oglindă – frumuseţea şi goliciunea lui, părul meu acoperit –, îmi spun că avem un aer biblic: parcă am fi rupţi dintr-un tablou baroc, cu subiect din Vechiul Testament.

Întind braţul după mâna lui, iar el mi-o dă fără reţinere. I-o ridic spre piept, plimbând prosopul – lent şi stângaci – peste trupul lui. O dată, de două ori – şi din nou. E complet nemişcat, imobilizat de tensiune, cu excepţia ochilor, care îmi urmăresc mâna strânsă în jurul mâinii lui.

Vocea mea interioară priveşte cu un aer aprobator, iar buzele sale de obicei ţuguiate zâmbesc – eu sunt marele păpuşar. Neliniştea se degajă în valuri de pe spatele lui Christian, dar nu-şi ia privirea de la mine, cu

toate că acum ochii lui sunt mai întunecaţi, mai ameninţători. Poate că îşi dau în vileag secretele.

Oare vreau să fac asta? Vreau să mă confrunt cu demonii lui?

— Cred că e gata, şoptesc, coborând mâna şi uitându-mă în adâncul ochilor lui cenuşii reflectaţi în oglindă.

Are buzele întredeschise şi respiră precipitat.

— Am nevoie de tine, Anastasia, şopteşte el.

— Şi eu am nevoie de tine.

Şi îmi dau seama brusc de adevărul vorbelor mele. Nu mă pot imagina trăind vreodată fără Christian.

— Lasă-mă să te iubesc, spune el cu glas răguşit.

— Aşa voi face, răspund eu.

Se întoarce, mă ia în braţe, iar buzele lui le caută pe ale mele, implorându-mă, venerându-mă, preţuindu-mă… iubindu-mă.

Îi simt degetele plimbându-mi-se pe şira spinării, în timp ce ne uităm satisfăcuţi unul la altul, cufundaţi în beatitudinea postocoitală. Stăm amândoi întinşi – eu pe

burtă, cu braţele în jurul pernei, iar el pe o parte – şi îi savurez mângâierile. Ştiu că în clipa asta are nevoie să mă atingă. Sunt un balsam pentru el, o sursă de mângâiere, şi cum aş putea să-i refuz aşa ceva? Şi eu simt la fel.

— Deci poţi să fii tandru? murmur eu.

— Hm… aşa se pare, domnişoară Steele.

Surâd.

— N-ai fost deosebit de tandru prima oară când… ăă, am făcut asta.

— Nu? zâmbeşte el jucăuş. Când ţi-am furat fecioria?

— Nu cred că mi-ai furat-o, bombăn eu cu un aer arogant – *Dumnezeule, nu sunt o fecioară neajutorată.* Cred că m-am dăruit foarte liber şi de bunăvoie. Şi eu te doream. În plus, dacă îmi aduc bine aminte, mi-a plăcut foarte mult, adaug eu sfios, muşcându-mi buza.

— Şi mie, dacă stau să mă gândesc, domnişoară Steele. Ţelul nostru e să oferim plăcere, spune el tărăgănat, luându-şi un aer serios. Ceea ce înseamnă că eşti a mea – cu totul, adaugă, pe un ton complet lipsit de umor, uitându-se ţintă la mine.

— Da, sunt a ta, şoptesc eu. Voiam să te

întreb ceva.

— Te rog.

— Tatăl tău biologic… ştii cine era?

E o curiozitate care mă chinuie de mai multă vreme.

Fruntea i se încruntă şi clatină din cap.

— Habar n-am. Oricum, nu animalul care era peştele ei, ceea ce e bine.

— De unde ştii.

— Am dedus din ce mi-a spus tata… din ce mi-a spus Carrick.

Mă uit cu un aer nerăbdător la Domnul meu Învechit în Rele, iar el îmi zâmbeşte.

— Eşti atât de însetată după informaţii, Anastasia, oftează el, clătinând din cap. Peştele a fost cel care a descoperit cadavrul prostituatei narcomane şi a sunat la poliţie. L-a descoperit abia după patru zile… Iar când a plecat, a încuiat uşa… şi m-a lăsat cu ea… cu cadavrul ei, spune el cu privirea înceţoşată.

Inspir adânc. Bietul băieţel – mă trec fiori când mă gândesc la grozăvia prin care a trecut.

— Ulterior, poliţia l-a interogat, dar a negat că ar fi avut vreo legătură cu mine, iar Carrick mi-a spus că nu semăna deloc cu

mine.

— Îţi aminteşti cum arăta?

— Anastasia, e o parte din viaţa mea pe care nu o rememorez foarte des. Da, îmi aduc aminte cum arăta. N-am să-l uit niciodată.

Chipul lui Christian se întunecă şi se înăspreşte, devenind mai colţuros, iar în ochi îi scapără furia.

— Am putea discuta despre altceva?

— Îmi pare rău, spun eu. N-am vrut să te necăjesc.

Clatină din cap.

— E o poveste veche, Ana. Nu vreau să mă gândesc la ea.

— Atunci, spune-mi, ce surpriză mi-ai pregătit? schimb eu subiectul, să nu-l supăr iarăşi, iar chipul i se luminează imediat.

— Ai chef de o plimbare? Vreau să-ţi arăt ceva.

— Sigur.

Sunt uimită de rapiditatea cu care i se schimbă dispoziţia – ca de obicei, nestatornic. Afişează zâmbetul lui adolescentin şi lipsit de griji, care spune: „Am doar douăzeci şi şapte de ani”, iar inima îmi tresaltă de bucurie. Îmi dau seama că e vorba de ceva important pentru el.

— Îmbracă-te, îmi spune, lovindu-mă uşor peste fund. Cel mai bine ar fi să-ţi iei nişte blugi. Sper că Taylor ţi-a pus o pereche în valiză.

Se ridică din pat şi îşi trage boxerii pe el. Oh… aş putea sta aici toată ziua, urmărindu-l cum se plimbă prin cameră. Topită de plăcere, zeiţa mea intimă încuviinţează, privindu-l galeş din şezlongul ei.

— Scoală-te, mă dojeneşte el, autoritar ca de obicei.

— Admiram priveliştea, îi răspund eu cu un zâmbet, iar el îşi dă ochii peste cap.

În timp ce ne îmbrăcăm, îmi dau seama că ne mişcăm cu sincronizarea a doi oameni care se cunosc bine unul pe celălalt, fiecare fiind foarte conştient de celălalt, schimbând între noi câte un zâmbet sfios şi o atingere tandră. Şi îmi trece prin minte că, pentru el, toate astea ar putea fi la fel de noi ca şi pentru mine.

— Usucă-ţi părul, îmi porunceşte el după ce ne îmbrăcăm.

— Dominator, ca de obicei, surâd eu ironic, iar el se apleacă şi mă sărută pe păr.

— Asta n-o să se schimbe niciodată, iubito. Nu vreau să te îmbolnăveşti.

Clipesc des, iar el rânjeşte.

— Încă mă mănâncă palmele, domnişoară Steele.

— Mă bucur să aud asta, domnule Grey, ripostez eu. Începusem să cred că ţi-ai ieşit din formă.

— Dacă ai vrea, mi-ar fi uşor să-ţi demonstrez că nu-i aşa.

Christian îşi scoate din geantă un pulover larg de lână, de culoare crem, şi îl îmbracă cu îndemânare. Cu blugii, tricoul şi puloverul lui, la care se adaugă părul ciufulit cu pricepere, pare ieşit direct din paginile unei reviste de modă.

Nimeni n-ar trebui să arate atât de bine. Nu ştiu dacă e de la impresia pe care mi-o lasă pe moment înfăţişarea lui perfectă sau de la certitudinea că mă iubeşte, dar ameninţarea lui nu mă mai îngrozeşte. Aşa e el, aşa e Domnul meu Învechit în Rele.

Întind mâna după uscătorul de păr şi simt o rază de speranţă strălucind în mine. O să găsim o cale de mijloc. Trebuie doar să ne identificăm unul altuia nevoile şi să ne acomodăm cu ele. *Sigur pot să fac asta.*

Mă privesc în oglinda şifonierului. Port bluza bleu pe care mi-a cumpărat-o Taylor şi

pe care mi-a pus-o în valiză. Părul mi-e ciufulit, faţa roşie, iar buzele umflate – le ating, amintindu-mi sărutările mistuitoare ale lui Christian şi nu-mi pot ascunde zâmbetul. *Da, aşa e,* mi-a spus el.

— Unde mergem, mai exact? îl întreb, în timp ce aşteptăm valetul în holul de la intrare.

Christian îmi face conspirativ cu ochiul, părând că face eforturi disperate să-şi ascundă voioşia. Sinceră să fiu, acum nu aduce deloc cu Domnul meu Învechit în Rele.

Aşa era şi înainte să zburăm cu planorul – poate că asta o să şi facem. Îi zâmbesc, iar el se uită la mine cu aerul său superior, afişând un surâs discret.

— Ai idee cât de fericit mă faci să mă simt? murmură.

— Da… Ştiu exact. Pentru că şi tu mă faci să mă simt la fel.

Valetul apare în maşina lui Christian, cu un zâmbet până la urechi. Doamne, ce fericită e toată lumea azi.

— O maşină extraordinară, domnule, se bâlbâie el, înmânându-i cheile.

Christian îi face cu ochiul şi îi dă un bacşiş

obscen de mare.

Mă încrunt la el. Zău aşa!

În timp ce înaintăm prin trafic, Christian e adâncit în gânduri. Din difuzoare se aude vocea unei tinere cu timbru frumos, suav şi bogat, iar eu mă pierd în melodia ei tristă, cântată din adâncul sufletului.

— Trebuie să fac un ocol. N-o să ne ia mult, spune el cu un aer absent, smulgându-mă din reverie.

*Ah, de ce?* Abia aştept să aflu despre ce surpriză e vorba. Zeiţa mea intimă sare ca un copil de cinci ani.

— Nicio problemă, murmur eu.

Ceva nu e în regulă – dintr-odată, pare foarte hotărât.

Intră în parcarea unui mare distribuitor auto, opreşte motorul şi se întoarce spre mine cu un aer precaut.

— Trebuie să-ţi cumpărăm o maşină nouă, spune el, iar eu rămân cu gura căscată.

*Acum?* Duminica? Ce naiba? Unde mai pui că e un distribuitor Saab.

— Nu un Audi?

E o întrebare prostească, dar nu-mi trece nimic altceva prin minte – şi totuşi, Christian

se înroşeşte, dragul de el.

Dumnezeule mare! Christian ruşinat – e o premieră.

— M-am gândit că s-ar putea să vrei altceva, murmură el cu un aer stingherit.

*Vai, te rog… E o* oportunitate prea bună ca să nu-l tachinez.

— Un Saab? zâmbesc eu cu superioritate.

— Da. Un 9-3. Vino.

— Dar de ce-ţi plac atât de mult maşinile străine?

— Nemţii şi suedezii fac cele mai sigure maşini din lume, Anastasia.

*Serios?*

— Am crezut că deja mi-ai comandat un nou Audi A3.

Îmi aruncă o privire sumbră şi, în acelaşi timp, amuzată.

— Pot anula comanda. Vino.

Se dă jos din maşină, vine pe partea mea şi îmi deschide portiera.

— Îţi sunt dator cu un cadou de absolvire, spune el blând, întinzându-mi mâna.

— Christian, dar nu e nevoie.

— Ba da. Te rog. Vino.

Tonul lui îmi dă de înţeles că nu are rost să mă opun, aşa că mă resemnez. Un Saab?

Oare vreau un Saab? Îmi plăcea Audi-ul Special pentru Supuse. Era foarte şic.

Desigur, acum e îngropat sub o tonă de vopsea albă… Mă trec fiorii. Iar Leila încă e liberă pe străzi.

Îl iau de mână şi intrăm în magazin.

Troy Turniansky, vânzătorul, îl copleşeşte cu amabilităţi pe Christian. Simte că e rost de o vânzare. În mod ciudat, accentul lui aduce cu cel britanic. Cine ştie, poate chiar e britanic – greu de zis.

— Un Saab? La mâna a doua? întreabă el, frecându-şi palmele cu bucurie.

— Nouă, spune Christian, cu buzele strânse într-o linie aspră.

*Nouă!*

— Aveţi vreun model în minte?

Ah, deci e şi linguşitor.

— 9-3 2.0T.

— O alegere excelentă.

— Ce culoare, Anastasia? înclină Christian capul spre mine.

— Ăă… neagră? ridic eu din umeri. Chiar nu trebuie să faci asta.

Se încruntă.

— Negrul se vede greu noaptea.

*Oh, pentru numele lui Dumnezeu.* Rezist

tentaţiei de a-mi da ochii peste cap.

— Şi tu ai o maşină neagră.

Se încruntă la mine.

— Atunci galben-pal, ridic eu din umeri.

Christian face o grimasă – e limpede că galbenul pal nu îi este pe plac.

— Ce culoare ai vrea să fie maşina mea? îl întreb eu ca pe un copil, ceea ce şi este, din multe puncte de vedere.

E un gând neplăcut şi trist, care mă face să devin sobră.

— Argintie sau albă.

— Atunci argintie. Doar ştii că o să iau Audi-ul, adaug eu, mustrându-mă în gând pentru remarcă.

Troy se face palid, simţind că pierde o vânzare.

— Aţi prefera modelul decapotabil, doamnă? întreabă el, lovindu-şi palmele cu entuziasm.

Vocea mea interioară ţipă, dezgustată şi chinuită de toată povestea asta cu maşina, dar zeiţa mea intimă o trânteşte la podea. *Decapotabilă? Uau!*

Christian se încruntă şi se uită la mine.

— O decapotabilă? mă întreabă, ridicând o sprânceană.

Mă înroşesc. Ai zice că are o linie directă cu zeiţa mea intimă – şi desigur, aşa e. Iar, uneori, e foarte neplăcut. Cobor privirea, iar Christian se întoarce spre Troy.

— Care sunt indicii de siguranţă ai decapotabilei?

Simţind vulnerabilitatea lui Christian, Troy porneşte la atac, înşirându-i tot felul de statistici.

Desigur, Christian vrea să am o maşină sigură. Pentru el, siguranţa e un fel de religie şi, fanatic fiind, ascultă cu atenţie sporovăială meşteşugită a lui Troy. Domnului meu Învechit în Rele chiar îi pasă.

*Da, aşa e.* Îmi amintesc cuvintele lui şoptite de azi-dimineaţă şi simt o căldură intensă inundându-mi venele precum mierea. Acest bărbat – darul lui Dumnezeu pentru femei – mă iubeşte.

Mă trezesc zâmbindu-i prosteşte, iar când se uită la mine, e amuzat şi, în acelaşi timp, uimit de expresia mea. Îmi vine să mă strâng în braţe, atât de fericită sunt.

— Orice drog ai fi luat, să ştii că vreau şi eu, domnişoară Steele, murmură el, în timp ce Troy se îndreaptă spre computerul său.

— M-am drogat cu tine, domnule Grey.

— Zău? Ei bine, să ştii că pari intoxicată, mă sărută el scurt. Şi mulţumesc că ai acceptat maşina. A fost mai uşor decât ultima oară.

— Mă rog, nu e un Audi A3.

— Nu-i o maşină demnă de tine, zâmbeşte el.

— Îmi plăcea.

— Domnule, am găsit un 9-3 la o reprezentanţă din Beverly Hills. V-o putem aduce în două zile, adaugă Troy triumfător.

— Are toate îmbunătăţirile?

— Da, domnule.

— Excelent.

Christian scoate cardul de credit – sau e al lui Taylor? Gândul la el mă îngrijorează. Mă întreb cum se simte Taylor şi dacă a găsit-o pe Leila undeva în apartament. Îmi frec fruntea. Da, toate astea fac parte din ceea ce este Christian.

— Vă rog să veniţi cu mine, domnule… – Troy se uită la numele de pe card –… Grey.

Christian îmi deschide portiera şi urc la loc pe scaunul pasagerului.

— Mulţumesc, spun eu, când se aşează lângă mine.

Zâmbeşte.

— Cu multă plăcere, Anastasia.

Muzica se aude din nou, iar Christian porneşte motorul.

— Cine cântă? Întreb eu.

— Eva Cassidy.

— Are o voce nemaipomenită.

— Aşa e, avea o voce frumoasă.

— Oh.

— A murit de tânără.

— Ah…

— Ţi-e foame? Nu ţi-ai terminat micul dejun, îmi aruncă el o privire dezaprobatoare.

*Vai…*

— Da.

— Atunci mai întâi mergem la masă, hotărăşte el.

Apoi virează spre malul oceanului şi o ia spre nord, pe autostrada Alaskan Way. E o zi frumoasă – în ultimele săptămâni, a fost o vreme neobişnuit de plăcută pentru Seattle, îmi spun în sinea mea.

Christian are un aer fericit, şi amândoi stăm relaxaţi pe scaune, ascultând vocea blândă şi catifelată e Evei Cassidy în timp ce înaintăm pe autostradă. Oare m-am simţit vreodată atât de confortabil în compania lui?

Nu ştiu.

Îmi e mai puţin teamă de toanele lui, ştiind că nu mă va pedepsi, şi îmi dau seama că şi el se simte mai confortabil în prezenţa mea. Virează la stânga, luând-o pe strada de pe malul oceanului, iar în cele din urmă opreşte într-o parcare de lângă un port pentru iahturi.

— O să mâncăm aici. Îţi deschid eu uşa, spune el pe un ton care îmi dă de înţeles că n-ar fi înţelept să mă opun, aşa că rămân pe loc, urmărindu-l cum ocoleşte maşina – oare o să renunţe vreodată la asta?

Ne luăm de mână şi pornim spre chei, dincolo de care se întinde portul.

— Câte iahturi! şoptesc eu cu uimire.

Sunt câteva sute de ambarcaţiuni, de toate formele şi mărimile, legănându-se pe apa calmă a portului. În larg, se văd zeci de iahturi cu pânzele umflate de vânt, profitând de vremea frumoasă. E o privelişte foarte plăcută. Vântul s-a înteţit un pic, aşa că îmi închei haina.

— Ţi-e frig? mă întreabă el, trăgându-mă mai aproape.

— Nu, doar mă bucur de privelişte.

— Aş putea s-o admir o zi întreagă. Vino, pe aici.

Christian mă conduce într-un restaurant mare de pe chei, şi ne apropiem de tejghea. Atmosfera te trimite cu gândul mai degrabă la New England decât la Coasta de Vest – pereţi zugrăviţi în alb, mobile bleu şi accesorii navale atârnate peste tot. E un local luminos şi primitor.

— Domnule Grey! îl salută barmanul călduros pe Christian. Cu ce vă servesc în după-amiaza asta?

— Bună ziua, Dante, zâmbeşte Christian, după ce ne aşezăm amândoi pe taburetele înalte de la bar. Această doamnă minunată este Anastasia Steele.

— Bine aţi venit la SP's Palace, îmi zâmbeşte Dante prietenos.

E negru şi frumos, iar ochii lui întunecaţi mă cercetează cu atenţie, fără să găsească nimic neplăcut, din câte îmi pot da seama, în ureche îi străluceşte un cercel cu diamant. Îl îndrăgesc imediat.

— Ce vreţi să beţi, domnişoară Anastasia?

Îi arunc o privire lui Christian, care se uită la mine cu un aer întrebător. Oh, mă lasă să aleg.

— Te rog, spune-mi Ana. O să beau ce comandă Christian, îi zâmbesc eu sfios lui Dante – Christian se pricepe la vinuri mult mai bine decât mine.

— O să iau o bere. E singurul bar din Seattle unde poţi să bei Adnam's Explorer.

— O bere? întreb eu cu un aer surprins.

— Da, îmi răspunde el cu un surâs. Dante, două Explorer, te rog.

Dante încuviinţează din cap şi aşează berile pe bar.

— Aici se serveşte o delicioasă ciorbă de fructe de mare, spune Christian.

Îmi cere părerea.

— Bere şi ciorbă de fructe de mare – sună excelent, îi zâmbesc eu.

— Două ciorbe? întreabă Dante.

— Te rog, îi surâde Christian.

Stăm de vorbă în timp ce mâncăm, ceea ce nu s-a mai întâmplat până acum. Christian e calm şi relaxat – are un aer fericit şi tineresc, în ciuda lucrurilor care s-au întâmplat ieri. Îmi povesteşte despre istoria companiei Grey Enterprise Holdings şi despre interesele lui: pasiunea pentru repunerea pe picioare a companiilor cu probleme, speranţele pe care şi le pune în tehnologia pe care o dezvoltă şi

visul său de a face mai productive terenurile agricole din lumea a treia. Îl ascult fascinată. E amuzant, inteligent, generos şi frumos – şi mă iubeşte.

La rândul lui, mă asaltează cu întrebări despre Ray şi mama, despre copilăria petrecută în pădurile dese din Montesano şi despre scurtele mele şederi în Texas şi Las Vegas. Vrea să ştie care sunt cărţile şi filmele mele preferate, şi sunt surprinsă de cât de multe avem în comun.

În timp ce vorbim, îmi dau seama că s-a transformat din Alec D'Urberville în Angel Clare, ridicându-mă la înălţimea idealului într-o perioadă de timp atât de scurtă.

Terminăm de mâncat după ora două. Christian achită nota, iar Dante îşi ia la revedere de la noi.

— E un local excelent. Mulţumesc pentru prânz, îi spun lui Christian după ce mă ia de mână şi mă conduce spre ieşire.

— O să mai venim, răspunde el, şi pornim de-a lungul cheiului. Voiam să-ţi arăt ceva.

— Ştiu… Abia aştept să văd, orice ar fi.

Ne plimbăm de mână de-a lungul portului. E o după-amiază atât de plăcută. Lumea a

ieşit să se bucure de această duminică frumoasă – plimbă câini, admiră iahturi, îşi urmăresc copiii alergând pe promenadă.

Pe măsură ce înaintăm, ambarcaţiunile devin din ce în ce mai mari. La un moment dat, Christian se opreşte în faţa unui catamaran uriaş.

— M-am gândit să facem o scurtă croazieră. Acesta e vasul meu.

*Dumnezeule mare!* Are cel puţin doisprezece metri, poate chiar cincisprezece. Două coci subţiri, de culoare albă, o punte, o cabină spaţioasă şi, deasupra lor, un catarg foarte înalt. Nu ştiu nimic despre ambarcaţiuni, dar îmi pot da seama că vasul acesta e deosebit.

— Uau! murmur eu impresionată.

— E o navă construită de compania mea, spune el cu mândrie, şi simt că-mi creşte inima în piept. A fost concepută de la zero de cei mai buni arhitecţi navali din lume şi a fost construită aici, pe şantierul meu din Seattle. Are sistem de cârmire electrică, palete de direcţie asimetrice, pânză principală cu partea superioară de formă rectangulară…

— Christian, să ştii că m-ai pierdut.

Zâmbeşte.

— E o navă excelentă.

— Arată extrem de bine, domnule Grey.

— Aşa e, domnişoară Steele.

— Cum se numeşte?

Mă trage într-o parte, să-i pot vedea numele înscris pe una dintre coci: *The Grace.* Sunt surprinsă.

— Ai botezat-o după mama ta?

— Da, răspunde el, înclinând capul într-o parte cu o privire întrebătoare. De ce ţi se pare ciudat?

Ridic din umeri. Sunt surprinsă, pentru că întotdeauna pare ambivalent în prezenţa ei.

— O ador pe mama, Anastasia. De ce nu mi-aş numi nava după ea?

Mă înroşesc.

— Ah, nu-i vorba de asta… doar că…

La dracu', cum să formulez ce am în minte?

— Anastasia, Grace Trevelyan mi-a salvat viaţa. Ei îi datorez totul.

Mă uit la el, lăsându-mă pătrunsă de reverenţa ce transpare din vocea lui caldă. Pentru prima oară, îmi e limpede că o iubeşte pe mama lui. Atunci de unde vine această ciudată ambivalenţă faţă de ea?

— Vrei să urci? mă întreabă el cu ochi

nerăbdători.

— Da, te rog, zâmbesc eu.

Are un aer încântat şi arată extraordinar – o combinaţie irezistibilă. Luându-mă de mână, păşeşte pe pasarela îngustă şi mă conduce pe punte, sub un acoperiş rigid.

Într-o parte sunt o masă şi o banchetă în formă de „U", capitonată cu piele albastră, pe care pot sta cel puţin opt persoane. Mă uit în cabină prin uşile glisante şi tresar, văzând pe cineva înăuntru. Bărbatul înalt şi blond deschide uşile şi iese pe punte – bronzat, creţ, cu ochi căprui –, îmbrăcat cu un tricou de un roz-pal, şort şi pantofi sport. Cred că are puţin peste treizeci de ani.

— Mac, îi zâmbeşte Christian.

— Domnule Grey! Bine aţi revenit, îl întâmpină acesta, dând mâna cu el.

— Anastasia, el e Liam McConnell. Liam, prietena mea, Anastasia Steele.

*Prietena!* Zeiţa mea intimă face o piruetă rapidă – încă are zâmbetul pe buze, gândindu-se la decapotabilă. Trebuie să mă obişnuiesc cu asta: nu e prima oară când mă prezintă astfel, dar încă mă înfior de plăcere când îl aud.

— Încântată de cunoştinţă, spun.

— Spuneţi-mi Mac, mă îndeamnă el călduros, fără să-i pot identifica accentul. Bine aţi venit la bord, domnişoară Steele.

— Ana, te rog, bâigui eu, înroşindu-mă.

Mac are ochi căprui-închis.

— Ţi se pare pregătită? întreabă Christian nerăbdător şi, preţ de o clipă, am impresia că se referă la mine.

— E gata de acţiune, domnule Grey, răspunde Mac cu un zâmbet radios.

*Ah, ambarcaţiunea,* The Grace. *Ce caraghioasă sunt.*

— Atunci să-i dăm drumul.

— Vreţi s-o scoateţi în larg?

— Da, îi răspunde Christian, cu un zâmbet complice. O scurtă plimbare, Anastasia?

— Da, te rog.

Îl urmez în cabină. În faţa noastră se află o canapea în formă de „L", tapisată cu piele crem, iar deasupra ei, o fereastră ovală de mari dimensiuni oferă o privelişte panoramică asupra portului. În stânga e o chicinetă foarte bine utilată, cu mobilier din lemn deschis la culoare.

— Aceasta este încăperea principală, iar acolo e bucătăria, îmi explică el, făcând semn cu mâna spre chicinetă.

Mă ia de mână şi facem câţiva paşi împreună prin cabină – e surprinzător de spaţioasă. E modernă şi elegantă şi are un aer diafan, dar e foarte funcţională, ca şi când Christian şi-ar petrece mult timp aici.

— Sunt două băi, una pe fiecare latură a cabinei.

Îmi arată două uşi, apoi deschide o uşă mică şi ciudată, aflată în faţa noastră, şi intrăm într-un dormitor luxos. Oh…

Are un pat de două persoane, cu lenjerie bleu, iar mobilierul e din lemn deschis la culoare, la fel ca în dormitorul lui de la Escala. E limpede, Christian alege o combinaţie de culori şi îi rămâne fidel.

— Acesta este dormitorul, îmi spune el cu ochi scăpărători. Eşti prima femeie care intră aici – cu excepţia celor din familie, zâmbeşte el. Dar ele nu se pun.

Mă înroşesc sub privirea lui incandescentă şi simt că-mi creşte pulsul. *Serios? Încă o premieră.* Mă ia în braţe, înfigându-şi degetele în părul meu, şi mă sărută lung şi apăsat. Când îşi dezlipeşte gura de a mea, amândoi respirăm sacadat.

— Va trebui să inaugurăm patul ăsta, îmi şopteşte.

*Oh, pe mare!*

— Dar nu chiar acum. Vino, Mac o să pornească în larg fără noi, spun eu, ignorând dezamăgirea care i se citeşte în ochi.

Mă ia de mână şi ne întoarcem în prima cabină, unde îmi arată o altă uşă.

— Acolo e biroul, iar aici, în faţă, alte două cabine.

— Deci câte persoane pot dormi la bord?

— Şase persoane. Dar nu mi-am adus decât familia aici. Îmi place să navighez singur. Nu şi când eşti tu aici. Trebuie să fiu cu ochii pe tine.

Trage un sertar şi scoate o vestă de salvare de un roşu-aprins.

— Poftim.

Mi-o pune pe umeri şi îi leagă toate cureluşele cu un surâs discret.

— Îţi place să mă legi, nu-i aşa?

— În orice situaţie, răspunde el cu un zâmbet perfid.

— Eşti un pervers.

— Ştiu.

Ridică sprâncenele, iar zâmbetul i se lărgeşte.

— Perversul meu, şoptesc eu.

— Da, al tău.

După ce termină, mă apucă de marginile vestei şi mă sărută.

— Mereu, şopteşte el şi îmi dă drumul înainte să-i pot răspunde.

*Mereu! Sfinte Sisoe!*

— Vino.

Mă ia de mână şi mă duce afară. Urcăm nişte trepte şi intrăm în cabina de comandă, care adăposteşte o timonă mare şi un scaun supraînălţat. La proră, Mac îşi face de lucru cu nişte funii.

— Aici ai învăţat toate trucurile cu funii? îl întreb pe Christian cu un aer inocent.

— Nodurile marinăreşti mi-au fost de folos, spune el, uitându-se la mine cu un aer iscoditor. Domnişoară Steele, pari curioasă. Îmi place când eşti curioasă, iubito. Aş fi încântat să-ţi arăt ce pot face cu o funie, zâmbeşte el perfid, iar eu mă uit la el cu un aer impasibil, ca şi când m-ar fi supărat.

Faţa i se înnegurează dintr-odată.

— Te-am păcălit, zâmbesc eu jucăuş.

Christian strâmbă din buze şi mijeşte ochii.

— Am să ţi-o plătesc mai încolo, dar acum trebuie să-mi conduc nava.

Ia loc la pupitrul de comandă, apasă un

buton, iar motoarele se trezesc la viaţă.

Mac se apropie în grabă de cabină, aruncându-mi un zâmbet, apoi se duce la pupă şi dezleagă o funie. Poate că şi el ştie câteva trucuri cu noduri – e un gând nepoftit, care mă face să roşesc.

Vocea interioară îmi aruncă o privire încruntată, iar eu îi răspund ridicând din umeri în sinea mea şi mă uit la Christian – Domnul meu Învechit în Rele e de vină. Ia receptorul în mână şi transmite coordonatele gărzii de coastă, iar Mac strigă că suntem gata de pornire.

Încă o dată, sunt uluită de îndemânarea lui Christian. E atât de sigur pe sine. Oare există vreun lucru pe care nu ştie să-l facă? Dar, în clipa următoare, îmi amintesc tentativa lui de a tăia un ardei vineri, în apartamentul meu. Gândul mă face să zâmbesc.

Christian îndepărtează uşor nava de chei şi porneşte spre ieşirea din port. În spatele nostru s-a strâns o mică mulţime, care ne urmăreşte la plecare. Câţiva copii ne fac cu mâna, iar eu le răspund la salut.

Christian aruncă o privire peste umăr, apoi mă trage între picioarele lui şi îmi arată tot

felul de butoane şi dispozitive de pe panoul de comandă.

— Ţine timona, îmi porunceşte el, autoritar ca de obicei, dar fac ce-mi cere.

— Da, căpitane! chicotesc eu.

Aşezându-şi mâinile peste ale mele, menţine cursul spre ieşirea din port şi, în câteva minute, ieşim în larg, în apa albastră din Puget Sound. Dincolo de zidul protector al portului, vântul e mai puternic, iar apa e mai agitată.

Nu pot să nu surâd, simţind entuziasmul lui Christian – e atât de plăcut. Facem un viraj larg, îndreptându-ne spre vest, spre Peninsula Olimpică, cu vântul în spate.

— A venit momentul să navighezi, spune Christian cu încântare. Poftim, preia tu comanda. Şi menţine cursul.

*Ce?* Zâmbeşte când îmi vede expresia îngrozită.

— Iubito, e foarte uşor. Ţine timona şi priveşte spre orizont, deasupra prorei. Ai să te descurci de minune, ca de obicei. Când o să se ridice pânza, ai să simţi cum ne împinge vântul. Nu trebuie decât să ţii timona nemişcată. La semnul meu – îşi trece degetul peste beregată –, opreşti motoarele.

Apeşi pe butonul ăsta, îmi explică el, arătându-mi un buton mare, de culoare neagră. Ai înţeles?

— Da, încuviinţez frenetic din cap, cuprinsă de spaimă.

*Doamne, nu m-am gândit că va trebui să fac aşa ceva!*

Mă sărută rapid, apoi se dă jos din scaunul supraînălţat, coboară pe proră şi, împreună cu Mac, începe să desfacă pânzele, dezlegând funii, trăgând de trolii şi scripeţi. Christian şi Mac fac echipă bună, strigându-şi unul altuia tot felul de termeni nautici, şi e înduioşător să-l văd pe Cincizeci de Vicii interacţionând atât de degajat cu altcineva.

Poate că Mac e prieten cu el. Din câte îmi pot da seama, Christian nu are mulţi prieteni, dar nici eu n-am mulţi. În fine, nu aici, în Seattle. Singura mea prietenă e în vacanţă şi se bronzează în St. James, pe coasta de vest a insulei Barbados.

Dintr-odată, mi se face dor de Kate. Colega mea de apartament îmi lipseşte mai mult decât mi-am închipuit. Sper să se răzgândească şi să se întoarcă acasă cu Ethan, fratele ei, în loc să-şi prelungească sejurul alături de Elliot, fratele lui Christian.

Mac şi Christian înalţă pânza principală, care se umflă şi se agită în bătaia lacomă a vântului, iar vasul accelerează dintr-odată. Îi simt zvâcnirea în timonă. *Uau!*

Apoi desfac pânză secundară, iar eu mă uit fascinată la urcuşul ei rapid spre vârful catargului. Vântul pune stăpânire pe ea şi o întinde.

— Menţine cursul, iubito, şi opreşte motoarele! îmi strigă Christian, încercând să acopere vântul, şi îmi face semn să opresc motoarele.

Abia îi disting cuvintele, dar încuviinţez entuziast din cap, uitându-mă la bărbatul pe care îl iubesc – însufleţit şi bătut de vânt, se ţine bine pe picioare, deşi nava se leagănă pe valuri.

Apăs pe buton, huruitul motoarelor încetează, iar *The Grace* se avântă spre Peninsula Olimpică, plutind pe apă ca şi când ar zbura. Aş vrea să strig – e una dintre cele mai intense experienţe din viaţa mea, alături de zborul cu planorul şi, poate, de Camera Roşie a Durerii.

Dumnezeule mare, ce viteză poate să prindă nava asta! Stau încordată, cu mâinile pe timonă, încercând să n-o mişc, iar

Christian vine iarăşi în spatele meu, aşezându-şi mâinile pe ale mele.

— Ce părere ai? strigă el, acoperind şuierul vântului şi vuietul mării.

— Christian, e nemaipomenit!

Îmi răspunde cu un zâmbet radios.

— Stai să ridicăm şi a treia pânză.

Face semn cu bărbia spre Mac, care desface spinnaker-ul – o pânză de un roşu-închis, care îmi aminteşte de pereţii camerei de joacă.

— Interesantă culoare, strig eu.

Rânjeşte ca un lup şi îmi face cu ochiul – deci e o alegere intenţionată.

Spinnaker-ul se umflă – e foarte mare şi are o ciudată formă eliptică –, iar *The Grace* e solicitată la maximum, înclinându-se uşor, dar se redresează imediat şi îşi continuă cursa frenetică prin Puget Sound.

— E o pânză asimetrică. Pentru viteză, răspunde Christian întrebării mele nerostite.

— E uimitor!

Nu-mi vine nimic altceva în minte. Tăiem apa înspre impunătorii Munţi Olimpici şi insula Bainbridge, iar eu am pe buze un zâmbet caraghios. Întorc capul şi zăresc oraşul micşorându-se în urma noastră, cu

Muntele Rainier la orizont.

Abia acum îmi dau seama de frumuseţea peisajului colţuros ce înconjoară oraşul – verde, luxuriant şi sobru, cu brazi înalţi şi stânci ieşind la iveală din loc în loc. O privelişte care, în această minunată după-amiază însorită, are o frumuseţe ameţitoare. Nemişcarea munţilor e impresionantă prin comparaţie cu iuţeala navei noastre.

— Cu ce viteză mergem?

— Cincisprezece noduri.

— Habar n-am ce înseamnă asta.

— Cam douăzeci şi opt de kilometri la oră.

— Doar atât? Pare mult mai mult.

Îmi strânge mâinile cu un zâmbet.

— Arăţi minunat, Anastasia. Mă bucur să văd nişte culoare în obrajii tăi… şi nu pentru că te-ai înroşit. Arăţi ca în fotografiile lui José.

Mă întorc şi îl sărut.

— Ştii cum să faci o femeie să se simtă bine, domnule Grey.

— Ţelul nostru e să oferim plăcere, domnişoară Steele.

Îmi dă la o parte părul şi mă sărută pe ceafa, trimiţându-mi fiori delicioşi pe şira spinării.

— Îmi place să te văd fericită, murmură el, strângându-şi braţele în jurul meu.

Mă uit peste apa albastră, întrebându-mă prin ce fapte bune am făcut ca soarta să-mi zâmbească şi să-mi trimită acest bărbat minunat.

*Da, eşti o panaramă norocoasă,* pufneşte vocea interioară. *Dar să ştii că o să ai de furcă cu el. N-o să vrea porcăria asta cu vanilie la nesfârşit… va trebui să faci compromisuri.* Mă încrunt în sinea mea la chipul său insolent şi răutăcios, sprijinindu-mi capul pe pieptul lui Christian. Şi totuşi, în adâncul meu, ştiu că vocea mea interioară are dreptate, însă îndepărtez acest gând. Nu vreau să-mi stric ziua.

O oră mai târziu, suntem ancoraţi într-un golfuleţ liniştit de pe insula Bainbridge. Mac pleacă spre ţărm cu o barcă gonflabilă cu motor; nu ştiu de ce, dar intru pe loc la bănuieli, pentru că, imediat după ce Mac porneşte motorul, Christian mă ia de mână şi, pur şi simplu, mă târăşte în cabina lui – un om foarte hotărât.

Acum, stă în faţa mea, emanând o senzualitate molipsitoare, în timp ce degetele

lui îndemânatice desfac cu repeziciune curelușele vestei de protecție. O aruncă într-o parte și se uită țintă la mine, cu ochi mari și întunecați.

Deja m-am pierdut cu firea, și abia dacă m-a atins. Ridică o mână, iar degetele lui îmi mângâie bărbia, apoi, pârjolindu-mi pielea, coboară pe gât și pe stern, până la primul nasture al bluzei.

— Vreau să te văd, șoptește el și îl desface cu ușurință.

Aplecându-se, mă sărută ușor pe buzele întredeschise. Gâfâi și sunt nerăbdătoare, excitată de combinația puternică dintre frumusețea lui captivantă, sexualitatea lui brută captivă în această cabină și legănarea blândă a catamaranului.

— Dezbracă-te pentru mine, îmi șoptește el cu ochi scăpărători.

*Doamne!* Mă supun cu cea mai mare plăcere. Fără să-mi iau ochii de la el, îmi desfac ușor fiecare nasture, savurându-i privirea pârjolitoare. Oh, și el e foarte excitat. Îi văd dorința – e evidentă pe chipul lui… dar și în altă parte.

Îmi arunc cămașa pe podea și duc mâna la nasturele blugilor.

— Opreşte-te, îmi porunceşte el. Aşează-te.

Mă aşez pe marginea patului, iar el, cu o mişcare rapidă, îngenunchează în faţa mea, îmi desface şireturile tenişilor şi mă descalţă, apoi îmi scoate şosetele. Îmi ia piciorul stâng, îl ridică şi mă sărută pe degetul mare, apoi îşi freacă dinţii de el.

— Ah! gem eu, simţind un fior în pântece.

Se ridică lent, întinde o mână şi mă ridică de pe pat.

— Continuă, spune şi se dă în spate să mă urmărească.

Cobor fermoarul, apoi îmi vâr degetele în betelie şi, cu mişcări lente, trag blugii în jos. Pe buze i se aşterne un zâmbet discret, dar ochii îi rămân întunecaţi.

Nu ştiu dacă pentru că am făcut dragoste azi-dimineaţă – şi chiar am făcut dragoste: lent şi tandru – sau pentru că mi-a făcut acea declaraţie plină de pasiune – Da… aşa e –, dar nu mă simt deloc jenată. Vreau să fiu sexy pentru el. Merită pe cineva sexy – mă face să mă simt sexy.

Într-adevăr, e ceva nou pentru mine, dar învăţ sub îndrumarea lui de expert. Însă şi pentru el sunt multe lucruri noi – ceea ce echilibrează un pic balanţa dintre noi.

Port nişte lenjerie nouă: chiloţi tanga de dantelă albă şi un sutien de aceeaşi culoare – sunt de firmă şi au costat pe măsură. Ies din blugi şi stau în faţa lui în lenjeria pe care a cumpărat-o el însuşi, dar nu mă mai simt prost. Mă simt a lui.

Duc mâinile la spate şi îmi desfac sutienul, coborând bretelele de-a lungul mâinilor, şi îi dau drumul peste bluză. Cu mişcări lente, îmi dau chiloţii jos, lăsându-i să cadă pe glezne, apoi ies din ei, surprinsă de graţia mea.

Stau în faţa lui, goală şi nestânjenită, şi ştiu că mă simt aşa pentru că mă iubeşte. Nu mai trebuie să mă ascund. Nu spune nimic, ci doar se uită la mine. Nu văd decât dorinţa lui, chiar adoraţia lui, şi încă ceva – profunzimea nevoii lui, profunzimea iubirii lui pentru mine.

Îşi apucă marginea puloverului crem şi îl trage peste cap, apoi îşi scoate tricoul, dându-şi pieptul la iveală, rămânând în tot acest timp cu ochii lui îndrăzneţi şi cenuşii aţintiţi asupra mea. Apoi îşi dă jos pantofii şi şosetele, iar, în cele din urmă, duce mâna la nasturele blugilor.

Întind mâna spre el şi şoptesc:

— Lasă-mă pe mine.

Buzele i se ţuguiază o clipă în formă de „O” şi zâmbeşte.

— Te rog.

Păşesc spre el, îmi strecor degetele neînfricate în betelia blugilor lui şi îl trag spre mine, obligându-l să se apropie cu un pas. Îndrăzneala mea îl face să tresară involuntar, dar apoi îmi zâmbeşte. Desfac nasturele, dar, înainte să trag fermoarul, îmi las degetele să hoinărească, pipăindu-i sexul prin blugii moi. Îşi împinge uşor bazinul în palma mea şi închide ochii preţ de o clipă, savurându-mi atingerea.

— Devii foarte îndrăzneaţă, Ana, foarte curajoasă, şopteşte el şi îmi ia faţa în mâini, sărutându-mă apăsat.

Îmi aşez palmele pe şoldurile lui – jumătate pe pielea lui rece, jumătate pe betelia blugilor.

— Şi tu, îi şoptesc eu, desenându-i cercuri pe piele cu degetele.

— Să mergem mai departe, îmi spune el zâmbind.

Duc mâinile în partea din faţă a blugilor şi îi desfac fermoarul. Degetele mele îndrăzneţe coboară prin părul pubian, până la

mădularul erect, şi îl înhaţă cu putere.

Geme discret, respiraţia lui dulce mângâindu-mi faţa, şi mă sărută cu tandreţe. Mâna mi se plimbă pe mădularul lui, mângâindu-l şi strângându-l cu putere, iar el mă strânge în braţe, cu palma dreaptă lipită de spatele meu. Mâna lui stângă e înfiptă în părul meu, ţinându-mi gura apăsată de a lui.

— Oh, te doresc atât de mult, iubito, şopteşte.

Apoi face brusc un pas în spate şi îşi dă jos blugii şi boxerii cu o mişcare rapidă şi îndemânatică. Arată extraordinar, atât îmbrăcat, cât şi dezbrăcat – fiecare centimetru din el.

E perfect. Frumuseţea lui e profanată doar de cicatrice, îmi spun cu tristeţe. Cicatrice care trec mult dincolo de piele.

— Ce s-a întâmplat, Ana? murmură el, mângâindu-mi obrazul cu dosul palmei.

— Nimic. Iubeşte-mă, acum.

Mă trage în braţele lui, sărutându-mă şi răsucindu-şi mâinile în părul meu. Cu limbile împletite, mă conduce cu spatele până la pat şi mă aşează uşor pe saltea, întinzându-se şi el lângă mine.

Îmi mângâie maxilarul cu nasul, iar

mâinile mele i se adâncesc în păr.

— Ai idee cât de plăcut e parfumul tău, Ana? E irezistibil.

Degetele lui fac ce fac întotdeauna – îmi aprind sângele, iuţindu-mi pulsul – şi îşi plimbă nasul pe gâtul meu şi pe sânii mei, sărutându-mă cu veneraţie.

— Eşti atât de frumoasă, murmură, luându-mi un sfârc în gură şi sugându-l uşor.

Gem, şi trupul mi se arcuieşte.

— Vreau să te aud, iubito.

Mâna lui îmi coboară spre pântece, iar eu mă delectez cu atingerea lui, piele pe piele – gura lui lacomă se plimbă pe sânii mei, iar degetele sale lungi mă mângâie cu pasiune. Mâinile lui îmi coboară pe şolduri, pe fund şi pe picioare, până la genunchi, iar în tot acest timp îmi sărută şi îmi suge sânii – *Dumnezeule!*

Apucându-mă de genunchi, îmi ridică brusc piciorul şi îmi sprijină gamba pe şoldul lui. Mă înfior şi îi simt zâmbetul pe piele. Se întoarce pe spate, trăgându-mă pe el şi îmi întinde un prezervativ.

Mă dau în spate şi îi iau mădularul în mâini, dar nu pot rezista când îl văd în toată

splendoarea. Mă aplec şi îl sărut, îl iau în gură, răsucindu-mi limba în jurul lui, apoi îl sug cu putere. Geme şi îşi ridică şoldurile, adâncindu-se în gura mea.

Mm... are gust bun. Îl vreau în mine. Mă ridic şi mă uit la el – se uită ţintă la mine cu gura căscată şi respiraţia tăiată.

Desfac repede prezervativul şi i-l pun pe mădular. Christian întinde mâinile după mine. Pe una i-o strâng cu o mână, iar cu cealaltă îi apropii mădularul de mine, apoi cobor încet.

Geme, închizând ochii.

*Senzaţia mădularului său înăuntrul meu... lărgindu-mă... umplându-mă... – gem uşor* – e divină. Îşi aşează mâinile pe şoldurile mele şi mă mişcă în sus şi în jos, adâncindu-se în mine. Vai... e atât de bine.

— Oh, iubito, şopteşte el.

Apoi se ridică brusc şi suntem faţă în faţă, iar senzaţia este extraordinară – mă simt atât de plină. Gem, apucându-l de antebraţe, iar el îmi ia capul în mâini şi mă priveşte în ochi – cu ochii lui cenuşii, în care scapără dorinţa.

— Oh, Ana, cum mă faci să mă simt! murmură el şi mă sărută apăsat, cu ardoare.

Îi răspund la sărut, ameţită de senzaţia

delicioasă a sexului său adâncit în mine.

— Te iubesc, şoptesc eu.

Geme, ca şi când l-ar durea vorbele mele, şi se răsuceşte, luându-mă în braţe fără să rupă legătura noastră preţioasă. Acum stau întinsă pe spate şi îmi înfăşor picioarele în jurul lui.

Mă priveşte cu un aer plin de veneraţie, iar eu îi mângâi faţa minunată şi sunt sigură că expresia lui se oglindeşte pe chipul meu. Foarte lent, începe să se mişte, închizând ochii şi gemând uşor.

Vasul se leagănă uşor, iar liniştea cabinei e întreruptă doar de respiraţiile noastre împreunate, iar el intră şi iese lent din mine, atât de atent şi atât de plăcut – e divin! Îşi sprijină braţul deasupra capului meu, atingându-mi părul cu degetele, apoi se apleacă şi mă sărută, mângâindu-mi faţa cu cealaltă mână.

Sunt împresurată de trupul lui ca într-un cocon, iar el mă savurează pe îndelete, adâncindu-se ritmic în mine. Îl ating – fără să depăşesc graniţele – pe braţe, pe păr, pe spate, pe fundul lui frumos, iar respiraţia mea devine din ce în ce mai precipitată, pe măsură ce cadenţa lui mă poartă din ce în ce

mai sus. Mă sărută pe gură şi pe bărbie, apoi mă muşcă uşor de ureche, iar eu îi simt respiraţia sacadată la fiecare opintire a trupului său în mine.

Corpul începe să-mi tremure. *Oh… Sentimentul pe care îl cunosc atât de bine… Sunt atât de aproape… Oh…*

— Aşa, iubito… Dă-ţi drumul pentru mine… Te rog… Ana, murmură el, iar vorbele lui mă descătuşează.

— Christian, strig eu, iar el geme, şi avem orgasm împreună.

# Capitolul 10

— Mac o să se întoarcă în curând, murmură el.

— Hm…

Ochii mi se întredeschid şi întâlnesc privirea lui tandră. Doamne, ochii lui au o culoare uimitoare – mai ales aici, pe mare –, oglindind lumina care se reflectă în apă şi pătrunde în cabină prin hublouri.

— Oricât mi-ar plăcea să stau aici toată după-amiaza, Mac o să aibă nevoie de o mână de ajutor cu barca pneumatică, îmi explică el, aplecându-se să mă sărute. Ana, eşti atât de frumoasă acum, ciufulită şi sexy. Te-aş mai vrea.

— Nici tu nu arăţi rău, căpitane, plescăi admirativ din buze, iar el surâde.

Îl urmăresc mişcându-se graţios prin cabină, în timp ce se îmbracă. Chiar e divin de frumos, şi, în plus, tocmai am făcut dragoste cu atât de multă tandreţe. Nu-mi vine să cred cât de norocoasă sunt. Nu mă pot obişnui cu gândul că acest bărbat este al

meu. Se aşează lângă mine, să-şi încalţe pantofii.

— Căpitane, zici? spune el sec. Ei bine, să ştii că sunt stăpânul acestui vas.

Înclin capul într-o parte.

— Eşti stăpânul inimii mele, domnule Grey.

*Şi al trupului meu… şi al sufletului meu.*

Clatină din cap cu un aer neîncrezător şi se apleacă să mă sărute.

— Mă duc pe punte. Dacă vrei, poţi să faci duş. Ai nevoie de ceva? Poate ceva de băut? mă întreabă el curtenitor, şi tot ce pot să fac e să zâmbesc.

Oare e acelaşi om? Acelaşi Domn Învechit în Rele?

— Ce e? spune el, reacţionând la zâmbetul meu prostesc.

— Tu.

— Ce-i cu mine?

— Cine eşti şi ce i-ai făcut lui Christian?

Buzele lui se curbează într-un surâs trist.

— Nu e foarte departe, iubito, spune el blând, cu o undă de melancolie în glas, ce mă face să regret imediat că i-am pus întrebarea asta.

Dar Christian îşi revine imediat.

— Ai să-l vezi în foarte scurtă vreme, rânjeşte el, mai ales dacă nu te ridici din pat.

Întinde mâna şi mă loveşte peste fund, iar eu ţip şi râd în acelaşi timp.

— Vai, şi eu îmi făceam griji.

— Serios? se încruntă Christian. Transmiţi nişte semnale contradictorii, Anastasia. Cum ar putea un bărbat să ţină pasul cu ele?

Se apleacă spre mine şi mă sărută încă o dată.

— Pe curând, iubito, adaugă şi, cu un zâmbet radios, se ridică de pe pat şi mă lasă cu gândurile mele dezordonate.

Când ies din cabină, văd că Mac s-a întors la bord, dar, după câteva clipe, dispare pe puntea superioară. Christian vorbeşte la Blackberry. *Cu cine?* mă întreb în sinea mea. Se apropie de mine şi mă ia în braţe, sărutându-mă pe păr.

— O veste foarte bună… Da… Zău? Pe scara de incendiu?… Înţeleg… Da, diseară.

Încheie conversaţia, iar motoarelor pornesc zgomotos, făcându-mă să tresar. Probabil că Mac e la pupitrul de comandă.

— Trebuie să ne întoarcem, spune Christian, sărutându-mă încă o dată, apoi

îmi leagă din nou vesta de salvare.

Ne apropiem de port, cu soarele la asfinţit în spatele nostru, şi mă gândesc la această după-amiază minunată. Sub îndrumarea răbdătoare şi grijulie a lui Christian, am învăţat să strâng vela principală, vela secundară şi spinnaker-ul şi să fac tot felul de noduri marinăreşti: foarfece, picior de câine, nod lat. De-a lungul acestei lecţii, Christian a zâmbit în colţul gurii de mai multe ori.

— S-ar putea să te leg într-o bună zi, bombăn eu cu un aer iritat.

— Mai întâi, va trebui să mă prinzi, domnişoară Steele, surâde el.

Vorbele lui îmi amintesc de urmărirea prin apartament, de încântarea care mă cuprinsese şi de încheierea oribilă a acelui episod. Mă încrunt şi mă înfior. După aceea, l-am părăsit.

Oare am să-l mai părăsesc acum, după ce a recunoscut că mă iubeşte? Mă uit în ochii lui limpezi. Aş putea să-l mai părăsesc, orice mi-ar face? Aş mai putea să-l trădez? Nu, nu cred că aş fi în stare.

Mi-a făcut un tur mai cuprinzător al

frumosului său vas, explicându-mi toate inovaţiile tehnice şi de design, precum şi materialele de ultimă generaţie folosite la construirea sa. Îmi aduc aminte de interviul pe care i l-am luat la prima noastră întâlnire. Încă de atunci i-am remarcat pasiunea pentru navigaţie. Atunci am crezut că e pasionat doar de cargoboturile construite de compania lui – nu şi de catamaranele elegante şi sexy.

Şi, bineînţeles, a făcut dragoste cu mine tandru şi pe îndelete. Clatin din cap, amintindu-mi de trupul meu arcuit şi excitat sub mâinile lui pricepute. E un amant excepţional – cu toate că, desigur, nu am termen de comparaţie. Dar Kate sigur ar fi vorbit mai mult despre iubiţii ei, dacă ar fi avut parte de experienţele mele – nu e genul ei să ascundă detaliile intime.

Şi totuşi, oare cât timp o să se mulţumească doar cu atât Domnul meu Învechit în Rele? Nu ştiu, şi e un gând care mă necăjeşte.

Acum, stă pe scaunul din cabina de comandă şi mă ţine în cercul sigur al braţelor sale timp de câteva ore – aşa mi se pare –, într-o tăcere confortabilă şi caldă, în timp ce

*The Grace* se apropie din ce în ce mai mult de Seattle. Eu ţin cârma, iar el mă sfătuieşte din când în când ce ajustări să fac.

— În navigaţie e o poezie la fel de veche precum lumea[6], îmi şopteşte el la ureche.

— Pare un citat.

Îi simt zâmbetul.

— Aşa e. Din Antoine de Saint-Exupéry.

— Oh… Ador *Micul prinţ*.

— Şi eu.

Cu mâinile încă sprijinite pe ale mele, Christian virează spre port. Soarele e aproape de orizont, iar luminile de pe celelalte vase strălucesc pe fundalul oraşului, reflectându-se în apa întunecată. E o seară înmiresmată şi senină – o uvertură pentru un asfinţit ce se anunţă spectaculos.

Pe chei se adună câţiva oameni, iar Christian întoarce vasul încet, într-un spaţiu relativ mic. Execută manevra cu uşurinţă şi dă cu spatele în acelaşi loc din care am plecat. Mac sare pe chei şi leagă nava bine de un bolard.

— Ne-am întors, murmură Christian.

---

6 Antoine de Saint-Exupéry, *Zbor de noapte.* (N.ed.).

— Mulţumesc, şoptesc eu sfios. A fost o după-amiază perfectă.

— La fel mi s-a părut şi mie, zâmbeşte el. Poate te înscriem la o şcoală de navigaţie, ca să putem ieşi singuri în larg câteva zile.

— Mi-ar plăcea. Şi putem inaugura patul de nenumărate ori.

Se apleacă şi mă sărută sub ureche.

— Hm… Abia aştept, Anastasia, şopteşte el, înfiorându-mi fiecare fir de păr de pe piele.

Cum face asta?

— Haide, apartamentul e sigur. Putem să ne întoarcem.

— Cum rămâne cu lucrurile pe care le-am lăsat la hotel?

— Taylor a fost deja să le ia.

*Ah! Când?*

— Azi, după ce a inspectat *The Grace* cu echipa lui, îmi răspunde Christian la întrebarea mea nerostită.

— Bietul Taylor. Doarme vreodată?

— Doarme, spune el, ridicând o sprânceană cu un aer uimit. Doar îşi face treaba, Anastasia – şi e foarte priceput. Jason a fost o descoperire nemaipomenită.

— Jason?

— Jason Taylor.

Într-o vreme, am crezut că Taylor e prenumele lui. Jason. I se potriveşte – robust, de nădejde. Nu ştiu de ce, dar îmi vine să zâmbesc.

— Îţi place Taylor, spune Christian, uitându-se iscoditor la mine.

— Cred că da, răspund, surprinsă de remarca lui, iar el se încruntă. Nu sunt atrasă de el, dacă din cauza asta te încrunţi, încetează.

Christian mai are un pic şi se bosumflă.

*Doamne, e aşa de copilăros uneori!*

— Cred că Taylor are mare grijă de tine. De-aia îmi place. Pare un om bun, loial şi de încredere. Are un aer… patern, şi asta mi-l face simpatic.

— Patern?

— Da.

— Deci aşa, patern, repetă el, cântărind cuvântul în minte.

Izbucnesc în râs.

— Of, Christian, maturizează-te, pentru numele lui Dumnezeu!

Rămâne cu gura căscată, surprins de izbucnirea mea, dar apoi se încruntă, cu aerul că se gândeşte la ce am spus.

— Încerc, spune el în cele din urmă.

— Aşa. Din răsputeri, răspund eu cald, dar apoi îmi dau ochii peste cap.

— Ce amintiri îmi trezeşti când îţi dai ochii peste cap, Anastasia… surâde el.

Îi zâmbesc jucăuş.

— Ei bine, dacă te porţi frumos, poate o să retrăim unele dintre amintirile astea.

Buzele i se curbează într-un surâs.

— Să mă port frumos? ridică el din sprâncene. Zău, domnişoară Steele, ce te face să crezi că aş vrea să le retrăiesc?

— Poate pentru că ochii ţi s-au aprins ca beculeţele de Crăciun când ţi-am zis-o.

— Deja mă cunoşti atât de bine, spune el pe un ton neutru.

— Aş vrea să te cunosc şi mai bine.

Zâmbeşte tandru.

— Şi eu pe tine.

— Mersi, Mac, spune Christian şi dă mâna cu McConnell, apoi coboară pe chei.

— Întotdeauna e o plăcere, domnule Grey. La revedere. Ana, mi-a făcut plăcere.

Îi strâng mâna cu sfială. Probabil ştie ce am făcut cu Christian cât timp a fost plecat pe ţărm cu barca gonflabilă.

— Cele bune, Mac, şi mulţumesc, spun eu.

Zâmbeşte şi îmi face cu ochiul, iar eu mă înroşesc. Christian mă ia de mână şi pornim spre promenada portului.

— De unde e Mac? întreb eu, intrigată de accentul lui.

— Din Irlanda… Irlanda de Nord, se corectează el.

— Îţi e prieten?

— Mac? Lucrează pentru mine. A făcut parte din echipa care a construit *The Grace.*

— Ai mulţi prieteni?

Se încruntă.

— Nu tocmai. În meseria mea… nu cultiv prieteniile. Doar pe…

Dar se opreşte, încruntându-se şi mai tare, şi ştiu că voia s-o pomenească pe doamna Robinson.

— Ţi-e foame? întreabă el, încercând să schimbe subiectul.

Încuviinţez din cap – chiar sunt lihnită.

— O să mâncăm unde am lăsat maşina. Vino.

Lângă SP's Palace e un mic restaurant italian, care se cheamă Bees. Îmi aminteşte de localul din Portland – câteva mese şi separeuri, un decor foarte sobru şi modern,

cu un perete acoperit cu o fotografie alb-negru de mari dimensiuni, cu subiect de la începutul secolului trecut.

Luăm loc într-un separeu şi ne uităm pe meniu, sorbind un delicios Frascati uşor. După ce mă hotărăsc, mă uit la Christian, care mă priveşte gânditor.

— Ce este? întreb.

— Araţi minunat, Anastasia. Ţi-a priit plimbarea.

Mă îmbujorez.

— Sinceră să fiu, simt că m-am ars un pic. Dar a fost o după-amiază minunată. O după-amiază perfectă. Mulţumesc.

Îmi zâmbeşte cu ochi calzi.

— Plăcerea a fost de partea mea, murmură el.

— Pot să te întreb ceva? mă hotărăsc eu să-l iscodesc.

— Orice, Anastasia, ştii bine, răspunde el, înclinând capul într-o parte, cu un aer adorabil.

— Pare că n-ai mulţi prieteni. De ce?

Ridică din umeri şi se încruntă.

— Ţi-am spus, nu prea am timp. Am parteneri de afaceri – dar nu-mi sunt prieteni. Am familia mea şi cam atâta. În

afară de Elena.

Nu iau în seamă menţionarea scorpiei.

— Niciun prieten de vârsta ta, cu care să ieşi în oraş să te destinzi?

— Ştii cum îmi place să mă destind, Anastasia, răspunde el cu un zâmbet discret. Şi am fost foarte ocupat cu afacerile, adaugă el cu un aer nedumerit. Doar asta fac – iar din când în când, navighez sau pilotez.

— Nici măcar cât ai fost la facultate?

— Nu prea.

— Deci doar Elena?

Încuviinţează din cap cu un aer precaut.

— Îmi închipui că te simţi destul de singur.

Pe buze i se aşterne un surâs melancolic.

— Ce vrei să mănânci? mă întreabă, schimbând iarăşi subiectul.

— Risotto.

— Bună alegere.

Christian cheamă chelnerul, punând capăt conversaţiei.

După ce comandăm, mă răsucesc stânjenită în scaun, privindu-mi degetele. Vreau să profit de faptul că azi e mai comunicativ decât de obicei. Trebuie să vorbim despre aşteptările lui, despre… nevoile lui.

— Anastasia, ce s-a întâmplat? Spune-mi.

Mă uit la chipul lui preocupat.

— Spune-mi, insistă el pe un ton mai apăsat, iar preocuparea lui se transformă în ce? În teamă? În furie?

Inspir adânc.

— Sunt îngrijorată că toate astea nu sunt suficiente pentru tine. Că nu te ajută să te destinzi – înţelegi la ce mă refer.

Maxilarul i se încordează, iar privirea i se înăspreşte.

— Ţi-am dat vreun semn că n-ar fi suficiente?

— Nu.

— Atunci de ce crezi asta?

— Ştiu cum eşti. Ştiu ce… ăă… nevoi ai, bâigui eu.

Închide ochii şi îşi freacă fruntea cu degetele lungi.

— Ce mai trebuie să fac? întreabă el cu un calm ameninţător, ca şi când ar fi furios, iar inima mi se strânge.

— Nu, m-ai înţeles greşit. Ai fost minunat, şi ştiu că au trecut doar câteva zile, dar sper să nu te forţez să devii altcineva decât eşti cu adevărat.

— Sunt tot eu, Anastasia – pervertit în

cincizeci de nuanţe. Da, trebuie să lupt cu nevoia de a controla… dar asta mi-e firea, aşa am făcut toată viaţa. Da, mă aştept să te porţi într-un anumit fel, iar –, când nu o faci, mi se pare şi provocator, şi reconfortant. Şi încă facem ce-mi place mie. M-ai lăsat să te lovesc după oferta strigătoare la cer pe care ai făcut-o ieri, adaugă el, zâmbind cu plăcere. Îmi place să te pedepsesc. Şi nu cred că o să dispară vreodată nevoia asta… dar mă străduiesc, şi nu e chiar atât de greu pe cât mi-am închipuit.

Mă răsucesc în scaun şi mă îmbujorez, amintindu-mi întâlnirea clandestină din dormitorul copilăriei lui.

— Nu mi-a displăcut, şoptesc eu, zâmbind sfios.

— Ştiu, răspunde el cu un zâmbet reţinut. Nici mie. Dar dă-mi voie să-ţi spun, Anastasia, că toate astea sunt noi pentru mine şi că ultimele zile au fost cele mai bune din viaţa mea. Nu vreau să schimb nimic.

*Oh!*

— Au fost cele mai bune şi din viaţa mea, murmur eu, iar zâmbetul i se lărgeşte.

Zeiţa mea intimă încuviinţează frenetic din cap şi mă înghionteşte cu putere. *Bine, bine!*

— Deci nu vrei să mă duci în camera de joacă?

Înghite în sec şi se face palid, dispărându-i de pe chip orice urmă de umor:

— Nu, nu vreau.

— De ce nu? şoptesc eu – nu e răspunsul pe care îl aşteptam.

Şi, într-adevăr, mă încearcă un uşor regret. Zeiţa mea intimă bate din picior cu un aer bosumflat, punându-şi mâinile în sân ca un copil furios.

— Ultima oară când te-am dus acolo, m-ai părăsit, spune el cu glas scăzut. Am să mă feresc de toate lucrurile care te-ar putea face să mă părăseşti din nou. Ţi-am spus că am fost distrus când ai plecat. Nu vreau să mai trec prin asta niciodată. Ştii ce simt pentru tine.

În ochii săi larg deschişi se citeşte sinceritatea.

— Dar nu mi se pare corect. N-are cum să fie foarte relaxant pentru tine să te preocupe tot timpul cum mă simt eu. Ai făcut toate schimbările astea pentru mine, şi cred că... ar trebui să te răsplătesc cumva. Nu ştiu cum... poate încercăm... nişte jocuri de rol, mă bâlbâi eu, cu faţa la fel de roşie precum

pereţii camerei de joacă.

De ce mi-e atât de greu să vorbesc despre asta? Am avut tot felul de futaiuri perverse cu el, lucruri de care nici măcar nu auzisem cu câteva săptămâni în urmă, pe care nici nu le credeam posibile, şi, totuşi, lucrul cel mai greu e să stau de vorbă cu el.

— Ana, mă răsplăteşti, chiar mai mult decât îţi închipui. Te rog să nu-ţi faci griji.

Christian cel fără de griji a dispărut. Ochii lui sunt şi mai mari acum, iar în ei se citeşte neliniştea, ceea ce mi se pare chinuitor.

— Iubito, a trecut doar un weekend, continuă el. Mai dă-ne nişte timp. Săptămâna trecută, după ce ai plecat, m-am gândit mult la noi. Avem nevoie de timp. Trebuie să ai încredere în mine, şi eu în tine. Poate că, după o vreme, o să ne putem permite şi altceva, dar îmi place cum eşti acum. Îmi place să te văd atât de fericită, atât de relaxată şi lipsită de griji, ştiind că am şi eu un rol în asta. Niciodată n-am…

Se opreşte şi îşi trece mâna prin păr.

— Înainte să alergăm, trebuie să învăţăm să mergem, zâmbeşte el dintr-odată.

— Ce-i aşa de amuzant?

— Flynn. Aşa zice tot timpul. Nu mi-am

închipuit niciodată c-o să ajung să-l citez.

— Un flynnism.

— Exact, râde Christian.

Chelnerul vine cu aperitivele şi bruschetele, iar Christian se relaxează şi tonul conversaţiei se schimbă.

Dar după ce ne sunt aşezate în faţă platourile inutil de mari, nu pot să nu-mi amintesc felul în care l-am văzut astăzi – relaxat, fericit şi lipsit de griji. Măcar acum şi-a revenit: râde din nou, simţindu-se în largul lui.

Mă cuprinde un sentiment de uşurare când începe să mă întrebe despre locurile pe unde am fost. E o discuţie scurtă, dat fiind că n-am fost plecată niciodată din ţară. În schimb, el a călătorit prin toată lumea. Şi astfel, ne adâncim într-o conversaţie mai lejeră şi mai veselă despre toate locurile pe care le-a vizitat.

După cina gustoasă şi săţioasă, pornim cu maşina spre Escala, ascultând în difuzoare vocea catifelată şi blândă e Evei Cassidy. Drumul spre apartament îmi oferă un interludiu calm, în care să-mi pun gândurile în ordine. Am avut o zi foarte plină. Dr.

Greene, duşul pe care l-am făcut împreună, mărturisirea lui Christian, cumpărarea maşinii… Şi am făcut dragoste, la hotel şi pe vas. Chiar şi Christian a fost altfel decât de obicei. E ca şi când ar lăsa ceva în urmă sau ar redescoperi ceva – nu-mi dau seama.

Cine ar fi crezut că poate fi atât de tandru? Oare el ştia?

Îi arunc o privire – şi el e adâncit în gânduri. Îmi dau seama că n-a avut o adolescenţă adevărată – oricum, nu una normală. Clatin din cap.

Mintea îmi zboară la balul caritabil, la dansul cu dr. Flynn şi la teama lui Christian că acesta mi-ar fi povestit totul despre el. Christian încă îmi ascunde ceva, deci cum am putea merge mai departe în condiţiile astea?

Îşi închipuie că l-aş părăsi dacă l-aş cunoaşte. Îşi închipuie că l-aş părăsi dacă ar fi el însuşi. Vai, ce bărbat complicat!

Pe măsură ce ne apropiem de apartamentul lui, devine din ce în ce mai tensionat. Se uită cu atenţie pe trotuare şi pe străzile laterale, şi ştiu că se uită după Leila. Încep să mă uit şi eu. Suspectăm toate tinerele brunete, dar niciuna nu e ea.

Parchează în garaj cu buzele strânse într-o linie fermă şi sumbră. Oare de ce am venit aici, din moment ce e atât de precaut şi tensionat? Sawyer patrulează, iar Audi-ul mânjit cu vopsea a dispărut. Bodigardul vine să-mi deschidă portiera, după ce Christian parchează lângă SUV.

— Bună, Sawyer, îl salut eu cu glas scăzut.

— Domnişoară Steele, mă întâmpină el, plecând uşor capul. Domnule Grey.

— Niciun indiciu? întreabă Christian.

— Nu.

Christian încuviinţează din cap, mă ia de mână şi porneşte spre lift. Îmi dau seama că mintea lui lucrează la turaţie maximă – are un aer distrat. După ce intrăm în apartament, se întoarce spre mine.

— N-ai voie să ieşi din casă neînsoţită. Ai înţeles? spune el pe un ton ce nu lasă loc de proteste.

— Bine.

*Doamne, ajută-mă să nu-mi pierd cumpătul.* Dar atitudinea lui mă face să zâmbesc. Îmi vine să mă iau în braţe. Acum îl cunosc pe acest bărbat dominator, care îmi vorbeşte pe un ton imperativ. Mă minunez că, în urmă cu o săptămână, mi se părea atât de

ameninţător când mi se adresa aşa. Dar acum, îl înţeleg mult mai bine. Pentru el, e un mecanism de adaptare. E stresat din cauza Leilei şi mă iubeşte, aşa că vrea să fiu în siguranţă.

— Ce ţi se pare amuzant? murmură el cu un zâmbet uşor.

— Tu.

— Eu? De ce sunt amuzant, domnişoară Steele? întreabă, ţuguindu-şi buzele.

Când îşi ţuguie buzele, Christian e… foarte sexy.

— Nu-ţi ţuguia buzele.

— De ce? întreabă el şi mai amuzat.

— Pentru că mă face să mă simt la fel cum te simţi tu când fac aşa, răspund, muşcându-mi buza intenţionat.

Ridică din sprâncene, surprins şi, în acelaşi timp, mulţumit.

— Serios? Îşi ţuguie iarăşi buzele, apoi se apleacă să-mi dea o sărutare fugară şi castă.

Ridic gura spre a lui, dar, în fracţiunea de secundă când ni se întâlnesc buzele, natura sărutului se schimbă – sângele mi se aprinde şi mă apropii de el.

Brusc, degetele mi se înfig în părul lui, iar el mă cuprinde în braţe şi mă lipeşte de

peretele liftului, îmi ia faţa în mâini şi îşi apasă gura pe a mea, iar limbile ni se împletesc frenetic. Nu ştiu dacă spaţiul strâmt al cabinei face ca totul să fie mai real, dar îi simt mai intens nevoia, neliniştea şi pasiunea.

*Dumnezeule mare*! Îl vreau, aici şi acum.

Liftul se opreşte, uşile se deschid, iar Christian îşi dezlipeşte faţa de a mea, însă şoldurile lui încă mă ţintuiesc de perete, şi îi simt erecţia prin pantaloni.

— Pfu! murmură el gâfâind.

— Pfu! repet eu, inspirând o gură binefăcătoare de aer.

Se uită la mine cu ochi scăpărători.

— Ce-mi faci, Ana… murmură el, mângâindu-mi cu degetul mare buza de jos.

Cu coada ochiului, îl văd pe Taylor făcând un pas în spate şi ieşind din câmpul meu vizual. Mă ridic pe vârfuri şi îl sărut pe colţul gurii lui frumos profilate.

— Ce-mi faci, Christian…

Face un pas în spate şi mă ia de mână, iar ochii îi sunt mai întunecaţi acum.

— Vino, îmi porunceşte el.

Taylor încă e în holul de la intrare, aşteptându-ne discret.

— Bună seara, Taylor, îl salută Christian pe un ton cordial.

— Domnule Grey, domnişoară Steele.

— Ieri am fost domnişoara Taylor, îi zâmbesc eu lui Taylor, iar el se înroşeşte.

— Sună frumos, domnişoară Steele, spune el pe un ton neutru.

— La fel mi se pare şi mie.

Christian se încruntă, strângându-mă mai tare de mână.

— Dacă voi doi aţi terminat, aş vrea să-mi dai raportul, se încruntă el la Taylor, care se simte stânjenit, iar eu mă crispez – am sărit calul.

— Scuze, bâigui eu spre Taylor, care ridică din umeri şi îmi zâmbeşte amabil, înainte să mă întorc cu spatele şi să-l urmez pe Christian.

— Vin imediat să stăm de vorbă. Mai întâi, vreau să schimb câteva vorbe cu domnişoara Steele, îi spune Christian lui Taylor, şi ştiu că am dat de necaz.

Christian mă conduce în dormitor şi închide uşa.

— Nu flirta cu angajaţii, Anastasia, mă mustră el.

Deschid gura să mă apăr, dar o închid la

loc – apoi o deschid iarăşi.

— Nu flirtam. Încercam să fiu prietenoasă – e o diferenţă.

— Nu fi prietenoasă şi nici nu flirta cu angajaţii. Nu-mi place.

*Oh! Adio, Christian cel degajat!*

— Îmi pare rău, bombăn eu, plecând privirea.

Azi nu m-a făcut deloc să mă simt ca un copil. Întinde mâna şi îmi ridică bărbia, uitându-se în ochii mei.

— Ştii cât de gelos sunt, şopteşte el.

— N-ai niciun motiv să fii gelos, Christian. Eşti stăpânul trupului şi al sufletului meu.

Clipeşte ca şi când i-ar fi greu să proceseze acest fapt. Se apleacă şi mă sărută scurt, fără niciun pic din pasiunea pe care am trăit-o în lift, cu câteva clipe mai înainte.

— N-o să dureze mult. Fă-te comodă, spune el bosumflat şi se răsuceşte pe călcâie, lăsându-mă singură în dormitorul lui, uimită şi dezorientată.

*De ce naiba ar fi gelos pe Taylor?* Clatin din cap, nevenindu-mi să cred.

Mă uit la ceas – e puţin trecut de opt – şi hotărăsc să-mi pregătesc hainele pentru serviciu. Urc în camera mea şi deschid

şifonierul enorm. E gol. Toate hainele au dispărut. *Oh, nu!* Christian m-a luat în serios şi s-a descotorosit de haine. *La dracu'!*

Vocea interioară se încruntă la mine. Aşa se întâmplă dacă nu-ţi ţii gura.

De ce m-a luat în serios? Îmi vine în minte observaţia mamei: „Bărbaţii iau totul întocmai, draga mea". Îmi ţugui buzele, uitându-mă la şifonierul gol. Unde mai pui că erau nişte haine frumoase – precum rochia argintie pe care am purtat-o la bal.

Mă plimb prin cameră cu un aer neconsolat. *Stai un pic – ce se întâmplă?* Mi-a dispărut iPad-ul. Şi unde mi-e Mac-ul? *Oh, nu!* Primul gând care îmi trece prin minte – urât din partea mea – e că s-ar putea să mi le fi furat Leila.

Cobor scările în grabă şi mă întorc în dormitorul lui Christian. Pe noptieră se află Mac-ul, iPad-ul şi geanta mea. Totul e aici.

Deschid uşa şifonierului. Hainele mele sunt acolo – toate –, împărţind acelaşi spaţiu cu ale lui Christian. Când s-a întâmplat asta? De ce nu mă anunţă niciodată înainte să facă astfel de lucruri?

Mă răsucesc pe călcâie şi îl văd în prag.

— Ah, au mutat lucrurile, bombăne el

absent.

— Ce s-a întâmplat? îl întreb, văzându-i aerul sumbru.

— Taylor crede că Leila a venit pe scara de incendiu. Probabil că are o cheie. Dar deja au fost schimbate toate yalele, iar echipa lui Taylor a căutat prin toate camerele – nu mai e aici.

Se opreşte şi îşi trece o mână prin păr.

— Aş vrea să ştiu unde e. Fuge de noi, când de fapt are nevoie de ajutor.

Se încruntă, iar nemulţumirea mea de mai devreme dispare. Îmi petrec mâinile în jurul lui, iar el mă strânge în braţe şi mă sărută pe păr.

— Ce ai de gând să faci după ce o s-o găseşti? întreb eu.

— Dr. Flynn ştie un spital.

— Şi soţul ei?

— A zis că nu-l mai interesează, spune el cu reproş. Familia ei locuieşte în Connecticut. Cred că acum e pe cont propriu.

— Ce trist!

— Te deranjează că am pus să ţi se aducă lucrurile aici? Vreau să stai cu mine în cameră, murmură el.

*Uau, ce schimbare bruscă de direcţie.*

— Nu.

— Vreau să dormi cu mine. N-am coşmaruri când eşti cu mine.

— Ai coşmaruri?

— Da.

Îl strâng mai tare în braţe. Dumnezeule mare! Alte probleme. Mi se strânge inima când mă gândesc la câte are pe suflet.

— Îmi pregăteam hainele pentru serviciu, şoptesc eu.

— Pentru serviciu! exclamă Christian, ca şi când ar fi un cuvânt murdar, şi îmi dă drumul, încruntându-se la mine.

— Da, pentru serviciu, repet, uimită de reacţia lui.

Se uită la mine cu un aer dezorientat.

— Dar Leila e liberă, spune el, apoi face o pauză. Nu vreau să te duci la muncă.

*Ce?*

— E caraghios, Christian. Trebuie să mă duc la muncă.

— Ba nu, nu trebuie.

— Am o slujbă nouă, care îmi place. Bineînţeles că trebuie să merg la serviciu.

*Ce o fi vrând să spună?*

— Ba nu, nu trebuie, repetă el pe un ton autoritar.

— Îţi închipui că o să stau aici, tăind frunză la câini, în timp ce tu te duci să fii Stăpânul Universului?

— Sincer… da.

*Of, pervertitul meu în cincizeci de nuanţe… Doamne, da-mi putere!*

— Christian, trebuie să merg la serviciu.

— Ba nu, nu trebuie.

— Ba da, trebuie, spun eu apăsat, ca şi când aş vorbi cu un copil. Se încruntă la mine.

— Nu e sigur.

— Christian… trebuie să muncesc ca să-mi câştig existenţa, şi n-o să păţesc nimic.

— Ba nu, nu trebuie să munceşti ca să-ţi câştigi existenţa – şi de unde ştii că n-o să păţeşti nimic?

Aproape că ţipă.

Ce vrea să spună? Că o să mă întreţină? Vai, mi se pare cât se poate de caraghios – îl cunosc doar de… cât timp… cinci săptămâni?

Acum e furios, iar ochii săi cenuşii sunt întunecaţi şi ameninţători, dar mă doare fix în cot.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Christian, Leila a stat la capătul patului şi nu mi-a făcut niciun rău – şi da, trebuie să merg

la serviciu. Nu vreau să fiu întreţinută de tine. Trebuie să-mi plătesc împrumuturile pentru studii.

Buzele i se strâng într-o expresie sumbră, iar eu îmi pun mâinile în şold. N-am de gând să mă dau bătută. Cine dracu se crede?

— Nu vreau să te duci la serviciu.

— Nu depinde de tine, Christian. Nu tu hotărăşti.

Îşi trece o mână prin păr, privindu-mă ţintă în ochi. Secundele, minutele se scurg, iar noi ne uităm încruntaţi unul la altul.

— Sawyer o să vină cu tine.

— Christian, nu e nevoie. Eşti nerezonabil.

— Nerezonabil? mârâie el. Fie vine cu tine, fie am să fiu cu adevărat nerezonabil şi am să te ţin aici.

*N-ar face una ca asta!*

— Cum, mai exact?

— Oh, aş găsi o cale, Anastasia. Nu mă provoca.

— Bine! cedez eu, ridicând mâinile ca să-l calmez.

*La naiba! Domnul meu Învechit în Rele a revenit în forţă.*

Stăm în picioare, încruntându-ne unul la celălalt.

— În regulă, Sawyer poate să vină cu mine, dacă asta te face să fii mai liniştit, accept eu, dându-mi ochii peste cap.

Christian mijeşte ochii şi face un pas ameninţător înspre mine, iar eu mă dau imediat în spate. Se opreşte şi inspiră adânc, închizând ochii, apoi îşi trece ambele mâini prin păr. Oh, nu, Domnul meu Învechit în Rele chiar e tensionat.

— Vrei să-ţi fac un tur al casei?

*Un tur? Nu pot să cred!*

— Da, murmur eu cu precauţie.

Încă o schimbare de direcţie – Domnul Nestatornic s-a întors, îmi întinde mâna, iar când i-o dau pe a mea, mi-o strânge tandru.

— N-am vrut să te sperii.

— Nu m-ai speriat. Tocmai mă pregăteam să-mi iau tălpăşiţa, îl ironizez eu.

— Să-ţi iei tălpăşiţa? întreabă el cu ochi mari.

— Glumesc!

*Doamne!*

Mă conduce afară din dressing, iar eu încerc să mă liniştesc. Adrenalina încă îmi pulsează în vene. O ceartă cu Cincizeci de Vicii nu e uşor de suportat.

Îmi face un tur al apartamentului,

arătându-mi toate camerele. Sunt uimită să aflu că, pe lângă camera de joacă şi trei dormitoare pentru musafiri, apartamentul e prevăzut şi cu o aripă pentru Taylor şi doamna Jones – o bucătărie, un living spaţios şi un dormitor pentru fiecare. Doamna Jones încă nu s-a întors de la surorile ei din Portland.

La nivelul de jos, camera care îmi atrage cel mai mult atenţia se află vizavi de biroul lui – o cameră în care văd un televizor cu plasmă cu diagonala foarte mare şi mai multe console pentru jocuri video. Încăperea are o atmosferă intimă.

— Deci ai şi un Xbox? zâmbesc eu jucăuş.

— Da, dar nu joc bine. Elliot mă bate de fiecare dată. M-am amuzat când ai crezut că asta e camera mea de joacă, surâde el, dând uitării accesul de furie de mai devreme.

Slavă Domnului că şi-a recăpătat buna dispoziţie.

— Îmi pare bine că mă găseşti amuzantă, domnule Grey, răspund eu ironic.

— Chiar aşa eşti, domnişoară Steele – atunci când nu eşti exasperantă, bineînţeles.

— De obicei, sunt exasperantă atunci când eşti nerezonabil.

— Eu? Nerezonabil?

— Da, domnule Grey. „Nerezonabil” ţi-ar putea fi al doilea nume de botez.

— N-am un al doilea nume de botez.

— „Nerezonabil” ţi s-ar potrivi de minune.

— Cred că e o chestiune de opinie, domnişoară Steele.

— Aş vrea să aflu opinia de profesionist a doctorului Flynn.

Christian surâde.

— Am crezut că Trevelyan e cel de-al doilea nume de botez al tău.

— Nu. E nume de familie.

— Dar nu-l foloseşti.

— E prea lung. Vino, îmi porunceşte el.

Ieşim din camera cu televizor şi traversăm livingul, ajungem în vestibul, trecem pe lângă camera de serviciu şi impresionantul depozit de vinuri, iar în cele din urmă ajungem în biroul mare şi bine echipat al lui Taylor. Înăuntru e suficient spaţiu pentru o masă de şase persoane. Deasupra unui birou, se află un perete de monitoare. Habar n-aveam că apartamentul are un sistem de supraveghere video. Din câte îmi pot da seama, sunt monitorizate balconul, casa scării, liftul de serviciu şi holul de la intrare.

— Salut, Taylor. Îi fac Anastasiei un tur al apartamentului.

Taylor încuviinţează din cap, dar fără să zâmbească. Mă întreb dacă a fost şi el dojenit şi de ce lucrează chiar şi la ora asta. Îi zâmbesc, iar el mă salută politicos din cap. Christian mă ia din nou de mână şi mă conduce spre bibliotecă.

— Aici ai fost deja, spune el, deschizând uşa.

Arunc o privire spre postavul verde al mesei de biliard.

— Vrei să jucăm? întreb eu.

Christian zâmbeşte cu un aer surprins.

— Sigur. Ai mai jucat?

— De câteva ori, mint eu.

Mijeşte ochii şi înclină capul într-o parte.

— Eşti o mincinoasă incorigibilă, Anastasia. Fie n-ai mai jucat niciodată, fie…

Îmi trec limba peste buze.

— Ţi-e teamă de o mică întrecere?

— Să-mi fie teamă de o fetiţă ca tine? pufneşte Christian pe un ton vesel.

— Să facem un pariu, domnule Grey.

— Eşti atât de încrezătoare, domnişoară Steele? surâde el, amuzat şi sceptic în acelaşi timp.

— Pe ce vrei să pariezi?

— Dacă am să câştig, ai să mă duci iarăşi în camera de joacă.

Se uită la mine cu aerul că n-a înţeles ce am spus.

— Iar dacă am să câştig eu? mă întreabă după câteva clipe de confuzie.

— Ce vrei tu.

Christian îşi cumpăneşte răspunsul, iar buzele i se arcuiesc într-un zâmbet.

— Bine, s-a făcut. Vrei să joci biliard american, snooker englezesc sau biliard carambol?

— Biliard american, te rog. Pe celelalte nu le ştiu.

Dintr-un dulap, Christian scoate o husă mare de piele, cu căptuşeală de piele, în care se află bilele. Cu mişcări rapide şi sigure, aşează bilele pe postav. Nu cred că am jucat niciodată pe o masă atât de mare. Christian îmi întinde un tac şi nişte cretă.

— Vrei să spargi tu grămada? întreabă el cu o politeţe simulată.

Se simte bine – îşi închipuie că va câştiga.

— Bine.

Frec vârful tacului cu cretă şi suflu surplusul de pe el, uitându-mă la Christian

pe sub gene, iar ochii i se întunecă.

Pun mingea albă la locul ei şi, cu o lovitură rapidă şi precisă, lovesc prima bilă din triunghi cu o asemenea forţă, încât una dintre bilele cu dungi intră răsucindu-se în buzunarul din dreapta sus. Celelalte se împrăştie în toate părţile.

— Joc cu bilele dungate, spun eu inocent, zâmbindu-i cochet.

Pe buzele lui se aşterne un surâs.

— Te rog, spune el politicos.

Execut rapid alte trei lovituri, vârând trei bile în buzunare. Jubilez în sinea mea. În clipa asta, îi sunt foarte recunoscătoare lui José pentru că m-a învăţat biliard şi ştiu să joc atât de bine. Christian mă urmăreşte cu un aer impasibil, fără să-şi dea emoţiile în vileag, dar pare să-şi piardă amuzamentul. Ratez milimetric bila cu dungi verzi.

— Ştii, Anastasia, aş putea să te urmăresc o zi întreagă întinzându-te şi aplecându-te deasupra mesei, spune el pe un ton apreciativ.

Mă îmbujorez. Slavă Domnului că sunt îmbrăcată în blugi. Christian zâmbeşte. Încearcă să mă distragă de la joc, nemernicul. Îşi trage puloverul crem peste

cap, îl aruncă pe un scaun şi îmi surâde, apoi se apropie să dea prima lovitură.

Se apleacă mult, şi simt că mi se usucă gura. *Oh, acum înţeleg ce vrea să spună.* Christian în blugi strâmţi şi tricou alb, aplecat deasupra mesei, e o privelişte fascinantă. Îmi pierd şirul gândurilor. Bagă trei bile în buzunare, apoi greşeşte, atingând bila albă.

— O greşeală elementară, domnule Grey, îl tachinez eu.

Zâmbeşte superior.

— Vai, domnişoară Steele, nu-s decât un biet muritor. Cred că e rândul tău, spune şi îmi face semn cu mâna spre masă.

— Sper că nu mă laşi să câştig.

— Ah, nu. Am în minte un premiu pentru care merită să câştig pariul, Anastasia, răspunde el şi ridică din umeri cu un aer relaxat, în plus, întotdeauna vreau să câştig.

Mijesc ochii. Deci aşa… Mă bucur atât de mult că sunt îmbrăcată cu bluza albastră, care are un decolteu mulţumitor de adânc. Mă plimb în jurul mesei şi mă aplec să examinez fiecare variantă, expunându-mi fundul şi decolteul ori de câte ori am ocazia. Pot să folosesc şi eu acest tertip. Îi arunc o

privire, iar el îmi şopteşte cu ochi întunecaţi:

— Îmi dau seama ce faci.

Înclin cochet capul într-o parte, mângâindu-mi uşor tacul.

— Ah, încerc să hotărăsc care ar fi cea mai bună lovitură, murmur eu cu un aer absent.

Aplecându-mă deasupra mesei, lovesc în aşa fel încât să aşez bila cu dungi portocalii într-o poziţie mai bună. Apoi mă postez chiar în faţa lui şi dau câteva lovituri fără să mă aplec. Mă las iarăşi deasupra mesei şi, chiar când mă pregătesc să lovesc, aud cum Christian inspiră puternic şi bineînţeles că ratez. *Mama mă-sii!*

Vine în spatele meu şi îşi aşează mâna pe fund. Hm…

— Ţi-l mişti de colo-colo ca să mă aţâţi, domnişoară Steele? mă întreabă, dându-mi o palmă peste fese şi făcându-mă să icnesc.

— Da, murmur eu – pentru că e adevărat.

— Ai grijă ce-ţi doreşti, iubito.

Îmi frec fundul în timp ce el se duce în celălalt capăt al mesei, se apleacă şi îşi pregăteşte lovitura. Doamne, aş putea să mă uit la el o zi întreagă! Loveşte bila roşie, care intră în buzunarul lateral din stânga. Apoi încearcă să introducă bila galbenă în

buzunarul din dreapta sus, dar ratează milimetric.

— Cameră Roşie, venim spre tine! îl tachinez eu, zâmbind superior.

Christian doar ridică o sprânceană şi îmi face semn să continui. Bag repede în buzunar bila cu dungi verzi şi, printr-o lovitură norocoasă, reuşesc să o bag şi pe ultima, cea cu dungi portocalii.

— Alege un buzunar, murmură Christian, şi pare că vorbeşte despre altceva – ceva sumbru şi brutal.

— Stânga sus, răspund eu, apoi iau la ţintă bila neagră, dar ratez – se loveşte de margine.

*La naiba!*

Christian zâmbeşte viclean şi se apleacă peste masă, vârând repede în buzunare cele două bile care i-au mai rămas. Mai am un pic şi gâfâi, urmărindu-i trupul mlădios întinzându-se deasupra mesei. Se îndreaptă de spate şi îşi freacă tacul cu cretă.

— Dacă voi câştiga…

Ce se întâmplă?

— O să te bat la fund şi apoi o să te fut aici, pe masa de biliard.

*Sfinte Sisoe! Toţi muşchii de sub buric mi se*

*încordează cu putere.*

— Dreapta sus, murmură el, făcând semn spre bila neagră, apoi se apleacă s-o lovească.

# Capitolul 11

Cu o mişcare elegantă, Christian loveşte bila albă în aşa fel încât traversează postavul verde şi atinge uşor bila neagră, care, la rândul ei, se rostogoleşte lent, se leagănă o clipă pe marginea buzunarului din dreapta sus, iar în cele din urmă cade în el.

La naiba!

Christian se îndreaptă de spate, iar buzele i se curbează într-un zâmbet care pare să spună: „Şi astfel am pus stăpânire pe tine, Steele." Lăsând jos tacul, se apropie cu paşi lenţi de mine, cu părul vâlvoi. Cu blugii şi tricoul lui alb, nu arată ca un preşedinte de consiliu de administraţie – ci mai degrabă ca un derbedeu dintr-o cartier rău famat. Sfinte Sisoe! E atât de sexy.

— N-o să te superi pentru că ai pierdut, nu-i aşa? murmură el, reţinându-şi cu greu un zâmbet.

— Depinde de cât de tare ai să mă loveşti, şoptesc eu, sprijinindu-mă în tac.

Mi-l ia din mână şi îl pune pe masă, apoi

îşi vârâ un deget în bluza mea şi mă trage spre el.

— Ei bine, să facem inventarul fărădelegilor tale, domnişoară Steele, spune el, începând să numere pe degete. Unu: m-ai făcut gelos pe propriii mei angajaţi. Doi: te-ai certat cu mine în legătură cu mersul la serviciu. Şi trei: în ultimele douăzeci de minute, ţi-ai plimbat fundul delicios prin faţa mea.

În ochii lui cenuşii străluceşte încântarea şi, aplecându-se uşor în faţă, îşi freacă nasul de al meu.

— Vreau să-ţi dau jos blugii şi bluza asta seducătoare.

Mă sărută delicat pe gură, se apropie nonşalant de uşă şi o încuie.

*Doamne!*

Se întoarce şi se uită la mine cu ochi scânteietori. Rămân paralizată ca un zombi – inima îmi bate cu putere, sângele îmi vuieşte în vene, şi nu sunt în stare să mişc niciun muşchi. E pentru el – e singurul gând din mintea mea, care se repetă ca o mantra.

— Hainele, Anastasia. Văd că încă le ai pe tine. Dă-le jos, altminteri am s-o fac eu pentru tine.

— Dezbracă-mă tu, îmi recapăt eu vocea în cele din urmă – o voce şoptită şi înfierbântată.

Christian zâmbeşte.

— Vai, domnişoară Steele, e o treabă murdară, dar cred că mă pot ridica la înălţimea provocării.

— De obicei, te ridici la înălţimea provocărilor, domnule Grey, spun şi îl privesc pieziş, iar el zâmbeşte cu superioritate.

— De ce, domnişoară Steele? Ce vrei să spui?

În drum spre mine, se opreşte în dreptul unui mic pupitru încastrat în una dintre biblioteci. Întinde mâna şi ia o riglă de plastic de douăzeci şi cinci de centimetri. O apucă de ambele capete şi o îndoaie, fără să-şi ia ochii de la mine.

*Dumnezeule mare! Arma lui preferată!* Simt că mi se usucă gura.

Dintr-odată, mă trec fiorii şi mi se face cald, umezindu-mă peste tot pe unde trebuie. Numai Christian mă poate excita doar uitându-se la mine şi îndoind o riglă. O strecoară în buzunarul de la spate al blugilor şi se apropie lent de mine, cu ochi sumbri şi plini de promisiuni. Fără să scoată o vorbă,

îngenunchează în faţa mea şi începe să-mi desfacă şireturile, repede şi eficient, scoţându-mi atât tenişii, cât şi şosetele. Mă sprijin de marginea mesei de biliard să nu cad. Uitându-mă la el, mă minunez de intensitatea sentimentelor mele pentru acest bărbat frumos şi pervertit. Îl iubesc.

Mă apucă de şolduri, îşi strecoară degetele în betelia blugilor mei şi îmi desface nasturele şi fermoarul. Se uită la mine pe sub genele lui lungi, afişând un zâmbet încărcat de promisiuni, şi îmi trage blugii în jos. Ies din ei, bucuroasă că port nişte chiloţi foarte eleganţi, iar el mă apucă de picioare şi îşi plimbă nasul pe coapsele mele. Simt că mă topesc.

— Vreau să fiu foarte aspru cu tine, Ana. Va trebui să-mi ceri să mă opresc, dacă nu mai suporţi, îmi şopteşte.

*Doamne!* Mă sărută… acolo, şi gem încet.

— Cuvintele de siguranţă? murmur eu.

— Nu, fără cuvinte de siguranţă. Să-mi spui să mă opresc şi am să mă opresc. Ai înţeles?

Mă sărută încă o dată, frecându-şi nasul de mine. *Vai, ce bine e!* Se ridică în picioare, privindu-mă intens.

— Răspunde, îmi porunceşte el cu glas catifelat.

— Da, da, înţeleg, spun eu, uimită de insistenţa lui.

— Toată ziua ai făcut aluzii şi mi-ai dat semnale contradictorii, Anastasia. Mi-ai spus că ţi-e teamă că mi-am ieşit din formă. N-am înţeles ce ai vrut să spui şi nu ştiu cât de serios ai vorbit, dar o să aflăm. Deocamdată, nu vreau să ne întoarcem în camera de joacă, dar putem încerca o bătaie aici, iar, dacă nu-ţi place, trebuie să-mi promiţi că ai să-mi spui.

Aplombul lui de mai înainte e înlocuit de o nelinişte puternică.

*Te rog să nu fii neliniştit, Christian.*

— Am să te opresc. Fără cuvinte de siguranţă, repet eu ca să-l liniştesc.

— Suntem iubiţi, Anastasia. Şi iubiţii n-au nevoie de cuvinte de siguranţă, se încruntă el. Am dreptate?

— Cred că da, murmur eu – *Doamne, de unde să ştiu?* Promit.

Se uită pe chipul meu, în căutarea unui eventual semn care să-i dea de înţeles că îmi lipseşte curajul propriilor convingeri. Sunt tulburată, dar şi nerăbdătoare. Sunt mult

mai încântată să fac asta, ştiind că mă iubeşte. E foarte simplu pentru mine, iar în clipa asta nu vreau să stau prea mult pe gânduri.

Pe chip i se aşterne lent un zâmbet şi începe să-mi descheie bluza, degetele lui îndemânatice terminând repede treaba, dar nu mi-o dă jos. Se apleacă şi ia tacul de pe masă.

*La dracu', ce are de gând să facă cu el?* Mă străbate un frison de spaimă.

— Joci bine, domnişoară Steele. Trebuie să spun că sunt surprins. De ce nu încerci să bagi bila neagră în buzunar?

Spaima s-a evaporat, şi îmi ţugui buzele, întrebându-mă de ce naiba ar fi surprins – un nemernic sexy şi arogant. Zeiţa mea intimă se încălzeşte în fundal, făcând exerciţii de gimnastică – are pe buze un zâmbet larg.

Aşez bila albă pe masă. Mă aplec să-mi pregătesc lovitura, iar Christian vine în spatele meu. Pune o mână pe coapsa mea dreaptă şi îşi plimbă degetele în sus şi în jos, până la fund şi înapoi, mângâindu-mă uşor.

— Am să ratez, dacă faci asta, şoptesc eu, închizând ochii şi savurând atingerea

mâinilor lui.

— Nu-mi pasă dacă nimereşti sau ratezi, iubito. Voiam doar să te văd aşa – pe jumătate îmbrăcată, aplecată pe masa mea de biliard. Ai idee cât de sexy eşti în clipa asta?

Mă îmbujorez, iar zeiţa mea intimă ia un trandafir între dinţi şi începe tangoul. Inspirând adânc, încerc să nu-l iau în seamă pe Christian şi să-mi pregătesc lovitura. Mi-e imposibil. Continuă să-mi mângâie fundul, iar şi iar.

— Stânga sus, murmur, apoi lovesc bila albă.

Mă loveşte cu putere, direct peste fund.

E atât de neaşteptat, încât scot un scâncet. Bila albă o atinge pe cea neagră, care se loveşte de margine, departe de buzunar. Christian îmi mângâie iarăşi fundul.

— Oh, cred că va trebui să mai încerci o dată, şopteşte el. Ar trebui să te concentrezi, Anastasia.

Deja gâfâi, excitată de acest joc. Se apropie de capătul mesei, pune iarăşi pe masă bila neagră, apoi împinge spre mine bila albă. E atât de senzual, cu ochii lui întunecaţi şi zâmbetul provocator. Cum aş putea să-i

rezist acestui bărbat? Prind bila, o aşez pe masă şi mă pregătesc să lovesc din nou.

— Nu, mă dojeneşte el. Aşteaptă.

Oh, îi place să prelungească agonia. Vine iarăşi în spatele meu. Închid ochii din nou, iar el mă mângâie pe coapsa stângă de data asta, urcând până la fund.

— Ocheşte, murmură el.

Nu-mi pot stăpâni geamătul, simţindu-mi pântecele răscolit de dorinţă. Şi încerc, chiar încerc să mă gândesc unde ar trebui să lovesc neagra cu alba. Mă dau un pic în dreapta, iar el mă urmează. Mă aplec iarăşi peste masă. Folosindu-mi ultimele resurse de forţă interioară – care a scăzut considerabil de când am aflat ce urmează după ce lovesc alba –, ţintesc şi o lovesc încă o dată. Christian mă loveşte încă o dată, cu putere.

*Au!* Iarăşi am ratat.

— Oh, nu! oftez eu.

— Încă o dată, iubito. Dacă ratezi şi de data asta, chiar am să ţi-o dau.

*Ce? Ce o să-mi dai?*

Aşează iarăşi neagra pe masă, apoi se apropie de mine dureros de lent, aşezându-se în spatele meu şi mângâindu-mi din nou fundul.

— Poţi s-o faci, mă încurajează el.

*Oh, nu când îmi distragi atenţia în felul ăsta.* Îmi împing fundul în mâna lui, iar el mă loveşte uşor.

— Nerăbdătoare, domnişoară Steele? murmură el.

Da, te vreau.

— Atunci să scăpăm de ăştia.

Îmi trage uşor chiloţii, apoi mi-i scoate, însă nu văd ce face cu ei. Mă simt expusă, iar el îmi aşterne o sărutare pe fiecare fesă.

— Loveşte, iubito.

Îmi vine să scâncesc – ştiu că am să ratez. Pun alba la locul ei, o lovesc şi, cuprinsă de nerăbdare, nici măcar nu reuşesc să ating neagra. Aştept lovitura, dar nu vine. În schimb, Christian se apleacă peste mine, lipindu-mă de masă, îmi ia tacul din mână şi îl aşează pe masă. Îi simt erecţia pe fund.

— Ai ratat, îmi şopteşte la ureche.

Am obrazul lipit de postavul verde.

— Pune mâinile pe masă, îmi porunceşte, iar eu mă supun. Bine. Am să-ţi trag o palmă peste fund şi poate că data viitoare ai să nimereşti.

Se ridică şi se aşează în stânga mea, lipindu-şi mădularul erect de şoldul meu.

Gem şi mi se pune un nod în gât. Respiraţia mi-e iute şi fierbinte, iar dorinţa îmi clocoteşte în vene. Îmi mângâie tandru fundul cu o mână, iar pe cealaltă şi-o aşează pe ceafa mea înfigându-şi degetele în părul meu şi sprijinindu-şi cotul de spatele meu. Sunt imobilizată şi complet neputincioasă.

— Desfă-ţi picioarele, murmură el, însă ezit preţ de o clipă.

Iar el mă loveşte – cu rigla! Zgomotul e mai puternic decât usturimea, şi mă ia prin surprindere. Icnesc, şi mă loveşte din nou.

— Picioarele, îmi porunceşte el.

Mă supun, gâfâind, iar rigla loveşte iarăşi. Au, ustură, dar şuierul plesniturii e mai înspăimântător decât usturimea.

Închid ochii şi absorb durerea. Nu e foarte dureros, iar respiraţia lui Christian devine mai aspră. Mă loveşte iar şi iar, făcându-mă să gem. Nu ştiu câte lovituri mai pot îndura, dar faptul că îl aud şi îl simt atât de excitat mă excită şi pe mine şi îmi dă dorinţa de a continua. Trec graniţa spre partea întunecată a sufletului meu, un loc pe care nu-l cunosc bine, dar pe care l-am mai vizitat, când am fost în camera de joacă, cu muzica lui Tallis în fundal. Rigla loveşte încă o dată, făcându-

mă să gem, iar Christian geme şi el. Mă loveşte încă o dată… şi încă o dată… şi încă o dată – mai tare de data asta –, şi mă crispez.

— Stop!

Cuvântul mi se desprinde de pe buze înainte să-mi dau seama că l-am rostit. Imediat, Christian lasă rigla din mână şi îmi dă drumul.

— Ajunge? şopteşte el.

— Da.

— Acum vreau să te fut, spune el cu vocea încordată.

— Da, murmur eu cu dorinţă în glas.

Rămân întinsă pe masă, cu respiraţia întretăiată, iar el îşi desface prohabul, şi ştiu că o să fie aspru.

Mă minunez încă o dată cum am îndurat – şi da, cât mi-a plăcut – ce mi-a făcut până acum. Totul este atât de întunecat, dar atât de caracteristic pentru el.

Îşi vâră două degete în mine şi le mişcă circular. Sentimentul e nemaipomenit. Închid ochii şi mă delectez cu senzaţia. Aud foşnetul unui ambalaj, apoi Christian se mută în spatele meu, între picioarele mele, desfăcându-le şi mai mult.

Se adânceşte uşor în mine, umplându-mă.

Geamătul lui de plăcere îmi răscoleşte sufletul. Mă apucă strâns de şolduri, se retrage şi intră iarăşi în mine, dar de data asta se năpusteşte, făcându-mă să ţip. Rămâne nemişcat o clipă.

— Din nou? întreabă el cu blândeţe.

— Da… mi-e bine. Dezlănţuie-te… şi ia-mă cu tine… murmur eu cu respiraţia întretăiată.

Geme uşor, iese iarăşi şi se năpusteşte în mine, repetând totul iar şi iar, într-un ritm lent, chinuitor, brutal, divin.

*Dumnezeule mare… Exc*itaţia din pântecele meu e din ce în ce mai puternică, iar el o simte şi îşi înteţeşte ritmul, opintindu-se în mine mai adânc, mai cu putere, mai repede – iar eu mă las în voia ritmului său, explodând în jurul lui – un orgasm extenuant, sfâşietor, care mă stoarce de vlagă.

Îmi dau seama vag că şi Christian îşi dă drumul, strigându-mă pe nume şi înfigându-şi degetele în şoldurile mele, după care se opreşte şi se întinde peste mine. Ne prăbuşim amândoi pe podea, iar el mă ia în braţe.

— Mulţumesc, iubito, îmi şopteşte, acoperindu-mi faţa cu sărutări tandre, ca nişte fulgi.

Deschid ochii şi mă uit la el, iar el mă strânge şi mai tare în braţe.

— Ţi s-a înroşit obrazul de la postavul mesei, murmură el, mângâindu-mi tandru faţa. Cum a fost? mă întreabă, cu ochi mari şi grijulii.

— Atât de bine, încât mi s-au încleştat dinţii, murmur eu. Îmi place brutal, dar şi tandru. Şi îmi place că o fac cu tine.

Închide ochii şi mă strânge şi mai tare.

*Doamne, ce obosită sunt.*

— Iar tu îmi placi tot timpul, Ana. Eşti frumoasă, deşteaptă, provocatoare, amuzantă, sexy, şi îi mulţumesc zi de zi providenţei că te-a trimis pe tine să-mi iei interviul, şi nu pe Katherine Kavanagh.

Mă sărută pe păr, iar eu zâmbesc şi casc la pieptul lui.

— Te-am epuizat, adaugă el. Vino. Facem baie, apoi la culcare.

Stăm amândoi în cada lui Christian, faţă în faţă, scufundaţi în spumă până la bărbie, învăluiţi în parfum dulce de iasomie. Îmi face masaj la picioare, şi mă simt atât de bine, încât senzaţia cred c-ar trebui scoasă în afara legii.

— Pot să te întreb ceva? murmur eu.

— Bineînţeles. Orice, Ana, ştii bine.

Inspir adânc şi mă ridic uşor.

— Mâine, când o să merg la serviciu, aş vrea ca Sawyer doar să mă ducă până la uşa de la intrare şi să vină să mă ia la sfârşitul programului, ce zici? Te rog, Christian, te rog, insist eu.

Mâinile i se opresc, iar fruntea i se încruntă.

— Credeam că deja am stabilit cum o să facem, bombăne el.

— Te rog.

— Şi când te duci să iei masa de prânz?

— O să-mi iau de acasă ceva de mâncare, să nu fiu nevoită să ies din clădire. Te rog.

Mă sărută pe gleznă.

— Mi-e greu să te refuz, mormăie el, simţind că e o cedare din partea lui. Sigur n-o să ieşi la prânz?

— Sigur.

— Bine.

— Mulţumesc, răspund eu cu un aer radios, apoi mă ridic în genunchi, împrăştiind apă peste tot, şi îl sărut.

— Cu multă plăcere, domnişoară Steele. Ce-ţi mai face fundul?

— Mă doare. Dar nu tare. Apa are un efect calmant.

— Mă bucur că mi-ai cerut să mă opresc, spune, uitându-se în ochii mei.

— Şi fundul meu se bucură.

Zâmbeşte.

Mă întind în pat, frântă de oboseală. E abia zece şi jumătate, dar mă simt ca şi când ar fi trei dimineaţa. Cred că e unul dintre cele mai epuizante weekend-uri din viaţa mea.

— Doamna Acton nu ţi-a trimis şi pijamale? întreabă Christian cu dezaprobare în glas, uitându-se la mine.

— Habar n-am. Îmi place să port tricourile tale, murmur eu cu un aer somnoros.

Chipul i se îmblânzeşte, apoi se apleacă deasupra mea şi mă sărută pe frunte.

— Am de lucru. Dar nu vreau să te las singură. Pot să folosesc laptopul tău să mă conectez la calculatorul de la serviciu? Te deranjez dacă lucrez de aici?

— Nu-i laptopul meu, apuc eu să răspund înainte să mă fure somnul.

Ceasul cu alarmă se declanşează, trezindu-mă cu ştirile din trafic. Christian

încă doarme lângă mine. Mă frec la ochi şi mă uit la ceas. Şase şi jumătate – prea devreme.

Afară plouă – pentru prima oară de multă vreme –, iar lumina e difuză şi melancolică. Mă simt confortabil în acest vast monolit modern, cu Christian alături. Mă întind şi mă întorc spre bărbatul minunat de lângă mine. Deschide ochii şi clipeşte somnoros.

— Bună dimineaţa, zâmbesc eu, mângâindu-i faţa, şi mă aplec să-l sărut.

— Bună dimineaţa, iubito. De obicei, mă trezesc înainte să pornească alarma, murmură el uimit.

— E fixat la o oră aşa de matinală…

— Aşa e, domnişoară Steele, zâmbeşte Christian. Trebuie să mă scol.

Mă sărută, apoi se ridică în capul oaselor şi se dă jos din pat. Îmi las capul să cadă pe pernă. Uau, m-am trezit alături de Christian Grey într-o zi lucrătoare – cum de am ajuns aici?

Închid ochii şi aţipesc.

— Haide, somnoroaso, scoală-te, se apleacă el deasupra mea.

E ras, curat şi proaspăt – *hm, ce bine miroase* –, şi e îmbrăcat cu costum şi cămaşă

albă, fără cravată – s-a întors CEO-ul. Sfinte Sisoe, arată bine şi aşa!

— Ce e? întreabă el.

— Aş vrea să te întorci în pat.

Buzele i se întredeschid, surprinse de chemarea mea, şi zâmbeşte aproape sfios.

— Eşti nesăţioasă, domnişoară Steele. Oricât m-ar tenta ideea, am o întâlnire la opt şi jumătate, deci în curând trebuie să plec.

Oh, am dormit încă o oră. *Mama mă-sii!* Sar din pat, spre amuzamentul lui Christian.

Fac duş şi mă îmbrac în grabă cu hainele pe care le-am pregătit de ieri: o fustă strâmtă de culoare gri, o bluză de mătase cenuşiu-deschis şi nişte pantofi negri, cu toc înalt – toate luate din noua mea garderobă. Îmi pieptăn părul şi îl prind cu grijă la spate, apoi mă duc în living, fără să ştiu la ce să mă aştept. Cum o să ajung la serviciu?

Christian soarbe cafea la barul pentru micul dejun, iar doamna Jones e în bucătărie, pregătind clătite şi bacon.

— Arăţi nemaipomenit, murmură Christian.

Petrecându-şi un braţ în jurul meu, mă sărută pe ureche. Cu coada ochiului,

surprind zâmbetul doamnei Jones, şi mă îmbujorez.

— Bună dimineaţa, domnişoară Steele, îmi spune, punându-mi clătite şi bacon în farfurie.

— Oh, mulţumesc. Bună dimineaţa, îngaim eu.

Doamne, s-ar putea să mă obişnuiesc cu un astfel de tratament!

— Domnul Grey mi-a spus că aţi vrea să luaţi ceva de mâncare la serviciu. Ce-aţi dori?

Îi arunc o privire lui Christian, care se străduieşte să nu zâmbească. Mijesc ochii la el.

— Un sendviş… sau o salată. Nu contează, spun şi îi zâmbesc radios doamnei Jones.

— Bine, am să vă fac un pachet, domnişoară Steele.

— Vă rog, doamnă Jones, spuneţi-mi Ana.

— Ana, surâde ea, apoi pune de ceai.

*Uau… ce mişto el*

Mă uit la Christian şi dau capul pe spate, provocându-l: haide, acuză-mă că flirtez cu doamna Jones.

— Trebuie să plec, iubito. Taylor o să se întoarcă şi o să te ducă la serviciu împreună cu Sawyer.

— Numai până la intrare.

— Da, numai până la intrare, îşi dă el ochii peste cap. Dar ai grijă.

Mă uit în jur şi îl zăresc pe Taylor stând în vestibul. Christian se ridică şi mă sărută, luându-mă de bărbie.

— Pe curând, iubito.

— O zi bună la serviciu, dragul meu, spun eu în urma lui.

Se întoarce cu zâmbetul lui frumos pe buze, apoi pleacă. Doamna Jones îmi întinde o ceaşcă de cafea, şi, brusc, mă simt stânjenită doar cu ea în cameră.

— De câtă vreme lucrezi pentru Christian? întreb eu, gândindu-mă că ar fi bine să fac un pic de conversaţie.

— De vreo patru ani, spune ea pe un ton plăcut, începând să-mi pregătească pachetul pentru serviciu.

— Ştii, pot să mi-l fac singură, bâigui eu, stânjenită că se ocupă ea de asta.

— Mănâncă-ţi micul dejun, Ana. Asta mi-e meseria. Îmi place, îmi place să am grijă şi de altcineva decât de domnul Taylor şi de domnul Grey, îmi zâmbeşte ea cordial.

Obrajii mi se înroşesc de plăcere, şi aş vrea s-o bombardez cu întrebări pe această

femeie. Sigur ştie o mulţime de lucruri despre Domnul meu Învechit în Rele şi, cu toate că e caldă şi prietenoasă, îşi face treaba foarte profesionist. Ştiu că o să fim amândouă stânjenite dacă încep s-o trag de limbă, aşa că îmi termin micul dejun într-o tăcere destul de plăcută, întreruptă doar de întrebările ei în legătură cu preferinţele mele pentru prânz.

Douăzeci şi cinci de minute mai târziu, Sawyer apare în uşa livingului. M-am spălat pe dinţi şi aştept să plecăm. Luând punga de hârtie cafenie cu pachetul pentru prânz – din câte îmi amintesc, nici mama nu îmi pregătea pachet –, Sawyer şi cu mine coborâm cu liftul. Şi el e foarte tăcut, nu divulgă nimic. Taylor aşteaptă în Audi, iar Sawyer îmi deschide portiera din spate şi urc pe banchetă, în spatele locului pasagerului.

— Bună dimineaţa, Taylor, spun eu vesel.

— Domnişoară Steele, zâmbeşte el.

— Taylor, îmi pare rău pentru ieri şi pentru observaţiile mele deplasate. Sper că nu ţi-am creat probleme.

Taylor se uită la mine în retrovizor şi se încruntă cu un aer surprins, intrând în traficul din Seattle.

— Domnişoară Steele, mi se întâmplă rar

să am probleme, răspunde el pe un ton liniştitor.

Ce bine. Poate Christian nu l-a mustrat şi pe Taylor ci doar pe mine, îmi spun cu amărăciune în sinea mea.

— Mă bucur să aud, zâmbesc eu.

Jack se uită la mine, măsurându-mă din priviri în timp ce mă îndrept spre birou.

— Bună dimineaţa, Ana. Ai avut un weekend plăcut?

— Da, mersi. Tu?

— Şi eu. Pregăteşte-te, am ceva de lucru pentru tine. Încuviinţez din cap şi iau loc la biroul meu. Pare că au trecut ani de când n-am mai fost la serviciu. Pornesc computerul şi deschid aplicaţia de e-mail – şi bineînţeles că am un mesaj de la Christian.

---

**De la**: Christian Grey
**Subiect**: Şeful
**Data**: 13 iunie 2011, 08:24
**Către**: Anastasia Steele

Bună dimineaţa, domnişoară Steele,
Voiam doar să-ţi mulţumesc pentru un

weekend minunat, în ciuda tuturor evenimentelor dramatice.

Sper că n-ai să pleci niciodată.

Şi să-ţi aduc aminte că vestea despre vânzarea SIP e confidenţială timp de patru săptămâni.

Şterge acest mesaj imediat după ce-l citeşti.

Al tău,

Christian Grey
CEO, Grey Enterprise Holdings Inc.

Speră că n-am să plec niciodată? Vrea să mă mut la el? Sfinte Sisoe… Îl cunosc atât de puţin. Apăs pe butonul de ştergere.

---

**De la**: Anastasia Steele
**Subiect**: Autoritar
**Data**: 13 iunie 2011, 09:03
**Către**: Christian Grey

Dragă domnule Grey,

Îmi ceri să mă mut cu tine? Şi, bineînţeles, n-am uitat că dovada uluitoarei tale capacităţi de hărţuire e confidenţială pentru

încă patru săptămâni. Să scriu un cec pentru „Rezistăm împreună” şi să i-l trimit tatălui tău? Te rog să nu ştergi acest mesaj. Ci să răspunzi la el.

ILY xxx

Anastasia Steele

Asistenta lui Jack Hyde, Consilier editorial, SIP

— Ana! mă face Jack să tresar.

— Da, mă îmbujorez eu, iar Jack se încruntă la mine.

— Totul e în regulă?

— Sigur, spun eu, apoi mă ridic repede în picioare, îmi iau agenda şi mă duc în biroul lui.

— Aşa. După cum probabil îţi aminteşti, joi mă duc la New York, la un simpozion al consilierilor editoriali. Am bilete şi rezervări, dar aş vrea să vii cu mine.

— La New York?

— Da. Trebuie să plecăm de miercuri şi să rămânem acolo peste noapte. Cred că o să ţi se pară o experienţă foarte instructivă, spune el, iar ochii i se întunecă, însă zâmbeşte politicos. Te ocupi, te rog, de rezervări? Să-ţi

iei o cameră la acelaşi hotel unde sunt cazat eu. Cred că Sabrina, asistenta mea anterioară, a lăsat detaliile undeva, la îndemână.

— Bine, răspund eu cu un zâmbet stins.

La naiba! Mă întorc la biroul meu. Domnul meu Învechit în Rele n-o să primească bine vestea, dar adevărul e că vreau să merg. Chiar pare o oportunitate, şi sunt sigură că pot să-l ţin pe Jack la distanţă, dacă motivul lui ascuns e să se dea la mine. Îmi verific e-mailul şi văd că am primit un răspuns de la Christian.

---

**De la**: Christian Grey
**Subiect**: Eu, autoritar?
**Data**: 13 iunie 2011, 09:07
**Către**: Anastasia Steele

Da. Te rog.

Christian Grey
CEO, Grey Enterprise Holdings Inc.

Doamne… chiar vrea să mă mut cu el. Oh, Christian – e prea devreme. Îmi iau capul în

mâini, încercând să-mi pun ordine în gânduri. Am nevoie de asta după weekendul minunat pe care l-am petrecut împreună cu el. N-am avut răgaz să mă gândesc la toate astea, să înţeleg lucrurile pe care le-am trăit şi pe care le-am aflat în ultimele două zile.

---

**De la**: Anastasia Steele
**Subiect**: Flynnisme
**Data**: 13 iunie 2011, 09:20
**Către**: Christian Grey

Christian,

Nu era vorba că mai întâi învăţăm să mergem şi apoi alergăm? Am putea discuta despre asta diseară, te rog?

Mi s-a cerut ca joi să merg la o conferinţă la New York.

Asta înseamnă că trebuie să ajung acolo de miercuri seara. M-am gândit să-ţi spun.

A x

Anastasia Steele
Asistenta lui Jack Hyde, Consilier editorial, SIP

---

**De la**: Christian Grey
**Subiect**: CE?
**Data**: 13 iunie 2011, 09:21
**Către**: Anastasia Steele

Da. Să stăm de vorbă diseară.
Mergi singură?

Christian Grey
CEO, Grey Enterprise Holdings Inc.

---

**De la**: Anastasia Steele
**Subiect**: Fără majuscule răstite şi ameninţătoare luni dimineaţă!
**Data**: 13 iunie 2011, 09:30
**Către**: Christian Grey

Putem discuta despre asta diseară?
A x

Anastasia Steele
Asistenta lui Jack Hyde, Consilier editorial, SIP

---

**De la**: Christian Grey
**Subiect**: Încă n-ai aflat ce înseamnă

răstitul
**Data**: 13 iunie 2011, 09:35
**Către**: Anastasia Steele

Spune-mi acum.
Dacă mergi cu bădăranul care ţi-e şef, atunci răspunsul e nu – doar peste cadavrul meu.

Christian Grey
CEO, Grey Enterprise Holdings Inc.

Mi se strânge inima. La dracu' – parcă ar fi taică-meu.

---

**De la**: Anastasia Steele
**Subiect**: Ba nu, TU n-ai aflat încă ce înseamnă răstitul
**Data**: 13 iunie 2011, 09:46
**Către**: Christian Grey

Da. Merg cu Jack.
Şi vreau să mă duc. E o oportunitate excelentă pentru mine.
Şi n-am fost niciodată la New York.
Nu te ambala.

Anastasia Steele
Asistenta lui Jack Hyde, Consilier editorial, SIP

---

**De la**: Christian Grey
**Subiect**: Ba nu, TU n-ai aflat încă ce înseamnă răstitul
**Data**: 13 iunie 2011, 09:50
**Către**: Anastasia Steele

Anastasia,
Nu mă ambalez deloc.
Răspunsul e NU.

Christian Grey
CEO, Grey Enterprise Holdings Inc.

— Nu! strig eu spre computer, făcând pe toată lumea din birou se oprească şi să se holbeze la mine.

Jack scoate capul din biroul lui.

— Totul e în regulă, Ana?

— Da. Scuze, mă bâlbâi eu. Am… ăă… am uitat să salvez un document.

Sunt stacojie de ruşine, iar el îmi zâmbeşte

cu un aer contrariat. Inspir adânc de câteva ori şi tastez repede un răspuns. Sunt atât de furioasă.

---

**De la**: Anastasia Steele
**Subiect**: Cincizeci de Vicii
**Data**: 13 iunie 2011, 09:55
**Către**: Christian Grey

Christian,

Trebuie să-ţi vii în fire.

NU am să mă culc cu Jack – nici dacă îmi dă luna de pe cer.

Te IUBESC. Când oamenii se iubesc, au ÎNCREDERE unul în celălalt.

Eu nu cred că tu o să FACI DRAGOSTE, PĂLMUIEŞTI LA FUND, FUŢI sau BICIUIEŞTI pe altcineva. Am ÎNCREDERE în tine.

Te rog să-mi faci şi tu această FAVOARE.

Ana

Anastasia Steele
Asistenta lui Jack Hyde, Consilier editorial, SIP

Stau pe scaun, aşteptându-i răspunsul.

Nu primesc nimic. Sunt la compania aeriană şi îmi rezerv un bilet, având grijă să fie în avionul cu care zboară şi Jack. În cele din urmă, aud semnalul sonor al unui nou e-mail.

---

**De la**: Lincoln, Elena
**Subiect**: Prânz
**Data**: 13 iunie 2011, 10:15
**Către**: Anastasia Steele

Dragă Anastasia,

Chiar mi-ar plăcea să iau masa cu tine. Cred că relaţia noastră a debutat cu stângul şi aş vrea să îndrept lucrurile. Ai vreun pic de timp liber săptămâna asta?

Elena Lincoln

*Mama mă-sii – nu doamna Robinson!* De unde naiba a făcut rost de adresa mea? Îmi iau capul în mâini. Ar putea fi o zi mai proastă de-atât?

Îmi sună telefonul şi, fără tragere de inimă, ridic capul şi răspund, uitându-mă la ceas. E abia zece şi douăzeci, şi deja îmi doresc să nu

mă fi dat jos din patul lui Christian.

— Biroul lui Jack Hyde, Ana Steele la telefon.

În receptor mârâie o voce dureros de familiară:

— Vrei, te rog, să ştergi ultimul e-mail pe care mi l-ai trimis şi să încerci să fii mai prudentă cu limbajul pe care îl foloseşti în corespondenţa de la serviciu? Ţi-am spus că e monitorizată. Am să încerc să remediez situaţia.

Apoi închide.

*La dracu'!...* Rămân cu privirea aţintită la telefon. Christian mi-a închis în nas. Bărbatul ăsta îmi încurcă la fiecare pas cariera incipientă, şi tot el îmi închide în nas? Mă uit la receptor şi, dacă n-ar fi complet lipsit de viaţă, sunt sigură că ar tremura de spaimă sub căutătura mea distrugătoare.

Deschid dosarul cu e-mailurile expediate şi îl şterg pe cel pe care tocmai i l-am trimis. Nu-i chiar aşa de rău. Am pomenit doar pălmuitul la fund şi, mă rog, biciuitul. Doamne, dacă îi e atât de ruşine cu toate astea, să nu le mai facă. Pun mâna pe Blackberry şi îl sun pe mobil.

— Ce-i? pufneşte el.

— O să mă duc la New York, fie că-ţi convine, fie că nu, spun eu apăsat.

— Nu te bizui…

Dar închid, întrerupându-l în mijlocul propoziţiei. Simt adrenalina zvâcnindu-mi în vene. Gata, acuma ştie cât de furioasă sunt.

Inspir adânc, încercând să mă liniştesc. Închizând ochii, îmi închipui că sunt într-un loc frumos. *Hm… într-o cabină de vas, alături de Christian.* Dar îndepărtez imaginea din minte, pentru că, în clipa asta, sunt prea furioasă pe Domnul meu Învechit în Rele ca să-l suport alături de mine, în locul meu frumos.

Deschizând ochii, întind calm mâna după agendă şi mă uit cu atenţie prin lista mea de sarcini. Inspir adânc şi prelung, recăpătându-mi echilibrul.

— Ana! strigă Jack, făcându-mă să tresar. Nu face rezervare la avion!

— Prea târziu, deja am făcut-o, răspund eu, în timp ce el se apropie cu paşi mari de biroul meu – are un aer furios.

— Stai, se întâmplă ceva. Din nu ştiu ce motiv, dintr-odată toate cheltuielile de transport şi cazare trebuie aprobate de conducere. E o decizie de sus. Mă duc să

vorbesc cu Roach. Se pare că tocmai a fost implementat un moratoriu pentru toate cheltuielile. Nu înţeleg de ce.

Jack îşi strânge rădăcina nasului între degete şi închide ochii.

Îmi piere sângele din obraji şi mi se pune un nod în stomac. *Cincizeci de Vicii!*

— Preia-mi tu apelurile. Mă duc să văd ce zice Roach.

Îmi face cu ochiul şi pleacă la şeful lui – nu la şeful şefului.

*La naiba! Christian Grey…* Iarăşi mi se înfierbântă sângele.

---

**De la**: Anastasia Steele
**Subiect**: Ce-ai făcut?
**Data**: 13 iunie 2011, 10:43
**Către**: Christian Grey

Te rog să-mi promiţi că n-ai să te amesteci în munca mea.

Chiar vreau să merg la această conferinţă.

Nu trebuie să-ţi cer ţie voie.

Am şters mesajul ofensator.

Anastasia Steele

Asistenta lui Jack Hyde, Consilier editorial, SIP

---

**De la**: Christian Grey
**Subiect**: Ce ai făcut?
**Data**: 13 iunie 2011, 10:46
**Către**: Anastasia Steele

Nu fac decât să protejez ce-i al meu.

E-mailul pe care mi l-ai trimis în mod atât de nechibzuit a fost şters de pe serverul SIP, la fel ca şi e-mailurile mele către tine.

În treacăt fie spus, am încredere în tine. În el n-am încredere.

Christian Grey
CEO, Grey Enterprise Holdings Inc.

Mă uit să văd dacă mai am e-mailurile de la el şi observ că au dispărut. Acest om are o influenţă fără limită. Cum face asta? Ce cunoştinţe are? Cine e omul care se poate furişa în serverele SIP ca să şteargă e-mailuri? E clar că sunt prinsă într-o luptă inegală.

---

**De la**: Anastasia Steele
**Subiect**: Maturitate
**Data**: 13 iunie 2011, 10:48
**Către**: Christian Grey

Christian,

N-am nevoie să fiu protejată de propriul meu şef.

E posibil să-mi facă avansuri, dar am să-l refuz.

Nu te poţi amesteca. E o atitudine dominatoare şi greşită din multe puncte de vedere.

Anastasia Steele

Asistenta lui Jack Hyde, Consilier editorial, SIP

---

**De la**: Christian Grey
**Subiect**: Răspunsul este NU
**Data**: 13 iunie 2011,10:50
**Către**: Anastasia Steele

Ana,

Am văzut cât de „eficient" lupţi cu avansurile nedorite. Ţin minte că aşa am

avut plăcerea de a petrece prima noapte cu tine. Cel puţin fotograful are sentimente pentru tine. În schimb, bădăranul n-are. E un fustangiu în serie şi va încerca să te seducă. Întreabă-l ce s-a întâmplat cu asistenta lui anterioară şi cu cea de dinaintea ei.

Nu vreau să ne certăm din cauza asta.

Dacă vrei să mergi la New York, am să te duc eu. Putem merge în weekendul ăsta. Am un apartament acolo.

Christian Grey
CEO, Grey Enterprise Holdings Inc.

*Oh, Christian!* Nu asta e ideea. Mi se pare atât de frustrant. Şi bineînţeles că are un apartament acolo. Unde altundeva mai are proprietăţi? Eram beată, pentru numele lui Dumnezeu. Eram sigură c-o să aducă vorba de José. Oare când n-o să-mi mai amintească acel episod? Dar n-o să mă îmbăt cu Jack.

Clatin din cap în faţa ecranului, dar îmi dau seama că nu mă mai pot certa cu el pe e-mail. Va trebui să aştept până diseară. Mă uit la ceas. Jack încă nu s-a întors de la întâlnirea cu Jerry, şi trebuie să rezolv şi

problema cu Elena. Citesc încă o dată e-mailul de la ea şi decid că cea mai bună soluţie e să-i trimit mesajul şi lui Christian. Să se concentreze asupra ei, nu asupra mea.

---

**De la**: Anastasia Steele
**Subiect**: Redirecţionat: Prânz sau Bagajul enervant
**Data**: 13 iunie 2011, 11:15
**Către**: Christian Grey

Christian,

Cât timp ai fost ocupat să te amesteci în cariera mea şi să-ţi păzeşti fundul de misivele mele neglijente, am primit un mesaj de la doamna Lincoln. Chiar nu vreau să mă întâlnesc cu ea – chiar dacă aş vrea, n-am voie să ies din clădire. Habar n-am de unde a făcut rost de adresa mea. Ce-mi sugerezi să fac? Iată mesajul ei:

Dragă Anastasia,

Chiar mi-ar plăcea să iau masa cu tine. Cred că relaţia noastră a debutat cu stângul şi aş vrea să îndrept lucrurile. Ai vreun pic de timp liber săptămâna asta?

Elena Lincoln

Anastasia Steele
Asistenta lui Jack Hyde, Consilier editorial, SIP

---

**De la**: Christian Grey
**Subiect**: Bagaj enervant
**Data**: 13 iunie 2011, 11:23
**Către**: Anastasia Steele

Nu te supăra pe mine. Mă gândesc doar la binele tău. Dacă ţi s-ar întâmpla ceva, nu mi-aş ierta-o niciodată. O să mă ocup eu de doamna Lincoln.

Christian Grey
CEO, Grey Enterprise Holdings Inc.

---

**De la**: Anastasia Steele
**Subiect**: Mai încolo
**Data**: 13 iunie 2011, 11:32
**Către**: Christian Grey

Te rog, am putea discuta despre toate astea diseară?

Încerc să lucrez, iar întreruperile tale continue mă împiedică să mă concentrez.

Anastasia Steele
Asistenta lui Jack Hyde, Consilier editorial, SIP

Jack se întoarce după ora douăsprezece şi îmi spune că nu mai merg la New York, dar că el merge şi că nu poate face nimic să schimbe politica adoptată de conducere. Intră în biroul lui, trântind uşa, evident furios. De ce e atât de mânios?

În adâncul sufletului, ştiu că intenţiile lui Jack nu-s deloc onorabile, dar sunt sigură că pot să mă descurc cu el – şi mă întreb ce ştie Christian despre asistentele anterioare ale şefului meu. Îmi îndepărtez aceste gânduri din minte şi îmi văd de treburi, dar decid să încerc să-l conving pe Christian să-şi schimbe părerea, deşi îmi dau seama că şansele sunt mici.

La ora unu, scoate capul pe uşa biroului său.

— Ana, te duci, te rog, să-mi iei ceva de mâncare?

— Sigur. Ce vrei?

— Un sendviş cu pastramă şi cu pâine de secară, fără muştar. Îţi dau banii când te întorci.

— Ceva de băut?

— O cola, te rog. Mersi, Ana.

Bagă capul la loc în birou, iar eu întind mâna după geantă.

La naiba! I-am promis lui Christian că n-am să ies din clădire. Oftez. N-o să afle. Şi, oricum, mă întorc repede.

Claire de la recepţie îmi oferă umbrela ei, deoarece încă plouă destul de tare. Îmi închei haina şi ies din clădire, uitându-mă pe furiş în ambele direcţii de sub umbrela imensă. Totul pare în regulă. Nicio urmă a Fetei Fantomă.

Pornesc cu paşi iuţi şi – sper eu – fără să atrag atenţia spre bufet. Şi, totuşi, cu cât mă apropii mai mult de el, cu atât se intensifică sentimentul oribil că sunt urmărită, şi nu-mi dau seama dacă e vorba de paranoia sau realitate. La dracu'! Sper să nu fie Leila cu un pistol.

*E doar rodul imaginaţiei,* pufneşte vocea interioară. *Cine naiba ar vrea să te împuşte?*

După cincisprezece minute, mă întorc în birou, teafără şi uşurată. Cred că am început

să mă molipsesc de paranoia şi vigilenţa extrem de protectoare a lui Christian.

Când îi duc mâncarea, Jack îşi ridică privirea de pe ecranul mobilului.

— Mersi, Ana. Dacă tot nu mergi cu mine, o să am nevoie să lucrezi până mai târziu. Trebuie să terminăm recenziile cărţilor. Sper că n-ai alte planuri, îmi surâde el cordial, iar eu mă îmbujorez.

— Nu, nicio problemă, spun eu cu un zâmbet şi o strângere de inimă.

N-o să iasă bine – lui Christian sigur o să-i sară ţandăra.

Întorcându-mă la biroul meu, hotărăsc să nu-i spun imediat, altminteri s-ar putea să aibă timp să se amestece într-un fel sau altul. Iau loc şi îmi mănânc sendvişul cu pui pe care mi l-a pregătit doamna Jones. E delicios. Face nişte sendvişuri pe cinste.

Desigur, dacă m-aş muta la Christian, mi-ar pregăti un pachet în fiecare zi. E o idee tulburătoare. N-am visat niciodată să duc o viaţă luxoasă, ci doar să am parte de iubire. Să găsesc pe cineva care să mă iubească şi să nu încerce să-mi controleze fiecare mişcare. Sună telefonul.

— Biroul lui Jack Hyde…

— M-ai asigurat că n-o să ieşi din clădire, mă întrerupe Christian, cu vocea rece şi aspră.

Inima mi se strânge pentru a mia oară pe ziua de azi. La dracu'! De unde naiba ştie?

— Jack m-a trimis să-i iau ceva de mâncare. N-am putut să-l refuz. Ai pus pe cineva să mă urmărească? întreb eu, simţind furnicături pe pielea capului.

Nu-i de mirare că m-am simţit atât de paranoică – deci chiar mă urmărea cineva. Gândul mă înfurie.

— De-aia n-am vrut să te întorci la serviciu, pufneşte.

— Christian, te rog. Eşti atât de – *viciat* – de sufocant.

— Sufocant? şopteşte el surprins.

— Da. Trebuie să încetezi. O să discutăm diseară. Din păcate, trebuie să lucrez până târziu, pentru că nu pot merge la New York.

— Anastasia, nu vreau să te sufoc, spune el calm, pe un ton uluit.

— Ei bine, mă sufoci. Am de lucru. Vorbim mai încolo.

Închid, simţindu-mă epuizată şi vag deprimată.

După weekendul nostru minunat,

realitatea revine în forţă. Niciodată n-am simţit ca acum nevoia de a-mi lua tălpăşiţa. De a fugi într-un loc liniştit, unde să mă pot gândi la acest om, la felul lui de-a fi şi la cum să mă port cu el. Da, înţeleg că are un suflet pervertit – acum, îmi dau seama limpede –, ceea ce e înduioşător, dar şi extenuant. Din frânturile preţioase de informaţii pe care mi le-a oferit despre viaţa lui, înţeleg şi de ce e aşa. Un copil neiubit, un mediu înfiorător de abuziv, o mamă care nu-l putea proteja şi care a murit în faţa lui.

Mă trec fiorii. Bietul meu Domn Învechit în Rele. Sunt a lui, dar nu vreau să fiu ţinută într-o colivie aurită. Cum să-l fac să înţeleagă asta?

Cu tristeţe în suflet, iau în poală unul dintre manuscrisele cărora Jack vrea să le fac un rezumat şi continui să citesc. Nu-mi vine în minte nicio soluţie simplă pentru a-l scăpa de mania controlului. Va trebui să stau de vorbă cu el mai târziu, faţă în faţă.

Jumătate de oră mai încolo, Jack îmi trimite prin e-mail un document pe care trebuie să-l corectez şi să-l stilizez până mâine, apoi să-l scot la imprimantă – vrea să-l aibă la conferinţă. O să-mi ia nu doar restul

după-amiezii, ci şi o bună parte din seară. Mă pun pe lucru.

Când ridic privirea, e trecut de şapte şi biroul e pustiu, cu toate că în biroul lui Jack încă e aprinsă lumina. N-am observat când a plecat lumea, dar aproape am terminat. Îi trimit documentul prin e-mail, pentru avizare, apoi mă uit să văd dacă am primit vreun mesaj. Niciun e-mail nou de la Christian, aşa că arunc o privire spre Blackberry, care tocmai în clipa aceea începe să vibreze, făcându-mă să tresar – e Christian.

— Bună, murmur eu.

— Bună, la ce oră termini?

— Pe la şapte şi jumătate, cred.

— Te aştept în faţă.

— Bine.

Vorbeşte cu glas scăzut şi pare că e puţin crispat. De ce? îi e teamă de reacţia mea?

— Încă sunt supărată pe tine, şoptesc eu. Avem multe lucruri de discutat.

— Ştiu. Ne vedem la şapte şi jumătate.

Jack iese din birou.

— Trebuie să închid. Ne vedem mai încolo.

Închid şi mă uit la Jack, care se apropie încet de mine.

— Mai are nevoie de două retuşuri. Ţi l-am trimis încă o dată.

În timp ce descarc documentul, se apleacă lângă mine – foarte aproape, incomod de aproape. Braţul lui se atinge de al meu. Întâmplător? Tresar, dar se preface că nu observă. Celălalt braţ şi l-a sprijinit de spetează, atingându-mi spatele. Mă îndrept în scaun, îndepărtându-mă de mâna lui.

— La paginile şaisprezece şi douăzeci şi trei, murmură el, cu gura la câţiva centimetri de urechea mea.

Mi se face pielea de găină simţindu-l atât de aproape, dar hotărăsc să nu-l iau în seamă. Deschizând documentul, încep să fac corecturile în grabă. Încă stă aplecat lângă mine, şi toate simţurile îmi sunt hipersensibilizate. E o situaţie care mă distrage şi mă stânjeneşte, iar în sinea mea strig: Pleacă de lângă mine!

— După aceea, poţi să-l scoţi la imprimantă. De restul poţi să te ocupi mâine. Mulţumesc că ai rămas după program, Ana.

Vocea lui e blândă, catifelată, ca şi când ar vorbi cu un animal rănit. Mi se pune un nod în stomac.

— Cred că îţi sunt dator măcar cu ceva de

băut. Meriţi din plin.

Îmi dă pe după ureche o şuviţă de păr care a ieşit din coc, mângâindu-mi uşor lobul.

Strâng din dinţi şi îmi trag capul într-o parte. *La dracu'!* Christian avea dreptate. *Nu mă atinge!*

— Nu pot în seara asta.

*Şi în nicio altă seară, Jack.*

— Nu stăm mult, insistă el.

— Nu, nu pot. Dar mulţumesc.

Jack se aşează pe biroul meu şi se încruntă. În cap îmi răsună cu putere clopote de alarmă. Sunt singură în birou. Nu pot pleca. Mă uit nerăbdătoare la ceas. Încă cinci minute până vine Christian.

— Ana, cred că facem o echipă grozavă. Îmi pare rău că nu poţi merge cu mine la New York. Ar fi fost altfel dacă veneai şi tu.

*N-am niciun dubiu.* Zâmbesc uşor, pentru că nu ştiu ce să-i spun. Şi, pentru prima oară pe ziua de azi, simt o vagă uşurare că nu merg.

— Şi, ai avut un weekend plăcut? întreabă el pe un ton cald.

— Da, mulţumesc.

Unde vrea să ajungă?

— Te-ai văzut cu iubitul tău?

— Da.

— Cu ce se ocupă?

*E şeful tău…*

— E om de afaceri.

— Interesant. Ce fel de afaceri?

— Ah, e implicat în tot felul de domenii.

Jack înclină capul într-o parte şi se apleacă spre mine, invadându-mi spaţiul privat – iarăşi.

— Eşti foarte discretă, Ana.

— Păi, în telecomunicaţii, industrie şi agricultură.

Jack ridică din sprâncene.

— Foarte diversificat. Pentru cine lucrează?

— Lucrează pentru el. Dacă eşti mulţumit de document, aş vrea să plec, dacă nu te deranjează.

Se îndreaptă de spate – spaţiul meu privat e iarăşi în siguranţă.

— Bineînţeles. Scuze, n-am vrut să te reţin, spune el şi tonul lui e nesincer.

— La ce oră se închide clădirea?

— Paznicul stă aici până la unsprezece.

— Bine.

Zâmbesc, iar vocea mea interioară se prăbuşeşte pe fotoliul său, uşurată să afle că

nu suntem singuri în clădire. Opresc computerul, îmi iau geanta şi mă ridic, gata să plec.

— Şi, îţi place prietenul tău?

— Îl iubesc, răspund eu, uitându-mă ţintă în ochii lui.

— Înţeleg, se încruntă Jack, ridicându-se de pe birou. Cum îl cheamă?

Mă înroşesc.

— Grey. Christian Grey, bâigui eu.

Jack rămâne cu gura căscată.

— Cel mai bogat burlac din Seattle? Acel Christian Grey?

— Da, acela.

Da, acel Christian Grey, viitorul tău şef, care o să te halească la micul dejun, dacă îmi mai invadezi vreodată spaţiul privat.

— Mi s-a părut că-l ştiu de undeva, spune Jack posomorât, iar fruntea i se încruntă iarăşi. Ei bine, e un bărbat norocos.

Clipesc. Ce să-i răspund?

— Să ai o seară plăcută, Ana, zâmbeşte el, dar e un zâmbet care nu-i modifică expresia ochilor, apoi se întoarce cu mers ţeapăn în biroul lui, fără să se uite în urmă.

Scot un prelung oftat de uşurare. Ei bine, s-ar putea ca problema să se fi rezolvat.

Magia lui Cincizeci de Vicii şi-a făcut iarăşi efectul. Numele lui e un adevărat talisman pentru mine şi l-a făcut pe acest tip să bată în retragere, cu coada între picioare. Îmi permit un mic zâmbet victorios. *Vezi, Christian? Numele tău e o protecţie suficientă – nu trebuia să te oboseşti să umbli la cheltuielile editurii.* Îmi fac ordine pe birou şi mă uit la ceas. Christian ar trebui să fi ajuns.

Afară încă plouă, iar Audi-ul e parcat lângă trotuar. Taylor sare din maşină să-mi deschidă portiera din spate, de pe partea dreaptă – n-am fost niciodată atât de încântată să-l văd – şi urc repede în maşină.

Christian mă aşteaptă pe banchetă, uitându-se la mine cu ochi mari şi precauţi. Are fălcile încordate, fiind pregătit să-mi înfrunte furia.

— Bună, murmur eu.

— Bună, răspunde el pe un ton prudent.

Mă ia de mână şi o strânge cu putere. Simt că mă îmbunez un pic. Sunt atât de confuză. Nici măcar nu m-am gândit ce urmează să-i spun.

— Mai eşti supărată? mă întreabă el.

— Nu ştiu, spun eu cu glas scăzut.

Îmi duce mâna la gură, presărându-mi pe

degete sărutări uşoare, ca nişte fluturi.

— A fost o zi nasoală, spune el.

— Aşa e.

Şi, pentru prima oară de când am plecat la serviciu azi-dimineaţă, simt că încep să mă relaxez. Simpla lui companie e un balsam liniştitor, iar porcăriile pe care le-am îndurat din partea lui Jack, e-mailurile tăioase pe care le-am schimbat cu Christian şi pacostea care este Elena dispar în fundal. Suntem doar noi doi, eu şi iubitul meu obsedat de control, pe bancheta din spate a maşinii.

— Mă simt mai bine acum, când eşti lângă mine, murmură el.

Rămânem în tăcere, în timp ce Taylor se strecoară prin traficul serii, şi amândoi avem un aer meditativ, dar simt că, încetul cu încetul, se relaxează şi el, plimbându-şi degetul mare peste degetele mele, cu mişcări tandre şi liniştitoare.

Taylor ne lasă în faţa blocului, şi amândoi dăm fuga înăuntru, ferindu-ne de ploaie. În aşteptarea liftului, Christian mă ia de mână şi se uită cu atenţie spre intrarea în clădire.

— Presupun că încă n-ai găsit-o pe Leila.

— Nu, Welch încă o caută, murmură el abătut.

Liftul coboară şi urcăm în cabină. Christian se uită la mine, dar privirea lui cenuşie este imposibil de descifrat. Vai, arată minunat: păr dezordonat, cămaşă albă, costum negru. Şi, dintr-odată, de nicăieri, apare acel sentiment. Doamne – amestecul de dor, dorinţă şi electricitate. Dacă ar fi vizibil, ar fi o aură de un albastru intens în jurul nostru, iar între noi e foarte puternic. Mă priveşte în ochi, iar buzele i se întredeschid.

— Îl simţi? şopteşte el.

— Da.

— Oh, Ana.

Geme uşor şi mă ia în braţe, apucându-mă de ceafa cu o mână şi trăgându-mi capul pe spate, în timp ce gura lui se apropie de a mea. Degetele mele se înfig în părul lui şi îi mângâie obrazul, iar el mă lipeşte de peretele liftului.

— Urăsc să mă cert cu tine, îmi şopteşte, şi în sărutul lui se citesc o disperare şi o pasiune pe care le simt şi eu.

Dorinţa îmi explodează în trup, tensiunea de peste zi căutându-şi o supapă, iar trupul mi se lipeşte de al lui, dornic de mai mult. Ne contopim într-un amestec de limbi şi respiraţii întretăiate, atingeri şi senzaţii dulci.

Christian are o mână pe şoldul meu şi, dintr-odată, îmi ridică fusta, iar degetele lui îmi mângâie coapsele.

— Dumnezeule mare, porţi jartiere, geme el încântat, în timp ce îmi mângâie carnea de deasupra ciorapilor. Vreau să văd, şopteşte, ridicând fusta mai mult şi dându-mi la iveală coapsele.

Făcând un pas în spate, întinde mâna să apese pe butonul de stop, iar liftul se opreşte încet între etajele douăzeci şi doi şi douăzeci şi trei. Ochii îi sunt întunecaţi, buzele întredeschise, iar respiraţia la fel de precipitată ca a mea. Ne uităm unul la altul fără să ne atingem. Sunt recunoscătoare pentru peretele din spatele meu, care mă ţine în picioare în timp ce savurez privirea senzuală, carnală a acestui bărbat frumos.

— Desfă-ţi părul, porunceşte el cu vocea răguşită.

Ridic mâna şi îmi scot clama, lăsându-mi părul să cadă într-un val gros peste umeri, până la sâni.

— Desfă-ţi şi primii doi nasturi de la cămaşă, şopteşte el, cu o expresie mai sălbatică în ochi.

Sunt cuprinsă de voluptate. Zeiţa mea

intimă se zvârcoleşte pe şezlongul ei, aşteptând, dorind şi gâfâind. Ridic iarăşi mâna şi îmi desfac foarte lent fiecare nasture, dezvelindu-mi provocator partea de sus a sânilor.

Christian înghite în sec.

— Ai idee cât de sexy eşti în clipa asta?

Foarte lent, îmi muşc buza şi clatin din cap. Închide ochii o clipă, iar, când îi deschide din nou, sunt incandescenţi. Face un pas în faţă şi îşi sprijină mâinile de peretele liftului, de o parte şi de alta a capului meu. Se apropie foarte mult de mine, dar fără să mă atingă.

Îmi las uşor capul pe spate să-i întâlnesc privirea, iar el se apleacă şi îşi freacă nasul de al meu – singurul contact dintre noi. Sunt atât de excitată, stând cu el aici, în această cabină. Îl vreau – acum.

— Ba cred că ştii, domnişoară Steele. Şi cred că-ţi place să mă înnebuneşti.

— Te înnebunesc? şoptesc eu.

— În toate privinţele, Anastasia. Eşti o sirenă, o zeiţă.

Coboară o mână, mă apucă de picior, deasupra genunchiului, şi mi-l ridică deasupra şoldului său, astfel încât stau doar

într-un picior, sprijinindu-mă de el. Îl simt pe mine, îi simt pe pelvis mădularul tare şi nerăbdător, în timp ce buzele lui mi se plimbă pe gât. Gem şi îmi petrec braţele în jurul gâtului său.

— Am să te iau acum, Anastasia, şopteşte el, iar eu îmi arcuiesc spatele, lipindu-mă de el, dornică să-l simt.

Geme uşor şi mă ridică mai sus, desfăcându-şi prohabul.

— Nu te mişca, iubito, murmură el, scoţând ca prin farmec un prezervativ pe care mi-l ridică în dreptul gurii.

Prind ambalajul între dinţi, iar el trage de el, şi astfel îl rupem între noi.

— Bravo, spune el, dându-se un pic în spate să-şi pună prezervativul. Doamne, nu pot aştepta şase zile, şopteşte el, privindu-mă cu ochii mijiţi. Sper că nu-ţi plac foarte mult chiloţii ăştia.

Trage de ei cu putere, rupându-i, şi simt că sângele îmi vâjâie în vene. Gâfâi de dorinţă.

Cuvintele lui sunt ameţitoare, şi toată neliniştea de peste zi s-a evaporat. Nu suntem decât noi doi şi facem ce ştim cel mai bine. Fără să-şi ia ochii de la mine, se adânceşte uşor în mine. Trupul mi se

arcuieşte şi dau capul pe spate, închizând ochii şi delectându-mă cu senzaţia mădularului în pântecele meu. Se retrage, apoi intră iarăşi, atât de lent, atât de dulce, iar eu scot un geamăt.

— Eşti a mea, Anastasia, murmură el.

— Da, a ta. Când ai să accepţi asta? răspund eu cu respiraţia întretăiată.

Geme şi începe să se mişte, să se mişte cu adevărat, iar eu mă abandonez ritmului său nemilos, savurând fiecare intrare şi ieşire, respiraţia lui întretăiată, nevoia lui de mine, care o reflectă pe a mea.

Mă face să mă simt puternică, dorită şi iubită – iubită de acest bărbat complicat, pe care, la rândul meu, îl iubesc din toată inima. Se opinteşte din ce în ce mai tare, respirând cu greutate, pierzându-se în mine, la fel cum mă pierd eu în el.

— Oh, iubito, geme Christian, muşcându-mă uşor de maxilar.

Îmi dau drumul, iar în clipa următoare, rămâne nemişcat, mă strânge în braţe cu putere şi îşi dă drumul şi el, şoptindu-mi numele.

Epuizat şi calm, Christian mă sărută

tandru, iar respiraţia i se linişteşte. Mă ţine pironită de peretele liftului, cu fruntea lipită de a mea, iar trupul îmi e ca un jeleu, slăbit, dar copleşit de plăcerea orgasmului.

— Oh, Ana, murmură el. Am atâta nevoie de tine, îmi spune şi mă sărută pe frunte.

— Şi eu de tine, Christian.

Dându-mi drumul, îmi îndreaptă fusta şi îmi încheie cei doi nasturi de la cămaşă, apoi formează combinaţia de cifre care porneşte din nou liftul. Cabina se pune în mişcare hurducându-se uşor, iar eu mă prind de braţele lui.

— Taylor probabil se întreabă unde suntem, îmi zâmbeşte el cu subînţeles.

*Oh, la naiba!* Îmi trec degetele prin păr, într-o încercare inutilă de a scăpa de aerul de „proaspăt fututã", dar în clipa următoare renunţ la idee şi îl prind în coadă.

— Arăţi bine, zâmbeşte Christian jucăuş, ridicându-şi fermoarul şi punându-şi prezervativul în buzunarul de la pantaloni.

Şi-a recăpătat iarăşi aerul de om de afaceri tipic american şi, întrucât părul lui are aerul de „proaspăt futut" aproape tot timpul, nu pare nimic schimbat la el. Atâta că acum zâmbeşte relaxat, iar în ochi îi străluceşte un

farmec adolescentin. Oare toţi bărbaţii sunt aşa uşor de împăcat?

Când se deschid uşile, ne întâmpină Taylor.

— Liftul a avut o problemă, murmură Christian, apoi ieşim din cabină.

Nu mă pot uita în ochii niciunuia dintre ei. Mă duc repede în dormitorul lui Christian, să-mi iau nişte chiloţi noi.

Când mă întorc, Christian nu mai are haina pe el şi stă la barul pentru micul dejun, discutând cu doamna Jones, care mă întâmpină cu un zâmbet, punând pe masă două farfurii cu mâncare caldă pentru noi. Mamă, miroase delicios – *coq au vin*, dacă nu mă înşel. Sunt hămesită.

— Poftă bună, ne urează ea, apoi ne lasă singuri.

Christian aduce o sticlă de vin alb din frigider şi, în timp ce mâncăm, îmi povesteşte despre cât de aproape e de finalizarea unui telefon mobil pe bază de energie solară. E încântat de acest proiect, şi îmi dau seama că ziua lui nu a fost chiar atât de proastă.

Îl întreb despre proprietăţile lui. Zâmbeşte şi îmi spune că nu are decât apartamentul din New York, casa din Aspen şi Escala.

Nimic altceva. După ce terminăm, iau cele două farfurii şi le pun în chiuvetă.

— Lăsă-le acolo. O să le spele Gail, spune el, iar eu mă întorc şi mă uit în ochii lui – oare o să mă obişnuiesc vreodată să facă cineva curat după mine?

— Acum, că eşti mai docilă, domnişoară Steele, vrei să discutăm despre ziua de azi?

— Cred că tu eşti cel care a devenit mai docil, răspund eu. Cred sunt destul de bună când vine vorba să te îmblânzesc.

— Să mă îmblânzeşti? pufneşte el amuzat.

Când vede că încuviinţez din cap, se încruntă uşor, ca şi când s-ar gândi la ce am spus.

— Da, poate că aşa e, Anastasia.

— Ai avut dreptate în legătură cu Jack, murmur eu pe un ton serios, şi mă aplec deasupra mesei, aşteptându-i reacţia.

Se întunecă la faţă, iar privirea i se înăspreşte.

— A încercat ceva? şopteşte el cu o voce glacială.

Clatin din cap cu un aer liniştitor.

— Nu, şi nici n-o să încerce, Christian. Azi i-am spus că sunt prietena ta, şi a bătut imediat în retragere.

— Eşti sigură? Aş putea să-l concediez pe nenorocit, se încruntă el.

Prinzând curaj de la paharul de vin, oftez şi spun:

— Chiar trebuie să mă laşi să-mi duc singură propriile lupte. Nu poţi să pui mereu la îndoială ce spun şi să încerci să mă protejezi. E sufocant, Christian. N-am să evoluez niciodată profesional dacă te amesteci neîncetat în viaţa mea. Am nevoie de puţină libertate. Mie nu-mi trece prin cap să mă bag în treburile tale.

Clipeşte.

— Vreau doar să fii în siguranţă, Anastasia. Dacă ţi s-ar întâmpla ceva, aş…

Dar se opreşte.

— Ştiu. Şi înţeleg de ce eşti atât de înclinat să mă protejezi. O parte din mine e încântată de asta. Ştiu că, dacă am nevoie de tine, o să fii lângă mine, la fel cum şi eu o să fiu pentru tine. Dar, dacă sperăm să avem un viitor împreună, trebuie să ai încredere în mine şi în judecata mea. Da, uneori o să dau greş – dar trebuie să învăţ din greşelile mele.

Se uită la mine cu un aer neliniştit, ceea ce mă face să mă ridic de pe taburet şi să mă apropii de el, oprindu-mă între picioarele lui.

Îi iau mâinile, i le pun în jurul meu şi îmi aşez palmele pe braţele lui.

— Nu te poţi amesteca în slujba mea. E greşit. Nu vreau să vii să mă salvezi ca un cavaler cu mantie albă. Ştiu că vrei să controlezi totul şi înţeleg de ce, dar nu poţi. E un scop imposibil… trebuie să înveţi să laşi lucrurile să se desfăşoare de la sine.

Întind mâna şi îi mângâi obrazul, în timp ce el se uită la mine cu ochi mari.

— Dacă poţi să faci asta, fă-o, şi am să mă mut cu tine, adaug eu cu căldură.

Inspiră adânc, cu un aer surprins.

— Ai face asta? şopteşte el.

— Da.

— Dar nu mă cunoşti, se încruntă el, iar în vocea lui încordată se citeşte panica – nu e ceva specific pentru Domnul meu Învechit în Rele.

— Te cunosc suficient de bine, Christian. Nimic din ce îmi vei spune despre tine nu mă va face să te părăsesc.

Îmi plimb degetele pe obrazul lui, iar mina lui devine din neliniştită îndoielnică.

— Dar dacă ai putea să nu mai încerci să mă controlezi, adaug eu pe un ton rugător.

— Încerc, Anastasia. Dar nu puteam să

stau cu mâinile în sân şi să te las să mergi la New York cu… bădăranul ăla. Are o reputaţie îngrijorătoare. Niciuna dintre asistentele lui de până acum n-a rezistat mai mult de trei luni. Nu vreau ca şi tu să ai parte de aşa ceva, iubito, oftează el. Nu vreau să ţi se întâmple nimic. Nu-ţi pot promite că n-am să mă amestec, nu dacă mi se pare că eşti în pericol.

Face o pauză şi inspiră adânc.

— Te iubesc, Anastasia. Am să fac tot ce-mi stă în putinţă să te protejez. Nu-mi pot imagina viaţa fără tine.

Dumnezeule mare! Zeiţa mea intimă, vocea interioară şi cu mine ne uităm şocate la Domnul meu Învechit în Rele.

E vorba de doar trei cuvinte. Inima îmi stă în loc, se înclină, apoi începe să se învârtă pe o altă axă – şi savurez momentul, uitându-mă în ochii lui cenuşii, sinceri şi frumoşi.

— Şi eu te iubesc, Christian, îi răspund, aplecându-mă şi sărutându-l prelung.

Intrând pe nesimţite, Taylor îşi drege glasul. Christian se dă în spate, uitându-se ţintă la mine, apoi se ridică, ţinându-mă pe după mijloc.

— Da? îl întâmpină el aspru pe Taylor.

— Doamna Lincoln e în lift, domnule Grey.

— Ce?

Taylor ridică din umeri în chip de scuză. Christian oftează din rărunchi şi clatină din cap.

— O să fie interesant, bombăne el şi îmi zâmbeşte cu jumătate de gură, cu un aer resemnat.

*La dracu'!* De ce nu ne lasă în pace femeia aia afurisită?

# Capitolul 12

— Ai vorbit cu ea azi? îl întreb pe Christian, în timp ce aşteptăm sosirea doamnei Lincoln.

— Da.

— Ce i-ai spus?

— I-am zis că nu vrei s-o vezi şi că îţi înţeleg motivele. I-am zis şi că nu-mi place că umblă pe la spatele meu.

Are o privire impasibilă, care nu trădează nimic.

*Ah, bine.*

— Şi ce a răspuns?

— M-a expediat aşa cum numai ea poate s-o facă, spune, iar buzele i se strâng.

— De ce crezi că a venit?

— Habar n-am, ridică el din umeri.

Taylor vine iarăşi în living.

— Doamna Lincoln, anunţă el.

*Iat-o…* De ce naiba e atât de atrăgătoare? E îmbrăcată complet în negru: blugi strâmţi, o bluză care îi scoate în evidenţă chipul perfect şi o aureolă de păr blond şi strălucitor.

Christian mă trage aproape de el.

— Elena, spune el pe un ton nedumerit.

Iar doamna Lincoln se uită la mine cu un aer şocat, rămânând ţintuită locului. Clipeşte înainte să-şi recapete glasul catifelat.

— Îmi pare rău, Christian. Nu ştiam că nu eşti singur. E luni, adaugă ea, ca şi când asta ar explica venirea ei.

— Iubita mea, spune el în chip de explicaţie, înclinând capul într-o parte cu un zâmbet superior.

Îi zâmbeşte şi ea – un zâmbet lent şi radios, îndreptat doar spre el, ceea ce mi se pare stânjenitor.

— Desigur. Bună, Anastasia. Nu ştiam că eşti aici. Ştiu că nu vrei să vorbeşti cu mine şi accept asta.

— Serios? întreb eu calm şi mă uit la ea.

Încruntându-se uşor, se apropie câţiva paşi de noi.

— Da, am înţeles asta. N-am venit să vorbesc cu tine. Christian rareori are musafiri în timpul săptămânii.

Face o pauză, apoi adaugă:

— Am o problemă şi trebuie să stau de vorbă cu Christian.

— Aha, spune Christian, îndreptându-se

de spate. Vrei să bei ceva?

— Da, te rog, murmură ea recunoscătoare.

Christian aduce un pahar, în timp ce Elena şi cu mine rămânem singure, uitându-ne cu stânjeneală una la cealaltă. Ea pleacă privirea, jucându-se cu un inel mare de argint de pe degetul mijlociu, iar eu habar n-am unde să mă uit. În cele din urmă, îmi zâmbeşte discret şi se apropie de barul din bucătărie şi se aşează pe taburetul de la unul dintre capetele lui. E limpede că ştie bine apartamentul şi se plimbă degajat prin el.

Să rămân? Să plec? *Oh, e atât de dificil.* Vocea mea interioară se încruntă la ea cu cea mai ostilă mină de harpie de care e în stare.

Aş vrea să-i spun atât de multe lucruri acestei femei, şi niciunul nu este plăcut. Dar e prietena lui Christian – singura lui prietenă – şi, cu toate că nu pot s-o sufăr, nu renunţ la politeţea mea înnăscută. Hotărând să rămân, mă aşez cât mai graţios cu putinţă pe scaunul pe care a stat Christian mai înainte. În cele din urmă, Christian se întoarce, toarnă vin în pahare şi ia loc între noi. Oare nu-şi dă seama cât de ciudată e situaţia?

— Ce s-a întâmplat? o întreabă el.

Elena se uită la mine cu un aer stânjenit,

iar Christian mă ia de mână.

— Anastasia e cu mine acum, răspunde el la întrebarea ei nerostită, strângându-mă de mână.

Mă înroşesc, iar vocea mea interioară îl priveşte radios, lăsând deoparte mina de harpie.

Chipul Elenei se destinde, ca şi când ar fi bucuroasă pentru Christian. Chiar bucuroasă. Of, n-o înţeleg deloc pe această femeie şi mă simt încurcată şi iritată în prezenţa ei.

Elena inspiră adânc şi se apleacă în faţă, atârnând pe marginea taburetului cu un aer neliniştit. Îşi pleacă privirea şi începe să-şi răsucească mecanic inelul de argint de pe degetul mijlociu.

Doamne, ce are? O fi de la prezenţa mea? Am acest efect asupra ei? Pentru că şi eu mă simt la fel – nu vreau să fie aici. Ridică privirea şi se uită ţintă în ochii lui Christian.

— Sunt şantajată.

*La dracu'!* Nu mă aşteptam să aud aşa ceva din gura ei. Christian se încordează. Oare a aflat cineva despre înclinaţia ei pentru a bate şi a şi-o trage cu minori? Îmi reprim aversiunea şi mă gândesc că toată lumea

trebuie să plătească pentru faptele comise. Vocea mea interioară îşi freacă palmele cu o bucurie prost mascată. *Bine!*

— Cum? Întreabă Christian cu groază în glas.

Elena vâră mâna în geanta ei de firmă, din piele lăcuită, scoate un bilet şi i-l dă lui Christian.

— Pune-l pe masă, îi face el semn cu bărbia.

— Nu vrei să-l atingi?

— Nu vreau să-mi pun amprentele pe el.

— Christian, ştii bine că nu mă pot duce la poliţie cu el.

De ce ascult toate astea? Oare acuma şi-o trage cu alt băiat?

Elena pune biletul în faţa lui, iar el se apleacă să-l citească.

— Nu cere decât cinci mii de dolari, spune el cu un aer aproape absent. Ai idee cine ar putea fi? Cineva dintre cunoştinţele tale?

— Nu, spune ea cu glasul său catifelat.

— Linc?

Linc? Cine o fi?

— Cum? După atâta timp? Nu cred, bombăne ea.

— Isaac ştie?

— Nu i-am spus.

*Cine e Isaac?*

— Cred că trebuie să-i spui, îi sugerează Christian.

Elena clatină din cap, iar acum simt că mă amestec în treburile altora. Nu vreau să iau parte la asta. Încerc să-mi retrag mâna din a lui Christian, dar el mă strânge şi mai tare şi se uită la mine.

— Ce e? întreabă el.

— Sunt obosită. Cred că o să mă bag în pat.

Ochii lui îi scrutează pe ai mei – oare ce caută? Dezaprobare? Acceptare? Ostilitate? Îmi menţin o expresie cât mai blândă cu putinţă.

— Bine, spune el. N-o să dureze mult.

Îmi dă drumul la mână şi mă ridic în picioare. Elena se uită la mine cu un aer precaut. Îi susţin privirea cu buzele strânse, fără să trădez nicio emoţie.

— Noapte bună, Anastasia, spune ea cu un zâmbet discret.

— Noapte bună, mormăi cu răceală în glas.

Apoi mă răsucesc pe călcâie şi plec. Tensiunea e prea mare. În timp ce mă apropii de ieşirea din living, conversaţia lor continuă.

— Nu cred că pot face mare lucru, Elena, îi spune Christian. Dacă e vorba de bani…

Se opreşte şi, după o clipă, adaugă:

— I-aş putea cere lui Welch să facă o investigaţie.

— Nu, Christian, voiam doar să vorbesc cu tine despre asta, spune el.

După ce ies din living, o aud spunând:

— Pari foarte fericit.

— Chiar sunt, răspunde Christian.

— Meriţi asta.

— Mi-aş dori să fie adevărat.

— Christian, îl dojeneşte ea.

Rămân nemişcată, ascultând cu atenţie – nu mă pot abţine.

— Ştie ce părere proastă ai despre tine? Ştie despre toate problemele tale?

— Mă cunoaşte mai bine decât oricine.

— Au! A durut.

— Ăsta e adevărul, Elena. Cu ea nu trebuie să umblu cu ascunzişuri. Şi vorbesc serios, las-o în pace.

— Care e problema ei?

— Tu… Tu şi cu mine. Ce am făcut noi doi. Nu înţelege.

— Fă-o să înţeleagă.

— E o poveste care ţine de trecut, Elena. Şi

de ce aş vrea s-o murdăresc cu relaţia noastră perversă? E bună, caldă şi inocentă – şi, prin nu ştiu ce miracol, mă iubeşte.

— Nu e un miracol, Christian, îl ia Elena peste picior pe un ton binedispus. Fii mai încrezător în tine însuţi. Chiar eşti o partidă pe cinste, ţi-am spus-o de multe ori. Şi e încântătoare. Şi puternică. Cineva care poate să-ţi fie alături.

Nu reuşesc să disting răspunsul lui Christian. Vasăzică sunt puternică? Cert e că nu mă simt aşa.

— Nu ţi-e dor de ea? continuă Elena.

— De ce anume?

— De camera ta de joacă.

Îmi ţin respiraţia.

— Chestia asta nu te priveşte absolut deloc! pufneşte Christian.

*Oh!*

— Îmi pare rău, ripostează Elena pe un ton nesincer.

— Cred că a sosit momentul să pleci. Şi te rog, data viitoare să suni înainte să vii.

— Christian, îmi pare rău, spune ea, şi, din tonul ei, îmi dau seama că acum e sinceră. De când eşti atât de sensibil? îl dojeneşte ea încă o dată.

— Elena, avem o relaţie de afaceri care ne-a adus amândurora avantaje extraordinare. Hai să păstrăm lucrurile aşa cum sunt. Ce a fost între noi face parte din trecut. Anastasia e viitorul meu, şi n-am să-l pun în pericol în niciun fel, aşa că termină naibii cu prostiile!

*Viitorul lui!*

— Înţeleg.

— Uite ce e, îmi pare rău că ai probleme. Poate că ar trebui să-i înfrunţi pe cei care te ameninţă şi să le ceri să-ţi aducă dovezi, spune el, iar tonul lui e mai blând acum.

— Nu vreau să te pierd, Christian.

— Elena, nu sunt al tău ca să mă poţi pierde, pufneşte el.

— Nu asta am vrut să spun.

— Ce-ai vrut să spui? întreabă el cu furie în glas.

— Bine, nu vreau să mă cert cu tine. Prietenia noastră înseamnă mult pentru mine. Am s-o las în pace pe Anastasia. Dar să ştii că, dacă ai nevoie de ajutor, poţi apela la mine. Întotdeauna.

— Anastasia crede că m-am văzut cu tine duminica trecută. Doar m-ai sunat, asta-i tot. De ce i-ai spus că ne-am întâlnit?

— Am vrut să ştie cât de necăjit ai fost

când te-a părăsit. Nu vreau să-ţi facă rău.

— Ştie că am suferit. I-am spus eu. Nu te mai amesteca. Zău aşa, eşti ca o cloşcă.

Christian are un ton mai resemnat, iar Elena izbucneşte în râs, dar e un râs trist.

— Ştiu, spune ea. Îmi pare rău. Ştii că ţin la tine. N-am crezut niciodată că o să ajungi să te îndrăgosteşti, Christian. Mă bucur foarte mult să te văd aşa. Însă n-aş suporta să te rănească.

— Îmi asum riscurile, răspunde el sec. Dar, spune-mi, eşti sigură că nu vrei să facă Welch nişte investigaţii?

Elena oftează prelung.

— Presupun că rău n-are cum să-mi facă.

— Bine, o să-l sun mâine-dimineaţă.

Îi ascult ciorovăindu-se, încercând să le înţeleg relaţia. Chiar par să fie prieteni vechi, cum spune Christian. Doar prieteni. Iar ea ţine la el – poate prea mult. Mă rog, cine n-ar ţine aşa mult la el, dacă l-ar cunoaşte?

— Mulţumesc, Christian. Şi îmi pare rău. N-am vrut să deranjez. Acum plec. Data viitoare o să sun.

— Bine.

*Pleacă! La dracu'!* Străbat vestibulul în grabă, intru în dormitorul lui Christian şi mă

aşez pe pat. Christian vine şi el după câteva clipe.

— A plecat, spune el precaut, studiindu-mi reacţia.

Mă uit la el, formulând cu grijă întrebarea pe care vreau să i-o adresez:

— Ai să-mi povesteşti totul despre ea? Încerc să înţeleg de ce crezi că te-a ajutat.

Fac o pauză, gândindu-mă cu atenţie la ce urmează să spun.

— Îmi e silă de ea, Christian. Cred că ţi-a făcut foarte mult rău. Nu ai niciun prieten. I-a ţinut pe toţi la distanţă de tine?

Oftează şi îşi trece o mână prin păr.

— De ce dracu vrei să ştii despre ea? Am avut cu ea o relaţie lungă, deseori mă snopea în bătaie, iar eu o futeam în toate modurile posibile, pe care nici măcar nu ţi le poţi imagina – punct.

Simt că-mi fuge sângele din obraji. La dracu'! E supărat pe mine. Clipesc.

— De ce eşti aşa de supărat?

— Pentru că toate porcăriile alea s-au TERMINAT! strigă el, încruntându-se la mine.

Oftează cu exasperare şi clatină din cap.

Acum, mă albesc de-a binelea. La naiba! Cobor privirea spre palmele împreunate în

poală. Nu vreau decât să înţeleg.

Se aşează lângă mine.

— Ce vrei să ştii? mă întreabă el cu un aer obosit.

— Nu trebuie să-mi povesteşti. Nu vreau să fiu indiscretă.

— Anastasia, nu de asta e vorba. Nu-mi place să vorbesc despre porcăria asta. Ani de zile am trăit într-o bulă, fără să fiu afectat de nimic şi fără să trebuiască să mă justific în faţa nimănui. Elena întotdeauna mi-a fost confidentă. Iar acum, trecutul şi viitorul meu se ciocnesc într-un mod pe care nu mi l-am imaginat niciodată.

Mă uit la el, iar el mă priveşte ţintă, cu ochi mari.

— N-am crezut niciodată că o să am un viitor cu cineva, Anastasia. Mi-ai dat speranţă şi m-ai făcut să mă gândesc la tot felul de posibilităţi.

Se opreşte.

— V-am auzit, şoptesc eu şi iarăşi plec privirea.

— Ne-ai auzit discuţia?

— Da.

— Şi? întreabă el, părând resemnat.

— Ţine la tine.

— Da, aşa e. Şi eu ţin la ea în felul meu, care nu seamănă deloc cu felul în care ţin la tine. Dacă despre asta e vorba.

— Nu sunt geloasă.

Mă răneşte că ar putea crede una ca asta. Sau poate că sunt geloasă. La dracu'! Poate că despre asta e vorba.

— N-o iubeşti, murmur eu.

Christian oftează din nou. Chiar e nervos.

— Cu mult timp în urmă, credeam că o iubesc, spune el printre dinţi.

*Oh!*

— Când am fost în Georgia… mi-ai spus că n-ai iubit-o.

— Aşa e.

Mă încrunt.

— Te iubeam încă de atunci, Anastasia, şopteşte el. Eşti singura persoană pentru care am zburat cinci mii de kilometri.

*Of!* Nu înţeleg. Pe atunci, încă voia să-i fiu supusă. Mă încrunt şi mai tare.

— Sentimentele pe care le am pentru tine sunt foarte diferite de cele pe care le-am avut vreodată faţă de Elena, îmi explică el.

— Când ţi-ai dat seama?

Ridică din umeri.

— Ironia face ca tocmai Elena să mă fi

ajutat să înţeleg asta. Ea m-a încurajat să vin în Georgia.

*Ştiam eu!* Mi-am dat seama încă din Savannah. Mă uit la el cu o mină inexpresivă.

Ce să înţeleg din toate astea? Poate că Elena e de partea mea şi doar îşi face griji că l-aş putea răni. E un gând care mă întristează. Nu mi-aş dori niciodată să-l rănesc. Elena are dreptate – a fost rănit suficient.

La urma urmei, poate că nu e chiar atât de rea. Clatin din cap. Nu vreau să accept relaţia lui cu ea. O dezaprob. Da, despre asta e vorba. Orice ar spune Christian, Elena e o persoană dezgustătoare care a abuzat de un băiat vulnerabil, furându-i anii de adolescenţă.

— Şi o doreai? Când erai mai tânăr.

— Da.

*Oh!*

— M-a învăţat multe lucruri. M-a învăţat să cred în mine.

*Oh!*

— Dar te-a şi snopit în bătaie.

Zâmbeşte afectuos.

— Da, aşa e.

— Şi ţi-a plăcut?

— Pe vremea aia, da.

— Atât de mult, încât ţi-ai propus să foloseşti şi tu bătaia, la rândul tău?

Ochii lui devin mari şi serioşi.

— Da.

— Te-a ajutat în privinţa asta?

— Da.

— A făcut pe supusa pentru tine?

— Da.

Sfinte Sisoe!

— Şi te aştepţi să-mi placă? întreb eu cu amărăciune în glas.

— Nu. Deşi mi-ar face viaţa mult mai uşoară, spune el cu un aer obosit. Îţi înţeleg reticenţa.

— Reticenţa? Doamne, Christian, dacă ar fi fost vorba de fiul tău, cum te-ai fi simţit?

Clipeşte ca şi când n-ar înţelege întrebarea. Se încruntă.

— Nu eram nevoit să stau cu ea. A fost şi alegerea mea, Anastasia, murmură el.

Nu ajungem nicăieri.

— Cine e Linc? întreb eu.

— Fostul ei soţ.

— Lincoln Timber?

— Chiar el, surâde Christian.

— Şi Isaac?

— Supusul ei de acum.

*Oh, nu!*

— Are vreo douăzeci şi cinci de ani, Anastasia. Adică e un adult cu discernământ, adaugă el repede, cercetându-mi expresia dezgustată.

Mă înroşesc.

— E aproape de vârsta ta, murmur eu.

— Uite ce e, Anastasia, Elena este o parte din trecutul meu – i-am zis şi ei asta. În schimb, tu eşti viitorul meu. Te rog, n-o lăsa să ne strice relaţia. Şi, sincer să fiu, m-am plictisit la culme de subiectul ăsta. Mai am ceva de lucru, adaugă el, apoi se ridică în picioare şi mă priveşte. Uită povestea asta. Te rog.

Îl privesc cu un aer încăpăţânat.

— Ah, era să uit, spune el. Maşina ta a venit cu o zi mai devreme. E în garaj. Cheia e la Taylor.

*Uau… Saa*b-ul?

— Pot să-l conduc mâine?

— Nu.

— De ce nu?

— Ştii de ce nu. Apropo, dacă vrei să mai pleci de la birou în timpul programului, să-mi spui. Sawyer era acolo şi te-a urmărit. Se

pare că nu pot să am încredere că-ţi porţi singură de grijă.

Se încruntă la mine, făcându-mă să mă simt ca un copil neascultător – iarăşi. M-aş contrazice cu el, dar deja e enervat din cauza Elenei, şi nu vreau să-l irit şi mai mult, însă nu mă pot abţine să nu fac un comentariu.

— Se pare că nici eu nu pot avea încredere în tine, murmur eu. Ai fi putut să-mi spui că sunt urmărită de Sawyer.

— Vrei să ne certăm şi din cauza asta? pufneşte el.

— Nu mi-am dat seama că ne certăm. Am crezut că ceea ce facem noi se numeşte comunicare, bombăn eu bosumflată.

Christian închide ochii preţ de o clipă, străduindu-se să-şi păstreze calmul. Înghit în sec şi mă uit la el cu un aer neliniştit. Doamne, oare ce reacţie o să aibă?

— Trebuie să lucrez, spune el calm, apoi iese din cameră.

Expir. Abia acum îmi dau seama că-mi ţineam respiraţia. Mă întind pe spate şi mă uit la tavan.

Oare am putea avea o conversaţie normală, care să nu degenereze într-o ceartă? E epuizant.

Pur şi simplu, nu ne cunoaştem suficient de bine. Chiar vreau să mă mut cu el? Nici măcar nu ştiu dacă, în timp ce lucrează, vrea o ceaşcă de cafea sau de ceai. Sau nu vrea să fie deranjat deloc? Habar n-am ce-i place şi ce-i displace.

Evident, e plictisit de tărăşenia cu Elena – are dreptate, trebuie să trec mai departe. Să uit. Mă rog, cel puţin nu se aşteaptă să mă împrietenesc cu ea, şi sper că, acum, Elena n-o să mă mai cicălească să ne întâlnim.

Mă dau jos din pat şi mă apropii de fereastră. Deschid uşa de la balcon şi mă apropii de balustrada din sticlă. Transparenţa ei îmi dă fiori. Aerul e curat şi răcoros, dat fiind că suntem la o înălţime atât de mare.

Mă uit în zare, la luminile pâlpâitoare ale oraşului. Aici, în fortăreaţa lui, Christian e atât de departe de tot şi toate – nu trebuie să dea socoteală nimănui. Tocmai îmi spusese că mă iubeşte, apoi au urmat porcăriile astea, din cauza acelei femei îngrozitoare. Viaţa lui e atât de complicată. El e atât de complicat.

Oftând prelung şi aruncând încă o privire spre luminile care se întind la picioarele mele

precum o ţesătură cu fir de aur, hotărăsc să-l sun pe Ray. A trecut ceva timp de când n-am mai vorbit cu el, dar, când îmi răspunde, aflu că se simte bine şi că tocmai se uita la un meci important de fotbal.

— Sper că te înţelegi bine cu Christian, spune el degajat, şi îmi dau seama că vrea să afle mai multe, dar că nu ţine neapărat.

— Mda, e bine.

Oarecum. Şi urmează să mă mut cu el. Deşi n-am stabilit când.

— Te iubesc, tati.

— Şi eu te iubesc, Annie.

Închid şi mă uit la ceas. E abia zece. Din cauza disputei de mai devreme, mă simt ciudat de neliniştită.

Fac repede un duş, iar când mă întorc în dormitor, hotărăsc să mă îmbrac cu una dintre cămăşile de noapte pe care mi le-a cumpărat Caroline Acton de la Neiman Marcus. Christian întotdeauna face nazuri când mă vede îmbrăcată cu tricou. În şifonier, sunt trei cămăşi de noapte. O aleg pe cea roz pal şi mi-o trag peste cap. Materialul îmi alunecă pe piele, mângâindu-mă şi lipindu-se de trupul meu. E foarte luxoasă – cel mai fin şi mai catifelat satin.

*Dumnezeule mare!* În oglindă arăt ca o vedetă de cinema din anii 1930. E lungă, elegantă – şi nu seamănă deloc cu ce port eu de obicei.

Aleg un halat de aceeaşi culoare şi hotărăsc să iau o carte din bibliotecă. Aş putea citi pe iPad, dar în clipa aceasta vreau mângâierea şi tihna pe care le oferă o carte adevărată. Am să-l las în pace pe Christian. Poate că o să-şi recapete buna dispoziţie după ce termină de lucrat.

Sunt atât de multe cărţi în bibliotecă. Mi-ar lua o veşnicie să arunc o privire peste toate titlurile. Mă uit spre masa de biliard şi mă înroşesc, amintindu-mi seara dinainte. Pe buze mi se aşterne un zâmbet când văd că rigla e tot pe podea. O ridic şi mă lovesc peste palmă. Au! Ustură.

De ce nu pot suporta un pic mai multă durere pentru bărbatul meu? Cu un aer neconsolat, pun rigla pe birou şi continui să caut un titlu bun.

Cele mai multe dintre cărţi sunt ediţii princeps. Cum a reuşit să strângă o asemenea colecţie într-o perioadă atât de scurtă? Poate că Taylor are în fişa postului şi achiziţionarea de cărţi. În cele din urmă, aleg Rebecca de Daphne Du Maurier. Am citit-o

cu mult timp în urmă. Mă ghemuiesc pe un fotoliu moale şi zâmbesc în clipa când citesc primul rând:

*Noaptea trecută, am visat că iarăşi am fost la Manderley…*

Mă trezesc în clipa când Christian mă ia în braţe.

— Hei, murmură el, ai adormit. Nu ştiam unde eşti.

Îmi mângâie părul cu nasul, iar eu îmi petrec braţele pe după gâtul său şi, somnoroasă, îi inspir parfumul – vai, miroase atât de bine –, în timp ce mă duce înapoi în dormitor. Mă întinde pe pat şi mă înveleşte.

— Dormi, iubito, şopteşte el, lipindu-şi buzele de fruntea mea.

Mă trezesc brusc din pricina unui vis înfiorător şi, preţ de câteva clipe, sunt foarte dezorientată. Mă uit cu nelinişte la capătul patului, dar nu văd pe nimeni. Dinspre living se aud acordurile slabe ale unei piese complicate pentru pian.

Cât o fi ceasul? Mă uit la ceasul cu alarmă – ora două dimineaţa. Oare Christian a dormit vreun pic? Îmi scot picioarele din

halatul pe care încă îl am pe mine şi mă dau jos din pat.

În living, rămân în umbră şi ascult cu atenţie. Christian e adâncit în muzică. Pare protejat de bula lui de lumină. Iar piesa pe care o cântă are o linie melodică vioaie şi foarte complexă – anumite bucăţi mi se par cunoscute. Doamne, ce talentat e. De ce sunt mereu surprinsă de asta?

Dar întreaga scenă pare diferită acum, şi îmi dau seama că pianul are capacul lăsat, aşa că îl pot vedea pe Christian. Ridică uşor capul, iar privirile ni se întâlnesc – ochii lui cenuşii reflectă strălucirea difuză a lămpii. Mă apropii de pian, iar el continuă să cânte, fără nicio ezitare. Ochii lui mă urmăresc cu lăcomie, devenind mai strălucitori. Când ajung lângă el, se opreşte.

— De ce te-ai oprit? Era minunat.

— Ai idee cât de atrăgătoare eşti în clipa asta? întreabă el cu voce catifelată.

*Oh!*

— Vino în pat, şoptesc eu, iar el îmi întinde mâna şi mă priveşte cu ochi scăpărători.

Când i-o iau, mă trage brusc şi îi cad în poală. Îşi petrece braţele în jurul meu şi îşi freacă nasul de gâtul meu, chiar în spatele

urechii, trimiţându-mi fiori pe şira spinării.

— De ce ne certăm? şopteşte el, muşcându-mă uşor de lobul urechii.

*Dumnezeule mare!* Inima îmi stă în loc, apoi începe să bată cu putere, împrăştiindu-mi valuri de căldură în tot trupul.

— Pentru că începem să ne cunoaştem, şi pentru că eşti încăpăţânat, certăreţ, irascibil şi dificil, murmur eu cu respiraţia întretăiată, răsucindu-mi gâtul spre el.

Îşi plimbă nasul pe gâtul meu şi îi simt zâmbetul pe piele.

— Aşa este, domnişoară Steele. Şi e de mirare că mă suporţi, spune el, strângându-mi lobul urechii între buze, iar eu gem uşor. Aşa e întotdeauna? oftează el.

— Habar n-am.

— Nici eu.

Trage de cordonul halatului, desfăcându-l, iar mâna lui îmi alunecă pe trup, trecând peste sâni. Sfârcurile mi se întăresc sub atingerea lui tandră, ieşind prin satinul cămăşii de noapte. Mâna lui coboară spre talie, ajungând până la şold.

— Îmi place atât de mult să te mângâi prin satin, şi se vede totul – chiar şi ăsta.

Mă trage uşor de părul pubian prin satin,

făcându-mă să tresar, iar mâna cealaltă şi-o înfige în părul meu, deasupra cefei. Îmi dă capul pe spate şi mă sărută – limba lui e nerăbdătoare, nemiloasă şi plină de dorinţă. Gem şi îi mângâi chipul drag. Mâna lui îmi ridică uşor cămaşa de noapte, mângâindu-mi fundul, apoi îşi plimbă degetul mare pe partea interioară a coapsei mele.

Dintr-odată, se ridică în picioare, făcându-mă să tresar, şi mă saltă pe pian. Picioarele mi se sprijină pe claviatură, făcând să răsune câteva note discordante, iar mâinile lui îmi mângâie picioarele şi îmi depărtează genunchii, apoi mă ia de mâini.

— Întinde-te pe spate, îmi porunceşte, ţinându-mă de mâini în timp ce mă întind pe pian, simţind capacul tare sub mine.

Îmi dă drumul, apoi îmi desface şi mai mult coapsele, picioarele mele dansând pe clape şi făcând să se audă note mai înalte şi note mai joase.

*Doamne!* Îmi dau seama ce are de gând să facă şi mă trec fiorii… Gem cu putere când mă sărută pe interiorul genunchiului, apoi urcă pe coapsă, presărându-mi sărutări şi muşcături pe piele. Christian ridică şi mai mult satinul catifelat, făcându-l să-mi

alunece pe pielea sensibilizată de atingerile sale. Închizând ochii, mă las în voia lui, iar gura lui ajunge în cele din urmă la pubis.

Mă sărută... acolo... *oh, Doamne... apoi expiră* uşor înainte ca limba lui să-mi înconjoare clitorisul. Îmi desface şi mai mult picioarele. Mă simt atât de deschisă – atât de expusă. Mă ţine nemişcată, mâinile lui strângându-mă de deasupra genunchilor, iar limba lui mă torturează, fără pauză... fără păsuire. Îmi mişc şoldurile în ritmul lui, copleşită de dorinţă.

— Oh, Christian, te rog, gem eu.

— Oh, nu, iubito, nu încă, mă tachinează el, şi simt că mă apropii de orgasm.

Christian îşi dă seama şi se opreşte.

— Nu, scâncesc eu.

— Asta e răzbunarea mea, Ana, murmură el. Ceartă-te cu mine şi am să mă răzbun cumva pe trupul tău.

Îmi înşiră sărutări pe pântece, iar mâinile lui mi se ridică pe coapse, mângâindu-mă şi excitându-mă. Limba lui mi se învârte în jurul buricului, iar mâinile lui – *şi degetele lui... oh, degetele lui* – ajung la încheieturile coapselor.

— Ah! strig eu, când îşi vâră degetul mare

în mine.

Celălalt mă chinuieşte, rotindu-se încet, chinuitor, în jurul clitorisului. Mă zvârcolesc, arcuindu-mă pe pian. E aproape insuportabil.

— Christian! strig eu, simţind că dorinţa mă face să-mi pierd controlul.

Se îndură de mine şi se opreşte. Ridicându-mi picioarele de pe clape, mă împinge în spate – alunec uşor pe cămaşa de satin, apoi se urcă şi el pe capac, oprindu-se o clipă între picioarele mele, să-şi pună un prezervativ. Se apleacă deasupra mea, iar eu gâfâi, uitându-mă la el cu o dorinţă sălbatică, şi îmi dau seama că e gol. Când s-a dezbrăcat?

Se uită la mine, iar ochii lui sunt plini de admiraţie, iubire şi pasiune – mi se taie respiraţia.

— Te doresc atât de mult, spune el, şi, foarte lent, foarte tandru, se adânceşte în mine.

Suntem întinşi pe pian, iar eu stau deasupra lui, stoarsă de vlagă, cu membrele grele. *Doamne!* E mult mai confortabil să stau pe el decât pe pian. Având grijă să nu-i

ating pieptul, îmi sprijin obrazul de el şi rămân perfect nemişcată. Nu se opune, iar eu îi ascult respiraţia, care se linişteşte în acelaşi ritm cu a mea. Îmi mângâie părul cu tandreţe.

— Ce bei seara, ceai sau cafea? îl întreb eu cu un aer somnoros.

— Ce întrebare ciudată, spune el ca prin vis.

— M-am gândit să-ţi aduc o ceaşcă de ceai în birou, dar mi-am dat seama că nu ştiu ce ţi-ar plăcea.

— Ah, înţeleg. Seara, apă sau vin, Ana. Deşi poate că ar trebui să încerc ceaiul.

Mâna lui mi se mişcă ritmic pe spate, mângâindu-mă tandru.

— Ştim foarte puţin unul despre altul, murmur eu.

— Ştiu, spune el, iar în vocea lui se simte o undă de tristeţe.

Mă ridic şi mă uit la el.

— Ce este? îl întreb.

Clatină din cap, ca şi când ar vrea să se scuture de un gând neplăcut, şi mă mângâie pe obraz, cu ochi strălucitori şi sinceri.

— Te iubesc, Ana Steele, spune el.

* * *

Alarma se porneşte, împrăştiind în dormitor ştirile despre trafic de la ora şase, iar eu sunt trezită brutal dintr-un vis tulburător, cu femei blonde şi brunete. Nu-mi dau seama despre ce era vorba în el, şi sunt distrasă imediat de prezenţa lui Christian Grey, care este înfăşurat în jurul meu precum mătasea: capul său cu părul dezordonat se sprijină pe pieptul meu, mâna pe sânii mei, iar piciorul peste coapsele mele, imobilizându-mă. Încă doarme, iar mie îmi e prea cald. Însă ignor acest mic disconfort şi ridic mâna cu grijă să-i mângâi părul, iar el se mişcă. Uitându-se la mine cu ochi cenuşii şi limpezi, îmi zâmbeşte cu un aer somnoros. *Dumnezeule mare! E adorabil.*

— Bună dimineaţa, frumoaso, spune el.

— Bună dimineaţa, frumosule, îi răspund eu cu un zâmbet.

Mă sărută, se dezlipeşte de mine şi se sprijină în cot, privindu-mă.

— Ai dormit bine? întreabă el.

— Da, în ciuda întreruperii de azi-noapte.

Zâmbetul i se lărgeşte.

— Tu mă poţi întrerupe în felul ăsta

oricând, mă sărută el încă o dată.

— Dar tu? Ai dormit bine?

— Întotdeauna dorm bine cu tine, Anastasia.

— Nu mai ai coşmaruri?

— Nu.

Mă încrunt şi mă aventurez să-i pun o întrebare.

— Cu ce sunt coşmarurile tale?

Fruntea i se încreţeşte, iar zâmbetul îi dispare de pe buze. *La naiba! Curiozitatea mea prostească.*

— Sunt amintiri din copilăria mea timpurie, sau cel puţin aşa zice dr. Flynn. Unele sunt foarte vii, altele mai estompate.

Se întrerupe, iar pe chip îi apare un aer distant şi chinuit. Dus pe gânduri, începe să-mi mângâie clavicula cu un deget, distrăgându-mi atenţia.

— Te trezeşti ţipând? încerc în van să glumesc.

Se uită nedumerit la mine.

— Nu, Anastasia. N-am ţipat niciodată, din câte îmi amintesc.

Se încruntă, ca şi când ar coborî în adâncul amintirilor. Oh, nu – e un loc prea întunecat pentru ora asta.

— Ai şi amintiri plăcute din copilărie? întreb eu repede, mai ales ca să-l distrag.

Îşi ia un aer gânditor o clipă, plimbându-şi în continuare degetul pe pielea mea.

— O zi în care prostituata narcomană a gătit. Îmi amintesc mirosul. Făcea un tort, cred. Pentru mine. Apoi ziua în care mama şi tata au adus-o acasă pe Mia. Mama se temea de reacţia mea, dar bebeluşul mi-a plăcut din prima. Primul meu cuvânt a fost Mia. Îmi aduc aminte şi prima lecţie de pian. Domnişoara Kathie, profesoara mea, era nemaipomenită. Avea şi cai, zâmbeşte el nostalgic.

— Mi-ai spus că ai fost salvat de mama ta. În ce sens?

Reveria lui se întrerupe şi se uită la mine cu aerul că nu sunt în stare să înţeleg o operaţie elementară precum doi plus doi.

— M-a adoptat, spune el simplu. Când am văzut-o prima oară, am crezut că e un înger. Era îmbrăcată în alb şi m-a consultat calm, cu multă blândeţe. N-am să uit asta niciodată. Dacă ea ar fi spus nu sau Carrick ar fi spus nu... murmură el, ridicând din umeri, apoi întoarce capul să se uite la ceas. E cam devreme pentru un subiect atât de

serios, bombăne.

— Mi-am promis că am să te cunosc mai bine.

— Serios, domnişoară Steele? Am crezut că vrei să ştii ce prefer, ceai sau cafea, surâde el jucăuş. Oricum, am în minte un mijloc prin care mă poţi cunoaşte mai bine.

Îşi împinge sugestiv şoldurile spre mine.

— Cred că te ştiu foarte bine în felul ăsta, răspund eu ironic şi, în acelaşi timp, mustrător, ceea ce îi lărgeşte zâmbetul.

— Nu cred că o să te cunosc vreodată suficient de bine în felul ăsta, murmură el. Trezitul lângă tine are mari avantaje, spune, cu un glas irezistibil de seducător.

— Nu trebuie să te scoli?

Vocea mea e şoptită şi răguşită. *Doamne, ce-mi face…*

— În dimineaţa asta, nu. În clipa asta, e un singur loc în care aş vrea să fiu, domnişoară Steele.

Iar ochii lui scânteiază voluptuos.

— Christian! tresar eu şocată.

Se răsuceşte brusc, aşezându-se deasupra mea şi împingându-mă în saltea. Mă ia de mâni, mi le ridică deasupra capului şi mă sărută pe gât.

— Oh, domnişoară Steele.

Îi simt buzele pe pielea mea, trimiţându-mi fiori delicioşi în tot trupul, în timp ce mâna lui coboară şi începe să-mi ridice uşor cămaşa de noapte.

— Vai, ce-aş vrea să-ţi fac, murmură el.

Simt că mă pierd şi nu-i mai pun nicio întrebare.

Doamna Jones îmi aşează în faţă o farfurie cu bacon şi clătite, iar pentru Christian, o omletă cu bacon. Stăm unul lângă altul la bar, într-o tăcere plăcută.

— Când o să mi-l prezinţi pe Claude, antrenorul tău, să-mi arate ce ştie? îl întreb.

Christian se uită la mine zâmbind.

— Depinde dacă vrei să mergi la New York în weekendul ăsta sau nu. Am s-o rog pe Andrea să se intereseze de programul lui şi o să iau legătura cu tine.

— Andrea?

— Asistenta mea.

Ah, da.

— Una dintre multele tale blonde, îl tachinez eu.

— Nu e a mea. Doar lucrează pentru mine. Tu eşti a mea.

— Lucrez pentru tine, bombăn eu cu un aer bosumflat.

Surâde, ca şi când ar fi uitat.

— Aşa-i, spune, iar zâmbetul lui radios e molipsitor.

— Poate Claude o să mă înveţe şi kickbox, îl previn eu.

— Ah, da? Vrei să-ţi măsori puterile cu mine? ridică el o sprânceană cu o mină amuzată. Chiar te rog, domnişoară Steele.

E atât de fericit faţă de ziua de ieri, când a avut o stare atât de proastă după plecarea Elenei. E complet dezarmant. O fi doar de la sex… poate că asta îl face atât de vesel.

Întorc capul spre pian, savurând amintirea nopţii trecute.

— Văd că ai ridicat iarăşi capacul.

— Noaptea trecută, l-am închis să nu te deranjez. Cred că nu mi-a ieşit, dar mă bucur că am dat greş.

Cu buzele curbate într-un zâmbet senzual, Christian ia o gură de omletă, iar eu mă îmbujorez şi îi răspund la zâmbet.

*Oh, da… ce bine a fost pe pian.*

Doamna Jones se apleacă şi pune pe masă, în faţa mea, o pungă de hârtie cu mâncarea pentru prânz, făcându-mă să mă

îmbujorez cu un aer vinovat.

— Pentru mai târziu, Ana. Îţi place tonul?

— Oh, da. Mulţumesc, doamnă Jones.

Îi zâmbesc sfios, iar ea îmi răspunde la fel, după care iese din living – ca să ne ofere un pic de intimitate, presupun.

— Pot să te întreb ceva? mă întorc eu spre Christian.

Aerul amuzat îi dispare de pe chip.

— Sigur.

— Şi n-o să te superi?

— Are legătură cu Elena?

— Nu.

— N-am să mă supăr.

— Dar acum, am o întrebare suplimentară.

— Da?

— Care e despre ea. Îşi dă ochii peste cap.

— Ce anume? spune el, părând exasperat.

— De ce te înfurii atunci când te întreb despre ea?

— Sincer?

Mă încrunt la el.

— Am crezut că eşti tot timpul sincer cu mine.

— Mă străduiesc.

Mijesc ochii.

— E un răspuns foarte evaziv.

— Întotdeauna sunt foarte sincer cu tine, Ana. Nu vreau să mă joc jocuri cu tine. Mă rog, nu jocuri din astea, explică el, iar privirea i se înfierbântă.

— Ce fel de jocuri vrei să joci? Înclină capul într-o parte şi zâmbeşte.

— Domnişoară Steele, atenţia ta e aşa de uşor de abătut. Chicotesc. Are dreptate.

— Domnule Grey, poţi distrage atenţia în atât de multe feluri, îi spun şi mă uit în ochii lui cenuşii, în care licăreşte amuzamentul.

— Din câte sunete există pe lumea asta, preferatul meu e chicotitul tău, Anastasia. Dar să revenim – ce întrebare voiai să-mi pui iniţial? întreabă el blând, şi îmi închipui că râde de mine.

Încerc să-mi ţugui buzele pentru a-mi manifesta neplăcerea, dar îmi place când Domnul meu Învechit în Rele e jucăuş. Îmi place această scurtă repriză de tachinări matinale. Mă încrunt, încercând să-mi amintesc întrebarea.

— Ah, da. Te întâlneai cu supusele tale doar în weekend?

— Da, exact, îmi răspunde, uitându-se la mine cu un aer neliniştit.

Zâmbesc jucăuş.

— Deci fără sex în timpul săptămânii.

Izbucneşte în râs.

— Ah, deci aici voiai să ajungi, spune el, vag uşurat. Cum altfel aş fi putut să merg la sală în fiecare zi lucrătoare?

Acum, chiar mă ia peste picior, dar nu-mi pasă. Îmi vine să sar de bucurie. Altă premieră – mă rog, alte câteva premiere.

— Pari foarte mulţumită de tine, domnişoară Steele.

— Sunt, domnule Grey.

— Aşa şi trebuie, surâde el. Iar acum, termină-ţi micul dejun.

Oh, a revenit Cincizeci de Vicii cel autoritar… Întotdeauna e prin preajmă.

Suntem pe bancheta din spate a Audi-ului. Mai întâi, Taylor o să mă lase pe mine la serviciu, apoi o să-l ducă pe Christian la birou. Pe scaunul din dreapta şoferului stă Sawyer.

— Parcă ziceai că fratele colegei tale de apartament vine azi în Seattle, nu-i aşa? întreabă Christian într-o doară, vocea şi expresia lui netrădând nicio emoţie.

— Vai, Ethan! exclam eu. Am uitat. Oh, Christian, mersi că mi-ai amintit. O să

trebuiască să mă întorc la apartament.

Se schimbă la faţă.

— La ce oră?

— Nu ştiu la cât vine.

— Nu vreau să mergi nicăieri singură, spune el ferm.

— Ştiu, bombăn eu şi mă abţin să nu-mi dau ochii peste cap, să nu-l supăr pe Domnul Exagerare. Sawyer o să spioneze – ăă… patruleze şi azi? întreb eu, uitându-mă ironic la Sawyer, ale cărui urechi se înroşesc.

— Da, pufneşte Christian cu o privire glacială.

— Dacă aş fi venit cu Saab-ul, ar fi fost mai uşor, bombăn eu cu un aer bosumflat.

— Sawyer o să aibă la dispoziţie o maşină şi te poate duce la apartamentul tău la ora la care ai nevoie.

— Bine. Cred că Ethan o să ia legătura cu mine în timpul zilei. O să-ţi transmit ce planuri am.

Se uită la mine, fără să spună nimic. Oh, oare la ce se gândeşte?

— În regulă, încuviinţează el. Nu pleci singură nicăieri, ne-am înţeles? repetă, legănându-şi arătătorul lung în faţa mea.

— Da, dragul meu, murmur eu.

Pe buze i se aşterne un zâmbet discret.

— Şi poate că ar fi bine să-ţi foloseşti Blackberry-ul; am să-ţi trimit e-mailurile pe el. În felul ăsta, specialistul meu în IT n-o să mai aibă o dimineaţă extrem de interesantă, adaugă el sardonic. Ei, ce zici?

— Aşa facem, spun eu, fără să mă pot împotrivi.

Îmi dau ochii peste cap, iar el îmi zâmbeşte superior.

— Vai, domnişoară Steele, cred că-mi dai mâncărimi în palmă.

— Oh, domnule Grey, tot timpul ai mâncărimi în palmă. Ce-o să ne facem?

Izbucneşte în râs, dar, în clipa următoare, atenţia îi e distrasă de Blackberry, care probabil e dat pe vibraţii, pentru că nu i se aude soneria. Când vede cine îl sună, Christian se încruntă.

— Ce e? pufneşte el, apoi ascultă cu atenţie.

Profit de prilej să-i studiez trăsăturile minunate – nasul drept, părul dezordonat care îi atârnă pe frunte. În cele din urmă, momentul în care am răgazul să-l admir e întrerupt de expresia lui, ce trece de la neîncredere la amuzament. Devin atentă.

— Glumeşti… Pentru o scenă… Când ţi-a zis asta? chicoteşte Christian, aproape fără voia lui. Nu, nu-ţi face griji. Nu trebuie să ceri scuze. Mă bucur că există o explicaţie logică. Chiar mi s-a părut o sumă ridicol de mică… Sunt sigur că ai pus la cale o răzbunare ingenioasă şi malefică. Bietul Isaac, zâmbeşte el. Bine. La revedere.

Închide telefonul şi se uită la mine. Ochii lui capătă dintr-odată o expresie preocupată, dar, în mod ciudat, pare şi uşurat.

— Cine era? întreb eu.

— Chiar vrei să ştii? spune el calm.

De fapt, ştiu. Clatin din cap şi mă uit pe fereastră la ziua cenuşie, simţindu-mă disperată. De ce nu-l lasă în pace?

— Hei, spune el.

Îmi ia mâna şi îmi sărută fiecare deget în parte, după care îmi suge cu putere degetul mic şi îl muşcă uşor.

*Uau!* Are linie directă cu pântecele meu. Tresar şi mă uit cu un aer neliniştit la Taylor şi Sawyer, apoi la Christian – ochii lui sunt mai întunecaţi, iar pe buze i se aşterne un zâmbet senzual.

— Nu te mai gândi la ea, Anastasia, murmură el. Face parte din trecut.

Apoi îmi aşterne o sărutare în palmă, trimiţându-mi fiori în tot corpul, iar iritarea mea de moment e dată uitării.

— Bună dimineaţa, Ana, mă salută Jack în timp ce mă apropii de biroul meu. Frumoasă rochie.

Mă îmbujorez. Face parte din noua mea garderobă, oferită de iubitul meu incredibil de bogat. E o rochie până la genunchi, din pânză, de culoare bleu, fără mâneci şi destul de mulată, iar în picioare am o pereche de sandale cu toc înalt. Lui Christian îi plac tocurile, îmi spun în sinea mea. E un gând care mă face să surâd, dar în clipa următoare îmi recapăt zâmbetul profesional pentru şeful meu.

— Bună dimineaţa, Jack.

Îmi încep ziua prin a lua legătura cu cineva care să se ocupe de tipărirea broşurii lui. După o vreme, Jack scoate capul pe uşa biroului şi îmi spune:

— Ana, îmi aduci, te rog, o cafea?

— Sigur.

Mă duc în bucătărie şi dau peste Claire de la recepţie, care şi ea pregăteşte o cafea.

— Bună, Ana, mă întâmpină ea cu un aer

prietenos.

— Bună, Claire.

Îmi povesteşte un pic despre reuniunea de familie din weekend, care i-a plăcut grozav, iar eu îi povestesc despre scurta plimbare cu nava lui Christian.

— Iubitul tău e nemaipomenit, Ana, spune ea cu ochi strălucitori.

Sunt tentată să-mi dau ochii peste cap, dar mă abţin.

— Mda, nu arată rău, zâmbesc eu, apoi izbucnim amândouă în râs.

— Ţi-a luat ceva timp! pufneşte Jack atunci când îi duc cafeaua.

*Oh!*

— Îmi pare rău.

Mă îmbujorez, apoi mă încrunt. Mi-a luat la fel de mult timp ca de obicei. Care e problema lui? Poate că l-a enervat ceva.

După o clipă, clatină din cap.

— Scuze, Ana. N-am vrut să strig la tine, scumpo.

*Scumpo?*

— Se întâmplă ceva la nivelul conducerii, şi nu-mi dau seama ce anume. Să stai cu urechea ciulită, da? Dacă auzi ceva – ştiu că

voi, fetele, staţi de vorbă.

Rânjeşte şi mi se face un pic greaţă. Habar n-are cum stăm de vorbă noi, „fetele". În plus, ştiu ce se întâmplă.

— Să-mi spui dacă afli ceva, da?

— Sigur, mormăi eu. Am trimis broşura la tipografie. O să fie gata la ora două.

— Perfect! Poftim, îmi întinde el un teanc de manuscrise. Pentru toate astea trebuie să faci rezumatul primului capitol, apoi să le faci câte o fişă.

— Mă apuc imediat de treabă.

Mă simt uşurată când ies din biroul lui şi mă aşez pe scaunul meu. Of, ce greu e să ştii lucruri pe care alţii nu le ştiu. Ce o să facă atunci când o să afle? Mă trec fiorii. Ceva îmi spune că Jack o să se enerveze. Mă uit la Blackberry-ul meu şi zâmbesc. Am primit un e-mail de la Christian.

---

**De la**: Christian Grey
**Subiect**: Răsărit
**Data**: 14 iunie 2011, 09:23
**Către**: Anastasia Steele

Îmi place să mă trezesc dimineaţa alături

de tine.

Christian Grey
CEO, Grey Enterprise Holdings Inc.

Pe faţă mi se aşterne un zâmbet până la urechi, iar zeiţa mea intimă sare din şezlongul ei, făcând un salt pe spate.

---

**De la**: Anastasia Steele
**Subiect**: Apus
**Data**: 14 iunie 2011, 09:35
**Către**: Christian Grey

Dragul meu Îndrăgostit Lulea,
Şi mie îmi place să mă trezesc alături de tine. Dar îmi place şi să fiu cu tine în pat, în lifturi, pe piane, pe mese de biliard, pe iahturi şi în căzi, încătuşată pe cruci de lemn, pe paturi cu patru stâlpi şi cearşafuri de satin roşu, la adăpostul pentru bărci sau în dormitorul copilăriei tale.
A ta Nebună după Sex şi Nesăţioasă xx

---

**De la**: Christian Grey
**Subiect**: Hardware umed

**Data**: 14 iunie 2011, 09:37
**Către**: Anastasia Steele

Dragă Nebună după Sex şi Nesăţioasă,

Tocmai mi-am vărsat cafeaua pe tastatură.

Cred că e prima oară când mi se întâmplă.

Admir femeile care se concentrează asupra geografiei.

Ar trebui să concluzionez că mă vrei doar pentru trupul meu?

Christian Grey
CEO complet şocat, Grey Enterprise Holdings Inc.

---

**De la**: Anastasia Steele
**Subiect**: Chicoteală – şi umezeală
**Data**: 14 iunie 2011, 09:42
**Către**: Christian Grey

Dragul meu complet şocat, întotdeauna.

Am treabă.

Nu mă mai deranja.

NS N xx

---

**De la**: Christian Grey
**Subiect**: Chiar trebuie?
**Data**: 14 iunie 2011, 09:50
**Către**: Anastasia Steele

Dragă NS N
Ca de obicei, dorinţa ta e lege.
Mă bucur că chicoteşti şi eşti umedă.
Pe curând, iubito.
x

Christian Grey
CEO îndrăgostit Lulea, Şocat şi Fermecat, Grey Enterprise Holdings Inc.

Pun Blackberry-ul jos şi îmi continui treaba.

La prânz, Jack îmi cere să-i cumpăr ceva de la bufet, iar eu îl sun pe Christian imediat ce ies din biroul lui.

— Anastasia, îmi răspunde el, cu o voce caldă şi tandră.

Cum de reuşeşte să mă facă să mă topesc chiar şi la telefon?

— Christian, Jack mi-a cerut să-i cumpăr ceva de la bufet.

— Puturos nenorocit, pufneşte Christian.

Dar nu-l iau în seamă.

— Aşa că mă duc la bufet, continui eu. Ar fi mai bine să-mi dai numărul lui Sawyer, ca să nu te mai deranjez pe tine de fiecare dată.

— Nu mă deranjezi, iubito.

— Eşti singur?

— Nu. Sunt cu şase oameni care se uită la mine în clipa asta, întrebându-se cu cine naiba stau de vorbă la telefon.

*La dracu'!*

— Serios? întreb eu, cuprinsă de panică.

— Da, serios. Prietena mea, îi anunţă el pe cei din jur.

*Dumnezeule mare!*

— Probabil îşi închipuiau cu toţii că eşti gay.

Izbucneşte în râs.

— Da, probabil.

— Păi… atunci, mă duc.

Sunt sigură că-şi poate da seama cât de stânjenită sunt că l-am întrerupt.

— O să-i transmit lui Sawyer, râde el din nou. Ai primit vreo veste de la fratele colegei?

— Nu încă. Vei fi primul care va afla, domnule Grey.

— Bine. Pe curând, iubito.

— Pa, Christian, zâmbesc eu.

De fiecare dată când spune asta, mă face să zâmbesc… nu se potriveşte cu imaginea de ansamblu a Domnului meu Învechit în Rele, şi, totuşi, e ceva care i se potriveşte atât de bine.

Câteva clipe mai târziu, când ies din clădire, Sawyer mă aşteaptă chiar în faţa intrării.

— Domnişoară Steele, mă salută el ceremonios.

— Sawyer, înclin eu din cap, şi pornim împreună spre bufet.

Cu Sawyer nu mă simt la fel de confortabil cum mă simt cu Taylor. În timp ce mergem pe trotuar, scrutează constant împrejurimile, ceea ce îmi sporeşte neliniştea, aşa că, la un moment dat, mă trezesc imitându-l.

Oare Leila e undeva prin preajmă? Christian ne-a molipsit pe toţi cu paranoia lui? O fi una dintre nuanţele lui de perversiune? Ce n-aş da pentru o jumătate de oră de discuţii sincere cu dr. Flynn, să aflu dacă e aşa.

Dar nu e nimic în neregulă. Ora prânzului în Seattle – oamenii se duc să ia masa, la

cumpărături sau să se vadă cu prietenii. Văd două tinere care se sărută pe obraji când se întâlnesc.

Mi-e dor de Kate. Au trecut doar două săptămâni de când a plecat în vacanţă, dar mi s-au părut cele mai lungi săptămâni din viaţa mea. S-au întâmplat atât de multe lucruri – n-o să-i vină să creadă când o să-i povestesc. Mă rog, când o să-i spun versiunea retuşată, fără datele confidenţiale. Mă încrunt. Va trebui să stau de vorbă cu Christian despre asta. Ce-o să înţeleagă Kate din ce o să-i povestesc? Mă trec fiorii când mă gândesc. Poate că o să se întoarcă cu Ethan, îmi spun în sinea mea, şi mă cuprinde un val de bucurie, dar îmi dau seama că e puţin probabil. Sigur a rămas cu Elliot.

— Unde stai când aştepţi afară? îl întreb pe Sawyer, după ce ne aşezăm la coadă.

Sawyer e în faţa mea şi se uită spre uşă, observând în permanenţă strada şi pe cei care intră în local – prezenţa lui îmi dă fiori.

— Stau în cafeneaua de vizavi, domnişoară Steele.

— Nu te plictiseşti?

— Nu, asta mi-e meseria, spune el cu un

aer formal.

Mă îmbujorez.

— Scuze, n-am vrut să spun…

Dar vocea mi se întrerupe când îi văd expresia amabilă şi înţelegătoare.

— Vă rog, domnişoară Steele. Slujba mea e să vă protejez. Şi asta am să fac.

— Şi n-aţi reuşit să daţi de Leila?

— Nu.

Mă încrunt.

— De unde ştii cum arată?

— Am văzut o fotografie cu ea.

— Ah, şi o ai la tine.

— Nu, domnişoară Steele, răspunde el, lovindu-şi uşor tâmpla. Mi-am întipărit-o în memorie.

Bineînţeles. Chiar aş vrea să mă uit la o fotografie cu Leila, să văd cum arăta înainte să devină Fata Fantomă. Oare Christian o să-mi arate vreuna? Da, probabil că da – pentru siguranţa mea. Îmi fac un plan în minte, iar vocea mea interioară se bucură şi dă din cap aprobator.

Broşurile sunt aduse la birou, şi trebuie să spun că arată extraordinar. Îi duc una lui Jack. Ochii i se luminează, dar nu ştiu dacă

este efectul meu sau al broşurii – aleg să cred că a doua variantă este cea corectă.

— Arată excelent, Ana, spune el, răsfoind-o într-o doară. Mda, bună treabă. Te vezi cu prietenul tău în seara asta?

Buzele i se strâng atunci când rosteşte cuvântul „prieten".

— Da. Locuim împreună.

Ceea ce e oarecum adevărat. Mă rog, cel puţin acum stăm împreună. Şi am acceptat în mod oficial să mă mut cu el, deci nu e tocmai o minciună socială. Şi sper ca asta să-i taie elanul.

— Ar avea ceva împotrivă dacă ai ieşi să bem ceva diseară? Ca să sărbătorim treaba excelentă pe care ai făcut-o?

— În seara asta vine un prieten în oraş şi o să luăm cina la restaurant. Şi o să fiu ocupată în fiecare seară, Jack.

— Înţeleg, oftează el exasperat. Poate după ce mă întorc de la New York, ce zici? ridică el din sprâncene cu un aer nerăbdător, iar privirea i se întunecă în mod sugestiv.

*Oh, nu.* Zâmbesc artificial, suprimându-mi un fior.

— Ce să-ţi aduc, ceai sau cafea? întreb eu.

— Cafea, te rog, spune el cu glas scăzut, ca

şi când mi-ar cere altceva.

Fir-ar să fie! Nu se lasă, e limpede. *Of... ce să fac?*

Ies din birou şi scot un prelung oftat de uşurare. Mă face să fiu tensionată. Christian are dreptate în ceea ce-l priveşte, şi o parte din mine e iritată că are dreptate.

Iau loc la birou, iar Blackberry-ul sună – un număr pe care nu-l recunosc.

— Ana Steele.

— Bună, Steele!

Vocea tărăgănată a lui Ethan mă ia prin surprindere.

— Ethan! Ce mai faci?

Aproape că strig de bucurie.

— Îmi pare bine că m-am întors. M-am săturat până peste cap de soare, de punciuri şi de soră-mea, care e îndrăgostită lulea de mahăr. A fost tare greu, Ana!

— Mda! Mare, soare, nisip şi punciuri sunt o combinaţie care te duce cu gândul la *Infernul* lui Dante, chicotesc eu. Unde eşti?

— Sunt la aeroport, îmi aştept bagajul. Tu ce faci?

— Sunt la serviciu. Da, m-am angajat, adaug eu, simţind că a rămas cu gura căscată. Vrei să treci pe aici să-ţi dau cheile?

Ne putem vedea mai încolo la apartament.

— Aşa facem. Ne vedem în patruzeci şi cinci de minute, poate chiar o oră. Spune-mi adresa.

Îi dau adresa şi îmi iau la revedere.

— La revedere, Ethan.

— Pe mai târziu, spune el, apoi închide.

Cum? Şi Ethan foloseşte expresia asta? Dar îmi spun că tocmai a petrecut o săptămână cu Elliot. Îi scriu repede un e-mail lui Christian.

---

**De la**: Anastasia Steele
**Subiect**: Musafiri de pe tărâmuri însorite
**Data**: 14 iunie 2011, 14:55
**Către**: Christian Grey

Dragul meu Îndrăgostit Lulea, Şocat şi Fermecat,

Ethan s-a întors şi o să treacă pe la birou să-i dau cheile de la apartament.

Şi chiar aş vrea să mă asigur că se simte în largul lui.

Ce-ar fi să vii să mă iei după serviciu? Mergem împreună la apartament, apoi am putea ieşi CU TOŢII să luăm masa în oraş –

ce zici?

Fac cinste.

A ta,

Ana x

Încă NSN

Anastasia Steele

Asistenta lui Jack Hyde, Consilier editorial, SIP

---

**De la**: Christian Grey

**Subiect**: Cină în oraş

**Data**: 14 iunie 2011, 15:05

**Către**: Anastasia Steele

Sunt de acord cu planul tău. Exceptând partea cu plata.

Fac eu cinste.

Vin să te iau la şase.

x

P.S.: Foloseşte-ţi Blackberry-ul!!!

Christian Grey

CEO cât se poate de enervat, Grey Enterprise Holdings Inc., Grey Enterprise Holdings Inc.

---

**De la**: Anastasia Steele
**Subiect**: Atitudine autoritară
**Data**: 14 iunie 2011, 15:11
**Către**: Christian Grey

Ei, nu fi aşa de aspru şi arţăgos.
Totul e codificat.
Ne vedem la şase.
Ana x

Anastasia Steele
Asistenta lui Jack Hyde, Consilier editorial, SIP

---

**De la**: Christian Grey
**Subiect**: Femeie enervantă
**Data**: 14 iunie 2011, 15:18
**Către**: Anastasia Steele

Aspru şi arţăgos!
Am să-ţi arăt eu ce înseamnă aspru şi arţăgos.
Să fii pregătită.

Christian Grey

CEO şi mai enervat, dar, din motive necunoscute, zâmbitor, Grey Enterprise Holdings Inc.

---

**De la**: Anastasia Steele
**Subiect**: Promisiuni, promisiuni
**Data**: 14 iunie 2011, 15:23
**Către**: Christian Grey

Chiar te rog, domnule Grey.
Abia aştept. :D
Ana x

Anastasia Steele
Asistenta lui Jack Hyde, Consilier editorial, SIP

Nu-mi răspunde, dar nici nu mă aşteptam. Mi-l închipui oftând din pricina semnalelor contradictorii pe care le primeşte din partea mea, ceea ce mă face să zâmbesc. Preţ de câteva clipe, visez cu ochii deschişi la ce mi-ar putea face şi mă trezesc foindu-mă pe scaun. Vocea interioară mă priveşte dezaprobator peste ochelarii cu lentile în formă de semilună – apucă-te de treabă!

Puţin mai târziu, îmi sună telefonul. E Claire de la recepţie.

— A venit un tânăr foarte drăguţ să te vadă. Aş vrea să ieşim în oraş cândva, Ana. Cunoşti nişte tipi pe cinste, şopteşte ea conspirativ în receptor.

Ethan! Luând cheile din geantă, dau fuga la recepţie.

Dumnezeule mare! Păr blond decolorat de soare, un bronz delicios şi nişte ochi căprui şi strălucitori, care se uită la mine de pe canapeaua de piele verde. Imediat ce mă vede, rămâne cu gura căscată şi se ridică să mă întâmpine.

— Uau, Ana! se încruntă el, aplecându-se să mă sărute.

— Arăţi bine, îi zâmbesc eu.

— Iar tu arăţi... uau... altfel! Eşti mai sofisticată. Ce s-a întâmplat? Ţi-ai schimbat coafura? Hainele? Nu-mi dau seama, Steele, dar eşti sexy!

Mă îmbujorez toată.

— Oh, Ethan. Sunt doar hainele de serviciu, îl dojenesc eu, iar Claire se uită la noi cu o sprânceană ridicată, zâmbind cu subînţeles.

— Cum a fost în Barbados?

— Distractiv, spune el.

— Când se întoarce Kate?

— O să vină vineri cu Elliot. S-au luat foarte în serios, adaugă el, dându-şi ochii peste cap.

— Mi-e dor de ea.

— Zău? Cum ţi-a mers cu Domnul Mogul?

— Domnul Mogul? chicotesc eu. Ei bine, a fost interesant. Diseară o să ne scoată în oraş.

— Mişto.

Ethan pare sincer încântat. Pfui!

— Poftim, îi întind eu cheile. Ştii adresa?

— Da. Pe mai târziu.

Se apleacă şi mă sărută pe obraz.

— Ai împrumutat expresia de la Elliot?

— Da, e molipsitoare.

— Aşa e. Pe mai târziu.

Îi zâmbesc, iar el îşi ia voluminoasa geantă de umăr de lângă canapeaua verde şi iese din clădire.

Când mă întorc cu spatele, văd că Jack mă urmăreşte cu privirea din celălalt capăt al holului, cu o expresie indescifrabilă. Îi zâmbesc radios şi mă duc la biroul meu, simţindu-i ochii pe mine. Situaţia asta începe

să mă scoată din sărite. Ce să fac? Habar n-am. Va trebui să aştept până se întoarce Kate. Sigur o să-mi dea o idee. E un gând care mă scapă de dispoziţia proastă, aşa că pun mâna pe următorul manuscris.

La şase fără cinci, îmi sună telefonul. E Christian.

— Domnul aspru şi arţăgos, spune el, iar eu zâmbesc.

Cincizeci de Vicii e într-o pasă jucăuşă. Zeiţa mea intimă bate din palme bucuroasă ca un copil.

— Aici, Domnişoara Nebună după Sex şi Nesăţioasă. Presupun că eşti în faţă, nu? Întreb eu sec.

— Într-adevăr, domnişoară Steele. Abia aştept să te văd.

Vocea lui e caldă şi seducătoare, iar inima îmi bate nebuneşte.

— Idem, domnule Grey. Vin imediat, spun eu, apoi închid.

Opresc computerul, apoi îmi iau geanta şi jacheta crem.

— Am plecat, Jack, îi strig eu.

— Bine, Ana. Mersi pentru azi, scumpo! O seară minunată!

— Asemenea.

De ce nu poate fi aşa mereu? Nu-l înţeleg.

Audi-ul e parcat în faţa clădirii, iar când mă apropii de el, Christian coboară. Şi-a dat jos haina şi e îmbrăcat cu pantalonii lui cenuşii – preferaţii mei, care îi atârnă de şolduri aşa cum îmi place mie. Cum de mi-a fost menit mie acest zeu grec? Mă trezesc zâmbind prosteşte ca răspuns la propriul lui surâs caraghios.

Toată ziua s-a purtat ca un îndrăgostit – îndrăgostit de mine. Acest bărbat adorabil, complex şi pervertit e îndrăgostit de mine, şi eu de el. Brusc, mă simt copleşită de un val de bucurie, şi savurez momentul, simţind preţ de o clipă că aş putea cuceri lumea.

— Domnişoară Steele, arăţi la fel de fascinant ca azi-dimineaţă.

Mă ia în braţe şi mă sărută zgomotos.

— Şi tu, domnule Grey.

— Hai să-l luăm pe prietenul tău, îmi zâmbeşte el, deschizându-mi portiera.

În timp ce Taylor se îndreaptă spre apartamentul meu, Christian îmi povesteşte cum i-a fost ziua – una mult mai bună decât ieri, se pare. Mă uit drăgăstos la el, iar el îmi

explică o descoperire revoluţionară făcută de departamentul de ştiinţele mediului de la filiala din Vancouver a Universităţii de Stat din Washington. Nu înţeleg mare lucru din ce spune, dar sunt captivată de pasiunea şi interesul lui pentru acest subiect. Poate că aşa va fi viaţa noastră – cu zile bune şi zile proaste –, iar dacă zilele bune vor fi aşa, nu voi avea de ce să mă plâng. Îmi întinde o hârtie.

— Astea sunt zilele în care Claude are liber, spune el.

Ah, antrenorul.

Când oprim în faţa blocului meu, îşi scoate Blackberry-ul din buzunar.

— Grey, răspunde el. Ros, ce s-a întâmplat?

Ascultă cu atenţie şi îmi dau seama că e o discuţie importantă.

— Mă duc să-l iau pe Ethan. Vin în două minute, îi şoptesc eu, ridicând două degete.

Încuviinţează din cap cu un aer absent. Taylor îmi deschide portiera, zâmbindu-mi călduros, iar eu îi răspund cu un surâs. Apăs pe butonul interfonului şi strig vesel în microfon:

— Bună, Ethan! Sunt eu, dă-mi drumul.

Uşa scoate un bâzâit, apoi pornesc în grabă pe scară. Îmi dau seama că n-am mai fost aici de duminică dimineaţă. Pare că a trecut atât de mult timp de atunci. Ethan a lăsat deschisă uşa de la intrare. Intru în apartament şi, nu ştiu de ce, dar rămân ţintuită locului după primul pas. Îmi ia o clipă să înţeleg motivul: femeia palidă şi slabă care stă lângă barul din bucătărie, cu un mic revolver în mână, e Leila – şi se uită impasibil la mine.

# Capitolul 13

Dumnezeule mare!

E aici. Se uită la mine cu o expresie înspăimântător de impasibilă, ţinând în mână un revolver. Vocea mea interioară leşină şi nu cred că ar putea fi readusă în simţiri nici cu săruri.

Clipesc de câteva ori, în timp ce mintea mea lucrează la viteză maximă. Cum a intrat? Unde-i Ethan? Doamne! Unde-i Ethan?

O frică rece îmi înşfacă inima şi simt mâncărimi pe pielea capului, fiecare fir de păr zbârlindu-se de spaimă. Dacă i-a făcut ceva? Trupul îmi e copleşit de adrenalină şi de o groază care îmi taie picioarele, iar respiraţia mi se precipită. *Păstrează-ţi calmul, păstrează-ţi calmul* – îmi repet în minte iar şi iar această mantra.

Leila înclină capul într-o parte, uitându-se la mine ca şi când aş fi o ciudăţenie de iarmaroc. Doamne, nu eu sunt ciudăţenia.

Am impresia că mi-a luat o eternitate să

mă gândesc la toate astea, dar, în realitate, totul s-a întâmplat într-o fracţiune de secundă. Chipul Leilei rămâne impasibil, iar înfăţişarea ei este la fel de neîngrijită ca prima oară când am văzut-o. E îmbrăcată cu acelaşi pardesiu murdar şi pare să aibă mare nevoie de o baie. Părul slinos şi încurcat îi e lipit de cap, iar ochii ei întunecaţi, de un maro spălăcit, au o expresie vag dezorientată.

Cu toate că gura mi s-a uscat complet, încerc să vorbesc.

— Bună. Leila, nu-i aşa? spun eu cu glas răguşit.

Zâmbeşte – deşi e mai degrabă un rictus decât un zâmbet adevărat.

— Vorbeşte, şopteşte ea, iar vocea ei e catifelată şi, în acelaşi timp, aspră – un zgomot sinistru.

— Da, vorbesc, spun eu calm, ca şi când aş vorbi cu un copil. Eşti singură?

Unde e Ethan? Inima îmi bate cu putere la gândul că s-ar putea să fi păţit ceva.

Se întunecă atât de tare la faţă, încât mă aştept să izbucnească în plâns – are un aer deznădăjduit.

— Singură, şopteşte ea. Singură.

Tristeţea profundă din acest cuvânt e

sfâşietoare. Ce vrea să spună? Cum adică e singură? E singură pentru că i-a făcut rău lui Ethan? Oh... nu... Trebuie să lupt cu frica sufocantă care îmi înşfacă gâtlejul şi cu lacrimile care ameninţă să izbucnească.

— Ce faci aici? Pot să te ajut?

În ciuda spaimei, vocea mea e calmă şi blândă. Fruntea i se încruntă, ca şi când ar fi complet dezorientată de întrebarea mea. Dar nu face nicio mişcare violentă în direcţia mea. Mâna încă îi e relaxată pe pistol. Îmi propun o altă abordare, încercând să nu iau în seamă înţepăturile de pe pielea capului.

— Vrei nişte ceai?

De ce o întreb dacă vrea ceai? Este răspunsul lui Ray la orice situaţie dificilă şi îşi face apariţia în mod inoportun. Doamne, cred că ar face o criză, dacă m-ar vedea în clipa asta. Ray s-ar fi folosit de pregătirea lui militară şi ar fi dezarmat-o pe Leila până acum. Dar nu are revolverul îndreptat spre mine. Poate reuşesc să mă mişc. Leila clatină din cap, înclinându-l în stânga şi în dreapta, ca şi când şi-ar destinde gâtul.

Inspir adânc – am mare nevoie de o gură de aer –, încercând să-mi domolesc respiraţia, şi pornesc spre barul din

bucătărie. Leila se încruntă, ca şi când n-ar înţelege ce fac, şi se răsuceşte un pic, astfel încât să rămână cu faţa spre mine. Iau ibricul şi, cu o mână tremurândă, îl umplu cu apă de la robinet. Pe măsură ce mă mişc, respiraţia mi se linişteşte. Da, dacă ar fi vrut să mă omoare, sigur ar fi tras până acum. Mă urmăreşte cu o curiozitate uimită, aproape absentă. După ce pun ibricul pe foc, mă gândesc iarăşi cu groază la Ethan. O fi rănit? Sau legat?

— Mai e cineva în apartament? întreb eu şovăielnic.

Leila înclină capul într-o parte şi, cu mâna dreaptă – cea în care nu ţine revolverul –, apucă o şuviţă de păr şi începe s-o răsucească şi s-o strivească între degete. Fără îndoială, e un tic nervos. Sunt surprinsă încă o dată de cât de mult seamănă cu mine. Îmi ţin respiraţia, aşteptând un răspuns, neliniştea ajungând la un nivel insuportabil.

— Singură. Complet singură, murmură ea.

Răspunsul ei mă calmează. Poate că Ethan nu e aici. Sentimentul de uşurare îmi dă puteri.

— Sigur nu vrei un ceai sau o cafea?

— Nu mi-e sete, răspunde ea blând, făcând

un pas precaut spre mine.

Puterile mă părăsesc din nou. Mama mă-sii! Iarăşi încep să gâfâi, simţind o frică intensă pulsându-mi în vene. Şi, totuşi, cu un curaj incredibil, mă întorc şi iau două ceşti din dulap.

— Ce ai tu şi eu n-am? întreabă ea cu un glas ce aminteşte de intonaţia unduitoare a unui copil.

— Ce vrei să spui, Leila? spun eu cât mai blând cu putinţă.

— Stăpânul – domnul Grey – te lasă să-l strigi pe numele de botez.

— Nu sunt supusa lui, Leila. Ăă… Stăpânul înţelege că sunt incapabilă, inadecvată pentru a îndeplini rolul ăsta.

Înclină capul în cealaltă parte. E un gest nenatural, care mă înspăimântă.

— In-a-dec-va-tă, repetă ea cuvântul, să-i audă sonoritatea şi să-l simtă pe limbă. Dar Stăpânul e fericit. L-am văzut. Râde şi zâmbeşte. Reacţiile astea sunt rare… foarte rare la el.

*Oh!*

— Semeni cu mine.

Leila îşi schimbă abordarea, luându-mă prin surprindere, iar privirea ei pare să se

concentreze pentru prima oară asupra mea.

— Stăpânului îi plac femeile supuse care arată ca tine şi ca mine. Celelalte au fost toate la fel… toate la fel… şi totuşi, tu dormi în patul lui. Te-am văzut.

La dracu'! Chiar a fost în dormitor. N-a fost o plăsmuire a imaginaţiei mele.

— M-ai văzut în patul lui? şoptesc eu.

— N-am dormit niciodată în patul Stăpânului, murmură ea.

Înfăţişarea ei mă trimite cu gândul la o făptură eterică, la un strigoi.

Nu pare un om întreg. E atât de slabă şi, cu toate că are un revolver în mână, mă simt copleşită de simpatie pentru ea. Strânge mâna pe armă, iar ochii mi se măresc busc, ameninţând să sară din orbite.

— De ce ne vrea Stăpânul în felul ăsta? Mă face să cred că… să cred că… Stăpânul e întunecat… Stăpânul e un om întunecat, dar îl iubesc.

*Ba nu, nu-i aşa,* mă răzvrătesc în sinea mea. Nu e întunecat. E un om bun şi nu e adâncit în întuneric. Mi s-a alăturat în lumină. Iar acum, Leila e aici, încercând să-l târască înapoi cu ideea bizară că îl iubeşte.

— Leila, vrei să-mi dai arma? întreb eu

blând.

Dar o strânge şi mai tare, ducând-o la piept.

— Ea mea. E tot ce mi-a mai rămas, spune ea, mângâind-o uşor. Şi o să-şi întâlnească iubitul.

*Sfinte Sisoe!* Care iubit, Christian? E ca şi când mi-ar fi dat un pumn în stomac. Ştiu că, din clipă în clipă, o să vină aici să vadă de ce întârzii. Oare are de gând să-l împuşte? Gândul mi se pare atât de îngrozitor, încât mi se pune un nod uriaş în gât, care aproape mă sufocă şi egalează în intensitate spaima care mi s-a cuibărit în stomac.

Chiar în clipa următoare, uşa se dă de perete, iar Christian apare în prag, cu Taylor în urma sa.

Christian mă măsoară rapid din cap până-n picioare, şi văd în ochii lui o uşoară undă de uşurare. Dar uşurarea lui dispare în clipa când privirea lui dă de Leila şi rămâne aţintită asupra ei, fără cea mai mică ezitare. Se uită la ea cu o intensitate pe care n-am mai văzut-o până acum – ochii lui sunt larg deschişi, furioşi, sălbatici şi speriaţi.

*Oh, nu… oh, nu.*

Leila face ochii mari şi, preţ de o clipă,

pare să-şi recapete raţiunea. Clipeşte rapid, iar mâna i se strânge iarăşi pe armă.

Simt că mă sufoc, şi inima începe să-mi bată atât de tare, încât îmi simt sângele duduind în urechi. Nu, nu, nu!

Lumea mea se leagănă într-un echilibru fragil în mâinile acestei biete femei cu mintea rătăcită. Oare o să tragă? În amândoi? În Christian? Gândul mă paralizează.

Dar, după o eternitate, cu timpul suspendat între noi, Leila pleacă uşor capul şi se uită la el printre genele ei lungi, cu un aer spăsit.

Christian ridică mâna, făcându-i semn lui Taylor să rămână pe loc. Faţa palidă a lui Taylor îi trădează furia. Nu l-am văzut niciodată aşa, dar rămâne complet nemişcat, în timp ce Christian şi Leila se uită ţintă unul la celălalt.

Îmi dau seama că-mi ţin respiraţia. Oare ce o să facă Leila? Oare ce o să facă Christian? Dar ei continuă să se privească. Faţa lui aspră exprimă o emoţie greu de descifrat. Ar putea fi milă, teamă, afecţiune… sau poate iubire? Nu, te rog, nu iubire!

Ochii lui sunt aţintiţi în ai ei, şi, agonizant de lent, atmosfera din apartament se

schimbă. Tensiunea se intensifică atât de mult, încât încep să simt legătura, electricitatea dintre ei.

*Nu!* Dintr-odată, simt că eu sunt intrusa, că eu mă amestec între ei. Eu sunt străina – o voaieristă care spionează o scenă intimă, interzisă, din spatele unor draperii.

Privirea intensă a lui Christian străluceşte mai puternic, iar ţinuta i se schimbă subtil. Pare mai înalt, mai colţuros cumva, mai rece şi mai distant. Recunosc această înfăţişare. L-am mai văzut aşa – în camera de joacă.

Iarăşi simt înţepături pe pielea capului. Acesta este Christian Dominatorul – şi cât de natural pare. Nu ştiu dacă s-a născut pentru acest rol sau l-a învăţat, dar, cu inima strânsă şi cu o piatră în stomac, o urmăresc pe Leila răspunzându-i: buzele i se întredeschid, respiraţia i se precipită, iar obrajii i se înroşesc uşor. Nu! E o privire atât de neplăcută asupra trecutului său – e chinuitor să fiu martor la ce se întâmplă între ei.

În cele din urmă, Christian îi şopteşte un cuvânt. Nu reuşesc să-l aud, dar efectul asupra Leilei e imediat: cade în genunchi, cu capul plecat, iar revolverul îi scapă din mână,

alunecând inutil pe podeaua de lemn. *Dumnezeule mare!*

Christian se apropie calm de locul în care s-a oprit revolverul, se apleacă graţios şi îl ridică. Se uită la el cu o scârbă prost mascată, apoi îl vâră în buzunarul hainei. Se uită încă o dată la Leila, care stă în genunchi lângă barul din bucătărie, cu un aer supus.

— Anastasia, du-te cu Taylor, porunceşte el.

Taylor trece pragul şi se uită la mine.

— Ethan, şoptesc eu.

— Jos, îmi răspunde Christian calm, fără să-şi ochii de la Leila.

Deci e jos. Nu aici. Ethan e teafăr. Mă copleşeşte un val de uşurare şi, preţ de o clipă, mi se pare că o să leşin.

— Anastasia, insistă Christian cu un ton ameninţător.

Clipesc şi, dintr-odată, sunt incapabilă să mă mişc. Nu vreau să-l las singur – singur cu ea. Se apropie de Leila, care rămâne îngenuncheată la picioarele lui. Christian stă protector lângă ea, iar ea e atât de nemişcată – mi se pare nefiresc. Nu pot să-mi iau ochii de la ei doi, împreună…

— Pentru numele lui Dumnezeu,

Anastasia, vrei să faci ce ţi se cere măcar o dată în viaţă şi să pleci?!

Christian se uită în ochii mei cu o mină încruntată. Vocea lui e glacială, iar dincolo de tonul lui calm i se ghiceşte furia.

E furios pe mine? Cu siguranţă nu. Te rog, nu! Mă simt ca şi când mi-ar fi dat o palmă peste faţă. De ce vrea să rămână cu ea?

— Taylor, du-o jos pe domnişoară Steele. Acum!

Taylor încuviinţează din cap, iar eu mă uit la Christian.

— De ce? şoptesc eu.

— Du-te la apartamentul meu, îmi aruncă el o privire îngheţată. Trebuie să rămân singur cu Leila, adaugă el pe un ton apăsat.

Cred că încearcă să-mi transmită un fel de mesaj, dar sunt atât de bulversată de cele întâmplate, încât nu sunt sigură. Mă uit la Leila şi observ un zâmbet foarte discret pe buzele ei, dar, în rest, rămâne complet nemişcată. O supusă perfectă. La dracu'! Inima mi se strânge.

De aşa ceva are el nevoie. Asta îi place. Nu! îmi vine să urlu.

— Domnişoară Steele. Ana.

Taylor îmi întinde mâna, implorându-mă

să merg cu el. Dar sunt imobilizată de spectacolul înfiorător din faţa mea. Care îmi confirmă cele mai mari temeri şi îmi stârneşte sentimentul de insecuritate: Christian şi Leila împreună – Dominatorul şi supusa lui.

— Taylor, îl îndeamnă Christian.

Iar Taylor se apleacă spre mine şi mă ia în braţe. Chiar înainte să ieşim din apartament, îl văd pe Christian aplecându-se lângă Leila, mângâind-o pe păr şi şoptindu-i ceva.

*Nu!*

În timp ce Taylor mă poartă pe scări, stau nemişcată în braţele lui, încercând să înţeleg ce s-a întâmplat în ultimele zece minute. Oare a trecut mai mult timp? Sau mai puţin? Am pierdut noţiunea timpului.

Christian şi Leila, Leila şi Christian… Împreună? Ce face acum cu ea?

— Doamne, Ana! Ce dracu se întâmplă?

Sunt uşurată să-l văd pe Ethan plimbându-se cu geanta pe umăr prin micul hol de la intrare. *Oh, slavă Domnului că e teafăr!* Când Taylor mă lasă jos, mă năpustesc asupra lui, petrecându-mi braţele în jurul gâtului său.

— Ethan. Oh, slavă Domnului! îl strâng eu

în braţe cu putere. Am fost atât de îngrijorată şi, preţ de o clipă, uit de spaima pe care mi-o inspiră cele ce se petrec acum în apartamentul meu.

— Ce dracu' se întâmplă, Ana? Cine e tipul ăsta?

— Oh, îmi pare rău, Ethan, el e Taylor. Lucrează cu Christian. Taylor, el e Ethan, fratele colegei mele de apartament.

Amândoi se salută din cap.

— Ana, ce se întâmplă sus? Am băgat mâna în buzunar după chei, dar, de nicăieri, au apărut nişte tipi care mi le-au smuls din mână. Unul era Christian…

Se opreşte.

— Ai ajuns târziu… Slavă Domnului!

— Mda. M-am întâlnit cu un prieten din Pullman şi am băut ceva cu el. Dar ce se întâmplă?

— O fostă iubită a lui Christian a reuşit să intre în apartamentul nostru. A făcut o criză, iar Christian e…

Vocea mi se frânge şi ochii mi se umplu de lacrimi.

— Hei, şopteşte Ethan şi mă strânge iarăşi în braţe. A sunat cineva la poliţie?

— Nu e nevoie, scâncesc la pieptul lui.

Acum, că am început să plâng, nu mă mai pot opri, tensiunea acestui ultim episod eliberându-se prin lacrimi. Ethan îşi strânge braţele în jurul meu, dar îi simt nedumerirea.

— Ana, hai să bem ceva, mă bate el uşor pe spate.

Dintr-odată, mă simt stânjenită şi ruşinată – sinceră să fiu, aş prefera să fiu singură, dar încuviinţez din cap, acceptându-i oferta. Vreau să plec de aici, departe de ce s-o fi întâmplând în apartamentul meu.

Mă întorc spre Taylor.

— Apartamentul a fost verificat? îl întreb eu cu lacrimi în ochi, ştergându-mă la nas cu dosul palmei.

— În după-amiaza asta, ridică el din umeri în chip de scuză, întinzându-mi o batistă.

Taylor are un aer distrus.

— Îmi pare rău, Ana, murmură el.

Mă încrunt. Doamne, are un aer atât de vinovat. Nu vreau să-l fac să se simtă şi mai rău.

— Se pare că are o misterioasă abilitate de a ne scăpa printre degete, adaugă el, încruntându-se iarăşi.

— Ethan şi cu mine o să mergem să bem ceva, apoi o să ne ducem la Escala, spun eu,

ştergându-mi lacrimile.

Taylor trece de pe un picior pe altul cu un aer stânjenit.

— Domnul Grey a zis să vă întoarceţi la apartament, spune el cu glas scăzut.

— Păi, acum ştim unde e Leila, răspund eu, fără să-mi pot ascunde amărăciunea din glas. Deci nu mai e nevoie de atâta pază. Spune-i lui Christian că ne vedem cu el mai încolo.

Taylor deschide gura, dar o închide cu înţelepciune înainte să spună ceva.

— Vrei să-i laşi geanta lui Taylor? îl întreb pe Ethan.

— Nu, am s-o iau cu mine, mersi.

Ethan îl salută din cap pe Taylor, apoi mă conduce spre ieşire, îmi aduc aminte prea târziu că mi-am lăsat poşeta pe bancheta din spate a Audi-ului. N-am niciun ban la mine.

— Poşeta…

— Nu-ţi face griji, murmură Ethan cu un aer grijuliu. Nu-i nimic, fac eu cinste.

Intrăm într-un bar de vizavi, aşezându-ne pe nişte taburete înalte din lemn, chiar lângă vitrină. Vreau să văd ce se întâmplă – cine vine şi, mai important, cine pleacă. Ethan îmi

aduce o sticlă de bere.

— Probleme cu o fostă? spune el blând.

— E un pic mai complicat de atât, bâigui eu, devenind brusc precaută.

Nu pot vorbi despre asta – am semnat un contract de confidenţialitate. Şi, pentru prima oară, chiar îmi displace chestia asta şi faptul că, până acum, Christian n-a zis nimic despre anularea lui.

— Am timp suficient, răspunde el amabil, apoi ia o gură zdravănă de bere.

— E o fostă iubită de acum câţiva ani. Şi-a părăsit soţul pentru un tip care, după câteva săptămâni, a murit într-un accident de maşină. Iar acum a venit după Christian, ridic eu din umeri.

N-am divulgat foarte mult.

— A venit după el?

— Cu un revolver.

— Ce dracu'?

— Mă rog, n-a ameninţat pe nimeni cu el. Cred că voia să-şi facă rău ei înseşi. Dar de asta eram atât de îngrijorată din pricina ta. Nu ştiam dacă eşti în apartament.

— Înţeleg. Pare o tipă labilă.

— Da, aşa e.

— Şi ce face Christian cu ea acum?

Sângele mi se scurge din obraji, iar fierea mi se ridică în gâtlej.

— Nu ştiu, şoptesc eu.

Ethan face ochii mari – în sfârşit, s-a prins.

Tocmai asta e şi problema mea. Ce dracu fac în apartament? Stau de vorbă, sper. Doar stau de vorbă. Şi totuşi, n-am în minte decât imaginea mâinii lui mângâind-o tandru pe cap.

*E tulburată, iar lui Christian îi pasă de ea, asta e tot,* îmi spun rezonabil în sinea mea. Dar, în fundal, vocea mea interioară clatină trist din cap.

E mai mult de atât. Leila îi putea satisface nevoile într-un mod în care eu nu pot. E un gând deprimant.

Încerc să mă concentrez asupra lucrurilor pe care le-am făcut în ultimele zile – declaraţia lui de iubire, umorul lui seducător, dispoziţia lui jucăuşă. Dar vorbele Elenei îmi revin chinuitor în minte. De aceea se şi spune că nu e bine să tragi cu urechea – ca să nu auzi lucruri neplăcute.

*Nu ţi-e dor de… camera ta de joacă?*

Îmi termin berea într-un timp-record, iar Ethan îmi aduce încă una. Nu sunt o

companie tocmai plăcută, dar, spre lauda lui, stă de vorbă cu mine şi încearcă să mă înveselească, povestindu-mi despre Barbados, Kate şi poznele lui Elliot, care e grozav de amuzant. Dar tot ce-mi povesteşte nu reuşeşte să mă distragă de la ce mă frământă.

Mintea, inima şi sufletul meu sunt încă în apartament, alături de Cincizeci de Vicii şi de femeia care i-a fost cândva supusă. O femeie care îşi închipuie că încă îl iubeşte. O femeie care seamănă cu mine.

La a treia bere, un jeep cu geamuri fumurii opreşte în faţa blocului meu, chiar lângă Audi. Îl recunosc pe dr. Flynn, care coboară din maşină însoţit de o femeie îmbrăcată cu ceea ce pare să fie o uniformă medicală bleu. Îl zăresc pe Taylor deschizându-le uşa.

— Cine e? Întreabă Ethan.

— E dr. Flynn. E o cunoştinţă a lui Christian.

— Ce fel de doctor?

— Psihiatru.

— Ah…

Ne uităm amândoi spre intrarea în bloc şi, câteva minute mai târziu, îi văd coborând. Christian o duce în braţe pe Leila, care e

învelită cu o pătură. Ce? Mă uit îngrozită la ei, în timp ce urcă toţi patru în jeep şi pleacă.

Ethan se uită la mine cu un aer înţelegător, iar eu mă simt tristă, foarte tristă.

— Îmi aduci ceva mai tare? îl întreb pe Ethan cu glas scăzut.

— Sigur. Ce-ai vrea?

— Un coniac, te rog.

Ethan încuviinţează din cap şi se duce la bar. Mă uit prin vitrină la intrarea în blocul meu. Câteva clipe mai târziu, Taylor iese şi el, urcă în Audi şi porneşte spre Escala… după Christian? Nu ştiu.

Ethan îmi pune în faţă un coniac mare.

— Steele, hai să ne îmbătăm.

E cea mai bună propunere care mi s-a făcut în ultima vreme. Dăm noroc şi iau o gură din lichidul chihlimbariu, iar senzaţia puternică de arsură îmi abate atenţia de la durerea îngrozitoare care îmi înfloreşte în suflet.

E târziu şi mă simt ameţită. Ethan şi cu mine am rămas pe afară. Insistă să mă conducă la Escala, dar spune că n-o să rămână peste noapte. L-a sunat pe prietenul

cu care a băut mai devreme şi a stabilit să doarmă la el.

— Vasăzică aici locuieşte Mogulul, fluieră Ethan cu un aer impresionat.

Încuviinţez din cap.

— Sigur nu vrei să te conduc până sus? întreabă el.

— Nu, trebuie să fac faţă situaţiei de una singură – sau să mă duc la culcare.

— Ne vedem mâine?

— Da. Mersi, Ethan, îl îmbrăţişez eu.

— Ai să te descurci, Steele, îmi murmură el la ureche.

Îmi dă drumul şi mă urmăreşte cu privirea până intru în clădire.

— Pe mai târziu, îmi strigă el.

Îi fac cu mâna, zâmbindu-i uşor, apoi apăs pe butonul liftului. Uşile cabinei se deschid şi intru în apartamentul lui Christian. Taylor nu aşteaptă în hol, ceea ce mi se pare ciudat. Deschizând uşile duble, mă îndrept spre living. Christian vorbeşte la telefon, plimbându-se pe lângă pian.

— A venit, pufneşte el.

Închide telefonul şi se întoarce spre mine cu o privire încruntată.

— Unde naiba ai fost? mârâie, fără să facă

vreun pas spre mine.

Nu pot să cred, e furios pe mine? El e cel care a petrecut Dumnezeu ştie cât timp cu fosta lui iubită sărită de pe fix şi tot el e supărat?

— Ai băut? întreabă el îngrozit.

— Un pic.

Nu credeam că e atât de evident.

Pufneşte şi îşi trece mâna prin păr.

— Ţi-am zis să te întorci aici, spune el pe un ton ameninţător de calm. E zece şi un sfert. Mi-am făcut griji din cauza ta.

— Am fost să beau ceva cu Ethan cât timp tu aveai grijă de fosta ta iubită, spun eu printre dinţi. Nu ştiam cât timp o să stai… cu ea.

Mijeşte ochii şi face câţiva paşi spre mine, dar se opreşte.

— De ce o spui pe tonul ăsta?

Ridic din umeri şi plec privirea.

— Ana, ce s-a întâmplat?

Şi abia acum disting în vocea lui altceva decât furie. Ce anume? Teamă?

Înghit în sec, încercând să hotărăsc ce să-i spun.

— Unde e Leila? întreb eu, ridicând privirea spre el.

— Într-un spital psihiatric din Fremont, spune, privindu-mă cu atenţie. Ana, ce este?

Mai face câţiva paşi, până ajunge chiar în faţa mea.

— Ce s-a întâmplat? şopteşte el.

Clatin din cap.

— Nu sunt bună pentru tine.

— Ce? murmură el, iar ochii i se măresc de teamă. De ce crezi asta? Cum de ţi-a trecut prin minte una ca asta?

— Nu pot să fiu tot ceea ce-ţi doreşti.

— Eşti tot ce-mi doresc.

— Când te-am văzut cu ea... încep, dar vocea mi se frânge.

— De ce-mi faci asta? Nu-i vorba de tine, Ana. E vorba de ea. Inspiră adânc, trecându-şi iarăşi mâna prin păr.

— În clipa asta, e o fată foarte bolnavă.

— Dar am simţit... ce era între voi.

— Ce? Nu.

Întinde mâna spre mine, dar fac instinctiv un pas în spate. Lasă mâna jos şi se uită la mine clipind. Pare cuprins de panică.

— Vrei să pleci? şopteşte, iar ochii i se măresc de frică.

Nu spun nimic, încercând să-mi adun gândurile.

— Nu se poate… mă roagă el.

— Christian… Eu…

Mă străduiesc să-mi pun ordine în gânduri. Ce încerc să spun? Am nevoie de timp să procesez toate astea. Dă-mi timp.

— Nu. Nu! spune el.

— Eu…

Se uită frenetic de jur împrejur. Caută inspiraţie? Aşteaptă o intervenţie divină? Nu ştiu.

— Nu poţi să pleci. Ana, te iubesc!

— Şi eu te iubesc, Christian, doar că…

— Nu… nu! spune el cu disperare, punându-şi mâinile în cap.

— Christian…

— Nu, şopteşte el, cu ochii măriţi de spaimă.

Şi, dintr-odată, cade în genunchi în faţa mea, cu capul plecat, lipindu-şi de coapse mâinile cu degete lungi. Inspiră adânc şi rămâne nemişcat.

*Ce?*

— Christian, ce faci?

Dar el continuă să stea cu privirea în pământ.

— Christian! Ce faci? repet eu, ridicând uşor tonul, dar el tot nu se mişcă. Uită-te la

mine, Christian! îi poruncesc eu cu un aer speriat.

Capul i se ridică fără nicio ezitare şi se uită la mine cu un aer ascultător.

Ochii lui cenuşii sunt reci. E aproape liniştit… şi pare să aştepte.

*Dumnezeule mare!* Christian. Supusul.

# Capitolul 14

Christian îngenuncheat în faţa mea, privindu-mă ţintă în ochi, este cea mai înfiorătoare privelişte pe care am văzut-o vreodată – chiar mai înfiorătoare decât Leila cu revolverul în mână. Vaga ameţeală alcoolică mi se evaporă într-o clipă, fiind înlocuită de mâncărimi în cap şi un sentiment îngrozitor de decădere, iar sângele mi se scurge din obraji.

Inspir adânc. Sunt pur şi simplu şocată. *Nu. Nu, nu e bine, nu e bine deloc. Şi e tulburător.*

— Christian, te rog, nu face asta. Nu vreau asta.

Continuă să se uite la mine cu un aer pasiv, fără să se mişte şi fără să scoată o vorbă.

*La dracu'! Bietul meu Domn Învechit în Rele.* Inima mi se strânge. Ce naiba i-am făcut? Ochii mi se umplu de lacrimi.

— De ce faci asta? Vorbeşte-mi, şoptesc eu.

Clipeşte o dată.

— Ce-ai vrea să-ţi spun? răspunde el blând, cu glas scăzut, şi, preţ de o clipă, mă simt uşurată că vorbeşte, dar nu aşa – nu!

Lacrimile încep să mi se prelingă pe obraji şi, dintr-odată, mi se pare prea mult să-l văd în aceeaşi poziţie supusă ca Leila, făptură aceea jalnică. Imaginea unui bărbat puternic care încă e un băieţel, care a fost neglijat şi abuzat într-un mod îngrozitor, care se simte nedemn de iubirea familiei sale perfecte şi a iubitei lui deloc perfecte… băiatul meu pierdut… e sfâşietor.

Compasiunea şi durerea îmi asaltează inima, şi simt că mă sufoc de disperare. Va trebui să lupt să-l aduc înapoi, să-l aduc înapoi pe Domnul *meu* Învechit în Rele.

Gândul că aş putea domina pe cineva mi se pare respingător. Iar gândul de a-l domina pe Christian pur şi simplu îmi face greaţă. Ar însemna să fiu şi eu ca ea – ca femeia care l-a adus în halul ăsta.

Mă trec fiori şi înghit fierea care mi se ridică în gâtlej. N-aş putea face aşa ceva. Nu-mi doresc aşa ceva.

Pe măsură ce mi se limpezesc gândurile, îmi dau seama că nu am decât o soluţie. Fără

să-mi iau privirea de la el, îngenunchez în faţa lui.

Simt podeaua tare de lemn şi îmi şterg repede lacrimile cu dosul palmei.

În felul ăsta, suntem egali. Suntem la acelaşi nivel. E singurul mod prin care pot să-l readuc pe linia de plutire.

Ochii i se măresc uşor, dar, în rest, expresia şi postura lui rămân neschimbate.

— Christian, nu trebuie să faci asta, îi spun eu cu glas rugător. N-am de gând să plec. Ţi-am spus-o de atâtea ori, n-am de gând să te părăsesc. S-au întâmplat atât de multe lucruri… care, pur şi simplu, mă copleşesc. Am nevoie de timp să mă gândesc… am nevoie să petrec puţin timp singură. De ce presupui întotdeauna ce e mai rău?

Inima mi se strânge iar pentru că ştiu – se poartă aşa pentru că e atât de nesigur, pentru că se dispreţuieşte atât de mult.

Vorbele Elenei îmi revin în minte. *Ştie ce părere proastă ai despre tine? Ştie despre toate problemele tale?*

Oh, Christian! Iarăşi mă cuprinde teama şi încep să mă bâlbâi.

— Voiam să-ţi propun să mă întorc la mine

în noaptea asta... încep eu. Nu-mi laşi niciodată timp... timp să mă gândesc la toate lucrurile astea... scâncesc, iar chipul i se încruntă uşor. Doar timp să mă gândesc. Ne cunoaştem atât de puţin, şi tot trecutul ăsta pe care îl cari după tine... Am nevoie... Am nevoie să mă gândesc. Iar acum, că Leila e... mă rog, oriunde ar fi... nu mai bântuie pe străzi şi nu mai e o ameninţare... m-am gândit... m-am gândit...

Vocea mi se frânge şi mă uit ţintă în ochii lui. Mă priveşte intens şi cred că mă ascultă.

— Când te-am văzut cu Leila...

Închid ochii, chinuită din nou de amintirea dureroasă a întâlnirii lui cu fosta supusă.

— A fost un şoc foarte puternic. Mi-am dat seama cum trebuie să fi fost viaţa ta înainte... şi...

Îmi cobor privirea spre mâinile împreunate.

— Am simţit că nu sunt suficient de bună pentru tine. Am aruncat o privire fugară în viaţa ta şi mi-e atât de teamă că ai să te plictiseşti de mine şi ai să mă părăseşti... şi am să ajung ca Leila... o umbră. Pentru că te iubesc, Christian, şi, dacă ai să mă părăseşti, va fi ca şi când aş trăi într-o lume fără lumină. M-aş simţi aruncată în întuneric. Nu

vreau să te părăsesc. Ci, pur şi simplu, sunt foarte speriată că tu ai s-o faci…

În timp ce îi vorbesc – în speranţa că mă ascultă –, îmi dau seama care e adevărata mea problemă. Pur şi simplu, nu-mi dau seama de ce mă place. N-am înţeles niciodată de ce mă place.

— Nu înţeleg de ce mă găseşti atrăgătoare, murmur eu. Tu eşti… În fine, tu eşti tu… iar eu sunt…

Ridic din umeri şi mă uit la el.

— Pur şi simplu, nu-mi dau seama. Eşti frumos, sexy, bun, iubitor, prosper – ai o mulţime de calităţi pe care eu nu le am. Şi nici nu pot să fac ce îţi place. Nu pot să-ţi ofer lucrurile de care ai nevoie. Cum ai putea fi fericit alături de mine? Cum aş putea să te păstrez? şoptesc eu, dând glas celor mai întunecate temeri ale mele. N-am înţeles niciodată ce-ai găsit la mine. Iar, când te-am văzut cu ea, mi-au venit în minte toate lucrurile astea.

Scâncesc şi mă şterg la nas cu dosul palmei, uitându-mă la faţa lui impasibilă.

Of, e exasperant. *Vorbeşte cu mine, ce naiba!*

— Ai de gând să stai în genunchi toată

noaptea? Pentru că am să stau şi eu cu tine, să ştii, pufnesc eu.

Mi se pare că expresia i se îmblânzeşte – pare vag amuzat, dar mi-e atât de greu să-mi dau seama.

Aş putea întinde mâna să-l ating, dar ar însemna să abuzez de situaţia în care m-a pus. Nu vreau asta, însă nu ştiu ce vrea şi nici ce încearcă să-mi spună. Pur şi simplu, nu înţeleg.

— Christian, te rog, te rog... vorbeşte cu mine, îl implor, frângându-mi mâinile.

Mă dor genunchii, dar nu mă ridic, ci continui să mă uit în ochii lui cenuşii, serioşi şi frumoşi.

Aştept.

Şi aştept.

Şi aştept.

— Te rog, îl implor încă o dată.

Privirea lui intensă se întunecă dintr-odată şi clipeşte.

— M-am speriat atât de tare, şopteşte el.

Oh, slavă Domnului! Înăuntrul meu, vocea mea interioară se prăbuşeşte pe fotoliul său, răsuflând uşurată şi ia o gură mare de gin.

*Vorbeşte!* Mă copleşeşte un sentiment de recunoştinţă şi înghit în sec, încercând să-mi

stăpânesc emoţia şi lacrimile care ameninţă să se reverse din nou.

Vorbeşte blând, cu glas scăzut.

— Când l-am văzut pe Ethan venind spre blocul tău, mi-am dat seama că în apartamentul tău era cineva care ţi-a răspuns la interfon. Taylor şi cu mine am sărit din maşină. Am realizat imediat ce se întâmplase. Iar când am văzut-o în faţa ta – cu revolverul în mână… Cred că, în clipa aia, am murit de o sută de ori, Ana. Cineva care te ameninţa… Îmi vedeam cu ochii cea mai mare temere. Eram atât de furios – pe ea, pe tine, pe Taylor, pe mine.

Christian destăinuie chinul prin care a trecut, clătinând din cap.

— Nu ştiam cât de instabilă e. Nu ştiam ce să fac. Nu ştiam cum avea să reacţioneze.

Se opreşte şi se încruntă.

— Dar apoi, aerul ei foarte spăsit mi-a sugerat o soluţie. Şi mi-am dat seama imediat ce trebuia să fac.

Face o pauză şi se uită la mine, încercând să-mi descifreze reacţia.

— Continuă, şoptesc eu.

Înghite în sec.

— Văzând-o în halul în care era şi ştiind că

s-ar putea să am legătură cu căderea ei nervoasă… spune el, apoi închide iarăşi ochii.

Se înfioară şi inspiră zgomotos – e aproape un scâncet. E chinuitor pentru mine, dar rămân în genunchi şi îi ascult explicaţia cu atenţie şi interes.

— Ar fi putut să-ţi facă rău. Şi ar fi fost vina mea.

Ochii i se întunecă, umplându-se de o groază de nedescris, şi iarăşi se opreşte.

— Dar nu mi-a făcut niciun rău, şoptesc eu. Şi nu erai responsabil pentru starea în care se afla, Christian, spun eu, încurajându-l să continue.

Apoi îmi trece iarăşi prin minte că a făcut toate astea ca să mă protejeze pe mine, probabil şi pe Leila, pentru că ţine şi la ea. Dar oare cât de mult ţine la ea? Această întrebare neplăcută îmi stăruie în minte. Spune că mă iubeşte, şi totuşi a fost atât de aspru cu mine, dându-mă afară din propriul meu apartament.

— Nu voiam decât să pleci, murmură el, cu misterioasa lui abilitate de a-mi citi gândurile. Voiam să te îndepărtez de pericol, dar… tu… pur şi simplu, nu voiai… să pleci,

spune el printre dinţi, clătinând din cap, cu o exasperare evidentă.

Se uită ţintă în ochii mei.

— Anastasia Steele, eşti cea mai încăpăţânată femeie din câte am cunoscut.

Închide ochii şi clatină iarăşi din cap cu un aer disperat.

*Oh, s-a întors.* Scot un prelung oftat de uşurare.

Deschide iarăşi ochii, cu un aer trist.

— Nu voiai să pleci?

— *Nu!*

Închide ochii şi tot trupul i se relaxează. Când îi deschide din nou, în ei se citesc suferinţa şi neliniştea.

— Am crezut… începe el, dar se opreşte. Aşa sunt eu, Ana. Şi sunt al tău cu totul. Ce trebuie să fac pentru a te convinge? Să te fac să înţelegi că te vreau oricum. Că te iubesc.

— Şi eu te iubesc, Christian, şi când te-am văzut căzând în genunchi…

Glasul mi se frânge şi iarăşi izbucnesc în plâns.

— Am crezut că te-am distrus.

— Că m-ai distrus? Pe mine? Oh, nu, Ana! Dimpotrivă, spune el, luându-mă de mână. Eşti colacul meu de salvare, şopteşte, apoi

îmi sărută pe rând încheieturile degetelor şi îmi lipeşte palma de a lui.

Cu ochii mari şi plini de spaimă, îmi trage uşor mâna şi o pune pe pieptul său, deasupra inimii – e în zona interzisă. Respiraţia i se precipită. Inima îi bate frenetic sub degetele mele. Se uită ţintă în ochii mei, cu maxilarul încordat.

Mă înfior. *Oh, Domnul meu Învechit în Rele!* Mă lasă să-l ating. E ca şi când mi-ar fi dispărut tot aerul din plămâni. Inima mea începe să bată la fel de repede ca a lui, iar sângele îmi duduie în urechi.

Îmi dă drumul la mână, lăsând-o sprijinită deasupra inimii lui. Îndoi uşor degetele, simţindu-i căldura trupului prin materialul subţire al cămăşii. Îşi ţine respiraţia. Nu mai suport. Dau să-mi mişc mâna.

— Nu, spune el repede şi îşi aşează iarăşi palma pe mâna mea, lipindu-mi degetele de el. Las-o aici.

Încurajată de vorbele lui, mă apropii mai mult de el, atingându-mi genunchii de ai săi, şi ridic şovăielnic cealaltă mână, ca să-i dau de înţeles ce am de gând să fac. Ochii i se măresc şi mai mult, dar nu mă opreşte.

Cu mişcări lente, încep să-i deschei

cămaşa. E destul de greu cu o singură mână. Îmi îndoi degetele sub palma lui şi îmi dă drumul, lăsându-mă să-mi folosesc ambele mâini. Rămân cu ochii aţintiţi la el şi îi desfac nasturii unul câte unul, dându-i pieptul la iveală.

Înghite în sec, respiraţia i se înteţeşte, iar buzele i se întredeschid. Simt că îl cuprinde panica, dar nu se retrage. Oare încă n-a ieşit din rolul de supus? Habar n-am.

Să fac asta? Nu vreau să-l chinui, nici fizic, nici psihic. Priveliştea de mai înainte – Christian oferindu-mi-se în genunchi – a fost pentru mine ca un duş rece.

Întind mâna deasupra pieptului său şi îl privesc în ochi… cerându-i voie. Foarte discret, înclină capul într-o parte, pregătindu-se pentru atingerea mea, iar trupul său degajă tensiune – însă, de data asta, nu e furie, ci teamă.

Ezit. Oare chiar pot să-i fac asta?

— Da, şopteşte el – iarăşi abilitatea lui ciudată de a răspunde la întrebările mele nerostite.

Îmi vâr degetele în părul lui de pe piept, iar faţa i se încruntă ca şi când ar îndura dureri de nedescris. E o privelişte greu de suportat,

aşa că îmi retrag degetele imediat, dar, în clipa următoare, îmi apucă mâna şi o lipeşte iarăşi de pieptul lui dezgolit, iar firele de păr îmi gâdilă palma.

— Nu, spune el cu glasul încordat. Trebuie să fac asta.

Strânge tare din ochi. Trebuie să fie o adevărată agonie pentru el. E realmente chinuitor să-l privesc. Cu multă grijă, îmi las degetele să i se plimbe pe piept, înspre inimă, minunându-mă de senzaţie, dar îngrozită că am mers prea departe.

Deschide ochii săi cenuşii şi scăpărători, sfredelindu-mă cu privirea.

*Dumnezeule mare!* Are o privire feroce, de o intensitate extremă, iar respiraţia îi e precipitată. Simt că mi se încinge sângele în vene. Mă chircesc sub privirea lui.

Nu m-a oprit, aşa că îmi plimb încă o dată degetele peste pieptul lui, iar buzele i se întredeschid. Gâfâie, dar nu-mi dau seama dacă de frică sau din altă pricină.

Îmi doresc de atâta timp să-l sărut acolo, încât mă trag uşor în spate şi mă uit în ochii lui o clipă, dându-i clar de înţeles ce am de gând să fac. Apoi mă aplec şi îi aştern o sărutare tandră deasupra inimii, simţindu-i

pielea caldă, cu miros dulce.

Geamătul lui sugrumat mă impresionează atât de tare, încât mă sprijin pe călcâie, temându-mă de ce am să văd pe faţa lui. Pleoapele îi sunt foarte strânse, dar a rămas nemişcat.

— Încă o dată, şopteşte el, iar eu mă aplec din nou, de data asta sărutându-i o cicatrice.

Se înfioară, apoi îi sărut încă una şi încă una. Geme zgomotos şi, dintr-odată, mă cuprinde în braţe, îşi înfige o mână în părul meu şi îmi trage dureros capul pe spate, iar buzele mele se întâlnesc cu gura lui lacomă şi ne sărutăm apăsat, degetele mele adâncindu-i-se în păr.

— Oh, Ana, şopteşte el, apoi se răsuceşte şi mă întinde pe podea, aşezându-se deasupra mea.

Îi cuprind în mâini chipul frumos şi, în clipa aceea, îi simt lacrimile.

*Plânge… nu. Nu!*

— Christian, te rog, nu plânge. Am vorbit serios când am spus că n-am să te părăsesc niciodată. Zău. Dacă ţi-am lăsat o altă impresie, îmi pare rău… te rog, te rog să mă ierţi. Te iubesc. Am să te iubesc mereu.

Ridică uşor capul, uitându-se în ochii mei,

iar chipul său are un aer foarte îndurerat.

— Ce s-a întâmplat?

Ochii i se măresc.

— Care e secretul a cărui mărturisire crezi că m-ar face să fug de tine? Ce secret te face să fii sigur că am să te părăsesc? îl întreb eu cu glas tremurător. Spune-mi, Christian, *te rog…*

Se ridică în capul oaselor şi se aşează turceşte, apoi mă ridic şi eu, depărtându-mi picioarele. Mă întreb dacă nu cumva am putea să ne ridicăm de pe podea. Dar nu vreau să-i întrerup şirul gândurilor. În sfârşit, îmi va mărturisi.

Se uită la mine cu un aer foarte trist. *La naiba! E grav.*

— Ana…

Face o pauză, căutându-şi cuvintele. Oh, oare unde or să ducă toate astea? Inspiră adânc şi înghite în sec.

— Sunt un sadic, Ana. Îmi place să biciuiesc brunete scunde ca tine, pentru că îmi amintesc de prostituata narcomană – mama mea naturală. Sunt sigur că-ţi poţi da seama de ce.

Îmi spune totul în grabă, ca şi când ar fi avut aceste fraze în minte de multe zile şi ar

fi fost disperat să scape de ele.

Lumea se opreşte în loc. *Oh, nu!*

Nu la asta mă aşteptam. E rău. E foarte rău. Mă uit la el, încercând să înţeleg implicaţiile a ceea ce mi-a spus. Aşa se explică de ce suntem toate la fel.

Primul gând care îmi vine în minte e că Leila avea dreptate – *Stăpânul e întunecat.*

Îmi aduc aminte de prima noastră conversaţie despre tendinţele lui, pe care am avut-o în Camera Roşie a Durerii.

— Mi-ai spus că nu eşti sadic, şoptesc eu, încercând cu disperare să înţeleg… să-i găsesc o scuză.

— Nu, am spus că sunt un dominator. Dacă te-am minţit, a fost o minciună prin omisiune. Îmi pare rău, spune el, uitându-se în jos.

Cred că e ruşinat. Ruşinat pentru că m-a minţit? Sau ruşinat de ce este?

— Când mi-ai pus acea întrebare, mi-am imaginat o relaţie cu totul diferită între noi, murmură el, şi îmi dau seama după privirea lui că e îngrozit.

Abia apoi înţeleg, şi e ca şi când aş fi fost lovită cu o măciucă în moalele capului. Dacă e un sadic, chiar are nevoie să biciuiască şi

să lovească cu nuiaua. La dracu'! Îmi iau capul în mâini.

— Deci e adevărat, şoptesc, uitându-mă la el. Nu pot să-ţi ofer ce-ţi trebuie.

Asta e – înseamnă că, într-adevăr, suntem incompatibili.

Lumea începe să se prăbuşească în jurul meu, iar panica îmi taie respiraţia. Asta e. Nu putem trăi împreună.

Se încruntă.

— Nu, nu, nu. Ana, nu. Tu poţi. Tu chiar îmi oferi ce-mi trebuie, spune, încleştându-şi pumnii. Te rog să mă crezi, murmură el pe un ton implorator.

— Nu ştiu ce să cred, Christian. Povestea asta e atât de întunecată, şoptesc eu cu glas răguşit, simţind că mi se pune un nod în gât din pricina lacrimilor înăbuşite.

Când se uită iarăşi la mine, ochii îi sunt mari şi luminoşi.

— Ana, crede-mă. După ce te-am pedepsit şi m-ai părăsit, viziunea mea despre lume s-a schimbat. N-am glumit când am spus că nu vreau să mă mai simt niciodată ca atunci, spune el pe un ton îndurerat şi stăruitor. Când mi-ai spus că mă iubeşti, am avut o revelaţie. Nu mi-o mai spusese nimeni

niciodată, şi m-am simţit de parcă aş fi îngropat ceva din mine – sau poate că tu eşti cea care a îngropat acel lucru, nu ştiu. Dr. Flynn şi cu mine încă purtăm discuţii aprinse pe tema asta.

*Oh!* Preţ de o clipă, mi se aprinde speranţa în suflet. Poate că o să ne fie bine. Vreau să ne fie bine. Nu-i aşa?

— Ce înseamnă asta? şoptesc eu.

— Înseamnă că nu mai am nevoie de acel lucru. Nu acum.

*Cum adică?*

— De unde ştii? Cum de eşti atât de sigur?

— Pur şi simplu, ştiu. Gândul de a-ţi face rău… în mod real… Îmi repugnă.

— Nu înţeleg. Cum rămâne cu riglele, bătaia la fund şi toate futaiurile perverse?

Îşi trece o mână prin păr şi aproape că zâmbeşte, dar, în cele din urmă, oftează cu tristeţe.

— Vorbesc de lucrurile dure, Anastasia. Ar trebui să vezi ce pot face cu o nuia sau cu un bici cu nouă şfichiuri.

Rămân cu gura căscată.

— Aş prefera să nu aflu.

— Ştiu. Dacă ai vrea să-ţi arăt, aş face-o… dar nu vrei, şi am înţeles. Nu pot să fac toate

porcăriile alea cu tine, dacă nu vrei. Ţi-am mai spus, tu ai toată puterea. Iar acum, că te-ai întors, nu mai simt deloc înclinaţia asta.

Mă uit nedumerită la el preţ de câteva clipe, încercând să înţeleg.

— Dar când ne-am întâlnit, asta voiai, nu?

— Da, desigur.

— Cum poate să dispară înclinaţia ta, Christian? Ca şi când eu aş fi un fel de panaceu, iar tu te-ai fi vindecat, ca să zic aşa? Nu înţeleg.

Oftează încă o dată.

— N-aş spune *vindecat*... Nu mă crezi?

— Pur şi simplu mi se pare incredibil. Ceea ce e altceva.

— Dacă nu m-ai fi părăsit, probabil că nu m-aş fi simţit aşa. Faptul că m-ai părăsit a fost cel mai bun lucru pe care l-ai făcut... pentru noi. M-a ajutat să înţeleg cât de mult te vreau, doar pe tine, şi am vorbit serios când am zis că te vreau oricum.

Mă uit la el. Oare să cred toate astea? Mă doare capul de la efortul de a înţelege tot ce mi-a spus, iar în adâncul meu mă simt... amorţită.

— Încă eşti aici. Mă aşteptam să fi ieşit pe uşă până acum, şopteşte el.

— De ce? Pentru că aş putea să cred că eşti nebun? Şi asta pentru că biciuieşti şi fuţi femei care seamănă cu maică-ta? De unde ai scos o asemenea idee? spun eu printre dinţi, pe un ton foarte aspru.

Se face alb la faţă, auzindu-mi cuvintele dure.

— Mă rog, n-aş fi spus-o chiar aşa, dar, da, din cauza asta, răspunde, iar ochii lui mari au o expresie jignită.

Îşi ia o mină foarte serioasă, şi regret ieşirea mea de adineauri. Mă încrunt, simţindu-mă vinovată.

Vai, ce să fac? Mă uit la el. Pare sincer spăsit… e Domnul meu Pervertit în Cincizeci de Nuanţe.

Dintr-odată, îmi amintesc fotografia din dormitorul copilăriei sale, şi îmi dau seama de ce avea femeia aceea un aer familiar. Semăna cu Christian. Cred că era mama lui naturală.

Îmi aduc aminte şi comentariul lui expeditiv: *O persoană fără importanţă…* Ea e responsabilă de toate astea… şi semăn cu ea… La dracu'!

Se uită la mine cu ochi sinceri, şi ştiu că îmi aşteaptă următoarea mutare. Pare să

vorbească din suflet. Mi-a spus că mă iubeşte, dar sunt foarte confuză.

Toată situaţia asta e atât de încurcată. M-a liniştit în ceea ce o priveşte pe Leila, dar acum ştiu mai sigur ca niciodată că fosta lui supusă a reuşit să-l excite. E un gând foarte neplăcut. Sunt sătulă până peste cap de toate astea.

— Christian, sunt frântă de oboseală. Putem să discutăm mâine? Vreau să mă duc la culcare.

Clipeşte cu un aer surprins.

— Nu pleci?

— Vrei să plec?

— Nu! Am crezut că o să pleci după ce o să-ţi mărturisesc.

Îmi trec prin minte toate ocaziile în care mi-a spus că o să plec după ce o să-mi mărturisească… iar acum a făcut-o. La dracu'! Stăpânul chiar e întunecat.

Oare să plec? Mă uit la el, la acest bărbat nebun pe care îl iubesc – da, îl iubesc.

Pot să-l părăsesc? L-am părăsit o dată, şi mi-am frânt inima… pe a mea şi pe a lui. Îl iubesc. În ciuda destăinuirii pe care mi-a făcut-o.

— Nu mă părăsi, şopteşte el.

— Of, de câte ori să-ţi spun că nu! N-am de gând să te părăsesc! strig eu, iar strigătul meu are un efect purificator.

Gata, am spus-o. N-am să plec.

— Serios?

Ochii i se măresc.

— Ce aş putea face ca să înţelegi că n-am să fug? Ce-aş putea spune?

Se uită le mine, dându-şi încă o dată la iveală teama şi neliniştea, înghite în sec.

— E un lucru pe care l-ai putea face.

— Care? pufnesc eu.

— Să te căsătoreşti cu mine, şopteşte el.

*Ce? Chiar mi-a cerut să…*

Îmi pierd glasul pentru a doua oară în mai puţin de jumătate de oră.

*Dumnezeule mare!* Mă uit ţintă la bărbatul profund pervertit pe care îl iubesc. Nu-mi vine să cred că a spus asta.

*Căsătorie?* Mă cere în căsătorie? Glumeşte! Nu mă pot abţine – din adâncul meu erupe un chicotit nervos şi sceptic. Îmi muşc buza ca să nu se transforme într-un râs isteric, dar eşuez lamentabil. Mă întind pe spate şi mă las în voia râsului, râzând cum n-am mai râs niciodată – hohote nestăvilite şi purificatoare.

Şi, preţ de o clipă, simt că sunt pe cont propriu şi examinez totul cu detaşare – sunt o fată depăşită de situaţie, care râde alături de un băiat pervertit. Îmi acopăr ochii cu un braţ, iar râsul mi se transformă în lacrimi fierbinţi. *Nu, nu… e prea mult.*

După ce trece accesul de isterie, Christian îmi ridică uşor braţul de pe faţă, iar eu mă uit în ochii lui.

Stă aplecat deasupra mea. Are buzele arcuite într-un zâmbet strâmb, dar ochii cenuşii îi sunt scăpărători, poate chiar răniţi. Oh, nu!

Îmi şterge o lacrimă cu dosul palmei.

— Ţi se pare amuzantă propunerea mea, domnişoară Steele?

*Oh, Pervertitul meu în Cincizeci de Nuanţe!* Ridic o mână şi îi mângâi obrazul cu tandreţe, bucurându-mă de asprimea firelor care îmi gâdilă degetele. Doamne, îl iubesc pe acest bărbat.

— Domnule Grey… Christian. Momentul pe care ţi l-ai ales…

Dar mă opresc, uitându-mă în ochii lui.

Îmi surâde, însă cutele din jurul ochilor săi îmi dau de înţeles că se simte jenat, ceea ce mă face să redevin serioasă.

— Mă răneşti, Ana. Vrei să te căsătoreşti cu mine?

Mă ridic în capul oaselor şi mă aplec spre el, sprijinindu-mi mâinile pe genunchii lui. Mă uit la chipul lui minunat.

— Christian, astăzi m-am întâlnit cu fosta ta iubită psihopată, care avea în mână un revolver, apoi m-ai dat afară din propriul meu apartament, răstindu-te la mine…

Deschide gura să spună ceva, dar ridic mâna, iar el o închide la loc cu un aer supus.

— Tocmai mi-ai dezvăluit despre tine ceva care, sinceră să fiu, e foarte şocant, iar acum mi-ai cerut să mă căsătoresc cu tine.

Înclină capul dintr-o parte în alta, ca şi când ar cântări lucrurile în minte. E amuzat. Slavă Domnului!

— Da, cred că e un rezumat corect şi exact al situaţiei, spune el sec.

Clatin din cap.

— Cum a rămas cu gratificarea întârziată?

— Am lăsat-o deoparte. Acum sunt un susţinător ferm al gratificării imediate. *Carpe diem*, Ana, şopteşte el.

— Christian, ţi-am aflat secretul acum trei minute şi sunt multe alte lucruri pe care trebuie să mi le spui. Am băut prea mult, mi-

e foame, sunt obosită şi vreau să merg la culcare. Am nevoie să mă gândesc la cererea ta, la fel cum m-am gândit şi la contractul pe care mi l-ai dat. Şi... — strâng din buze, să-i arăt nemulţumirea mea, dar şi să destind atmosfera – nu a fost cea mai romantică cerere în căsătorie.

Înclină capul într-o parte, iar buzele i se arcuiesc într-un zâmbet.

— Bună observaţie, ca de obicei, domnişoară Steele, şopteşte el cu un aer uşurat. Deci nu mă refuzi?

Oftez.

— Nu, domnule Grey, nu te refuz, dar nici nu accept. M-ai cerut numai pentru că eşti speriat şi pentru că nu ai încredere în mine.

— Nu, te-am cerut pentru că, în sfârşit, am întâlnit pe cineva cu care vreau să-mi petrec restul vieţii.

*Oh!* Inima îmi stă în loc şi simt că mă topesc pe dinăuntru. Cum de reuşeşte ca, în mijlocul unei situaţii atât de grele, poate spune lucruri atât de romantice? Rămân cu gura căscată, în stare de şoc.

— N-am crezut niciodată că o să mi se întâmple asta, continuă el cu o expresie ce degajă o sinceritate pură.

— Pot să mă gândesc la asta… te rog? Şi la toate celelalte lucruri care s-au întâmplat astăzi? La ce mi-ai zis? Mi-ai cerut răbdare şi încredere. Ei bine, Grey, acum am nevoie să mi le oferi şi tu mie.

Ochii lui îi caută pe ai mei şi, după o clipă, se apleacă uşor în faţă şi îmi trece părul pe după ureche.

— Sigur că da, spune, sărutându-mă scurt pe buze. Nu e foarte romantic, zici?

Ridică din sprâncene, iar eu clatin mustrător din cap.

— Flori şi inimioare? întreabă el blând.

Încuviinţez din cap, iar el îmi surâde.

— Ţi-e foame?

— Da.

— Deci n-ai mâncat, conchide, iar ochii îi îngheaţă şi maxilarul i se încordează.

— Nu, n-am mâncat, răspund eu, sprijinindu-mă pe călcâie şi uitându-mă impasibilă la el. Am fost dată afară din apartamentul meu după ce mi-am văzut iubitul purtându-se tandru cu fosta lui supusă, iar chestia asta mi-a tăiat pofta de mâncare, spun şi îl privesc încruntată, punându-mi mâinile în şold.

Christian clatină din cap şi se ridică în

picioare. *Of, în sfârşit nu mai stăm pe podea.* Îmi întinde mâna.

— Să-ţi pregătesc ceva de mâncare.

— N-aş putea să mă bag direct în pat? bombăn eu, punându-mi mâna în a lui.

Mă ajută să mă ridic. Am înţepenit. Se uită la mine cu o expresie blândă.

— Nu, trebuie să mănânci. Haide.

Christian cel autoritar s-a întors şi mă simt uşurată.

Mă conduce spre bucătărie şi mă aşează pe un taburet de lângă bar, iar el se duce la frigider. Mă uit la ceas. Doamne, e aproape unsprezece şi jumătate, iar mâine trebuie să mă duc la serviciu.

— Christian, zău că nu mi-e foame.

Mă ignoră ostentativ, studiind conţinutul frigiderului.

— Brânză? mă întreabă el.

— Nu la ora asta.

— Covrigi?

— De la frigider? Nu, pufnesc eu.

Se întoarce şi îmi zâmbeşte.

— Nu-ţi plac covrigii?

— Nu la unşpe jumate. Christian, mă duc la culcare. Dacă vrei, poţi să cotrobăi în frigider toată noaptea. Sunt obosită şi am

avut o zi mult prea interesantă. O zi pe care aş vrea s-o uit.

Mă dau jos de pe taburet, iar el se încruntă la mine, dar, în clipa asta, nu-mi pasă. Vreau să mă culc – sunt frântă.

— Macaroane cu brânză? ridică el un castron alb, acoperit cu folie de aluminiu.

Aerul său plin de speranţă e înduioşător.

— Ţie îţi plac macaroanele cu brânză? întreb eu.

Încuviinţează entuziast din cap şi mi se înmoaie inima.

Dintr-odată, are un aer atât de copilăros. Cine ar fi crezut? Lui Christian Grey îi place mâncarea de internat.

— Vrei? mă întreabă el cu speranţă în glas.

Nu mă pot opune. Şi mi-e foame.

Încuviinţez din cap şi îi zâmbesc uşor. Îmi răspunde cu un surâs fermecător. Ia folia de pe castron şi îl bagă în cuptorul cu microunde. Mă aşez iar pe taburet şi îl urmăresc pe minunatul Christian Grey – bărbatul care vrea să se însoare cu mine – mişcându-se graţios prin bucătăria lui.

— Vasăzică, ştii să foloseşti cuptorul cu microunde? îl tachinez eu.

— Cu mâncarea gătită mă descurc. Am

probleme doar când trebuie să gătesc.

Nu-mi vine să cred că e acelaşi bărbat care stătea îngenuncheat în faţa mea cu o jumătate de oră mai înainte. Acum e la fel de schimbător ca de obicei.

— E foarte târziu, bombăn eu în timp ce el pune pe bar tacâmuri şi două farfurii.

— Nu te duce la serviciu mâine.

— Trebuie să mă duc. Şeful pleacă la New York.

Christian se încruntă.

— Vrei să mergi acolo în weekend?

— M-am uitat pe prognoza meteo şi se pare că o să plouă, spun eu, clătinând din cap.

— Aha. Şi ce ai vrea să faci?

Piuitul cuptorului cu microunde ne anunţă că mâncarea s-a încălzit.

— În perioada asta, nu vreau să-mi fac planuri pentru mai multe zile. Toate aceste întâmplări sunt… obositoare, îi spun, ridicând o sprânceană, gest pe care îl ignoră cu înţelepciune.

Christian pune castronul alb între farfuriile noastre şi se aşează lângă mine. Pare adâncit în gânduri, distras. Pun macaroane în ambele farfurii. Au un miros divin. Îmi lasă gura apă – sunt lihnită.

— Îmi pare rău pentru episodul cu Leila, murmură el.

— De ce îţi pare rău?

Macaroanele au un gust la fel de bun precum mirosul, iar stomacul îmi chiorăie cu satisfacţie.

— Îmi închipui că ai avut un şoc îngrozitor când ai văzut-o în apartamentul tău. Taylor îl inspectase cu puţin timp înainte. E foarte supărat.

— Nu dau vina pe Taylor.

— Nici eu.

— Era plecat să te caute pe tine.

— Serios? De ce?

— Nu ştiam unde eşti. Îţi lăsaseşi în maşină poşeta şi telefonul. Nu puteam nici să te urmăresc după semnalul mobilului. Unde ai plecat? întreabă el cu glas blând, dar cuvintele lui conţin şi o nuanţă ameninţătoare.

— Am mers cu Ethan la un bar de vizavi, ca să pot urmări ce se întâmplă.

— Înţeleg.

Atmosfera dintre noi s-a schimbat uşor. Nu mai e luminoasă.

*În regulă... pot să joc şi eu jocul ăsta. Hai să revenim la tine, Cincizeci de Vicii.* Pe un ton

nonşalant, încercând să-mi satisfac curiozitatea, dar temându-mă de răspuns, îl întreb:

— Şi ce-ai făcut cu Leila în apartament?

Mă uit în ochii lui, iar el înlemneşte cu furculiţa suspendată în aer. *Oh, nu! Nu e bine.*

— Chiar vrei să ştii?

Mi se pune un nod în stomac şi îmi dispare pofta de mâncare.

— Da, şoptesc eu.

*Zău? Chiar vrei?* Vocea mea interioară a aruncat pe podea sticla goală de gin şi se îndreaptă de spate în fotoliu, uitându-se la mine cu groază.

Gura lui Christian se strânge într-o linie aspră. Ezită.

— Am stat de vorbă şi i-am făcut o baie.

Vocea lui e răguşită şi, când vede că nu spun nimic, continuă repede.

— Şi am îmbrăcat-o cu nişte haine de-ale tale. Sper că nu te deranjează. Dar era foarte murdară.

*Sfinte Sisoe!* I-a făcut baie?

Ce lucru deplasat! Simt că mi se învârte capul şi plec privirea spre farfuria cu macaroane, care acum mă îngreţoşează.

*Încearcă să înţelegi*, mă sfătuieşte vocea interioară. Partea calmă şi raţională a creierului meu ştie că a făcut asta pentru că era murdară, dar mi-e prea greu să accept. E un lucru pe care sinele meu fragil şi gelos nu-l poate suporta.

Dintr-odată, îmi vine să plâng – nu să dau frâu liber unor lacrimi discrete care să mi se prelingă elegant pe obraji, ci să plâng în hohote nestăpânite. Inspir adânc şi îmi stăpânesc impulsul, dar simt că mă sufoc din pricina lacrimilor şi a scâncetelor înăbuşite.

— Nu aveam ce altceva să-i fac, Ana, spune el blând.

— Încă ai sentimente pentru ea?

— Nu! spune el îngrozit, închizând ochii cu o expresie suferindă.

Mă uit iarăşi la macaroanele care îmi provoacă scârbă, pentru că nu suport să mă uit la el.

— Când am văzut-o în halul ăla, atât de schimbată, atât de distrusă… Îmi pasă de ea ca de o fiinţă umană.

Ridică din umeri ca şi când ar încerca să îndepărteze o amintire neplăcută. Doamne, oare se aşteaptă să-l compătimesc?

— Ana, uită-te la mine.

Nu pot. Ştiu că, dacă m-aş uita, aş izbucni în plâns. E prea mult pentru mine. Sunt ca un rezervor de benzină prea plin – încă puţin şi dau pe-afară. Nu mai e niciun pic de loc. Pur şi simplu nu mai suport şi alte porcării. O să iau foc şi o să explodez, şi ar fi tare urât. Dumnezeule!

Mi-l imaginez pe Christian având grijă de fosta lui supusă într-un mod atât de intim. Ce naiba, i-a făcut baie – iar ea era goală! Un fior puternic îmi scutură trupul.

— Ana.

— Ce e?

— N-o lua aşa. Nu înseamnă nimic pentru mine. A fost ca şi când aş fi îngrijit un copil – un copil distrus, murmură el.

De unde naiba ştie el cum se îngrijeşte un copil? În plus, era o femeie cu care avusese o relaţie sexuală deviantă.

*Doamne, cât mă doare.* Inspir adânc, încercând să mă liniştesc. Sau poate că se referea la el. El e copilul distrus. Asta are sens. Sau poate că n-are niciun sens. Of, toată povestea asta e atât de încurcată, şi dintr-odată mă simt frântă de oboseală. Trebuie să dorm.

— Ana?

Mă ridic în picioare, arunc macaroanele la gunoi şi pun farfuria în chiuvetă.

— Ana, te rog.

Mă întorc şi mă uit la el.

— Încetează, Christian! Termină cu „Ana, te rog", strig la el, iar lacrimile încep să mi se prelingă pe obraji. M-am săturat de porcării pe ziua de azi. Mă duc la culcare. Sunt obosită şi foarte emotivă la ora asta. Aşa că lasă-mă în pace.

Mă răsucesc pe călcâie şi dau fuga în dormitor, luând cu mine imaginea chipului şocat, cu ochii măriţi. Mă bucur să-mi dau seama că şi eu îl pot şoca. Mă dezbrac imediat şi, răscolind prin comodă, îmi aleg un tricou, îl pun pe mine şi mă duc la baie.

Mă opresc în faţa oglinzii şi mi-e greu să recunosc zgripţuroaica îmbujorată, cu obraji supţi şi ochi roşii, care se uită la mine. Nu mai suport. Mă prăbuşesc pe podea şi mă las în voia emoţiilor copleşitoare pe care nu le mai pot stăpâni, izbucnind în hohote violente de plâns, dând, în sfârşit, frâu liber lacrimilor.

# Capitolul 15

— Hei, spune Christian cu glas blând, luându-mă în braţe. Te rog, nu plânge, Ana, te rog, mă imploră el.

E pe podeaua din baie, iar eu, în poala lui. Îl iau în braţe şi plâng pe umărul lui. Vorbindu-mi tandru, mă mângâie pe spate şi pe cap.

— Îmi pare rău, iubito, şopteşte, ceea ce mă face să plâng şi mai tare şi să-l strâng mai cu putere.

Rămânem aşa o veşnicie. În cele din urmă, după ce îmi seacă lacrimile, Christian se ridică în picioare cu mine în braţe şi mă duce în camera lui, unde mă aşează pe pat. După câteva clipe, stinge lumina şi vine lângă mine. Mă ia în braţe, strângându-mă cu putere, şi în cele din urmă mă cufund într-un somn întunecat şi zbuciumat.

Mă trezesc tresărind. Mă doare capul şi mi-e prea cald. Christian e înfăşurat în jurul meu ca un vrej de viţă-de-vie. Geme în somn

când mă desprind din îmbrăţişarea lui, dar nu se trezeşte. Mă ridic în capul oaselor şi mă uit la ceas. E trei dimineaţa. Am nevoie de un Advil şi ceva de băut. Mă dau jos din pat şi mă îndrept spre bucătăria din living.

Găsesc în frigider o cutie de suc de portocale şi îmi torn un pahar. Mm... e delicios, şi simt că durerea de cap începe să slăbească. Mă uit prin sertare după nişte analgezice, iar în cele din urmă dau peste o cutie de plastic plină cu medicamente. Iau două tablete de Advil şi îmi torn încă un pahar cu suc.

Apropiindu-mă de peretele enorm de sticlă, mă uit la oraşul adormit. Luminile tremură şi clipesc sub castelul din cer al lui Christian; sau poate ar fi mai nimerit să spun „fortăreaţă". Îmi lipesc fruntea de sticla rece – o adevărată uşurare. Trebuie să mă gândesc la atâtea lucruri după dezvăluirile de ieri. Mă sprijin cu spatele de geam şi mă las pe podea. Camera aceea încăpătoare are un aer de cavernă: e scufundată în semiîntuneric, singura sursă de lumină fiind cele trei spoturi de deasupra blatului pentru gătit.

Oare aş putea locui aici, căsătorită cu Christian? După toate lucrurile pe care le-a

făcut aici? Cu toată istoria pe care o are acest apartament?

Căsătorie. E aproape incredibil şi complet neaşteptat. Dar tot ce ţine de Christian e neaşteptat. Buzele mi se arcuiesc într-un surâs ironic. Christian Grey, aşteptaţi-vă la ceva neaşteptat – Pervertit în Cincizeci de Nuanţe.

Zâmbetul îmi dispare de pe buze. Semăn cu mama lui. Asta mă răneşte adânc şi oftez prelung. Toate semănăm cu mama lui.

Cum naiba o să trec peste dezvăluirea acestui mic secret? Nu-i de mirare că nu voia să mi-l spună. Dar cu siguranţă nu-şi aduce aminte mare lucru despre ea. Mă întreb încă o dată dacă ar fi bine să vorbesc cu dr. Flynn. Oare m-ar lăsa Christian? Poate că dr. Flynn m-ar putea ajuta să înţeleg.

Clatin din cap. Sunt frântă de oboseală, dar mă bucur de pacea livingului spaţios şi de frumoasele opere de artă care îl decorează – reci şi austere, dar, în felul lor, rămân frumoase în semiîntuneric şi nu-şi pierd nimic din preţul exorbitant. Oare aş putea trăi aici? La bine şi la greu? Sănătoasă sau bolnavă? Închid ochii, îmi sprijin iarăşi capul de geam, inspir adânc şi purificator.

Liniştea e spulberată de un ţipăt primitiv, visceral, care face să mi se zbârlească tot părul. *Christian! Dumnezeule mare! Ce s-a întâmplat?* Sar în picioare, întorcându-mă în dormitor înainte să se stingă ecoul acelui strigăt înfiorător, cu inima galopând de spaimă.

Apăs pe unul dintre întrerupătoare şi se aprinde lampa de pe noptiera din dreptul lui Christian. Îl văd zvârcolindu-se în agonie. *Nu*! ţipă iarăşi, iar sunetul acela înfiorător, devastator mă străpunge încă o dată.

La dracu'! Un coşmar!

— Christian!

Mă aplec deasupra lui, îl apuc de umeri şi îl scutur. Se trezeşte brusc, iar privirea lui pierdută şi speriată se uită repede de jur împrejur prin camera goală, apoi revine la chipul meu.

— Ai plecat, ai plecat, sigur ai plecat, bâiguie el, iar ochii săi larg deschişi devin acuzatori.

Are un aer atât de pierdut, încât mi se strânge inima. Bietul meu Cincizeci de Vicii.

— Sunt aici.

Mă aşez pe pat, alături de el.

— Sunt aici, murmur eu cu blândeţe, apoi

îmi las o palmă pe faţa lui, încercând să-l liniştesc.

— Plecaseşi, şopteşte el repede.

Ochii lui încă sunt pierduţi şi speriaţi, dar pare că începe să se calmeze.

— Am fost să beau ceva. Îmi era sete.

Închide ochii şi îşi freacă faţa. Când îi deschide din nou, are un aer atât de trist.

— Eşti aici. Oh, slavă Domnului.

Întinde o mână şi, apucându-mă strâns, mă trage în pat, lângă el.

— Doar am fost să beau ceva, murmur eu.

*Vai, simt cât de puternică îi e frica.* Tricoul de pe el e îmbibat cu transpiraţie, iar inima îi bate cu putere în timp ce mă strânge în braţe. Se uită la mine, ca şi când ar încerca să se asigure că într-adevăr sunt lângă el. Îi mângâi uşor părul, apoi obrazul.

— Christian, te rog, sunt aici. Nu plec nicăieri, murmur eu pe un ton mângâietor.

— Oh, Ana, şopteşte el.

Mă apucă de bărbie, lipindu-şi gura de a mea. Îi simt dorinţa şi, pe neaşteptate, trupul meu răspunde – e atât de strâns legat şi acordat cu al lui. Buzele lui mi se plimbă pe ureche şi pe gât, apoi revin la gura mea. Îmi trage uşor cu dinţii buza de jos, iar mâna lui

mi se plimbă de la şold spre sân, ridicându-mi tricoul. Mângâindu-mă şi înaintând peste adânciturile şi ridicăturile trupului meu, naşte în minte aceeaşi reacţie familiară, atingerile lui dându-mi fiori. Scot un geamăt când mâna lui îmi cuprinde sânul, iar degetele i se strâng în jurul sfârcului meu.

— Te vreau, murmură el.

— Sunt aici pentru tine. Doar pentru tine, Christian.

Geme şi mă sărută încă o dată, cu o pasiune şi o disperare pe care nu le-a dat la iveală până acum. Îi apuc marginea tricoului, iar el mă ajută să i-l trag peste cap. Îngenunchind între picioarele mele, mă ridică repede în capul oaselor şi îmi scoate tricoul.

Ochii lui sunt serioşi, plini de dorinţă şi secrete întunecate – dezvăluite. Îmi cuprinde capul în palme şi mă sărută, apoi ne întindem iarăşi pe pat. Coapsa lui e între ale mele, astfel încât e pe jumătate deasupra mea. Îi simt sexul pe şold prin materialul boxerilor. Mă doreşte, dar chiar în clipa asta îmi revine în minte ce mi-a spus mai devreme – despre mama lui. Şi e ca un duş rece pentru libidoul meu. La dracu'! Nu pot s-o fac. Nu acum.

— Christian… Opreşte-te. Nu pot, şoptesc, în timp ce mâinile mele îi împing antebraţele.

— Ce este? Ce s-a întâmplat? murmură el şi începe să mă sărute pe gât, mângâindu-mi pielea cu vârful limbii.

*Oh…*

— Nu, te rog. Nu pot, nu acum. Am nevoie de puţin timp, te rog.

— Oh, Ana, nu te gândi prea mult la toate astea, şopteşte el, luându-mi între dinţi lobul urechii.

— Ah! gem eu, simţind un fior în pântece, iar trupul mi se arcuieşte, trădându-mă.

Mă simt dezorientată.

— Sunt la fel ca înainte, Ana. Te iubesc şi am nevoie de tine. Atinge-mă, te rog.

Îşi freacă nasul de al meu, iar rugămintea lui tăcută şi sinceră mă impresionează şi mă topeşte.

*Să-l ating. Să-l ating în timp ce facem dragoste.*

Se ridică deasupra mea, privindu-mă în ochi şi, în lumina difuză a veiozei de pe noptieră, îmi dau seama că aşteaptă, aşteaptă să iau o decizie, şi că e fascinat de mine.

Ridic mâna şi, şovăielnic, îmi aşez palma

pe peticul de păr moale de pe pieptul lui. Tresare şi închide ochii ca şi când l-ar durea, dar de data asta nu-mi retrag mâna. O ridic spre umărul lui, simţind cum se înfioară. Geme uşor, iar eu îl trag spre mine şi îmi aşez ambele palme pe spatele lui, unde nu l-am atins niciodată, pe omoplaţi, ţinându-l lipit de mine. Geamătul lui sugrumat mă excită mai tare ca niciodată.

Îşi coboară capul pe gâtul meu, sărutând, sugând şi muşcând, apoi îşi freacă nasul de bărbia mea şi mă sărută, limba lui devorându-mi gura, iar mâinile sale îmi mângâie iarăşi trupul. Buzele lui coboară... coboară... spre sâni, adorându-mă, iar palmele mele rămân lipite de spatele său, savurând încordarea şi unduirea muşchilor lui dăltuiţi, sub pielea încă jilavă din pricina coşmarului. Buzele i se strâng în jurul sfârcului, sugând şi muşcând uşor, până când acesta se ridică şi îi salută gura minunat de experimentată.

Gem şi îmi plimb unghiile pe spatele lui, iar el geme înăbuşit.

— Oh, la dracu', Ana! spune el printre dinţi – jumătate strigăt, jumătate geamăt.

Mi se strânge inima, dar, în acelaşi timp,

simt că mi se încordează toţi muşchii din adâncul pântecelui. Oh, ce efect am asupra lui! Zeiţa mea intimă se zvârcoleşte de dorinţă, iar eu încep să gâfâi, respiraţia mea chinuită potrivindu-se cu a lui.

Mâinile lui îmi coboară pe pântece, spre vulvă – iar degetele lui mă mângâie, apoi intră în mine. Şi le învârte înăuntrul meu, aşa cum m-a obişnuit, şi îmi ridic pelvisul, să-i întâmpin atingerile.

— Ana, şopteşte el.

Dintr-odată, îmi dă drumul şi se ridică; îşi scoate boxerii, se apleacă spre noptieră să ia un prezervativ şi, cu ochi scânteietori, mi-l întinde şi mă întreabă în şoaptă:

— Vrei s-o facem? Încă poţi spune nu. Poţi spune nu oricând.

— Nu-mi da ocazia să mă răzgândesc. Şi eu te vreau, Christian.

Rup ambalajul cu dinţii, în timp ce el îngenunchează între picioarele mele şi, cu degete tremurătoare, i-l pun pe mădular.

— Uşor, Ana, spune el, altminteri totul o să termine foarte repede.

Mă minunez ce efect pot să am asupra lui doar când îl ating. Se întinde deasupra mea şi, în clipa asta, dubiile mele sunt alungate şi

încuiate în adâncul întunecat şi înspăimântător al minţii mele. Sunt copleşită de acest bărbat, bărbatul meu, Domnul meu Învechit în Rele. Se răsuceşte brusc, luându-mă prin surprindere, şi mă aşează deasupra lui. *Uau!*

— Ia-mă tu, murmură el, cu ochii scânteind sălbatic.

Vai de mine! Şi cobor lent, foarte lent, simţindu-l în mine. Înclină capul într-o parte, închide ochii şi geme. Îl iau de mâini şi încep să mă mişc, savurând plenitudinea posedării mele, savurându-i reacţia, în timp ce se topeşte sub mine. Mă simt ca o zeiţă. Mă aplec şi îi sărut bărbia, plimbându-mi dinţii peste maxilarul lui acoperit de ţepi. Are un gust delicios. Mă apucă de şolduri şi îmi domoleşte ritmul – încet şi uşor.

— Ana, atinge-mă… te rog.

*Oh.* Mă aplec în faţă şi mă sprijin cu palmele de pieptul lui. Iar el scoate un strigăt – aproape un scâncet – şi se înfige adânc în mine.

— Ah! gem eu, plimbându-mi degetele uşor prin părul de pe pieptul lui, iar el geme zgomotos, se răsuceşte încă o dată, şi iarăşi sunt sub el.

— Ajunge, se vaită el. Încetează, te rog.

Şi e o rugăminte din suflet.

Întind mâinile, îi cuprind faţa între palme, simţindu-i obrajii umezi, şi îl trag spre mine să-l sărut, luându-l în braţe.

Geme prelung, intrând şi ieşind din mine, dar nu pot să-mi dau drumul. Îmi simt capul prea greu – îngreunat de atât de multe probleme. Sunt prea absorbită de el.

— Dă-ţi drumul, Ana, mă îndeamnă el.

— Nu.

— Ba da, insistă el, întorcându-se uşor şi păstrându-şi ritmul.

*Doamne... au!*

— Hai, iubito, am nevoie de asta.

În cele din urmă, explodez, cu trupul încătuşat de al lui, agăţându-mă de el ca viţa-de-vie, în timp ce el îmi strigă numele, dându-şi drumul odată cu mine, apoi se prăbuşeşte, greutatea lui adâncindu-mă în saltea.

Învăluiţi în pacea de după dragoste, îl ţin în braţe, cu capul pe pieptul meu, şi îmi plimb degetele prin părul lui, ascultând cum i se linişteşte respiraţia.

— Să nu mă părăseşti niciodată, şopteşte

el, iar eu îmi dau ochii peste cap, ştiind bine că nu mă poate vedea.

— Ştiu că ţi-ai dat ochii peste cap, murmură el, cu o undă de amuzament în glas.

— Mă cunoşti bine, murmur eu.

— Aş vrea să te cunosc mai bine.

— Să ne întoarcem la tine, Grey. Ce coşmar ai avut?

— Cel pe care îl am de obicei.

— Povesteşte-mi.

Înghite în sec şi se încordează înainte să ofteze prelung.

— E în jur de ora trei, iar peştele curvei narcomane iarăşi e foarte furios. Fumează întruna, ţigară de la ţigară, şi nu găseşte nicio scrumieră.

Se opreşte, iar eu înlemnesc, simţind un junghi în inimă.

— Mă durea, spune el. Îmi aduc aminte de durere. De aceea am coşmaruri. Asta şi faptul că nu făcea nimic să-l oprească.

Oh, nu! Mi se pare insuportabil. Îl strâng mai tare în braţe, cu mâinile şi cu picioarele, şi încerc să nu mă las sufocată de disperare. Cum poate cineva să se poarte aşa cu un copil? Ridică uşor capul şi mă ţintuieşte cu

privirea lui intensă şi cenuşie.

— Tu nu eşti ca ea. Să nu crezi asta niciodată. Te rog.

Clipesc. Mă bucur să aud asta. Îşi sprijină iarăşi capul de pieptul meu şi îmi închipui că a terminat, dar, spre surprinderea mea, continuă.

— Uneori, visez că, pur şi simplu, stă întinsă pe podea. Şi cred că doarme. Dar nu se mişcă. Nu se mişcă niciodată. Şi mi-e foame. Foarte foame.

*La dracu'!*

— Se aude un zgomot puternic, iar el se întoarce şi mă loveşte foarte tare, înjurând-o pe curva narcomană. Întotdeauna primul lui impuls era să-şi folosească pumnii sau cureaua.

— De aceea nu-ţi place să fii atins?

Închide ochii şi mă strânge mai tare în braţe.

— E complicat, murmură el.

Îşi freacă nasul de sânii mei şi inspiră adânc, încercând să mă distragă.

— Explică-mi, îl îndemn eu.

Oftează.

— Ea nu mă iubea, şi nici eu nu mă iubeam pe mine. Singurele atingeri pe care le

cunoşteam erau… aspre. De acolo porneşte totul. Flynn poate să explice lucrurile astea mai bine decât mine.

— Pot să mă întâlnesc cu Flynn?

Ridică uşor capul şi se uită la mine.

— Te simţi influenţată de intimitatea cu Cincizeci de Vicii?

— Şi încă cum. Îmi place cum mă influenţează în clipa asta, chicotesc eu provocator, iar el zâmbeşte.

— Da, domnişoară Steele, şi mie îmi place.

Se apleacă şi mă sărută, apoi se uită la mine preţ de o clipă.

— Îmi eşti atât de dragă, Ana. Am vorbit serios când te-am cerut în căsătorie. În felul ăsta, o să ne cunoaştem mai bine. Pot să am grijă de tine. Şi tu de mine. Putem să facem copii, dacă vrei. Am să-ţi aştern lumea mea la picioare, Anastasia. Te vreau, trup şi suflet, pentru totdeauna. Să te gândeşti la asta, te rog.

— Am să mă gândesc, Christian, am să mă gândesc, îl asigur eu, simţind că iarăşi mi se învârte capul.

*Copii? Doamne!*

— Dar chiar aş vrea să stau de vorbă cu doctorul Flynn, dacă nu te deranjează.

— Fac orice pentru tine, iubito. Orice. Când ai vrea să te întâlneşti cu el?

— Cât mai curând.

— Bine. O să mă ocup de asta mâine-dimineaţă, spune el, apoi se uită la ceas. E târziu. Ar trebui să dormim.

Se ridică să stingă veioza de pe noptiera lui, apoi mă trage lângă el.

Mă uit şi eu la ceas. La naiba, e patru fără un sfert.

Mă strânge în braţe, lipindu-şi capul de mine şi frecându-şi nasul de gâtul meu.

— Te iubesc, Anastasia Steele, şi te vreau alături de mine pentru totdeauna, murmură el, sărutându-mă pe gât. Iar acum, dormi.

Închid ochii.

Fără tragere de inimă, îmi ridic pleoapele grele. Camera e inundată de o lumină puternică şi scot un geamăt. Mă simt ameţită şi deconectată de la membrele mele ca de plumb, iar Christian e înfăşurat în jurul meu ca iedera. Ca de obicei, mi-e prea cald. Sigur e abia cinci dimineaţa. Alarma încă nu s-a declanşat. Mă desprind uşor din îmbrăţişarea lui caldă, dându-i braţele la o parte, iar el mormăie ceva inteligibil în somn. Mă uit la

ceas. Opt patruzeci şi cinci.

Of, am să întârzii. *La naiba!* Cu mare greutate, mă dau jos din pat şi mă duc la baie. Termin duşul în doar patru minute.

Christian se ridică în capul oaselor, uitându-se la mine cu un amuzament prost mascat, peste care se suprapune un aer preocupat, în timp ce eu mă şterg cu prosopul în continuare şi îmi pregătesc hainele. Poate că se aşteptă de la mine la o reacţie faţă de mărturisirile de ieri. Dar acum nu am timp.

Aleg o pereche de pantaloni negri şi o bluză neagră – o ţinută asemănătoare cu a doamnei R. –, dar n-am timp să mă răzgândesc, îmi pun în grabă un sutien negru şi nişte chiloţi de aceeaşi culoare, simţind cum îmi urmăreşte fiecare mişcare. E... intimidant. Chiloţii şi sutienul îmi vin bine.

— Arăţi excelent, mormăie Christian din pat. Ai putea să suni să spui că eşti bolnavă.

Pe buze i se aşterne acel zâmbet reţinut şi devastator, sută la sută excitant. Oh, e atât de tentant. Zeiţa mea intimă se uită la mine, ţuguindu-şi buzele provocator.

— Nu, Christian, nu pot. Nu sunt un director de companie megaloman, cu un

zâmbet fermecător, care poate să-şi facă programul după pofta inimii.

— Îmi place să fac lucrurile după pofta inimii, răspunde el, iar zâmbetul său minunat se arcuieşte încă un pic, astfel încât acum îl văd în HD IMAX.

— Christian! îl dojenesc eu, aruncând prosopul spre el.

— Frumos zâmbet, nu? râde el.

— Da. Doar ştii ce efect ai asupra mea, spun eu, punându-mi ceasul la mână.

— Serios? clipeşte el inocent.

— Da, ştii bine. Acelaşi efect pe care îl ai asupra tuturor femeilor. M-am plictisit să le văd leşinând după tine.

— Zău? ridică el o sprânceană, devenind şi mai amuzat.

— Nu face pe nevinovatul, domnule Grey, zău că nu te prinde, bombăn eu cu un aer distras în timp ce-mi prind părul în coadă şi îmi încalţ pantofii cu tocuri înalte – sunt gata.

Când mă aplec să-l sărut de rămas-bun, mă înhaţă şi mă trage pe pat, aplecându-se deasupra mea cu un zâmbet până la urechi. Oh, Doamne. E atât de frumos – ochi maliţioşi, păr dezordonat, cu aspect de

„proaspăt futut”, zâmbet strălucitor. Acum e jucăuş.

Sunt obosită şi încă dezorientată după dezvăluirile de ieri, în timp ce lui îi zbârnâie mintea – şi e al naibii de sexy. Oh, exasperantul Cincizeci de Vicii.

— Ce-aş putea face ca să te momesc să rămâi? spune el blând, iar inima îmi stă în loc preţ de o clipă, apoi începe să bată cu putere.

E întruchiparea tentaţiei.

— Nu poţi face nimic, bombăn eu, încercând să mă ridic. Dă-mi drumul.

Se bosumflă, iar eu cedez. Zâmbind, îmi plimb degetele pe buzele lui frumos dăltuite – Domnul meu Învechit în Rele. Îl iubesc atât de mult, în ciuda pervertirii lui. Nici măcar n-am început să procesez întâmplările de ieri şi să-mi dau seama ce simt în legătură cu ele.

Mă ridic să-l sărut, bucuroasă că m-am spălat pe dinţi. Mă sărută apăsat şi prelung, apoi mă ridică uşor în picioare, lăsându-mă confuză, cu respiraţia tăiată şi uşor indecisă.

— O să te ducă Taylor la serviciu. Cât ai zice peşte. Te aşteaptă jos, spune el blând, părând uşurat.

Oare s-a temut de reacţia mea din

dimineaţa asta? Dar oare noaptea trecută – de fapt, dimineaţa asta – nu i-am dovedit că nu am de gând să plec?

— Bine. Mersi, mormăi eu, nemulţumită că stau în picioare.

Sunt un pic nehotărâtă şi vag iritată că n-o să-mi conduc Saab-ul nici în dimineaţa asta. Dar are dreptate, bineînţeles – o să ajung mai repede cu Taylor.

— Sper să te bucuri de dimineaţa asta leneşă, domnule Grey. Mi-aş fi dorit să rămân, dar proprietarul firmei pentru care lucrez n-ar fi de acord să chiulesc doar pentru o partidă de sex pasional, spun eu, luându-mi poşeta.

— Eu, unul, n-am niciun dubiu că ar fi de acord, domnişoară Steele. De fapt, ar putea chiar să insiste.

— De ce eşti încă în pat? Nu e genul tău.

Îşi împreunează mâinile la ceafa şi zâmbeşte.

— Pentru că pot, domnişoară Steele.

Clatin din cap.

— Pe curând, iubitule, spun eu, trimiţându-i o bezea, apoi ies pe uşă.

Taylor mă aşteaptă jos şi pare să înţeleagă

că sunt în întârziere, întrucât conduce ca un nebun, vrând să mă ducă la serviciu până la ora nouă şi un sfert. Îi sunt recunoscătoare când opreşte în faţa sediului. Recunoscătoare că încă sunt în viaţă: a condus înfricoşător. Şi recunoscătore pentru că n-am întârziat foarte mult – doar cincisprezece minute.

— Mersi, Taylor, murmur eu, palidă la faţă.

Christian mi-a spus odată că Taylor a condus tancuri – poate conduce şi la raliuri.

— Ana, încuviinţează el din cap în semn de rămas-bun, iar eu intru în clădire, dându-mi seama în hol că Taylor pare să fi depăşit formalismul apelativului „domnişoară Steele" – ceea ce mă amuză un pic.

Claire îmi zâmbeşte, în timp ce traversez holul, îndreptându-mă spre biroul meu.

— Ana! mă strigă Jack. Vino la mine.

*La dracu'!*

— Asta e oră de venit la serviciu? pufneşte el.

— Îmi pare rău. M-am trezit târziu, spun eu, făcându-mă stacojie.

— Să nu se mai întâmple. Du-te şi fa-mi o cafea. Iar după aia am nevoie să-mi redactezi nişte scrisori. Fuga, strigă el, făcându-mă să

tresar.

De ce e atât de supărat? Care-i problema lui? Ce-am făcut? Mă duc repede în bucătărie să-i fac cafeaua. Poate era mai bine să chiulesc. Aş fi putut… ei bine, aş fi putut să fac ceva plăcut cu Christian, sau să iau micul dejun cu el, sau pur şi simplu să stăm de vorbă – ar fi fost o noutate.

Jack aproape că nu se uită la mine când mă întorc în birou cu cafeaua. Îmi întinde o foaie de hârtie acoperită cu un scris de mână ilizibil.

— Culege textul ăsta, vino la mine să-l semnez, apoi fa câteva copii şi trimite-l tuturor autorilor noştri.

— Da, Jack.

Nu se uită la mine nici când ies din birou. Doamne, ce furios el

Când mă aşez la biroul meu, mă simt un pic uşurată. Iau o gură de ceai, aşteptând să mi se deschidă computerul, apoi îmi verific e-mailurile.

---

**De la**: Christian Grey
**Subiect**: Mi-e dor de tine
**Data**: 15 iunie 2011, 09:05

**Către**: Anastasia Steele

Te rog să-ţi foloseşti Blackberry-ul.
x

Christian Grey
CEO, Grey Enterprise Holdings Inc.

---

**De la**: Anastasia Steele
**Subiect**: Unora le e bine
**Data**: 15 iunie 2011, 09:27
**Către**: Christian Grey

Şeful meu e furios.
Te învinovăţesc pentru că m-ai ţinut până târziu cu… stratagemele tale.
Ar trebui să-ţi fie ruşine.

Anastasia Steele
Asistenta lui Jack Hyde, Consilier editorial, SIP

---

**De la**: Christian Grey
**Subiect**: Stratageme?
**Data**: 15 iunie 2011, 09:32
**Către**: Anastasia Steele

Nu trebuie să munceşti, Anastasia.

N-ai idee cât de ruşinat sunt de stratagemele mele.

Dar îmi place să te ţin până târziu. :)

Te rog să-ţi foloseşti Blackberry-ul.

Ah, şi căsătoreşte-te cu mine, te rog.

Christian Grey

CEO, Grey Enterprise Holdings Inc.

---

**De la**: Anastasia Steele

**Subiect**: Trebuie să-mi câştig pâinea

**Data**: 15 iunie 2011, 09:35

**Către**: Christian Grey

Ştiu că eşti înclinat în mod natural spre cicăleală, dar încetează.

Trebuie să stau de vorbă cu psihiatrul tău.

Abia apoi am să-ţi dau un răspuns.

Nu mă deranjează să trăiesc în păcat.

Anastasia Steele

Asistenta lui Jack Hyde, Consilier editorial, SIP

---

**De la**: Christian Grey
**Subiect**: BLACKBERRY
**Data**: 15 iunie 2011, 09:40
**Către**: Anastasia Steele

Anastasia, dacă vrei să discuţi cu dr. Flynn, atunci FOLOSEŞTE-ŢI BLACKBERRY-UL.

Nu e o rugăminte.

Christian Grey
CEO, Grey Enterprise Holdings Inc.

La dracu'! Acum, şi el e supărat pe mine. Mă rog, n-are decât să fiarbă. Îmi scot Blackberry-ul din geantă şi mă uit la el cu un aer sceptic. Şi chiar atunci începe să sune. De ce nu mă lasă în pace?

— Da! pufnesc eu.

— Bună, Ana…

— José! Ce mai faci?

Vai, mă bucur să-i aud vocea.

— Bine, Ana. Auzi, încă te mai vezi cu tipul ăla, cu Grey?

— Ăă… da. De ce?

Unde vrea să ajungă?

— Păi, a cumpărat toate fotografiile cu

tine, şi m-am gândit că aş putea să i le aduc la Seattle. Expoziţia se încheie joi, aşa că aş putea să i le aduc vineri seara. Şi poate bem ceva. De fapt, aş avea nevoie de un loc în care să rămân peste noapte.

— Excelent, José. Da, sunt sigură că se poate rezolva. Vorbesc cu Christian şi te sun mai încolo, da?

— În regulă, aştept un telefon de la tine. Pa, Ana!

— Pa.

Of, nu l-am mai văzut şi n-am mai auzit nimic de el de la expoziţie. Nici măcar nu l-am întrebat cum a fost sau dacă a vândut şi alte fotografii. Halal prietenă.

Deci aş putea petrece seara de vineri cu José. Ce o să spună Christian? Îmi dau seama că-mi muşc buza cu putere. Of, bărbatul ăsta are un standard dublu. El poate să-i facă baie fostei lui iubite ţicnite – mă trec fiori când mă gândesc la asta –, dar eu o să am parte de o mulţime de reproşuri pentru că vreau să mă văd cu José. Cum să fac?

— Ana! mă smulge Jack din reverie – oare încă e furios? Unde e scrisoarea?

— Ăă… imediat.

La dracu'! Oare ce-l roade?

Îi culeg scrisoarea în mare viteză, o scot la imprimantă şi intru temătoare în biroul lui.

— Poftim.

Pun scrisoarea pe birou şi dau să ies. Jack îşi aruncă privirea aspră şi sfredelitoare pe ea şi spune pe un ton ridicat:

— Nu ştiu ce-ţi închipui tu că faci aici, dar eu te plătesc ca să munceşti.

— Ştiu, Jack, bâigui eu în chip de scuză, simţind că mă înroşesc uşor.

— E plină de greşeli, pufneşte el. Du-te şi corecteaz-o.

La naiba! Începe să semene cu cineva apropiat, dar, deşi pot tolera severitatea lui Christian, Jack începe să mă calce pe nervi.

— Şi mai adu-mi o cafea.

— Scuze, şoptesc eu, ieşind imediat din biroul lui.

Dumnezeule mare! E insuportabil. Mă aşez la computer, corectez scrisoarea în grabă, are doar două greşeli, şi o verific cu atenţie înainte s-o scot la imprimantă. Acum e perfectă. Mă duc să-i fac încă o cafea, dându-i de înţeles lui Claire că sunt în rahat, iar apoi, inspirând adânc, mă apropii din nou de biroul lui.

— E mai bine, mormăie el în silă, semnând scrisoarea. Pune originalul la dosar, fă câteva copii şi trimite-le autorilor noştri. Ai înţeles?

— Da.

*Nu-s tâmpită.*

— Jack, s-a întâmplat ceva? adaug eu.

Ridică privirea, iar ochii lui albaştri se întunecă, măsurându-mă din cap până în picioare. Simt că îmi îngheaţă sângele în vene.

— Nu.

Răspunsul lui e concis, nepoliticos şi expeditiv. Preţ de o clipă, rămân în picioare ca o tâmpită – cum pretind a nu fi –, apoi ies iarăşi din biroul lui. Poate că şi el suferă de o tulburare de personalitate. Doamne, am de-a face numai cu genul ăsta de oameni. Mă duc la fotocopiator – care bineînţeles că e blocat cu o foaie –, iar după ce rezolv problema, descopăr că nu mai are hârtie. Nu e ziua mea cea mai bună.

Când, în cele din urmă, mă întorc la biroul meu şi încep să pun scrisorile în plicuri, îmi sună Blackberry-ul. Prin peretele de sticlă, văd că Jack vorbeşte la telefon. Răspund – e Ethan.

— Bună, Ana. Cum a fost azi-noapte?

Azi-noapte. Îmi trece prin minte un montaj rapid de imagini: Christian în genunchi, mărturisirile lui, cererea în căsătorie, macaroanele cu brânză, plânsul meu, coşmarul lui, *sexul*, felul în care l-am atins…

— Ăă… bine, murmur eu neconvingător.

Ethan face o pauză şi hotărăşte să-mi accepte răspunsul nesincer.

— Tare. Pot să vin să iau cheile?

— Sigur.

— Ajung cam în jumate de oră. Ai timp să bem o cafea?

— Nu azi. Am ajuns târziu, iar şeful e un urs furios şi mahmur, cu un morcov în cur.

— Nasol.

— Da, e nasol şi urât, chicotesc eu.

Ethan râde şi mă binedispun un pic.

— Bine, atunci ne vedem în treizeci de minute, spun eu, apoi închid.

Arunc o privire spre Jack şi văd că se uită la mine. Mama mă-sii! îl ignor ostentativ şi continui să bag scrisori în plicuri.

Jumătate de oră mai târziu, îmi sună telefonul. E Claire.

— Iarăşi a venit la recepţie. Zeul blond.

Mă bucur să-l revăd pe Ethan după toată agitaţia de ieri şi după toanele proaste ale

şefului, dar îşi ia la revedere mult prea devreme.

— Ne vedem diseară?

— Probabil o să stau cu Christian, mă îmbujorez eu.

— Te ţine din scurt, spune Ethan pe un ton vesel.

Ridic din umeri – de-ar fi asta singura problemă. Şi îmi dau seama că s-ar putea să rămân cu el toată viaţă. În mod surprinzător, şi Christian pare să vrea asta.

Ethan mă îmbrăţişează scurt.

— Pe mai târziu, Ana.

Mă întorc la birou, copleşită de intuiţia pe care am avut-o mai înainte. Oh, ce n-aş da să stau singură o zi, să mă pot gândi la toate astea.

— Unde ai fost?

Jack apare brusc lângă mine.

— Am avut o treabă în hol.

Chiar mă calcă pe nervi.

— Vreau să-mi iei de mâncare. Ca de obicei, spune el scurt, apoi se duce înapoi în birou.

*De ce n-am rămas acasă?*

Zeiţa mea intimă îşi pune mâinile în sân şi îşi ţuguie buzele: şi ea ar vrea să afle

răspunsul. Luându-mi geanta şi Blackberry-ul, pornesc spre ieşire. Îmi verific mesajele.

---

**De la**: Christian Grey
**Subiect**: Mi-e dor de tine
**Data**: 15 iunie 2011, 09:46
**Către**: Anastasia Steele

Patul pare pustiu fără tine.

Se pare că, până la urmă, va trebui să merg la serviciu.

Până şi un director de companie megaloman simte nevoia să facă ceva.

x

Christian Grey

Directorul care taie frunză la câini, Grey Enterprise Holdings Inc.

Şi mai e un e-mail de la el.

---

**De la**: Christian Grey
**Subiect**: Paza bună
**Data**: 15 iunie 2011, 09:50
**Către**: Anastasia Steele

Paza bună trece primejdia rea.

Te rog să fii discretă… e-mailurile tale de serviciu sunt monitorizate.

DE CÂTE ORI SĂ-ŢI SPUN?

Da. Majuscule răstite, după cum spui tu. FOLOSEŞTE-ŢI BLACKBERRY-UL.

Dr. Flynn se poate întâlni cu noi mâine-seară.

x

Christian Grey

Director încă enervat, Grey Enterprise Holdings Inc.

Şi încă unul… Oh, nu.

---

**De la**: Christian Grey
**Subiect**: Deci?
**Data**: 15 iunie 2011, 12:15
**Către**: Anastasia Steele

Nu mi-ai răspuns.

Te rog, spune-mi că te simţi bine.

Ştii că-mi fac griji.

Îl trimit pe Taylor să verifice.

x

Christian Grey
Director foarte neliniştit, Grey Enterprise Holdings Inc.

Îmi dau ochii peste cap şi îl sun. Nu vreau să-şi facă griji.

— Telefonul lui Christian Grey. Sunt Andrea Parker.

Oh, sunt atât de derutată de faptul că-mi răspunde Christian, încât rămân ţintuită locului pe trotuar, iar tânărul din spatele meu bombăne furios, ocolindu-mă brusc. M-am oprit chiar sub copertina verde a bufetului.

— Alo? Cu ce vă pot ajuta? spune Andrea, umplând liniştea stânjenitoare.

— Scuze... Ăă... Voiam să vorbesc cu Christian...

— Momentan, domnul Grey e într-o şedinţă, îmi explică ea prompt. Vreţi să lăsaţi un mesaj?

— Îi puteţi spune ca a sunat Ana?

— Ana? Anastasia Steele?

— Ăă... da, răspund eu, luată prin surprindere de întrebarea ei.

— Aşteptaţi o clipă, vă rog, domnişoară

Steele.

Ascult cu atenţie după ce Andrea pune telefonul jos, dar nu-mi dau seama ce se întâmplă. Câteva clipe mai târziu, aud vocea lui Christian:

— Te simţi bine?

— Da.

Respiră uşurat.

— Christian, de ce nu m-aş simţi bine? şoptesc eu pe un ton liniştitor.

— De obicei, îmi răspunzi foarte repede la e-mailuri. După ce ţi-am mărturisit ieri, eram îngrijorat, îmi explică el calm, apoi stă de vorbă cu cineva din birou. Nu, Andrea. Spune-le să aştepte, îi cere el ferm – oh, recunosc acest ton.

Nu aud răspunsul pe care i-l dă Andrea.

— Nu. Am spus să aştepte, pufneşte el.

— Christian, e clar că eşti ocupat. Te-am sunat să-ţi spun că mă simt bine, doar că am avut o zi foarte încărcată. Jack a tot pocnit din bici... Ăă... adică...

Mă înroşesc şi tac.

Christian nu spune nimic preţ de câteva clipe.

— A pocnit din bici, zici? Ei bine, era o vreme când aş fi zis că e un om norocos,

răspunde el cu un umor sec. Nu-l lăsa să se urce pe tine, iubito.

— Christian! îl dojenesc eu şi îmi dau seama că zâmbeşte.

— Ai grijă, asta-i tot ce vreau să spun. Mă bucur că te simţi bine. La ce oră să vin să te iau?

— O să-ţi trimit un e-mail.

— De pe Blackberry, spune el cu asprime.

— Da, domnule Grey, pufnesc eu.

— Pe curând, iubito.

— Pa…

Dar Christian rămâne la telefon.

— Închide, îl dojenesc eu cu un zâmbet.

Oftează prelung în difuzor.

— Mi-aş dori să nu fi plecat la serviciu azi-dimineaţă.

— Şi eu. Dar am treabă. Închide.

— Închide tu, răspunde el, şi îi simt zâmbetul.

Oh, Christian cel jucăuş. Îl ador pe Christian cel jucăuş. Hm… Îl iubesc pe Christian, punct.

— Am mai trecut prin asta, spun eu.

— Îţi muşti buza.

La naiba, are dreptate. De unde ştie?

— Vezi, crezi că nu te cunosc, Anastasia.

Dar te cunosc mai bine decât îţi închipui, murmură el seducător, făcându-mă să mă moleşesc şi să mă umezesc.

— Christian, vorbim mai încolo. În clipa asta, chiar îmi doresc să nu fi plecat azi-dimineaţă.

— Am să-ţi aştept e-mailul, domnişoară Steele.

— La revedere, domnule Grey.

Închid şi mă sprijin de vitrina rece a bufetului. Doamne, reuşeşte să mă posede chiar şi la telefon. Clătinând din cap să scap de toate gândurile legate de Grey, intru în bufet, deprimată de toate gândurile legate de Jack.

Când mă întorc la birou, Jack mă întâmpină cu un aer încruntat.

— Te deranjează dacă îmi iau acum pauza de prânz? întreb eu şovăielnic.

— Dacă trebuie, pufneşte el, încruntându-se şi mai tare. Patruzeci şi cinci de minute, ca să recuperezi întârzierea de dimineaţă.

— Jack, pot să te întreb ceva?

— Ce?

— Azi nu pari în apele tale. Am făcut ceva care te-a deranjat?

Se uită la mine clipind.

— În clipa asta, nu cred că am chef să-ţi înşir toate neregulile. Sunt ocupat.

Apoi îşi mută privirea la ecranul computerului.

*Dar ce-am făcut?*

Mă răsucesc pe călcâie, ies din birou şi, preţ de o clipă, îmi vine să plâng. Cum am ajuns să-i fiu atât de antipatică? Îmi vine în minte o idee foarte neplăcută, dar n-o iau în seamă. N-am nevoie de porcăriile lui acum – am deja destule pe cap.

Ies din clădire şi mă duc la Starbucks, care se află în apropiere. Comand o cafea cu lapte şi mă aşez lângă vitrină. Scot ipod-ul din geantă şi îmi pun căştile în urechi. Aleg un cântec la întâmplare şi îl setez să se repete – ca să pot gândi în clipa asta, am nevoie de muzică.

Gândurile mi se învălmăşesc în minte. Christian sadicul. Christian supusul. Christian intangibilul. Impulsurile oedipiene ale lui Christian. Christian făcându-i baie Leilei. Gem şi închid ochii, bântuită de ultima imagine.

Oare chiar mă pot căsători cu acest bărbat? Înseamnă atâtea. E complex şi dificil,

dar, în adâncul meu, ştiu că nu vreau să-l părăsesc, în ciuda tuturor acestor probleme. N-aş putea să-l părăsesc niciodată. Îl iubesc. Ar fi ca şi când mi-aş tăia braţul drept.

Niciodată nu m-am simţit atât de plină de viaţă ca în perioada asta. De când l-am cunoscut, am trăit tot felul de sentimente profunde şi derutante, precum şi experienţe noi. Când sunt cu Cincizeci de Vicii, n-am parte niciodată de un moment plicticos.

Uitându-mă în urmă, la viaţa mea dinainte de Christian, am impresia că totul era în alb-negru, la fel ca fotografiile lui José. Acum, întreaga mea lume e în culori bogate, variate şi intense. Mă scald într-o lumină orbitoare, lumina orbitoare a lui Christian. Încă sunt Icar şi zbor prea aproape de soarele lui. Pufnesc în sinea mea. Să zbor cu Christian – cum să rezişti unui bărbat care poate zbura?

Oare pot renunţa la el? Vreau să renunţ la el? E ca şi când ar fi apăsat pe un buton şi m-ar fi aprins pe dinăuntru. Întâlnirea cu el a avut un efect atât de puternic asupra mea. În ultimele săptămâni, am descoperit mai multe despre mine decât în toată viaţa mea dinainte. Am învăţat lucruri despre trupul meu, despre limitele mele – fizice şi sufleteşti

–, despre toleranţa mea, răbdarea şi compasiunea mea, precum şi despre capacitatea mea de a iubi.

Şi, dintr-odată, îmi dau seama: de asta are nevoie de la mine, asta i se cuvine – iubire necondiţionată. N-a primit-o niciodată de la curva narcomană – de asta are nevoie. Oare îl pot iubi necondiţionat? îl pot accepta aşa cum este, trecând peste dezvăluirile de noaptea trecută?

Ştiu că e pervertit, dar nu cred că în mod iremediabil. Oftez, amintindu-mi vorbele lui Taylor: *E un om bun, domnişoară Steele.*

Am văzut numeroase dovezi ale bunătăţii lui – donaţiile caritabile, principiile etice pe care le respectă în afaceri, generozitatea lui –, şi totuşi, nu-şi dă seama de ea. Simte că nu merită niciun pic de iubire. Trecutul şi înclinaţiile lui mă ajută să-i intuiesc dispreţul de sine – tocmai de aceea nu lasă pe nimeni înăuntrul său. *Oare pot să trec peste asta?*

Odată mi-a spus că nici măcar nu pot bănui profunzimea depravării lui. Ei bine, acum mi-a mărturisit şi, la cum şi-a trăit primii ani din viaţă, nici nu mă surprinde. Deşi am fost şocată când am auzit totul cu urechile mele. Cel puţin mi-a povestit – iar

acum pare mai împăcat. Ştiu totul.

Oare asta face ca iubirea lui pentru mine să fie mai puţin preţioasă? Nu, nu cred. Christian n-a simţit niciodată aşa, şi nici eu. Adevărul este că amândoi am ajuns atât de departe.

Ochii mi se umplu de lacrimi, amintindu-mi de noaptea trecută, când m-a lăsat să-l ating – când au căzut şi ultimele lui bariere. Doamne, a fost nevoie de Leila şi de nebunia ei ca să ajungem aici.

Poate că ar trebui să fiu recunoscătoare. Acum, faptul că i-a făcut baie nu-mi mai lasă un gust atât de amar. Mă întreb ce haine i-o fi dat. Sper că nu rochia violet-închis – îmi plăcea.

Aşadar, pot să-l iubesc necondiţionat pe acest bărbat, cu toate problemele lui? Pentru că nu merită mai puţin de atât. Încă mai trebuie să înveţe să respecte limitele celorlalţi, precum şi alte lucruri mărunte, ca empatia, şi să-şi stăpânească impulsul de a controla. Spune că nu mai simte înclinaţia de a-mi face rău; poate că dr. Flynn va fi în stare să arunce lumină asupra acestui aspect.

În fond, asta e ceea ce mă îngrijorează cel mai mult – că are nevoie să pedepsească şi că

întotdeauna a găsit femei care să aibă nevoie de pedepse. Mă încrunt. Da, am nevoie să fiu sigură în privinţa asta. Vreau să fiu totul pentru acest bărbat – alfa şi omega –, deoarece asta este şi el pentru mine.

Sper că Flynn are răspunsurile pe care mi le doresc şi poate că apoi voi putea spune da. Christian şi cu mine ne putem găsi propria noastră bucată de cer aproape de soare.

Privesc pe geam la traficul de la prânz din Seattle. Domnul Christian Grey – cine ar fi crezut? Mă uit la ceas. *La dracu'!* Sar de pe scaun şi pornesc spre uşă. Am petrecut o oră pur şi simplu stând – când o fi zburat timpul? Jack o să fie foc şi pară!

Mă furişez în faţa computerului meu şi, din fericire, şeful nu e în biroul lui. Se pare că am scăpat. Mă uit ţină la monitor, fără să văd nimic, încercând să-mi limpezesc mintea şi să mă reapuc de lucru.

— Unde ai fost?

Tresar. Jack stă în spatele meu cu braţele încrucişate.

— Am fost la subsol să fac nişte fotocopii, mint eu.

Buzele lui Jack se strâng într-o linie

subţire şi aspră.

— Plec la aeroport la şase jumate. Am nevoie să stai până atunci.

— Bine, zâmbesc eu cât de amabil sunt în stare.

— Vreau să am itinerarul pentru New York scos la imprimantă în zece exemplare. Şi împachetează broşurile. Şi mai adu-mi o cafea! mormăie el, apoi se duce în biroul lui.

Oftez uşurată şi scot limba la el în timp ce închide uşa în urma lui. Nenorocitul!

La ora patru, Claire mă sună de la recepţie.

— Te caută Mia Grey.

Mia? Sper că nu mă sună să mergem la cumpărături.

— Bună, Mia!

— Ana! Bună, ce mai faci? mă întâmpină ea cu entuziasm.

— Bine. Am o zi încărcată. Tu?

— Sunt aşa de plictisită! Trebuie să găsesc ceva de făcut, aşa că organizez o petrecere pentru ziua lui Christian.

Ziua lui Christian? Doamne, habar n-aveam.

— Când e?

— Eram sigură! Eram sigură că n-o să-ţi spună. E sâmbătă. Mama şi tata vor să invite pe toată lumea la masă. Mie îmi revine rolul de a te invita în mod oficial.

— Oh, ce drăguţ. Mulţumesc, Mia.

— Deja l-am sunat pe Christian şi i-am spus. De la el am numărul tău.

— Am înţeles.

Mintea mi se învârte la turaţie maximă – ce cadou să-i iau? Ce-i poţi cumpăra unui bărbat care are totul?

— Şi poate săptămâna viitoare ieşim să luăm masa împreună.

— Sigur. Putem ieşi chiar mâine. Şeful meu pleacă la New York.

— Oh, ar fi mişto, Ana. La ce oră?

— La unu fără un sfert?

— În regulă. Pa, Ana.

— Pa.

Christian. Ziua lui de naştere. Oare ce să-i cumpăr?

---

**De la**: Anastasia Steele
**Subiect**: Antediluvian
**Data**: 15 iunie 2011, 16:11
**Către**: Christian Grey

Dragă domnule Grey,
Când aveai de gând să-mi spui?
Ce să-i iau bătrânelului meu de ziua lui?
Poate nişte baterii pentru proteza auditivă?
Ax

Anastasia Steele
Asistenta lui Jack Hyde, Consilier editorial, SIP

---

**De la**: Christian Grey
**Subiect**: Preistoric
**Data**: 15 iunie 2011, 16:20
**Către**: Anastasia Steele

Nu râde de bătrâni.
Mă bucur că eşti veselă şi vioaie.
Şi că Mia a luat legătura cu tine.
Bateriile sunt întotdeauna de folos.
Nu-mi place să-mi sărbătoresc ziua de naştere.
x

Christian Grey
CEO surd, Grey Enterprise Holdings Inc.

---

**De la**: Anastasia Steele
**Subiect**: Hmm
**Data**: 15 iunie 2011, 16:24
**Către**: Christian Grey

Dragă domnule Grey,
Îmi închipui că ţi-ai ţuguiat buzele în timp ce scriai ultima propoziţie.
Ştii ce efect are asupra mea.
A xox

Anastasia Steele
Asistenta lui Jack Hyde, Consilier editorial, SIP

---

**De la**: Christian Grey
**Subiect**: Ochi daţi peste cap
**Data**: 15 iunie 2011, 16:29
**Către**: Anastasia Steele

Domnişoară Steele,
FOLOSEŞTE-ŢI BLACKBERRY-UL!!!
x

Christian Grey

CEO cu mâncărimi în palmă, Grey Enterprise Holdings Inc.

Îmi dau ochii peste cap. De ce e atât de precaut cu e-mailurile?

---

**De la**: Anastasia Steele
**Subiect**: Inspiraţia
**Data**: 15 iunie 2011, 16:33
**Către**: Christian Grey

Dragă domnule Grey,

Nu trece mult timp fără să simţi mâncărimi în palme, nu-i aşa?

Mă întreb ce-ar spune dr. Flynn despre asta.

Dar acum ştiu ce cadou să-ţi fac de ziua ta – şi sper să mă doară…:)

A x

---

**De la**: Christian Grey
**Subiect**: Anghină pectorală
**Data**: 15 iunie 2011, 16:38
**Către**: Anastasia Steele

Domnişoară Steele,

Nu cred că inima mea ar putea suporta şocul unui nou mesaj de genul ăsta – şi nici pantalonii mei.

Fii cuminte.

x

Christian Grey
CEO, Grey Enterprise Holdings Inc.

---

**De la**: Anastasia Steele
**Subiect**: Încerc
**Data**: 15 iunie 2011, 16:42
**Către**: Christian Grey

Christian,

Încerc să lucrez pentru şeful meu foarte enervant.

Te rog să nu mă mai deranjezi şi să încerci şi tu să fii cuminte.

x

P.S.: Poţi să vii să mă iei la 6:30?

---

**De la**: Christian Grey,
**Subiect**: Sigur că da
**Data**: 15 iunie 2011, 18:38
**Către**: Anastasia Steele

Nimic nu mi-ar face o mai mare plăcere.

De fapt, mă pot gândi la mai multe lucruri care mi-ar face o mai mare plăcere, şi toate te implică pe tine.

x

Christian Grey
CEO, Grey Enterprise Holdings Inc.

Citindu-i mesajul, mă înroşesc şi clatin din cap. Tachinările pe e-mail sunt foarte plăcute, dar chiar trebuie să stăm de vorbă. Poate că după ce ne vedem cu Flynn. Pun Blackberry-ul jos, încheind şirul e-mailurilor reconciliatoare.

La şase şi jumătate, biroul e pustiu. Am pregătit totul pentru Jack. Deja i-am chemat un taxi pentru aeroport şi mai trebuie doar să-i înmânez documentele. Mă uit cu nerăbdare prin peretele de sticlă, dar Jack încă e adâncit într-o convorbire telefonică şi nu vreau să-l întrerup – nu în starea în care e astăzi.

Aşteptând să termine, îmi dau seama că n-am mâncat nimic pe ziua de azi. Mă duc

repede la bucătărie să văd dacă mai sunt biscuiţi.

Când deschid cutia în care ţinem biscuiţii la comun, Jack apare pe neaşteptate în uşa de la bucătărie, făcându-mă să tresar.

*Oh, ce caută aici?*

Se uită ţintă la mine.

— Ei bine, Ana, cred că ar putea fi momentul potrivit să discutăm despre neregulile pe care le-ai făcut.

Face un pas în faţă, închizând uşa în urma lui – gura mi se usucă brusc, iar în cap îmi răsună strident sirene de alarmă.

*La dracu'!*

Buzele i se răsucesc într-un zâmbet grotesc, iar ochii lui ca de cobalt au o strălucire sumbră.

— În sfârşit, te am singură, spune el, lingându-şi uşor buza de jos.

*Ce?*

— Ei bine… ai de gând să fii fată cuminte şi să asculţi foarte atent ce am să-ţi spun?

# Capitolul 16

Cu ochii de un albastru întunecat, Jack rânjeşte şi mă măsoară din cap până în picioare. Are o privire jinduitoare.

Simt că mă sufoc de frică. Ce-i asta? Ce vrea de la mine? De undeva, din adâncul meu, şi în ciuda gurii uscate, găsesc puterea şi curajul să scot câteva vorbe, având în minte mantra de la cursul de autoapărare, potrivit căreia trebuie să ţii agresorul de vorbă.

— Jack, poate că nu e cel mai potrivit moment. Taxiul o să vină în zece minute şi trebuie să-ţi dau toate documentele.

Vocea mi-e calmă, dar un pic răguşită, dându-mă de gol.

Buzele i se răsucesc într-un rânjet despotic şi batjocoritor, modificându-i în cele din urmă şi expresia ochilor, care îi strălucesc în lumina fluorescentă şi rece a neonului din bucătăria sumbră, fără ferestre. Face un pas către mine, privindu-mă ţintă în ochi. Pupilele i se dilată din ce în ce mai mult,

negrul eclipsând albastrul. Oh, nu! Frica mi se înteţeşte.

— Ştii că a trebuit să mă lupt cu Elizabeth ca să-ţi dau slujba asta…

Vocea i se întrerupe şi face încă un pas spre mine, iar eu mă dau în spate, sprijinindu-mă de bufetul ponosit. *Ţine-l de vorbă, ţine-l de vorbă, ţine-l de vorbă.*

— Jack, care e problema ta, mai exact? Dacă vrei să-ţi exprimi nemulţumirile, poate că ar fi mai bine să o invităm şi pe şefa de la resurse umane. Am putea avea o discuţie cu Elizabeth într-un cadru mai formal.

Unde sunt gardienii? Oare or mai fi în clădire?

— N-avem nevoie de ea ca să rezolvam situaţia asta, Ana, rânjeşte el. Când te-am angajat, m-am gândit că ai să fii o angajată harnică. Mi-am zis că ai potenţial. Dar acum nu mai cred asta. Mi se pare că eşti neatentă şi neglijentă. Şi m-am întrebat… oare iubitul tău e cel care îţi distrage atenţia?

Pronunţă cuvântul „iubit” cu un dispreţ înfiorător.

— Aşa că am hotărât să mă uit pe e-mailurile tale, să văd dacă nu cumva găsesc vreun indiciu. Şi ştii ce am descoperit, Ana?

Ce era în neregulă? Singurele e-mailuri personale din contul tău erau expediate către iubitul tău cel plin de bani, spune el, apoi face o pauză, atent la reacţia mea. Şi atunci m-am întrebat… unde sunt e-mailurile de la el? Dar n-am găsit niciunul. Nada. Nimic. Deci, ce se întâmplă, Ana? Cum se face că e-mailurile lui către tine nu figurează în sistemul nostru? Eşti un fel de spion corporatist, plantat aici de compania lui Grey? Despre asta e vorba?

La dracu'! E-mailurile… Oh, nu! Oare la care dintre ele se referă?

— Jack, despre ce vorbeşti? Încerc eu să par uimită şi sunt destul de convingătoare.

Conversaţia noastră nu se desfăşoară aşa cum mă aşteptam, dar n-am deloc încredere în el. Feromonii subliminali pe care îi degajă Jack m-au pus în alertă. E un om furios, schimbător şi complet imprevizibil. Încerc să-i dau un argument rezonabil.

— Tocmai mi-ai zis că a trebuit s-o convingi pe Elizabeth să mă angajeze. Deci cum aş putea fi un spion? Hotărăşte-te, Jack.

— Dar Grey e cel care a anulat călătoria la New York, nu?

*La naiba!*

— Cum a reuşit să facă asta, Ana? Ce-a făcut iubitul tău bogat, şcolit în Ivy League?

Sângele care mi-a mai rămas în obraji se scurge şi el, şi simt că mai am un pic şi leşin.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti, Jack, şoptesc eu. Taxiul o să sosească din clipă în clipă. Să-ţi aduc lucrurile?

Oh, te rog, încetează, lasă-mă să plec.

Dar Jack continuă, savurându-mi disconfortul.

— Şi crede că am să mă dau la tine? rânjeşte el cu ochi scânteietori. Ei bine, aş vrea să te gândeşti la ceva cât o să fiu plecat la New York. Ţi-am dat slujba asta şi mă aştept la un pic de recunoştinţă din partea ta. De fapt, chiar sunt îndreptăţit să-ţi cer asta. A trebuit să lupt să te aduc în firmă. Elizabeth voia pe cineva cu mai multă experienţă – dar eu am văzut ceva la tine. Aşa că trebuie să facem o înţelegere. O înţelegere care să mă mulţumească. Înţelegi ce spun, Ana?

*La dracu'!*

— Poţi s-o iei ca pe o ameliorare a fişei postului, dacă vrei. Şi, dacă mă mulţumeşti, n-am să fac cercetări suplimentare ca să aflu cum trage sforile iubitul tău, cum îşi trage de

limbă persoanele de contact sau cum cere favoruri pe bani de la tovarăşii lui din Ivy League.

Rămân cu gura căscată. Mă şantajează. Pentru sex! Şi ce pot să spun? Vestea despre preluarea editurii de către Christian e confidenţială pentru încă trei săptămâni. Nu-mi vine să cred. Sex – cu mine!

Jack mai face un pas, ajungând foarte aproape de mine şi uitându-se în ochii mei. Mirosul dulce şi greţos al aftershave-ului său îmi invadează nările şi, dacă nu mă înşel, în respiraţia lui se simte duhoarea amăruie a alcoolului. *La dracu'! A băut? Dar când?*

— Ştii Ana, curu' tău strâmt mă scoate din minţi… Îţi place să mă momeşti…

*Cum? Îl momesc… Eu?*

— Jack, habar n-am despre ce vorbeşti, şoptesc eu, simţind un val de adrenalină.

S-a apropiat şi mai mult. Aştept să trec la acţiune. Ray ar fi mândru de mine. El e cel care m-a învăţat ce să fac. Ray ştie ce înseamnă autoapărare. Dacă Jack mă atinge – fie şi cu respiraţia –, am să-l pun la pământ. Respir precipitat. Să nu leşin. Să nu leşin.

— Uită-te la tine, îmi aruncă el o privire

libidinoasă. Se vede cât de excitată eşti. Chiar mă momeşti. În adâncul tău, mă vrei. Îmi dau seama.

*Dumnezeule mare!* Tipul ăsta e complet paranoic. Frica mea atinge cote alarmante, ameninţând să mă copleşească.

— Nu, Jack. Nu te-am momit niciodată.

— Ba da, cocotă seducătoare ce eşti. Mă pricep să citesc semnele.

Întinde mâna şi mă mângâie pe obraz cu dosul palmei, mergând în jos până la bărbie. Arătătorul lui îmi coboară pe gât, şi simt că mi se pune un nod în gât, stăpânindu-mi impulsul de a regurgita. În cele din urmă, ajunge la adâncitura de la baza gâtului, la nasturele descheiat al cămăşii mele, şi îşi lipeşte palma de pieptul meu.

— Mă doreşti. Recunoaşte, Ana.

Cu ochii aţintiţi în ai lui, concentrându-mă asupra a ce urmează să fac – nu asupra scârbei şi spaimei care sporesc în mine – îmi aşez mâna pe a lui, mângâind-o uşor. Jack zâmbeşte triumfător. Îl apuc de degetul mic şi îl răsucesc în jos, spre şold.

— Aaau! ţipă el de durere şi de uimire, iar în timp ce se apleacă, îmi ridic genunchiul, repede şi cu putere, lovindu-l între picioare,

exact în punctul pe care îl vizam.

Mă dau repede în stânga, iar genunchii lui Jack se înmoaie şi se prăbuşeşte cu un geamăt pe podeaua bucătăriei, ducându-şi mâinile între picioare.

— Să nu mă mai atingi niciodată, îi spun eu printre dinţi. Itinerarul şi broşurile sunt împachetate pe biroul meu. Acum mă duc acasă. Călătorie plăcută. Iar pe viitor să-ţi faci singur cafea.

— Nenorocita dracului!

Vocea lui e pe jumătate ţipăt, pe jumătate geamăt, dar eu deja am ieşit pe uşă.

Dau fuga la biroul meu, îmi înhaţ haina şi poşeta, apoi trec pe lângă biroul de recepţie, fără să iau în seamă gemetele şi înjurăturile împrăştiate de dobitocul care încă e întins pe podeaua din bucătărie. Ies în grabă din clădire şi mă opresc o clipă, simţind aerul rece în faţă, apoi inspir adânc şi încerc să-mi revin. Dar n-am mâncat nimic toată ziua şi, odată cu retragerea valului de adrenalină, picioarele mi se înmoaie şi mă prăbuşesc.

Mă uit cu detaşare la filmul care se desfăşoară în ralanti în faţa ochilor mei: Christian şi Taylor în costume negre şi cămăşi albe sar din maşina care aşteaptă în

faţa clădirii şi aleargă spre mine. Christian cade în genunchi lângă mine şi, la un nivel subconştient, tot ce-mi pot spune este: *A venit. Dragostea mea e aici.*

— Ana! Ana! Ce s-a întâmplat?

Mă ia în braţe, mângâindu-mi braţele şi uitându-se să vadă dacă am vreo rană. Luându-mi capul în mâini, se uită la mine cu ochi mari şi înspăimântaţi. Mă cuibăresc la pieptul lui, copleşită brusc de oboseală şi de un sentiment de uşurare. Oh, braţele lui Christian! Nu mi-aş dori să fiu în altă parte.

— Ana, mă scutură el uşor. Ce s-a întâmplat. Ţi-e rău?

Clatin din cap, dându-mi seama că trebuie să încep să comunic.

— Jack, şoptesc eu.

Şi simt – mai degrabă decât văd – că îi aruncă o privire lui Taylor, care dispare brusc în clădire.

— La dracu'! mă strânge el în braţe. Ce ţi-a făcut bădăranul ăla?

Şi, de undeva din adâncul meu, mi se ridică în gâtlej un râs aproape nebunesc. Îmi aduc aminte de şocul enorm pe care i l-am pricinuit lui Jack când l-am înhăţat de deget.

— Întrebarea e ce i-am făcut eu lui, încep

eu să chicotesc, fără să mă pot stăpâni.

— Ana! mă scutură iarăşi Christian, iar accesul de râs încetează. Te-a atins?

— Doar o dată.

Pe Christian îl copleşeşte un val de mânie şi îi simt muşchii încordându-i-se. Fără să se clatine – solid ca o stâncă –, se ridică repede în picioare, cu mine în braţe. E furios. Nu!

— Unde e nenorocitu'?

Din interiorul clădirii se aud strigăte înăbuşite. Christian mă lasă jos.

— Poţi să stai în picioare?

Încuviinţez din cap.

— Nu te duce înăuntru, Christian.

Dintr-odată, mi-e iarăşi frică – frică de ce i-ar putea face lui Jack.

— Urcă în maşină, îmi porunceşte el.

— Christian, nu! îl apuc eu de braţ.

— Urcă în maşină, Ana! strigă el, dându-mi mâna la o parte.

— Nu! Te rog! Stai cu mine. Nu mă lăsa singură! mă folosesc eu de ultima mea armă.

Clocotind de furie, Christian îşi trece mâna prin păr şi se încruntă la mine, stând în cumpănă. Strigătele din clădire se înteţesc, apoi se opresc brusc.

*Oh, nu! Ce-a făcut Taylor?*

Christian îşi scoate Blackberry-ul.

— Christian, are e-mailurile mele.

— Ce?

— E-mailurile mele către tine. A vrut să afle unde sunt e-mailurile tale către mine. A încercat să mă şantajeze.

Christian are o privire ucigătoare.

— La dracu'! pufneşte el, uitându-se la mine cu ochi mijiţi, apoi formează un număr pe Blackberry.

Oh, nu! Am dat de necaz. Pe cine sună?

— Barney, sunt eu, Grey. Vreau să intri pe serverul principal de la SIP şi să ştergi toate e-mailurile Anastasiei Steele către mine. Apoi intră în datele personale ale lui Jack Hyde şi verifică dacă nu sunt stocate acolo. Dacă dai de ele, şterge-le… Da, pe toate. Acum. Dă un semn după ce termini.

Încheie conversaţia, apoi formează un alt număr.

— Roach, Grey la telefon. Vreau ca Hyde să zboare din firmă. Acum. În clipa asta. Sună-i pe cei de la pază. Pune-l să-şi strângă lucrurile imediat, altminteri lichidez compania mâine, la prima oră. Deja ai motive să-l concediezi. Ai înţeles?

Ascultă câteva clipe, apoi închide, părând

mulţumit.

— Blackberry, şuieră el printre dinţi.

— Te rog să nu fii supărat pe mine.

Mă uit la el, implorându-l din priviri.

— Sunt atât de furios pe tine în clipa asta, pufneşte el, trecându-şi încă o dată mâna prin păr. Urcă în maşină.

— Christian, te rog.

— Urcă naibii în maşină, Anastasia, altminteri jur că te urc în ea cu forţa, mă ameninţă el, cu ochii scânteind de furie.

*La dracu'!*

— Să nu faci vreo prostie, te rog, îl implor eu.

— PROSTIE? strigă el. Ţi-am spus să foloseşti Blackberry-ul ăla nenorocit. Aşa că nu-mi vorbi de prostii. Urcă dracului în maşină, Anastasia! ACUM! pufneşte el, şi mă trece un fior de spaimă.

Acesta este Christian cel Foarte Furios. Nu l-am văzut niciodată atât de furios. Abia se mai poate controla.

— Bine, spun eu, încercând să-l liniştesc. Dar te rog să ai grijă. Strângând buzele într-o linie aspră, îmi face semn cu mâna spre maşină, încruntându-se la mine.

*Doamne, gata, am înţeles mesajul.*

— Te rog să ai grijă. Nu vreau să ţi se întâmple ceva. Aş muri de supărare, murmur eu.

Clipeşte rapid şi se linişteşte, coborând mâna şi inspirând adânc.

— O să am grijă, spune el, iar expresia ochilor i se domoleşte. Oh, slavă Domnului! Urmărită de privirea lui sfredelitoare, mă apropii de maşină, deschid portiera şi urc în Audi. După ce mă vede la adăpost, dispare în clădire, şi iarăşi mi se pune un nod în gât. Ce are de gând să facă?

Stau şi aştept. Şi aştept. Şi aştept. Cinci minute par cât o veşnicie. Taxiul lui Jack parchează în faţa Audi-ului. Zece minute. Un sfert de oră. Doamne, ce fac înăuntru, şi oare cum se simte Taylor? Aşteptarea e chinuitoare.

Douăzeci şi cinci de minute mai târziu, Jack iese din clădire cu o cutie de carton în mâini. În spatele lui, se află gardianul – unde o fi fost mai devreme? Iar în urma lor, Christian şi Taylor. Jack are un aer suferind. Se duce direct la taxi, şi sunt recunoscătoare că Audi-ul are geamuri fumurii, pentru că nu mă poate vedea. Taxiul porneşte – cred că nu spre aeroport –, iar Christian şi Taylor se

apropie de maşină.

Deschizând portiera şoferului, Christian urcă la volan, probabil pentru că m-am aşezat în faţă, iar Taylor urcă în spatele meu. Christian porneşte motorul şi intră în trafic, fără ca niciunul dintre ei să spună ceva. Îndrăznesc să-i arunc o privire rapidă lui Cincizeci de Vicii. Gura lui e strânsă într-o linie fermă şi pare dus pe gânduri. După o vreme, sună telefonul din maşină.

— Grey, răspunde Christian.

— Domnule Grey, Barney la telefon.

— Barney, te auzi în difuzor, şi mai sunt nişte persoane în maşină, îl previne el.

— Domnule Grey, totul s-a rezolvat. Dar trebuie să discut cu dumneavoastră despre ce am mai găsit pe computerul lui Hyde.

— Te sun când ajung la destinaţie. Şi mersi, Barney.

— Nicio problemă, domnule Grey.

Barney închide. Pare mult mai tânăr decât mă aşteptam.

Oare ce a mai găsit pe computerul lui Jack?

— Vorbeşti cu mine? întreb eu calm.

Christian se uită la mine, apoi se uită iarăşi la drum, şi îmi dau seama că încă e

furios.

— Nu, mormăie el bosumflat.

Ah, vasăzică aşa… Cât de copilăros poate să fie. Îmi strâng braţele pe lângă corp şi mă uit în gol prin parbriz. Poate că ar fi bine să-i cer să mă lase la apartamentul meu, şi după aceea n-are decât să „nu vorbească" cu mine din siguranţa reşedinţei lui de la Escala şi să ne scutească pe amândoi de inevitabila ceartă. Dar, chiar în clipa când mă gândesc la asta, ştiu că nu vreau să-l las singur – nu după ce s-a întâmplat ieri.

În cele din urmă, oprim în faţa clădirii unde locuieşte, iar Christian coboară din maşină şi, cu mişcări elegante, vine să-mi deschidă portiera.

— Haide, îmi porunceşte el, în timp ce Taylor urcă la volan.

Îi iau mâna întinsă şi îl urmez prin holul spaţios de la intrare. Nu-mi dă drumul nici când ajungem în faţa liftului.

— Christian, de ce eşti atât de furios pe mine? şoptesc eu, în timp ce aşteptăm.

— Ştii de ce, mormăie el, apoi urcăm în cabină şi formează codul pentru etajul lui. Doamne, dacă ţi s-ar fi întâmplat ceva, ar fi fost mort în clipa asta.

Tonul lui Christian îmi îngheaţă sângele în vine. Uşile se închid.

— Dar aşa, continuă el, am să-i distrug cariera acestui jeg, să nu mai poată profita de tinere.

Clatină din cap.

— Doamne, Ana!

Mă ia brusc în braţe, înghesuindu-mă în colţul liftului. Mâinile lui mi se înfig în păr, trăgându-mi capul pe spate, iar gura îi coboară pe a mea, sărutându-mă cu o disperare plină de pasiune. Nu ştiu de ce am senzaţia că sunt luată prin surprindere, dar aşa stau lucrurile. Îi simt uşurarea, dorul şi furia, atâta cât a mai rămas, în timp ce limba lui îmi ia gura în stăpânire. Se opreşte, uitându-se la mine şi imobilizându-mă cu greutatea lui. Am respiraţia întretăiată şi mă sprijin de el, uitându-mă la chipul lui frumos pe care se citesc hotărârea şi nicio urmă de umor.

— Dacă ţi s-ar fi întâmplat ceva… Dacă ţi-ar fi făcut vreun rău…

Simt că se înfioară.

— De acum înainte, Blackberry, îmi porunceşte el calm. Ai înţeles?

Încuviinţez din cap, înghiţind în sec,

incapabilă să-mi iau privirea de la ochii lui neîndurători şi fascinanţi.

Se îndreaptă de spate şi îmi dă drumul în clipa când liftul se opreşte.

— Mi-a zis că l-ai lovit peste testicule, spune el.

Are un ton mai blând, în care se amestecă o undă de admiraţie, şi cred că sunt iertată.

— Da, şoptesc eu, încă ameţită de intensitatea sărutului său şi de porunca lui vehementă.

— Bine.

— Ray a lucrat în armată. Mi-a fost un bun profesor.

— Mă bucur s-aud asta, şopteşte el, apoi, ridicând o sprânceană, adaugă: va trebui să ţin minte asta.

Luându-mă de mână, mă conduce afară din lift, iar eu îl urmez cu un aer uşurat. Cred că n-o să se înfurie mai tare de atât.

— Trebuie să-l sun pe Barney. N-o să dureze mult.

Se duce în biroul lui, lăsându-mă în livingul spaţios. Doamna Jones tocmai face ultimele pregătiri pentru cină. Îmi dau seama că sunt hămesită.

— Pot să te ajut? întreb eu, simţind nevoia

să fac ceva.

Izbucneşte în râs.

— Nu, Ana. Poţi să-ţi pregătesc ceva de băut. Pari frântă de oboseală.

— Mi-ar plăcea un pahar de vin.

— Alb?

— Da, te rog.

Mă aşez pe unul dintre taburetele de la bar, iar ea îmi întinde un pahar de vin rece. Nu ştiu ce este, dar are un gust delicios şi îmi alunecă uşor pe gâtlej, liniştindu-mi nervii zdruncinaţi. La ce mă gândeam mai devreme? La cât de vie mă simt de când l-am cunoscut pe Christian. La cât de palpitantă a devenit viaţa mea? Doamne, oare n-aş putea avea parte de câteva zile plicticoase?

Dar dacă nu l-aş fi întâlnit pe Christian? M-aş fi refugiat în apartamentul meu şi aş fi stat de vorbă cu Ethan, speriată la culme de păţania cu Jack, ştiind că vineri va trebui să dau iarăşi ochi cu bădăranul. Acum e foarte probabil că n-am să-l mai văd niciodată în viaţa mea. Dar oare pentru cine o să lucrez acum? Mă încrunt. La asta nu m-am gândit. La dracu, oare mai am o slujbă?

— Bună, Gail, spune Christian când revine în living, smulgându-mă din gândurile mele.

Ducându-se direct la frigider, îşi toarnă un pahar de vin.

— Bună seara, domnule Grey. Cina e gata în zece minute.

— Excelent.

Christian ridică paharul.

— Pentru foştii militari care îşi antrenează bine fetele, spune el, iar privirea i se îmblânzeşte.

— Noroc! mormăi eu, ridicând paharul.

— Ce s-a întâmplat? întreabă Christian.

— Nu ştiu dacă mai am o slujbă.

Îşi înclină capul într-o parte.

— Mai vrei să ai o slujbă?

— Bineînţeles.

— Atunci mai ai.

Simplu. Vezi? El e stăpânul universului meu. Îmi dau ochii peste cap, iar el zâmbeşte.

Doamna Jones face o plăcintă cu pui delicioasă. Ne-a lăsat să savurăm roadele muncii ei, iar acum, că am mâncat ceva, mă simt mult mai bine. Stăm la bar şi, în ciuda rugăminţilor mele mieroase, Christian nu vrea să-mi spună ce a găsit Barney în computerul lui Jack. În cele din urmă, renunţ la subiect şi hotărăsc să abordez

chestiunea spinoasă a vizitei iminente pe care urmează să ne-o facă José.

— M-a sunat José, spun eu cu un aer degajat.

— Aha, răspunde Christian, întorcându-se spre mine.

— Vrea să-ţi livreze fotografiile vineri.

— O livrare personală. Ce frumos din partea lui, mormăie Christian.

— Vrea să iasă cu mine. Să bem ceva.

— Înţeleg.

— Iar Kate şi Elliot ar trebui să se întoarcă şi ei, adaug eu repede.

Christian pune furculiţa jos, încruntându-se la mine.

— Ce-mi ceri, mai exact?

— Nu-ţi cer nimic, răspund eu, zbârlindumă. Te informez cu privire la planurile mele pentru vineri. Uite cum stau lucrurile: vreau să mă văd cu José, iar el are nevoie de un loc în care să înnopteze. Fie rămâne aici, fie rămâne la mine, dar, dacă rămâne la mine, ar trebui să stau şi eu cu el.

Face ochii mari, cu un aer contrariat.

— S-a dat la tine.

— Christian, asta s-a întâmplat acum câteva săptămâni. El era beat, eu eram

beată, iar tu ai salvat situaţia – nu se va mai întâmpla. José nu e Jack, pentru numele lui Dumnezeu.

— Ethan o să fie acolo. Poate să-i ţină el companie.

— Vrea să mă vadă pe mine, nu pe Ethan.

Christian se încruntă.

— E doar un prieten, spun eu pe un ton împăciuitor.

— Nu-mi place chestia asta.

*Şi ce dacă?* Doamne, e enervant uneori. Inspir adânc.

— E prietenul meu, Christian. Nu l-am mai văzut de la expoziţie. Iar atunci am stat prea puţin cu el. Ştiu că tu n-ai prieteni, în afară de femeia aia îngrozitoare, dar nu fac nazuri că te vezi cu ea, pufnesc eu, iar Christian clipeşte cu un aer şocat. Vreau să-l văd. Nu i-am arătat atenţia cuvenită unui prieten.

Vocea mea interioară se alarmează. *Baţi din picioruş? Stai calm.*

Grey îmi aruncă o privire tăioasă.

— Asta crezi? şopteşte el.

— Despre ce?

— Despre Elena. Ai vrea să nu mă mai întâlnesc cu ea?

*Dumnezeule mare!*

— Exact. Aş vrea să nu te mai întâlneşti cu ea.

— De ce nu mi-ai spus?

— Pentru că nu e treaba mea. Tu consideri că ţi-e prietenă, ridic eu din umeri cu exasperare.

Christian chiar nu înţelege. Dar oare cum a ajuns discuţia noastră la Elena? Nici măcar nu vreau să mă gândesc la ea. Încerc să revin la José.

— La fel cum nu e treaba ta să-mi spui dacă pot să mă văd sau nu cu José. Nu înţelegi?

Christian se uită la mine cu un aer perplex, din câte îmi pot da seama. *Of, oare la ce se gândeşte?*

— Ar putea sta aici, cred, mormăie. Aş putea să fiu cu ochii pe el, adaugă el bosumflat.

*Aleluia!*

— Mersi! Ştii, dacă o să locuiesc şi eu aici…

Dar mă opresc. Christian încuviinţează din cap. Ştie ce am de gând să spun.

— Nu-i ca şi când n-ai avea suficient spaţiu, zâmbesc eu ironic.

Colţurile buzelor i se ridică uşor.

— Îmi zâmbeşti ironic, domnişoară Steele?

— Categoric, domnule Grey.

Mă ridic în picioare, în caz că palmele încep să-l mănânce, răstorn resturile la gunoi, apoi pun farfuriile în chiuvetă.

— O să facă Gail asta, spune el.

— Am făcut-o eu.

Rămân în picioare, uitându-mă în ochii lui, iar el îmi susţine privirea.

— Va trebui să mai muncesc o vreme, spune el în chip de scuză.

— În regulă, o să-mi găsesc ceva de făcut.

— Vino încoace, îmi porunceşte el.

Dar vocea lui e caldă şi seducătoare, iar ochii, scăpărători. Nu ezit să mă apropii de braţele lui desfăcute, luându-l pe după gât. Mă îmbrăţişează, mă lipeşte de el şi doar mă ţine aşa.

— Te simţi bine? îmi şopteşte el în păr.

— În ce sens?

— După ceea ce s-a întâmplat cu nenorocitul ăla. După tot ce s-a întâmplat ieri, adaugă el calm şi sincer.

Mă uit în ochii lui cenuşii, întunecaţi şi serioşi. *Mă simt bine?*

— Da, şoptesc.

Mă strânge mai tare, şi mă simt în

siguranţă, preţuită şi iubită – în acelaşi timp. E minunat. Închizând ochii, savurez senzaţia de a fi în braţele lui. Îl iubesc pe acest bărbat. Îi iubesc mirosul ameţitor, forţa şi caracterul schimbător – Domnul meu Învechit în Rele.

— Să nu ne certăm, murmură el, apoi mă sărută pe păr şi inspiră adânc. Miroşi divin, ca de obicei, Ana.

— Şi tu, şoptesc eu, sărutându-l pe gât.

Apoi îmi dă drumul, deşi aş fi vrut să mă mai ţină în braţe.

— N-o să dureze mai mult de două ore.

Umblu fără rost prin apartament. Christian încă lucrează. Am făcut duş şi mi-am luat pe mine nişte pantaloni şi un tricou. Sunt plictisită. Nu vreau să citesc. Dacă aş sta nemişcată, mi-aş aminti de degetele lui Jack pe mine.

Mă duc în vechiul meu dormitor, camera supuselor. José ar putea dormi aici – o să-i placă priveliştea. E opt şi un sfert. Soarele începe să coboare sub linia orizontului, iar luminile oraşului pâlpâie sub mine. E minunat. Da, lui José o să-i placă aici. Mă întreb într-o doară unde o să pună Christian

fotografiile cu mine. Aş prefera să nu le atârne nicăieri. Nu-s dornică să mă uit la mine însămi.

Mă întorc pe hol şi trec pe lângă camera de joacă. Fără să stau pe gânduri, încerc clanţa. De obicei, Christian o ţine încuiată, dar, spre surprinderea mea, uşa se deschide. Ce ciudat. Simţindu-mă ca un copil care chiuleşte de la şcoală şi se rătăceşte în pădurea interzisă, mă hotărăsc să intru. E întuneric. Apăs pe întrerupător şi luminile se aprind, strălucind difuz. E aşa cum mi-o aminteam. O încăpere ca un uter.

Îmi trec prin minte imagini de la ultima mea vizită aici. Cureaua… mă crispez când îmi amintesc. Acum atârnă nevinovat, alături de altele, pe cuierul de lângă uşă. Şovăielnic, îmi petrec degetele peste colecţia de curele, bice şi palete. Sfinte Sisoe! Despre asta vreau să vorbesc cu dr. Flynn. E posibil pentru cineva care a avut acest stil de viaţă, pur şi simplu, să se oprească? Pare foarte improbabil. Apropiindu-mă de pat, mă aşez pe cearşaful de satin roşu, uitându-mă la toate instrumentele din jur.

Lângă mine se află banca, iar deasupra ei, colecţia de nuiele. *Cât de multe! Una nu*

*ajunge?* În fine, cu cât mă gândesc mai puţin la asta, cu atât mai bine. Şi masa aceea mare. N-am încercat-o niciodată şi nici măcar nu ştiu la ce foloseşte. Privirea îmi cade pe canapea şi mă duc să mă aşez pe ea. E o simplă canapea, n-are nimic extraordinar; n-are niciun dispozitiv de care să legi ceva – cel puţin eu nu văd niciunul. Uitându-mă în spate, văd scrinul de muzeu şi devin curioasă. Ce-o fi ţinând în el?

Trag sertarul de sus şi îmi dau seama că sângele îmi duduie în vene. De ce sunt atât de agitată? E ca şi când aş încălca proprietatea cuiva, ceea ce şi fac de altfel. Dar, dacă vrea să se însoare cu mine, ei bine…

Dumnezeule mare, ce sunt toate astea? În sertar e aranjată o colecţie de instrumente şi dispozitive ciudate – habar n-am ce sunt şi nici la ce folosesc. Iau unul în mână. Are forma unui glonţ şi e prevăzut cu un fel de mâner. *Hm… pentru ce naiba o fi chestia asta? Min*tea mea şovăie, deşi cred că am o idee. Doamne, sunt patru mărimi diferite! Simt mâncărimi pe pielea capului şi ridic privirea.

Christian stă în prag, uitându-se la mine

cu o expresie indescifrabilă. De câtă vreme o fi stând acolo? Mă simt ca şi când aş fi fost prinsă cu mâna în farfuria de prăjituri.

— Bună, îi zâmbesc eu temător.

Şi ştiu că ochii îmi sunt larg deschişi, iar chipul meu are o paloare cadaverică.

— Ce faci aici? spune el blând, dar în vocea lui se ghiceşte o insinuare ascunsă.

Mama mă-sii! O fi supărat? Mă înroşesc.

— Ăă… Eram plictisită şi curioasă… bâigui eu, ruşinată că am fost descoperită – mi-a zis că o să lucreze vreo două ore.

— E o combinaţie foarte periculoasă.

Îşi plimbă arătătorul lung pe buza de jos, uitându-se ţintă la mine în linişte. Înghit în sec şi simt că mi se usucă gura.

Cu mişcări lente şi ochi scăpărători, intră în cameră şi închide uşa cu grijă. *Vai de mine!* Se apleacă deasupra scrinului, dar privirea lui e înşelătoare. Zeiţa mea intimă nu ştie dacă să lupte sau să o ia la fugă.

— Şi ce anume îţi stârneşte curiozitatea, domnişoară Steele? Aş putea să te luminez.

— Uşa era deschisă… şi…

Mă uit la Christian, clipind şi ţinându-mi respiraţia, fără să-mi dau seama care va fi reacţia lui şi nici ce ar trebui să spun. Are

ochii întunecaţi, şi cred că e amuzat, dar nu sunt sigură. Îşi sprijină coatele de scrin şi îşi aşează bărbia pe mâinile împreunate.

— Am fost aici mai devreme şi m-am întrebat ce să fac cu toate astea, spune el. Probabil că am uitat să încui.

Se încruntă preţ de o clipă, ca şi când faptul că a lăsat uşa descuiată ar fi o mare eroare din partea lui. Mă încrunt şi eu – de obicei, nu e neglijent.

— Ah, spun în cele din urmă.

— Dar iată-te aici, curioasă ca întotdeauna, continuă el pe un ton blând şi uimit.

— Nu eşti supărat? şoptesc eu cu respiraţia întretăiată.

Înclină capul într-o parte, iar pe buze i se aşterne un zâmbet.

— De ce aş fi supărat?

— Simt că ţi-am încălcat intimitatea… iar tu te superi tot timpul pe mine.

Vocea mi-e calmă şi mă simt uşurată. Fruntea lui Christian se încruntă încă o dată.

— Aşa e, mi-ai încălcat intimitatea, dar nu sunt supărat. Sper că, într-o bună zi, vei locui cu mine şi tot ce vezi – face un gest vag cu o mână spre obiectele din jur – va fi şi al

tău.

Camera mea de joacă, zici? Rămân cu gura căscată – mi-ar fi destul de greu să accept toate astea.

— De aceea am intrat azi aici. Să încerc să mă hotărăsc ce să fac, îmi explică el, lovindu-şi uşor buzele cu arătătorul. Şi chiar mă supăr tot timpul pe tine? Azi-dimineaţă nu m-am supărat.

Oh, e adevărat. Îmi aduc aminte cum s-a purtat cu mine şi zâmbesc, iar gândul la viitorul camerei de joacă îmi fuge din minte. Azi-dimineaţă, Cincizeci de Vicii a fost aşa de amuzant.

— Ai fost jucăuş. Îmi place Christian cel jucăuş.

— Zău? ridică el o sprânceană, iar gura lui frumoasă se curbează într-un zâmbet – un zâmbet sfios. Uau!

— Ce-i asta? îl întreb eu, ridicând chestia argintie în formă de glonţ.

— Întotdeauna însetată după informaţii, domnişoară Steele. E un dop anal, spune el blând.

— Ah…

— L-am cumpărat pentru tine.

*Cum?*

— Pentru mine?

Încuviinţează lent din cap, iar pe chip i se aşterne un aer serios şi preocupat.

Mă încrunt.

— Cumperi… ăă… jucării noi pentru fiecare supusă?

— Unele jucării, da.

— Dopuri anale?

— Da.

Bine… Înghit în sec. Dop anal. E din metal – îmi închipui că e neplăcut. Îmi aduc aminte de discuţia despre jucării sexuale şi limite dure pe care am avut-o după absolvire. Parcă atunci am zis că o să încerc. Acum, văzând cum arată unul, nu cred că e un lucru pe care vreau să-l încerc. Mă uit încă o dată la el şi îl pun la loc în sertar.

— Şi ăsta? Întreb eu, scoţând un obiect lung, din cauciuc negru, alcătuit din sfere din ce în ce mai mici legate între ele, prima fiind mare, iar ultima, mult mai mică – în total, opt sfere.

— Mărgele anale, spune Christian, uitându-se la mine cu un aer precaut.

*Ah!* Mă uit la ele cu o fascinaţie îngrozită. Toate astea… În mine… acolo! H*abar n-*aveam că există aşa ceva.

— Au un efect foarte puternic, dacă le scoţi în timpul orgasmului, adaugă el pe un ton neutru.

— Sunt pentru mine? şoptesc eu.

— Pentru tine, încuviinţează el din cap.

— Ăsta e sertarul anal?

— Poţi să-i zici şi aşa, surâde el.

Îl închid repede, înroşindu-mă ca un semafor.

— Nu-ţi place sertarul anal? întreabă el inocent, cu un zâmbet pe buze.

Mă uit la el şi ridic din umeri, încercând să scap de şoc.

— Nu e tocmai preferatul meu, mormăi eu nonşalant.

Ezitând, deschid al doilea sertar, iar el rânjeşte.

— Următorul sertar conţine o selecţie de vibratoare.

Închid repede sertarul.

— Şi următorul? şoptesc, făcându-mă iarăşi palidă la faţă, dar de data asta de jenă.

— E şi mai interesant.

*Oh!* Cu un aer ezitant, deschid sertarul, fără să-mi iau ochii de la chipul său frumos, dar ironic. Înăuntru sunt câteva obiecte metalice şi câţiva cleşti de rufe. Cleşti de rufe!

Iau în mână un dispozitiv metalic în formă de clamă.

— Clamă genitală, răspunde Christian.

Se apropie cu paşi lenţi de mine, iar eu o pun repede la loc şi aleg un dispozitiv mai delicat – două clame mici pe un lănţişor.

— Unele dintre obiectele astea sunt pentru a provoca durere, dar cele mai multe sunt pentru plăcere, murmură el.

— Astea ce sunt?

— Cleme pentru sfârcuri – sunt pentru amândouă.

— Pentru amândouă? Amândouă sfârcurile?

Christian zâmbeşte cu superioritate.

— Ei bine, sunt două cleme, iubito. Da, pentru amândouă sfârcurile, dar nu la asta mă referem. Astea sunt şi pentru plăcere, şi pentru durere.

Ah… Christian mi le ia din mână.

— Întinde degetul mic, îmi cere el.

Fac ce-mi cere, apoi îmi prinde o clamă de deget. Nu strânge foarte tare.

— Senzaţia e foarte intensă, dar abia după ce le scoţi produc într-adevăr durere şi plăcere în acelaşi timp.

Scot clema. Hm, ar putea fi interesant, îmi

spun în sinea mea, dar e un gând care mă face să mă ruşinez.

— Îmi place cum arată, murmur eu, iar Christian zâmbeşte.

— Zău, domnişoară Steele? De fapt, se şi vede.

Încuviinţez sfios din cap, muşcându-mi buza. Întinde mâna şi mă trage uşor de bărbie, iar eu dau drumul la buză.

— Ştii ce efect are asta asupra mea, murmură el.

Pun clemele la loc, iar Christian se apleacă şi scoate alte două.

— Astea sunt reglabile.

Le ridică în faţa mea, să le pot examina.

— Reglabile?

— Poţi să le ajustezi în aşa fel încât să te strângă foarte tare... sau nu. Depinde de starea în care eşti.

Cum face ca vorbele lui să sune atât de erotic? Înghit în sec şi, ca să-i distrag atenţia, scot un dispozitiv care seamănă cu un tăietor de aluat ţepos.

— Şi ăsta? mă încrunt eu – sunt sigură că nu se găteşte în camera de joacă.

— E o morişcă Wartenberg.

— Pentru?

Mi-o ia uşor din mână şi spune:

— Dă-mi mâna. Cu palma în sus.

Îi întind mâna stângă, iar el o ia delicat, plimbându-şi degetul mare peste articulaţiile degetelor mele. Mă trece un fior. Degetele lui pe pielea mea mă excită de fiecare dată. Îmi plimbă rotiţa pe palmă.

— Au!

Zimţii îmi muşcă pielea, dar simt mai mult decât durere. De fapt, mă gâdilă uşor.

— Imaginează-ţi cum ar fi să ţi-o plimb pe sâni, murmură Christian.

*Oh!* Mă înroşesc şi îmi retrag mâna. Respiraţia şi bătăile inimii mi se accelerează. *Dumnezeule mare!*

— Graniţa dintre plăcere şi durere e destul de fină, Anastasia, spune el, punând dispozitivul înapoi în sertar.

— Cleşti de rufe? şoptesc eu.

— Poţi să faci multe lucruri cu un cleşte de rufe, răspunde el cu ochii în flăcări.

Mă sprijin de sertar, închizându-l, iar Christian mă întreabă amuzat:

— Gata?

— Nu…

Deschid al patrulea sertar şi dau peste o grămadă de piele şi curele. Trag de o curea…

pare să fie prinsă de o bilă.

— Căluş în formă de bilă. Ca să nu faci gălăgie, îmi explică el, iarăşi amuzat.

— Limită acceptabilă, murmur eu.

— Ţin minte, spune el. Dar îţi permite să respiri – strângi cu dinţii de bilă.

Luându-mi-o din mână, imită cu degetele o gură care se închide.

— Ai purtat un astfel de căluş? îl întreb eu.

Rămâne nemişcat, uitându-se la mine.

— Da.

— Ca să-ţi înăbuşe ţipetele?

Închide ochii, şi cred că de exasperare.

— Nu, nu pentru asta sunt concepute.

*Aha.*

— Ci pentru control, Anastasia. Cât de neajutorată te-ai simţi dacă ai fi legată şi n-ai putea vorbi? Şi câtă încredere ar trebui să ai în mine, ştiind că am o asemenea putere asupra ta? Că ar trebui să-ţi interpretez reacţiile şi semnele pe care le dă trupul tău, în loc să-ţi aud vorbele? Te face să fii dependentă şi îmi oferă control total.

Înghit în sec.

— Vorbeşti ca şi când ţi-ar fi dor de asta.

— Sunt obişnuit cu lucrurile astea, murmură el, uitându-se la mine.

Ochii lui cenuşii sunt mari şi serioşi, iar atmosfera dintre noi s-a schimbat, de parcă s-ar afla într-un confesional.

— Ai putere asupra mea, ştii bine, şoptesc eu.

— Serios? Mă faci să mă simt… neajutorat.

— Nu!

*Oh, Domnul meu Învechit în Rele.*

— De ce? întreb eu.

— Pentru că eşti singura persoană care ar putea să-mi facă rău cu adevărat, spune el, întinzând mâna şi dându-mi părul pe după ureche.

— Oh, Christian… acelaşi lucru pot să-l spun şi eu despre tine…

Mă înfior, plecând privirea spre degetele mele neliniştite. Aici e una dintre marile mele rezerve cu privire la noi. Dacă n-ar fi atât de… pervertit, oare m-ar vrea? Clatin din cap. Trebuie să încerc să nu gândesc aşa.

— Ultimul lucru pe care mi-l doresc e să te rănesc. Te iubesc, murmur eu.

Întind mâna, mângâindu-i perciunele şi obrazul. Îşi sprijină faţa în palma mea, pune căluşul înapoi în sertar şi mă ia în braţe, lipindu-mă de el.

— Am terminat cu explicaţiile? întreabă el

cu glas catifelat şi seducător, ridicând mâinile şi luându-mă de ceafa.

— De ce? întreb eu. Ce voiai să faci?

Se apleacă şi mă sărută tandru, iar eu mă topesc în îmbrăţişarea lui şi îl apuc de braţe.

— Ana, aproape că ai fost atacată azi.

Vocea lui e calmă, dar rece şi precaută.

— Şi? întreb eu, bucurându-mă de mâinile lui pe spatele meu şi de apropierea de el.

Îşi dă uşor capul în spate şi se încruntă la mine.

— Atâta ai de spus? mă mustră el.

Mă uit la chipul lui minunat şi bosumflat, şi sunt nedumerită.

— Christian, mă simt bine.

Mă strânge cu putere în braţe.

— Când mă gândesc la ce s-ar fi putut întâmpla, şopteşte, îngropându-şi faţa în părul meu.

— Când o să-ţi dai seama că sunt mai puternică decât par? îi şoptesc liniştitor pe pielea gâtului, inspirându-i parfumul minunat – pe lumea asta, nu există nimic mai plăcut decât să fiu în braţele lui Christian.

— Ştiu că eşti puternică, spune el calm.

Mă sărută pe păr, apoi, spre marea mea

dezamăgire, îmi dă drumul. *Oh... Apl*ecându-mă, iau un alt obiect din sertarul deschis. Nişte cătuşe agăţate de o bară. O ridic în dreptul ochilor.

— Asta, spune Christian cu ochi întunecaţi, e o bară de întindere cu cătuşe pentru glezne şi încheieturile mâinilor.

— Cum funcţionează? întreb eu cu o curiozitate sinceră.

Zeiţa mea intimă scoate capul din buncărul ei.

— Vrei să-ţi arăt? şopteşte el surprins, închizând ochii preţ de o clipă.

Clipesc. Când deschide iarăşi ochii, sunt scânteietori.

*Vai de mine!*

— Da, aş vrea o demonstraţie. Îmi place să fiu legată, murmur eu, iar zeiţa mea intimă sare cu prăjina de pe buncăr în şezlongul ei.

— Oh, Ana, şopteşte el, părând brusc îndurerat.

— Ce-i?

— Nu aici.

— Ce vrei să spui?

— Te vreau în patul meu, nu aici. Vino.

Îmi ia bara din mână şi mă scoate repede din cameră.

De ce plecăm? Mă uit în urma mea după ce ieşim.

— De ce nu aici?

Christian se opreşte pe scări şi se uită la mine cu un aer serios.

— Ana, poate că tu eşti pregătită să te întorci acolo, dar eu nu sunt. Ultima oară când am fost acolo, m-ai părăsit. Ţi-am spus-o de mai multe ori – când o să înţelegi?

Se încruntă şi îmi dă drumul la mână, ca să poată gesticula.

— După acel episod, atitudinea mea s-a schimbat radical. Viziunea mea asupra vieţii s-a schimbat radical. Ţi-am zis asta. Ce nu ţi-am spus e că…

Se opreşte şi îşi trece mâna prin păr, căutându-şi cuvintele.

— Sunt ca un alcoolic care încearcă să se lase, înţelegi? E singura comparaţie care îmi vine în minte. Nevoia a dispărut, dar nu vreau să stau în preajma tentaţiilor. Nu vreau să-ţi fac rău.

Are aerul unui om plin de remuşcări şi, în clipa aceea, mă străpunge o durere ascuţită. Ce i-am făcut acestui bărbat? Oare i-am făcut viaţa mai bună? Era fericit înainte să mă cunoască, nu-i aşa?

— Nu suport ideea de a-ţi face rău pentru că te iubesc, adaugă el, uitându-se la mine cu un aer extrem de sincer, ca un băieţel care spune un adevăr foarte simplu.

Mina lui inocentă îmi taie respiraţia. Îl ador mai mult decât orice pe lume. Chiar îl iubesc necondiţionat pe acest bărbat.

Mă năpustesc spre el cu atâta putere, încât trebuie să lase bara din mână ca să mă ia în braţe. Îl lipesc de perete şi, luându-i faţa în mâini, îi apropii gura de a mea. Îi simt uimirea când îmi înfig limba între buzele lui. Stau o treaptă mai sus decât el, aşa că suntem la acelaşi nivel, şi mă simt copleşită de un sentiment euforic de putere. Sărutându-l cu pasiune şi răsucindu-mi degetele în părul lui, îmi doresc să-l ating peste tot, dar mă abţin, cunoscându-i teama. Şi totuşi, dorinţa fierbinte îmi înfloreşte în adâncul pântecelui. Geme şi mă apucă de umeri, îndepărtându-mă de el.

— Vrei să ţi-o trag aici, pe scări? murmură el, respirând cu greutate. Pentru că aş face-o.

— Da, şoptesc eu, şi sunt sigură că privirea mea e la fel de întunecată ca a lui.

Se încruntă la mine, cu pleoapele lăsate.

— Nu, te vreau în patul meu.

Brusc, mă ia pe umăr, făcându-mă să ţip, şi mă loveşte cu putere peste fund, iar eu ţip încă o dată. Porneşte pe scări, dar nu înainte să ia bara de jos.

Când trecem prin hol, doamna Jones tocmai iese din camera de serviciu. Ne zâmbeşte, iar eu îi fac uşor cu mâna, în chip de scuză. Christian cred că nici măcar n-a văzut-o.

Ajunşi în dormitor, mă pune jos şi aruncă bara pe pat.

— Nu cred că ai să-mi faci rău, şoptesc eu.

— Nici eu nu cred, spune el.

Îmi ia capul în mâini şi mă sărută – lung şi apăsat –, aprinzându-mi sângele şi aşa încins.

— Te doresc atât de mult, îmi şopteşte, cu respiraţia întretăiată. Eşti sigură că vrei să facem asta – după ziua de azi?

— Da, şi eu te doresc. Vreau să te dezbrac.

Abia aştept să pun mâinile pe el, simt că mă mănâncă buricele degetelor.

Ochii i se măresc şi ezită preţ de o clipă – poate se gândeşte la cererea mea.

— Bine, spune el precaut.

Duc mâna la cel de-al doilea nasture de la cămaşa lui şi îmi dau seama că îşi ţine

respiraţia.

— N-am să te ating, dacă nu vrei, şoptesc eu.

— Nu, răspunde el repede. Fă-o. E în regulă. Mă simt bine, mormăie el.

Desfac uşor nasturele, iar degetele îmi alunecă spre următorul. Ochii lui sunt mari şi luminoşi, buzele i se întredeschid, iar respiraţia i se precipită. E atât de frumos, chiar şi atunci când îi e frică... tocmai mulţumită fricii. Desfac cel de-al treilea nasture şi îi văd părul de pe piept prin „V" -ul cămăşii.

— Vreau să te sărut aici, murmur eu.

Inspiră adânc.

— Să mă săruţi?

— Da, şoptesc eu.

Îi desfac următorul nasture şi mă aplec uşor în faţă, exprimându-mi limpede intenţia, iar el icneşte şi îşi ţine respiraţia, dar rămâne nemişcat când îi aştern o sărutare tandră pe cârlionţii catifelaţi. Îi desfac şi ultimul nasture, apoi mă uit la el. Mă priveşte ţintă în ochi, iar chipul său are un aer satisfăcut, calm şi... surprins.

— E din ce în ce mai uşor, nu-i aşa? şoptesc eu.

Încuviinţează din cap, iar eu îi împing uşor cămaşa de pe umeri şi o las să cadă pe podea.

— Ce mi-ai făcut, Ana? murmură el. Orice ar fi, nu te opri.

Mă strânge în braţe, înfigându-şi mâinile în părul meu şi îmi dă capul pe spate, ca să poată ajunge în voie la gâtul meu. Îşi plimbă buzele pe piele până îmi ajunge la maxilar, muşcându-mă uşor, iar eu scot un geamăt. Oh, îl doresc pe acest bărbat! Degetele mele i se apropie de betelie, desfăcându-i nasturele şi trăgând fermoarul în jos.

— Oh, iubito, şopteşte el, sărutându-mă după ureche.

Îi simt sexul prin boxeri. Îl vreau – în gură. Fac brusc un pas în spate şi mă aşez în genunchi.

— Uau! icneşte el.

Îi trag brusc pantalonii şi boxerii, eliberându-i mădularul, înainte să mă poată opri, îl iau în gură şi îl sug cu putere, savurându-i aerul şocat. Se uită la mine cu gura căscată, urmărindu-mi fiecare mişcare, cu ochi întunecaţi şi plini de un extaz carnal. Doamne! Îmi acopăr dinţii cu buzele şi îl sug şi mai tare. Închide ochii şi se lasă în voia

plăcerii. Ştiu ce efect am asupra lui şi mi se pare voluptuos, eliberator şi al naibii de sexy. E un sentiment îmbătător – nu sunt doar puternică, ci şi omniscientă.

— La dracu'! şuieră el, apoi îmi ia uşor capul în mâini şi îşi împinge coapsele, adâncindu-se mai mult în gura mea.

Oh, da, îmi doresc asta… Şi îmi răsucesc limba în jurul lui, sugându-l cu putere… iar şi iar.

— Ana, încearcă el să facă un pas în spate.

*Ba nu, Grey. Te vreau.* Îl apuc ferm de coapse, înteţind ritmul, şi îmi dau seama că e aproape.

— Te rog, gâfâie el. O să termin, Ana.

Bine. Capul zeiţei mele intime e lăsat pe spate în extaz, iar Christian îşi dă drumul în gura mea, gemând zgomotos.

Deschide ochii cenuşii şi limpezi, uitându-se la mine, iar eu îi zâmbesc, lingându-mi buzele.

— Oh, spune el cu un rânjet lasciv, deci ăsta e jocul pe care îl jucăm, domnişoară Steele?

Se apleacă, mă apucă de subsuori şi mă ridică în picioare. Dintr-odată, gura lui se lipeşte de a mea, şi scoate un geamăt.

— Îmi simt gustul, îmi şopteşte el pe buze. Ai un gust mai bun.

Îmi dă jos tricoul şi îl lasă nepăsător pe podea, apoi mă ia şi mă aruncă pe pat. Îmi înhăţă cracii pantalonilor şi trage brusc de ei, scoţându-i dintr-o mişcare. Nu mai am nimic pe mine şi stau întinsă pe patul lui. Aşteptând. Şi aşteptând. Mă soarbe din priviri şi, cu mişcări lente, îşi dă jos restul hainelor, fără să-şi ia ochii de la mine.

— Eşti o femeie frumoasă, Anastasia, murmură el plin de admiraţie.

Hm… înclin cochet capul într-o parte şi îi zâmbesc radios.

— Eşti un bărbat frumos, Christian, şi ai un gust excelent.

Îmi zâmbeşte cu subînţeles şi ia în mână bara de întindere. Apucându-mă de glezna stângă, o prinde într-o cătuşă de piele, fără să strângă foarte tare catarama. Verifică strânsoarea vârându-şi degetul mic între gleznă şi cătuşă. Nu-şi ia ochii de la mine; nu are nevoie să se uite la ce face. Hm, a mai făcut asta.

— Va trebui să vedem ce gust ai. Dacă ţin bine minte, eşti o delicatesă nemaipomenită, domnişoară Steele.

*Oh!*

Apucându-mă de cealaltă gleznă, o leagă repede şi eficient, astfel încât acum picioarele îmi sunt la vreo şaizeci de centimetri unul de altul.

— Avantajul acestei bare e că-i extensibilă, murmură el.

Apoi umblă la ea, se aude un clic, şi îmi depărtează mai mult picioarele. Uau, distanţa e acum de nouăzeci de centimetri. Buzele mi se depărtează şi inspir adânc. Cât de excitant el Sunt încinsă, agitată şi dornică.

Christian îşi linge buza de jos.

— Da, o să ne distrăm cu asta, Ana.

Se apleacă şi înhaţă bara, apoi o răsuceşte în aşa fel încât mă întorc pe burtă. Mă ia prin surprindere.

— Vezi ce pot să fac? spune el pe un ton sumbru şi iarăşi o răsuceşte brusc, iar eu revin pe spate, gâfâind şi uitându-mă ţintă la el. Iar cătuşele astea sunt pentru încheieturile mâinilor. Mă mai gândesc dacă ţi le pun. Depinde dacă te porţi frumos sau nu.

— Când nu mă port frumos?

— Îmi vin în minte câteva infracţiuni, spune el cu glas scăzut, plimbându-şi

degetele pe tălpile mele.

Mă gâdilă, dar bara mă ţine imobilizată, deşi încerc să mă îndepărtez de degetele lui.

— Blackberry-ul, de exemplu.

Mă trec fiorii.

— Ce ai de gând să faci?

— Ah, nu-mi dezvălui niciodată planurile, zâmbeşte el, cu o strălucire diavolească în ochi.

*Sfinte Sisoe!* E atât de sexy – năucitor de sexy –, încât mi se taie respiraţia.

Se urcă în pat şi îngenunchează între picioarele mele, în toată splendoarea goliciunii lui, iar eu mă simt neajutorată.

— Hm, eşti atât de expusă, domnişoară Steele.

Îşi plimbă degetele de la ambele mâini pe partea interioară a picioarelor mele, încet şi sigur, descriind mici modele circulare. Fără să-şi ia ochii de la mine.

— E vorba de anticipare, Ana. Oare ce am de gând să-ţi fac?

Cuvintele lui blânde pătrund în cea mai adâncă şi mai întunecată parte din mine. Mă răsucesc uşor şi gem. Degetele lui îşi continuă asaltul lent asupra picioarelor mele, ajungând mai sus de genunchi. În mod

instinctiv, vreau să strâng picioarele, dar nu pot.

— Nu uita, dacă nu-ţi place ceva, să-mi spui să mă opresc, murmură el.

Aplecându-se, mă sărută pe pântece – sărutări delicate, ca nişte ventuze –, în timp ce mâinile lui îşi continuă călătoria lentă, chinuitoare şi excitantă în sus, spre partea interioară a coapselor.

— Oh, te rog, Christian!

— Oh, domnişoară Steele. Am descoperit că poţi fi nemiloasă în asalturile tale amoroase asupra mea. Cred că ar trebui să-ţi întorc favorul.

Degetele mele se înfig în plapumă şi mă las în voia lui. Gura sa coboară uşor, iar degetele lui îmi urcă spre pubis. Îşi vâră degetele în mine, iar eu gem şi îmi ridic pelvisul. Christian geme şi el.

— Nu încetezi să mă uimeşti, Ana. Eşti atât de umedă, murmură el la marginea de sus a părului pubian.

În cele din urmă, gura lui mă găseşte, iar trupul mi se arcuieşte.

*Dumnezeule!*

Porneşte un asalt lent şi senzual, limba lui răsucindu-se neîncetat, în timp ce degetele

lui se învârt în mine. Întrucât nu-mi pot strânge picioarele şi nici nu pot să mă mişc, totul e intens, cu adevărat intens. Spatele mi se curbează, încercând să absoarbă senzaţiile.

— Oh, Christian! strig eu.

— Ştiu, iubito, şopteşte el, şi, ca să mă mai liniştesc, suflă uşor peste cea mai sensibilă parte a trupului meu.

— Au! Te rog!

— Spune-mi numele, porunceşte el.

— Christian, strig eu, abia recunoscându-mi vocea – e atât de stridentă şi plină de dorinţă.

— Încă o dată, şopteşte.

— Christian, Christian, Christian Grey, strig eu.

— Eşti a mea.

Vocea lui catifelată e irezistibilă şi, cu o ultimă atingere a limbii, mă prăbuşesc spectaculos, lăsându-mă pradă orgasmului care, întrucât picioarele îmi sunt atât de depărtate, continuă câteva clipe bune – mă simt pierdută.

Vag, îmi dau seama că m-a întors iarăşi pe burtă.

— O să încercăm ceva, iubito, iar dacă nu-

ţi place, sau dacă ţi se pare că nu e confortabil, să-mi spui şi ne oprim.

Ce? Sunt prea copleşită de efectul orgasmului ca să pot avea gânduri coerente. Sunt în poala lui Christian. Cum s-a întâmplat asta?

— Apleacă-te, iubito, îmi şopteşte el la ureche. Cu capul şi pieptul pe pat.

Ameţită, fac ce mi-a cerut. Îmi duce ambele mâini la spate şi le leagă cu cătuşe de bară, alături de glezne. Oh… Mă sprijin în genunchi, iar fundul îmi e ridicat în aer, foarte vulnerabil şi în întregime al lui.

— Ana, eşti atât de frumoasă.

Vocea lui e plină de admiraţie, şi aud foşnetul unui ambalaj de prezervativ. Îşi plimbă degetele de la noadă spre vulvă, oprindu-se în dreptul anusului.

— Când o să te simţi pregătită, o să-l vreau şi pe el.

Degetul lui rămâne acolo câteva clipe şi simt că mă încordez sub apăsarea lui discretă.

— Nu azi, dragă Ana, dar într-o bună zi… Te vreau în toate felurile. Vreau să posed fiecare bucăţică din tine. Eşti a mea.

Mă gândesc la dopul anal şi totul se

contractă în adâncul meu. Vorbele lui mă fac să gem, iar degetele lui coboară spre un teritoriu mai familiar.

Câteva clipe mai târziu, se opinteşte în mine.

— Au! Uşor, strig eu, iar el rămâne nemişcat.

— Te doare?

— Uşor… lasă-mă să mă obişnuiesc.

Iese uşor din mine, apoi intră uşor, umplându-mă şi lărgindu-mă, de două ori, de trei ori, şi mă simt neajutorată.

— Da, bine, am înţeles acum, murmur eu, savurând senzaţia.

Geme şi îşi înteţeşte ritmul. Se mişcă, se mişcă… fără înduplecare… mai departe, mai adânc… şi e nemaipomenit. Dar e bucurie în neajutorarea mea, e bucurie în capitularea mea şi în faptul că se pierde în mine aşa cum îşi doreşte. Pot să fac asta. Mă poartă în locurile astea întunecate, locuri despre care nici nu ştiam că există, şi împreună le vom umple cu lumină orbitoare. Oh, da… lumină orbitoare.

Şi mă las în voia lui, găsindu-mi dulcea eliberare, şi îmi dau iarăşi drumul, gemând şi strigându-i numele. Christian rămâne şi el

nemişcat, revărsându-şi sufletul în mine.

— Ana, iubito, strigă el, prăbuşindu-se lângă mine.

Degetele lui desfac cătuşele de piele cu îndemânare, apoi îmi freacă gleznele şi încheieturile mâinilor. După ce termină şi sunt, în sfârşit, liberă, mă ia în braţe, şi aţipesc, frântă de oboseală.

Când mă trezesc, sunt ghemuită lângă Christian, iar el se uită la mine. Habar n-am ce oră e.

— Aş putea să te privesc dormind o veşnicie, Ana, murmură şi mă sărută pe frunte.

Zâmbesc şi mă întind languros lângă el.

— Nu vreau să te las să pleci niciodată, spune pe un ton blând, luându-mă în braţe.

*Hmm!*

— Nu vreau să plec niciodată. Să nu mă laşi niciodată, murmur eu somnoroasă, pleoapele refuzând să se deschidă.

— Am nevoie de tine, şopteşte el.

Dar vocea lui pare îndepărtată, pare ieşită din visele mele. Are nevoie de mine… nevoie de mine… iar când, în cele din urmă, mă adâncesc în somn, ultima imagine care îmi

trece prin minte e cea a unui băieţel cu ochi cenuşii şi păr arămiu, murdar şi încurcat, care îmi zâmbeşte sfios.

# Capitolul 17

*Hmm!*

Mă trezesc şi îl simt pe Christian frecându-şi nasul de gâtul meu.

— Bună dimineaţa, iubito, şopteşte el, muşcându-mi uşor lobul urechii.

Deschid ochii şi îi închid repede la loc. Lumina strălucitoare a dimineţii se revarsă în cameră, iar mâna lui îmi mângâie sânul, trăgându-mă uşor de sfârc, apoi coboară şi mă apucă de coapsă, lipindu-mă cu spatele de el.

Mă întind alături, savurându-i atingerile, şi îi simt sexul pe fesele mele. *Doamne!* Un mod de trezire specific lui Christian Grey.

— Eşti încântat să mă vezi, mormăi eu cu un aer somnoros, frecându-mă uşor de el, şi îi simt zâmbetul pe pielea maxilarului.

— Sunt foarte încântat să te văd, spune el, coborându-şi mâna pe pântecele meu, apoi spre vulvă, şi explorând-o cu degetele. Trezitul alături de tine are avantaje evidente, domnişoară Steele, mă tachinează el,

întorcându-mă uşor pe spate. Ai dormit bine? mă întreabă, în timp ce degetele sale îşi continuă tortura senzuală.

Pe buze i se aşterne zâmbetul acela orbitor, de fotomodel american superb, cu dinţi impecabili, care îmi taie respiraţia.

Şoldurile încep să mi se legene în ritmul dansului pe care l-au început degetele lui. Mă sărută cast pe buze, apoi coboară pe gât, muşcându-mă şi sărutându-mă, iar eu gem uşor. Atingerile lui simt tandre şi divine. Christian îşi coboară încă un pic degetele nerăbdătoare, apoi vâră unul în mine, scoţând un şuierat discret.

— Oh, Ana, îmi murmură el pe gât, plin de admiraţie. Întotdeauna eşti pregătită.

Îşi mişcă degetul în ritmul sărutărilor, în timp ce buzele lui îmi coboară uşor pe claviculă, ajungând pe sân. Îmi chinuie un sfârc, apoi pe celălalt cu dinţii şi buzele – dar o face cu atâta grijă –, iar sfârcurile îi răspund, întărindu-se şi ridicându-se.

Scot un geamăt.

— Hm, geme şi el, ridicând capul şi aruncându-mi o privire scânteietoare. Te vreau.

Întinde mâna spre noptieră, apoi se urcă

pe mine, sprijinindu-se în coate, şi îşi freacă nasul de al meu, depărtându-mi picioarele cu ale sale. Se ridică în genunchi şi rupe ambalajul prezervativului.

— Abia aştept să vină sâmbătă, spune el, cu ochii plini de dorinţă.

— Aştepţi petrecerea de aniversare? gâfâi eu.

— Nu. Atunci o să pot renunţa la porcăriile astea.

— Înţeleg, chicotesc eu.

Îmi zâmbeşte şi îşi pune prezervativul.

— Chicoteşti, domnişoară Steele?

— Nu, încerc eu să-mi iau o mină serioasă, dar nu reuşesc.

— Nu e un moment potrivit să chicoteşti, clatină el mustrător din cap, cu glas scăzut şi ferm, însă expresia lui – *Dumnezeule mare!* — e glacială şi, în acelaşi timp, vulcanică.

Respiraţia mi se precipită.

— Am crezut că-ţi place să chicotesc, şoptesc eu cu voce răguşită, uitându-mă în adâncul întunecat al ochilor lui pasionali.

— Nu acum. Există momente şi locuri pentru chicotit. Dar acum nu e nici momentul, nici locul potrivit. Trebuie să te opresc şi cred că ştiu cum, spune el

ameninţător, iar trupul lui îl acoperă pe al meu.

— Ce vrei la micul dejun, Ana?

— Doar o porţie de granola. Mulţumesc, doamnă Jones.

Mă îmbujorez când mă aşez la bar, alături de Christian. Ultima oară când am văzut-o pe serioasa şi politicoasa doamnă Jones eram dusă pe umăr în dormitor.

— Arăţi minunat, îmi şopteşte Christian.

Port iarăşi fusta cenuşie până la genunchi şi bluza de mătase gri.

— Şi tu, îi zâmbesc eu sfios.

E îmbrăcat cu blugi şi o cămaşă bleu, şi are un aer proaspăt şi calm, ca de obicei.

— Ar trebui să-ţi mai cumpărăm nişte fuste, spune el pe un ton neutru. De fapt, mi-ar plăcea să te scot la cumpărături.

Hm… cumpărături. Urăsc să merg la cumpărături. Dar poate că n-o să fie chiar atât de rău cu Christian. În cele din urmă, hotărăsc să mă eschivez, schimbând subiectul.

— Oare cum o să fie azi la serviciu?

— Or să trebuiască să găsească înlocuitor pentru bădăran, se încruntă el, ca şi când

tocmai ar fi călcat în ceva extrem de neplăcut.

— Sper să numească o femeie în locul lui.

— De ce?

— Păi, pentru că e mai puţin probabil să te opui când trebuie să plec în călătorie cu ea, îl tachinez eu.

Colţurile buzelor i se ridică, şi începe să-şi mănânce omleta.

— Ce-i aşa amuzant? întreb eu.

— Tu eşti amuzantă. Mănâncă-ţi granola – pe toată, dacă numai atâta vrei în dimineaţa asta.

Autoritar ca de obicei. Îmi ţugui buzele, dar mă pun pe mâncat.

— Cheia se bagă aici, îmi arată Christian contactul situat sub schimbătorul de viteze.

— Ciudat amplasament, bombăn eu.

Dar sunt încântată de fiecare detaliu şi aproape că sar ca un copil pe scaunul confortabil din piele al şoferului – Christian a hotărât, în sfârşit, să mă lase să-mi conduc maşina.

Se uită la mine cu un aer serios, deşi ochii săi au o expresie amuzată.

— Eşti foarte încântată, nu-i aşa?

murmură el.

Încuviinţez din cap, zâmbind prosteşte.

— Ce miros frumos are! îmi place chiar mai mult decât A3-ul... modelul special pentru supuse, adaug eu repede, îmbujorându-mă.

Christian surâde.

— Modelul special pentru supuse, zici? Te pricepi la cuvinte, domnişoară Steele.

Se îndreaptă de spate, cu un fals aer dezaprobator, dar nu mă poate păcăli. Ştiu că-i place.

— Ei bine, să-i dăm drumul, spune, făcând un semn spre ieşirea din garaj cu mâna lui cu degete lungi.

Bat din palme, răsucesc cheia în contact, iar motorul se trezeşte la viaţă. Trec în viteza întâi, iau piciorul de pe frână, iar Saab-ul demarează uşor. În spatele nostru, Taylor porneşte Audi-ul şi, după ce se ridică bariera garajului, iese pe stradă după noi.

— Putem să pornim radioul? întreb eu, în timp ce aşteptăm la primul stop.

— Vreau să te concentrezi, spune el cu asprime.

— Christian, te rog, pot să conduc pe muzică? îl întreb şi-mi dau ochii peste cap.

Se încruntă o secundă, apoi întinde mâna spre radio.

— E un aparat care citeşte CD-uri şi mp3-uri. Poţi să conectezi şi iPod-ul la el.

Dintr-odată, maşina se umple de acordurile unei melodii de la The Police, dar se aude prea tare. Christian reduce imediat volumul. *Hm... „Reg*ele durerii".

— Imnul tău, îl tachinez eu, dar îmi regret remarca imediat, văzând că buzele i se strâng într-o linie subţire.

*Oh, nu!*

— Am albumul ăsta pe undeva, adaug eu repede, să-i distrag atenţia.

Undeva în apartamentul în care am petrecut foarte puţin timp.

Oare ce-o fi făcând Ethan? Azi ar trebui să-l sun. N-o să am multe de făcut la serviciu.

Brusc, mi se pune un nod în stomac. Ce se va întâmpla când voi ajunge la birou? Oare a aflat toată lumea ce a păţit Jack? Ştiu cu toţii de implicarea lui Christian? Oare mai am o slujbă? Doamne, dacă nu mai am, ce-o să mă fac?

*Căsătoreşte-te cu miliardarul, Ana!* îmi şopteşte vocea interioară, cu o mină ironică, dar n-o iau în seamă, e o hrăpăreaţă

nenorocită.

— Hei, Domnişoară cu Gura Mare, revino-ţi, mă smulge Christian din reverie la următorul semafor. Eşti foarte absentă, Ana. Concentrează-te, mă dojeneşte el. Accidentele se produc atunci când nu eşti atentă.

*Oh, pentru numele lui Dumnezeu…* Şi, dintr-odată, mă întorc în timp la zilele când Ray mă învăţa să conduc. Nu-mi trebuie încă un tată. Un soţ, poate – unul pervers. Hm.

— Mă gândesc la serviciu.

— Iubito, totul o să fie bine. Crede-mă, zâmbeşte el.

— Te rog să nu te amesteci – vreau să mă descurc singură. Te rog, Christian. E important pentru mine, spun eu pe un ton cât se poate de blând.

Nu vreau să mă cert. Gura lui se strânge iarăşi într-o linie aspră şi încăpăţânată, şi cred că iarăşi o să mă dojenească.

*Oh, nu!*

— Hai să nu ne certăm, Christian. Am avut o dimineaţă atât de frumoasă. Iar noaptea trecută a fost… – nu-mi găsesc cuvintele – … noaptea trecută a fost… divină.

Nu spune nimic. Mă uit la el şi văd că are ochii închişi.

— Da, divină, spune el blând. Şi am vorbit serios.

— La ce te referi?

— Nu vreau să te las să pleci.

— Nu vreau să plec.

Zâmbeşte, iar acest zâmbet nou şi sfios dizolvă totul în calea sa. Doamne, ce efect puternic are.

— Bine, spune el simplu, relaxându-se în mod vizibil.

Intru în parcarea aflată în apropiere de sediul SIP.

— Te conduc până la intrare, se oferă Christian. O să mă ia Taylor de acolo.

Mă dau jos din maşină, incomodată un pic de fusta strâmtă, iar el coboară cu mişcări elegante, simţindu-se în largul lui – sau dând impresia cuiva care se simte în largul său. Hm… cineva care nu suportă să fie atins nu poate fi atât de degajat. Dar e un gând absurd, care mă face să mă încrunt.

— Să nu uiţi că, în seara asta, la şapte, avem întâlnire cu Flynn, spune el, întinzându-mi mâna.

Apăs pe butonul de închidere a uşilor, de pe telecomandă, şi îi dau mâna.

— N-o să uit. Am să fac o listă de întrebări

pentru el.

— Întrebări? Despre mine?

Încuviinţez din cap.

— Poţi să-ţi răspund eu la orice întrebare ai despre mine, răspunde el cu un aer ofensat.

— Da, îi zâmbesc eu, dar vreau opinia nepărtinitoare a şarlatanului costisitor.

Se încruntă şi mă ia brusc în braţe, ducându-mi mâinile la spate.

— Ţi se pare o idee bună? spune el cu glas scăzut şi răguşit.

Îmi dau capul în spate şi văd anxietatea din ochii lui mari – mi se rupe sufletul.

— Dacă nu vrei, nu-l întreb.

Mă uit la el clipind, vrând să-i îndepărtez aerul îngrijorat de pe chip. Îmi eliberez o mână din strânsoarea lui şi îl mângâi tandru pe obrazul catifelat – e proaspăt ras.

— Ce te îngrijorează? întreb eu cu glas cald şi liniştitor.

— Că ai să pleci.

— Christian, de câte ori să-ţi spun că n-am să plec nicăieri? Deja mi-ai spus ce era mai rău. N-am să te părăsesc.

— Atunci de ce nu mi-ai răspuns?

— La ce nu ţi-am răspuns? murmur eu cu

falsă inocenţă.

— Ştii la ce mă refer, Ana.

— Vreau să fiu sigură că îţi sunt suficientă, Christian. Asta-i tot.

— Şi nu mă crezi pe cuvânt? spune el exasperat, dându-mi drumul.

— Christian, totul s-a întâmplat atât de repede. Şi, după cum ai recunoscut, eşti pervertit în cincizeci de nuanţe. Nu pot să-ţi ofer lucrurile de care ai nevoie, murmur eu. Nu sunt făcută pentru ele. Iar asta îmi dă sentimentul că locul meu nu e aici, mai ales după ce te-am văzut cu Leila. Cine ştie, poate că, într-o bună zi, o să-ţi găseşti o femeie căreia să-i placă ceea ce faci tu. Şi poate că o să... te îndrăgosteşti de ea. O femeie mult mai potrivită pentru nevoile tale.

Gândul că ar putea fi cu altcineva îmi dă fiori. Îmi plec privirea spre degetele împreunate.

— Am cunoscut câteva femei cărora le plăcea ce fac eu. Niciuna nu m-a atras la fel ca tine. N-am simţit niciodată o legătură afectivă cu ele. Doar cu tine am simţit asta.

— Pentru că nu le-ai dat nicio şansă. Ai petrecut prea mult timp închis în fortăreaţa ta, Christian. Dar hai să discutăm despre

asta mai încolo. Trebuie să ajung la serviciu. Poate că dr. Flynn o să ne ofere nişte lămuriri.

E o discuţie mult prea serioasă pentru o parcare, la ora opt dimineaţa şi, pentru prima dată, Christian pare să fie de acord, încuviinţează din cap, dar are o privire îngrijorată.

— Haide, îmi porunceşte el, luându-mă de mână.

Când ajung la biroul meu, găsesc un bilet prin care mi se cere să merg imediat în biroul lui Elizabeth. Mi se pune un nod în gât. Deci s-a terminat – o să fiu concediată.

— Anastasia, îmi zâmbeşte cald Elizabeth, făcându-mi semn să iau loc pe scaunul din faţa biroului său.

Mă aşez şi o privesc cu un aer nerăbdător, sperând că nu-mi poate auzi bătăile puternice ale inimii. Îşi netezeşte părul negru şi des, uitându-se la mine cu ochii ei serioşi, de un albastru limpede.

— Am o veste destul de tristă.

*Tristă? Oh, nu!*

— Te-am chemat să-ţi aduc la cunoştinţă că Jack a părăsit firma pe neaşteptate.

Mă înroşesc. Pentru mine, nu e deloc trist. Oare să-i spun că ştiam?

— Plecarea lui în pripă a lăsat un post vacant şi am vrea ca, deocamdată, să-l preiei tu, până găsim un înlocuitor.

Cum? Simt că-mi fuge sângele din obraji. Eu?

— Dar nu lucrez aici decât de vreo săptămână.

— Da, Ana, înţeleg, dar Jack te-a susţinut foarte mult. Îşi făcea mari speranţe pentru tine.

Mi se taie respiraţia. Da, sigur, îşi făcea mari speranţe că o să mi-o tragă.

— Asta e o fişă detaliată a postului. Uită-te bine pe ea şi putem discuta pe marginea ei mai încolo.

— Dar…

— Te rog, ştiu că totul s-a întâmplat foarte repede, dar deja ai luat legătura cu autorii cei mai importanţi ai lui Jack. Rezumatele tale au fost remarcate de ceilalţi consilieri editoriali. Ai o minte foarte ageră, Anastasia. Cu toţii credem că poţi să preiei postul.

— Bine.

*Mi se pare ireal.*

— Uite ce e, gândeşte-te la propunerea

noastră. Între timp, poţi să te instalezi în biroul lui Jack.

Se ridică în picioare – poftindu-mă în felul acesta să ies – şi îmi întinde mâna, iar eu i-o strâng cu un aer dezorientat.

— Mă bucur că a plecat, şopteşte ea, iar pe chip i se aşterne o expresie chinuită preţ de o clipă.

*Dumnezeule mare!* Ei ce i-o fi făcut?

Mă întorc la birou, pun mâna pe Blackberry şi îl sun pe Christian. Îmi răspunde după ce se aude sunetul de apel de două ori.

— Anastasia. Te simţi bine? întreabă el îngrijorat.

— Tocmai mi-ai dat postul lui Jack – temporar, pufnesc eu.

— Glumeşti, şopteşte el şocat.

— Ai vreun amestec în povestea asta? întreb pe un ton mai aspru decât aş vrea.

— Nu, nu, deloc. Adică, nu te supăra, Anastasia, dar nu eşti acolo decât de o săptămână, nu te supăra că ţi-o spun.

— Ştiu, mă încrunt eu. Se pare că Jack chiar mi-a făcut reclamă.

— Zău? răspunde el pe un ton glacial, apoi oftează. Ei bine, iubito, dacă ei cred că poţi

să te ridici la înălţimea postului, sunt sigur că poţi. Felicitări! Poate ar trebui să sărbătorim după ce ne vedem cu Flynn.

— Hm. Eşti sigur că n-ai avut niciun amestec?

Tace preţ de o clipă, apoi spune pe un ton ameninţător:

— Te îndoieşti de mine? Mă înfurie lucrul ăsta.

Înghit în sec. Doamne, ce uşor se înfurie.

— Îmi pare rău, şoptesc eu spăsită.

— Dacă ai nevoie de ceva, să-mi spui. Şi încă ceva, Anastasia.

— Ce?

— Foloseşte-ţi Blackberry-ul, adaugă el scurt.

— Da, Christian.

Nu închide, aşa cum mă aşteptam, ci inspiră adânc.

— Vorbesc serios. Dacă ai nevoie de mine, să mă suni, repetă el, iar glasul lui e mai blând, împăciuitor.

Vai, cât de schimbător e... stările lui se schimbă cu viteza unui metronom fixat pe ritm alert.

— Bine, murmur eu. Nu mai pot să vorbesc. Trebuie să mă mut în noul meu

birou.

— Dacă ai nevoie de mine… Vorbesc serios, murmură el.

— Ştiu, Christian, mulţumesc. Te iubesc.

Îi simt zâmbetul la celălalt capăt al liniei. L-am recâştigat.

— Şi eu te iubesc, draga mea.

Oh, oare am să mă satur vreodată de cuvintele astea?

— Vorbim mai târziu.

— Pe curând, iubito.

Închid şi mă uit la biroul lui Jack. Biroul meu. Dumnezeule mare! Anastasia Steele, Consilier Editorial Provizoriu. Cine s-ar fi gândit? Ar trebui să cer o mărire de salariu.

Ce-ar zice Jack, dacă ar afla? Mă trec fiorii şi mă întreb cum şi-o fi petrecut dimineaţa – în orice caz, nu la New York, cum se aştepta. Mă duc în biroul lui – biroul meu –, iau loc şi încep să citesc fişa postului.

La ora douăsprezece, mă sună Elizabeth.

— Ana, la ora unu avem nevoie de tine într-o şedinţă. Or să fie prezenţi Jerry Roach şi Kay Bestie. Ştii cine sunt, nu? Preşedintele şi vicepreşedintele editurii. Desigur, or să vină şi toţi consilierii editoriali.

La naiba!

— Trebuie să pregătesc ceva?

— Nu, e doar o şedinţă informală care se ţine o dată pe lună. În cadrul ei, o să servească şi prânzul.

— Am înţeles, spun eu, apoi închid.

*Sfinte Sisoe!* Mă uit pe lista autorilor lui Jack. Da, îi ştiu destul de bine. Şi cunosc cele cinci manuscrise pe care voia să le promoveze, plus alte două, care cred că trebuie examinate cu atenţie în vederea publicării. Inspir adânc – nu-mi vine să cred că e aproape ora unu. Ziua a trecut pe nesimţite, şi mi-a plăcut grozav. Am avut atât de multe lucruri de asimilat în dimineaţa asta. Blackberry-ul mă înştiinţează că am o întâlnire pe ziua de azi.

Oh, nu – Mia! Luată de val, am uitat că am stabilit să luăm prânzul împreună. Pun mână pe telefon şi îi caut frenetic numărul.

Dar, chiar în momentul acela, începe să vibreze.

— A venit, e la recepţie, spune Claire în şoaptă.

— Cine? întreb eu, şi preţ de o clipă, mă gândesc că ar putea fi Christian.

— Zeul blond.

— Ethan?

Oh, ce o fi vrând? Brusc, mă simt vinovată că nu l-am sunat.

Când mă duc la recepţie, Ethan – e îmbrăcat cu blugi, cămaşă albastră şi tricou alb – mă întâmpină cu un zâmbet radios.

— Uau! Arăţi sexy, Steele, spune el, dând admirativ din cap şi îmbrăţişându-mă scurt.

— Totul e în regulă? îl întreb.

Se încruntă.

— Totul e în regulă, Ana. Voiam doar să te văd. Nu mai ştiu nimic de tine de ceva vreme şi voiam să aflu cum te tratează Domnul Mogul.

Mă îmbujorez şi nu-mi pot stăpâni zâmbetul.

— Bine! exclamă Ethan, ridicând mâinile. Îmi dau seama după cum zâmbeşti. Nu vreau să aflu mai multe. Am trecut pe aici să te întreb dacă putem lua prânzul împreună. În septembrie, mă înscriu la masterul de psihologie de la Universitatea din Seattle.

— Oh, Ethan. S-au întâmplat atât de multe lucruri în ultima vreme. Am să-ţi povestesc o groază de lucruri, dar acum nu pot. Am o şedinţă, îi explic eu şi, chiar în clipa aceea, îmi vine o idee. Şi mă întreb dacă nu cumva ai putea să-mi faci o mare, mare,

mare favoare? adaug eu, împreunându-mi mâinile într-un gest rugător.

— Sigur, spune el, uimit de tonul meu implorator.

— Ar trebui să iau prânzul cu sora lui Christian şi Elliot – dar nu pot să dau de ea şi tocmai am aflat de şedinţa asta. Te rog, iei tu masa cu ea? Te rog!

— Vai, Ana! Nu vreau să fac pe babysitter-ul pentru o copilă.

— Te rog, Ethan, insist eu, oferindu-i cea mai intensă şi mai albastră privire de care sunt în stare – îşi dă ochii peste cap şi ştiu că l-am convins.

— Iar tu o să-mi găteşti ceva? mormăie el.

— Da, sigur, orice, oricând.

— Şi unde e?

— Trebuie să ajungă din clipă în clipă.

Şi, ca la un semn, se aude vocea ei.

— Ana! mă strigă ea din prag.

Ethan şi cu mine ne întoarcem în acelaşi timp spre ea. Înaltă, cu forme rotunde şi părul ei lucios tuns bob, îmbrăcată cu o rochie scurtă de culoarea mentei şi pantofi cu toc înalt, prinse cu nişte cureluşe în jurul gleznelor ei subţiri – arată superb.

— Copila? şopteşte el, uitându-se la Mia cu

gura căscată.

— Da. Copila pentru care trebuie să faci pe babysitter-ul, îi răspund eu tot în şoaptă. Bună, Mia! o îmbrăţişez eu scurt, iar ea se uită foarte insistent la Ethan.

— Mia, el e Ethan, fratele lui Kate.

Mia dă uşor din cap, ridicând sprâncenele cu un aer surprins, apoi clipeşte de câteva ori, întinzându-i mâna.

— Încântat de cunoştinţă, răspunde el cald.

Mia clipeşte din nou, apoi se îmbujorează şi nu mai spune nimic – una dintre puţinele dăţi când tace.

Uau! Nu cred că am mai văzut-o înroşindu-se.

— Nu pot să merg la prânz, îi spun eu fără ocolişuri. Ethan e de acord să meargă cu tine, dacă n-ai nimic împotrivă. Iar noi o să ne vedem altădată, ce zici?

— Sigur, spune ea calm.

Mia calmă – asta da noutate.

— Bine, de aici mă ocup eu. Pe mai târziu, Ana, spune Ethan, oferindu-i braţul Miei, iar ea îl acceptă cu un zâmbet sfios.

— Pa, Ana, se întoarce ea spre mine, şoptindu-mi: „Dumnezeule mare!" şi făcându-

mi exagerat cu ochiul.

Ca să vezi… Îl place! Le fac semn cu mâna când ies din clădire şi mă întreb ce părere o să aibă Christian despre întâlnirea surorii lui. E un gând care mă îngrijorează, şi totuşi, Mia e de vârsta mea, aşa că n-are de ce să obiecteze, nu?

*Vorbim despre Christian.* Vocea interioară s-a întors: bosumflată, cu colţurile gurii lăsate, cu haina şi poşeta pe braţ. Dar îmi îndepărtez repede imaginea din minte. Mia e o femeie, iar Christian poate fi rezonabil, nu-i aşa? În cele din urmă, hotărăsc să las toate astea pe mai încolo şi pornesc spre biroul lui Jack… adică biroul meu… să mă pregătesc pentru şedinţă.

Întrunirea se termină la ora trei şi jumătate. Totul a mers bine. Ba chiar am obţinut aprobarea de a continua demersurile în legătură cu cele două manuscrise pe care le susţin, ceea ce îmi dă un sentiment ameţitor.

Pe biroul meu se află un enorm coş de răchită plin cu trandafiri albi şi roz pal. Uau, mirosul e divin. Zâmbesc şi mă uit pe biletul înfipt între ei. Ştiu cine mi i-a trimis.

*Felicitări, domnişoară Steele!*
*Şi te-ai descurcat singură.*
*Fără ajutor din partea proprietarului,*
*Săritorului şi megalomanului tău CEO.*

*Cu drag,*
*Christian*

Pun mâna pe Blackberry să-i scriu un e-mail.

---

**De la**: Anastasia Steele
**Subiect**: Megaloman…
**Data**: 16 iunie 2011, 15:43
**Către**: Christian Grey

Megalomanul e tipul meu preferat de maniac. Mulţumesc pentru florile frumoase. Mi-au fost aduse într-un uriaş coş de nuiele, care mă face să mă gândesc la picnicuri şi pături.

x

---

**De la**: Christian Grey
**Subiect**: Aer proaspăt
**Data**: 16 iunie 2011, 15:55
**Către**: Anastasia Steele

Maniac, zici? Dr. Flynn s-ar putea să aibă ceva de zis despre asta.

Vrei să ieşim la un picnic?

Am putea să ne distrăm în aer liber, Anastasia…

Ţie cum îţi merge?

Christian Grey
CEO, Grey Enterprise Holdings Inc.

Doamne, mă înroşesc citindu-i răspunsul.

---

**De la**: Anastasia Steele
**Subiect**: O zi febrilă
**Data**: 16 iunie 2011, 16:00
**Către**: Christian Grey

Ziua a trecut pe nesimţite. Aproape că n-am avut niciun moment liber în care să mă gândesc la altceva decât la muncă. Cred că pot să fac faţă! Îţi povestesc mai multe când ajung acasă, în aer liber… sună interesant.

Te iubesc,

A x

P.S.: Nu-ţi face griji din pricina lui Flynn.

Îmi sună telefonul. E Claire de la recepţie, disperată să afle cine mi-a trimis florile şi ce s-a întâmplat cu Jack. Stând închisă toată ziua în birou, am pierdut bârfele colegilor. Îi explic repede că florile sunt de la iubitul meu şi că nu ştiu mare lucru despre plecare a lui Jack. Blackberry-ul bâzâie – am primit un nou e-mail de la Christian.

---

**De la**: Christian Grey
**Subiect**: Am să încerc…
**Data**: 16 iunie 2011, 16:09
**Către**: Anastasia Steele

…să nu-mi fac griji.
Pe curând, iubito.
x

Christian Grey
CEO, Grey Enterprise Holdings Inc.

La cinci şi jumătate, îmi fac curat pe birou. Nu-mi vine să cred cât de repede a trecut ziua. Trebuie să mă întorc la Escala şi să mă pregătesc pentru întâlnirea cu dr. Flynn. Nici

măcar n-am avut timp să mă gândesc la întrebările pe care vreau să i le pun. Poate azi o să fie doar o întâlnire introductivă şi poate Christian o să mă lase să mă întâlnesc încă o dată cu el. În cele din urmă, îndepărtez din minte toate aceste gânduri şi ies din birou, luându-mi în grabă la revedere de la Claire.

Trebuie să mă gândesc şi la ziua lui Christian. Ştiu ce cadou o să-i fac. Aş vrea să i-l dau în seara asta, înainte să ne întâlnim cu Flynn, dar cum să fac? Lângă parcare, se află un mic magazin unde se vând brelocuri pentru turişti. Îmi vine o idee şi intru repede în el.

Jumătate de oră mai târziu, când ajung la Escala, îl găsesc pe Christian vorbind la Blackberry. Stă pe un scaun şi se uită prin peretele de sticlă, iar când mă aude, se întoarce, îmi zâmbeşte radios şi grăbeşte conversaţia.

— Ros, e excelent. Spune-i lui Barney, şi mai vedem după aia… La revedere.

Eu stau timidă în prag, iar el se apropie de mine. E îmbrăcat cu un tricou alb şi o pereche de blugi, care îi dau un aer de băiat rău şi plin de pasiune. *Uau!*

— Bună seara, domnişoară Steele,

murmură el şi se apleacă să mă sărute. Felicitări pentru promovare, adaugă, strângându-mă în braţe.

Miroase încântător.

— Ai făcut duş, spun eu.

— Tocmai m-am întors de la un antrenament cu Claude.

— Ah.

— Am reuşit să-l dobor de două ori, zâmbeşte el radios, cu un aer copilăros şi încântat de sine.

Zâmbetul lui e contagios.

— Nu se întâmplă des?

— Nu. Şi e foarte plăcut când reuşesc. Ţi-e foame?

Clatin din cap.

— Ce este? se încruntă el la mine.

— Sunt neliniştită. Din pricina întâlnirii cu dr. Flynn.

— Şi eu. Cum ţi-a fost ziua?

Îmi dă drumul, apoi îi fac un scurt rezumat, iar el mă ascultă cu atenţie.

— Ah, trebuie să-ţi mai spun ceva, adaug. Azi trebuia să iau prânzul cu Mia.

Ridică din sprâncene cu un aer surprins.

— Nu mi-ai zis nimic de asta.

— Ştiu, am uitat. Dar n-am putut să ies cu

ea din cauza şedinţei, aşa că a scos-o Ethan la masă.

Chipul i se întunecă.

— Înţeleg. Nu-ţi mai muşca buza.

— Mă duc să mă spăl, spun eu, schimbând subiectul şi plecând înainte să se înfurie.

Cabinetul doctorului Flynn e la mică distanţă cu maşina de apartamentul lui Christian. *Foarte la îndemână pentru şedinţe de urgenţă,* îmi spun în sinea mea.

— De obicei, vin la el făcând jogging, îmi explică, parcând Saab-ul. E o maşină excelentă, îmi zâmbeşte el.

— Aşa mi se pare şi mie, îi întorc eu zâmbetul. Christian… ţi-am… – mă uit eu la el cu un aer neliniştit.

— Ce s-a întâmplat, Ana?

— Poftim, spun eu, scoţând din poşetă cutiuţa neagră. E darul meu de ziua ta. Am vrut să ţi-l dau acum – dar numai dacă îmi promiţi că n-ai să-l deschizi până sâmbătă, da?

Clipeşte cu un aer surprins şi înghite în sec.

— Bine, murmură el cu un aer precaut.

Inspirând adânc, i-l dau, fără să iau în

seamă expresia lui surprinsă. Scutură uşor cutiuţa, care scoate un zornăit foarte satisfăcător. Se încruntă. Ştiu că e foarte curios să afle ce-i înăuntru. Apoi zâmbeşte, având în ochi o expresie tinerească şi degajată. Vai… abia acum îşi arată vârsta – şi e atât de frumos.

— Nu-l poţi deschide până sâmbătă, îl previn eu.

— Am înţeles, spune. De ce mi-l dai acum?

Vâră cutiuţa în buzunarul interior al hainei lui albastre în dungi, chiar lângă inimă.

*Ce inspirat…* îmi spun în sinea mea şi îi zâmbesc cu superioritate.

— Pentru că pot, domnule Grey.

Buzele i se arcuiesc într-un zâmbet strâmb.

— Ei, domnişoară Steele, văd că mi-ai furat replica.

Când intrăm în anticamera cabinetului, suntem întâmpinaţi de o recepţioneră energică şi prietenoasă, care îl salută călduros pe Christian. Prea călduros pentru gustul meu – Doamne, e suficient de bătrână cât să-i fie mamă! –, iar el îi ştie numele.

Cabinetul somptuos al doctorului Flynn

este de o eleganţă discretă: pereţii verde-pal şi două canapele verde-închis aşezate în faţa a două fotolii de piele dau încăperii atmosfera unui club privat. Dr. Flynn stă la biroul din celălalt capăt al cabinetului.

Când ne vede, se ridică în picioare şi se apropie de noi, în zona canapelelor. Poartă pantaloni negri şi o cămaşă bleu, cu nasturele de sus desfăcut – fără cravată. Ochii lui de un albastru-deschis par să nu scape niciun detaliu.

— Christian, zâmbeşte el cordial.

— John, îi strânge Christian mâna. Ţi-o aminteşti pe Anastasia?

— Cum aş putea s-o uit? Bine ai venit, Anastasia.

— Ana, te rog, murmur eu, când îmi strânge mâna cu putere.

Îmi place grozav accentul lui englezesc.

— Ana, spune el blând, invitându-ne să luăm loc pe canapele.

Christian îmi face semn cu mâna spre una dintre ele. Iau loc, sprijinindu-mi mâna pe braţul canapelei şi încercând să par relaxată, iar el se aşează pe cealaltă canapea, alături de mine, astfel încât stăm în unghi drept unul faţă de celălalt. Între noi se află o

măsuţă cu o lampă, iar lângă ea observ că e aşezată o cutie de şerveţele.

Nu e cum mă aşteptam. Aveam în minte o cameră complet albă, cu un şezlong de piele neagră – zeiţa mea intimă s-ar fi simţit mai comod.

Cu un aer relaxat şi stăpân pe situaţie, dr. Flynn se aşează pe unul dintre fotolii şi ia o agendă de piele. Christian îşi încrucişează picioarele, sprijinindu-şi glezna pe genunchi, şi îşi petrece un braţ peste speteaza canapelei. Întinzând celălalt braţ, îşi pune palma peste mâna mea de pe mânerul canapelei şi mi-o strânge cu un aer liniştitor.

— Christian mi-a cerut să-l însoţeşti la una dintre şedinţele lui, începe amabil doctorul Flynn. E bine să ştii că păstrăm o confidenţialitate totală cu privire la aceste şedinţe…

Ridic o sprânceană spre Flynn, întrerupându-l în mijlocul frazei.

— Ah… am semnat un contract de confidenţialitate, murmur eu, stânjenită că s-a oprit.

Amândoi se întorc spre mine, iar Christian îmi dă drumul la mână.

— Un contract de confidenţialitate? se

încruntă fruntea doctorului Flynn, uitându-se întrebător la Christian.

Christian ridică din umeri.

— Îţi începi toate relaţiile cu femeile cu câte un contract de confidenţialitate? îl întreabă Flynn.

— Când e vorba de relaţii contractuale, da.

Buza psihiatrului se arcuieşte uşor.

— Ai avut şi altfel de relaţii cu femeile? întreabă el cu un aer amuzat.

— Nu, răspunde Christian după o clipă, având şi el un aer amuzat.

— Aşa credeam şi eu, spune dr. Flynn, apoi îşi întoarce atenţia spre mine. Ei bine, cred că nu trebuie să ne facem griji din pricina confidenţialităţii, dar v-aş sugera să discutaţi problema asta la un moment dat. Din câte înţeleg, nu mai aveţi o relaţie bazată pe un contract de confidenţialitate.

— Să sperăm că o să avem în curând un nou tip de contract, spune Christian blând, uitându-se la mine.

Mă înroşesc, iar dr. Flynn mijeşte ochii.

— Ana. Iartă-mă, dar probabil ştiu despre tine mai multe decât îţi închipui. Christian a fost foarte deschis.

Mă uit la Christian cu un aer neliniştit. Ce

i-o fi povestit?

— Un contract de confidenţialitate? continuă psihiatrul. Îmi închipui că ai fost şocată.

Clipesc.

— Cred că şocul ăsta a pălit prin comparaţie cu dezvăluirile recente ale lui Christian, răspund eu cu glas scăzut şi ezitant – mă simt atât de neliniştită.

— Sunt sigur, îmi zâmbeşte Flynn cordial. Spune-mi, Christian, despre ce ai vrea să discutăm?

Christian ridică din umeri ca un adolescent ursuz.

— Anastasia a vrut să te vadă. Poate ar fi bine s-o întrebi pe ea. Dr. Flynn se arată iarăşi surprins şi se uită la mine cu un aer şiret.

*Dumnezeule mare!* E chinuitor. Plec privirea.

— Te-ai simţi mai în largul tău dacă am rămâne doar noi doi o vreme?

Mă uit la Christian, iar el mă priveşte cu un aer nerăbdător.

— Da, şoptesc eu.

Christian se încruntă şi deschide gura, dar o închide repede şi se ridică de pe canapea cu

o mişcare elegantă.

— Mă duc în sala de aşteptare, spune el cu gura strânsă într-o linie dreaptă şi bosumflată.

*Oh, nu!*

— Mersi, Christian, spune dr. Flynn pe un ton neutru.

Christian îmi aruncă o privire lungă şi sfredelitoare înainte să iasă din cabinet – dar nu trânteşte uşa. Pfui! Mă relaxez imediat.

— Te intimidează?

— Da. Dar nu la fel de mult ca înainte.

Simt că nu-i sunt loială lui Christian, însă acesta e adevărul.

— Nu mă surprinde, Ana. Cu ce te pot ajuta?

Mă uit la degetele mele împreunate. Ce-aş putea să-l întreb?

— Dr. Flynn, n-am mai avut nicio relaţie până acum, iar Christian e... În fine, e Christian. Iar în ultima săptămână s-au întâmplat o mulţime de lucruri. Însă n-am avut timp să mă gândesc la toate astea.

— La ce anume ai vrea să te gândeşti?

Ridic privirea, iar dr. Flynn are capul înclinat într-o parte şi se uită la mine cu compasiune, cred.

— Ei bine... Christian mi-a spus că e bucuros să renunţe la... ăă...

Mă încurc şi mă opresc. E o chestiune mult mai dificil de discutat decât mi-am închipuit.

Dr. Flynn oftează.

— Ana, în perioada foarte scurtă de când l-ai cunoscut, ai obţinut progrese mai mari cu pacientul meu decât am obţinut eu în ultimii doi ani. Ai avut o puternică influenţă asupra lui, sunt sigur că îţi dai seama.

— Şi el a avut un efect puternic asupra mea. Dar nu ştiu dacă îi sunt suficientă. Dacă îi pot satisface nevoile, şoptesc eu.

— Asta vrei de la mine? O asigurare?

Încuviinţez din cap.

— Are nevoie de schimbare, spune el simplu. Christian s-a trezit pus într-o situaţie în care mecanismele lui de adaptare nu mai sunt eficiente. Foarte simplu spus, l-ai obligat să se confrunte cu câţiva dintre demonii lui şi să-şi reevalueze poziţia.

Clipesc. Seamănă cu ce mi-a spus Christian.

— Da, demonii lui, murmură el.

— Nu insistăm asupra lor – ţin de trecut. Christian îşi cunoaşte demonii, şi îi cunosc şi

eu – iar acum sunt sigur că îi cunoşti şi tu. Mă preocupă mult mai mult viitorul şi încercarea de a-l duce în locul în care vrea să ajungă.

Mă încrunt, iar el ridică o sprânceană.

— Termenul tehnic este TSCS. Scuze… zâmbeşte el. E un acronim care vine de la terapie scurtă centrată pe soluţie. În esenţă, e o terapie orientată spre scop. Ne concentrăm asupra lucrurilor pe care Christian vrea să le obţină şi asupra mijloacelor prin care le poate obţine. E o abordare dialectică. Nu are rost să facem caz de trecut – toţi medicii, psihologii şi psihiatrii la care a fost Christian au insistat asupra trecutului său. Ştim de ce e aşa cum e, dar ce ne interesează e viitorul. Unde se vede Christian în viitor, unde vrea să ajungă. A fost nevoie să-l părăseşti ca să ia în serios această formă de terapie. Acum îşi dă seama că scopul lui e să aibă cu tine o relaţie bazată pe iubire. Asta e tot, şi asupra acestui lucru ne concentrăm. Desigur, există obstacole – afefobia lui, de exemplu.

*Doamne, ce-i asta?* mă întreb eu cu un aer derutat.

— Scuze, adică teama lui de a fi atins,

spune dr. Flynn, clătinând din cap, ca şi când s-ar dojeni. Pe care sunt sigur că ai observat-o.

Mă îmbujorez şi încuviinţez din cap. *Deci asta înseamnă.*

— Şi are un dispreţ morbid faţă de sine. Sunt sigur că ştii şi asta. Şi, bineînţeles, parasomnia… scuze, adică tulburări de somn.

Clipesc, încercând să asimilez toate aceste cuvinte lungi. Ştiu toate astea. Dar Flynn n-a pomenit principala mea sursă de îngrijorare.

— Dar e un sadic. Şi, în consecinţă, are nevoi pe care nu i le pot satisface.

Dr. Flynn îşi dă ochii peste cap, iar gura i se strânge într-o linie aspră.

— E un termen care nu mai e folosit în psihiatrie. I-am spus-o de nenumărate ori. Din anii nouăzeci, nu se mai foloseşte nici măcar termenul de „parafilie”[7].

Iarăşi m-a pierdut. Clipesc, iar el îmi zâmbeşte cu un aer înţelegător.

---

7 Parafilie: perversiune caracterizată prin dorinţă sexuală intensă, fantezii sau comportamente care implică obiecte, activităţi sau situaţii insolite şi cauzează suferinţa sau umilinţa altor persoane sau propriei persoane.

— Da, am obiceiul nesuferit de a folosi termeni tehnici, spune el, clătinând din cap. Christian se gândeşte întotdeauna la ce e mai rău. E o trăsătură determinată de dispreţul său faţa de sine. Desigur, există sadism sexual, dar nu e o boală, ci o alegere ce ţine de stilul de viaţă. Iar dacă este practicat în cadrul unei relaţii sigure, sănătoase şi consensuale între doi adulţi, nu e nicio problemă. Din câte îmi dau seama, toate relaţiile sado-masochiste pe care le-a avut Christian s-au desfăşurat într-un astfel de cadru. Eşti prima lui iubită care nu consimte la aşa ceva, şi de aceea nu e dispus să aibă o relaţie sado-masochistă cu tine.

*Iubită!*

— Dar sigur n-are cum să fie atât de simplu.

— De ce nu? ridică dr. Flynn din umeri cu un aer binedispus.

— Păi… din pricina motivului pentru care o face.

— Ana, tocmai asta e ideea. Din punctul de vedere al terapiei centrate pe soluţie, chiar e atât de simplu. Christian vrea să fie cu tine. Iar pentru asta, trebuie să renunţe la aspectele extreme ale unei relaţii sado-maso.

La urma urmelor, ce-i ceri tu nu e nerezonabil… nu-i aşa?

Mă înroşesc. Nu, nu e nerezonabil, nu-i aşa?

— Nu cred, răspund eu. Dar mă tem să nu i se pară lui nerezonabil.

— Christian îşi dă seama că ai dreptate şi a acţionat în consecinţă. Nu e nebun, oftează dr. Flynn. Pe scurt, nu e un sadic, Ana. E un tânăr strălucit, furios şi speriat, care a tras nişte cărţi foarte proaste când s-a născut. Putem să facem caz de asta şi să analizăm până ni se acreşte cine, cum şi de ce. Sau Christian poate să meargă mai departe şi să decidă cum vrea să trăiască. În urmă cu ceva timp, a descoperit ceva care a funcţionat câţiva ani, dar, de când te-a cunoscut pe tine, nu mai funcţionează. Şi, în consecinţă, şi-a schimbat modul de a acţiona. Tu şi cu mine trebuie să-i respectăm alegerea şi să-l sprijinim.

Mă uit la el cu un aer nedumerit.

— Asta e asigurarea pe care mi-o poţi da?

— Alta nu există, Ana. În viaţă, nu există garanţii, zâmbeşte el. Şi asta e opinia mea de profesionist.

Surâd şi eu. Doamne, glume de psihiatru…

— Dar Christian se gândeşte la el ca la un alcoolic care încearcă să se lase de băutură.

— Christian întotdeauna va crede ce e mai rău despre el. După cum ţi-am spus, ţine de dispreţul lui faţă de sine. Face parte din structura lui. Desigur, e nerăbdător să facă această schimbare în viaţa lui. Dar, în principiu, se expune la multe suferinţe emoţionale, pe care le-a trăit atunci când l-ai părăsit. Bineînţeles că e temător.

Dr. Flynn face o pauză, apoi continuă.

— Nu vreau să exagerez importanţa rolului pe care îl ai în această conversiune damaschină a lui – pentru el, chiar e un drum al Damascului. Dar ai într-adevăr un rol crucial în acest proces. Christian n-ar fi ajuns aici dacă nu te-ar fi cunoscut. Din punctul meu de vedere, analogia cu alcoolicul nu mi se pare bine aleasă, dar, dacă pentru el funcţionează, cred că ar trebui să-i dăm credit.

Să-i dăm credit… Mă încrunt.

— Din punct de vedere emoţional, Christian e un adolescent, Ana. E blocat în acea fază a dezvoltării. Şi-a canalizat toată energia înspre succesul în afaceri – şi a avut un succes extraordinar. Dar acum, universul

lui emoţional trebuie să se dezvolte.

— Şi cum pot eu să-i fiu de ajutor?

Dr. Flynn izbucneşte în râs.

— Continuă să faci ceea ce faci. Christian e îndrăgostit lulea. E o încântare să-l văd aşa.

Mă înroşesc, iar zeiţa mea intimă se strânge în braţe de bucurie, dar tot mă deranjează ceva.

— Pot să te mai întreb ceva?

— Bineînţeles.

Inspir adânc.

— O parte din mine crede că, dacă n-ar fi atât de pervertit, nu m-ar… vrea pe mine.

Dr. Flynn ridică din sprâncene cu un aer surprins.

— Spui un lucru foarte negativ despre tine, Ana. Şi sincer, dezvăluie mai multe despre tine decât despre Christian. Nu vădeşte un dispreţ de sine la fel de intens ca al lui, dar mă surprinde.

— Păi, uită-te la el… şi uită-te la mine.

Dr. Flynn se încruntă.

— M-am uitat. Văd o tânără atrăgătoare şi un tânăr atrăgător. Ana, de ce nu te consideri atrăgătoare?

*Oh, nu!* Nu vreau să discutăm despre mine. Cobor privirea. Se aude un ciocănit puternic

în uşă, care mă face să tresar. Christian revine în cabinet, uitându-se încruntat la amândoi. Mă înroşesc şi îi arunc o privire lui Flynn, care îi zâmbeşte relaxat lui Christian.

— Bine ai revenit, îl întâmpină el.

— Cred că timpul a expirat, John.

— Aproape, Christian. Vino lângă noi.

Christian ia loc – de data asta, lângă mine – şi îşi aşează posesiv mâna pe genunchiul meu. Gestul lui nu trece neobservat în ochii psihiatrului.

— Mai ai întrebări, Ana? întreabă dr. Flynn cu un aer vădit preocupat.

*Mama mă-sii!* N-ar fi trebuit să întreb atâtea. Clatin din cap.

— Christian?

— Azi nu, John.

Flynn dă uşor din cap.

— Ar putea fi de folos, dacă aţi mai putea veni împreună. Sunt sigur că Ana o să aibă mai multe întrebări.

Christian încuviinţează din cap.

Mă îmbujorez. La naiba! Dr. Flynn vrea să facă săpături. Christian mă ia de mână şi se uită în ochii mei.

— Ce zici? mă întreabă el blând.

Încuviinţez din cap cu un zâmbet. Da, o

să-i dăm credit lui Christian, mulţumită doctorului cel bun din Anglia.

Christian îmi strânge mâna şi se întoarce spre Flynn.

— Ea cum se simte? întreabă el.

*Cine, eu?*

— O să se facă bine, răspunde psihiatrul pe un ton liniştitor.

— Bine. Să mă ţii la curent cu progresele ei.

— Sigur.

*La dracu'! Vorbesc despre Leila.*

— Mergem să-ţi sărbătorim promovarea? mă întreabă Christian ironic.

Încuviinţez sfios din cap, iar Christian se ridică în picioare.

Ne luăm repede la revedere de la dr. Flynn, iar Christian mă conduce spre uşă cu o grabă necuviincioasă.

În stradă, se întoarce spre mine.

— Cum a fost? întreabă el cu nelinişte în glas.

— A fost bine.

Se uită la mine cu un aer suspicios, iar eu înclin capul într-o parte.

— Domnule Grey, te rog să nu te uiţi aşa

la mine. La recomandarea doctorului, am hotărât să-ţi dau credit.

— Ce înseamnă asta?

— Ai să vezi.

Strâmbă din gură şi mijeşte ochii.

— Urcă în maşină, îmi porunceşte el, deschizându-mi portiera maşinii.

Aha, deci schimbă foaia. Îmi aud Blackberry-ul şi îl scot repede din poşetă.

*La naiba, José!*

— Bună!

— Bună, Ana…

Mă uit la Cincizeci de Vicii, care mă priveşte suspicios.

— José, îi şoptesc eu.

Se uită impasibil la mine, dar ochii i se înăspresc. Îşi închipuie că nu observ? Revin la conversaţia cu José.

— Scuze că nu te-am sunat. Vrei să ştii cum facem mâine? îl întreb eu, dar mă uit la Christian.

— Da. Anastasia, am vorbit cu un tip de la Grey de acasă, aşa că ştiu unde urmează să aduc fotografiile, şi cred că o să ajung acolo între cinci şi şase… iar după aia sunt liber.

*Oh!*

— De fapt, eu stau cu Christian acum şi

mi-a zis că, dacă vrei, poţi să rămâi la el peste noapte.

Gura lui Christian se strânge într-o linie dură. Hm – halal gazdă!

José tace preţ de o clipă, asimilând ce i-am spus. Mă crispez. N-am avut ocazia să vorbesc cu Christian despre el.

— Bine, spune el în cele din urmă. Relaţia asta cu Grey e serioasă?

Mă îndepărtez de maşină şi fac câţiva paşi pe trotuar.

— Da.

— Cât de serioasă?

Îmi dau ochii peste cap şi fac o pauză. Cum de s-a nimerit să avem conversaţia asta în prezenţa lui Christian?

— Serioasă.

— E cu tine acum? De-aia vorbeşti în monosilabic?

— Da.

— Bine. Deci ai voie să ieşi mâine din casă?

— Sigur că da.

Cel puţin aşa sper. Îmi încrucişez brusc degetele.

— Şi unde vrei să ne vedem?

— Poţi să mă iei de la serviciu, îi propun

eu.

— Bine.

— Îţi trimit un mesaj cu adresa.

— La ce oră?

— La şase?

— Sigur. Pe mâine, Ana. Abia aştept. Mi-e dor de tine.

Zâmbesc.

— Bine. Ne vedem mâine.

Închid telefonul şi mă întorc spre Christian, care stă sprijinit de maşină, uitându-se atent la mine, cu o expresie indescifrabilă.

— Ce mai face prietenul tău? întreabă el liniştit.

— Bine. O să vină să mă ia de la serviciu şi cred că o să mergem să bem ceva. Vrei să vii şi tu?

Christian ezită, dar ochii lui cenuşii sunt calmi.

— Eşti sigură că n-o să încerce nimic?

— Da! răspund eu pe un ton exasperat, dar îmi reprim impulsul de a-mi da ochii peste cap.

— Bine, spune Christian, ridicând mâinile în semn de capitulare. Mergi să te vezi cu prietenul tău, iar noi ne vedem mai pe seară.

Mă aşteptam la o ceartă, dar încuviinţarea lui atât de uşor obţinută mă derutează.

— Vezi? Pot să fiu rezonabil, zâmbeşte el superior.

Strâmb din gură. Mai vedem noi.

— Pot să conduc eu?

Christian clipeşte, surprins de cererea mea.

— Aş prefera să nu conduci.

— De ce, mă rog?

— Pentru că nu-mi place să fiu condus.

— Azi-dimineaţă ai acceptat, şi se pare că nu te deranjează să fii condus de Taylor.

— Am încredere în el ca şofer.

— Nu şi în mine? spun eu, punându-mi mâinile în şold. Sincer, obsesia ta pentru control nu cunoaşte limite. Conduc de la cincisprezece ani.

Ridică din umeri, ca şi când asta n-ar avea nicio importanţă. Of, e exasperant! Să-i dau credit! Pe naiba!

— E maşina mea? întreb eu.

Se încruntă la mine.

— Bineînţeles că e maşina ta.

— Atunci dă-mi cheile, te rog. Am condus-o de două ori, doar până la serviciu şi înapoi. Vrei să te bucuri doar tu de ea.

Sunt foarte bosumflată. Buzele lui Christian se arcuiesc într-un zâmbet reţinut.

— Dar nu ştii unde mergem.

— Sunt sigură că mă poţi îndruma tu, domnule Grey. Până acum te-ai descurcat de minune.

Se uită la mine surprins, apoi zâmbeşte – e noul lui zâmbet, cel sfios, care mă dezarmează şi îmi taie respiraţia.

— M-am descurcat de minune, zici? murmură el.

Mă înroşesc.

— În cea mai mare parte, da.

— Ei bine, în cazul ăsta… spune el, apoi îmi dă cheile, ocoleşte maşina şi îmi deschide portiera din dreptul şoferului.

— Ia-o la stânga, îmi porunceşte el, şi pornim spre I-5. La naiba, Ana, uşor! spune el, sprijinindu-se de bord.

Of, pentru numele lui Dumnezeu! Îmi dau ochii peste cap, dar nu mă întorc spre el. Din difuzoarele maşinii se aude Van Morrison.

— Încetineşte!

— Încetinesc!

Christian oftează.

— Ce a zis Flynn? întreabă el cu o undă de

nelinişte în glas.

— Ţi-am spus: că ar trebui să-ţi acord credit.

La naiba, poate că ar fi trebuit să-l las pe el să conducă. În felul ăsta, aş fi putut să-i urmăresc reacţiile. De fapt... chiar semnalizez cu intenţia să trag pe dreapta.

— Ce faci? pufneşte el alarmat.

— Te las să conduci.

— De ce?

— Ca să mă pot uita la tine.

Izbucneşte în râs.

— Nu, nu! Ai vrut să conduci. Aşa că o să conduci tu, şi eu o să mă uit la tine.

Mă încrunt la el.

— Uită-te la drum! strigă.

Simt că-mi fierbe sângele. Bine! Opresc înaintea unei curbe, chiar înaintea unui semafor, mă dau jos valvârtej din maşină, trântind portiera, apoi urc pe trotuar şi mă uit încruntat la el, cu mâinile în sân. Coboară şi el.

— Ce faci? întreabă el furios, uitându-se la mine.

— Nu. Tu ce faci?

— N-ai voie să opreşti aici.

— Ştiu.

— Atunci de ce ai oprit?

— Pentru că m-am săturat să-mi tot latri ordine! Sau conduci tu, sau nu mai zici nimic despre cum conduc!

— Anastasia, urcă înapoi în maşină până nu luăm amendă.

— Nu.

Clipeşte complet dezorientat, apoi îşi trece mâna prin păr, iar furia lui se transformă în uluire. Dintr-odată, are un aer atât de comic, iar eu nu-mi pot înăbuşi un zâmbet. Se încruntă.

— De ce râzi? pufneşte el încă o dată.

— De tine.

— Of, Anastasia! Eşti cea mai enervantă femeie din lume, spune el, aruncându-şi mâinile în aer. Bine, conduc eu.

Îl apuc de reverele hainei şi îl trag spre mine.

— Nu, tu eşti cel mai enervant bărbat din lume, domnule Grey.

Se uită la mine cu ochi întunecaţi şi sfredelitori, îmi cuprinde mijlocul cu braţele şi mă lipeşte de el.

— Atunci poate că suntem făcuţi unul pentru altul, spune el blând, inspirând adânc, cu nasul în părul meu.

Îl iau şi eu în braţe, închizând ochii. Pentru prima oară de azi-dimineaţă mă simt relaxată.

— Oh… Ana, Ana, Ana, şopteşte el, cu buzele lipite de părul meu.

Îl strâng mai tare şi rămânem nemişcaţi, bucurându-ne de o linişte neaşteptată chiar aici, pe stradă. Dându-mi drumul, deschide portiera. Urc fără să spun nimic, urmărindu-l cu privirea în timp ce dă ocol maşinii.

Pornind motorul, Christian reintră în trafic, fredonând absent o piesă de Van Morrison.

Uau! Nu l-am auzit niciodată cântând – nici măcar la duş, niciodată. Mă încrunt. Are o voce frumoasă – bineînţeles. Hm… oare el m-a auzit cântând?

*Nu te-ar fi cerut în căsătorie, dacă te-ar fi auzit!* Vocea mea interioară stă cu braţele încrucişate, îmbrăcată în carouri Burberry – Doamne!

Cântecul se termină, iar Christian are un zâmbet copilăros.

— Ştii, dacă am fi luat amendă, maşina e pe numele tău.

— Bine că am fost promovată – îmi permit să plătesc amenda, răspund eu arogant,

uitându-mă la profilul lui minunat.

Buzele i se arcuiesc într-un surâs. Christian urcă pe rampa care duce la autostrada I-5, pornind spre nord, iar din difuzoare se aude o nouă piesă de Van Morrison.

— Unde mergem?

— E o surpriză. Ce ţi-a mai zis Flynn?

Oftez.

— Mi-a zis despre TTSTCS sau aşa ceva.

— TSCS. Cea mai recentă formă de terapie, murmură el.

— Ai încercat şi altele?

Pufneşte.

— Iubito, le-am încercat pe toate de-a lungul timpului: cognitivism, freudism, funcţionalism, gestaltism, comportamentalism… tot ce vrei, spune el, iar în tonul lui se simte o undă de amărăciune, care mă întristează.

— Şi crezi că terapia asta o să te ajute?

— Flynn ce ţi-a zis?

— Mi-a spus că nu trebuie să te concentrezi asupra trecutului, ci asupra viitorului – asupra locului în care vrei să ajungi.

Christian încuviinţează din cap şi, în

acelaşi timp, ridică din umeri cu un aer precaut.

— Altceva? insistă el.

— Mi-a vorbit despre teama ta de a fi atins, deşi i-a zis altfel. Despre coşmarurile tale şi despre dispreţul tău de sine.

Mă uit la el şi, în lumina serii, văd că are un aer gânditor şi că îşi roade unghia de la degetul mare în timp ce conduce. Îmi aruncă o privire rapidă.

— Ochii la drum, domnule Grey, îl dojenesc eu, cu sprânceana ridicată.

Are un aer amuzat şi uşor exasperat.

— Aţi vorbit o veşnicie, Anastasia. Ce ţi-a mai zis?

Înghit în sec.

— Nu crede că eşti sadic, şoptesc eu.

— Serios? spune el calm şi se încruntă, iar atmosfera din maşină se înnegurează.

— Mi-a spus că termenul de „sadic" nu mai e recunoscut în psihiatrie încă din anii nouăzeci, bâigui eu, încercând să îndepărtez norii.

Christian se întunecă la faţă şi oftează uşor.

— Flynn şi cu mine avem păreri diferite cu privire la acest subiect, spune el calm.

— Mi-a zis şi că întotdeauna crezi ce-i mai rău despre tine. Şi ştiu că are dreptate, murmur eu. A pomenit şi despre sadismul sexual, dar mi-a zis că e o alegere care ţine de modul de viaţă, nu o boală psihiatrică. Poate că tu asta crezi.

Ochii lui cenuşii mă străpung încă o dată, iar gura i se strânge într-o expresie posomorâtă.

— Deci aşa: stai de vorbă o dată cu un doctor bun şi devii expert, răspunde el tăios, întorcând privirea spre drum.

*Vai de mine… Oftez.*

— Uite ce e, dacă nu vrei să auzi ce mi-a zis, nu mă întreba, îi spun eu blând.

Nu vreau să mă cert. Şi, oricum, are dreptate – ce naiba ştiu eu despre porcăriile astea? Dar oare vreau să aflu? Pot să fac o listă cu problemele lui cele mai importante – mania controlului, posesivitatea, gelozia, nevoia excesivă de a proteja –, şi înţeleg perfect de unde i se trag toate astea. Pot să înţeleg chiar şi de ce nu-i place să fie atins – i-am văzut cicatricele fizice. Nu pot decât să mi le imaginez pe cele sufleteşti, şi n-am fost martoră decât la unul dintre coşmarurile lui. Iar dr. Flynn a zis că…

— Vreau să ştiu ce aţi discutat, îmi întrerupe Christian gândurile, ieşind de pe autostradă pe la nodul 172 şi luând-o spre vest, spre soarele ce coboară încet.

— S-a referit la mine ca fiind „iubita" ta.

— Serios? spune el pe un ton împăciuitor. E foarte pretenţios când vine vorba despre termeni. Şi da, mi se pare o descriere exactă. Nu crezi?

— Te gândeai la supusele tale ca la nişte iubite?

Fruntea lui Christian se încruntă încă o dată, dar de data asta are un aer gânditor. Virează iarăşi spre nord. *Unde mergem?*

— Nu. Erau partenere sexuale, murmură el, revenind la tonul precaut. Eşti singura mea iubită. Şi vreau să fii mai mult decât atât.

Oh… iarăşi apare acest cuvânt plin de posibilităţi. Mă face să zâmbesc, iar zeiţa mea intimă radiază de bucurie.

— Ştiu, şoptesc eu, încercând din greu să-mi ascund încântarea. Pur şi simplu, am nevoie de puţin timp, Christian. Să-mi limpezesc lucrurile care mi s-au întâmplat în ultimele zile.

Se uită la mine ciudat, cu un aer

nedumerit, cu capul înclinat într-o parte.

După o clipă, semaforul la care ne-am oprit se face verde, încuviinţează din cap şi dă muzica mai tare, iar discuţia noastră ia sfârşit.

Van Morrison cântă în continuare – mai optimist de data asta – despre o noapte minunată pentru un dans sub clar de lună. Mă uit pe geam la pinii şi molizii învăluiţi într-o lumină aurie de soarele la asfinţit, umbrele lor lungi întinzându-se pe caldarâm. Christian a intrat pe o stradă rezidenţială şi ne îndreptăm spre vest, spre Puget Sound.

— Unde mergem? întreb când virăm pe o nouă stradă.

Zăresc un indicator: 9TH AVENUE NW. Sunt dezorientată.

— Surpriza, spune el, zâmbind misterios.

# Capitolul 18

Christian înaintează pe lângă un şir de case cu etaj îngrijite, şi văd o mulţime de copii care se joacă în faţa lor sau în jurul inelelor de baschet din curţi ori se plimbă cu bicicletele pe stradă. E un cartier înstărit. Oare mergem în vizită la cineva? La cine?

Câteva minute mai târziu, Christian virează brusc la stânga şi ajungem în faţa a două porţi din fier forjat, vopsite în alb, fixate într-un zid din gresie înalt de aproape doi metri. Christian apasă pe un buton de pe portiera lui, iar geamul coboară lent, cu un bâzâit discret. Formează un cod pe tastatura de la intrare, iar porţile se deschid primitor.

Se uită la mine cu o expresie schimbată. Are un aer nesigur, ba chiar neliniştit.

— Ce s-a întâmplat? întreb eu, fără să-mi pot ascunde preocuparea din glas.

— Mi-a venit o idee, spune el calm, înaintând uşor printre porţi.

Mergem pe o alee mărginită de copaci, suficient de lată pentru două maşini. De o

parte se întinde o pădure deasă, iar de cealaltă, o pajişte întinsă, unde se vede şi o bucată de pământ necultivată. Iarba şi florile au recucerit-o, creând un peisaj idilic – o fâneaţă unduită de briza domoală, cu flori aurite de soarele la asfinţit. Minunat! Totul e învăluit în liniştite şi, dintr-odată, mă imaginez întinsă în iarbă, cu privirea aţintită spre cerul senin de vară. E un gând chinuitor care, din cine ştie ce motiv, îmi stârneşte dorul de casă. Ce ciudat!

Aleea coteşte şi dă într-un drum lat care duce la o casă impresionantă, în stil mediteranean, cu faţada din gresie roz-pal. Seamănă cu un palat. Toate luminile sunt aprinse, fiecare fereastră strălucind puternic în amurg. În faţa garajului pentru patru maşini e parcat un BMW elegant, de culoare neagră, dar Christian opreşte chiar în faţa porticului impozant.

Hm… Oare cine locuieşte aici? Pe cine vizităm?

Christian opreşte motorul şi se uită neliniştit la mine.

— Ai să fii deschisă? mă întreabă el.

Mă încrunt.

— Christian, a trebuit să fiu deschisă din

ziua în care te-am cunoscut.

Zâmbeşte ironic şi încuviinţează din cap.

— Bună observaţie, domnişoară Steele. Să mergem.

Uşile din lemn închis la culoare se dau în lături şi în prag apare o femeie cu păr castaniu, un zâmbet sincer şi un elegant costum liliachiu. Mă bucur că m-am îmbrăcat cu rochia bleumarin până la jumătatea coapsei ca să-l impresionez pe dr. Flynn. Mă rog, nu port tocuri înalte ca ea, dar măcar nu sunt în blugi.

— Domnule Grey, zâmbeşte ea călduros, dând mâna cu el.

— Domnişoară Kelly, o salută el politicos.

Femeia îmi surâde şi îmi întinde mâna, iar eu i-o strâng uşor, remarcând îmbujorarea care vrea să spună: „Nu-i aşa că e un bărbat minunat? Cât mi-aş dori să fie al meu!"

— Olga Kelly, mi se prezintă ea cu un aer cordial.

— Ana Steele, murmur eu.

Cine este această femeie? Se dă într-o parte, invitându-ne în casă. Când intru, am un şoc. Vila este goală – complet goală. Ne aflăm într-un spaţios hol de primire. Pereţii sunt galbeni precum ciuboţica cucului, iar

din loc în loc se văd nişte zgârieturi – acolo trebuie să fi atârnat cândva tablouri. N-au mai rămas decât ornamentele din cristal ale candelabrelor. Podelele sunt din lemn mai. De o parte şi de alta a holului se înşiră uşi închise, dar Christian nu-mi lasă timp să asimilez ce văd.

— Haide, spune el şi, luându-mă de mână, mă conduce pe sub arcada din faţa noastră într-un hol interior şi mai spaţios.

Acesta e dominat de o scară în spirală, cu balustradă din fier forjat, dar Christian nu se opreşte nici aici. Mă duce în camera de zi, care şi ea e goală. N-a rămas în ea decât un covor auriu spălăcit – cel mai mare covor pe care l-am văzut în viaţa mea. Oh, şi patru candelabre de cristal.

Dar intenţia lui Christian devine limpede abia când traversăm camera şi ieşim prin nişte uşi de sticlă pe o terasă mare de piatră. La picioarele noastre se întinde o pajişte tunsă, mare cam cât jumătate de teren de fotbal, iar dincolo de ea, e o privelişte splendidă. *Uau!*

Peisajul panoramic te amuţeşte: asfinţitul peste Puget Sound. *Dumnezeule!*

În zare se vede insula Bainbridge, iar mai

încolo, dincolo de Parcul Naţional Olimpic, în această seară cu o limpezime de cristal, soarele se scufundă lent sub orizont, împrăştiind raze portocalii şi sângerii. Cerul e colorat în nuanţe roşietice, opalescente, verzui şi azurii, amestecându-se cu stacojiul-închis al pâlcurilor de nori şi al uscatului de dincolo de Puget Sound. E un regal al naturii, o simfonie vizuală orchestrată pe cer şi reflectată în apa calmă şi adâncă din zare. Privesc fascinată peisajul încercând să absorb toată această frumuseţe.

Îmi dau seama că sunt atât de uimită, încât nici nu mai respir, iar Christian mă ţine încă de mână. Fără tragere de inimă, îmi iau ochii de la privelişte şi văd că se uită nerăbdător la mine.

— M-ai adus aici să admir peisajul? şoptesc eu.

Încuviinţează din cap cu o mină serioasă.

— E minunat, Christian. Mulţumesc, murmur eu, lăsându-mi ochii să se delecteze încă o dată cu peisajul care se întinde în faţa noastră.

— Ţi-ar plăcea să-l admiri pentru tot restul vieţii? şopteşte el.

*Poftim?* Întorc iarăşi capul spre el, fixându-

mi ochii uluiţi în ochii lui cenuşii şi gânditori. Cred că rămân cu gura căscată, uitându-mă la el cu un aer dezorientat.

— Întotdeauna mi-am dorit să trăiesc pe coastă. Navighez deseori în Puget Sound, râvnind la una dintre casele de pe mal. Casa asta a fost scoasă la vânzare de curând. Vreau s-o cumpăr, s-o demolez şi să construiesc una nouă – pentru noi, şopteşte el cu ochi scăpărători, plin de vise şi speranţe.

*Dumnezeule mare!* Nu ştiu cum, dar reuşesc să rămân în picioare. Simt că mi se învârte capul. *Să trăiesc aici! în acest colţ de paradis! Pentru tot restul vieţii…*

— E doar o idee, adaugă el precaut.

Mă întorc şi mă uit spre interiorul casei. Oare cât costă? Cinci, zece milioane de dolari? Habar n-am. Doamne!

— De ce vrei s-o demolezi? Întreb eu, uitându-mă iarăşi la el.

Chipul i se întunecă uşor. Oh, nu!

— Aş vrea să fac o casă mai ecologică, folosind cele mai recente inovaţii tehnice. Ar putea s-o construiască Elliot.

Mă uit iarăşi înăuntru. Domnişoara Olga Kelly e în celălalt capăt al camerei, chiar

lângă uşă. E agentul imobiliar, desigur. Observ că e o încăpere uriaşă, cu tavan foarte înalt, asemănătoare cu livingul de la Escala. E prevăzută cu un balcon – care probabil comunică cu etajul –, un şemineu enorm şi un şir lung de uşi de sticlă ce dau spre terasă. Are un farmec vetust.

— Putem să aruncăm o privire prin casă?

Christian clipeşte şi ridică din umeri cu un aer surprins.

— Sigur că da.

Când intrăm în casă, chipul domnişoarei Kelly se luminează ca un brad de Crăciun. E încântată să ne facă turul şi să încerce să-şi pună la lucru tehnicile de persuadare.

Casa e uriaşă: o mie o sută de metri pătraţi pe o proprietate de două mii cinci sute de metri pătraţi. Pe lângă livingul principal, e o bucătărie foarte spaţioasă ce serveşte şi de sufragerie – deşi n-ar putea fi folosită pentru mese festive –, o cameră de zi pentru familie – *Familie!* —, o cameră de muzică, o bibliotecă, un birou şi, spre marea mea surprindere, un bazin interior, alături de care se află o saună. La subsol sunt o mică sală de cinema – Doamne! — şi o sală de jocuri. Hm… ce jocuri am putea juca aici?

Domnişoara Kelly ne prezintă tot felul de detalii, dar, una peste alta, casa e frumoasă şi e limpede că, pe vremuri, a adăpostit o familie fericită. Acum e un pic dărăpănată, dar ar putea fi renovată fără probleme.

Urcând în urma domnişoarei Kelly pe scara somptuoasă ce duce la etaj, abia îmi pot stăpâni entuziasmul… casa asta are tot ce-mi doresc pentru un cămin.

— N-ai putea s-o transformi pe asta într-una mai ecologică? îl întreb pe Christian.

Iar el clipeşte mirat.

— Va trebui să-l întreb pe Elliot. El e expertul.

Domnişoara Kelly ne conduce în dormitorul principal, unde ferestrele înalte se deschid spre un balcon – priveliştea e spectaculoasă. Aş putea să stau în pat şi să mă uit toată ziua pe geam, urmărind navele şi capriciile vremii.

În afară de acesta, la etaj mai sunt cinci dormitoare. *Doamne – pentru copii!* Îndepărtez repede gândul din minte. Deja sunt prea multe lucruri pe care trebuie să le asimilez. Domnişoara Kelly îi explică lui Christian că pe proprietate pot fi amenajate grajduri şi un padoc. Cai! Prin minte îmi trec imagini

îngrozitoare de la cele câteva lecţii de călărie pe care le-am luat, dar Christian pare să n-o asculte.

— Padocul ar fi amenajat pe pajişte? întreb eu.

— Da, răspunde domnişoara Kelly cu un aer încântat.

Pentru mine, pajiştea aceea e numai bună să stai întins în iarba înaltă şi să ieşi la picnic, nu s-o amenajezi pentru nişte diavoli cu patru picioare.

Când ne întoarcem în living, domnişoara Kelly dispare discret, iar Christian mă conduce iarăşi pe terasă. Soarele a apus, iar luminile localităţilor de pe Peninsula Olimpică pâlpâie dincolo de Puget Sound.

Christian mă ia în braţe şi îmi ridică bărbia cu arătătorul, uitându-se în ochii mei.

— Te simţi copleşită? întreabă el cu o expresie indescifrabilă.

Încuviinţez din cap.

— Am vrut să mă asigur că-ţi place înainte s-o cumpăr.

— Priveliştea?

Încuviinţează din cap.

— Ador priveliştea şi îmi place şi casa.

— Da?

Zâmbesc sfios.

— Iar pajiştea mi se pare nemaipomenită.

Gura i se întredeschide şi inspiră adânc, apoi pe buze i se aşterne un zâmbet, iar mâinile i se înfig brusc în părul meu şi gura i se lipeşte de a mea.

Suntem în maşină şi mergem spre Seattle, iar dispoziţia lui Christian s-a îmbunătăţit simţitor.

— Şi vrei s-o cumperi? întreb eu.

— Da.

— O să vinzi Escala?

Se încruntă.

— De ce aş face asta?

— Ca să ai cu ce s-o plăteşti…

Dar mă opresc şi mă înroşesc, iar el zâmbeşte cu superioritate.

— Am cu ce s-o plătesc.

— Îţi place să fii bogat?

— Da, arată-mi pe cineva cărui nu-i place, spune el sec.

*Bine, schimbă repede subiectul.*

— Anastasia, şi tu va trebui să înveţi să fii bogată dacă ai să spui da, adaugă el cu glas blând.

— N-am aspirat niciodată la bogăţie,

Christian, mă încrunt eu.

— Ştiu. Şi îmi place asta la tine. Dar nici n-ai suferit vreodată de foame, spune el simplu, şi are dreptate.

— Unde mergem? întreb pe un ton vesel, schimbând subiectul.

— Să sărbătorim, se relaxează el.

*Oh!*

— Ce să sărbătorim, casa?

— Ai şi uitat? Eşti consilier editorial!

— Ah, da! surâd eu.

Nu-mi vine să cred, chiar am uitat.

— Unde? întreb eu.

— La clubul meu.

— Clubul tău?

— Da, unul dintre ele.

Clubul Mile High se află la etajul şaptezeci şi şase al Turnului Columbia, chiar mai sus decât apartamentul lui Christian. E foarte modern şi oferă nişte privelişti uluitoare asupra oraşului.

— Doriţi, doamnă? îmi întinde Christian un pahar cu şampanie rece.

— Vai, mulţumesc, *sir*, răspund eu de pe taburetul de bar, accentuând cochet ultimul cuvânt şi fluturând exagerat din gene.

Se uită țintă la mine și se încruntă ușor.

— Flirtezi cu mine, domnișoară?

— Da, domnule Grey, flirtez. Ce ai de gând să faci?

— Sunt sigur că mă pot gândi la ceva, spune el cu glas scăzut. Vino, ne-au pregătit masa.

În timp ce ne apropiem de masă, Christian mă ia de umăr și mă oprește.

— Du-te la baie și dă-ți jos chiloții, șoptește el.

*Oh?* Simt un fior delicios pe șira spinării.

— Du-te, îmi poruncește el cu glas scăzut.

*Uau, ce?* Clipesc. Nu zâmbește – e foarte serios. Simt că mi se încordează mușchii din pântece. Îi dau paharul meu de șampanie, mă răsucesc brusc pe călcâie și pornesc spre baie.

La naiba! Oare ce are de gând să facă? Poate că nu degeaba se află clubul lui atât de aproape de cer.

Toaleta e decorată ultramodern – lemn închis la culoare, granit negru și pete de lumină împrăștiate de becuri cu halogen strategic amplasate. În intimitatea cabinei, îmi dau jos chiloții cu un zâmbet. Iarăși mă felicit că m-am îmbrăcat cu rochia

bleumarin. Mi s-a părut potrivită pentru întâlnirea cu dr. Flynn – nu mă aşteptam ca această seară să capete o turnură atât de neaşteptată.

Deja sunt surescitată. Cum de are o asemenea influenţă asupra mea? Îmi displace un pic faptul că îi cad în mreje atât de uşor. Acum ştiu că nu ne vom petrece seara stând de vorbă despre problemele şi întâmplările din ultima vreme… dar cum aş putea să mă opun?

Mă uit în oglindă. Am ochi strălucitori şi sunt îmbujorată. *Mă dau de gol.*

Inspir adânc şi mă întorc în club. Mă rog, nu e ca şi când n-am mai umblat fără chiloţi până acum. Zeiţa mea intimă poartă diamante, o eşarfă din pene roz şi pantofi sexy cu toc înalt.

Când ajung la masă, Christian se ridică politicos, cu o mină indescifrabilă. Arată ca de obicei: calm şi stăpânit. Desigur, eu îl ştiu şi altfel.

— Ia loc lângă mine, spune, iar eu mă aşez. Am comandat şi pentru tine. Sper că nu te deranjează.

Îmi întinde paharul de şampanie pe jumătate gol, uitându-se atent la mine şi, sub

privirea lui, sângele mi se încinge din nou. Îşi aşează mâinile pe coapse, iar eu mă încordez, depărtându-mi uşor picioarele.

Chelnerul apare cu un platou de stridii pe gheaţă zdrobită. *Stridii*. Îmi vine în minte separeul de la hotelul Heathman, unde am discutat despre contract. Doamne, cât de departe am ajuns de atunci.

— Ţin minte că ţi-au plăcut stridiile când am mâncat ultima oară, spune el cu glas scăzut, seducător.

— N-am mâncat decât atunci, răspund eu, iar respiraţia precipitată mă trădează.

Buzele i se arcuiesc într-un zâmbet.

— Of, domnişoară Steele, când ai să înveţi? murmură el.

Ia o stridie de pe platou şi îşi ridică şi cealaltă mână de pe coapsă. Tresar de nerăbdare, dar el întinde mâna după o felie de lămâie.

— Ce să învăţ? întreb eu.

Doamne, pulsul mi-a luat-o razna. Degetele lui lungi şi pricepute storc uşor lămâia pe stridie.

— Mănâncă, spune el, ducându-mi-o la gură.

Deschid gura, iar el îmi apropie cochilia de

buza de jos, fără să mă atingă.

— Dă uşor capul pe spate, îmi şopteşte.

Fac ce-mi cere, iar stridia îmi alunecă în gâtlej. Christian mănâncă şi el, apoi îmi mai dă una. Continuăm această rutină chinuitoare până le terminăm pe toate douăsprezece. Dar pielea lui nu se atinge niciodată de a mea – mă înnebuneşte.

— Îţi mai plac stridiile? întreabă el, după ce o înghit pe ultima.

Îmbujorată, încuviinţez din cap, tânjind după atingerea lui.

— Bine.

Mă răsucesc în scaun. Cum de e atât de sexy?

Cu un aer nonşalant, îşi aşează iarăşi mâna pe coapsă, iar eu simt că mă topesc. *Acum. Te rog.* Atinge-mă. Zeiţa mea intimă e în genunchi şi nu are pe ea decât chiloţii – imploră. Christian îşi plimbă mâna pe coapsă, o ridică, dar apoi o pune la loc.

Chelnerul ne umple din nou paharul de şampanie şi ia platoul. Câteva clipe mai târziu, se întoarce cu antreul: biban – *nu pot să cred!* – cu sparanghel, cartofi soté şi sos olandez.

— Unul dintre felurile tale preferate,

domnule Grey?

— Categoric, domnişoară Steele. Deşi cred că la Heathman am servit cod.

Mâna i se plimbă în susul şi în josul coapsei. Respir precipitat, dar el tot nu mă atinge. E atât de frustrant. Încerc să mă concentrez asupra conversaţiei.

— Îmi aduc aminte că atunci eram într-un separeu şi discutam despre contracte, spun eu.

— Ce vremuri fericite, răspunde el, zâmbind ironic. De data asta, sper să ajung să ţi-o trag, adaugă, apoi ridică mâna şi îşi ia cuţitul.

*Aha!*

Christian ia o gură de biban – o face înadins.

— Nu fi aşa sigur, murmur eu cu un aer bosumflat, iar el se uită la mine amuzat. Că tot veni vorba de contracte, adaug eu, cum rămâne cu contractul de confidenţialitate?

— Rupe-l, răspunde el simplu.

*Uau!*

— Poftim? Serios?

— Da.

— Eşti sigur că n-am să dau fuga la Seattle Times să le povestesc despre tine? îl

tachinez eu.

Izbucneşte în râs şi mi se pare un sunet minunat. Are un aer atât de tineresc.

— Sunt sigur. Am încredere în tine. Sunt dispus să-ţi acord credit.

Oh. Surâd sfios.

— Idem, şoptesc eu.

Ochii i se luminează.

— Mă bucur că eşti îmbrăcată în fustă, murmură el.

Şi brusc dorinţa îmi cuprinde sângele şi aşa încins.

— Atunci de ce nu m-ai atins? spun eu printre dinţi.

— Ţi-e dor de atingerile mele? mă întreabă, rânjind.

Se amuză… nenorocitul.

— Da, clocotesc eu.

— Mănâncă, îmi porunceşte.

— N-ai de gând să mă atingi?

— Nu, clatină el din cap.

Cum? Rămân cu gura căscată.

— Închipuie-ţi cum o să te simţi când o să ajungem acasă, şopteşte el. Abia aştept.

— O să fie numai vina ta dacă o să iau foc aici, la etajul şaptezeci şi şase, mormăi eu cu dinţii încleştaţi.

— Oh, Anastasia. O să găsim noi un mijloc să stingem focul, spune el, rânjind senzual.

Cuprinsă de mânie, îmi îndrept atenţia spre bibanul din farfurie, iar zeiţa mea intimă mijeşte ochii, privindu-mă calm cu coada ochiului. Şi noi putem juca jocul ăsta. Am învăţat regulile în timpul mesei pe care am luat-o la Heathman. Gust din peşte. E delicios – se topeşte în gură, nu alta. Închid ochii, savurându-i gustul. Când îi deschid, încep să-l seduc pe Christian Grey, ridicându-mi foarte uşor fusta, ca să-mi dezvelesc mai mult coapsele.

Christian se opreşte, cu furculiţa suspendată în aer.

*Atinge-mă!*

Dar, după o clipă, Christian continuă să mănânce. Mai iau o gură de peşte, fără să-i dau atenţie. După aceea, punând jos cuţitul, îmi plimb mâna pe partea interioară a coapsei, lovindu-mi uşor pielea cu buricele degetelor. Mă distrage chiar şi pe mine, mai ales că tânjesc după atingerea lui. Christian se opreşte iar.

— Ştiu ce faci, spune el cu glas scăzut şi răguşit.

— Ştiu că ştii, domnule Grey, răspund eu

încet. Tocmai asta e ideea.

Iau o tulpină de sparanghel, mă uit la el cu coada ochiului, apoi vâr sparanghelul în sosul olandez, învârtindu-l de câteva ori.

— N-ai să reuşeşti să inversezi rolurile, domnişoară Steele.

Zâmbind superior, întinde mâna şi îmi ia sparanghelul, reuşind – surprinzător şi enervant – să nu mă atingă. Nu, nu e bine – nu e conform planului. Of!

— Deschide gura, îmi porunceşte.

Pierd această bătălie a voinţelor. Mă uit iarăşi la el, iar ochii lui sunt de un cenuşiu luminos. Depărtându-mi un pic buzele, îmi plimb limba peste buza de jos. Christian zâmbeşte, iar ochii i se întunecă.

— Mai mult, şopteşte şi îşi depărtează buzele astfel încât să-i văd limba.

Mormăi în sinea mea şi îmi muşc buza de jos, apoi fac ce-mi cere.

Aud cum inspiră brusc – se pare că nu e tocmai imun. Bine, încep să-l prind în mreje. Zeiţa mea intimă ridică pumnul în aer de bucurie.

Cu ochii aţintiţi în ai săi, iau sparanghelul în gură şi îi sug uşor… delicat… vârful. Sosul olandez e delicios. Apoi muşc, scoţând un

geamăt discret.

Christian închide ochii. Da! Când îi deschide din nou, are pupilele dilatate. Efectul asupra mea e imediat. Gem şi întind mâna să-l ating pe coapsă. Spre surprinderea mea, îşi foloseşte cealaltă mână să mă apuce de încheietură.

— Ba nu, domnişoară, murmură el blând.

Îmi ia mâna şi şi-o apropie de buze, apoi îmi mângâie uşor încheieturile degetelor, şi simt cum mă trec fiorii. În sfârşit! mai vreau, te rog!

— Nu mă atinge, mă dojeneşte el cu glas scăzut, şi îmi pune iarăşi mâna pe genunchi.

E atât de frustrant – contactul a fost atât de scurt şi de nesatisfăcător.

— Nu joci cinstit, mă bosumflu eu.

— Ştiu.

Îşi ia paharul de şampanie să propună un toast, iar eu îl urmez.

— Felicitări pentru promovare, domnişoară.

Dăm noroc şi mă îmbujorez.

— Da, destul de neaşteptat, murmur eu.

Se încruntă, ca şi când i-ar fi trecut prin minte un gând neplăcut.

— Mănâncă, îmi porunceşte. Nu te duc

acasă până nu-ţi termini mâncarea, şi abia apoi o să putem sărbători cu adevărat.

Are un aer atât de excitat, atât de frust şi poruncitor. Simt că mă topesc.

— N-am poftă. Nu de mâncare.

Clatină din cap, simţindu-se bine, dar tot mijeşte ochii.

— Mănâncă, altminteri am să te bat la fund chiar aici, şi o să-i distrăm pe ceilalţi clienţi.

Vorbele lui îmi dau fiori. N-ar îndrăzni! Palmele lui pline de mâncărimi! Îmi strâng buzele într-o linie aspră şi mă uit ţintă la el. Luând o tulpină de sparanghel, îi vâră vârful în sos.

— Mănâncă asta, murmură el, cu glas scăzut şi seducător.

Mă supun cu plăcere.

— Chiar mi se pare că nu mănânci suficient. Ai slăbit de când te-am cunoscut, spune el blând.

Nu vreau să mă gândesc la greutatea mea – adevărul este că îmi place să fiu slabă, ca acum. Înghit sparanghelul.

— Nu vreau decât să mergem acasă şi să facem dragoste, murmur eu cu un aer neconsolat, iar Christian surâde.

— Şi eu. Şi o să mergem. Mănâncă.

Fără tragere de inimă, mă întorc la mâncare şi încep să mănânc. Sincer, mă simt ca un copil căruia i se refuză bomboana – şi am făcut exact ce mi-a cerut: am fost la baie şi mi-am dat jos chiloţii. Cât îi place să mă provoace. E un provocator sexy, delicios şi răutăcios – şi e doar al meu.

Mă întreabă despre Ethan şi îşi dă seama că face afaceri cu tatăl lui Kate şi Ethan. Hm… ce mică e lumea. Îmi pare bine că nu aduce vorba de dr. Flynn sau de casă, pentru că mi-e greu să mă concentrez asupra conversaţiei. Vreau să merg acasă.

Tensiunea sexuală dintre noi creşte în intensitate. Se pricepe de minune să mă facă să aştept. Să creeze un scenariu. Din când în când, îşi pune mâna pe coapsă, foarte aproape de a mea, dar tot nu mă atinge – ci mă aţâţă şi mai mult.

Nenorocitul! În cele din urmă, termin de mâncat şi las tacâmurile pe farfurie.

— Bravo! murmură el, iar cuvintele lui sunt pline de promisiuni.

Mă încrunt.

— Şi acum? întreb, simţindu-mi pântecele mistuit de dorinţă.

Vai, cât îl doresc pe acest bărbat.

— Acum? Plecăm. Cred că ai anumite aşteptări, domnişoară. Pe care am de gând să le îndeplinesc cât mai bine cu putinţă.

*Uau!*

— Cât… mai… bine… cu… putinţă? bâigui.

*Dumnezeule mare!*

Zâmbeşte şi se ridică în picioare.

— Nu trebuie să plătim? întreb eu cu respiraţia tăiată.

Înclină capul într-o parte.

— Sunt membru aici. Or să treacă totul în contul meu. Haide, Anastasia, după tine.

Face un pas într-o parte, iar eu mă ridic, gândindu-mă că nu am chiloţi pe mine.

Se uită la mine cu ochi întunecaţi, ca şi când m-ar dezbrăca din priviri, iar eu mă delectez cu dorinţa pe care i-o stârnesc. Mă face să mă simt atât de sexy – acest bărbat frumos mă vrea. Oare întotdeauna o să mă excite asta? Oprindu-mă intenţionat în faţa lui, îmi netezesc rochia peste şolduri.

— Abia aştept să ajungem acasă, îmi şopteşte el la ureche, dar tot nu mă atinge.

În drum spre ieşire, îi spune ceva despre maşină ospătarului-şef, dar nu-l ascult, căci zeiţa mea intimă arde de nerăbdare –

Doamne, ar putea incendia oraşul!

Cât aşteptăm în faţa lifturilor, ni se alătură două cupluri de vârstă mijlocie. Când se deschid uşile, Christian mă ia de umăr şi mă conduce în spatele cabinei. Mă uit în jur şi văd că suntem înconjuraţi de oglinzi fumurii. Când urcă şi celelalte două cupluri, un bărbat într-un costum maro deloc elegant îl salută pe Christian.

— Grey, rosteşte el politicos, înclinând capul.

Christian înclină şi el capul, dar nu spune nimic.

Cele două cupluri stau în faţa noastră, întoarse spre uşile liftului. E clar că sunt prieteni – femeile vorbesc tare, încântate şi animate după cină. Cred că toţi sunt cherchelíţi.

După ce se închid uşile, Christian se apleacă lângă mine să-şi lege şiretul. Ciudat, n-are şiretul desfăcut. Îşi aşează discret mâna pe glezna mea, făcându-mă să tresar, iar când se ridică, şi-o plimbă pe piciorul meu, degetele lui alunecându-mi delicios pe piele – uau! — până sus. Sunt nevoită să-mi reprim un icnet de uimire când mâna lui îmi ajunge pe fund. Christian trece în spatele

meu.

*Vai de mine... Răm*ân cu gura căscată, uitându-mă ţintă la cefele celor din faţa mea. Habar n-au ce facem. Petrecându-şi braţul liber în jurul taliei mele, Christian mă trage spre el, ţinându-mă nemişcată, în timp ce degetele lui explorează. Dumn*ezeule mare... chiar înăuntru? Liftul* coboară lent, oprind la etajul cincizeci şi trei să ia alte câteva persoane, dar nu le dau nicio atenţie. Sunt concentrată asupra fiecărei mişcări a degetelor lui. Dau târcoale o vreme... iar acum înaintează, continuându-şi explorarea, în timp ce ne tragem amândoi mai în spate.

Iarăşi trebuie să-mi înăbuş un geamăt când degetele sale îşi ating ţinta.

— Întotdeauna atât de pregătită, domnişoară, şopteşte el, vârându-şi un deget lung în mine.

Mă trec fiorii. Cum poate să facă asta de faţă cu atâta lume?

— Stai nemişcată şi nu scoate niciun sunet, mă avertizează el, şoptindu-mi la ureche.

Sunt îmbujorată, fierbinte, excitată, prinsă într-un lift cu şapte persoane, dintre care şase nu-şi dau seama ce se întâmplă în colţul

cabinei. Degetul intră şi iese din mine, iar şi iar. Respir precipitat. Doamne, e jenant. Vreau să-i spun să se oprească… şi să continue… şi să se oprească. Mă sprijin de el, iar el îşi strânge braţul în jurul meu; îi simt sexul pe şold.

Liftul opreşte iarăşi la etajul patruzeci şi patru. *Oh… oare cât o să dureze această tortură? Înăuntru… afară… înăuntru… afară… Mă frec foarte discr*et de degetul lui insistent. După atâta timp în care nu m-a atins, şi-a ales tocmai momentul ăsta! Aici! Şi mă face să fiu atât de… lascivă.

— Sst! şopteşte el, fără să pară afectat de celelalte două persoane care urcă în cabină.

Liftul devine din ce în ce mai aglomerat. Christian ne mută pe amândoi mai în spate, astfel încât acum suntem înghesuiţi în colţ, şi mă ţine nemişcată, torturându-mă în continuare şi frecându-şi nasul de părul meu. Sunt sigură că arătăm ca un cuplu de tineri îndrăgostiţi care se giugiulesc într-un colţ – dacă cineva s-ar obosi să întoarcă puţin capul să se uite la noi… Iar Christian îşi vâră încă un deget în mine.

*La dracu'!* Gem uşor şi mă bucur că ceata din faţa noastră îşi continuă flecăreala, fără

să ne ia în seamă.

*Oh, Christian, ce-mi faci!* Îmi sprijin capul de pieptul lui, închizând ochii şi lăsându-mă în voia degetelor sale nemiloase.

— Să nu-ţi dai drumul, şopteşte el. Vreau s-o laşi pentru mai târziu.

Îşi desface degetele pe pântecele meu, apăsând uşor, fără să întrerupă dulcea tortură. E un sentiment nemaipomenit.

În cele din urmă, liftul ajunge la parter. Cu un clinchet puternic, uşile se deschid, şi, aproape instantaneu, pasagerii încep să coboare. Christian îşi retrage uşor degetele din mine şi mă sărută pe ceafă, întorc capul spre el, iar el îmi zâmbeşte, apoi îl salută din cap pe domnul cu costum maro urât, care îi răspunde cu acelaşi gest, ieşind din lift cu soţia lui. Abia observ toate astea, întrucât mă concentrez să mă ţin dreaptă şi să-mi controlez respiraţia precipitată. Doamne, tot trupul meu tânjeşte după el. Christian îmi dă drumul, lăsându-mă să stau singură pe picioare, fără să mă sprijin de el.

Mă întorc încă o dată şi mă uit la el. Are obişnuitul său aer calm şi stăpânit. Hm… nu mi se pare corect.

— Eşti gata? întreabă el.

Cu o sclipire perversă în ochi, îşi vâră în gură arătătorul, apoi degetul mijlociu, şi le suge.

— Foarte gustos, domnişoară Steele, şopteşte, iar eu mai am un pic şi încep să tremur.

— Nu pot să cred că ai făcut asta, murmur, simţind că mi se înmoaie picioarele.

— Ai fi surprinsă dacă ai afla ce pot să fac, domnişoară Steele, spune el.

Întinzând mâna, îmi dă o şuviţă pe după ureche, zâmbetul discret trădându-i amuzamentul.

— Vreau să te duc acasă, dar probabil că n-o să ajungem decât până la maşină.

Zâmbind, mă ia de mână şi mă conduce afară din cabină.

*Cum? Sex în maşină?* De ce n-o facem pe podeaua rece de marmură din holul de la intrare?

— Vino.

— Sigur, abia aştept!

— Vai, domnişoară Steele! mă dojeneşte el, prefăcându-se îngrozit.

— N-am făcut niciodată sex în maşină, bâigui eu.

Christian se opreşte şi duce aceleaşi două

degete sub bărbia mea, dându-mi capul pe spate şi privindu-mă în ochi.

— Mă bucur să aud asta. Trebuie să recunosc că aş fi fost foarte surprins – ca să nu zic supărat –, dacă ai fi făcut-o.

Clipesc şi mă înroşesc. Bineînţeles – n-am făcut sex decât cu el.

— Nu asta am vrut să spun, mă încrunt eu.

— Ce ai vrut să spui? mă ia la rost pe un ton surprinzător de aspru.

— Christian, e doar o expresie.

— Da, „n-am făcut niciodată sex în maşină" e o expresie faimoasă. Ce mai, e pe buzele tuturor.

*Doamne… care e problema lui?*

— Christian, nu m-am gândit la ce spun. Pentru numele lui Dumnezeu, tocmai mi-ai… ăă… făcut ce mi-ai făcut într-un lift plin de oameni. Nu sunt coerentă la ora asta.

Ridică din sprâncene.

— Ce ţi-am făcut? mă provoacă el.

Mă încrunt. Vrea s-o spun.

— M-ai excitat – grozav. Acum du-mă acasă şi fute-mă.

Rămâne cu gura căscată, apoi izbucneşte în râs. Are un aer tineresc şi lipsit de griji.

Vai, îl aud râzând – îmi place atât de mult, pentru că se întâmplă atât de rar.

— Eşti o romantică înnăscută, domnişoară Steele.

Mă ia de mână şi ieşim în faţa clădirii, unde valetul ne aşteaptă lângă Saab.

— Deci vrei sex în maşină, murmură Christian, pornind motorul.

— Sinceră să fiu, mi-ar fi plăcut mai mult pe podeaua din holul de la intrare.

— Crede-mă, Ana, şi mie mi-ar fi plăcut. Dar nu-mi surâde ideea de a fi arestat la ora asta, şi nici nu voiam să ţi-o trag la toaletă. Mă rog, nu azi.

*Cum?*

— Vrei să spui că asta ar fi fost o posibilitate?

— Oh, da.

— Hai să ne întoarcem.

Se răsuceşte spre mine şi râde. Râsul lui e contagios, aşa că, după o clipă, râdem amândoi – e un râs minunat, purificator, cu capul dat pe spate. Întinzând mâna, îşi aşează palma pe genunchiul meu, mângâindu-l uşor cu degetele sale lungi şi îndemânatice. Mă opresc din râs.

— Răbdare, Anastasia, murmură el, intrând în trafic.

Parchează Saab-ul în garajul de la Escala şi opreşte motorul. Dintr-odată, atmosfera din maşină se schimbă. Cu o nerăbdare lascivă, mă uit la el, încercând să-mi stăpânesc bătăile inimii. Se întoarce spre mine, sprijinindu-se de portieră, cu cotul pe volan.

Îşi trage uşor buza de jos cu degetul mare şi arătătorul. Gura lui e atât de provocatoare. Vreau să o simt pe buze. Se uită la mine intens, cu ochi întunecaţi. Gura mi se usucă. Pe buze i se aşterne un zâmbet sexy.

— O să ne-o tragem în maşină într-un loc şi într-un moment alese de mine. În clipa asta, vreau să ţi-o trag pe toate suprafeţele disponibile în apartamentul meu.

Mă simt ca şi când ar fi vorbit cu pântecele meu… zeiţa mea intimă execută patru *arabesques* şi un *pas de Basque.*

— Da!

Doamne, am un ton atât de precipitat, atât de disperat.

Se apleacă un pic spre mine. Închid ochii, aşteptând să mă sărute, spunându-mi în

sinea mea: *În sfârşit!* Dar nu se întâmplă nimic. După o clipă, deschid ochii şi văd că se uită la mine. Nu-mi dau seama la ce se gândeşte, dar nu apuc să spun nimic, pentru că mi-o ia el înainte.

— Dacă te sărut acum, n-o să mai ajungem în apartament. Haide.

Of! Oare bărbatul ăsta poate fi şi mai enervant de atât?

Christian se dă jos din maşină.

Încă o dată, aşteptăm să vină liftul, iar trupul îmi trepidează de nerăbdare. Christian mă ţine de mână, mângâindu-mi ritmic încheieturile degetelor, fiecare atingere a lui având ecou în adâncul meu. Oh, îi vreau mâinile pe tot trupul meu. M-a chinuit suficient!

— Şi ce s-a întâmplat cu gratificarea imediată? murmur eu, în timp ce aşteptăm.

Christian îmi zâmbeşte cu superioritate.

— Nu e potrivită în toate situaţiile, Anastasia.

— De când?

— Din seara asta.

— De ce mă chinuieşti în halul ăsta?

— Ca să fim chit, domnişoară Steele.

— Dar eu cum te chinuiesc?

— Cred că ştii cum.

Mă uit la el, iar expresia lui e greu de descifrat. *Vrea să-mi audă răspunsul.*

— Şi mie îmi place gratificarea întârziată, şoptesc eu, zâmbind sfios.

Mă trage brusc de mână şi mă ia în braţe. Îşi înfige degetele în părul de pe ceafa şi îmi dă capul pe spate.

— Cum aş putea să te determin să spui da? întreabă el cu ardoare, făcându-mă să-mi pierd iarăşi cumpătul.

Clipesc şi mă uit la chipul său încântător, serios şi disperat.

— Mai dă-mi nişte timp, te rog, murmur eu.

Scoate un geamăt şi, în cele din urmă, mă sărută – prelung şi apăsat. Apoi urcăm în lift şi ne împletim mâinile, buzele şi limbile, înfigându-ne degetele unul în părul celuilalt. Dorinţa năvalnică îmi inundă trupul, întunecându-mi mintea. Mă lipeşte de peretele cabinei, ţintuindu-mă cu coapsele sale, cu o mână în părul meu şi cu cealaltă ţinându-mă de bărbie.

— Sunt al tău, şopteşte. Soarta mea e în mâinile tale, Ana.

Cuvintele lui sunt ameţitoare şi, surescitată cum sunt, îmi vine să smulg hainele de pe el. Îi dau jos haina de pe umeri, iar când liftul ajunge la apartamentul său, ieşim împleticindu-ne în holul de la intrare.

Christian mă lipeşte de zid, chiar lângă lift, iar haina îi cade pe podea. Mâna lui îmi alunecă pe picior, ridicându-mi rochia, fără ca buzele să i se desprindă de ale mele.

— Asta e prima suprafaţă disponibilă, şopteşte, ridicându-mă brusc. Strânge-ţi picioarele în jurul meu.

Fac ce-mi cere, iar el se întoarce şi mă sprijină pe masa din hol, rămânând între picioarele mele. Îmi dau seama că vaza care stătea de obicei pe ea lipseşte. *Cum aşa?* Vârând mâna în buzunarul blugilor, Christian scoate un prezervativ pe care mi-l dă mie, apoi îşi desface fermoarul.

— Ai idee cât de mult mă exciţi?

— Cum? gâfâi eu. Nu… eu…

— Ei bine, mă exciţi grozav – tot timpul, murmură el, luându-mi prezervativul din mână.

Vai, totul se întâmplă atât de repede, dar, după toate torturile la care m-a supus, îl doresc enorm – chiar acum. Se uită la mine

în timp ce-şi pune prezervativul, apoi îmi cuprinde coapsele, depărtându-le mai mult.

Se pregăteşte să intre, dar face o pauză.

— Rămâi cu ochii deschişi. Vreau să te văd, şopteşte, şi, apucându-mi mâinile cu ale lui, se adânceşte lent în mine.

Încerc, zău că încerc, dar senzaţia e delicioasă. Exact ce aşteptam după atâtea tachinări. *Oh, minunata senzaţie de plinătate… Gem* şi îmi arcuiesc spatele.

— Deschide ochii! murmură el, strângându-mă mai tare de încheieturi, apoi se năpusteşte în mine, făcându-mă să strig.

Îi deschid, iar el mă fixează cu ochii larg deschişi. Iese uşor din mine, apoi se adânceşte încă o dată, iar buzele i se întredeschid, eliberând un *Ah… dar* nu spune nimic. Văzând cât de excitat e şi ce efect am asupra lui, simt că mă aprind pe dinăuntru, sângele clocotindu-mi în vene. Sfredelindu-mă cu ochii lui cenuşii, îşi înteţeşte ritmul, iar eu îl savurez, mă bucur de el, privindu-l cum se uită la mine – pasiunea, iubirea lui – şi, în cele din urmă, ne dăm drumul amândoi odată.

Scot un strigăt, explodând în jurul lui, iar Christian mă urmează.

— Da, Ana! strigă el.

Se prăbuşeşte peste mine, dându-mi drumul la mâini şi sprijinindu-şi capul pe pieptul meu. Încă îl ţin strâns între picioare şi, sub privirile materne şi răbdătoare ale madonelor din tablouri, îi cuprind capul cu mâinile, străduindu-mă să-mi recapăt suflul.

Ridică uşor capul şi se uită la mine.

— Încă n-am terminat cu tine, murmură şi, îndreptându-se de spate, mă sărută tandru.

Sunt goală şi stau întinsă pe Christian, cu capul sprijinit pe pieptul lui, cu respiraţia întretăiată. Dumnezeule mare – oare nu i se termină niciodată energia? Christian îşi plimbă degetele pe spatele meu.

— Mulţumită, domnişoară Steele?

Scot un murmur aprobator – nu mai am putere să vorbesc. Ridicând capul, mă uit la el, scăldându-mă în privirea lui caldă şi iubitoare. Plec capul foarte lent, ca să-şi dea seama că am de gând să-l sărut pe piept.

Se încordează câteva secunde, iar eu îi aştern o sărutare blândă pe părul de pe piept, inspirându-i parfumul unic, amestecat cu miros de sex şi transpiraţie. E o senzaţie

foarte excitantă. Christian se întoarce, astfel încât acum stau întinsă pe o parte, lângă el, şi se uită în ochii mei.

— Oare aşa e sexul pentru toată lumea? Mă mir că oamenii mai ies în oraş, murmur eu, devenind brusc sfioasă.

Zâmbeşte.

— Nu mă pot pronunţa pentru toată lumea, dar cu tine e al naibii de special, Anastasia.

Se apleacă şi mă sărută.

— Pentru că eşti al naibii de special, domnule Grey, încuviinţez eu, zâmbindu-i şi mângâindu-i faţa, iar el clipeşte cu un aer pierdut.

— E târziu. Dormi, spune, apoi mă sărută, se întinde lângă mine, mă întoarce cu spatele şi mă ia în braţe.

— Nu-ţi plac complimentele.

— Dormi, Anastasia.

Hm… dar chiar e al naibii de special. Doamne… cum de nu-şi dă seama?

— Mi-a plăcut grozav casa, murmur eu.

Nu spune nimic preţ de o clipă, dar îi simt zâmbetul.

— Te iubesc. Dormi.

Îşi freacă nasul de părul meu şi mă afund

în somn, în siguranţa îmbrăţişării sale, visând la apusuri de soare, uşi de sticlă şi scări largi… şi la un băieţel cu păr arămiu alergând pe pajişte, strigând şi râzând în timp ce-l urmăresc.

* * *

— Trebuie să plec, iubito, îmi şopteşte Christian, sărutându-mă sub ureche.

Deschid ochii şi e dimineaţă. Mă întorc spre Christian, dar el e deja în picioare, îmbrăcat, proaspăt şi minunat şi stă aplecat deasupra mea.

— Cât e ceasul?

*Oh, nu… nu vreau să întârzii.*

— Stai liniştită. Am o întâlnire matinală.

Îşi freacă nasul de al meu.

— Miroşi bine, murmur, întinzându-mă sub el.

Membrele îmi sunt uşor înţepenite şi trosnesc din pricina isprăvilor de ieri.

— Nu pleca, şoptesc, petrecându-mi braţele pe după gâtul lui.

Înclină capul într-o parte şi ridică o sprânceană.

— Domnişoară Steele, vrei să mă împiedici

să ajung la muncă?

Încuviinţez somnoroasă din cap, iar pe buze i se aşterne noul lui zâmbet sfios.

— Oricât de tentantă ai fi, trebuie să plec.

Mă sărută şi se ridică în picioare. E îmbrăcat cu un elegant costum bleumarin-închis, cămaşă albă şi cravată bleumarin, şi arată exact ca un CEO… un CEO sexy.

— Pe mai târziu, iubito, murmură el, apoi pleacă.

Arunc o privire la ceas şi văd că e deja şapte – probabil n-am auzit alarma. Ei bine, e timpul să mă scol.

În timp ce fac duş, îmi vine o idee. Mă gândesc la alt cadou pe care i l-aş putea cumpăra lui Christian de ziua lui. E atât de dificil să-i iei ceva unui bărbat care are tot ce vrea. Deja i-am dat cadoul meu principal şi încă am celălalt articol pe care i l-am cumpărat de la magazinul de suveniruri, dar cadoul la care mă gândesc acum chiar va fi de la mine. Opresc duşul şi zâmbesc încântată. Trebuie să mă duc să-l pregătesc.

Intru în dressing şi îmi iau pe mine o rochie strâmtă de un roşu-închis, cu un decolteu pătrat destul de adânc. Da, e numai

bună pentru serviciu.

*Iar acum, cadoul pentru Christian.* Încep să-i caut prin sertare, întrebându-mă unde îşi ţine cravatele. În sertarul de jos, îi găsesc blugii decoloraţi şi rupţi pe care îi poartă în camera de joacă – cei în care arată atât de sexy. Îi mângâi uşor, cu toată palma. Vai, ce moale e materialul!

Sub ei, găsesc o cutie de carton mare, subţire şi neagră. Îmi stârneşte imediat curiozitatea. Ce o fi în ea? Mă uit la ceas, simţind că iarăşi îi încalc intimitatea. O scot şi o scutur uşor. E destul de grea şi pare să conţină hârtii sau manuscrise. Nu mă pot abţine şi deschid capacul – dar îl închid imediat. Sfinte Sisoe! Fotografii din Camera Roşie. Şocul mă face să mă aşez pe vine, încercând să-mi şterg imaginea din minte. *De ce am deschis-o? De ce a păstrat pozele astea?*

Mă trec fiorii. Vocea interioară se încruntă la mine – s-a întâmplat înainte să te cunoască. Uită de ele.

Are dreptate. Ridicându-mă în picioare, observ că toate cravatele lui sunt atârnate la capătul barei pentru umeraşe. O iau pe preferata mea şi ies repede de acolo.

Încerc să-mi spun că toate acele fotografii sunt DA – Dinainte de Ana. Vocea mea interioară încuviinţează, dar mă îndrept spre living cu inima strânsă. Doamna Jones îmi zâmbeşte călduros, apoi se încruntă.

— Totul e în regulă, Ana? mă întreabă ea pe un ton blând.

— Da, murmur eu cu un aer absent. Ai cumva o cheie de la… ăă… camera de joacă?

Luată prin surprindere, tace un moment.

— Da, bineînţeles, spune, desfăcând un inel de chei de la brâu. Ce-ai vrea să mănânci la micul dejun, draga mea? mă întreabă, dându-mi cheile.

— Doar granola. Mă întorc imediat.

Acum, după ce am descoperit fotografiile, nu mai sunt atât de sigură în privinţa darului. Nu s-a schimbat nimic, îmi strigă iarăşi vocea interioară, uitându-se la mine peste ochelarii ei cu lentile în formă de semilună. *Poza aia era sexy,* se amestecă şi zeiţa mea intimă, iar eu mă încrunt la ea în sinea mea. Aşa e – ba chiar era prea sexy pentru mine.

Ce altceva mi-a mai ascuns? Scotocesc repede prin cufărul de muzeu, iau ce-mi trebuie şi încui uşa camerei de joacă în urma

mea. N-ar fi bine ca José să intre aici din greşeală.

Îi înapoiez cheile doamnei Jones, mă aşez pe taburet şi încep să-mi înfulec micul dejun, simţindu-mă ciudat că nu e şi Christian de faţă. Oare cine era în poza aia? Leila?

În drum spre serviciu, mă întreb dacă să-i spun sau nu că am descoperit fotografiile. *Nu*, strigă vocea mea interioară, cu faţa personajului din *Ţipătul* lui Edvard Munch. Decid că probabil are dreptate.

După ce mă aşez la birou, îmi bâzâie Blackberry-ul.

---

**De la**: Christian Grey
**Subiect**: Suprafeţe
**Data**: 17 iunie 2011, 08:59
**Către**: Anastasia Steele

După calculele mele, au mai rămas treizeci de suprafeţe neexplorate în apartamentul meu. Abia aştept să le explorăm pe fiecare în parte. Apoi o să continuăm cu podelele, pereţii – şi să nu uităm balconul.

Apoi biroul meu…

Christian Grey
CEO priapic, Grey Enterprise Holdings Inc.

E-mailul lui mă face să zâmbesc, iar toate reţinerile mele de mai devreme se evaporă. Acum, mă vrea pe mine, îmi spun în sinea mea, iar amintirile escapadelor sexuale de aseară îmi inundă mintea… *liftul, holul de la intrare, patul.* Îmi place că e priapic. Mă întreb într-o doară care e echivalentul feminin al acestui adjectiv.

**De la**: Anastasia Steele
**Subiect**: Romantism?
**Data**: 17 iunie 2011, 09:03
**Către**: Christian Grey

Domnule Grey,
Ai o minte unilaterală.
Ţi-am simţit lipsa la micul dejun.
Dar doamna Jones a fost foarte serviabilă.

---

**De la**: Christian Grey
**Subiect**: Intrigat

**Data**: 17 iunie 2011, 09:07
**Către**: Anastasia Steele

Doamna Jones a fost serviabilă? Cu ce te-a ajutat?
Ce pui la cale, domnişoară Steele?

Christian Grey
CEO curios, Grey Enterprise Holdings Inc.

Cum şi-o fi dat seama?

---

**De la**: Anastasia Steele
**Subiect**: Secret
**Data**: 17 iunie 2011, 09:10
**Către**: Christian Grey

Aşteaptă şi ai să vezi – e o surpriză.
Trebuie să lucrez… lasă-mă în pace.
Te iubesc.
A x

---

**De la**: Christian Grey
**Subiect**: Frustrat
**Data**: 17 iunie 2011, 09:12
**Către**: Anastasia Steele

Nu suport să-mi ascunzi lucruri.

Christian Grey
CEO, Grey Enterprise Holdings Inc.

Mă uit la micul ecran al Blackberry-ului. Vehemenţa implicită din e-mailul lui mă ia prin surprindere. De ce reacţionează aşa? Nu-i ca şi când aş ascunde fotografii erotice cu foştii mei iubiţi.

---

**De la**: Anastasia Steele
**Subiect**: Să-ţi fac pe plac
**Data**: 17 iunie 2011, 09:14
**Către**: Christian Grey

E ceva pentru aniversarea ta.
Încă o surpriză.
Nu fi aşa supărăcios.
A x

Nu-mi răspunde imediat, iar eu sunt chemată la o şedinţă, aşa că nu pot aştepta foarte mult.

Când mă uit iarăşi la Blackberry, văd cu groază că e ora patru. Când s-a scurs toată ziua? Tot n-am primit niciun mesaj de la Christian. Hotărăsc să-i scriu încă un e-mail.

---

**De la**: Anastasia Steele
**Subiect**: Bună
**Data**: 17 iunie 2011, 16:03
**Către**: Christian Grey

Nu vrei să vorbeşti cu mine?
Nu uita că ies să beau ceva cu José şi că rămâne la noi peste noapte.
Mai gândeşte-te, poate vrei să vii şi tu.
A x

Nu-mi răspunde şi simt un fior de nelinişte. Sper că se simte bine. Îl sun, dar îmi răspunde serviciul de mesagerie vocală. Mesajul de întâmpinare e simplu şi rostit pe un ton limpede: *Grey, vă rog lăsaţi un mesaj.*

— Bună… ăă… sunt eu, Ana. Totul e în regulă? Sună-mă, bâigui eu în telefon.

E prima oară când îi las un mesaj vocal. După ce închid, mă înroşesc. *Bineînţeles că o să-şi dea seama că eşti tu, proasto!* mă

dojeneşte vocea interioară, dându-şi ochii peste cap. Mă gândesc s-o sun pe Andrea, asistenta lui, dar decid că ar fi prea mult. Fără tragere de inimă, îmi continui lucrul.

Telefonul îmi sună brusc, şi îmi tresare inima. Christian! Dar nu, e Kate! În sfârşit, prietena mea cea mai bună!

— Ana! strigă ea de unde s-o fi aflând.

— Kate! Te-ai întors? Mi-a fost dor de tine.

— Şi mie. Am atâtea să-ţi povestesc. Suntem la aeroportul din Seattle – eu şi bărbatul meu, chicoteşte ea într-un fel care nu îi e tocmai caracteristic.

— Mişto! Şi eu am multe să-ţi povestesc.

— Ne vedem la apartament?

— Ies să beau ceva cu José. Vino şi tu.

— José e în Seattle? Sigur că vin. Să-mi scrii un mesaj să-mi spui unde.

— În regulă, spun eu, zâmbind radios – după atâta timp, prietena mea cea mai bună s-a întors.

— Cum îţi merge, Ana?

— Bine.

— Mai eşti cu Christian?

— Da.

— Bine. Pe mai târziu.

Oh, nu şi ea. Influenţa Elenei nu cunoaşte limite.

— Mda… pe mai târziu, dragă, zâmbesc eu, după care închid.

Uau! S-a întors Kate. Cum o să-i povestesc tot ce s-a întâmplat? Ar trebui să-mi notez pe hârtie, să nu uit nimic.

O oră mai târziu, îmi sună telefonul fix. *Christian?* Nu, e Claire.

— Ar trebui să-l vezi pe tipul care a venit după tine la recepţie. De unde îi cunoşti pe toţi tipii ăştia mişto, Ana?

Probabil că a venit José. Mă uit la ceas – e şase fără un sfert – şi simt un uşor fior de bucurie. A trecut atâta timp de când nu l-am mai văzut.

— Ana, uau! Arăţi excelent. Atât de matură, îmi zâmbeşte el. Numai pentru că port o rochie elegantă… Doamne!

Mă îmbrăţişează cu putere, murmurând cu un aer uimit:

— Şi înaltă!

— E de la pantofi, José. Nici tu nu arăţi rău.

E îmbrăcat cu o pereche de blugi, un tricou negru şi o cămaşă de flanel cu carouri

albe şi negre.

— Îmi iau lucrurile şi mergem.

— Bine. Te aştept aici.

Iau două beri Rolling Rocks de la barul aglomerat şi mă întorc la masa unde s-a aşezat José.

— Cum ţi se pare apartamentul lui Christian?

— N-am apucat să intru. Am livrat fotografiile la liftul de serviciu. A venit un tip, Taylor, să le ia. Oricum, amplasamentul blocului e nemaipomenit.

— Aşa e. Să vezi cum arată înăuntru.

— Abia aştept. Noroc, Ana! Văd că-ţi prieşte la Seattle.

Mă înroşesc şi ciocnesc sticla cu el. Îmi prieşte relaţia cu Christian.

— Noroc! Povesteşte-mi despre expoziţie. Cum a fost?

Zâmbeşte radios şi se pune pe povestit. A vândut toate fotografiile, în afară de trei, iar cu banii pe care i-a câştigat şi-a plătit împrumuturile pentru studii, ba chiar i-a rămas şi lui ceva.

— Şi am fost angajat să fac nişte peisaje pentru Autoritatea Turistică din Portland.

Mişto, nu? încheie el cu un aer mândru.

— Vai, José, e minunat! Dar comanda asta nu-ţi încurcă studiile?

— Ah, nu! Acum, că aţi plecat şi voi, şi alţi trei tipi cu care mai ieşeam în oraş, am mai mult timp.

— N-ai nicio gagică mişto care să te ţină ocupat? Ultima oară când te-am văzut, erau vreo cinci tipe care îţi sorbeau fiecare vorbă, ridic eu o sprânceană.

— Nu, Ana. Niciuna nu e suficient de bună pentru mine, bravează el.

— Ah, sigur. Am uitat că-l am în faţă pe José Rodriguez, spaima femeilor, chicotesc eu.

— Hei, am avut şi eu momentele mele bune, Steele, răspunde el cu un aer vag ofensat, iar eu mă ruşinez.

— Sigur că da, îl consolez eu.

— Şi, cum te înţelegi cu Grey? mă întreabă, pe un ton mai rece.

— Bine, murmur eu.

— Zici că aveţi o relaţie serioasă?

— Da, serioasă.

— Nu e prea în vârstă pentru tine?

— Oh, José. Doar ştii ce zice mama – că m-am născut bătrână.

José strâmbă din gură.

— Ce mai face maică-ta?

Şi astfel ne îndepărtăm de zona periculoasă a conversaţiei.

— Ana!

Mă întorc şi îi văd pe Kate şi Ethan. Kate arată splendid: păr blond-roşcat, decolorat de soare, bronz auriu, zâmbet radios, maiou alb şi blugi strâmţi care îi pun în evidenţă trupul armonios. Toţi ochii sunt aţintiţi asupra ei. Sar de pe scaun şi o iau în braţe. Vai, ce dor mi-a fost de femeia asta!

Mă împinge uşor în spate, ţinându-mă de umeri, şi mă studiază cu atenţie, iar eu mă înroşesc sub privirea ei intensă.

— Ai slăbit. Mult. Şi arăţi altfel. Mai matură. Ce s-a întâmplat în ultima vreme? spune ea cu un aer matern, preocupat şi autoritar. Îmi place rochia. Te prinde bine.

— S-au întâmplat multe de când ai plecat. O să-ţi povestesc mai încolo, între patru ochi.

Încă nu sunt pregătită pentru inchizitorul Katherine Kavanagh.

— Te simţi bine? mă întreabă ea blând, uitându-se la mine cu o privire lămuritoare.

— Da, zâmbesc eu.

Dar mi-ar fi şi mai bine dacă aş şti unde e

Christian.

— Perfect.

— Bună, îl salut eu pe Ethan, iar el mă îmbrăţişează scurt.

— Bună, Ana, îmi şopteşte el la ureche.

José se încruntă la el.

— Cum a fost prânzul cu Mia? îl întreb pe Ethan.

— Interesant, răspunde el criptic.

*Oh?*

— Ethan, îl ştii pe José?

— Ne-am întâlnit o dată, mormăie José, apoi dă mâna cu el, măsurându-l din priviri.

— Da, acasă la Kate, în Vancouver, spune Ethan, zâmbindu-i călduros lui José. Cine vrea ceva de băut?

Mă duc la toaletă şi, cât stau înăuntru, îi trimit lui Christian un mesaj cu localul în care ne aflăm – poate vine şi el. N-am niciun e-mail şi niciun apel nepreluat de la el. Nu-i stă în obicei să nu dea niciun semn.

— Care-i treaba, Ana? mă întreabă José când mă întorc la masă.

— Nu pot să dau de Christian. Sper că totul e în regulă.

— Sunt sigur. Mai vrei o bere?

— Da.

Kate se aplecă spre mine.

— Ethan mi-a zis că o fostă iubită nebună a venit în apartament cu o armă.

— Păi… da, ridic eu din umeri în chip de scuză. Doamne, chiar vrei să discutăm acuma despre asta?

— Ana, ce naiba s-a întâmplat?

Dar îi sună telefonul, iar Kate se întrerupe brusc şi răspunde:

— Bună, iubitule.

*Iubitule!*

— Sigur, spune ea, încruntându-se la mine. E Elliot… vrea să stea de vorbă cu tine.

— Ana, spune el cu glas reţinut şi calm.

Simt mâncărimi de rău augur pe pielea capului.

— Ce s-a întâmplat?

— Christian… Nu s-a întors de la Portland.

— Cum? Ce vrei să spui?

— Elicopterul lui e dat dispărut.

— Charlie Tango? şoptesc eu cu respiraţia tăiată. Nu!

# Capitolul 19

Mă uit ca hipnotizată la flăcările de un portocaliu strălucitor, presărat cu nuanţe albăstrii, care dansează şi se împletesc în şemineul din apartamentul lui Christian. Şi, în ciuda căldurii pe care o degajă şi a păturii de pe umeri, tot mi-e frig. Un frig care mi-a pătruns până în măduva oaselor.

Aud voci şoptite – multe voci şoptite –, dar sunt undeva în fundal, un murmur îndepărtat. Nu disting cuvintele. Tot ce aud, singurul zgomot asupra căruia mă pot concentra e sfârâitul discret al gazului care arde în şemineu.

Gândul îmi zboară la casa pe care am văzut-o ieri şi la şemineurile ei – şemineuri adevărate, în care se face focul cu lemne. Aş vrea să fac dragoste cu Christian în faţa unui foc adevărat. Aş vrea să fac dragoste cu el în faţa acestui foc. Da, ar fi frumos. Sunt sigură că ar găsi un mijloc prin care să facă din asta ceva memorabil, ca de fiecare dată când am făcut dragoste. Pufnesc în sinea mea – chiar

şi atunci când doar ne-am tras-o. Da, şi dăţile acelea au fost memorabile. *Oare unde e?*

Flăcările tremură şi pâlpâie, fascinându-mă. Mă concentrez doar asupra frumuseţii lor scăpărătoare şi dogoritoare. Sunt fermecătoare.

*Anastasia, m-ai fermecat.*

Mi-a spus asta prima oară când am făcut dragoste în patul meu. *Oh, nu…*

Mă cuprind cu braţele, iar cuvintele lui se îndepărtează de mine, iar realitatea prezentă mi se strecoară în minte. Golul înspăimântător din mine se lărgeşte. Charlie Tango e dat dispărut.

— Ana, ţi-am adus ceva.

Doamna Jones mă smulge din gândurile mele, aducându-mă înapoi în cameră, în prezent, în mijlocul neliniştii. Îmi întinde o ceaşcă de ceai. O iau recunoscătoare, iar zăngănitul ei în farfurioară îmi trădează tremurul mâinilor.

— Mulţumesc, şoptesc eu cu glas sugrumat din pricina lacrimilor nevărsate şi a nodului mare care mi s-a pus în gât.

Mia stă în faţa mea, pe canapeaua enormă în formă de „U”, ţinându-se de mână cu

Grace. Se uită amândouă la mine, cu o expresie plină de suferinţă şi nelinişte. Grace pare mai în vârstă – o mamă îngrijorată pentru fiul ei. Mă uit la ele, clipind cu o mină inexpresivă. Nu le pot oferi un zâmbet liniştitor sau măcar o lacrimă – nimic, doar un aer pierdut şi un sentiment din ce în ce mai puternic de gol interior. Mă uit la Elliot, José şi Ethan, care stau în jurul barului, cu feţe serioase. Discută ceva cu glas scăzut. În spatele lor, doamna Jones îşi face de lucru în bucătărie.

Kate e în camera cu televizor, urmărind ştirile locale. Aud ţiuitul discret al uriaşului ecran cu plasmă. Nu suport să mai văd o dată ştirea aceea – CHRISTIAN GREY DAT DISPĂRUT –, însoţită de chipul lui frumos.

Îmi spun într-o doară că n-am văzut niciodată atât de mulţi oameni în living, dar tot par mici prin comparaţie cu dimensiunile încăperii. Câteva insule de oameni pierduţi şi neliniştiţi în casa Domnului meu Învechit în Rele.

Undeva, Taylor şi Carrick stau de vorbă cu autorităţile, care le furnizează ultimele informaţii – dar sunt irelevante. Singurul lucru care se ştie e că a dispărut. De opt ore.

Şi nu avem niciun semn de la el. Operaţiunile de căutare au fost întrerupte. E prea întuneric. Şi nu ştim unde e. Ar putea fi rănit, înfometat – sau mai rău. *Nu!*

Mă rog iarăşi la Dumnezeu. *Te rog, fă să fie teafăr. Te rog, fă să fie teafăr.* Repet rugăciunea la nesfârşit, ca pe o mantra, ca pe un colac de salvare, ceva concret de care să mă agăţ în disperarea mea. Refuz să mă gândesc la ce e mai rău. Încă există speranţe.

Îmi aduc aminte de vorbele lui: „Eşti colacul meu de salvare'. Da, întotdeauna există speranţă. Nu trebuie să disper. Vorbele lui îmi răsună în minte.

*„Acum, sunt un susţinător ferm al gratificării imediate.* Carpe diem, *Ana."*

De ce n-am trăit clipa?

*„Te-am cerut pentru că, în sfârşit, am întâlnit pe cineva cu care vreau să-mi petrec restul vieţii."*

Închid ochii şi mă rog în gând, legănându-mă uşor. *Te rog, fă ca restul vieţii lui să nu fie atât de scurt. Te rog, te rog.* N-am avut suficient timp… mai avem nevoie de timp. Am făcut atât de multe în ultimele săptămâni, am ajuns atât de departe. Nu se poate sfârşi aşa. Toate momentele noastre

tandre: harta trasată cu ruj, seara când am făcut dragoste la hotelul Fairmont Olympic, cu el îngenuncheat în faţa mea, oferindu-mi-se şi lăsându-mă în cele din urmă să-l ating.

*„Sunt la fel ca înainte, Ana. Te iubesc şi am nevoie de tine. Atinge-mă, te rog."*

Oh, îl iubesc atât de mult. N-aş fi nimic fără el, aş fi doar o umbră – toată lumina ar dispărea. *Nu, nu, nu… bietul meu Christian.*

*„Aşa sunt eu, Ana. Şi sunt al tău cu totul. Ce trebuie să fac pentru a te convinge? Să te fac să înţelegi că te vreau oricum. Că te iubesc."*

Şi eu pe tine, al meu Cincizeci de Vicii.

Deschid ochii şi mă uit ţintă la flăcări, iar prin minte îmi trec amintiri ale clipelor petrecute împreună: bucuria adolescentină pe care o radia când am navigat cu catamaranul şi am zburat cu planorul, înfăţişarea lui suavă, sofisticată şi extrem de sexy de la balul mascat, ziua când am dansat – vai, ce frumos a fost! — aici, în apartamentul lui, pe muzica lui Sinatra, învârtindu-ne prin cameră, nerăbdarea lui mută şi plină de speranţă de ieri, când am fost să vedem casa – şi priveliştea aceea minunată.

*„Am să-ţi aştern lumea mea la picioare, Anastasia. Te vreau, trup şi suflet, pentru totdeauna."*

Te rog, fă să fie teafăr. Nu se poate să se fi prăpădit. E centrul universului meu.

Un scâncet involuntar îmi scapă printre buze şi duc repede mâna la gură. Nu. Trebuie să fiu puternică.

José vine lângă mine – sau oare e aici de mai multă vreme? Habar n-am.

— Vrei s-o suni pe mama ta? Sau pe tatăl tău? întreabă el blând.

Nu! Clatin din cap şi îl strâng de mână. Ştiu că nu pot vorbi.

Dacă o fac, am să mă pierd cu firea, dar căldura şi strânsoarea delicată a mâinii lui îmi oferă consolare.

Oh, mamă! Buzele îmi tremură, gândindu-mă la ea. Oare s-o sun? Nu. N-aş putea face faţă reacţiei sale. Poate pe Ray, pentru că el nu şi-ar pierde cumpătul – el nu-şi pierde cumpătul niciodată, nici măcar când e înfrântă echipa cu care ţine, Seattle Mariners.

Grace se ridică şi se apropie de băieţi, distrăgându-mi atenţia. Cred că n-a stat niciodată atât de mult într-un singur loc. Mia

vine şi se aşează lângă mine, luându-mă de cealaltă mână.

— O să se întoarcă, spune ea, începând pe un ton hotărât, dar vocea i se frânge la ultimele silabe.

Are ochii roşii, iar faţa îi e palidă şi trasă din pricina oboselii.

Arunc o privire spre Ethan, care se uită la Mia şi Elliot, care la rândul său o strânge în braţe pe Grace. Apoi mă uit la ceas. E aproape de miezul nopţii. *Timpul ăsta afurisit!* Cu fiecare oră, golul chinuitor din mine se extinde, consumându-mă, sufocându-mă. În adâncul meu, ştiu că mă pregătesc sufleteşte – mă pregătesc pentru ce e mai rău. Închid ochii şi spun încă o rugăciune în gând, strângând mâna lui José şi pe cea a Miei.

Deschizându-i, mă uit iarăşi la flăcările din şemineu. Îi văd zâmbetul sfios; dintre toate expresiile lui, e preferata mea – o frântură din Christian cel adevărat, din Christian al meu. În el sălăşluiesc mai multe persoane: maniacul controlului, preşedintele consiliului de administraţie, hărţuitorul, zeul sexului, dominatorul şi, în acelaşi timp, băiatul cu jucăriile lui. Zâmbesc. Maşina lui, vasul lui, avionul lui… Char*lie Tango… nu… nu…*

*băiatul meu rătăcit*... chiar rătăcit, în clipa asta. Zâmbetul îmi dispare şi o durere îmi străfulgeră trupul, îmi aduc aminte de el la duş, spălându-şi dârele de ruj.

*„Sunt un nimeni. Anastasia. Sunt gol pe dinăuntru. N-am inimă."*

Nodul din gât se măreşte. Oh, Christian, ba ai o inimă, şi e a mea. Vreau să am grijă de ea pentru totdeauna. Deşi e atât de complicat şi de dificil, îl iubesc. Îl voi iubi întotdeauna. N-o să fie niciodată loc pentru altcineva în inima mea. Niciodată.

Îmi aduc aminte cum am stat în cafeneaua Starbucks, cântărind în minte argumentele pro şi contra Christian. Toate cele contra – chiar şi fotografiile pe care le-am găsit azi-dimineaţă – sunt irelevante acum. Nu mai contează decât el şi întoarcerea lui acasă. *Oh, te rog. Doamne, adu-l acasă, fă, te rog, să fie teafăr. Am să merg la biserică... Fac orice. Oh,* dacă am să-l primesc înapoi, am să trăiesc clipa. Vocea lui îmi răsună iarăşi în minte: „Car*pe diem, Ana!"*

Mă uit ţintă în şemineu, iar flăcările încă se răsucesc una în jurul celeilalte, strălucind intens. Apoi Grace scoate un strigăt şi totul în jur începe să se mişte cu încetinitorul.

— Christian!

Mă întorc şi o văd pe Grace pornind din spatele meu şi traversând livingul în fugă, iar în prag stă un Christian îngrozit. E îmbrăcat doar cu pantalonii şi cămaşa, iar în mână îşi ţine haina bleumarin, pantofii şi şosetele. E obosit, murdar şi nemaipomenit de frumos.

*Dumnezeule mare... Christian!* E în viaţă. Mă uit la el cu un aer stupefiat, încercând să-mi dau seama dacă am o halucinaţie sau e aievea.

Expresia lui e nespus de uimită. Îşi pune haina şi pantofii pe podea, prinzând-o în braţe pe Grace, care se aruncă la gâtul său şi îl sărută apăsat pe obraz.

— Mamă?

Christian se uită la ea complet derutat.

— Am crezut că n-o să te mai văd niciodată, şopteşte Grace, exprimând spaima noastră, a tuturor.

— Mamă, sunt aici, îl aud spunând pe un ton consternat.

— Am murit de o mie de ori azi, şopteşte ea, iar vocea ei dă glas gândurilor mele.

Grace se înfioară şi izbucneşte în plâns, nemaiputând să-şi stăpânească lacrimile. Christian se încruntă, îngrozit sau stânjenit –

nu-mi dau seama –, iar după o clipă o cuprinde cu braţele lui mari, ţinând-o strâns la piept.

— Oh, Christian, spune ea cu glas sugrumat, strângându-l în braţe şi plângându-i la piept, fără să se mai abţină.

Christian o ţine şi el în braţe, legănând-o uşor ca s-o liniştească. Lacrimi fierbinţi îmi umplu ochii, iar din hol se aude glasul lui Carrick:

— E în viaţă! Ei, eşti aici!

Carrick iese din biroul lui Taylor, închizându-şi telefonul mobil, apoi îi îmbrăţişează pe amândoi – mamă şi fiu –, cu un aer uşurat.

— Tată?

Mia strigă ceva ininteligibil, apoi se ridică în picioare şi dă fuga spre ei, îmbrăţişându-i pe toţi.

În cele din urmă, lacrimile încep să-mi şiroiască pe obraji. E aici, e teafăr. Dar nu mă pot mişca.

Carrick e primul care se dă în spate, ştergându-se la ochi şi apucându-l pe Christian de umăr. Mia se dă şi ea în spate, apoi Grace.

— Scuze, bâiguie ea.

— Ei, mamă, nu-i nimic, spune Christian, încă având pe chip mina consternată.

— Unde ai fost? Ce s-a întâmplat? întreabă Grace, plângând şi luându-şi faţa în mâini.

— Mamă, murmură Christian, apoi o ia încă o dată în braţe şi o sărută pe creştet. Sunt aici. N-am nimic. Dar mi-a luat al naibii de mult să mă întorc de la Portland. Ce e cu comitetul de primire?

Ridică privirea şi se uită prin living, până dă cu ochii de mine.

Clipeşte şi se uită scurt la José, care îmi dă drumul la mână. Gura lui Christian se strânge. Îl sorb din priviri şi mă cuprinde un val de uşurare. Mă simt sleită de puteri, dar sunt în culmea fericirii. Şi totuşi, lacrimile nu contenesc. Christian îşi întoarce atenţia spre mama lui.

— Mamă, n-am nimic. Ce s-a întâmplat? îi spune pe un ton liniştitor, iar ea îi cuprinde faţa în palme.

— Christian, ai fost dat dispărut. Ai comunicat o rută la turnul de control… dar n-ai mai ajuns la Seattle. De ce n-ai luat legătura cu noi?

Christian ridică din sprâncene cu un aer surprins.

— N-am crezut că o să dureze atât de mult.

— De ce n-ai sunat?

— Mi s-a terminat bateria mobilului.

— De ce n-ai oprit undeva? Puteai să suni cu taxă inversă de la un telefon public.

— Mamă, e o poveste lungă.

— Oh, Christian! Să nu-mi mai faci niciodată una ca asta! Ai înţeles? spune Grace, aproape ţipând.

— Da, mamă, răspunde el, ştergându-i lacrimile şi îmbrăţişând-o încă o dată.

După ce Grace îşi vine în fire, Christian îi dă drumul şi o îmbrăţişează pe Mia, care îl loveşte cu putere peste piept.

— Ne-am făcut atâtea griji din cauza ta! îl dojeneşte ea cu lacrimi pe obraji.

— Sunt aici, pentru numele lui Dumnezeu! bombăne Christian.

Când se apropie Elliot, Christian o lasă pe Mia în grija lui Carrick, care o cuprinde cu braţul liber, având deja un braţ în jurul soţiei sale. Elliot îl îmbrăţişează scurt pe Christian – care e foarte surprins de gestul lui – şi îl bate cu putere pe spate.

— Mă bucur să te văd, spune Elliot cu glas tare, în care se simte o undă de supărare, încercând să-şi ascundă emoţia.

Lacrimile îmi şiroiesc pe obraji şi înţeleg totul. Livingul uriaş e scăldat în iubire necondiţionată. Are parte de ea din plin – dar n-a acceptat-o niciodată până acum, ba chiar şi în acest moment e complet derutat.

*Uite, Christian, toţi aceşti oameni te iubesc! Poate că acum ai să începi s-o crezi.*

Kate stă în picioare în spatele meu – a venit din camera cu televizorul – şi mă mângâie pe păr.

— Chiar s-a întors, Ana, murmură ea pe un ton liniştitor.

— Iar acum, mă duc să-mi salut iubita, le spune Christian părinţilor săi.

Grace şi Carrick încuviinţează din cap, zâmbesc şi fac un pas în lături.

Christian se apropie de mine cu ochi scânteietori, deşi are un aer obosit şi încă e dezorientat. De undeva, din adâncul meu, găsesc puterea de a mă ridica în picioare şi mă arunc în braţele lui.

— Christian! scâncesc eu.

— Sst, spune el şi mă ia în braţe, adâncindu-şi faţa în părul meu şi inspirând adânc.

Ridic spre el chipul pătat de lacrimi, iar el mă sărută mult prea scurt.

— Bună, şopteşte el.

— Bună, îi răspund eu tot în şoaptă, simţind că-mi arde nodul din gât.

— Ţi-a fost dor de mine?

— Un pic.

— Se vede, zâmbeşte el şi, cu o mişcare tandră, îmi şterge lacrimile care refuză să înceteze.

— Am crezut... am crezut... spun eu cu glas sugrumat.

— Înţeleg... Sst... Sunt aici. Îmi pare rău. Vorbim mai încolo, murmură el şi din nou mă sărută cast.

— Te simţi bine? întreb eu, dându-i drumul şi mângâindu-l pe piept, pe braţe şi pe mijloc.

Oh, căldura acestui bărbat tandru, senzual, plin de viaţă mă asigură că e aici, că stă în faţa mea. S-a întors. Stă nemişcat în faţa mea. Se uită fix în ochii mei.

— N-am păţit nimic. Nu plec nicăieri.

— Oh, slavă Domnului! exclam şi îl cuprind iarăşi pe după mijloc, iar el mă îmbrăţişează încă o dată. Ţi-e foame? Vrei să bei ceva?

— Da.

Fac un pas în spate, cu gândul să-i aduc

ceva, dar nu mă lasă să plec. Mă cuprinde cu o mână pe după gât, iar pe cealaltă i-o întinde lui José.

— Domnule Grey, îl salută José pe un ton neutru.

— Spune-mi Christian, te rog.

— Christian, bine ai revenit. Mă bucur că eşti teafăr şi... ăă... mulţumesc pentru găzduire.

— Nicio problemă, răspunde Christian, mijind ochii, dar atenţia îi e distrasă de doamna Jones, care apare dintr-odată lângă el.

Abia acum observ că nu e la fel de elegantă ca de obicei. Are părul desfăcut şi e îmbrăcată cu o pereche de pantaloni mulaţi gri şi o bluză de trening largă, de culoare cenuşie, pe care e imprimată emblema echipei WSU Cougars. Arată cu câţiva ani mai tânără.

— Pot să vă aduc ceva, domnule Grey? întreabă ea, ştergându-şi lacrimile cu un şerveţel.

Christian îi zâmbeşte.

— O bere, Gail, te rog. O Budvar şi ceva de mâncare.

— Mă duc eu să le aduc, murmur, vrând

să fac ceva pentru bărbatul meu.

— Nu, nu pleca, spune el blând, oprindu-mă lângă el.

Restul familiei se strânge în jurul lui, iar Ethan şi Kate se apropie şi ei. Christian dă mâna cu Ethan şi o sărută pe Kate pe obraz. Doamna Jones se întoarce cu o sticlă de bere şi un pahar. Christian ia sticla, însă refuză paharul clătinând din cap, iar ea se întoarce în bucătărie.

— Mă surprinde că nu vrei ceva mai tare, bombăne Elliot. Şi ia zi, ce naiba ţi s-a întâmplat? Pe mine m-a sunat tata să-mi spună că bâzâitoarea ta e dată dispărută.

— Elliot! îl dojeneşte Grace.

— Elicopterul, mormăie Christian, corectându-l pe Elliot, care îi răspunde cu un zâmbet, deci presupun că e o glumă de familie.

— Să luăm loc şi o să vă povestesc.

Christian mă conduce spre canapea, şi toată lumea se aşează, cu ochii aţintiţi asupra lui. Ia o gură zdravănă de bere, apoi îi aruncă o privire lui Taylor – care stă în prag – şi îi face un semn din cap, iar acesta îi răspunde tot cu un semn din cap.

— Fiica ta?

— Se simte bine acum. Alarmă falsă, domnule Grey.

— Bine, zâmbeşte Christian.

Fiica lui Taylor? Ce s-o fi întâmplat cu ea?

— Mă bucur că v-aţi întors, domnule Grey. Asta e tot?

— Trebuie să mergem să luăm elicopterul.

Taylor încuviinţează din cap.

— Acum? Sau mâine-dimineaţă?

— Mâine-dimineaţă, cred.

— Am înţeles. Altceva, domnule Grey?

Christian clatină din cap şi ridică sticla spre el. Taylor afişează un zâmbet rar – mai rar decât al lui Christian, cred –, apoi pleacă spre biroul lui sau spre dormitorul lui de la etaj.

— Christian, ce s-a întâmplat? întreabă Carrick.

Iar Christian începe să povestească. A plecat cu elicopterul împreună cu Ros, adjuncta lui, să facă rost de finanţare pentru filiala din Vancouver a Universităţii din Washington. Sunt atât de ameţită, încât abia îl pot urmări; îl ţin de mână şi mă uit la degetele lui lungi, la cutele de pe încheieturi, la ceasul de mână – un Omega cu trei ecrane mici în interiorul celui principal. Mă uit la

profilul lui frumos, în timp ce îşi continuă povestea.

— Ros nu văzuse niciodată muntele St. Helens, aşa că, la întoarcere, ca să sărbătorim succesul, am hotărât să facem un mic ocol. Auzisem că restricţia temporară de zbor fusese ridicată şi voiam să aruncăm o privire. Ei bine, a fost o decizie norocoasă. Zburam la mică altitudine, cam la şaizeci de metri deasupra solului, şi dintr-odată s-a aprins un indicator de bord. Ne luase foc coada, aşa că a trebuit să opresc alimentarea electrică şi să aterizez, explică el, clătinând din cap. Am aterizat lângă Silver Lake, am scos-o pe Ros din cabină şi am reuşit să sting focul.

— Au luat foc? Ambele motoare? întreabă Carrick îngrozit.

— Mda.

— La dracu'! Dar am crezut…

— Ştiu, îl întrerupe Christian. Am avut mare noroc că zburam la mică altitudine, murmură el.

Mă înfior, iar el îmi dă drumul la mână şi îşi petrece braţul în jurul meu.

— Ţi-e frig? mă întreabă, iar eu clatin din cap.

— Cum ai stins focul? întreabă Kate, instinctul ei de Cari Bemstein[8] intrând în scenă – Doamne, ce abrupt intervine uneori.

— Cu extinctorul. Suntem obligaţi prin lege să avem unul în cabină, îi răspunde calm Christian.

Îmi vin în minte vorbele lui de acum ceva vreme: „îi mulţumesc zi de zi providenţei că te-a trimis pe tine să-mi iei interviul, nu pe Katherine Kavanagh".

— De ce n-au sunat? Sau n-ai trimis un mesaj prin staţie? întreabă Grace.

Christian clatină din cap.

— Întrucât am oprit curentul, staţia nu mai mergea. Şi nu puteam risca să-l repornesc din cauza focului. GPS-ul încă mergea pe Blackberry, aşa că am putut ajunge la drumul cel mai apropiat – ne-a luat patru ore. Ros era pe tocuri, adaugă el, iar buzele i se strâng într-o expresie dezaprobatoare.

— Nu aveam semnal în zonă. Nicio reţea nu are acoperire la Gifford. Bateria lui Ros a murit prima. A mea a murit în timp ce mergeam spre drum.

---

8 Jurnalist de investigaţie american.

*Dumnezeule mare!* Mă încordez, iar Christian mă ia în poală.

— Şi cum v-aţi întors în Seattle? întreabă Grace, clipind uşor – văzându-ne pe noi, sunt sigură –, iar eu mă înroşesc.

— Am făcut autostopul şi am pus banii la comun. Împreună, Ros şi cu mine aveam şase sute de dolari, şi ne gândeam că o să trebuiască să plătim pe cineva să ne ducă înapoi la Portland, dar ne-a luat un şofer de camion care a fost de acord să ne aducă acasă. N-a vrut să ne ia niciun ban, ba chiar şi-a împărţit mâncarea cu noi.

Christian clatină din cap cu un aer exasperat.

— A durat o veşnicie. Nu avea mobil – ciudat, dar adevărat. Nu mi-am dat seama… adaugă el, apoi se opreşte şi se uită la familia lui.

— Că o să ne facem griji? pufneşte Grace. Oh, Christian! îl dojeneşte ea. Ne-am pierdut minţile!

— Ai fost capul de afiş al ştirilor, frate.

Christian îşi dă ochii peste cap.

— Mda. Mi-am dat seama după cum m-aţi întâmpinat şi după fotografii de afară. Îmi pare rău, mamă, ar fi trebuit să-l rog pe şofer

să oprească şi să mă lase să dau un telefon. Dar eram nerăbdător să ajung acasă, adaugă el, aruncând o privire spre José.

*Oh, de-aia – pentru că José rămâne aici peste noapte.* Mă încrunt. Doamne – câte griji îşi face.

Grace clatină din cap.

— Mă bucur că te-ai întors teafăr, dragul meu.

Încep să mă relaxez, sprijinindu-mi capul pe pieptul lui. Miroase a aer curat, un pic a transpiraţie, a săpun şi a Christian – cel mai frumos parfum din lume. Lacrimile mi se preling din nou pe obraji – lacrimi de recunoştinţă.

— Ambele motoare? repetă Carrick încruntat, nevenindu-i să creadă.

— Ca să vezi, răspunde Christian, ridicând din umeri şi mângâindu-mă pe spate. Hei, îmi şopteşte, apoi îmi pune două degete sub bărbie şi îmi lasă capul pe spate. Nu mai plânge.

Mă şterg la nas cu dosul palmei – un gest deloc demn de o doamnă.

— Iar tu să nu mai dispari, mă smiorcăi, iar pe buze i se aşterne un zâmbet.

— Scurtcircuit… ciudat, nu? spune

Carrick.

— Da, şi eu m-am gândit la asta. Dar acum nu vreau decât să mă duc la culcare, şi o să mă gândesc mâine la toate astea.

— Şi presa a aflat că marele Christian Grey a fost găsit teafăr şi nevătămat? întreabă Kate.

— Da. Andrea şi cei de la departamentul meu de relaţii publice or să se ocupe de presă. Ros a sunat-o pe Andrea imediat după ce am dus-o acasă.

— Da, Andrea a fost cea care m-a sunat să-mi spună că eşti în viaţă, zâmbeşte Carrick.

— Trebuie să-i măresc salariul… S-a făcut târziu, adaugă Christian.

— Doamnelor şi domnilor, cred că e o aluzie că scumpul meu frăţior trebuie să-şi facă somnul de frumuseţe, spune Elliot pe un ton zeflemitor, iar Christian îi răspunde cu un zâmbet.

— Cary, fiul meu e teafăr. Poţi să mă duci acasă.

*Cary?* Grace îi aruncă o privire drăgăstoasă soţului ei.

— Da, cred că ne-ar prinde bine un pui de somn, îi răspunde Carrick cu un zâmbet.

— Rămâneţi aici, le propune Christian.

— Nu, dragul meu, vreau să mă duc acasă. Acum, că eşti teafăr, m-am liniştit.

Fără tragere de inimă, Christian mă aşează pe canapea şi se ridică în picioare. Grace îl îmbrăţişează încă o dată, lipindu-şi capul de pieptul lui şi închizând ochii cu un aer liniştit, iar Christian o cuprinde în braţe.

— Am fost atât de îngrijorată, dragul meu, şopteşte ea.

— N-am nimic, mamă.

Grace îşi dă capul pe spate şi se uită cu atenţie la el, rămânând în strânsoarea lui.

— Da, cred că n-ai nimic, spune ea, apoi se uită la mine şi zâmbeşte, iar eu mă înroşesc.

Carrick şi Grace pornesc spre holul de la intrare, iar noi îi urmăm. În spatele meu, Mia şi Ethan poartă în şoaptă o conversaţie încinsă, dar nu aud ce-şi spun.

Mia îi zâmbeşte sfios lui Ethan, iar el rămâne cu gura căscată şi clatină din cap. Dintr-odată, Mia se răsuceşte pe călcâie, iar el îşi freacă fruntea cu o mână, evident nemulţumit.

— Mamă, tată, aşteptaţi-mă, strigă Mia cu un aer bosumflat – poate că e la fel de

schimbătoare ca fratele ei.

Kate mă strânge în braţe cu putere.

— Îmi dau seama că s-au întâmplat nişte chestii serioase cât timp am fost în Barbados, cufundată într-o binecuvântată ignoranţă. E evident că sunteţi topiţi unul după altul. Mă bucur că e teafăr. Nu doar pentru el, Ana – ci şi pentru tine.

— Mersi, Kate, şoptesc eu.

— Mda. Cine ar fi crezut că o să ne îndrăgostim în acelaşi timp? zâmbeşte ea.

Uau! A recunoscut-o.

— De doi fraţi! chicotesc eu.

— Poate o să ajungem cumnate, mă ironizează ea.

Mă încordez şi mă dojenesc în sinea mea, iar Kate se dă în spate şi se uită la mine cu acel aer al ei care vrea să spună: „Ce-mi ascunzi, Steele?" Doamne, oare să-i spun că m-a cerut în căsătorie?

— Hai, iubito, o cheamă Elliot de lângă lift.

— Vorbim mâine, Ana. Îmi închipui că eşti frântă de oboseală.

Ce bine, am obţinut un răgaz.

— Sigur. Cred că şi tu eşti obosită – ai venit de foarte departe. Ne îmbrăţişăm încă o dată, apoi ea şi Elliot urcă în lift, alături de

soţii Grey. Ethan dă mâna cu Christian şi mă îmbrăţişează scurt. Are un aer distrat, dar urcă în cabină, iar uşile se închid în urma lui.

Când ne întoarcem, îl găsim pe José în vestibul.

— Păi, eu o să mă duc la culcare… vă las singuri, spune el.

Mă îmbujorez. Doamne, de ce e o situaţie atât de stânjenitoare?

— Ştii unde trebuie să mergi? întreabă Christian.

José încuviinţează din cap.

— Da, menajera…

— Doamna Jones, intervin eu.

— Da, doamna Jones mi-a arătat mai devreme. Ai un apartament pe cinste, Christian.

— Mersi, spune el politicos, apoi se apropie de mine, petrecându-şi braţul pe după umerii mei şi mă sărută pe păr.

— Mă duc să mănânc ce mi-a pregătit doamna Jones. Noapte bună, José.

Christian se duce în living, lăsându-ne pe José şi pe mine în vestibul. Uau, m-a lăsat singură cu José!

— Păi, noapte bună, spune José, căpătând

brusc un aer stânjenit.

— Noapte bună, José, şi îţi mulţumesc că ai rămas.

— Sigur, Ana. Ori de câte ori iubitul tău putred de bogat e dat dispărut, o să fiu lângă tine.

— José! îl dojenesc eu.

— Glumeam, nu te supăra. Mâine, o să plec dis-de-dimineaţă. Ne mai vedem, da? Mi-a fost dor de tine.

— Sigur, José. Curând, sper. Îmi pare rău că seara asta a fost atât de... încărcată, zâmbesc eu în chip de scuză.

— Mda, încărcată, zâmbeşte şi el, apoi mă strânge în braţe. Zău, Ana, mă bucur că eşti fericită, dar să ştii că o să-ţi fiu alături când o să ai nevoie de mine.

Mă uit în ochii lui.

— Mulţumesc.

Pe buze i se aşterne un zâmbet trist, dulce-amar, apoi urcă la etaj. Mă întorc în living. Christian stă în picioare lângă canapea, uitându-se la mine cu o expresie indescifrabilă. În sfârşit, am rămas singuri şi ne uităm unul în ochii celuilalt.

— Să ştii că încă e îndrăgostit de tine, murmură el.

— De unde ştii, domnule Grey?

— Recunosc simptomele, domnişoară Steele. Cred că sufăr de aceeaşi boală.

— Am crezut că n-am să te mai văd niciodată, şoptesc eu.

Gata, am spus-o. Am reuşit să-mi exorcizez toate spaimele, împachetându-le într-o singură frază scurtă.

— N-a fost chiar atât de rău pe cât a sunat, răspunde el. Îi iau de pe podea haina şi pantofii şi mă apropii de el.

— Dă-mi-o mie, şopteşte, întinzând mâna după haină.

Christian se uită la mine ca şi când aş fi raţiunea lui de a exista, şi sunt sigură că şi chipul meu are aceeaşi expresie. E aici, chiar e aici. Mă ia în braţe, strângându-mă cu putere la piept.

— Christian, şoptesc eu, iar lacrimile ţâşnesc din nou.

— Sst, mă linişteşte el, sărutându-mă pe păr. Ştii... În cele câteva secunde de groază de dinainte de aterizare, toate gândurile mi s-au îndreptat spre tine. Eşti talismanul meu, Ana.

— Am crezut că te-am pierdut, şoptesc eu.

Stăm nemişcaţi, ţinându-ne în braţe şi

liniştindu-ne unul pe celălalt. Strângându-l mai tare, îmi dau seama că încă îi ţin pantofii în mână. Îi las să cadă zgomotos pe podea.

— Hai să facem duş împreună, murmură el.

— Bine.

Mă uit la el, dar nu vreau să-i dau drumul. Christian ridică mâna şi îmi dă uşor bărbia pe spate.

— Eşti frumoasă şi când plângi, Ana Steele, spune el, apoi se apleacă şi mă sărută tandru. Iar buzele tale sunt atât de catifelate.

Mă sărută din nou, de data asta mai apăsat.

*Doamne... şi când mă gândesc că aş fi putut pierde... nu... Dar îndepărtez* acest gând şi mă las în voia lui.

— Trebuie să-mi pun haina jos, murmură el.

— Dă-i drumul, îi şoptesc.

— Nu pot.

Mă dau uşor în spate, uitându-mă mirată la el, iar el îmi zâmbeşte.

— De-asta nu pot, îmi zâmbeşte, scoţând din buzunarul interior al hainei cutiuţa pe care a primit-o de la mine.

Aşează haina pe speteaza canapelei şi

pune cutiuţa deasupra ei.

*Trăieşte clipa, Ana,* mă îndeamnă vocea interioară. Ei bine, e trecut de miezul nopţii, deci, tehnic vorbind, e ziua lui.

— Deschide-o, şoptesc eu, iar inima începe să-mi bată cu putere.

— Speram să spui asta, murmură el. Muream de curiozitate.

Buzele mi se arcuiesc într-un zâmbet poznaş şi mă simt uşor ameţită. Îmi zâmbeşte sfios şi, cu toate că inima îmi bate cu putere, mă topesc, savurându-i expresia amuzată şi curioasă. Cu degetele sale lungi şi îndemânatice, desface ambalajul şi deschide cutia. Fruntea i se încruntă când scoate brelocul dreptunghiular din plastic, pe care se vede o imagine formată din pixeli mici care pâlpâie ca un ecran cu leduri. Imaginea înfăţişează centrul oraşului, cu Acul Spaţial în mijloc, iar peste ea e scris „SEATTLE" cu litere mari şi pâlpâitoare.

Se uită la el o clipă, apoi îmi aruncă o privire surprinsă, încruntându-şi fruntea minunată.

— Întoarce-l pe partea cealaltă, şoptesc eu, ţinându-mi respiraţia.

Face întocmai, după care mă priveşte cu

ochi mari şi strălucitori, plini de uimire şi bucurie. Buzele i se întredeschid şi are un aer foarte surprins.

Pe cealaltă parte a brelocului pâlpâie cuvântul „DA”.

— La mulţi ani! îi şoptesc.

# Capitolul 20

— Te căsătoreşti cu mine? şopteşte el neîncrezător.

Mă înroşesc şi încuviinţez emoţionată din cap, surprinsă de reacţia lui – de reacţia bărbatului pe care credeam că l-am pierdut. Cum de nu-şi dă seama cât de mult îl iubesc?

— Spune-o, îmi porunceşte el blând, cu ochi scânteietori.

— Da, am să mă căsătoresc cu tine.

Inspiră adânc şi face o mişcare bruscă, înhăţându-mă şi răsucindu-mă într-un mod cu totul necaracteristic pentru Domnul meu Învechit în Rele. Râde cu un aer tineresc şi dezinvolt, radiind de bucurie. Mă prind de braţele lui, simţindu-i muşchii încordaţi sub degete, şi mă las copleşită de râsul lui molipsitor – ameţită, derutată, o fată îndrăgostită până peste cap de frumosul ei bărbat. Mă pune jos şi mă sărută. Apăsat. Palmele lui mi-au cuprins faţa, iar limba lui e insistentă, convingătoare… excitantă.

— Oh, Ana! îmi şopteşte el pe buze, iar bucuria din glasul lui îmi taie respiraţia.

Mă iubeşte, nu încape îndoială, şi mă delectez cu gustul acestui bărbat delicios, acest bărbat pe care am crezut că n-am să-l mai văd niciodată. Bucuria şi uşurarea lui sunt evidente: ochii îi strălucesc, iar pe buze are un zâmbet tineresc.

— Am crezut că te-am pierdut, murmur eu, încă ameţită şi sufocată de sărutul lui.

— Iubito, e nevoie de mai mult de un 135 defect ca să mă despart de tine.

— Un 135?

— Charlie Tango. E un Eurocopter 135, cel mai sigur din clasa lui.

O clipă, pe chip i se aşterne o expresie întunecată care îmi distrage atenţia. Oare ce-mi ascunde? Înainte să-l pot întreba, rămâne nemişcat şi se uită la mine încruntat, iar eu mă aştept că o să-mi spună ce i-a trecut prin minte. Clipesc, uitându-mă în ochii lui gânditori.

— Stai un pic. Mi-ai dat cadoul înainte să ne întâlnim cu Flynn, spune el, ridicând brelocul.

Este aproape îngrozit.

Doamne, unde vrea să ajungă? Încuviinţez

din cap cu o expresie sinceră.

Rămâne cu gura căscată.

Ridic din umeri în chip de scuză.

— Am vrut să ştii că, orice mi-ar spune Flynn, nu contează pentru mine.

Christian clipeşte, nevenindu-i să creadă.

— Deci, seara trecută, când te imploram să-mi dai un răspuns, deja erai hotărâtă? întreabă el uimit.

Încuviinţez din cap încă o dată, încercând cu disperare să-i descifrez reacţia. Se uită la mine stupefiat, dar apoi mijeşte ochii, iar gura i se răsuceşte într-un zâmbet ironic.

— Mi-am făcut atâtea griji, şopteşte el ameninţător, iar eu zâmbesc şi ridic încă o dată din umeri. Oh, nu încerca să mă îmbunezi, domnişoară Steele. În clipa asta, aş vrea să…

Îşi trece mâna prin păr, apoi clatină din cap şi schimbă tonul.

— Nu-mi vine să cred că m-ai lăsat să aştept.

În vocea lui şoptită se desluşeşte o undă de neîncredere. Expresia se schimbă uşor, ochii săi capătă o strălucire perversă, iar buzele i se răsucesc într-un zâmbet lasciv.

Dumnezeule mare! Mă trec fiorii. La ce s-o

fi gândind?

— Cred că se impune o pedeapsă, domnişoară Steele, spune el blând.

*Pedeapsă! La naiba!* Ştiu că se joacă, dar fac oricum un pas precaut înapoi.

Zâmbeşte.

— Deci ăsta e jocul? şopteşte el cu o strălucire jucăuşă în ochi. Pentru că am să te prind. Şi îţi muşti buza, adaugă el ameninţător.

Simt că mi se încordează toţi muşchii din pântece. *Vai de mine!* Viitorul meu soţ are chef de joacă. Fac încă un pas în spate, apoi mă răsucesc pe călcâie şi dau să fug – dar în van. Christian mă înhaţă şi, cu o mişcare agilă, mă ridică pe umăr şi porneşte pe hol, în timp ce eu, luată prin surprindere, scot un ţipăt de încântare.

— Christian! şoptesc, gândindu-mă că José e la etaj, deşi nu cred că ne aude.

Mă echilibrez, apucându-mă de mijlocul lui, şi, într-un acces de vitejie, îi dau o palmă peste fund. Îmi răspunde cu aceeaşi monedă.

— Au! strig eu.

— Trebuie să facem duş, declară el triumfător.

— Lasă-mă jos! îi cer eu, încercând să-mi

iau un ton dezaprobator, dar nu-mi iese.

N-are rost să mă opun – braţul lui îmi strânge cu putere coapsele – şi, nu ştiu de ce, dar nu mă pot opri din chicotit.

— Îţi plac pantofii pe care îi ai în picioare? mă întreabă el amuzat, deschizând uşa de la baie.

— Îmi plac mai mult când sunt pe podea, încerc eu să-l dojenesc, dar nu reuşesc, pentru că nu-mi pot stăpâni râsul.

— Dorinţa ta e lege pentru mine, domnişoară Steele.

Şi, fără să mă lase jos, îmi scoate pantofii şi îi lasă să cadă pe gresie. Se opreşte în faţa oglinzii şi îşi goleşte buzunarele – Blackberry-ul cu bateria moartă, cheile, portofelul, brelocul. Îmi închipui cum trebuie să arăt în oglindă din unghiul ăsta. După ce termină, intră direct în spaţioasa cabină de duş.

— Christian! pufnesc eu, intenţia lui devenindu-mi clară.

Porneşte robinetul la maximum. Doamne! Apa rece ca gheaţa îmi cade pe spate şi scot un ţipăt – apoi mă opresc, aducându-mi iarăşi aminte că José e deasupra noastră. Mi-e frig şi sunt complet îmbrăcată: rochia, chiloţii şi sutienul mi se îmbibă cu apă. Sunt

udă leoarcă şi nu mă pot opri din chicotit.

— Nu! ţip eu. Lasă-mă jos.

Îi trag încă o palmă peste fund – mai tare de data asta –, iar Christian îmi dă drumul, lăsându-mă să alunec pe trupul lui ud. Cămaşa i s-a lipit de piept, iar pantalonii îi şiroiesc de apă. Sunt îmbujorată, udă până la piele, ameţită şi cu sufletul la gură, iar el îmi zâmbeşte cu un aer atât de… atât de sexy.

Apoi îşi ia o mină serioasă şi, privindu-mă cu ochi scăpărători, îmi cuprinde faţa în palme, apropiindu-şi gura de a mea. Sărutul lui e tandru, drăgăstos şi ameţitor. Nu-mi mai pasă că sunt complet îmbrăcată şi udă leoarcă în duşul lui Christian. Suntem doar noi doi sub şuvoiul de apă. S-a întors, e teafăr şi e al meu.

Mâinile mi se duc involuntar spre cămaşa lui, care e lipită de fiecare curbură şi tendon de pe pieptul lui, dând la iveală părul de sub pânza udă. Îi scot cămaşa din pantaloni, iar el geme, dar buzele nu i se dezlipesc de ale mele. În timp ce îi deschei nasturii, Christian duce mâna la fermoarul rochiei şi îl coboară uşor. Buzele lui devin mai insistente, mai provocatoare, iar limba lui îmi invadează gura, şi simt dorinţa explodându-mi în tot

trupul. Brusc, trag cu putere de cămaşă, desfăcând-o de sus până jos. Nasturii zboară în toate părţile, ricoşând din plăcile de faianţă şi căzând pe podeaua cabinei de duş. Îi împing de pe umeri cămaşa udă, trăgând-o în jos de-a lungul mâinilor, şi îl lipesc de perete, incomodându-i încercările de a mă dezbrăca.

— Butonii, murmură el, ridicându-şi încheieturile, de care atârnă materialul ud.

Cu degete nerăbdătoare, îi desfac butonii de aur, lăsându-i să cadă pe podea, urmaţi de cămaşă. Ochii lui îi caută pe ai mei prin şuvoiul de apă – are o privire scânteietoare şi lascivă, fierbinte precum apa care se revarsă acum peste noi. Duc mâna la betelia pantalonilor, dar Christian clatină din cap şi mă apucă de umeri, întorcându-mă cu spatele la el. Încheie lungul coborâş al fermoarului, apoi îmi dă la o parte părul ud de pe ceafa şi îşi plimbă limba şi buzele pe gâtul meu, sărutând şi sugând.

Gem, iar el îmi trage uşor rochia de pe umeri, coborând-o până sub sâni, şi mă sărută sub ureche. Îmi desface sutienul şi mi-l dă jos de pe umeri, eliberându-mi sânii. Mi-i cuprinde cu mâinile, gemându-mi la

ureche.

— Atât de frumos, şoptesc eu.

Braţele îmi sunt imobilizate de sutien şi de rochie, care îmi atârnă sub sâni – încă am braţele în mâneci, dar mâinile îmi sunt libere. Răsucesc capul, oferindu-i lui Christian un acces mai bun la gâtul meu şi îmi împing sânii în mâinile lui magice. Duc mâinile la spate, iar el inspiră adânc în timp ce degetele mele nerăbdătoare îi ating mădularul erect. Îşi împinge bazinul în mâinile mele primitoare. Of, de ce nu m-o fi lăsat să-i dau jos pantalonii?

Mă trage uşor de sfârcuri, care se întăresc şi se înalţă sub atingerile lui îndemânatice, iar plăcerea îmi străfulgeră pântecele, şi nu mă mai gândesc la pantalonii lui. Dau capul pe spate şi gem.

— Da, şopteşte el, apoi mă întoarce spre el, devorându-mi gura.

Îmi dă jos sutienul, rochia şi chiloţii, care se alătură cămăşii lui ude de pe podeaua duşului.

Iau gelul de duş, iar Christian rămâne nemişcat, dându-şi seama ce am de gând să fac. Privindu-l în ochi, pun în palmă un pic de gel parfumat şi ridic mâna în dreptul

pieptului său, aşteptând un răspuns la întrebarea mea nerostită. Ochii i se măresc, iar în cele din urmă încuviinţează aproape imperceptibil din cap.

Îmi aşez mâna pe pieptul lui şi încep să-l frec uşor. Inspiră adânc, ridicându-şi pieptul, dar rămâne nemişcat. După o clipă, mâinile lui îmi înşfacă şoldurile, dar nu mă împinge. Se uită precaut la mine, privirea lui fiind mai degrabă intensă decât speriată, dar buzele i se întredeschid, iar respiraţia i se precipită.

— E bine? şoptesc eu.

— Da.

Răspunsul lui scurt e aproape un icnet. Îmi aduc aminte de numeroasele duşuri pe care le-am făcut împreună, dar cel de la hotelul Fairmont Olympic e o amintire dulce-amăruie. Ei bine, acum îl pot atinge. Îl frec cu mişcări circulare, spălându-mi bărbatul, apoi înaintez spre subsuori şi cobor spre coaste, spre abdomenul lui ferm, ajungând la dâra de păr ce îi coboară spre betelie.

— E rândul meu, şopteşte el.

Apoi întinde mâna spre şampon, iese de sub şuvoiul de apă, trăgându-mă după el, şi îmi toarnă puţin şampon pe creştetul capului.

Îmi dau seama că vrea să mă opresc, aşa că îmi vâr degetele în betelia lui şi aştept. Îmi întinde şamponul pe păr, degetele sale lungi şi ferme masându-mi uşor pielea capului. Cu un geamăt de încântare, închid ochii şi mă las în voia senzaţiei divine – după tot stresul din seara asta, este exact lucrul de care am nevoie.

Christian chicoteşte, iar eu deschid ochii şi văd că se uită la mine zâmbind.

— Îţi place?

— Hm…

— Şi mie, surâde el, apoi se apleacă şi mă sărută pe frunte, degetele sale continuând să-mi maseze blând pielea capului.

— Întoarce-te, îmi cere el autoritar.

Fac ce-mi cere, iar mâinile lui îşi continuă lucrarea migăloasă, spălându-mă, relaxându-mă, iubindu-mă. Oh, e o adevărată binecuvântare. Mai ia nişte şampon şi îmi spală cu grijă şuviţele de pe spate. După ce termină, mă trage iarăşi sub duş.

— Dă capul pe spate, îmi porunceşte el cu glas scăzut.

Mă supun cu plăcere, iar el îmi curăţă cu grijă spuma din păr. Apoi mă întorc iarăşi cu faţa spre el şi duc mâna direct la betelie.

— Vreau să-ţi spăl tot trupul, şoptesc eu.

Zâmbeşte cu jumătate de gură şi ridică mâinile într-un gest care vrea să spună: „Sunt al tău, iubito”. Surâd şi sunt în culmea bucuriei, îi desfac imediat fermoarul şi, în câteva clipe, pantalonii şi boxerii se alătură celorlalte haine. Mă ridic în picioare să iau buretele şi gelul de duş.

— Se pare că te bucuri să mă vezi, murmur eu.

— Întotdeauna mă bucur să te văd, domnişoară Steele, îmi zâmbeşte el.

Pun gel pe burete, apoi îmi reiau plimbarea pe pieptul lui. E mai relaxat acum – poate pentru că nu-l ating cu mâna mea. Pornesc în jos cu buretele, peste pântece, de-a lungul dârei de păr ce duce la părul pubian, până la mădularul erect.

Mă uit la el, iar el mă priveşte pe sub pleoape, cu un aer senzual. *Hm… îmi place privirea asta. Dau* drumul buretelui şi îmi folosesc mâinile, apucându-l ferm de mădular. Christian închide ochii, dă capul pe spate şi geme, împingându-şi şoldurile înspre mine.

Oh, da! E excitant. Zeiţa mea intimă a reapărut după ce şi-a petrecut seara

legănându-se şi plângând într-un colţ, iar buzele îi sunt date cu roşu-aprins.

Dintr-odată, Christian mă fixează cu ochii lui scăpărători. Şi-a amintit ceva.

— E sâmbătă, exclamă el, cu o expresie lascivă în ochi, apoi mă apucă de mijloc şi mă trage spre el, sărutându-mă cu pasiune.

*Uau, o schimbare de ritm!*

Mâna lui coboară pe trupul meu alunecos şi umed, până la vulvă, degetele lui explorând şi excitându-mă, iar gura lui e nemiloasă, lăsându-mă fără aer. Cealaltă mână a lui e în părul meu ud, ţinându-mă nemişcată, în timp ce îşi revarsă asupra mea pasiunea dezlănţuită. Degetele lui intră în mine.

— Aaa, îi gem eu în gură.

— Da, spune el printre dinţi, apoi îşi lipeşte palmele de fesele mele şi mă ia în braţe. Strânge-mă între picioare, iubito.

Picioarele mi se îndoaie în jurul lui şi mă agăţ de gâtul său ca o moluscă. Mă lipeşte de peretele duşului, apoi face o pauză şi se uită la mine.

— Deschide ochii, murmură el. Vreau să te văd.

Clipesc. Inima îmi bate nebuneşte, iar sângele fierbinte îmi pulsează în vene, trupul

fiindu-mi inundat de o dorinţă năvalnică. Apoi se adânceşte atât de lent în mine, umplându-mă, posedându-mă, piele pe piele. Mă împing în el şi gem zgomotos. După ce intră în mine cu totul, face încă o pauză, iar chipul lui are o expresie încordată, intensă.

— Eşti a mea, Anastasia, şopteşte el.

— Mereu.

Zâmbeşte victorios şi se adânceşte încă un pic, făcându-mă să icnesc.

— Iar acum, putem să anunţăm pe toată lumea, pentru că ai spus DA, şopteşte el cu veneraţie în glas.

Se apleacă, îşi lipeşte gura de a mea şi începe să se mişte… încet şi blând. Închid ochii şi dau capul pe spate, iar trupul mi se arcuieşte, voinţa mea supunându-se lui – sclava ritmului său ameţitor de lent.

Îmi muşcă uşor mandibula, bărbia şi gâtul, înteţind ritmul, purtându-mă tot mai sus – departe de şuvoiul de apă, de spaima din această seară, de lumea pământească. Suntem doar noi doi, eu şi bărbatul meu, mişcându-ne la unison, fiecare complet absorbit în celălalt, amestecându-ne icnetele şi gemetele. Savurez sentimentul minunat al posesiunii lui, iar trupul meu înfloreşte în

jurul lui.

*Aş fi putut să-l pierd… şi îl iubesc… Îl iube*sc atât de mult, şi dintr-odată sunt copleşită de nemărginirea iubirii mele şi de profunzimea ataşamentului meu faţă de el. Îmi voi petrece restul vieţii iubindu-l pe acest bărbat şi, cu acest gând emoţionat în minte, explodez în jurul lui – un orgasm vindecător, purificator –, strigându-i numele, cu lacrimile şiroindu-mi pe obraji.

Ajunge şi el la punctul culminant, dându-şi drumul în mine. Cu faţa sprijinită de gâtul meu, se prăbuşeşte pe podea, ţinându-mă strâns, sărutându-mă pe faţă şi ştergându-mi lacrimile cu buzele, în timp ce apa caldă a duşului se revarsă peste noi.

— Mi s-au încreţit degetele de la apă, spun eu cu glas scăzut, moleşită de plăcere, cu capul sprijinit pe pieptul lui.

Îmi duce degetele la gură şi le sărută pe fiecare în parte.

— Ar trebui să ieşim de la duş.

— Mă simt bine aici.

Stau între picioarele sale, iar el mă ţine strâns în braţe. Nu vreau să mă mişc. Christian scoate un murmur de încuviinţare,

dar dintr-odată mă simt frântă de oboseală. S-au întâmplat atâtea lucruri în ultima săptămână – am avut parte de întâmplări dramatice cât pentru o viaţă –, şi urmează să mă căsătoresc. Totul mi se pare atât de surprinzător, încât îmi scapă un chicotit printre buze.

— Te amuză ceva, domnişoară Steele? mă întreabă el drăgăstos.

— A fost o săptămână încărcată.

— Aşa e, zâmbeşte el.

— Îi mulţumesc lui Dumnezeu că te-ai întors teafăr, şoptesc eu şi redevin serioasă, gândindu-mă la ce i s-ar fi putut întâmpla.

Christian se încordează şi regret imediat că i-am reamintit.

— M-am speriat, îmi mărturiseşte el, spre marea mea surprindere.

— Mai devreme?

Încuviinţează din cap cu un aer serios.

*Dumnezeule mare!*

— Deci te-ai prefăcut că n-a fost mare lucru ca să-ţi linişteşti familia?

— Da. Zburam prea jos ca să aterizez în siguranţă. Nu ştiu cum, dar am reuşit.

Sfinte Sisoe! Mă uit la el. Are un aer serios sub apa împroşcată de duş.

— Cât de aproape ai fost să te prăbuşeşti?

Se uită la mine.

— Foarte aproape, spune el, apoi face o pauză. Preţ de câteva secunde am crezut că n-am să te mai văd niciodată.

Îl strâng în braţe cu putere.

— Nu-mi pot imagina viaţa fără tine, Christian. Te iubesc atât de mult, încât mă sperii.

— Şi eu, şopteşte el. Viaţa mea ar fi pustie fără tine. Te iubesc, spune, iar braţele i se strâng în jurul meu, şi îşi freacă nasul de părul meu. N-am să te las niciodată să pleci.

— Nu vreau să plec niciodată.

Îl sărut pe gât, iar el se apleacă şi mă sărută tandru.

După o clipă, îşi schimbă poziţia.

— Haide să te ştergem şi să te băgăm în pat. Sunt epuizat, iar tu pari frântă.

Mă las puţin pe spate şi ridic o sprânceană, surprinsă de cuvintele pe care le-a ales. Înclină capul într-o parte şi îmi zâmbeşte superior.

— Ai ceva de zis, domnişoară Steele?

Clatin din cap şi mă ridic cu greu în picioare.

Stau pe pat în capul oaselor. Christian a insistat să-mi şteargă părul – se pricepe de minune. Mă întreb de unde a învăţat, dar e un gând neplăcut, aşa că îl îndepărtez repede din minte. E trecut de două dimineaţa şi sunt gata de culcare. Christian se uită la mine, apoi aruncă o privire la breloc şi se aşează pe pat. Clatină din cap, încă nevenindu-i să creadă.

— E atât de frumos. Cel mai frumos cadou pe care l-am primit de ziua mea, spune el, uitându-se la mine cu ochi blânzi şi drăgăstoşi. Chiar mai frumos decât posterul cu autograf al lui Giuseppe DeNatale.

— Ţi-aş fi spus mai devreme, dar m-am gândit că urmează ziua ta… Şi ce-i oferi bărbatului care are totul? M-am gândit să mă ofer… pe mine.

Pune brelocul pe noptieră şi se strecoară la spatele meu, strângându-mă în braţe.

— E perfect. Ca tine.

Zâmbesc superior, dar nu-mi vede expresia.

— Sunt departe de a fi perfectă, Christian.

— Îmi zâmbeşti superior, domnişoară Steele?

De unde ştie?

— Poate, chicotesc eu. Pot să te întreb ceva?

— Sigur, îşi freacă el nasul de gâtul meu.

— N-ai sunat la întoarcerea din Portland. N-ai făcut-o din cauza lui José? Îţi făceai griji pentru ce s-ar putea întâmpla cu mine, gândindu-te că eram singură cu el?

Christian nu spune nimic, iar eu mă întorc cu faţa spre el – îmi primeşte reproşul cu ochi mari.

— Îţi dai seama cât de caraghios a fost? Câte griji ne-am făcut din cauza asta familia ta şi cu mine? Cu toţii te iubim foarte mult.

Clipeşte de două ori, apoi îmi zâmbeşte sfios.

— Habar n-aveam că o să fiţi atât de îngrijoraţi.

Fac o mutră.

— Când o să-ţi intre în capul ăla pătrat că eşti iubit?

— Cap pătrat? ridică el din sprâncene surprins.

Încuviinţez din cap.

— Da. Cap pătrat.

— Nu cred că forma capului meu aduce cu un pătrat.

— Vorbesc serios! Nu încerca să mă faci să

râd. Încă sunt un pic supărată pe tine. E drept că supărarea mi-e parţial eclipsată de faptul că ai ajuns acasă teafăr, după ce mi-am făcut atâtea griji că…

Dar mă opresc, aducându-mi aminte de cele câteva ore de nelinişte.

— Mă rog, ştii ce mi-am închipuit.

Ochii lui capătă o expresie duioasă.

— Îmi pare rău, spune el, mângâindu-mă pe obraz.

— Şi mama ta… A fost foarte înduioşător să te văd în braţele ei, şoptesc eu.

Zâmbeşte timid.

— N-am văzut-o niciodată aşa, spune el clipind. Da, a fost emoţionant. De obicei e atât de calmă. A fost un adevărat şoc.

— Vezi, toată lumea te iubeşte, zâmbesc eu. Poate că acum ai să începi s-o crezi.

Mă aplec şi îl sărut tandru.

— La mulţi ani, Christian. Mă bucur că eşti aici şi îţi petreci cu mine ziua de naştere. Şi încă n-ai văzut ce ţi-am pregătit pentru mâine… de fapt, pentru azi, surâd eu.

— Mai ai ceva? spune el mirat, iar pe chip i se aşterne un zâmbet ameţitor.

— Oh, da, domnule Grey, dar va trebui să mai aştepţi.

Mă trezesc brusc dintr-un vis sau un coşmar, iar inima îmi bate cu putere. Mă întorc speriată şi, spre uşurarea mea, Christian doarme dus alături de mine. Pentru că m-am răsucit, se mişcă şi el fără să se trezească, îşi aşează braţul pe mine, sprijinindu-şi capul de umărul meu, şi oftează uşor.

Camera e inundată de lumină. E ora opt. Christian nu doarme niciodată până la ora asta. Mă întind pe spate şi aştept să mi se domolească pulsul. De unde atâta nelinişte? O fi efectul întârziat al serii trecute?

Mă întorc şi mă uit iarăşi la el. E aici. E teafăr. Inspir adânc şi îi privesc chipul minunat. Un chip care mi-a devenit atât de familiar, încât mi s-au întipărit în minte toate liniile şi umbrele lui.

Pare mult mai tânăr când doarme. Zâmbesc, pentru că azi pare cu un an mai tânăr. Îmi strâng mijlocul cu braţele, gândindu-mă la prezentul meu. Oh... oare ce să fac? Poate ar fi bine să-i aduc micul dejun la pat. În plus, e posibil ca José să nu fi plecat.

Mă duc în living şi îl găsesc pe José la

barul pentru micul dejun, mâncând un bol de cereale. Mă înroşesc imediat ce dau cu ochii de el. Ştie că mi-am petrecut noaptea cu Christian. De ce sunt brusc atât de sfioasă? Nu e ca şi când aş fi goală sau mai ştiu eu cum. Port un halat de mătase până la călcâie.

— Neaţa, José, zâmbesc eu, luându-mi un aer degajat.

— Hei, Ana! se luminează el la faţă, încântat să mă vadă, iar expresia lui nu are nimic ironic sau dispreţuitor.

— Ai dormit bine? îl întreb eu.

— Sigur. Apartamentul are o privelişte superbă.

— Da, e ceva special.

*La fel ca proprietarul.*

— Vrei un mic dejun mai bărbătesc? îl tachinez eu.

— Mi-ar plăcea.

— Azi e aniversarea lui Christian – o să-i duc micul dejun la pat.

— S-a trezit?

— Nu, cred că l-a epuizat ziua de ieri.

Îmi iau repede privirea de la el şi pornesc spre frigider, să nu vadă că m-am înroşit. Ce naiba, te ruşinezi în faţa lui? După ce scot

ouăle şi baconul, văd că José rânjeşte.

— Chiar îţi place de el, nu-i aşa?

Zâmbesc.

— Îl iubesc, José.

Face ochii mari, apoi zâmbeşte superior.

— Cum ai putea să nu-l iubeşti? întreabă el, făcând un semn larg spre livingul spaţios.

— Mda, mersi! mă încrunt eu.

— Ei, Ana, am glumit.

Hm… oare întotdeauna o să mi se arunce chestia asta în faţă? Că mă căsătoresc cu Christian pentru bani?

— Serios, am glumit. N-ai fost niciodată genul interesat de chestiile astea.

— Vrei omletă? întreb, schimbând subiectul, pentru că nu vreau să mă cert.

— Sigur.

— Şi eu, spune Christian, intrând în living.

La naiba, n-are pe el decât pantalonii de pijama, care îi atârnă atât de sexy pe şolduri – *Doamne!*

— José, salută el, înclinând uşor capul.

— Christian, îi răspunde José, înclinând şi el solemn din cap.

Christian se întoarce spre mine şi îmi zâmbeşte jucăuş. A făcut-o anume. Mijesc ochii, încercând cu disperare să-mi vin în

fire, iar expresia lui Christian se modifică subtil. Ştie că ştiu ce a fost în mintea lui, dar nu-i pasă.

— Voiam să-ţi aduc micul dejun la pat.

Se apropie ţanţoş de mine şi mă cuprinde cu braţul pe după mijloc, apoi îmi ridică bărbia şi îmi dă o sărutare zgomotoasă pe gură. Foarte necaracteristic pentru Domnul meu Învechit în Rele!

— Bună dimineaţa, Anastasia, spune el.

Vreau să mă încrunt la el şi să-i cer să fie decent – dar e ziua lui. Mă înroşesc. De ce e atât de posesiv?

— Bună dimineaţa, Christian. La mulţi ani! îi surâd eu.

Iar el afişează un zâmbet superior şi îmi spune doar atât:

— Abia aştept să primesc celălalt cadou.

Obrajii mei capătă culoarea Camerei Roşii a Durerii şi îi arunc o privire neliniştită lui José, care pare că tocmai a înghiţit ceva neplăcut. Mă întorc cu spatele şi mă pun pe gătit.

— Şi ce planuri ai azi, José? întreabă Christian pe un ton degajat, luând loc pe un taburet de la bar.

— O să le fac o vizită tatei şi lui Ray, tatăl

Anei.

Christian se încruntă.

— Se cunosc?

— Da, au făcut armata împreună. Au pierdut legătura până când Ana şi cu mine ne-am cunoscut la facultate. O coincidenţă fericită. Acuma sunt prieteni la cataramă. O să mergem la pescuit împreună.

— La pescuit? întreabă Christian cu un interes sincer.

— Da, poţi să prinzi nişte peşti pe cinste în apele de coastă. În zona asta, păstrăvul-curcubeu creşte foarte mare.

— Adevărat. Odată, fratele meu, Elliot, şi cu mine am prins un păstrăv-curcubeu de cinşpe kile jumate.

Vorbesc despre pescuit? N-am înţeles niciodată ce-i aşa de interesant la pescuit.

— Cinşpe kile jumate? Nu-i rău. Dar recordul îl deţine tatăl Anei: a prins unul de nouăşpe kile jumate.

— Glumeşti! Nu mi-a spus niciodată.

— Apropo, la mulţi ani!

— Mersi. Şi în ce zonă mergeţi să pescuiţi?

Dar nu-i mai ascult. Nu mă interesează discuţia lor. Şi, în acelaşi timp, mă simt uşurată. Vezi, Christian? José nu-i băiat rău.

Când José se pregăteşte de plecare, amândoi sunt mult mai relaxaţi unul în privinţa celuilalt. Christian merge în dormitor şi se îmbracă repede cu un tricou şi nişte blugi, apoi ne însoţeşte desculţ pe mine şi pe José până în holul de la intrare.

— Mulţumesc pentru găzduire, îi spune José lui Christian, dând mâna cu el.

— Poţi să rămâi aici oricând, îi zâmbeşte Christian.

José mă îmbrăţişează scurt.

— Ai grijă de tine, Ana.

— Da, sigur. Mă bucur că te-am revăzut. Data viitoare o să ieşim în oraş.

— O iau ca pe o promisiune, ne face el semn cu mâna din interiorul liftului, apoi uşile se închid.

— Vezi, nu-i băiat rău, îi spun eu lui Christian.

— Tot vrea să ţi se vâre în chiloţi, Ana. Dar îl înţeleg.

— Christian, nu-i adevărat!

— Nu-ţi dai seama, nu-i aşa? îmi zâmbeşte el superior. Te doreşte. Foarte mult.

Mă încrunt.

— Christian, e doar un prieten – un prieten

apropiat.

Şi brusc, îmi dau seama că vorbesc la fel cum îmi vorbeşte el despre doamna Robinson – e un gând neplăcut.

Christian ridică mâinile într-un gest împăciuitor.

— Nu vreau să ne certăm, spune el blând.

*Of, nu ne certăm… Sau ne certăm?*

— Nici eu.

— Nu i-am spus că o să ne căsătorim.

— Nu, m-am gândit să le spun mai întâi mamei şi lui Ray.

La naiba! E prima oară când mă gândesc la asta de când am spus „*da*". Doamne, oare ce or să spună părinţii mei?

Christian încuviinţează din cap.

— Da, ai dreptate. Iar eu… ar trebui să merg la tatăl tău să te cer.

Izbucnesc în râs.

— Vai, Christian, nu mai suntem în secolul optişpe.

*Sfinte Sisoe! Ce o să spună Ray?* Gândul la o astfel de conversaţie între ei doi mă umple de groază.

— Aşa e tradiţia, ridică el din umeri.

— Hai să vorbim despre asta mai târziu. Vreau să-ţi dau celălalt cadou.

Scopul meu e să-i distrag atenţia. Mă gândesc cu teamă la cadoul pe care i l-am pregătit. Trebuie să i-l dau, să văd ce reacţie o să aibă.

Pe buze i se aşterne zâmbetul său sfios, iar inima îmi stă în loc o clipă. N-am să mă satur de acest zâmbet câte zile oi avea.

— Îţi muşti buza, spune el, apucându-mă de bărbie.

Atingerea degetelor sale îmi trimite un fior prin tot trupul. Fără să scot o vorbă – şi cât încă mi-a mai rămas o fărâmă de curaj –, îl iau de mână şi îl conduc înapoi în dormitor. Îi dau drumul la mână, lăsându-l în picioare lângă pat, şi scot două cutii de cadouri de sub partea mea de pat.

— Două? spune el surprins.

Inspir adânc.

— Le-am cumpărat înainte de… ăă… incidentul de ieri. Acum, nu mai sunt aşa de sigură.

Apoi îi întind repede una dintre cutii, înainte să mă pot răzgândi. Se uită la mine surprins, simţindu-mi incertitudinea.

— Sigur vrei s-o deschid?

Încuviinţez din cap cu un aer neliniştit.

Christian desface hârtia de împachetat şi

se uită mirat la cutie.

— *Charlie Tango,* şoptesc eu.

Zâmbeşte. Cutia conţine cu mic elicopter de lemn, cu un rotor alimentat cu energie solară. Christian deschide cutia.

— Funcţionează cu energie solară, murmură el. Uau!

Şi, în clipa următoare, se aşează pe pat şi începe să-l asambleze. Îl termină repede şi îl pune în palmă. Un elicopter din lemn de culoare albastră. Se uită la mine, afişând zâmbetul său splendid, tipic american, apoi se apropie de fereastră, expunând elicopterul la lumina soarelui, iar rotorul începe să se învârtă.

— Ia uite ce putem face deja cu tehnologia asta! exclamă el, uitându-se cu atenţie la rotor.

Îl ridică în dreptul ochilor, privind concentrat învârtirea paletelor. E fascinat şi fascinant de urmărit – se uită ţintă la micul elicopter, îngândurat. Oare la ce se gândeşte?

— Îţi place?

— Grozav! Mulţumesc, Ana.

Mă cuprinde cu braţul şi mă sărută scurt, apoi îşi întoarce privirea spre elicopter.

— Am să-l pun lângă planorul din biroul

meu, spune el distrat, uitându-se la paletele rotorului.

Îşi retrage mâna din lumina soarelui, iar rotorul încetineşte şi, în cele din urmă, se opreşte. Nu-mi pot suprima zâmbetul până la urechi şi îmi vine să sar de bucurie. Îi place! Bineînţeles, pentru că se dă în vânt după tehnologiile alternative. Uitasem asta când i l-am cumpărat.

Christian aşează elicopterul pe scrin şi se întoarce cu faţa la mine.

— O să-mi ţină companie până îl recuperăm pe Charlie Tango.

— Poate fi recuperat?

— Nu ştiu. Sper. Altfel, o să-mi fie dor de el.

*Dor?* Sunt şocată când îmi dau seama că mă încearcă un mic junghi de gelozie din pricina unui obiect inanimat. Vocea mea interioară pufneşte într-un râs ironic, dar nu o iau în seamă.

— Ce e în cealaltă cutie? mă întreabă, iar în ochii lui mari se citeşte o nerăbdare copilărească.

*Dumnezeule mare!*

— Nu sunt sigură dacă e un cadou pentru tine sau pentru mine.

— Serios? întreabă el, şi îmi dau seama că i-am stârnit interesul.

Emoţionată, îi întind şi cea de-a doua cutie. O clatină uşor, şi amândoi auzim un zăngănit puternic. Christian ridică privirea.

— De ce ai emoţii? mă întreabă el surprins.

Ridic din umeri şi mă înroşesc, stânjenită şi emoţionată. Christian se uită la mine, ridicând o sprânceană.

— M-ai făcut curios, domnişoară Steele, şopteşte el, iar vocea lui îmi dă fiori, dorinţa şi nerăbdarea înflorindu-mi în pântece. Trebuie să spun că-mi place reacţia ta. Ce ai pus la cale? mijeşte el ochii cu un aer curios.

Strâng din buze, ţinându-mi respiraţia.

Christian scoate capacul cutiei şi dă la iveală o mică felicitare. Restul conţinutului e împachetat în hârtie. Deschide felicitarea, apoi îmi aruncă brusc o privire. Are ochii mari – şoc sau surpriză, nu-mi dau seama.

— Să-ţi fac lucruri rele? murmură el.

Înghit în sec şi încuviinţez din cap. Christian înclină capul într-o parte precaut, urmărindu-mi reacţia şi se încruntă. Apoi îşi întoarce atenţia la cutie. Rupe hârtia bleu şi scoate o mască opacă, nişte clame pentru sfârcuri, un dop anal, ipod-ul lui, cămaşa lui

argintie şi – ultima, dar, în niciun caz, cea din urmă – cheia de la camera de joacă.

Se uită la mine cu o expresie sumbră, indescifrabilă. *Dumnezeule mare!* Oare am făcut o mişcare greşită?

— Vrei să te joci? mă întreabă el blând.

— Da, şoptesc eu.

— De ziua mea?

— Da.

Oare ar putea vocea mea să fie mai firavă de atât?

Pe chip i se perindă nenumărate emoţii, şi pe niciuna nu o pot descifra, dar în cele din urmă îşi ia o mină neliniştită. *Hm... Nu* tocmai reacţia la care mă aşteptam.

— Eşti sigură? întreabă el.

— Fără bice şi alte lucruri de genul ăsta.

— Am înţeles.

— Atunci da, sunt sigură.

Christian clatină din cap şi se uită în cutie.

— Nebună după sex şi nesăţioasă. Ei bine, cred că putem face câte ceva cu chestiile astea, murmură el ca pentru sine.

Când se uită iarăşi la mine, expresia lui e complet schimbată. Sfinte Sisoe! Ochii lui cenuşii sunt scăpărători, iar buzele i se arcuiesc lent într-un zâmbet erotic. Îmi

întinde mâna.

— Acum, spune el, şi nu e o întrebare.

Muşchii din adâncul pântecelui mi se încordează cu putere şi îmi pun mâna în mâna lui.

— Vino, îmi porunceşte el, iar eu îl urmez afară din dormitor, cu inima cât un purice.

Dorinţa intensă şi fierbinte îmi şiroieşte prin vene, iar viscerele mi se încordează, pline de nerăbdare. Zeiţa mea intimă face tumbe în jurul şezlongului ei. În sfârşit!

# Capitolul 21

Christian se opreşte în faţa camerei de joacă.

— Eşti sigură că vrei să faci asta? întreabă el cu ochi plini de dorinţă şi totuşi neliniştiţi.

— Da, murmur eu, zâmbindu-i discret.

Privirea i se linişteşte.

— E ceva ce n-ai vrea să fac?

Sunt luată prin surprindere de întrebarea lui, iar gândurile mi se învârt la viteză maximă. Îmi vine ceva în minte.

— Nu vreau să mă fotografiezi.

Rămâne nemişcat, iar expresia i se înăspreşte şi înclină capul într-o parte, privindu-mă cu un aer întrebător.

*La naiba!* Mă aştept să mă întrebe de ce, dar nu o face.

— Bine, murmură el.

Descuie uşa cu fruntea încruntată, apoi se dă la o parte, poftindu-mă înăuntru. Îi simt privirea când intră după mine şi închide uşa.

Aşezând cutia de cadouri pe scrin, scoate din ea ipod-ul, îl porneşte, apoi face un semn

cu mâna spre staţia muzicală de pe perete, iar uşile ei din sticlă fumurie se deschid uşor. Apasă pe nişte butoane şi, după o clipă, camera se umple de zgomotul unei garnituri de metrou. Christian coboară repede volumul, astfel încât ritmul electronic lent şi hipnotic ce urmează acelui zgomot iniţial se transformă într-un plăcut fond muzical. O femeie începe să cânte – nu ştiu cine e, dar vocea ei e blândă şi totuşi răguşită, iar ritmul e măsurat, lent… erotic. Oh, Doamne! E muzică pentru făcut dragoste.

Christian se întoarce cu faţa spre mine – stau în picioare în mijlocul camerei, cu inima bătându-mi nebuneşte, cu sângele cântându-mi în vene, pulsând – sau cel puţin aşa mi se pare – în ritmul seducător al muzicii. Se apropie de mine cu paşi calmi şi mă trage uşor de bărbie, să nu-mi mai muşc buza.

— Ce vrei să faci, Anastasia? murmură el, sărutându-mă blând şi cast pe colţul gurii, fără să-mi dea drumul la bărbie.

— E ziua ta. Orice vrei tu, şoptesc eu.

Îşi plimbă degetul mare pe buza mea de jos, iar fruntea i se încruntă încă o dată.

— Suntem aici întrucât îţi închipui că eu vreau să fiu aici? întreabă el blând, dar cu o

privire sfredelitoare.

— Nu, şoptesc eu. Şi eu vreau să fiu aici.

Privirea i se întunecă, devenind mai îndrăzneaţă după răspunsul meu. După câteva clipe, care par o eternitate, îmi răspunde cu glas scăzut, plin de încântare.

— Oh, sunt atâtea posibilităţi, domnişoară Steele. Dar să începem prin a te dezbrăca.

Trage de cordonul halatului, care se desface şi îmi dă la iveală cămaşa de noapte din mătase lucioasă, apoi face un pas înapoi şi se aşează nonşalant pe braţul canapelei.

— Dă-ţi jos hainele. Lent, îmi cere el, aruncându-mi o privire senzuală, provocatoare.

Înghit în sec, lipindu-mi coapsele una de alta. Deja sunt umedă. Zeiţa mea intimă e goală puşcă şi aşteaptă cu nerăbdare, implorându-mă să mă dezbrac şi eu cât mai repede. Îmi dau jos halatul de pe umeri, fără să-mi iau ochii de la el, şi îl las să cadă pe podea. Fascinanţii lui ochi cenuşii se aprind, iar arătătorul i se plimbă peste buze.

Dându-mi jos de pe umeri bretelele ca nişte spaghete ale cămăşii de noapte, mă uit la el o clipă, apoi le las să cadă. Rochia alunecă şi mi se unduieşte delicat pe trup,

strângându-se grămadă la picioarele mele. Sunt goală. Aproape că gâfâi şi sunt atât de pregătită.

Christian rămâne nemişcat, şi mă minunez de aprecierea voluptuoasă ce se desluşeşte în expresia lui. Ridicându-se în picioare, se apropie de scrin şi ia cravata gri-argintie – preferata mea. Şi-o petrece printre degete, întorcându-se şi apropiindu-se lent de mine, cu zâmbetul pe buze. Când ajunge în faţa mea, mă aştept să-mi ceară să întind mâinile, dar n-o face.

— Cred că eşti prea sumar îmbrăcată, domnişoară Steele, murmură el.

Îmi pune cravata în jurul gâtului, iar apoi, cu mişcări lente şi precise, îmi face ceea ce presupun că e un frumos nod Windsor. Când strânge nodul, degetele lui îmi ating uşor baza gâtului, trimiţându-mi fiori în tot trupul şi făcându-mă să icnesc. A lăsat capătul lat al cravatei foarte jos, atât de jos, încât îmi atinge părul pubian.

— Acum arăţi foarte bine, domnişoară Steele, spune el şi se apleacă să mă sărute tandru pe buze.

E un sărut scurt, dar eu vreau mai mult, dorinţa năvalnică răscolindu-mi trupul.

— Ce să facem cu tine? întreabă el, apoi înhaţă cravata şi mă trage brusc în braţele sale.

Îşi adânceşte mâinile în părul meu şi mă sărută apăsat şi prelung, limba lui vădindu-se nemiloasă. Una dintre mâinile lui îmi alunecă pe trup şi îmi cuprinde fundul. Când îşi dezlipeşte gura de a mea, gâfâie şi el, cu ochii cenuşii topiţi de plăcere; iar eu rămân tulburată, plină de dorinţă şi cu respiraţia întretăiată. Sunt sigură că or să mi se umfle buzele după asaltul lui voluptuos.

— Întoarce-te, îmi porunceşte el blând, iar eu mă supun.

Scoţându-mi părul de sub cravată, îl împleteşte repede şi îi leagă capătul. Mă trage de coadă, dându-mi capul pe spate.

— Ai un păr frumos, Anastasia, murmură el, apoi mă sărută pe gât, trimiţându-mi fiori pe şira spinării. Trebuie doar să spui stop. Ştii asta, nu? Îmi şopteşte el pe gât.

Încuviinţez din cap cu ochii închişi, savurând atingerea buzelor sale. Mă întoarce iarăşi cu faţa spre el şi înhaţă capătul cravatei.

— Vino, şopteşte el, trăgând uşor şi conducându-mă spre scrinul unde se află

celelalte obiecte din cutie. Anastasia, obiectele astea… spune el, luând în mână dopul anal. E o mărime prea mare. Întrucât anal eşti virgină, n-ai vrea să începi cu ăsta. E bine să începem cu ăsta.

Ridică degetul mic, iar eu rămân cu gura căscată de uimire. Degete… acolo? *Râ*njeşte lasciv, şi îmi vine în minte fistingul anal menţionat în contract – un gând nu tocmai plăcut.

— Doar un deget, spune el cu neobişnuita lui capacitate de a-mi citi gândurile.

Mă uit în ochii lui. Oare cum face asta?

— Clamele astea sunt dureroase, continuă el, dându-le la o parte. O să le folosim pe astea, spune, punând pe scrin o altă pereche de clame pentru sfârcuri – seamănă cu nişte clame de păr uriaşe şi sunt împodobite cu nişte mărgele negre. Astea sunt reglabile, murmură el cu grijă în glas.

Clipesc, uitându-mă la el cu ochi mari. Christian, mentorul meu sexual. Ştie mult mai multe decât mine despre toate astea. N-am cum să-l ajung din urmă. Mă încrunt. De fapt, ştie mai multe decât mine despre cele mai multe lucruri… cu excepţia gătitului.

— Ne-am înţeles? întreabă el.

— Da, şoptesc eu cu gura uscată. Îmi spui ce ai de gând să-mi faci?

— Nu. O să inventez pe parcurs. Nu o să jucăm un scenariu, Ana.

— Cum să mă port?

Fruntea i se încruntă.

— Cum vrei.

*Oh!*

— Te aşteptai să-mi vezi *alter ego*-ul, Anastasia? Întreabă el pe un ton vag ironic şi, în acelaşi timp, surprins.

Clipesc.

— Păi, da. Îmi place de el, murmur eu.

Zâmbeşte reţinut şi îşi plimbă degetul mare pe gâtul meu.

— Anastasia, sunt iubitul, nu dominatorul tău. Îmi place să te aud râzând şi chicotind ca o adolescentă. Îmi place să te văd relaxată şi fericită, aşa cum eşti în fotografiile lui José. Pentru că aşa e fata care a venit în biroul meu. Aşa e fata de care m-am îndrăgostit.

*Dumnezeule mare!* Rămân cu gura căscată, iar în suflet îmi înfloreşte o căldură binecuvântată. E bucurie – bucurie pură.

— Dar, lăsând toate astea deoparte, aş vrea să fac cu tine şi lucruri dure,

domnişoară Steele; iar alter ego-ul meu ştie câteva trucuri. Aşa că fă ce-ţi cer şi întoarce-te.

Ochii îi strălucesc pervers, iar bucuria se mută brusc mai jos, înşfăcându-mi fiecare muşchi din pântece. În spatele meu, Christian deschide unul dintre sertare şi, o clipă mai târziu, e iarăşi în faţa mea.

— Vino, îmi porunceşte el, conducându-mă spre masă.

Când trecem pe lângă canapea, observ că toate nuielele au dispărut. Sunt derutată. Oare erau pe canapea ieri, când am intrat aici? Nu-mi aduc aminte. Oare le-a mutat Christian? Doamna Jones? Dar Christian îmi întrerupe şirul gândurilor.

— Vreau să îngenunchezi pe tăblie, spune el când ajungem lângă masă.

Oh! Bine. Oare ce are în minte? Zeiţa mea intimă abia aşteaptă să afle – deja e întinsă pe masă şi se uită la el cu adoraţie.

Christian mă ridică uşor pe tăblie, iar eu îmi îndoi picioarele şi îngenunchez în faţa lui, surprinsă de mişcările mele agile. Acum, ne privim în ochi. Îşi coboară mâinile pe coapsele mele, mă apucă de genunchi, îmi depărtează picioarele şi rămâne în faţa mea.

Are un aer foarte serios, iar ochii îi sunt mai întunecaţi, umbriţi… senzuali.

— Mâinile la spate. Am să te leg.

Scoate o pereche de cătuşe de piele din buzunarul de la spate şi se apleacă spre mine. Oare ce are de gând să-mi facă de data asta?

Apropierea lui e ameţitoare. Bărbatul acesta urmează să devină soţul meu. Oare poţi tânji în felul acesta după soţul tău? Nu-mi aduc aminte să fi citit despre asta nicăieri. Nu-i pot rezista şi îmi plimb buzele întredeschise pe maxilarul său, simţindu-i cu limba barba nerasă – o combinaţie minunată de înţepător şi catifelat. Christian rămâne nemişcat şi închide ochii. Respiraţia i se precipită şi se trage în spate.

— Opreşte-te, altminteri o să se termine mult mai repede decât ne dorim, mă previne el.

O clipă mă gândesc că ar putea fi furios, dar apoi îmi zâmbeşte, iar ochii îi scapără cu o expresie amuzată.

— Eşti irezistibil, protestez eu.

— Serios? spune el sec.

Încuviinţez din cap.

— Ei bine, nu mă mai distrage, că altfel îţi

pun căluş.

— Îmi place să te distrag, şoptesc eu, privindu-l cu un aer încăpăţânat, iar el ridică din sprâncene.

— Sau am să te bat la fund.

Oh! Încerc să-mi ascund zâmbetul. A fost o vreme – nu cu mult timp în urmă – când aş fi fost subjugată de ameninţarea lui. N-aş fi avut curajul să-l sărut fără voia lui în camera de joacă. Îmi dau seama că nu mai sunt intimidată de el. E o adevărată revelaţie. Surâd ironic, iar el îmi zâmbeşte superior.

— Fii cuminte, mormăie el şi se dă înapoi, uitându-se la mine şi lovindu-şi cătuşele de palmă.

Gestul lui conţine o ameninţare implicită. Încerc să-mi iau un aer spăsit şi cred că reuşesc. Christian se apropie din nou.

— Aşa e mai bine, şopteşte el şi se apleacă iarăşi spre mine.

Mă opun impulsului de a-l atinge, dar îi inspir mirosul minunat – încă se simte gelul de duş de azi-noapte. *Hmm... Ar* trebui să-l îmbuteliez într-un flacon.

Mă aştept să-mi lege încheieturile mâinilor, dar îmi prinde cătuşele deasupra coatelor, ceea ce mă face să-mi arcuiesc mult spatele,

împingându-mi sânii în faţă – deşi coatele îmi rămân destul de depărtate unul de celălalt. După ce termină, se îndreaptă de spate şi mă admiră.

— Te simţi bine? întreabă el.

Nu e cea mai confortabilă poziţie, dar sunt atât de nerăbdătoare să aflu ce vrea să facă, încât încuviinţez din cap, copleşită de dorinţă.

— Bine, spune el, scoţând masca din buzunarul de la spate. Cred că ai văzut destule, murmură.

Îmi pune masca pe cap, acoperindu-mi ochii, iar respiraţia mi se precipită. *Uau!* De ce e atât de erotic să nu poţi vedea? Stau pe masă, legată şi îngenuncheată, aşteptând – anticiparea dulce îmi răscoleşte pântecele. Dar încă pot auzi, iar ritmul melodiei continuă în fundal, rezonându-mi în tot trupul. Nu mi-am dat seama până acum – probabil că a pus-o pe *repeat*.

Christian se îndepărtează de mine. Oare ce face? îl aud apropiindu-se de scrin, deschizând un sertar şi închizându-l la loc. După o clipă, se întoarce şi îl simt în faţa mea. În aer pluteşte un miros plăcut şi intens de mosc. E delicios – aproape că îmi lasă

gura apă.

— Nu vreau să-mi stric cravata preferată, murmură el, desfăcându-mi-o cu grijă de la gât.

Inspir adânc, simţind cravata plimbându-mi-se pe piele şi gâdilându-mă uşor. Să-şi strice cravata? Ascult cu atenţie, să-mi pot da seama ce are de gând. Îşi freacă palmele, iar încheieturile degetelor sale îmi mângâie obrazul, coborând spre marginea mandibulei.

Atingerea lui îmi dă fiori delicioşi, iar trupul mi se încordează. Mâna lui mi se aşează pe gât, umezită cu ulei frumos mirositor, iar palma lui îmi alunecă uşor pe gât, peste claviculă, apoi spre umăr, degetele sale lungi masându-mă uşor. Oh, mă masează. Nu e ce mă aşteptam.

Începe o călătorie lentă şi aţâţătoare peste cealaltă claviculă. Gem uşor în timp ce îşi croieşte drum spre sânii mei din ce în ce mai dureroşi, ce tânjesc după atingerea lui. E chinuitor. Îmi arcuiesc şi mai mult trupul, apăsându-mă în palmele sale, dar mâinile lui Christian virează spre coastele mele, lent, calculat, în ritmul muzicii, evitându-mi sânii cu grijă. Gem, dar nu-mi dau seama dacă de plăcere sau de nemulţumire.

— Eşti atât de frumoasă, Anastasia, spuse el cu glas răguşit, apropiindu-şi gura de urechea mea.

Îşi plimbă nasul de-a lungul maxilarului meu, continuând să mă maseze – sub sâni, pe pântece, apoi mai jos… Mă sărută scurt pe gură, apoi îşi plimbă nasul pe gâtul meu. Dumnezeule mare, simt că iau foc… Apropierea, mâinile, vorbele lui.

— Şi în curând ai să fii soţia mea, şopteşte.

*Oh!*

— Să te iubesc şi să te preţuiesc.

*Doamne!*

— Am să te venerez cu trupul meu.

Îmi dau capul pe spate şi gem. Degetele lui mi se plimbă peste părul pubian, peste vulvă, frecându-şi palma de clitoris.

— Doamna Grey, şopteşte el, iar eu scot un geamăt. Da, iar palma lui continuă să mă aţâţe. Deschide gura.

Dar deja am gura deschisă şi gâfâi. O deschid mai mult, iar el îmi vâră un obiect metalic între buze. Are forma unei suzete mari şi e presărată cu adâncituri sau incizii, iar la capăt atârnă ceva care pare să fie un lanţ. E mare.

— Suge, îmi porunceşte el. Am să-l bag în

tine.

*În mine? Unde în mine?* Mi se pune un nod în gât.

— Suge, repetă el şi se opreşte din masat.

Nu, nu te opri, aş vrea să strig, dar am gura plină. Mâinile lui date cu ulei îmi urcă pe trup şi, în cele din urmă, îmi cuprind sânii neluaţi în seamă.

— Nu te opri din supt.

Îmi strânge uşor, cu mişcări îndemânatice, sfârcurile între degetul mare şi index, făcându-i să se întărească şi trimiţându-mi fiori de plăcere până în pântece.

— Ai sâni atât de frumoşi, Ana, spuse el, iar sfârcurile îi răspund, întărindu-se şi mai mult.

Murmură aprobator, iar eu gem. Buzele sale îmi coboară de pe gât spre un sân, sugând şi muşcând uşor, iar când ajung la sfârc, simt dintr-odată strânsoarea clamei.

— Ah! gem eu.

Dumnezeule mare, senzaţia este nemaipomenită, frustă, dureroasă, plăcută – oh, ce strânsoare! Îşi trece limba peste sfârcul captiv, apoi pune clama şi pe celălalt. Muşcătura celei de-a doua clame e la fel de aspră – dar şi la fel de plăcută. Gem

zgomotos.

— Simţi? şopteşte el.

*Oh, da! Da, da.*

— Dă-i drumul, spune, trăgând uşor suzeta de metal pe care o ţin în gură, iar eu îi dau drumul.

Mâinile lui îmi coboară iarăşi pe trup, îndreptându-se spre vulvă. Mâinile sale unse din nou cu ulei îmi alunecă pe spate.

Mă înfior. Ce are de gând? Mă încordez, simţindu-i degetele între fese.

— Sst… uşor, îmi şopteşte el la ureche şi mă sărută pe gât, în timp ce degetele sale mă mângâie şi mă aţâţă.

*Ce vrea să facă?* Cealaltă mână îmi coboară pe pântece, până la vulvă, mângâind-o încă o dată. Îşi vâră degetele în mine, iar eu gem zgomotos.

— Am să-l vâr în tine, murmură el. Nu aici.

Degetele sale mi se plimbă printre fese, împrăştiind ulei.

— Ci aici.

Degetele de la cealaltă mână şi le răsuceşte în mine, intrând şi ieşind, lovindu-mi uşor peretele interior al vaginului. Gem, iar sfârcurile captive mi se umflă.

— Ah!

— Sst…

Christian îşi scoate degetele din vagin şi vârâ obiectul în mine. Îmi cuprinde faţa în palme şi mă sărută, invadându-mă cu limba, şi aud un clic foarte discret. Dintr-odată, dopul din mine începe să vibreze – acolo! Mă înfior. E o senzaţie extraordinară – nu se compară cu nimic din ce am simţit până acum.

— Ah!

— Uşor, mă calmează Christian, înăbuşindu-mi icnetul cu gura.

Mâinile lui coboară şi mă trag uşor de clame, iar eu scot un ţipăt.

— Christian, te rog!

— Sst, iubito. Stai liniştită.

E prea mult – atâtea stimulări intense, în atâtea locuri o dată. Trupul începe să mi se înfierbânte şi nu-mi mai pot controla excitaţia din ce în ce mai intensă. *Vai de mine… Oar*e o să pot rezista?

— Bravo, mă alină el.

— Christian, gâfâi eu pe un ton care şi mie mi se pare disperat.

— Sst, Anastasia, lasă-te în voia senzaţiilor. Nu-ţi fie teamă.

Acum, mâinile sale mi se aşează pe talie,

ţinându-mă ferm, dar nu mă pot concentra la mâinile lui, la ce e în mine şi, în acelaşi timp, la clame. Excitaţia devine din ce în ce mai intensă, iar trupul mi se apropie de explozie, asaltat de vibraţiile nemiloase dinăuntrul meu şi de tortura dulce a clamelor. Doamne! O să fie prea intens. Mâinile sale pleacă de pe şolduri şi coboară spre spate, uleioase şi alunecoase, mângâind şi masând pielea, frământându-mi fesele.

— Atât de frumos, murmură el şi dintr-odată îşi vâră un deget uns înăuntrul meu…

*Acolo!* În fundul meu. *La naiba!* E o senzaţie stranie de plinătate, de pătrundere într-un loc interzis… dar e atât de… oh… atât de bine. Degetul i se mişcă uşor, intrând şi ieşind, în timp ce îmi muşcă bărbia întoarsă spre el.

— Atât de frumoasă, Ana.

Sunt suspendată foarte sus, deasupra unei prăpăstii adânci. Mă înalţ încă un pic, apoi mă prăbuşesc vertiginos spre pământ. Nu mai rezist, iar senzaţia copleşitoare de plinătate îmi face trupul să tremure, purtându-mă spre punctul culminant. Trupul îmi explodează şi mi se transformă într-o jerbă de senzaţii. Christian îmi scoate

clamele pe rând, iar sfârcurile îmi sunt copleşite de o minunată durere dulce, care îmi prelungeşte orgasmul. Degetul său rămâne acolo unde e, intrând şi ieşind uşor.

— Aaa! strig eu, iar Christian mă strânge în braţe cu putere, în timp ce pântecele continuă să-mi pulseze nemilos.

— *Nu!* îl implor eu, însă Christian scoate vibratorul din mine, odată cu degetul, iar trupul continuă să-mi tremure.

Desface una dintre cătuşe, iar braţele îmi vin în faţă. Capul îmi cade pe umărul său şi mă simt epuizată de toate aceste senzaţii copleşitoare. Respir precipitat, covârşită de plăcere şi de o dulce uitare de sine.

Îmi dau seama vag că mă ia în braţe, mă duce la pat şi mă întinde pe cearşafurile răcoroase de satin. După o clipă, mâinile sale, încă uleioase, îmi masează uşor partea din spate a coapselor, genunchii, gambele şi umerii. Simt cum se lasă salteaua când se întinde lângă mine.

Îmi dă masca jos, dar nu am suficientă energie să deschid ochii. Christian îmi desface părul şi se apleacă să mă sărute tandru pe buze. Doar gâfâitul meu tulbură liniştea camerei, dar, încetul cu încetul, pe

măsură ce mă apropii lent de pământ, respiraţia mi se domoleşte. Muzica s-a oprit.

— Atât de frumoasă, murmură el.

Când reuşesc să-mi conving un ochi să se deschidă, văd că se uită la mine cu un zâmbet tandru.

— Bună, spune el.

Reuşesc să-i răspund printr-un icnet, iar zâmbetul i se lărgeşte.

— Am fost suficient de aspru?

Încuviinţez din cap şi fac un efort să zâmbesc. Doamne, dacă ar fi fost mai aspru, probabil că aş fi început să împart palme – şi lui, şi mie.

— Cred că încerci să mă omori, bombăn eu.

— Moarte prin orgasm, rânjeşte el. Există şi mijloace mai rele, adaugă, dar apoi se încruntă aproape imperceptibil, din pricina cine ştie cărui gând neplăcut.

— Poţi să mă omori oricând în felul ăsta, şoptesc eu.

Observ că e gol şi gata de acţiune. Îmi ia mâna şi îmi sărută încheieturile degetelor, iar eu îi cuprind faţa în palme şi îi trag gura spre mine. Mă sărută scurt, apoi se opreşte.

— Uite ce aş vrea să fac, spune el, vârând

mâna sub pernă după telecomanda combinei muzicale.

Apasă pe un buton, iar camera se umple cu acorduri catifelate de chitară.

— Vreau să fac dragoste cu tine, spune, uitându-se la mine, iar în ochii lui se citeşte o sinceritate senină, plină de iubire.

În fundal, o voce catifelată şi familiară începe să cânte „Prima oară când ţi-am văzut chipul". Iar buzele lui coboară spre ale mele.

Îl strâng între coapse, ajungând încă o dată la orgasm, iar Christian îşi dă drumul în braţele mele, strigându-mi numele. Stau călare pe el în mijlocul patului enorm, iar el mă strânge cu putere la piept. Iar în această clipă – această clipă de bucurie, cu acest bărbat şi această muzică –, intensitatea experienţei de aici, din această dimineaţă, precum şi tot ce s-a întâmplat în ultima săptămână mă copleşesc din nou, nu doar fizic, ci şi sufleteşte. Sunt covârşită de toate aceste sentimente. Sunt atât de îndrăgostită de el. Pentru prima oară, înţeleg felul în care se gândeşte la siguranţa mea.

Aducându-mi aminte de pericolul prin care a trecut ieri, mă trec fiori şi mi se umezesc

ochii. Dacă i s-ar întâmpla ceva… Vai, îl iubesc atât de mult. Lacrimile îmi şiroiesc pe obraji. Christian are atât de multe laturi: latura lui tandră şi afectuoasă şi latura lui frustă de dominator, care spune: „Fac tot ce-mi trece prin cap, şi o să ai un orgasm nemaivăzut!" Cincizeci de nuanţe. Toate spectaculoase. Toate ale mele. Şi îmi dau seama că nu ne cunoaştem bine unul pe celălalt, că avem de rezolvat o mulţime de probleme, dar ştiu că vom încerca – şi că vom avea o viaţă la dispoziţie.

— Hei, şopteşte el, luându-mi capul în mâini şi uitându-se în ochii mei, fără să iasă din mine. De ce plângi? întreabă el pe un ton îngrijorat.

— Pentru că te iubesc atât de mult, şoptesc eu.

Închide ochii pe jumătate, ca şi când ar fi drogat, sorbindu-mi vorbele. Când îi deschide din nou, sunt plini de strălucire.

— Şi eu te iubesc, Ana. Mă… întregeşti.

Mă sărută tandru, iar Roberta Flack îşi termină cântecul.

Am vorbit îndelung, stând în capul oaselor pe patul din camera de joacă. Mă ţine în

poală, iar picioarele ne sunt împletite. Cearşafurile de satin roşu sunt înfăşurate în jurul nostru ca un cocon, şi habar n-am cât timp a trecut. Christian îşi aduce aminte râzând de ziua în care m-am dat drept Katherine în timpul şedinţei foto de la Heathman.

— Când mă gândesc că ar fi putut veni ea să-mi ia interviul. Slavă Domnului că era răcită, spuse el şi mă sărută pe nas.

— De fapt, cred că avea gripă, Christian, îl dojenesc eu, plimbându-mi degetele pe pieptul lui şi minunându-mă că nu se opune. Toate nuielele au dispărut, şoptesc, aducându-mi aminte de acest detaliu care m-a surprins mai devreme.

Îmi dă părul pe după ureche pentru a nu ştiu câta oară.

— M-am gândit că n-ai să treci niciodată peste limita asta.

— Ai dreptate, nu cred că am să trec peste ea, şoptesc eu cu ochi mari.

Apoi mă uit la bicele, cnuturile şi paletele de pe peretele opus, iar el îmi urmăreşte privirea.

— Vrei să mă descotorosesc şi de ele? mă întreabă el amuzat, dar sincer.

— Nu de cravaşă... cea maro. Nici de cnutul din piele întoarsă, adaug eu, înroşindu-mă.

Christian îmi zâmbeşte.

— Bine, cravaşa şi cnutul. Ce să zic, domnişoară Steele, eşti plină de surprize.

— La fel ca tine, domnule Grey. E unul dintre lucrurile care îmi plac la tine, spun eu, sărutându-l tandru pe colţul gurii.

— Ce-ţi mai place la mine? mă întreabă el cu ochi mari.

Ştiu că, pentru el, această întrebare înseamnă extrem de mult. Mă înduioşez şi clipesc. Îmi place totul la el – chiar şi cele cincizeci de vicii. Ştiu că viaţa alături de el nu va fi niciodată plicticoasă.

— Asta, spun eu, mângâindu-i buzele cu arătătorul. Îmi place asta. Şi ce iese din ea. Şi ce-mi faci cu ea. Şi ce ai aici, adaug eu, mângâindu-i tâmpla. Eşti atât de inteligent, de spiritual, de informat şi de competent în atâtea domenii. Dar cel mai mult îmi place nespus ce ai aici, continui eu, şi îmi lipesc palma de pieptul său, simţindu-i bătăile liniştite ale inimii. Eşti cel mai generos om pe care l-am cunoscut. În ceea ce faci, în felul în care munceşti. Îmi inspiri admiraţie, şoptesc

eu.

— Admiraţie?

E surprins, dar pe chipul lui se desluşeşte şi o urmă de umor. Apoi expresia i se schimbă, iar pe buze îi apare zâmbetul sfios, ca şi când ar fi stânjenit. Îmi vine să mă năpustesc asupra lui. Ceea ce şi fac.

Moţăi înconjurată de satin şi de trupul lui Christian. Mă trezeşte, frecându-mă cu nasul.

— Ţi-e foame? şopteşte el.

— Hm, sunt lihnită.

— Şi eu.

Mă ridic şi mă uit la el – stă relaxat pe pat.

— E ziua ta, domnule Grey. Am să-ţi gătesc ceva. Ce ai vrea?

— Fă-mi o surpriză, spune el, mângâindu-mă tandru pe spate. Trebuie să-mi verific Blackberry-ul, să văd ce mesaje am pierdut ieri.

Oftează şi se ridică, şi ştiu că momentul acesta special s-a încheiat… deocamdată.

— Hai să facem duş, îmi cere el.

Cum aş putea să-l refuz pe sărbătorit?

Christian vorbeşte la telefon în biroul său.

Taylor e cu el – are un aer serios, dar relaxat – poartă blugi şi un tricou negru mulat. Eu pregătesc prânzul în bucătărie. Am găsit în frigider felii de somon, pe care le fierb în apă cu lămâie. Am pus la fiert şi nişte cartofi mici, iar acum pregătesc o salată. Sunt extrem de relaxată şi bucuroasă – sunt în culmea fericirii. Întorcându-mă spre fereastra largă, mă uit la minunatul cer senin. *Discuţiile... sexul... hm... Aş putea să* mă obişnuiesc cu asta.

Taylor iese din birou, întrerupându-mi reveria. Reduc volumul ipodului şi îmi scot o cască din ureche.

— Bună, Taylor.

— Ana, mă salută el, înclinând din cap.

— Fata ta se simte bine?

— Da, mulţumesc. Fosta mea soţie a crezut că are apendicită, dar, ca de obicei, a exagerat, spune el, dându-şi ochii peste cap, ceea ce mă surprinde. Sophie se simte bine, dar are o infecţie la stomac.

— Îmi pare rău.

Zâmbeşte.

— Charlie Tango a fost localizat?

— Da. Echipa de recuperare a pornit într-acolo. Diseară ar trebui să ajungă la

aeroportul Boeing Field.

— Ah, ce bine.

Zâmbeşte discret.

— Asta e tot, doamnă?

— Da, sigur, răspund eu, înroşindu-mă.

Oare am să mă obişnuiesc vreodată cu acest apelativ? „Doamnă” mă face să mă simt bătrână, cel puţin de treizeci de ani.

Înclină uşor din cap şi iese din living. Christian încă vorbeşte la telefon. Aştept să fiarbă cartofii. Îmi vine o idee. Iau poşeta şi îmi scot Blackberry-ul. Am un mesaj de la Kate:

**Ne vedem diseară. Abia aştept să stăm la taifas pe îndelete.**

Îi răspund:

**Şi eu.**

O să-mi facă bine să stau de vorbă cu Kate.

Deschid aplicaţia de e-mail şi îi scriu repede un mesaj lui Christian.

**De la**: Anastasia Steele
**Subiect**: Prânz
**Data**: 18 iunie 2011, 13:12
**Către**: Christian Grey

Dragă domnule Grey,

Îţi scriu să te informez că prânzul e aproape gata.

Şi că azi-dimineaţă am avut parte de un fascinant futai pervers.

Futaiurile perverse cu ocazia aniversărilor sunt foarte recomandate.

Şi încă ceva: te iubesc.

A x

(Logodnica ta)

Ascult cu atenţie o eventuală reacţie, dar Christian vorbeşte în continuare la telefon. Poate că e prea ocupat. Dar, după câteva clipe, îmi vibrează Blackberry-ul.

---

**De la**: Christian Grey
**Subiect**: Futaiuri perverse
**Data**: 18 iunie 2011, 13:15
**Către**: Anastasia Steele

Ce a fost cel mai fascinant?
Îmi iau notiţe.

Christian Grey
CEO lihnit şi epuizat după eforturile dimineţii, Grey Enterprise Holdings Inc.

P.S.: Îmi place semnătura ta.
P.P.S.: Ce s-a întâmplat cu arta conversaţiei?

---

**De la**: Anastasia Steele
**Subiect**: Lihnit?
**Data**: 18 iunie 2011, 13:18
**Către**: Christian Grey

Dragă domnule Grey,
Dă-mi voie să-ţi atrag atenţia asupra primului rând din e-mailul meu anterior, prin care te-am informat că prânzul e aproape gata… deci nu vreau să aud că eşti lihnit şi epuizat. Cât priveşte aspectele fascinante ale futaiului pervers… sinceră să fiu, toate. Aş fi interesată să-ţi văd notiţele. Şi mie îmi place semnătura mea dintre paranteze.
A x

(Logodnica ta)

P.S.: De când ai devenit atât de vorbăreţ? Mai ales la telefon!

Apăs pe butonul de expediere şi ridic privirea, iar Christian stă în faţa mea, cu un zâmbet jucăuş. Înainte să-i pot spune ceva, ocoleşte blatul, mă ia în braţe şi mă sărută zgomotos.

— Asta-i tot, domnişoară Steele, spune el, apoi îmi dă drumul şi – îmbrăcat cu blugi şi cu un tricou alb – se întoarce cu picioarele goale în birou, lăsându-mă cu respiraţia tăiată.

Am făcut un sos cu smântână, coriandru şi năsturel pentru somon, şi am aşezat farfuriile şi tacâmurile pe bar. Nu-mi place să-l întrerup când lucrează, dar acum mă duc în pragul biroului. Încă vorbeşte la telefon, cu ochi strălucitori şi aerul de „proaspăt futut" – un adevărat ospăţ vizual. Ridică privirea şi nu-şi mai ia ochii de la mine. Se încruntă uşor, dar nu-mi dau seama dacă din cauza mea sau a conversaţiei.

— Dă-le drumul şi lasă-i în pace. Ai înţeles, Mia? spune el printre dinţi, dându-şi ochii peste cap. Bine.

Mimez mâncatul, iar el zâmbeşte şi încuviinţează din cap.

— Ne vedem mai încolo, încheie el conversaţia. Pot să mai dau un telefon? mă întreabă el.

— Sigur.

— E foarte scurtă fusta ta, adaugă el.

— Îţi place? spun, făcând o piruetă.

E una dintre achiziţiile Carolinei Acton. O rochie turcoaz, din material catifelat, mai nimerită probabil pentru plajă, dar e o zi minunată din atâtea puncte de vedere. Se încruntă la mine şi mă întunec la faţă.

— Arăţi nemaipomenit în ea, Ana. Dar nu vreau să te vadă nimeni altcineva aşa.

— Oh! mă încrunt eu. Suntem acasă, Christian. Nu-i avem în jur decât pe angajaţi.

Strâmbă din gură – sau încearcă să-şi ascundă amuzamentul, sau nu i se pare amuzant. Dar, în cele din urmă, încuviinţează liniştit. Clatin din cap – oare chiar vorbeşte serios? Mă întorc în bucătărie.

Cinci minute mai târziu, vine lângă mine, ţinând în continuare telefonul.

— Ray vrea să vorbească cu tine, spune el cu un aer precaut.

Simt că mi se taie respiraţia. Iau telefonul şi îi acopăr microfonul.

— I-ai spus! şuier eu printre dinţi.

Christian încuviinţează din cap, făcând ochii mari când îmi vede expresia nemulţumită.

*La dracu'!* Inspir adânc.

— Bună, tată.

— Christian tocmai m-a întrebat dacă poate să te ia de soţie, spune el.

*Mama mă-sii!* Se lasă tăcerea între noi, iar eu mă gândesc cu disperare ce să-i spun. Ca de obicei, Ray nu zice nimic, fără să-mi dea vreun indiciu despre reacţia lui faţă de veste.

— Ce i-ai spus? rup eu tăcerea.

— I-am spus că vreau să stau de vorbă cu tine. E cam devreme, nu crezi, Annie? Nu-l cunoşti de mult. Adică, e băiat de treabă, îşi vede de ale lui… dar atât de repede? încheie el pe un ton calm şi măsurat.

— Ba da. Totul s-a întâmplat foarte repede… aşteaptă puţin.

Plec în grabă din bucătărie, departe de privirea neliniştită a lui Christian, şi mă apropii de fereastra enormă. Uşile spre

balcon sunt deschise, şi ies în lumina soarelui. Nu mă duc lângă balustradă. Suntem la o înălţime prea mare.

— Ştiu că e brusc, dar... îl iubesc. Şi el mă iubeşte. Vrea să se căsătorească cu mine. Şi n-o să vreau niciodată pe nimeni altcineva.

Mă înroşesc, gândindu-mă că e probabil cea mai intimă conversaţie pe care am avut-o vreodată cu tatăl meu vitreg.

La celălalt capăt al liniei, Ray nu spune nimic.

— Mamei tale i-ai spus?

— Nu.

— Annie... Ştiu că e un bărbat bogat şi potrivit din mult puncte de vedere, dar căsătoria e un pas foarte important. Eşti sigură?

— Vreau să trăiesc cu el până la adânci bătrâneţi, şoptesc eu.

— Uau, spune Ray după o clipă, pe un ton mai blând.

— E totul pentru mine.

— Annie, Annie, Annie. Eşti o femeie atât de încăpăţânată. Sper că ştii ce faci. Mai dă-mi-l pe Christian.

— Sigur, tată. Vii să mă conduci la altar? întreb eu cu glas scăzut.

— Oh, draga mea…

Vocea i se frânge şi tace preţ de câteva clipe, emoţia din glasul său umezindu-mi ochii.

— Cu cea mai mare plăcere, spune el în cele din urmă.

*Oh, Ray. Te iubesc atât e mult…* Înghit în sec, să nu izbucnesc în plâns.

— Mulţumesc, tată. Ţi-l dau pe Christian. Să fii blând cu el. Îl iubesc, şoptesc eu.

Cred că Ray zâmbeşte la celălalt capăt al liniei, dar mi-e greu să-mi dau seama. Întotdeauna am îndoieli când vine vorba de Ray.

— Sigur, Annie. Să vii să-l vizitezi pe bătrânul tău tată şi să-l iei şi pe Christian cu tine.

Mă întorc în living – supărată pe Christian că nu m-a anunţat – şi îi întind telefonul cu o expresie care îi dă de înţeles cât de furioasă sunt pe el. Ia Blackberry-ul cu un aer amuzat şi se întoarce în birou.

Revine două minute mai târziu.

— Cu chiu, cu vai, am reuşit să obţin încuviinţarea tatălui tău, spune el mândru – atât de mândru, încât mă face să chicotesc, iar el afişează un zâmbet superior.

Se poartă ca şi când tocmai a negociat o fuziune sau o achiziţie, ceea ce, la un anumit nivel, a şi făcut.

— Doamne! Ce bine găteşti, femeie!

Christian înghite ultima îmbucătură şi ridică spre mine paharul de vin alb. Laudele lui mă umplu de bucurie şi îmi trece prin minte că n-o să apuc să gătesc pentru el decât în weekend. Mă încrunt. Îmi place să gătesc. Poate că ar fi trebuit să-i fac un tort de ziua lui. Mă uit la ceas. Încă mai e timp.

— Ana? îmi întrerupe el şirul gândurilor. De ce mi-ai cerut să nu-ţi fac poze?

Întrebarea lui mă surprinde cu atât mai mult, cu cât vocea lui e înşelător de blândă.

*La naiba!* Fotografiile. Mă uit în farfuria mea goală, frângându-mi degetele în poală. Ce pot să spun? Mi-am promis să nu-i spun că am găsit dosarul cu fotografii demne de o revistă erotică.

— Ana, pufneşte el. Ce s-a întâmplat?

Tresar, iar tonul vocii lui mă face să mă uit la el. Şi mă gândeam că nu mă mai intimidează.

— Ţi-am găsit fotografiile, şoptesc eu.

Ochii i se măresc şi are o expresie şocată.

— Te-ai uitat în seif? mă întreabă el, nevenindu-i să creadă.

— În seif? Nu. Nu ştiam că ai un seif.

Se încruntă.

— Nu înţeleg.

— În dulap… Cutia… Căutam cravata, iar cutia era sub blugii tăi… cei pe care îi porţi de obicei în camera de joacă. Cu excepţia zilei de azi, mă înroşesc eu.

Îngrozit, se uită la mine cu gura căscată şi, cu un gest nervos, îşi trece mâna prin păr, procesând informaţia. Îşi freacă bărbia, adâncit în gânduri, dar nu-şi poate masca supărarea care i se citeşte pe chip. Dintr-odată, clatină din cap exasperat – dar şi amuzat –, iar în colţul gurii îi apare un discret zâmbet de admiraţie. Îşi împreunează mâinile în dreptul bărbiei şi se uită iarăşi la mine.

— Nu e ce crezi. Uitasem de ele. Cutia a fost mutată. Fotografiile alea trebuie să stea în seiful meu.

— Cine le-a mutat? şoptesc eu.

Înghite în sec.

— O singură persoană ar fi putut face asta.

— Oh. Cine? Şi cum adică, „nu e ce crezi”?

Oftează, înclinând capul într-o parte, şi

cred că e stânjenit. *Aşa şi trebuie!* pufneşte vocea mea interioară.

— Ştiu că o să ţi se pară cinic, dar... sunt poliţe de asigurare, şopteşte el, pregătindu-se pentru răspunsul meu.

— Poliţe de asigurare?

— Împotriva dării în vileag.

Moneda cade şi mi se răsuceşte îndelung şi neplăcut în capul meu gol.

— Oh, spun eu în cele din urmă, pentru că nu-mi vine nimic altceva în minte.

Închid ochii. Astea sunt. Astea sunt cele cincizeci de nuanţe ale pervertirii – chiar aici, chiar acum.

— Da, ai dreptate. Chiar sună cinic.

Mă ridic să arunc resturile din farfurii. Nu vreau să aflu mai multe.

— Ana!

— Ele ştiu? Fetele... supusele.

Se încruntă.

— Bineînţeles că ştiu.

Ah, bine măcar că ştiu. Întinde mâna şi mă trage spre el.

— Fotografiile alea ar trebui să fie în seif. Nu au fost făcute de dragul distracţiei.

Se opreşte.

— Sau poate că pentru asta au fost făcute

iniţial, dar…

Se opreşte iar, cu un aer rugător.

— Nu înseamnă nimic pentru mine.

— Cine le-a pus în dulap?

— Numai Leila ar fi avut cum să facă asta.

— Îţi ştie combinaţia de la seif?

Ridică din umeri.

— Nu m-ar surprinde. E o combinaţie foarte lungă şi o folosesc rar. E un număr pe care mi l-am notat undeva şi nu l-am mai schimbat, îmi explică el, clătinând din cap. Mă întreb ce altceva ştie şi dacă a mai luat ceva de acolo.

Se încruntă, apoi îşi întoarce iarăşi privirea spre mine.

— Uite, am să distrug fotografiile alea. Acum, dacă vrei.

— Sunt fotografiile tale, Christian. Fă ce vrei cu ele, şoptesc eu.

— N-o lua aşa, spune, strângându-mi mâna între ale sale şi uitându-se în ochii mei. Nu mai vreau viaţa aceea. Vreau viaţa noastră, împreună.

Dumnezeule mare! Cum de şi-a dat seama că, dincolo de groaza pe care mi-o inspiră fotografiile, sunt paranoică?

— Ana, am crezut că, azi-dimineaţă, am

exorcizat toate aceste fantome. Eu aşa simt. Tu nu?

Clipesc, amintindu-mi de dimineaţa foarte, foarte plăcută, romantică şi de-a dreptul perversă pe care am petrecut-o în camera de joacă.

— Da, zâmbesc eu. Aşa simt şi eu.

— Bine.

Se apleacă în faţă şi mă sărută, strângându-mă în braţe.

— Am să le rup, murmură el. Iar apoi va trebui să lucrez. Îmi pare rău, iubito, dar am o mulţime de lucruri de rezolvat în după-amiaza asta.

— Nicio problemă. Trebuie să o sun pe mama, răspund eu cu o grimasă. Apoi vreau să fac nişte cumpărături şi să-ţi gătesc un tort.

Zâmbeşte, iar ochii i se luminează ca unui băieţel.

— Un tort?

Încuviinţez din cap.

— Cu ciocolată?

— Vrei să fac unul cu ciocolată? întreb eu.

Dă din cap cu un zâmbet molipsitor.

— Am să văd ce pot face, domnule Grey.

Mă sărută încă o dată.

Carla e atât de uluită, încât amuţeşte.

— Mamă, spune ceva.

— Ana, nu eşti însărcinată, nu? şopteşte ea pe un ton îngrozit.

— Nu, nu, nu e nimic de genul ăsta.

Sunt dezamăgită şi întristată că i-a trecut prin minte o astfel de idee. Dar apoi îmi aduc aminte cu mâhnire că era însărcinată cu mine atunci când s-a căsătorit cu tata.

— Îmi pare rău, draga mea. Dar totul s-a întâmplat atât de repede. Mă rog, Christian e o partidă foarte bună, dar eşti atât de tânără, şi ar trebui să mai cunoşti un pic lumea.

— Mamă, n-ai putea să fii fericită pentru mine? îl iubesc.

— Draga mea, pur şi simplu am nevoie de timp să mă obişnuiesc cu ideea. E un şoc. Mi-am dat seama încă din Georgia că era ceva special între voi, dar căsătorie...?

În Georgia, Christian voia să-i fiu supusă, dar n-am de gând să-i spun asta mamei.

— Ai stabilit o dată?

— Nu.

— Mi-ar plăcea ca taică-tu să mai fi fost în viaţă, şopteşte ea.

Oh, nu... nu asta. Nu acum.

— Ştiu, mamă. Mi-ar fi plăcut să-l cunosc.

— Nu te-a ţinut în braţe decât o dată, şi a fost atât de mândru. I se părea că eşti cea mai frumoasă fetiţă din lume.

Vocea ei – o şoaptă funebră – spune încă o dată povestea familiei... În câteva clipe, o să izbucnească în plâns.

— Ştiu, mamă.

— Apoi a murit, scânceşte ea, şi îmi dau seama că a cedat, ca de obicei.

— Mamă, şoptesc eu, dorindu-mi să pot pune telefonul jos şi s-o iau în braţe.

— Sunt o femeie caraghioasă, murmură ea şi iarăşi scânceşte. Bineînţeles că sunt fericită pentru tine, draga mea. Ray ştie? adaugă, părând că şi-a revenit.

— Christian tocmai a vorbit cu el şi i-a cerut mâna mea.

— Oh, ce frumos! Bine, spunea pe un ton melancolic, străduindu-se să se înveselească.

— Da, aşa-i, spun eu.

— Ana, draga mea, te iubesc atât de mult. Mă bucur pentru tine. Să veniţi să-mi faceţi o vizită.

— Da, mamă. Şi eu te iubesc.

— Trebuie să închid, mă strigă Bob. Să-mi spui data. Trebuie să facem planuri... O să

fie o nuntă mare?

Nuntă mare? La naiba! Nici măcar nu m-am gândit la asta. Nu, nu vreau o nuntă mare.

— Încă nu ştiu. Imediat ce stabilim, te sun.

— Bine. Ai grijă de tine. Şi mai întâi trebuie să vă distraţi... o să aveţi suficient timp pentru copii mai încolo.

Copii! *Hm...* O nouă referire destul de transparentă la faptul că m-a făcut foarte devreme.

— Mamă, nu ţi-am ruinat viaţa, nu?

I se taie respiraţia.

— Oh, nu, Ana! Să nu crezi asta niciodată. Ai fost cel mai bun lucru care ni s-a întâmplat mie şi tatălui tău. Dar mi-aş dori să fi fost şi el aici, să te vadă femeie în toată firea, la un pas de căsătorie.

Iarăşi e nostalgică şi plângăreaţă.

— Şi eu.

Clatin din cap, gândindu-mă la tatăl meu mitic.

— Mamă, acum te las. Mai vorbim în curând.

— Te iubesc, draga mea.

— Şi eu, mamă. La revedere.

E o adevărată bucurie să găteşti în bucătăria lui Christian. Deşi e a unui bărbat care nu ştie să gătească, pare să aibă de toate. Cred că şi doamnei Jones îi place să gătească. Singurul lucru care îmi mai trebuie este o ciocolată de calitate pentru glazură. Las cele două jumătăţi ale blatului la răcit, îmi iau poşeta şi vâr capul pe uşa de la biroul lui Christian. E concentrat asupra ecranului de la computer. Ridică privirea şi îmi zâmbeşte.

— Mă duc la magazin să cumpăr nişte ingrediente.

— Bine, se încruntă el.

— Ce-i? întreb eu.

— Nu-ţi iei pe tine nişte blugi sau altceva?

Of, nu pot să cred.

— Christian, sunt doar nişte picioare.

Se uită la mine cu un aer deloc amuzat. O să ne certăm. Şi e ziua lui. Dau ochii peste cap, simţindu-mă ca o adolescentă neascultătoare.

— Şi dacă am fi la plajă? schimb eu foaia.

— Nu suntem la plajă.

— Dacă am fi la plajă, ai avea vreo obiecţie?

Se gândeşte o clipă.

— Nu, spune el simplu.

Dau iarăşi ochii peste cap şi zâmbesc.

— Păi, atunci, imaginează-ţi că suntem la plajă. Pe curând.

Mă răsucesc pe călcâie şi pornesc în viteză spre holul de la intrare. Ajung în lift înainte să mă prindă din urmă. În timp ce se închid uşile, îi fac semn cu mâna, zâmbind drăgăstos, iar el se uită la mine neajutorat – dar, din fericire, amuzat – cu ochi mijiţi. Clatină din cap cu exasperare, după care nu-l mai văd.

Vai, ce intens a fost. Adrenalina îmi pulsează în vene, iar inima îmi bate ca şi când ar vrea să-mi sară din piept. Dar, pe măsură ce liftul coboară, îmi scade încântarea. La dracu, ce-am făcut?

Un tigru e pe urmele mele. O să fiarbă de furie la întoarcere. Vocea mea interioară se uită la mine pe deasupra lentilelor în formă de semilună, cu o nuia de răchită în mână. La naiba! îmi dau seama ce puţină experienţă am cu bărbaţii. N-am trăit niciodată cu un bărbat… Mă rog, cu excepţia lui Ray, dar el nu se pune. E tatăl meu… În fine, bărbatul pe care îl consider tatăl meu.

Iar acum îl am pe Christian. Cred că nici el

n-a trăit cu adevărat cu cineva până acum. Va trebui să îl întreb – dacă o să mai vorbească cu mine.

Dar am convingerea că trebuie să port ce-mi place. Îmi aduc aminte de regulile lui. Da, îmi închipui că îi e greu, dar sunt sigură că a plătit o avere pentru rochia asta. Ar fi trebuit să-i dea indicaţii mai precise cumpărătoarei lui de la Neiman Marcus – nimic prea scurt!

Dar nu e foarte scurtă, nu? Mă uit în oglinda mare din hol. Mama mă-sii! Ba da, chiar e foarte scurtă, dar deja mi-am impus punctul de vedere. Şi cu siguranţă va trebui să suport consecinţele. Mă întreb într-o doară ce o să facă, dar mai întâi am nevoie de bani gheaţă.

Mă uit la chitanţa de la bancomat: 51689,16 dolari. Am cu 50 000 de dolari mai mult. *Anastasia, şi tu va trebui să înveţi să fii bogată, dacă ai să spui da.* Şi deja am spus da. Scot o sumă modică – cincizeci de dolari – şi pornesc spre magazin.

Când mă întorc acasă, pornesc direct spre bucătărie, şi nu pot să nu simt un fior de nelinişte. Christian încă e în biroul lui. Doamne, a stat acolo aproape toată după-

amiaza. Decid că cea mai bună variantă e să merg la el şi să văd cât rău am făcut. Îmi vâr cu grijă capul pe uşă. Vorbeşte la telefon, uitându-se pe fereastră.

— Iar specialistul în Eurocopter urmează să ajungă luni?... Bine. Ţine-mă la curent. Spune-le că am nevoie de primele lor estimări sau luni seară, sau marţi dimineaţă.

Închide şi se răsuceşte cu scaunul, dar, când mă vede, rămâne nemişcat, cu un aer impasibil.

— Bună, şoptesc eu.

Nu spune nimic şi simt că mi se pune un nod în stomac. Cu mişcări lente, ocolesc biroul şi mă apropii de el. Christian tace în continuare, fără să-şi ia ochii de la mine. Stau în picioare în faţa lui, simţindu-mă ridicolă în cincizeci de nuanţe.

— M-am întors. Eşti supărat pe mine?

Oftează, mă ia de mână şi mă aşează în poala lui, cuprinzându-mă cu braţele. Îşi afundă nasul în părul meu.

— Da, spune el.

— Îmi pare rău. Nu ştiu ce mi-a venit.

Mă cuibăresc în poala lui, inspirându-i mirosul divin, simţindu-mă în siguranţă, cu toate că e supărat.

— Nici eu. Îmbracă-te cum vrei, murmură el, plimbându-şi mâna pe piciorul meu, până la coapsă. În plus, rochia asta are anumite avantaje.

Se apleacă să mă sărute, iar când buzele ni se ating, mă săgetează pasiunea, pofta carnală sau o nevoie intensă de a-mi ispăşi greşeala, iar dorinţa îmi aprinde sângele. Îi iau capul în mâini, înfigându-mi mâinile în părul său. Christian geme şi îmi muşcă uşor buza de jos, gâtul, urechea, apoi limba lui îmi invadează gura şi, în clipa următoare, mă aşează călare în poala lui şi se adânceşte în mine. Mă apuc de speteaza scaunului, cu vârfurile picioarelor sprijinite de podea… şi începem să ne mişcăm.

— Îmi place felul în care ceri scuze, îmi şopteşte el în păr.

— Şi mie felul tău, chicotesc eu, ghemuindu-mă la pieptul lui. Ai terminat?

— Doamne, Ana! Mai vrei?

— Nu! Mă refer la lucru.

— Am să termin cam în jumătate de oră. Ţi-am ascultat mesajul din căsuţa de mesagerie vocală.

— Cel de ieri.

— Păreai îngrijorată.

Îl strâng în braţe cu putere.

— Chiar eram. Nu obişnuieşti să nu răspunzi.

Mă sărută pe păr.

— Tortul o să fie gata cam în jumătate de oră, îi zâmbesc eu, dându-mă jos din poala lui.

— Abia aştept. Cât timp l-ai gătit, a domnit în casă un miros delicios.

Îi zâmbesc, simţindu-mă un pic stânjenită, iar pe chipul lui se oglindeşte aceeaşi expresie. Doamne, chiar suntem atât de diferiţi? Poate că mirosul i-a trezit amintiri din prima copilărie. Aplecându-mă, îi aştern o sărutare pe colţul gurii şi mă întorc în bucătărie.

Când îl aud ieşind din birou, totul e pregătit. Aprind lumânarea aurie şi solitară de pe tort. Afişează un zâmbet până la urechi, apropiindu-se de mine cu paşi uşori, în timp ce eu îi cânt *La mulţi ani!* Se apleacă şi suflă în lumânare, închizând ochii.

— Mi-am pus o dorinţă, spune el, deschizând ochii şi, nu ştiu de ce, dar privirea lui mă face să roşesc.

— Glazura e încă moale. Sper să-ţi placă.

— Abia aştept să-l gust, Anastasia, spune el pe un ton voluptuos.

Tai o felie pentru fiecare şi începem să mâncăm cu nişte furculiţe mici.

— Mmm! murmură el încântat. De-aia vreau să mă căsătoresc cu tine.

Iar eu râd cu un aer uşurat… Îi place.

— Eşti pregătită să dai ochii cu familia mea? mă întreabă el, oprind motorul Audiului R8.

Suntem în faţa casei părinţilor lui.

— Da. O să le spunem?

— Bineînţeles. Abia aştept să le văd reacţiile, îmi zâmbeşte el şi se dă jos din maşină.

E şapte şi jumătate şi, cu toate că a fost o zi caldă, dinspre golf vine o briză rece de seară. Când cobor, îmi pun şalul pe umeri. M-am îmbrăcat cu o rochie de gală verde-smarald, pe care am găsit-o azi-dimineaţă în timp ce scotoceam în şifonier. Are o centură lată de aceeaşi culoare. Christian mă ia de mână şi pornim spre uşa de la intrare. Carrick o deschide larg înainte să ciocănim.

— Christian! La mulţi ani, fiule!

Strânge mâna întinsă de Christian, după care îl îmbrăţişează scurt, luându-l prin surprindere.

— Ăă… mulţumesc, tată.

— Ana, cât mă bucur să te revăd!

Mă îmbrăţişează şi pe mine, apoi îl urmăm în casă.

Înainte să ajungem în living, Kate coboară în holul de la intrare şi se apropie de noi. Pare furioasă.

*OK nu!*

— Voi doi! Vreau să stau de vorbă cu voi, pufneşte ea pe un ton care dă de înţeles că n-ar fi bine să te pui cu ea.

Mă uit la Christian cu un aer încordat, iar el ridică din umeri şi hotărăşte să-i facă pe plac. O urmăm în sufragerie, lăsându-l pe Carrick uimit în pragul livingului. Kate închide uşa şi se întoarce spre mine.

— Ce dracu' e ăsta? spune ea printre dinţi, arătându-mi o hârtie.

Complet derutată, o iau din mâna ei şi arunc o privire. Mi se usucă gura. *Dumnezeule mare!* E e-mailul meu către Christian, în care e vorba despre contract.

# Capitolul 22

Sângele îmi fuge din obraji, îmi îngheaţă în vine, iar frica îmi străpunge trupul. Instinctiv, mă aşez între ea şi Christian.

— Ce s-a întâmplat? întreabă Christian pe un ton precaut.

Dar nu-l iau în seamă. Nu-mi vine să cred că prietena mea, Kate, îmi face una ca asta.

— Kate! E un lucru care nu te priveşte, spun eu, aruncându-i o privire veninoasă şi simţind că frica mi se preschimbă în furie.

Cum îndrăzneşte să facă una ca asta? Nu acum, nu azi. Nu la ziua lui Christian. Surprinsă de răspunsul meu, Kate clipeşte, făcând ochii mari.

— Ana, ce s-a întâmplat? repetă Christian pe un ton mai ameninţător.

— Christian, ne poţi lăsa singure, te rog? îi cer eu.

— Nu. Arată-mi.

Întinde mâna şi ştiu că nu are rost să mă opun – vocea lui e rece şi aspră. Fără tragere de inimă, îi întind hârtia.

— Ce ţi-a făcut? întreabă ea, fără să-l ia în seamă pe Christian.

Kate are un aer foarte speriat, iar eu mă înroşesc, venindu-mi brusc în minte mii de imagini erotice.

— Nu-i treaba ta, Kate, răspund eu, fără să-mi pot ascunde exasperarea din glas.

— De unde o ai? întreabă Christian cu capul înclinat într-o parte şi cu o mină inexpresivă, dar pe un ton... ameninţător de blând.

Kate se înroşeşte.

— Nu contează, răspunde ea, dar, văzându-i privirea de gheaţă, continuă: era în buzunarul unei haine care presupun că e a ta şi pe care am găsit-o atârnată pe uşa din dormitorul Anei.

Confruntată cu privirea scăpărătoare a lui Christian, fermitatea lui Kate pare să cedeze preţ de câteva clipe, dar îşi revine repede şi se încruntă la el. E un ghem de furie într-o rochie mulată de un roşu-aprins. Arată superb. Dar de ce naiba umblă prin hainele mele? De obicei, se întâmplă invers.

— Ai vorbit despre asta? întreabă Christian cu glas catifelat.

— Nu! Bineînţeles că nu! pufneşte Kate pe

un ton ofensat.

Christian încuviinţează din cap şi pare să se relaxeze. Se întoarce şi se apropie de şemineu. Fără să scoatem o vorbă, Kate şi cu mine îl urmărim cum ia o brichetă de pe policioară, dă foc hârtiei cu e-mailul, lăsând-o să cadă dincolo de grilajul şemineului. Tăcerea din cameră e apăsătoare.

— Nici măcar cu Elliot? întreb eu, întorcându-mi atenţia spre Kate.

— Cu nimeni, spune Kate pe un ton înţelegător şi, pentru prima oară, are un aer surprins şi îngrijorat. Vreau să fiu sigură că ţi-e bine, Ana, şopteşte ea.

— Mi-e bine, Kate. Foarte bine. Te rog, Christian şi cu mine ne înţelegem bine – excelent. E-mailul ăla ţine de trecut. Te rog să nu-l iei în seamă.

— Să nu-l iau în seamă? Cum aş putea? Ce ţi-a făcut? întreabă ea cu îngrijorare sinceră în ochi.

— Nu mi-a făcut nimic, Kate. Sincer, mă simt bine.

Kate clipeşte.

— Serios? întreabă ea.

Christian mă cuprinde cu un braţ şi mă lipeşte de el, fără să-şi ia ochii de la Kate.

— Ana a acceptat să-mi fie soţie, Katherine, spune el calm.

— Soţie! repetă ea pe un ton strident, nevenindu-i să creadă.

— O să ne căsătorim, spune el. Urmează să ne anunţăm logodna în seara asta.

— Oh! răspunde Kate, rămânând cu gura căscată. V-am lăsat singuri şaisprezece zile şi, când mă întorc, îmi daţi vestea asta? E foarte neaşteptată. Deci ieri, când am zis…

Se opreşte şi se uită la mine cu un aer pierdut.

— Şi ce rol are e-mailul în toată povestea asta?

— Niciunul, Kate. Uită de el, te rog. Îl iubesc şi mă iubeşte. Nu face asta. Nu-i strica petrecerea, nu ne strica seara, şoptesc eu.

Clipeşte, iar ochii i se umezesc dintr-odată.

— Nu. Bineînţeles că nu. Te simţi bine? întreabă ea, vrând să fie sigură.

— N-am fost niciodată mai fericită, şoptesc eu.

Se apropie şi îmi ia mâna, fără să ţină cont că braţul lui Christian e strâns în jurul meu.

— Chiar te simţi bine? mă întreabă ea cu speranţă în glas.

— Da, zâmbesc eu, simţind că redevin bucuroasă.

Şi-a revenit şi Kate. Îmi zâmbeşte, chipul ei reflectându-mi bucuria. Mă eliberez de braţul lui Christian, iar Kate mă îmbrăţişează dintr-odată.

— Oh, Ana! Am fost atât de îngrijorată când am citit e-mailul. N-am ştiut ce să cred. O să-mi explici? şopteşte ea.

— Într-o altă zi, nu acum.

— Bine. N-am să spun nimănui. Te iubesc atât de mult, Ana, ca pe sora mea. Dar am crezut că… N-am ştiu ce să cred. Îmi pare rău. Dacă tu eşti fericită, şi eu sunt fericită.

Se uită în ochii lui Christian, cerându-i şi lui scuze, iar el înclină uşor din cap, cu o privire glacială, fără ca mina să i se schimbe. La dracu', încă e furios.

— Îmi pare foarte rău. Ai dreptate, nu e treaba mea, îmi şopteşte ea.

Se aude un ciocănit care ne face să tresărim pe Kate şi pe mine. De după uşă se iveşte capul lui Grace.

— Totul e în regulă, dragul meu? îl întreabă ea pe Christian.

— Totul e în regulă, doamnă Grey, răspunde Kate imediat.

— Da, mamă, spune şi Christian.

— Bine, răspunde Grace, intrând în sufragerie. Atunci n-o să vă deranjeze dacă o să-mi îmbrăţişez fiul de ziua lui, ne spune ea mie şi lui Kate, zâmbind radios.

Christian o îmbrăţişează strâns şi se înseninează.

— La mulţi ani, dragul meu, spune Grace cu glas scăzut, închizând ochii în braţele lui. Mă bucur nespus că încă eşti printre noi.

— Mamă, n-am păţit nimic, îi zâmbeşte Christian.

Grace se dă înapoi, se uită la el cu atenţie şi zâmbeşte.

— Mă bucur atât de mult pentru tine, spune ea, mângâindu-l pe obraz.

Christian îi aruncă un zâmbet orbitor.

*Grace ştie! Când i-o fi spus?*

— Ei bine, copii, dacă aţi terminat acest tête-à-tête, o mulţime de oameni au venit aici să se asigure că fiul meu e teafăr şi să-i ureze la mulţi ani.

— Vin imediat.

Grace se uită uşor îngrijorată la Kate şi la mine, dar zâmbetele noastre par s-o liniştească. Îmi face cu ochiul, apoi ne deschide uşa de la sufragerie. Christian îmi

întinde braţul, iar eu îl iau de mână.

— Christian, zău că îmi pare rău, spune Kate cu un aer smerit. Kate smerită e o privelişte pe cinste. Christian încuviinţează din cap, după care pornim împreună în urma ei. În hol, îi arunc o privire lui Christian.

— Mama ta ştie despre noi?

— Da.

— Oh!

Şi când mă gândesc că tenacea domnişoară Kavanagh ar fi putut să ne strice seara… Mă trec fiorii imaginându-mi urmările pe care le-ar fi avut dezvăluirea modului de viaţă al lui Christian. Dumn*ezeule mare!*

— Ei bine, seara a debutat interesant, îi zâmbesc eu drăgăstos.

Se uită la mine şi văd că i-a revenit mina amuzată. Slavă Domnului!

— Ca de obicei, domnişoară Steele, te pricepi la eufemisme.

Îmi duce mâna la buze şi îmi sărută încheieturile degetelor, apoi intrăm în living, unde ne întâmpină un ropot spontan şi asurzitor de aplauze.

*La naiba!* Câţi oameni sunt în încăpere?

Arunc o privire de jur împrejur: toată

familia Grey, Ethan cu Mia, dr. Flynn şi soţia lui, presupun. Mac de pe catamaran, un afro-american înalt şi frumos – îmi aduc aminte că, atunci când l-am cunoscut pe Christian, era şi el în biroul lui –, Lily – prietena cea nesuferită a Miei –, două femei pe care nu le recunosc şi… Oh, *nu! Sim*t că mi se moaie inima. Femeia aceea… doamna Robinson.

Gretchen vine cu o tavă cu şampanie. Poartă o rochie neagră cu decolteu – n-are codiţe, ci doar un coc –, iar când se uită la Christian, se îmbujorează şi îşi flutură genele. Aplauzele se sting, iar Christian îmi strânge mâna, sub privirile întregii asistenţe.

— Vă mulţumesc tuturor. Se pare că voi avea nevoie de nişte şampanie.

Ia două pahare de pe tavă, zâmbindu-i scurt lui Gretchen, care pare că mai are un pic şi leşină. Christian îmi întinde un pahar, apoi îl ridică pe al său înspre musafiri şi toată lumea face un pas spre el. Şarja este condusă de femeia rea în negru. Oare se îmbracă vreodată şi în altă culoare?

— Christian, am fost atât de îngrijorată, spune Elena, apoi îl îmbrăţişează scurt şi îl sărută pe amândoi obrajii.

Dar Christian nu-mi dă drumul, deşi

încerc să-mi eliberez mâna.

— Mă simt bine, Elena, îi răspunde el calm.

— De ce nu m-ai sunat? îl întreabă ea cu un aer deznădăjduit, căutându-i privirea.

— Am fost ocupat.

— Nu mi-ai primit mesajele?

Uşor iritat, Christian mă trage mai aproape de el, cuprinzându-mă cu braţul. Se uită cu o mină impasibilă la Elena, care nu mă mai poate ignora şi mă salută politicos din cap.

— Ana, spune ea politicos. Arăţi minunat, draga mea.

— Elena, îi răspund eu la fel de politicos. Mulţumesc.

Surprind privirea lui Grace, care se încruntă când ne vede pe tustrei laolaltă.

— Elena, trebuie să fac un anunţ, spune Christian, uitându-se la ea cu un aer indiferent.

Ochii ei albaştri se întunecă.

— Sigur, răspundea ea, mimând un zâmbet, apoi face un pas în spate.

— Atenţie, vă rog! strigă Christian.

Aşteaptă câteva clipe, până ce rumoarea din încăpere se stinge şi toate privirile sunt iarăşi aţintite asupra lui.

— Vă mulţumesc că aţi venit. Mă aşteptam la o cină liniştită în familie, aşa că venirea voastră în număr mare e o surpriză plăcută.

Îi aruncă o privire pătrunzătoare Miei, care zâmbeşte şi îi face uşor cu mâna. Christian clatină din cap cu un aer exasperat şi continuă.

— Ros şi cu mine – face un semn spre femeia roşcată care stă alături de o blondă încântătoare – am trecut printr-o situaţie dificilă ieri.

Oh, Ros e tipa care lucrează cu el. Roşcata ridică paharul spre el, iar Christian dă uşor din cap.

— Aşa că sunt încântat că mă aflu aici să vă împărtăşesc o veste foarte bună. Această femeie frumoasă – îmi aruncă o privire –, domnişoara Anastasia Rose Steele, a acceptat să-mi fie soţie, şi vreau să fiţi primii care află.

Asistenţa rămâne cu gura căscată, exclamă, iar în cele din urmă izbucneşte în aplauze! Doamne, nu-mi vine să cred ce se întâmplă. Cred că faţa mea are aceeaşi culoare ca rochia lui Kate. Christian mă ia de bărbie, îmi dă uşor capul pe spate şi mă sărută scurt.

— În curând, ai să fii a mea.

— Deja sunt, şoptesc eu.

— Legal, murmură el, zâmbind jucăuş.

Lily, care stă alături de Mia, are un aer posomorât, iar Gretchen pare să fi înghiţit ceva foarte amar. Uitându-mă cu nelinişte la cei din jur, o zăresc pe Elena. Are gura deschisă. E uluită – ba chiar îngrozită – şi nu-mi pot reprima un mic, dar intens sentiment de satisfacţie. Şi oricum, ce naiba caută aici?

Carrick şi Grace îmi întrerup gândurile sâcâitoare şi, după o clipă, încep să fiu îmbrăţişată şi sărutată de toată familia Grey.

— Oh, Ana, mă bucur nespus că ai să faci parte din familie, îmi spune Grace cu entuziasm. Christian s-a schimbat… E… fericit. Îţi sunt atât de recunoscătoare.

Mă înroşesc, stânjenită şi, în acelaşi timp, încântată în sinea mea de exuberanţa ei.

— Unde-i inelul? mă întreabă Mia, strângându-mă în braţe.

— Ăă…

*Inelul? Doamne!* Nici măcar nu m-am gândit la inel. Mă uit la Christian cu un aer încurcat.

— O să-l alegem împreună, se încruntă Christian la ea.

— Oh, nu te uita aşa la mine, Grey! îl dojeneşte ea, apoi îl ia în braţe. Mă bucur grozav pentru tine, Christian.

E singura persoană pe care nu o intimidează privirea încruntată a lui Christian. Mie îmi dă fiori… În fine, cel puţin aşa se întâmpla înainte.

— Când vă căsătoriţi? Aţi stabilit data? îl întreabă ea cu un aer radios.

Christian clatină din cap cu exasperare.

— Habar n-am. Încă n-am stabilit. Ana şi cu mine trebuie să discutăm despre asta, spune el iritat.

— Sper să faceţi o nuntă mare – aici, răspunde, fără să-i ia în seamă tonul caustic.

— Probabil că mâine o să zburăm la Las Vegas, mârâie Christian, iar Mia îi răspunde cu o grimasă bosumflată.

Dând ochii peste cap, Christian se întoarce spre Elliot, care îl îmbrăţişează zdravăn pentru a doua oară în două zile.

— Bravo, frate, spune el, lovindu-l uşor pe spate.

Reacţia musafirilor e copleşitoare, şi abia după câteva minute rămân singură lângă Christian şi dr. Flynn. Elena pare să fi dispărut, iar Gretchen umple din nou

paharele de şampanie cu un aer bosumflat.

Alături de dr. Flynn se află o tânără frumoasă, cu păr lung, aproape negru, cu decolteu şi ochi căprui.

— Christian, spune Flynn, întinzând mâna, iar Christian i-o strânge călduros.

— John. Rhian, îi salută el, apoi o sărută pe obraz pe femeia cu păr negru – e micuţă şi drăguţă.

— Mă bucur că încă eşti printre noi, Christian. Fără tine, viaţa mea ar îi foarte plicticoasă – şi săracă.

Christian zâmbeşte superior.

— John! îl mustră Rhian, spre amuzamentul lui Christian.

— Rhian, ţi-o prezint pe Anastasia, logodnica mea. Ana, ea e soţia lui John.

— Sunt încântată s-o cunosc pe femeia care în sfârşit a reuşit să cucerească inima lui Christian, îmi spune ea, zâmbindu-mi cordial.

— Mulţumesc, bâigui eu, iarăşi stânjenită.

— Ai dat o lovitură inversă, Christian, clatină dr. Flynn din cap, cu un aer surprins şi amuzat, iar Christian se încruntă.

— John! Nu te mai saturi de metaforele inspirate de crichet, spune Rhian, dând ochii

peste cap. Felicitări amândurora, şi la mulţi ani, Christian! Ce cadou frumos, îmi zâmbeşte ea.

Nu ştiam că o să fie prezent şi dr. Flynn – sau Elena. E un adevărat şoc. Şi îmi frământ mintea, încercând să-mi dau seama dacă am să-l întreb ceva, dar o petrecere de aniversare nu e locul potrivit pentru o şedinţă psihiatrică.

Preţ de câteva minute, face conversaţie de curtoazie. Rhian stă acasă şi are grijă de cei doi băieţi ai lor. Trag concluzia că ea e motivul pentru care dr. Flynn lucrează în Statele Unite.

— Se simte bine, Christian, răspunde bine la tratament. După două săptămâni, cred că putem să o externăm şi să o introducem într-un program de terapie.

Dr. Flynn şi Christian discută cu glas scăzut, dar nu mă pot abţine să nu trag cu urechea, ignorând-o foarte nepoliticos pe Rhian.

— Deci, deocamdată, nu fac decât să schimb scutece şi să le organizez întâlniri cu alţi copii de vârsta lor…

— Îmi închipui că eşti foarte ocupată, mă înroşesc, întorcându-mi atenţia la Rhian,

care râde cordial.

Ştiu că Flynn şi Christian discută despre Leila.

— Întreab-o ceva din partea mea, spune Christian cu voce scăzută.

— Şi cu ce te ocupi, Anastasia? mă întreabă Rhian.

— Spune-mi Ana, te rog. Lucrez în domeniul editorial.

Christian şi dr. Flynn coboară şi mai mult glasul – e aşa de frustrant –, dar se întrerup atunci când se apropie de noi două femei: Ros şi blonda superbă pe care Christian mi-o prezintă ca fiind Gwen, partenera lui de afaceri.

Ros e încântătoare, şi, după câteva clipe, aflu că locuieşte împreună cu Gwen foarte aproape de Escala. Laudă abilităţile de pilot ale lui Christian şi spune că a fost pentru prima oară când a zburat cu Charlie Tango, dar că n-ar ezita să urce încă o dată în el. E una dintre puţinele femei care nu sunt intimidate de el… mă rog, motivul e evident.

Gwen e binedispusă şi are un simţ al umorului destul de ambiguu, iar Christian pare să se simtă în largul său cu amândouă. Le cunoaşte foarte bine. Nu discută despre

serviciu, dar îmi dau seama că Ros e o femeie deşteaptă, care poate să ţină pasul cu el. Şi are un râs frumos şi aspru, de fumătoare înrăită.

Grace ne întrerupe conversaţia de complezenţă să ne aducă la cunoştinţă tuturor că cina se va servi sub forma unui bufet suedez în sufrageria din spatele casei. Încetul cu încetul, musafirii se îndreaptă într-acolo.

Când ajungem în hol, Mia se apropie de mine. Are o rochie înzorzonată, ca de păpuşă, de un roz pal, şi poartă tocuri foarte înalte, ridicându-se deasupra mea ca o zână de Crăciun. Are în mână două cocteiluri.

— Ana, şopteşte ea conspirativ.

Mă uit la Christian, care îmi dă drumul cu un aer care vrea să spună: „Succes, nici eu nu mă pot opune Miei!" şi mă strecor cu ea în sufragerie.

— Poftim, spune ea. E unul dintre martini-urile speciale cu lămâie ale tatei – e mult mai bun decât şampania.

Îmi întinde un pahar şi mă urmăreşte cu nerăbdare în timp ce iau o gură.

— Hm… delicios. Dar tare.

Oare ce vrea? Încearcă să mă îmbete?

— Ana, am nevoie de un sfat. Şi n-o pot întreba pe Lily – e atât de critică, spune ea, apoi îmi zâmbeşte. E foarte geloasă pe tine. Din câte îmi pot da seama, speră ca, într-o bună zi, să fie cu Christian.

I se pare atât de absurd, încât izbucneşte în râs, iar eu mă crispez un pic. De acum înainte, va trebui să fac faţă faptului că alte femei îmi doresc bărbatul. Îmi îndepărtez din minte acest gând neplăcut şi îmi îndrept atenţia spre ce am în mână. Mai iau o gură de martini.

— Am să încerc să te ajut. Despre ce-i vorba?

— După cum ştii, de curând l-am cunoscut pe Ethan, mulţumită ţie, spune ea cu un aer radios.

— Da.

Unde naiba vrea să ajungă?

— Ana, nu vrea să mai iasă cu mine, se bosumflă ea.

— Oh, clipesc eu cu un aer uluit.

*Poate că nu-i placi atât de mult.*

— Mă rog, nu m-am exprimat deloc bine. Nu vrea să iasă cu mine pentru că sora lui se întâlneşte cu fratele meu. I se pare că e cam incestuos, înţelegi? Dar ştiu că mă place. Ce

pot să fac?

— Ah, înţeleg, bâigui eu, încercând să întârzii răspunsul – ce aş putea să spun? N-aţi putea fi doar prieteni deocamdată şi să mai aştepţi un pic? În fond, abia l-ai cunoscut.

Ridic o sprânceană şi mă înroşesc.

— Mă rog, ştiu că şi eu l-am cunoscut de puţin timp pe Christian… mă încrunt eu la ea, fără să ştiu exact ce vreau să spun. Mia, e o problemă pe care tu şi Ethan trebuie să o rezolvaţi împreună. Pentru început, eu, una, aş alege calea prieteniei.

Mia zâmbeşte.

— Ai învăţat privirea asta de la Christian.

Mă îmbujorez.

— Dacă vrei un sfat, vorbeşte cu Kate. S-ar putea să ştie mai bine ce simte fratele ei.

— Crezi?

— Sigur, zâmbesc eu încurajator.

— În regulă. Mersi, Ana.

Mă îmbrăţişează încă o dată şi, plină de entuziasm, dă fuga spre uşă – ceea ce e impresionant, date fiind tocurile pe care le poartă. Sigur se duce s-o sâcâie pe Kate. Mai iau o gură de martini şi dau să pornesc în urma ei, dar, în clipa următoare, rămân

ţintuită locului.

Elena intră în cameră, iar pe chipul ei încordat se citeşte o hotărâre furioasă şi îndârjită. Închide uşa calm în urma ei şi se încruntă la mine.

*La naiba!*

— Ana, rânjeşte ea.

Mă străduiesc să-mi păstrez cumpătul, fiind conştientă că sunt un pic ameţită de la cele două pahare de şampanie şi de la cocteilul letal pe care îl ţin în mână. Cred că mi s-a scurs tot sângele din obraji, dar îmi mobilizez atât zeiţa intimă, cât şi vocea interioară, ca să par cât mai calmă şi mai sigură pe mine cu putinţă.

— Elena.

Vocea mea e slabă, dar fermă – deşi am gura uscată. De ce mă sperie atât de tare femeia asta? Şi ce mai vrea acum?

— Te-aş felicita din inimă, dar cred că n-ar fi adecvat.

Ochii ei reci şi sfredelitori mă fixează cu antipatie.

— N-am nevoie de felicitările tale, Elena, şi nici nu le vreau. Sunt surprinsă şi dezamăgită că te afli aici.

Ridică o sprânceană. Cred că am

impresionat-o.

— Nu m-aş fi gândit la tine ca la o adversară pe măsura mea, Anastasia. Dar mă surprinzi cu fiecare ocazie.

— Eu nu m-am gândit la tine deloc, mint eu cu un aer calm – Christian ar fi mândru de mine. Iar acum, scuză-mă, dar am lucruri mult mai bune de făcut decât să-mi pierd timpul cu tine.

— Nu te grăbi, domnişorică, şuieră ea printre dinţi, sprijinindu-se de uşă şi blocându-mi calea. Ce-a fost în mintea ta când ai acceptat să te căsătoreşti cu Christian? Dacă ţi-ai închipuit vreo clipă că îl poţi face fericit, te-ai înşelat amarnic.

— Ce accept să fac cu Christian nu te priveşte, răspund eu cu o blândeţe sarcastică, dar Elena nu mă ia în seamă.

— Are nevoi. Nevoi pe care tu nu poţi sub niciun chip să i le satisfaci, spune ea pe un ton încântat.

— Ce ştii tu despre nevoile lui? pufnesc eu.

În mine se aprinde brusc vâlvătaia indignării, iar adrenalina îmi pulsează în vene. Cum îndrăzneşte nenorocita asta să-mi ţină predici?

— Nu eşti decât o pedofilă perversă şi,

dacă ar fi după mine, te-aş azvârli în al şaptelea cerc al iadului şi aş pleca zâmbind. Iar acum pleacă din calea mea – sau trebuie să te dau la o parte cu forţa?

— Faci o mare greşeală, domnişoară, răspunde ea, clătinând un deget lung şi subţire. Cum îndrăzneşti să ne judeci stilul de viaţă? Nu ştii nimic şi habar n-ai în ce te bagi. Şi dacă îţi închipui că o să fie fericit cu o minioană care vânează milionari…

*Gata*! Îi arunc restul de martini în faţă.

— Să nu îndrăzneşti să-mi spui în ce mă bag! strig la ea. Când o să-ţi intre în cap? Nu e treaba ta!

Se holbează la mine cu gura căscată, ştergându-şi băutura lipicioasă de pe faţă. Mi se pare că are de gând să se năpustească asupra mea, dar, în clipa următoare, e împinsă în faţă de uşa care se deschide brusc.

În prag apare Christian. Nu-i trebuie mai mult de o fracţiune de secundă să-şi dea seama ce se întâmplă: eu – palidă şi tremurândă, ea – udă şi lividă. Face un pas între noi, iar faţa lui frumoasă se întunecă şi se schimonoseşte de furie.

— Ce dracu' faci, Elena? spune el pe un

ton glacial şi ameninţător.

Elena clipeşte.

— Nu e potrivită pentru tine, Christian, şopteşte ea.

— Ce? strigă el, făcându-ne pe amândouă să tresărim.

Nu-i văd faţa, dar trupul lui încordat emană ură.

— De unde dracu' ştii tu ce e bun pentru mine?

— Ai nişte nevoi, Christian, spune ea cu glas şi mai scăzut.

— Ţi-am mai spus – nu e treaba ta! urlă el.

La naiba – Christian cel Foarte Furios a scos la iveală capul său nu tocmai urât. Or să-l audă musafirii.

— Ce-i în mintea ta? întreabă el; apoi face o pauză, încruntându-se la ea. Crezi că tu eşti? Tu? Îţi închipui că eşti potrivită pentru mine?

Vocea i s-a mai calmat, dar degajă dispreţ, şi dintr-odată simt că nu vreau să fiu în acest loc. Nu vreau să fiu martoră la întâlnirea lor intimă. Sunt în plus. Dar sunt ţintuită locului – picioarele nu vor să se mişte.

Elena înghite în sec şi se îndreaptă de spate. Postura ei se schimbă subtil, devine

mai autoritară, şi face un pas spre el.

— Am fost cel mai bun lucru care ţi s-a întâmplat, spune ea printre dinţi, pe un ton arogant. Uită-te la tine. Eşti unul dintre cei mai bogaţi şi mai de succes oameni de afaceri din Statele Unite. Un bărbat calm şi hotărât, care n-are nevoie de nimic. Eşti stăpânul universului tău.

Christian face un pas în spate, ca şi când ar fi fost lovit în moalele capului şi se uită la ea cu gura căscată, cu un aer uluit şi furios.

— Ţi-a plăcut, Christian, nu încerca să te amăgeşti. Erai pe cale să te distrugi, iar eu te-am salvat, te-am salvat de la o viaţă în spatele gratiilor. Crede-mă, dragul meu, acolo ai fi ajuns. Te-am învăţat tot ce ştii, toate lucrurile de care ai nevoie.

Christian se albeşte la faţă, uitându-se la ea cu groază. Când deschide gura, glasul lui e scăzut şi sceptic.

— M-ai învăţat cum să fac sex, Elena. Dar sexul cu tine e sterp, la fel ca tine. Nu-i de mirare că Linc te-a părăsit.

Simt că mi se ridică fierea în gâtlej. N-ar trebui să fiu aici. Dar sunt împietrită, cuprinsă de o fascinaţie morbidă în faţa acestor doi oameni care se eviscerează

reciproc.

— Nu m-ai strâns niciodată în braţe, şopteşte Christian. Nu mi-ai spus niciodată că mă iubeşti.

Elena mijeşte ochii.

— Iubirea e pentru proşti, Christian.

— Ieşi din casa mea.

Vocea furioasă şi implacabilă a lui Grace ne face pe toţi să tresărim. Întoarcem tustrei capetele spre Grace, care stă în pragul camerei. O fixează cu o privire încruntată pe Elena, a cărei faţă se face albă pe sub bronzul ei de St. Tropez.

Timpul pare suspendat, şi toţi trei ne ţinem respiraţia în timp ce Grace păşeşte cu paşi calmi în cameră. Ochii plini de furie o fixează pe Elena până ajunge în faţa ei. Ochii Elenei se măresc de teamă, iar Grace îi dă o palmă zdravănă peste faţă, zgomotul loviturii ricoşând din pereţii sufrageriei.

— Ia-ţi labele murdare de pe fiul meu, curvă, şi ieşi din casa mea – acum! şuieră printre dinţi.

Elena duce mâna la obrazul înroşit, clipeşte şi, preţ de o clipă, se uită şocată şi îngrozită la Grace. Apoi dă buzna afară din cameră, fără să închidă uşa în urma ei.

Grace se întoarce lent spre Christian şi o tăcere tensionată se lasă peste noi ca o pătură, în timp ce mama şi fiul se uită ţintă unul la celălalt. După câteva clipe, Grace vorbeşte.

— Ana, înainte să ţi-l încredinţez, mă laşi, te rog, câteva minute cu fiul meu?

Vocea ei e calmă, răguşită, dar extrem de autoritară.

— Sigur, şoptesc eu şi mă îndrept în grabă spre uşă, privind cu nelinişte peste umăr.

Dar niciunul dintre ei nu se uită la mine când ies. Continuă să se fixeze unul pe celălalt, comunicarea fără cuvinte dintre ei fiind asurzitoare.

Când ajung în hol, sunt dezorientată preţ de câteva clipe. Inima îmi bate cu putere, iar sângele îmi curge cu viteză în vene... Sunt cuprinsă de spaimă. Dumnezeule mare, ce înfruntare! Iar Grace a aflat! La naiba! Nu-mi pot închipui ce are să-i spună lui Christian, şi ştiu că e greşit, ştiu, dar mă apropii de uşă şi încerc să trag cu urechea.

— De câtă vreme, Christian?

Vocea lui Grace e blândă şi abia o disting. Dar nu aud răspunsul lui Christian.

— Câţi ani aveai? întreabă ea pe un ton

mai insistent. Spune-mi, câţi ani aveai când a început povestea asta?

Iarăşi nu aud niciun răspuns din partea lui Christian.

— Totul e în regulă, Ana? mă întrerupe Ros.

— Da, totul e în regulă. Mersi. Eu…

Ros zâmbeşte.

— Mă duc să-mi iau poşeta. Am nevoie de o ţigară.

Preţ de o clipă, mă gândesc să merg cu ea.

— Mă duc la baie.

Am nevoie să-mi vin în fire şi să-mi adun gândurile, să procesez lucrurile la care am fost martoră. Îmi spun că la etaj am să fiu mai în siguranţă. O urmăresc pe Ros mergând în salon, după care urc câte două trepte până la etajul al doilea. În clipa asta, e un singur loc în care aş vrea să fiu.

Deschid uşa de la dormitorul lui Christian şi o închid în urma mea, inspirând adânc. Mă trântesc pe pat cu faţa în sus şi îmi aţintesc privirea în tavan.

Dumnezeule mare! Fără îndoială, a fost una dintre cele mai chinuitoare confruntări la care am fost martoră în viaţă mea, iar acum mă simt amorţită. Logodnica şi fosta

lui iubită – nicio viitoare mireasă n-ar trebui să vadă aşa ceva. După ce îmi spun asta, o parte din mine se bucură că Elena şi-a dat la iveală adevărata faţă şi că am fost şi eu prezentă.

Gândurile mi se îndreaptă spre Grace. Biata de ea – nu trebuia să audă toate astea. Iau în braţe una dintre pernele lui Christian. A auzit că fiul ei a avut o relaţie cu Elena, dar cu siguranţă nu ştie de ce natură a fost. Slavă Domnului! Oftez din toţi rărunchii.

Dar oare e bine ce fac? Poate că vrăjitoarea cea rea are dreptate.

Nu, refuz să cred asta. Elena e atât de rece şi de crudă. Clatin din cap. Se înşeală. Sunt potrivită pentru Christian. Sunt femeia de care are nevoie. Şi, într-un moment de o limpezime uluitoare, nu mă mai întreb *cum* şi-a trăit viaţa până de curând, ci *de ce*. Care sunt motivele pentru care a făcut ce a făcut cu nenumărate fete – nici măcar nu vreau să ştiu cu câte. Nu felul în care s-a purtat cu ele e greşit. Că toate erau adulte. Toate au avut cu el relaţii sigure, sănătoase şi consensuale – parcă aşa a spus dr. Flynn. Ci motivul e greşit. Motivul care vine din perioada întunecată a lui Christian.

Închid ochii şi îi acopăr cu braţul. Dar acum, a trecut mai departe, a lăsat întunericul în urmă şi amândoi suntem în lumină. Sunt fascinat de el, şi el de mine. Ne putem călăuzi unul pe celălalt. Îmi trece prin minte un gând. La dracu'! Un gând insidios şi chinuitor, dar mă aflu în singurul loc unde pot îngropa această fantomă. Mă ridic în picioare. Da, trebuie să fac asta.

Mă ridic de pe pat cu picioare tremurânde, îmi dau jos pantofii, mă apropii de birou şi mă uit cu atenţie la panoul de deasupra lui. Fotografiile tânărului Christian încă sunt la locul lor – mai impresionante acum, când îmi amintesc scena dintre el şi doamna Robinson la care am fost martoră. Iar într-un colţ, se află mica fotografie alb-negru – mama lui, prostituata narcomană.

Aprind veioza de pe birou şi o îndrept spre poza ei. Nici măcar nu ştiu cum o cheamă. Seamănă atât de mult cu el, dar e mai tânără şi mai tristă – uitându-mă la chipul ei îndurerat, nu simt decât compasiune. Încerc să identific asemănările dintre faţa ei şi a mea. Mă apropii foarte mult de poză, dar nu găsesc niciuna. Poate doar părul, dar cred că al ei e mai deschis la culoare decât al meu.

Nu semăn deloc cu ea. Mă simt uşurată.

Cu mâinile în sân, vocea interioară se uită mustrător la mine pe deasupra lentilelor în formă de semilună. De ce îţi faci rău singură? *Ai spus da. Ai luat deja o decizie.* Îmi ţugui buzele la ea. Da, aşa e, am acceptat cu bucurie. Vreau să-mi petrec restul vieţii alături de Christian. Aşezată în poziţia lotusului, zeiţa mea intimă zâmbeşte senin. Da. Am luat decizia cea bună.

Trebuie să-l găsesc. Christian probabil îşi face griji pentru mine. Habar n-am de câtă vreme sunt aici – o să-şi închipuie că am fugit. Dau ochii peste cap, închipuindu-mi reacţia lui exagerată. Sper că a terminat de discutat cu Grace. Mă trec fiorii când mă gândesc la ce ar fi putut să-i spună mama lui.

Când ajung la etajul întâi, îl văd urcând scările. Mă caută. Chipul îi e încordat şi îngrijorat – nu mai este degajatul Cincizeci de Vicii cu care am venit. Rămân pe loc, iar el se opreşte pe ultima treaptă. Stăm faţă în faţă.

— Bună, spune el precaut.

— Bună, răspund eu la fel de precaut.

— Mi-am făcut griji…

— Ştiu, îl întrerup eu. Îmi pare rău, n-am

putut face faţă festivităţilor… A trebuit să plec un pic. Să mă gândesc.

Întind mâna şi îl mângâi pe faţă, iar el închide ochii şi îşi sprijină obrazul în palma mea.

— Şi te-ai gândit să faci asta în camera mea?

— Da.

Mă ia de mână şi mă trage spre el, strângându-mă în braţe, iar eu mă cuibăresc la pieptul lui – locul meu preferat din întreaga lume. Miroase a gel de duş, a lenjerie proaspătă şi a Christian – cel mai liniştitor şi mai excitant miros de pe pământ. Îşi adânceşte faţa în părul meu şi inspiră adânc.

— Îmi pare rău că a trebuit să treci prin toate astea.

— Nu e vina ta, Christian. De ce era aici?

Se uită în ochii mei, strângând din buze în chip de scuză.

— E o prietenă de familie.

Încerc să nu reacţionez.

— Nu mai e. Cum se simte mama ta?

— Mama e al dracului de supărată pe mine în clipa asta. Mă bucur că eşti aici şi că suntem în toiul unei petreceri, altminteri n-

aş mai fost în viaţă acum.

— Chiar aşa de rău?

Încuviinţează din cap cu o mină serioasă şi îmi dau seama că e uluit de reacţia ei.

— Poţi s-o învinovăţeşti? întreb pe un ton blând şi uşor ironic.

Mă strânge în braţe cu putere şi pare că e nesigur, că a căzut pe gânduri.

— Nu, răspunde el în cele din urmă.

*Uau! Ce realizare!*

— Putem să ne aşezăm? întreb.

— Sigur. Aici?

Încuviinţez din cap şi luăm loc în capul scărilor.

— Şi, cum te simţi? spun, apucându-l cu nerăbdare de mână şi uitându-mă la chipul lui trist şi serios.

Oftează.

— Mă simt eliberat.

Ridică din umeri, apoi zâmbeşte – un zâmbet minunat şi degajat –, iar tensiunea de mai adineauri dispare cu desăvârşire.

— Serios? îl întreb eu, zâmbind.

Uau, aş fi în stare să mă târăsc pe cioburi de sticlă pentru zâmbetul ăsta.

— Relaţia noastră de afaceri s-a terminat.

Mă încrunt la el.

— Ai să lichidezi saloanele de înfrumuseţare?

Pufneşte.

— Nu sunt chiar atât de răzbunător, Anastasia, mă dojeneşte el. Nu. Am să i le fac cadou. Îi datorez măcar atât. O să vorbesc luni cu avocatul meu.

Ridic o sprânceană.

— Deci gata cu doamna Robinson?

Buzele i se arcuiesc într-un zâmbet şi încuviinţează din cap.

— Gata.

Zâmbesc.

— Îmi pare rău că ai pierdut o prietenă.

Ridică din umeri, apoi surâde ironic.

— Zău?

— Nu, mărturisesc eu, îmbujorându-mă.

— Vino, se ridică el în picioare, întinzându-mi mâna. Hai să ne alăturăm petrecerii organizate în cinstea noastră. S-ar putea să mă şi îmbăt.

— Te îmbeţi vreodată? îl întreb eu, luându-l de mână.

— Nu m-am mai îmbătat din adolescenţă.

Pornim pe scări.

— Ai mâncat? mă întreabă el.

*La naiba!*

— Nu.

— Păi, ar trebui. După cum arată şi mirosea Elena, mi-am dat seama că ai împroşcat-o cu unul dintre cele mai letale cocteiluri ale tatei.

Îmi aruncă o privire, încercând în zadar să-şi ascundă amuzamentul.

— Christian, am…

Ridică mâna.

— Nu ne certăm, Anastasia. Dacă vrei să bei – şi să le împroşti cu băutură pe fostele mele iubite –, trebuie să mănânci. Asta e regula numărul unu. Cred că am discutat deja despre asta după prima noapte pe care am petrecut-o împreună.

Oh, da. La Heathman.

Odată ajunşi în hol, se opreşte şi mă mângâie uşor pe obraz.

— Atunci, am rămas treaz şi te-am urmărit dormind ore în şir, murmură el. Cred că te iubeam încă de pe atunci.

Oh!

Se apleacă şi mă sărută tandru, iar eu mă topesc, toată tensiunea din ultima oră scurgându-se uşor din mine.

— Mănâncă, îmi şopteşte el.

— Bine, încuviinţez eu, pentru că, în clipa

asta, probabil aş face orice pentru el.

Luându-mă de mână, mă conduce spre partea din spate a casei, unde petrecerea e în toi.

— Noapte bună, John, Rhian.

— Felicitări încă o dată, Ana. O să vă fie foarte bine, ne zâmbeşte cordial dr. Flynn, ţinând-o de braţ pe Rhian.

— Noapte bună.

Christian închide uşa în urma lor şi clatină din cap. Se uită la mine cu ochi brusc scăpărători.

*Ce s-a întâmplat?*

— N-a mai rămas decât familia. Cred că mama a băut prea mult.

Grace cântă la microfonul unei console de karaoke din camera de zi, iar Kate şi Mia îi fac o concurenţă serioasă.

— O învinovăţeşti? îi zâmbesc eu ironic, încercând să păstrez o atmosferă destinsă între noi – şi reuşesc.

— Mă iei peste picior, domnişoară Steele?

— Da.

— A fost o zi grea.

— Christian, în ultima vreme, fiecare zi cu tine a fost grea, îi răspund eu maliţios.

Clatină din cap.

— Bună observaţie, domnişoară Steele. Vino să-ţi arăt ceva.

Mă ia de mână şi mă conduce în sufrageria din spatele casei, unde Carrick, Ethan şi Elliot vorbesc despre Mariners, bând ultimele cocteiluri şi mâncând ce a mai rămas prin farfurii.

— Aţi plecat la plimbare? ne tachinează Elliot pe un ton insinuant când ne vede ieşind pe uşile de sticlă.

Christian nu-l ia în seamă. Carrick se încruntă la el, dând din cap cu un aer dojenitor.

Odată ajunşi pe peluză, îmi dau jos pantofii. Luna nouă străluceşte minunat deasupra golfului, învăluind totul în nenumărate nuanţe de cenuşiu, în timp ce luminile oraşului pâlpâie discret în depărtare. Becurile de la adăpostul pentru bărci sunt aprinse – o baliză delicată în lumina rece a lunii.

— Christian, mâine aş vrea să merg la biserică.

— Oh?

— M-am rugat să te întorci teafăr acasă şi te-ai întors. Măcar atât pot să fac şi eu.

— Bine.

Preţ de câteva clipe, ne plimbăm într-o tăcere relaxată, ţinându-ne de mână. Apoi îmi trece un gând prin minte.

— Unde o să pui fotografiile pe care mi le-a făcut José?

— M-am gândit să le punem în noua noastră casă.

— Ai cumpărat-o?

Se opreşte, se uită la mine şi îmi vorbeşte pe un ton plin de îngrijorare.

— Da. Am crezut că-ţi place.

— Îmi place. Când ai cumpărat-o?

— Ieri dimineaţă. Acuma trebuie să hotărâm ce facem cu ea, murmură el uşurat.

— N-o dărâma, te rog. E o casă atât frumoasă.

Christian se uită iarăşi la mine şi zâmbeşte.

— Bine. Am să stau de vorbă cu Elliot. Cunoaşte o arhitectă bună, care a mai lucrat pentru mine la casa din Aspen. Elliot se poate ocupa de designul interior.

Pufnesc uşor, amintindu-mi brusc ultima oară când am traversat peluza spre debarcader, scăldaţi în lumina lunii. Oh, poate că asta o să facem şi acum. Zâmbesc.

— Ce s-a întâmplat?

— Îmi aduc aminte când m-ai dus ultima oară la adăpostul pentru bărci.

Christian chicoteşte uşor.

— Oh, a fost distractiv. De fapt…

Se opreşte brusc şi mă ia pe după umăr, deşi nu mai avem mult de mers, iar eu scot un ţipăt.

— Erai foarte supărat, dacă ţin bine minte, spun eu.

— Anastasia, întotdeauna sunt foarte supărat.

— Nu-i adevărat.

Mă loveşte peste fund când se opreşte în faţa uşii de lemn. Mă pune jos şi îmi ia capul în palme.

— Aşa e, nu mai sunt, răspunde el, apoi se apleacă şi mă sărută apăsat.

Când îşi desprinde gura de a mea, am respiraţia tăiată şi sunt plină de dorinţă.

Se uită la mine şi, în fâşia de lumină care iese din adăpostul pentru bărci, îmi dau seama că e nerăbdător. Bărbatul meu nerăbdător, nu un cavaler alb sau un cavaler negru, ci un bărbat – un bărbat frumos, nu chiar aşa de pervertit, pe care îl iubesc. Îl mângâi pe faţă, trecându-mi degetele peste

perciuni, apoi peste maxilar, până la bărbie, atingându-i buzele cu arătătorul. Christian se relaxează.

— Vreau să-ţi arăt ceva înăuntru, spune el şi deschide uşa.

Lumina aspră a neoanelor luminează o impresionantă barcă cu motor, ce se leagănă uşor pe apa întunecată. Alături de ea, se află o barcă cu vâsle.

— Vino, mă ia Christian de mână şi mă conduce spre treptele de lemn.

Deschizând uşa de la capătul lor, se dă la o parte şi mă lasă să intru eu prima.

Rămân cu gura căscată. Mansarda e de nerecunoscut. E plină cu flori sălbatice... sunt flori peste tot. Cineva a creat un fel de baldachin din flori de câmp, în care atârnă ghirlande luminoase şi felinare în miniatură ce strălucesc discret în încăpere.

Mă întorc spre el, iar el se uită în ochii mei cu o expresie indescifrabilă. Ridică din umeri.

— Ai vrut flori şi inimioare, şopteşte.

Clipesc, nevenindu-mi să cred ce văd în faţa ochilor.

— Ai inima mea, spune el, apoi face semn spre mansardă.

— Iar acestea sunt florile, şoptesc eu,

completându-i fraza. Christian, e minunat, adaug eu.

Nu ştiu ce aş mai putea spune. Mi se pune un nod în gât, iar lacrimile îmi înţeapă ochii.

Luându-mă de mână, mă trage în cameră şi, în clipa următoare, se aşează într-un genunchi în faţa mea. *Dumnezeule mare… Nu mă aşteptam la asta! Mi* se taie respiraţia.

Din buzunarul interior al hainei scoate un inel şi se uită la mine cu ochi sinceri, de un cenuşiu strălucitor, plini de emoţie.

— Anastasia Steele, te iubesc. Vreau să te iubesc, să te preţuiesc şi să am grijă de tine pentru tot restul vieţii. Aş vrea să fii a mea. Pentru totdeauna. Trăieşte alături de mine. Căsătoreşte-te cu mine.

Mă uit la el clipind, iar lacrimile încep să-mi şiroiască pe obraji. Domnul meu Învechit în Rele, bărbatul meu. Îl iubesc atât de mult şi, copleşită de un val de emoţii, tot ce pot spune este:

— Da.

Zâmbeşte cu un aer uşurat şi îmi pune uşor inelul pe deget. E splendid – un diamant oval pe un inel de platină. *Doamne, ce mare e… Mar*e, dar atât de simplu şi atât de frumos în simplitatea lui.

— Oh, Christian, spun eu printre lacrimi, cuprinsă brusc de bucurie.

Mă aşez în genunchi alături de el, îmi vâr degetele în părul lui şi îl sărut, îl sărut din tot sufletul meu. Îl sărut pe acest bărbat frumos, care mă iubeşte la fel de mult pe cât îl iubesc eu. Mă strânge în braţe, înfigându-şi mâinile în părul meu, cu gura pe gura mea. În adâncul meu, ştiu că voi fi întotdeauna a lui şi că el va fi întotdeauna al meu. Am ajuns atât de departe împreună şi mai avem de străbătut un drum atât de lung, dar suntem făcuţi unul pentru celălalt. Suntem predestinaţi.

El trage din ţigară, iar capătul ţigării străluceşte puternic în întuneric. Scoate fumul din plămâni printr-o expiraţie prelungă, încheind cu două rotocoale de fum care se destramă în faţa lui, firave şi fantomatice în lumina lunii. Se răsuceşte în scaun cu un aer plictisit şi ia o gură scurtă de whisky ieftin dintr-o sticlă împachetată într-o pungă de hârtie ferfeniţită, apoi o pune la loc între coapse.

Nu-i vine să creadă că încă e în viaţă. Gura i se răsuceşte într-un rânjet sardonic. Elicopterul a fost o mişcare pripită şi îndrăzneaţă. Unul dintre cele mai pasionante lucruri pe care le-a făcut în viaţa lui. Dar în zadar. Îşi dă ochii peste cap cu un aer ironic. *Cine ar fi crezut că nenorocitu' chiar ştie să piloteze porcăria aia?*

Pufneşte.

L-au subestimat. Dacă Grey şi-a închipuit vreo clipă că o să se ascundă scâncind într-un colţ, atunci e un nătărău care nu înţelege nimic.

Aşa a fost toată viaţa lui. Oamenii l-au

subestimat tot timpul – doar un tip care citeşte cărţi. Pe naiba! Un tip cu memorie fotografică foarte bună care citeşte cărţi. Oh, câte lucruri a învăţat, câte lucruri ştie. Pufneşte încă o dată. *Mda, Grey, despre tine. Lucrurile pe care le ştiu despre tine.*

Nu-i deloc rău pentru un puşti care a crescut într-un cartier rău famat din Detroit.

Nu-i deloc rău pentru un puşti care a obţinut o bursă la Princeton.

Nu-i deloc rău pentru un puşti care a muncit pe rupte în facultate şi a ajuns să lucreze în lumea editorială.

Iar acum, totul s-a dus de râpă din cauza lui Grey şi a târfuliţei lui. Se uită la casă cu un aer încruntat, ca şi când ar reprezenta tot ce dispreţuieşte. Dar nu se întâmplă nimic. Singurul eveniment notabil a fost zdreanţa blondă şi sexy, îmbrăcată în negru, care a ieşit din casă în lacrimi, a urcat într-un CLK alb şi s-a cărat.

Râde trist, apoi icneşte. La dracu, coastele! încă îl dor de la lovitura cu piciorul dată de gorila lui Grey.

Revede în minte întreaga scenă. *„Dacă te mai atingi odată de domnişoara Steele, te omor!”*

O să plătească şi nenorocitul ăla. Mda, o să plătească.

Se lasă iar pe speteaza scaunului. Se pare că o să fie o noapte lungă. Va rămâne acolo, va aştepta şi va urmări. Trage încă un fum din ţigară. Are să vină şi şansa lui. Are să vină în curând.

**— Sfârşitul părţii a doua —**